

Dan Simmons
Hyperion

Dan Simmons s-a născut în 1948 în statul american Illinois și a crescut în Vestul Mijlociu. În 1970 a absolvit Colegiul Wabash și a fost recompensat cu Premiul Phi Beta Kappa pentru excelență în ficțiune, jurnalism și artă. A urmat Washington University din St Louis, după care a lucrat optsprezece ani în învățământul primar. Prima povestire i-a fost publicată în 1982, iar primul roman în 1985. Din 1987 este scriitor liber profesionist. Dan Simmons a devenit faimos în 1989, când a câștigat premiile Hugo, Locus, Ignotus și Seiun cu romanul Hyperion, a cărui structură este inspirată din Decameronul și Povestiri din Canterbury. Simmons a abordat de-a lungul carierei sale literare diverse genuri, combinându-le uneori în cadrul aceluiași volum: science-fiction, horror, fantasy și roman polițist.

Dintre lucrările sale amintim: Song of Kali (Premiul World Fantasy, . 1986), Carrion Comfort (premiile Bram Stoker, Locus și British Fantasy în 1990), Entropy's Bed at Midnight (Premiul Locus, 1991), The Fall of Hyperion (premiile Locus și SF Chronicle în 1991, British SF, 1992 și Seiun, Japonia, 1996-în pregătire la Editura Nemira), Prayers to Broken Stones (Premiul Bram Stoker, 1992), Summer of Night (Premiul Locus, 1992), Children of the Night (Premiul Locus, 1993), „This Year's Class Picture” (premiile World Fantasy, Bram Stoker și Sturgeon în 1993, Seiun, Japonia, 1999), „Death in Bangkok” (premiile Bram Stoker și Locus, 1994), Fires of Eden (Premiul Locus, 1995), „The Great Lover” (Premiul Ima-ginaire, Franța, 1996), The Rise of Endymion (premiile Locus și SF Chronicle în 1998), „Orphans of the Helix” (Premiul Locus, 2000), A Winter Haunting (Premiul International Horror Guild, 2003), Ilion (Premiul Locus, 2004 - Editura Nemira, 2008).

Traducere din limba engleză Mihaj-Dan Pavelescu

PROLOG

Consulul Hegemoniei stătea pe balconul navei spațiale negru-abanos și cânta Preludiul în do diez minor de Rahmaninov pe un Steinway vechi, însă bine întreținut, în timp ce în mlaștinile de dedesubt mugeau și se năpusteau gigantice creaturi sauriane verzui. În nord clocotea o furtună. Pe fundalul norilor negri-vineții se contura o pădure de gimnosperme uriașe, iar norii stratocumulus se înălțau ca niște turnuri înalte de nouă kilometri pe cerul care fierbea. Fulgere ondulau în lungul orizontului. Mai aproape de navă, uneori neclare, forme reptiliene nimereau fără voie în câmpul interdictiv, răgeau și apoi dispăreau zgomotos prin pâcle indigo. Consulul se concentra asupra unui pasaj dificil din Preludiu, ignorând apropierea furtunii și a nopții. Receptorul sperlumeric piui.

Consulul se opri, cu degetele șovăind deasupra clapelor, și ascultă. Tunetul urui prin văzduhul încărcat. Dinspre pădurea de gimnosperme se auzeau vaierele jalnice ale unei haite de mâncători-de-hoituri. Undeva în bezna de jos, o fiară lipsită de minte își trâmbiță provocarea și apoi amuți. Câmpul interdictiv își adăugă subtonurile sonice la tăcerea bruscă. Sperlumericul piui din nou.

- La naiba, mormăi Consulul și intră să răspundă.

În cele câteva secunde necesare calculatorului pentru a converti și decoda rafala de tahioni ce se dezintegrau, Consulul își turnă un pahar cu scotch. Se instala pe pernele nișei de proiectare exact în momentul în care discul tastelor clipi verde.

- Redare, rosti Consulul.

- Ai fost ales să te întorci pe Hyperion, se auzi glasul răgușit al unei femei. Vizualele complete încă nu se formaseră; aerul rămânea gol, cu excepția codurilor de transmisie care-l anunțau pe Consul că rafala sperlumerică își avusese originea pe Tau Ceti Central - sediul administrativ al Hegemoniei. Consulul nu avea nevoie de coordonatele transmisiei pentru a ști asta.

Vocea îmbătrânită, dar încă frumoasă, a Meinei Gladstone era inconfundabilă.

- Ai fost ales să te întorci pe Hyperion ca membru al Pelerinajului Shrike¹, continuă vocea.

Note:

1 Shrike (Sfrâncioc sau lupul-vrăbiilor) - pasăre migratoare de pradă, de talie medie, cu cioc scurt și încovoiat la vârf, cu gheare ascuțite, puternice, și cu coadă lungă. Se hrănește cu insecte și animale mici pe care le trage în țeapă pe obiecte ascuțite cum sunt spinii. S-a preferat folosirea denumirii englezești, Shrike, în toată cartea (n. tr.).

Fugi de-aici, gândi Consulul și se ridică să părăsească nișa.

- Tu și alții șase ați fost selectați de Biserica lui Shrike și confirmați de Totalitate, zise Meina Gladstone. Este în interesul Hegemoniei să accepti. Consulul rămase nemișcat în nișă, cu spatele spre pâlpâielile codurilor de transmisie. Fără să se întoarcă, își ridică paharul și goli ultimele picături de scotch.

- Situația este foarte confuză, spuse Meina Gladstone cu un glas obosit. Acum trei săptămâni standard, consulatul și Consiliul Autoguverării ne-au anunțat prin sperlumină că Criptele Timpului dădeau semne de deschidere. Câmpurile antientropice din jurul lor se extindeau rapid și Shrike începuse să ajungă în sud până la Lanțul Căpăstrului.

Consulul se întoarse și se lăsă greoi să cadă pe perne. Apăruse o holo a chipului bătrân al Meinei Gladstone. Ochii îi păreau la fel de obosiți ca și glasul.

- O trupă de intervenții FORȚĂ:spațiu a fost trimisă imediat de pe Parvati pentru a-i evacua pe cetățenii Hegemoniei de pe Hyperion înainte să se deschidă Criptele Timpului. Datoria lor temporală va fi puțin mai mare de trei ani Hyperion.

Meina Gladstone făcu o pauză și Consulul se gândi că n-o văzuse niciodată pe directoarea executivă a Senatului atât de îngrijorată.

- Nu știm dacă flota de evacuare va sosi la timp, rosti ea, însă situația este chiar și mai complicată. Un roi de migrație al Expulzaților, alcătuit din minimum patru mii... de unități, a fost detectat apropiindu-se de Hyperion. Forța noastră de evacuare ar trebui să ajungă doar cu puțin înaintea lor.

Consulul înțelegea șovăiala lui Gladstone. Un roi de migrație al Expulzaților putea să fie format din nave de diverse mărimi, variind de la statocercetașii de o persoană, până la orașe-cutii și forturi-comete, care adăposteau zeci de mii de barbari interstelari.

- Șefii statelor-majore ale FORȚEI cred că acesta este atacul cel mare al Expulzaților, zise Meina Gladstone. Calculatorul navei poziționase holograma astfel încât ochii căprui și triști ai femeii păreau să-l privească direct pe Consul. Rămâne de văzut dacă ei încearcă să controleze numai Hyperion pentru Criptele Timpului sau dacă este vorba despre un atac total asupra Worldwebului. Intre timp, o flotilă de băătălie FORȚA:spațiu completă, și înglobând un batalion de geniu pentru teleproiectoare, a pornit din sistemul Camn pentru a se alătura forței de evacuare, dar flota aceasta poate fi rechemată în funcție de circumstanțe.

Consulul încuviință și ridică absent scotchul la buze. Se încruntă spre paharul gol și-i dădu drumul să cadă pe mocheta groasă a holonișei. Deși nu deținea nici un fel de pregătire militară, pricepea decizia tactică dificilă cu care se confruntau Gladstone și șefii statelor-majore. Dacă în sistemul Hyperion nu era construit rapid un teleproiector militar - cu cheltuieli înspăimântătoare -, ar fi fost imposibil să reziste invaziei Expulzaților, iar secretele Criptelor Timpului aveau să cadă în mâinile dușmanului Hegemoniei. Dacă însă flota construia la timp un teleproiector și Hegemonia concentra toate resursele FORȚEI pentru apărarea unice și îndepărtatei planete colonie Hyperion, Worldwebul se expunea riscului teribil de a suferi un atac al Expulzaților altundeva în perimetru, sau - în scenariul cel mai defavorabil - ca barbarii să captureze teleproiectorul și să pătrundă chiar în Web. Consulul încercă să-și închipuie realitatea trupelor blindate de Expulzați trecând prin portalurile teleproiectoarelor în orașele lipsite de apărare de pe o sută de planete.

Consulul trecu prin holograma Meinei Gladstone, își recupera paharul și își mai turnă un scotch.

- Ai fost ales să te alături pelerinajului la Shrike, rosti imaginea bătrânei directoare executive pe care presei îi plăcea s-o compare cu Lincoln, Churchill, Alvarez-Temp sau cu oricare alte legende pre-Hegira care erau în vogă la momentul respectiv. Templierii își trimit nava-arbore Yggdrasill și comandantul forței de evacuare a primit instrucțiuni s-o lase să treacă. Cu o datorie temporală de trei săptămâni, poți face joncțiunea cu Yggdrasill înainte să plece din sistemul Parvati. La bordul navei-arbore vor fi și ceilalți șase pelerini aleși de Biserica lui Shrike. Rapoartele agenților noștri de contrainformații sugerează că cel puțin unul dintre cei șapte pelerini este un agent al Expulzaților. Noi nu deținem... deocamdată... nici o modalitate de a cunoaște care anume dintre ei este.

Consulul fu nevoit să suradă. Printre toate celelalte riscuri pe care și le asuma Gladstone, directoarea executivă trebuia să țină seama și de posibilitatea ca el însuși să fi fost spionul și de faptul că ea transmisea

informații esențiale unui agent al Expulzaților. Sau nu îi dăduse o informație esențială? Mișcările flotei erau detectabile din clipa în care navele își utilizau propulsiile Hawking, iar dacă într-adevăr Consulul era spionul, destăinuirea directoarei putea fi un mod de a-l speria. Surâsul Consulului pieri și își deșertă scotchul.

- Printre cei șapte pelerini aleși se numără Sol Weintraub și Fedmahn Kassad, spuse Gladstone.

Incruntătura Consulului se adânci. Privi norul de cifre care pâlpâiau ca niște particule de praf în jurul imaginii bătrânei. Mai rămăseseră cincisprezece secunde de transmisie sperlumatică.

- Avem nevoie de ajutorul tău, zise Meina Gladstone. Este vital să aflăm secretele Criptelor Timpului și ale lui Shrike. Pelerinajul acesta poate fi ultima noastră șansă. Dacă Expulzații cuceresc Hyperion, agentul lor trebuie eliminat și Criptele Timpului sigilate cu orice cost. Se poate ca soarta Hegemoniei să depindă de asta.

Transmisia se încheie, cu excepția pâlpâirii coordonatelor pentru joncțiune.

- Răspuns? Întrebă calculatorul navei.

În ciuda energiilor uriașe implicate, nava spațială putea plasa un jet codat, scurt în interminabilul murmur de rafale SLM1 care legau laolaltă porțiunile locuite de oameni ale galaxiei.

Note:

1 Superluminice (n. tr.).

- Nu, răspunse Consulul și ieși să se rezeme de balustrada balconului. Se lăsase noaptea și plafonul norilor era coborât. Nu se vedea nici o stea. Întunericul ar fi fost absolut, dacă n-ar fi existat intermitentele scăpărări de fulgere din nord și o fosforescență pală care se înălța din mlaștini. Brusc, Consulul își dădu seama că, în secunda aceea, el era unica ființă dotată cu rațiune de pe o planetă fără nume. Ascultă zgomotele antediluviene ale nopții ridicându-se dinspre smârcuri și se gândi la dimineața care urma, avea să plece în VEM-ul Vikken la prima oră, să petreacă ziua sub razele soarelui, să vâneze animale mari în pădurile de ferigi din sud și să revină seara în navă pentru o friptură zdravănă și o bere rece. Consulul se gândi la plăcerea acută a vânătorii și la alinarea la fel de puternică a solitudinii: solitudinea pe care o câștigase prin durerea și coșmarul pe care le suferise deja pe Hyperion.

Hyperion...

Consulul intra, retrase balconul și etanșă nava chiar în clipa când începură să cadă primele picături grele de ploaie. Sui scara spiralată către cabina de dormit din apexul navei. Încăperea circulară era întunecată, cu excepția exploziilor silențioase de fulgere care conturau pârlăieșe de ploaie ce brăzdau spiraiul. Consulul se dezbracă, se întinse pe salteaua tare și comută sistemul stereo și receptorii audio externi. Ascultă furia furtunii

contopindu-se cu violența Cavalcadei Walkiriilor de Wagner. Vânturile de puterea unor uragane izbeau nava. Sunetul tunetelor umplu cabina, iar spiraiul fulgeră alb-orbitor, lăsând postimagini arzătoare pe retinele Consului.

Wagner e bun doar pentru vijelii, gândi el. Închise ochii, dar fulgerele rămăneau vizibile prin pleoapele închise. Își reaminti scânteierea cristalelor de gheață suflăte prin ruinele năruite de pe dealurile scunde de lângă Criptele Timpului și lucirea mai rece, de oțel, în imposibilul arbore de țepi metalici al lui Shrike. Își reaminti țipete în noapte și privirea cu sute de fațete, rubin și sânge laolaltă, a lui Shrike însuși.

Hyperion...

Consulul comandă încetitor calculatorului să închidă toate difuzoarele și ridică încheietura mâinii pentru a-și acoperi ochii. În liniștea care se pogori brusc, rămase gândindu-se la nesăbuița pe care ar fi însemnat-o revenirea pe Hyperion. În cei unsprezece ani petrecuți în calitate de Consul pe planeta aceea îndepărtată și enigmatică, misterioasa Biserica lui Shrike îngăduise unei duzini de barje cu pelerini extraplanetari să pornească spre pustiriile măturate de vânt ce înconjurau Criptele Timpului, în nordul munților. Nici una nu se mai întorsese. Iar asta se petrecuse în timpuri normale, pe când Shrike fusese prizonierul mareelor timpului și al unor forțe pe care nimeni nu le înțelegea, iar câmpurile antientropice se limitaseră la numai câteva zeci de metri în jurul Criptelor Timpului. Și pe atunci nu existase amenințarea unei invazii a Expulzaților.

Consulul se gândi la Shrike, liber să rățăcească peste tot pe Hyperion, la milioanele de băștinași și miile de cetățeni ai Hegemoniei, neajutorați în fața unei creaturi care sfida legile fizicii și care comunica doar prin moarte, și se înfiora în ciuda căldurii din cabină. Hyperion...

Noaptea și vijelia trecură. Un alt front de furtună goni înaintea zorilor ce se apropiau. Gimnosperme înalte de două sute de metri se îndoiră, sfichiuite de torentul care năvălea peste ele. Chiar înainte de prima rază de lumină, nava negru-abanos a Consului se înălță pe o coadă de plasmă albăstruie și străpunse norii ce se îndeseau, urcând spre spațiul cosmic și spre joncțiune.

1

Consulul se trezi cu durerea de cap specifică, gâttelej uscat și senzația de a fi uitat o mie de vise pe care le puteau aduce numai perioadele petrecute în amnezia criogenică. Clipi repede, se ridică în capul oaselor pe cușeta joasă și, amețit, împinse în lături ultimele benzi senzoriale lipite de piele. În ovoidul lipsit de ferestre al încăperii se mai găseau două clone membri de echipaj foarte scunde și un Templier foarte înalt, în mantie cu glugă. O clonă îi oferii Consului paharul cu suc de portocale, tradițional după decrio-genizare. El îl acceptă și bău cu lăcomie.

- Arborele se află la două minute-lumină și cinci ore de călătorie de Hyperion, rosti Templierul și Consulul își dădu seama că-i vorbea Het Masteen, căpitanul navei-arbore templiere și Adevăratul Glas al Arborelui.

În mod vag, pricepea că era o mare onoare să fie trezit de Căpitan, dar se simțea prea năucit și dezorientat de amnezie ca să aprecieze lucrul acesta. Consulul se trezi cu durerea de cap specifică, gâttelej uscat și senzația de a fi uitat o mie de vise pe care le puteau aduce numai perioadele petrecute în amnezia criogenică. Clipi repede, se ridică în capul oaselor pe cușeta joasă și, amețit, împinse în lături ultimele benzi senzoriale lipite de piele. În ovoidul lipsit de ferestre al încăperii se mai găseau două clone membri de echipaj foarte scunde și un Templier foarte înalt, în mantie cu glugă. O clonă îi oferî Consulului paharul cu suc de portocale, tradițional după decrio-genizare. El îl acceptă și bău cu lăcomie.

- Arborele se află la două minute-lumină și cinci ore de călătorie de Hyperion, rosti Templierul și Consulul își dădu seama că-i vorbea Het Masteen, căpitanul navei-arbore templiere și Adevăratul Glas al Arborelui. În mod vag, pricepea că era o mare onoare să fie trezit de Căpitan, dar se simțea prea năucit și dezorientat de amnezie ca să aprecieze lucrul acesta. - Ceilalți sunt treji de câteva ore, spuse Het Masteen și le făcu semn clonelor să-i lase. S-au adunat pe platforma principală pentru cină.

- Hhrghn, mormăi Consulul și sorbi din pahar, își dres glasul și încercă din nou. Mulțumesc, Het Masteen, izbuti el să rostească.

Privind în jur la încăperea ovoidală cu mochetă de iarbă întunecată, pereți translucizi și coaste de ranforsare din stranilemn, continue și curbate, Consulul înțelese că se afla într-unui dintre modulele ambientale mai mici. Închise ochii și se strădui să-și reamintească joncțiunea, petrecută imediat înainte ca nava templieră să cuantifice.

Își aminti prima imagine a navei-arbore lungă de un kilometru, pe când el se apropia pentru joncțiune, cu detaliile încețoșate de câmpurile restrictive generate de erg și de mașinăriile redundante, care o înconjurau ca o pâclă sferică, însă cu corpul masiv și frunzos arzând de mii de lumini care străluceau blând printre frunze și modulele ambientale cu pereți subțiri sau de-a lungul a nenumărate platforme, poduri, punți de comandă, scări și umbrare. În jurul bazei navei-arbore, sferile tehnologice și de cargo erau strânse ciorchine ca niște ciuperci supradimensionate, iar înapoia rădăcinilor lungi de zece kilometri unduiau filamentele albastre și violet ale propulsiei.

- Ceilalți așteaptă, rosti încet Het Masteen și dădu din cap spre pernele joase pe care zăcea bagajul Consulului, gata să se deschidă la comanda lui. Templierul studie gânditor grinzile din stranilemn, în vreme ce Consulul se îmbracă în ținută semioficială de seară, cu pantaloni negri largi, cizme lustruite, bluză albă de mătase, bufantă la brâu și coate, guler topaz strâns, tunică neagră cu tresele purpurii ale Hegemoniei pe epoleta și tricorn moale, auriu. O secțiune a peretelui curb se transformă în oglindă și Consulul rămase privind imaginea de acolo: un bărbat trecut de vârsta mijlocie în ținută semioficială de seară, cu pielea arsă de soare, dar straniu de palidă sub ochii triști. Consulul se încruntă, încuviință și se întoarse.

Het Masteen făcu semn să-l însoțească și Consulul urmă silueta înaltă îmbrăcată în mantie printr-un iris dilatat în peretele modulului, pe o pasarelă care se curba ascendent, dispărând îndărătul masivului perete de scoarță al trunchiului navei-arbore. Consulul se opri, se apropie de marginea pasarelei, apoi se retrase iute un pas. Până jos erau cel puțin șase sute de metri - senzația de „jos” fiind creată de gravitația 1/6 g standard, care era generată de singularitățile întemnițate la baza arborelui - și nu existau balustrade. Își continuă sușul în tăcere și ieșiră de pe pasarela trunchiului principal după treizeci de metri și jumătate de spirală în jurul trunchiului mai departe, pentru a traversa un pod suspendat fragil către o ramură lată de cinci metri. O urmară pe aceasta tot mai sus, spre locul unde abundența de frunze reflecta razele puternice ale soarelui lui Hyperion.

- Nava mea a fost scoasă din stocare? se interesă Consulul.

- Ceilalți sunt treji de câteva ore, spuse Het Masteen și le făcu semn clonelor să-i lase. S-au adunat pe platforma principală pentru cină.

- Hhrghn, mormăi Consulul și sorbi din pahar, își dresе glasul și încercă din nou. Mulțumesc, Het Masteen, izbuti el să rostească.

Privind în jur la încăperea ovală cu mocheta de iarbă întunecată, pereți translucizi și coaste de ranforsare din stranilemn, continue și curbate, Consulul înțelese că se afla într-unui dintre modulele ambientale mai mici.

Închise ochii și se strădui să-și reamintească joncțiunea, petrecută imediat înainte ca nava templieră să cuantifice.

Își aminti prima imagine a navei-arbore lungă de un kilometru, pe când el se apropia pentru joncțiune, cu detaliile încețoșate de câmpurile restrictive generate de erg și de mașinăriile redundante, care o înconjurau ca o pâclă sferică, însă cu corpul masiv și frunzos arzând de mii de lumini care străluceau blând printre frunze și modulele ambientale cu pereți subțiri sau de-a lungul a nenumărate platforme, poduri, punți de comandă, scări și umbrare. În jurul bazei navei-arbore, sferile tehnologice și de cargo erau strânse ciorchine ca niște ciuperci supradimensionate, iar înapoia rădăcinilor lungi de zece kilometri unduiau filamentele albastre și violet ale propulsiei.

- Ceilalți așteaptă, rosti încet Het Masteen și dădu din cap spre pernele joase pe care zăcea bagajul Consulului, gata să se deschidă la comanda lui. Templierul studie gânditor grinzile din stranilemn, în vreme ce Consulul se îmbracă în ținută semioficială de seară, cu pantaloni negri largi, cizme lustruite, bluză albă de mătase, bufantă la brâu și coate, guler topaz strâns, tunică neagră cu tresele purpurii ale Hegemoniei pe epoleți și tricorn moale, auriu. O secțiune a peretelui curb se transformă în oglindă și Consulul rămase privind imaginea de acolo: un bărbat trecut de vârsta mijlocie în ținută semioficială de seară, cu pielea arsă de soare, dar straniu de palidă sub ochii triști. Consulul se încruntă, încuviință și se întoarse.

Het Masteen făcu semn să-l însoțească și Consulul urmă silueta înaltă îmbrăcată în mantie printr-un iris dilatat în peretele modulului, pe o pasarelă care se curba ascendent, dispărând îndărătul masivului perete de scoarță al

trunchiului navei-arbore. Consulul se opri, se apropie de marginea pasarelei, apoi se retrase iute un pas. Până jos erau cel puțin șase sute de metri - senzația de „jos” fiind creată de gravitația 1/6 g standard, care era generată de singularitățile întemnițate la baza arborelui - și nu existau balustrade. Își continuă sușul în tăcere și ieșiră de pe pasarela trunchiului principal după treizeci de metri și jumătate de spirală în jurul trunchiului mai departe, pentru a traversa un pod suspendat fragil către o ramură lată de cinci metri. O urmară pe aceasta tot mai sus, spre locul unde abundența de frunze reflecta razele puternice ale soarelui lui Hyperion.

- Nava mea a fost scoasă din stocare? se interesă Consulul.

- Este alimentată și pregătită în sfera 11, răspunse Het Masteen.

Pătrunseră în umbra trunchiului și stelele deveniră vizibile în peticele negre din plasa întunecată de frunze.

- Ceilalți pelerini au fost de acord să coboare în nava ta, dacă autoritățile FORTEI îți dau permisiunea, adăugă Templierul.

Consulul își frecă ochii și regretă că nu i se îngăduise mai mult timp pentru a-și reveni pe deplin din strânsoarea rece a amneziei crionice.

- Ați luat legătura cu trupa de intervenție?

- Da, am fost apelați imediat ce am ieșit din saltul cuantic. O navă de război a Hegemoniei ne... escortează... chiar acum.

Het Masteen indică spre un petic de cer deasupra lor.

Consulul miji ochii în sus, dar în clipa aceea segmente ale etajelor superioare de ramuri se rotiră, ieșind din umbra navei-arbore, și hectare de frunze se aprinseră în nuanțele amurgului. Chiar și în locurile încă umbrite, păsări-lucitoare se ghemuiră aidoma unor lampioane japoneze deasupra pasarelelor iluminate, lianelor radiante și podurilor suspendate luminoase, în timp ce licuricii de pe Vechiul Pământ și funigii fosforescenți de pe Maui-Legământul pâlpăiră și-și croiră drumul prin labirinturi de frunze, amestecându-se cu constelațiile în suficientă măsură pentru a-l deruta până și pe călătorul cel mai iscusit în citirea stelelor.

Het Masteen păși într-un coș-lift ce atârna de un cablu din filamente de carbon, care dispărea în cei trei sute de metri de arbore de deasupra lor.

Consulul îl urmă și fură purtați silențios în sus. Consulul observă că pasarelele, modulele și platformele erau pustii în mod ostentativ, cu excepția câtorva Templieri și a clonelor mult mai mici care-i însoțeau. Consulul nu-și putea aminti să fi văzut vreun alt pasager în ora lui de activitate febrilă dintre joncțiune și amnezie, dar la momentul respectiv pusese amănuntul acela pe seama iminenței saltului cuantic al navei-arbore, presupunând că pasagerii se găseau în siguranța cușetelor amnezice. Acum însă nava-arbore avea o viteză mult mai mică decât cea relativistă și ramurile ei ar fi trebuit să fie ticsite cu pasageri care să caște gura. Menționa observația aceea Templierului.

- Voi șase sunteți singurii noștri pasageri, spuse Het Masteen.

Coșul se opri într-un labirint foliat și căpitanul navei-arbore porni înainte pe un escalator din lemn tocit de vreme.

Consulul clipi surprins. În mod normal, o nava-arbore templieră transporta între două și cinci mii de pasageri și reprezenta de departe modul cel mai plăcut de a călători între stele. Navele-arbore acumula rareori o datorie temporală mai mare de patru-cinci luni, efectuând traversări scurte și spectaculoase în cazul unor sisteme stelare aflate la distanțe de numai câțiva ani-lumină și permițând astfel bogaților lor pasageri să petreacă cât mai puțin timp în amnezie. În cazul de față, faptul că nava-arbore făcea drumul până la Hyperion și înapoi, acumulând șase ani de timp Web fără pasageri plători însemna o pierdere financiară colosală pentru Templieri.

După aceea Consulul înțelese, cu întârziere, că nava-arbore ar fi fost ideală pentru evacuarea apropiată, cheltuielile ei fiind rambursate în cele din urmă de Hegemonie. Știa în același timp că aducerea unei nave atât de frumoase și atât de vulnerabile ca Yggdra-sill - una dintre cele numai cinci de felul ei - într-o zonă de război însemna un risc teribil pentru Frăția Templierilor. - Tovarășii de pelerinaj, anunță Het Masteen când el și Consulul ieșiră pe o platformă lată, unde un grup mic aștepta la capătul unei mese lungi din lemn.

Deasupra lor stelele ardeau, rotindu-se ocazional, după cum nava-arbore își modifica înclinarea sau deriva; într-o parte și în cealaltă, câte o sferă solidă de frunziș se curba în exterior precum coaja verde a unui fruct uriaș.

Consulul recunoscuse imediat locul ca fiind platforma pentru cină a Căpitanului, chiar înainte ca pasagerii ceilalți să se ridice pentru a-l lăsa pe Het Masteen să-și ocupe locul în capul mesei. Consulul găsi un scaun gol care-l aștepta în stânga Căpitanului.

După ce toți se așezară și rămaseră tăcuți, Het Masteen făcu prezentările oficiale. Deși Consulul nu-l cunoștea personal pe nici unul, câteva nume îi erau familiare și își folosi îndelungata experiență în diplomatie pentru a fișa identități și impresii.

În stânga sa stătea părintele Lenar Hoyt, un preot din secta creștină de stil vechi cunoscută sub numele de Catolicism. Pentru o clipă, Consulul uitase semnificația veșmintelor negre și a gulerului alb, apoi își aminti de spitalul Sfântul Francisc de pe Hebron, unde fusese internat pentru dezastruoasă după dezastruoasă lui primă misiune diplomatică de acolo, cu patru decenii standard în urmă. Iar la menționarea numelui Hoyt, el își aminti alt preot, care dispăruse pe Hyperion pe la jumătatea mandatului său pe planetă.

După aprecierea Consulului, Lenar Hoyt era un bărbat tânăr - abia trecuse de treizeci de ani -, totuși ceva se părea că îl îmbătrânise teribil în trecutul nu foarte îndepărtat. Consulul îi privi chipul uscățiv, pomeții pronunțați sub pielea pământie, ochii mari, dar înconjurați de cearcăne adânci, buzele subțiri încordate într-un spasm muscular permanent, cu colțurile prea coborâte pentru a putea fi măcar considerat un surâs cinic, părul nu atât

atins de pleșuvie, cât de radiații. Avea aparența unui om care era bolnav de mulți ani. În același timp, Consulul fu surprins că îndărătul măștii de durere tănuită dănuia ecoul fizic al tinereții adolescente - rămășițele foarte vagi ale feței rotunde, pielii rumene și gurii moi care aparținuseră unui Lenar Hoyt mai tânăr, mai sănătos, mai puțin cinic.

Lângă preot ședea un bărbat a cărui imagine fusese familiară pentru majoritatea cetățenilor Hegemoniei cu câțiva ani în urmă. Consulul se întreba dacă durata atenției colective în Worldweb era pe atât de scurtă acum, pe cât fusese când el însuși locuise acolo. Probabil că era și mai scurtă. În cazul acesta, colonelul Fedmahn Kassad, supranumit „Călăul Bressiei de Sud”, Web fără pasageri plătitori însemna o pierdere financiară colosală pentru Templieri.

După aceea Consulul înțelese, cu întârziere, că nava-arbore ar fi fost ideală pentru evacuarea apropiată, cheltuielile ei fiind rambursate în cele din urmă de Hegemonie. Știa în același timp că aducerea unei nave atât de frumoase și atât de vulnerabile ca Yggdra-sill - una dintre cele numai cinci de felul ei - într-o zonă de război însemna un risc teribil pentru Frăția Templierilor. - Tovarășii de pelerinaj, anunță Het Masteen când el și Consulul ieșiră pe o platformă lată, unde un grup mic aștepta la capătul unei mese lungi din lemn.

Deasupra lor stelele ardeau, rotindu-se ocazional, după cum nava-arbore își modifica înclinarea sau deriva; într-o parte și în cealaltă, câte o sferă solidă de frunziș se curba în exterior precum coaja verde a unui fruct uriaș.

Consulul recunoscuse imediat locul ca fiind platforma pentru cină a Căpitanului, chiar înainte ca pasagerii ceilalți să se ridice pentru a-l lăsa pe Het Masteen să-și ocupe locul în capul mesei. Consulul găsi un scaun gol care-l aștepta în stânga Căpitanului.

După ce toți se așezară și rămaseră tăcuți, Het Masteen făcu prezentările oficiale. Deși Consulul nu-l cunoștea personal pe nici unul, câteva nume îi erau familiare și își folosi îndelungata experiență în diplomatie pentru a fișa identități și impresii.

În stânga sa stătea părintele Lenar Hoyt, un preot din secta creștină de stil vechi cunoscută sub numele de Catolicism. Pentru o clipă, Consulul uitase semnificația veșmintelor negre și a gulerului alb, apoi își aminti de spitalul Sfântul Francisc de pe Hebron, unde fusese internat pentru dezaalcoolizare după dezastruoasa lui primă misiune diplomatică de acolo, cu patru decenii standard în urmă. Iar la menționarea numelui Hoyt, el își aminti alt preot, care dispăruse pe Hyperion pe la jumătatea mandatului său pe planetă.

După aprecierea Consulului, Lenar Hoyt era un bărbat tânăr - abia trecuse de treizeci de ani -, totuși ceva se părea că îl îmbătrânise teribil în trecutul nu foarte îndepărtat. Consulul îi privi chipul uscățiv, pomeții pronunțați sub pielea pământie, ochii mari, dar înconjurați de cearcăne adânci, buzele subțiri încordate într-un spasm muscular permanent, cu colțurile prea coborâte pentru a putea fi măcar considerat un surâs cinic, părul nu atât

atins de pleșuvie, cât de radiații. Avea aparența unui om care era bolnav de mulți ani. În același timp, Consulul fu surprins că îndărătul măștii de durere tănuită dănuia ecoul fizic al tinereții adolescente - rămășițele foarte vagi ale feței rotunde, pielii rumene și gurii moi care aparținuseră unui Lenar Hoyt mai tânăr, mai sănătos, mai puțin cinic.

Lângă preot ședea un bărbat a cărui imagine fusese familiară pentru majoritatea cetățenilor Hegemoniei cu câțiva ani în urmă. Consulul se întreba dacă durata atenției colective în Worldweb era pe atât de scurtă acum, pe cât fusese când el însuși locuise acolo. Probabil că era și mai scurtă. În cazul acesta, colonelul Fedmahn Kassad, supranumit „Călăul Bressiei de Sud”, Web fără pasageri plătitori însemna o pierdere financiară colosală pentru Templieri.

După aceea Consulul înțelese, cu întârziere, că nava-arbore ar fi fost ideală pentru evacuarea apropiată, cheltuielile ei fiind rambursate în cele din urmă de Hegemonie. Știa în același timp că aducerea unei nave atât de frumoase și atât de vulnerabile ca Yggdra-sill - una dintre cele numai cinci de felul ei - într-o zonă de război însemna un risc teribil pentru Frăția Templierilor. - Tovarășii de pelerinaj, anunță Het Masteen când el și Consulul ieșiră pe o platformă lată, unde un grup mic aștepta la capătul unei mese lungi din lemn.

Deasupra lor stelele ardeau, rotindu-se ocazional, după cum nava-arbore își modifica înclinarea sau deriva; într-o parte și în cealaltă, câte o sferă solidă de frunziș se curba în exterior precum coaja verde a unui fruct uriaș.

Consulul recunoscuse imediat locul ca fiind platforma pentru cină a Căpitanului, chiar înainte ca pasagerii ceilalți să se ridice pentru a-l lăsa pe Het Masteen să-și ocupe locul în capul mesei. Consulul găsi un scaun gol care-l aștepta în stânga Căpitanului.

După ce toți se așezară și rămaseră tăcuți, Het Masteen făcu prezentările oficiale. Deși Consulul nu-l cunoștea personal pe nici unul, câteva nume îi erau familiare și își folosi îndelungata experiență în diplomatie pentru a fișa identități și impresii.

În stânga sa stătea părintele Lenar Hoyt, un preot din secta creștină de stil vechi cunoscută sub numele de Catolicism. Pentru o clipă, Consulul uitase semnificația veșmintelor negre și a gulerului alb, apoi își aminti de spitalul Sfântul Francisc de pe Hebron, unde fusese internat pentru dezaalcoolizare după dezastruoasa lui primă misiune diplomatică de acolo, cu patru decenii standard în urmă. Iar la menționarea numelui Hoyt, el își aminti alt preot, care dispăruse pe Hyperion pe la jumătatea mandatului său pe planetă.

După aprecierea Consulului, Lenar Hoyt era un bărbat tânăr - abia trecuse de treizeci de ani -, totuși ceva se părea că îl îmbătrânise teribil în trecutul nu foarte îndepărtat. Consulul îi privi chipul uscățiv, pomeții pronunțați sub pielea pământie, ochii mari, dar înconjurați de cearcăne adânci, buzele subțiri încordate într-un spasm muscular permanent, cu colțurile prea coborâte pentru a putea fi măcar considerat un surâs cinic, părul nu atât

atins de pleșuvie, cât de radiații. Avea aparența unui om care era bolnav de mulți ani. În același timp, Consulul fu surprins că îndărătul măștii de durere tăinuță dănuia ecoul fizic al tinereții adolescente - rămășițele foarte vagi ale feței rotunde, pielii rumene și gurii moi care aparținuseră unui Lenar Hoyt mai tânăr, mai sănătos, mai puțin cinic.

Lângă preot ședea un bărbat a cărui imagine fusese familiară pentru majoritatea cetățenilor Hegemoniei cu câțiva ani în urmă. Consulul se întreabă dacă durata atenției colective în Worldweb era pe atât de scurtă acum, pe cât fusese când el însuși locuise acolo. Probabil că era și mai scurtă. În cazul acesta, colonelul Fedmahn Kassad, supranumit „Călăul Bressiei de Sud”, nu mai era probabil nici infam, nici faimos. Pentru generația Consulului și pentru toți aceia care trăiseră la periferia lentă și expatriată a evenimentelor, Kassad nu era o persoană pe care s-o uiți cu ușurință.

Colonelul Fedmahn Kassad era înalt - aproape îndeajuns de înalt pentru a-l privi drept în ochi pe Het Masteen care avea doi metri - și îmbrăcat în uniforma neagră a FORȚEI, fără să poarte însemne de grad ori decorații. Uniforma lui era straniu de similară sutanei părintelui Hoyt, însă între cei doi bărbați nu mai exista nici o altă asemănare. Pe lângă aspectul ofilit al lui Hoyt, Kassad era cafeniu, într-o evidentă condiție fizică excelentă și perfect zvelt, cu funii de mușchi jucând la umeri, încheieturi și grumaz. Ochii îi erau mici, negri și atoatevăzători, aidoma lentilelor unei videocamere primitive. Fața lui era numai unghiuri: umbre, planuri și fațete. Nu suptă ca a părintelui Hoyt, ci pur și simplu dăltuită în rocă impasibilă. Linia subțire a bărbuței care-i contura maxilarul îi accentua duritatea înfățișării precum petele de sânge de pe tăișul unui cuțit.

Mișcările lente, pline de forță, ale colonelului îi reaminteau Consulului de un jaguar crescut pe Pământ pe care-l văzuse într-o grădină zoologică dintr-o na-vă-seminală privată pe Lusur, cu mulți ani în urmă. Vocea lui Kassad era moale, dar Consulul nu scăpă din vedere faptul că până și tăcerile lui impuneau respect.

Grupul de pasageri se strânsese la un capăt al mesei lungi, astfel că aceasta era în majoritate neocupată.

Vizavi de Fedmahn Kassad stătea un bărbat care fusese prezentat ca fiind poetul Martin Silenus.

Silenus părea să fie complet opus militarului din fața lui. Pe când Kassad era zvelt și înalt, Martin Silenus era scund și în mod vizibil puhav. Spre deosebire de trăsăturile tăiate în piatră ale colonelului, chipul poetului era la fel de mobil și expresiv ca al unei primare de pe Pământ. Glasul său era un scrâșnet sonor, indecent. Consulul se gândi că în Martin Silenus exista ceva aproape plăcut de diabolic, în obraji roșcovani, gura lată, sprâncenele expresive, urechile ascuțite și mâinile ce se mișcau întruna, cu degete îndeajuns de lungi pentru a fi invidiate de un pianist concertant. Sau de un strangulator... Părul argintiu al poetului fusese tăiat într-un breton grosolan.

Martin Silenus părea să se apropie de șaiszeci de ani, totuși Consulul zări semnele albastrii de pe gât și palme și suspectă că bărbatul trecuse prin multe tratamente Poulsen. Vârsta reală a lui Silenus putea fi oriunde între nouăzeci și o sută cincizeci de ani standard. Consulul știa că dacă poetul era mai apropiat de cea din urmă, existau destule șanse să fie atins de nebunie. Dacă Martin Silenus părea să fie gălăgios și animat la prima vedere, pasagerul de alături degaja senzația imediată și la fel de impresionantă de reticență inteligentă. Sol Weintraub ridică ochii când fu prezentat și Consulul văzu barba scurtă înspicată, fruntea cutată și ochii triști și luminoși ai bine-cunoscutului erudit. Consulul auzise istorii despre Jidovul Rătăcitor și zadarnica lui căutare, dar fu șocat să vadă că bătrânul ținea acum pruncul în brațe - fiica lui, Rachel, nu avea decât două săptămâni. Consulul își feri privirea.

Al șaselea pelerin și singura femeie de la masă era Brawne Lamia. Când fu prezentată, detectiva îl fixă pe Consul cu atâta intensitate, încât el îi putu simți apăsarea uităturii chiar și după ce ea privi în altă parte.

Fostă cetățeană a planetei Lusus pe care gravitația era 1,3 g, Brawne Lamia nu era mai înaltă decât poetul aflat la două scaune în dreapta ei, totuși nici chiar salopeta largă de catifea reiată nu-i ascundea straturile groase de mușchi de pe silueta masivă. Buclele negre îi coborau pe umeri, sprâncenele erau două linii întunecate trasate orizontal peste fruntea lată, iar nasul era ascuțit și solid, intensificându-i aspectul acvilin al privirii. Gura Lamiei era largă și expresivă, aproape senzuală, curbandu-se ușor în colțuri într-un surâs ușor care ar fi putut să fie crud ori pur și simplu jucăuș. Ochii negri ai femeii păreau să-l sfideze pe observator să descopere adevărul. Consulul se gândi că Brawne Lamia ar putea trece drept o femeie frumoasă. După ce prezentările fură încheiate, Consulul își dresе vocea și se întoarse spre Templier.

- Het Masteen, ai spus că sunt șapte pelerini. Copilul domnului Weintraub este al șaptelea?

Gluga lui Het Masteen se mișcă lent dintr-o pane în alta.

- Nu. Doar aceia care iau în mod conștient decizia de a-l căuta pe Shrike pot fi considerați pelerini.

Cei așezați la masă se foiră ușor. Toți știau ceea ce știa și Consulul; doar un grup alcătuit dintr-un număr prim de pelerini putea întreprinde călătoria către nord sponsorizată de Biserica lui Shrike.

- Eu sunt al șaptelea, urmă Het Masteen, căpitanul navei-arbore templieră Yggdrasil și Adevăratul Glas al Arborelui.

În tăcerea care urmă anunțului, Het Masteen făcu un gest și un grup de clone începu să le servească pelerinilor ultima masă înainte de coborârea pe planetă.

- Așadar Expulzații n-au ajuns încă în sistem? întrebă Brawne Lamia.

Glasul ei avea o răgușeală guturală care îl ațâța în mod straniu pe Consul.

- Nu, răspunse Het Masteen, totuși noi nu putem să fim la mai mult de două zile standard în fața lor. Instrumentele noastre au detectat dispute de fuziuni în interiorul norului Oort al sistemului.

- Va fi război? întrebă părintele Hoyt.

Vocea sa părea la fel de vlăguită ca și expresia chipului. Când nimeni nu oferi un răspuns, preotul se întoarse către dreapta sa, parcă direcționând retroactiv întrebarea spre Consul.

Consulul oftă. Clonele serviseră vin; el ar fi preferat whisky.

- Cine știe ce vor face Expulzații? rosti el. Deja par să nu mai fie motivați de logica umană.

Martin Silenus râse sonor, vărsându-și vinul când gesticula.

- De parcă noi, căcații de oameni, am fi fost vreodată motivați de logica umană!

Bău o dușcă zdravănă, se șterse la gură și hohoti din nou. Brawne Lamia se încruntă.

- Dacă luptele serioase încep prea curând, observă ea, poate că autoritățile nu ne vor permite să asolizăm.

- Ni se va îngădui să trecem, zise Het Masteen. Lumina soarelui reuși să se strecoare pe lângă

faldurile glugii sale și căzu pe pielea gălbuie.

- Salvați de la moarte sigură în război pentru o moarte sigură în mâinile lui Shrike, murmură părintele Hoyt.

- În Univers nu există moarte! declamă Martin Silenus cu un glas despre care Consulul fu convins că ar fi putut trezi pe cineva cufundat în amnezie criogenică.

Poetul deșertă ultimele picături de vin și ridică pocalul gol într-un toast care părea să se adreseze stelelor:

- Fără duhoarea morții - moarte tot va fi -, Plângi, plângi,

Oh, plângi, Cihele, plângi, căci ticăloasele-ți fecioare Au preschimbatozeitate-n Becisnic tremurător. Plângeți, frații mei, plângeți, căci nu mai am putere; Firav ca trestia... șubred... stins ca glasul-mi însuși... Vai, vai, durerea, chinul nevolniciei. Plângeți, plângeți, căci iată mă destram...

Se întrerupse brusc și-și mai turnă vin, râgâind o dată în tăcerea care urmăse recitării sale. Ceilalți șase schimbă priviri. Consulul observă că Sol Weintraub surâdea ușor, până ce pruncul din brațele sale se foi și-i distrase atenția.

- Ei bine, rosti părintele Hoyt șovăitor, ca și cum ar fi încercat să reînnoade un fir anterior de gândire, în cazul în care convoiul Hegemoniei pleacă și Expulzații cuceresc Hyperion, poate că ocupația se va face fără vărsare de sânge și ne vor lăsa să ne vedem de treburile.

Colonelul Fedmahn Kassad râse încetitor.

- Expulzații nu-și propun să ocupe Hyperion, preciza el. Dacă vor cuceri planeta, vor jefui ceea ce doresc și după aceea vor face lucrul la care se pricep cel mai bine. Vor incendia orașele, transformându-le în ruine

vor străluci. Vor topi calotele polare, vor fierbe oceanele și apoi vor folosi reziduurile pentru a le presăra peste ceea ce a mai rămas din continente, astfel ca nimic să nu mai crească vreodată acolo.

- Ei bine..., începu părintele Hoyt apoi tăcu.

Orice conversație încetă, în timp ce clonele strânseseră supa și salatele și aduseră felurile principale de mâncare.

- Ai spus că ne escortează o navă de război a Hegemoniei, se adreseă Consulul lui Het Masteen când terminară friptura de vacă și rasolul de caracatiță-aeriană.

Templierul dădu din cap și arătă în sus. Consulul miji ochii, dar nu putu distinge nimic în mișcare pe câmpul stelar rotitor.

- Poftim! rosti Fedmahn Kassad și se aplecă prin fața părintelui Hoyt pentru a-i întinde Consulului un binoclu militar pliabil.

Consulul încuviință în semn de mulțumire, activă binoclu și scana peticul de cer pe care-l indicase Het Masteen. Cristalele giroscopice din binoclu zumzăiră încetișor, stabilizând lentilele, și baleiară zona într-un șablon preprogramat de căutare. Brusc, imaginea încremeni, se încețoșă, se extinse și rămase nemișcată.

Consulul nu putu să-și controleze icnetul involuntar, când nava Hegemoniei umplu ocularul. Nu era nici așteptatul sâmbure încețoșat de câmp al unui statocercetaș solitar, nici bulbul unei nave-torță, ci imaginea conturată electronic aparținea unui transportor de atac negru mat. Era un vehicul impresionant în felul în care, de-a lungul secolelor, numai navele de război reușiseră să fie. Nava-spin a Hegemoniei era absurd aerodinamică, cu cele patru seturi de brațe-tangon retractate gata de luptă, modulul de comandă lung de șaiszeci de metri ascuțit ca un vârf Clovis, cu propulsia Hawking și blisterele de fuziune dispuse mult în spatele zonei de lansare aidoma penelor din coada unei săgeți.

Ii restitui binoclu lui Kassad fără nici un comentariu. Dacă trupa de intervenție utiliza un transportor de atac pentru a escorta pe Yggdrasill, ce putere de foc desfășurau împotriva invaziei Expulzaților?

- Cât mai avem până la asolizare? întrebă Brawne Lamia.

Își folosise comagenda pentru a accesa datasfera navei-arbore și în mod evident nu era deloc mulțumită de ceea ce găsise. Sau de ceea ce nu găsise.

- Patru ore până la orbită, murmură Het Masteen. Plus alte câteva minute cu naveta de asolizare. Prietenul nostru consular și-a oferit vehiculul privat pentru a vă coborî.

- În Keats? întrebă Sol Weintraub.

Erau primele cuvinte rostite de cărturar de când fusese servită cina.

Consulul încuviință.

- Rămâne singurul astroport de pe Hyperion care poate primi nave de pasageri, reaminti el.

- Astroport? Părintele Hoyt părea furios. Crezusem că vom merge direct spre nord. Spre târâmul lui Shrike.

Het Masteen clătină răbdător din cap.

- Întotdeauna, rosti el, pelerinajul începe din capitală. Va dura câteva zile ca să ajungem la Criptele Timpului.

- Câteva zile! pufni Brawne Lamia. Este absurd.

- Poate că da, aprobă Het Masteen, totuși așa stau lucrurile.

Părintele Hoyt părea ca și cum ceva îi provocase indigestie, deși nu mâncase mai nimic.

- N-am putea schimba regulile măcar de data asta, întrebă el, vreau să zic... ținând seama de spaima provocată de război și de toate celelalte? Să asolizăm pur și simplu lângă Criptele Timpului, sau undeva în apropiere, și să terminăm treaba? Consulul scutură din cap.

- Navele spațiale și aeriene au încercat de aproape patru sute de ani să meargă pe ruta cea mai scurtă către smârcurile nordice. Nu cunosc nici una care să fi reușit.

- Poate cineva să-ntrebe, interveni Martin Silenus ridicând mâna ca un școlar, ce naiba se-ntâmplă cu toate navele-alea?

Părintele Hoyt se încruntă către poet. Fedmahn Kassad surâse ușor. Sol Weintraub zise:

- Consulul nu a vrut să sugereze că regiunea este inaccesibilă. Se poate ajunge pe apă sau pe diverse rute terestre. De asemenea, navele spațiale și aeriene nu dispar. Ele asolizează fără probleme lângă ruine, ori lângă Criptele Timpului, și revin tot fără probleme în punctul specificat de calculatoarele lor. Atât doar că pilotul și pasagerii nu mai sunt văzuți niciodată.

Weintraub ridică din poală pruncul care dormea și-l așează într-un portbebe care-i atârna de gât.

- Asta zice vechea și obosita legendă, spuse Brawne Lamia. Jurnalele navelor ce arată?

- Nimic, răspunse Consulul. Nici un act de violență. Nici o pătrundere forțată. Nici o abatere de la curs. Nici un fel de pete albe temporale inexplicabile. Nici un fel de emisii sau secătuiuri neobișnuite ale energiei. Nici un fenomen fizic de absolut orice natură.

- Și nici un pasager, completă Het Masteen.

Consulul fu luat prin surprindere, însă nu se trăda. Dacă Het Masteen tocmai încercase într-adevăr să facă o glumă, era pentru prima dată în deceniile de relații ale Consulului cu Templierii când unul dintre ei dovedise o urmă de umor, fie abia în stare născândă. Puținul pe care-l distingea Consulul din trăsăturile vag orientale ale căpitanului, ascunse sub glugă, nu oferea nici o indicație că s-ar fi încercat o glumă.

- O melodramă minunată, râse Silenus. Ca o mare Sargasso a sufletelor transpusă în viața reală cu bocete hristice și noi punem botu'. De fapt cine orchestrează intriga asta de căcat?

- Taci, îi ceru Brawne Lamia. Ești beat, bătrâne. Consulul suspină.
Reuniunea dura de aproape o oră standard.

Clonele strânseseră vesela și aduseră tăvi cu deserturi, pe care se găseau șerbeturi, cafele, fructe ale navei-ar-bore, draumuri, torturi și preparate din ciocolată Renaissance. Martin Silenus flutură din mână spre deserturi și le ceru clonelor să-i mai aducă o sticlă de vin. Consulul reflectă câteva secunde, apoi ceru un whisky.

- Mă gândesc, rosti Sol Weintraub în timp ce desertul era pe sfârșite, că supraviețuirea noastră ar putea depinde de discuțiile pe care le purtăm între noi.

- Ce vrei să spui? Întrebă Brawne Lamia. Din reflex, Weintraub legănă fetița adormită.

- De exemplu, știe cineva dintre cei de față de ce a fost ales de Biserica lui Shrike și de Totalitate pentru a lua parte la voiajul acesta?

Nimeni nu-i răspunse.

- Mă așteptasem la asta, încuviință Weintraub. O altă întrebare, poate chiar mai fascinantă: Este cineva dintre cei prezenți membru sau adept al Bisericii lui Shrike? Eu unul sunt evreu și oricât de confuze ar fi devenit noțiunile mele religioase în ultima vreme, ele nu includ adorarea unei mașini organice de ucis.

Weintraub ridică din sprâncenele stufoase și privi în jurul mesei.

- Eu sunt Adevăratul Glas al Arborelui, spuse Het Masteen. Deși mulți Templieri cred că Shrike este Avatarul pedepsei pentru cei care nu se hrănesc din rădăcină, trebuie să consider că aceasta este o erezie care nu poate fi regăsită în Legământ și nici în scrierile lui Muir1.

În stânga Căpitanului, Consulul strânse din umeri.

- Eu sunt ateu, rosti el și ridică paharul de whisky spre lumină. N-am fost niciodată în contact cu secta Shrike.

Părintele Hoyt zâmbi fără amuzament.

- Biserica Catolică m-a hirotonisit, zise el. Adorarea lui Shrike contrazice tot ceea ce apără Biserica.

Colonelul Kassad clătină din cap, dar nu era clar dacă o făcuse ca refuz de a răspunde sau pentru a arăta că nu era membru al Bisericii lui Shrike.

Martin Silenus gesticula expansiv.

Note:

1 John Muir (1838-1914), naturalist american de origine engleză care a susținut crearea rezervațiilor naturale (n. tr.).

- Am fost botezat luteran, anunță el. Un cult care nu mai există. Am ajutat la crearea Gnosticismului Zen înainte ca vreunul dintre părinții voștri să se fi născut. Am fost pe rând catolic, apocaliptic, neo-marxist, habotnic al interfeței, Scuturător-de-Cătușe, satanist, episcop în Biserica Nada a lui Jake și membru cotizant al Institutului Reîncarnării Garantate. Acum, sunt fericit s-o spun, sunt un simplu păgân. Surâse spre toți. Pentru un păgân, concluziona el, Shrike este o divinitate perfect acceptabilă.

- Eu ignor religiile, anunță Brawne Lamia. Nu cedez înaintea lor.

- Cred că mi-am demonstrat ideea, zise Sol Weintraub. Nici unul dintre noi nu admite că ar fi subscris la dogma sectei Shrike, totuși conducerea acelui grup sensibil ne-a ales pe noi dintre multe milioane de credincioși care au solicitat să viziteze Criptele Timpului... și pe zeul lor feroce... în ceea ce poate fi ultimul asemenea pelerinaj.

Consulul scutură din cap.

- Domnule Weintraub, rosti el, poate că ți-ai demonstrat ideea, dar eu nu izbutesc s-o înțeleg.

Cărturarul își mângâie barba cu un gest absent.

- S-ar părea că motivele noastre pentru a reveni pe Hyperion sunt atât de irezistibile, încât până și Biserica lui Shrike și inteligențele probabilistice ale Hegemoniei sunt de acord că merităm să ne întoarcem, spuse el. Unele dintre aceste motive - de exemplu, ale mele - pot fi de domeniu public, însă sunt convins că nici unul nu este cunoscut în totalitatea sa decât de persoanele de la această masă. Vă propun ca în cele câteva zile care ne mai rămân să ne împărtășim reciproc istoriile personale.

- De ce? întrebă colonelul Kassad. Nu pare să slujească vreunui scop.

Weintraub surâse.

- Dimpotrivă, ar sluiți - măcar - pentru a ne destinde și amuza, oferindu-ne cel puțin o imagine a sufletelor tovarășilor de călătorie, înainte ca Shrike sau altă nenorocire să ne distragă. Mai mult chiar, ne-ar putea oferi suficiente idei pentru a ne salva tuturor viețile, dacă suntem îndeajuns de inteligenți pentru a găsi firul comun de experiență care leagă destinele noastre de capriciile lui Shrike.

Martin Silenus râse și închise ochii. Spuse:

- Călărind fiecare o spinare de delfin și sprijiniți de-o aripioară dorsală, Neprihăniții aceia își re trăiesc moartea, Cu rănilor redeschise.

- Lenista, nu? întrebă părintele Hoyt. Am studiat-o la seminar.

- Pe-aproape, răspunse Silenus deschizând ochii și turnându-și vin. Yeats. Poponarul a trăit cu cinci sute de ani înainte ca Lenista să tragă din țâța metalică a mă-sii.

- La ce ne-ar ajuta, întrebă Lamia, să ne spunem povestea vieții? Când ne vom întâlni cu Shrike, o să-i spunem lui ce dorim, unuia dintre noi i se va îndeplini dorința, iar ceilalți vor muri. Corect?

- Așa zice mitul, încuviință Weintraub.

- Shrike nu este un mit, rosti Kassad. Și nici copacul lui de oțel.

- Atunci de ce să ne mai plictisim reciproc cu povești? repetă Brawne Lamia, luând și ultima bucățică din prăjitura ei cu ciocolată.

Weintraub atinse cu gingășie ceafa pruncului adormit.

- Trăim în timpuri stranii, zise el. Deoarece acum facem parte din acea zecime dintr-o zecime dintr-un procent din cetățenii Hegemoniei care călătoresc între stele, și nu în Web, noi reprezentăm perioade stranii ale propriului nostru trecut recent. Eu, de pildă, am șaizeci și opt de ani standard, însă din cauza datoriilor temporale pe care le-ar fi putut atrage călătoriile mele, aș fi putut disipa anii aceștia peste mai bine de un secol din istoria Hegemoniei.

- Și? făcu femeia de lângă el.

Weintraub deschise mâna într-un gest care-i includea pe toți cei de la masă.

- Fiecare dintre noi reprezintă o insulă temporală și în același timp un ocean diferit de perspective. Sau poate mai corect definit, fiecare dintre noi poate să dețină o piesă dintr-un puzzle pe care nimeni nu l-a putut rezolva de când omenirea a asolizat întâia dată pe Hyperion. Își scarpină nasul. Este un mister și, trebuie să recunosc, mă atrag misterele, chiar dacă aceasta va fi ultima săptămână în care mă voi mai putea bucura de ele. Aș saluta un licăr de înțelegere, dar, în absența lui, mă voi mulțumi cu concentrarea atenției asupra puzzle-ului.

- Sunt de acord, vorbi Het Masteen inexpresiv. Nu mă gândisem la aspectul acesta, totuși îmi dau seama că este mai înțelept să ne spunem povestea înainte de a ne confrunța cu Shrike.

- Și ce ne va opri să mințim? întrebă Brawne Lamia.

- Nimic, rânji Martin Silenus. Asta-i și frumusețea.

- Ar trebui să supunem la vot, zise Consulul. Se gândi la afirmația Meinei Gladstone potrivit

căreia cineva din grup era un agent al Expulzaților. Oare ascultarea istoriilor ar fi fost un mod de dare în vileag a spionului? Consulul zâmbi la ideea unui agent atât de nepriceput.

- Cine a decis că suntem o micuță democrație fericită? rosti sec colonelul Kassad.

- Ar fi preferabil să fim, spuse Consulul. Pentru a ne atinge obiectivele individuale, grupul trebuie să ajungă împreună în regiunile lui Shrike. Avem nevoie de un mod prin care să luăm decizii.

- Am putea desemna un conducător, observă Kassad.

- Mă piș pe conducători, rosti poetul pe un ton satisfăcut.

Alții de la masă clătinară de asemenea din capete.

- Bine, aprobă Consulul, votăm. Prima noastră decizie este legată de sugestia domnului Weintraub de a ne spune istoriile legăturilor noastre anterioare cu Hyperion.

- Totul sau nimic, interveni Het Masteen. Ori povestim toți, ori nici unul. Ne vom supune voinței majorității.

- De acord, zise Consulul brusc doritor să-i audă pe ceilalți povestind și în aceeași măsură convins că el nu-și va spune niciodată istoria. Sunteți pentru a ne povesti viața?

- Da, spuse Sol Weintraub.

- Da, spuse Het Masteen.

- Absolut, rosti Martin Silenus. N-aș rata această minifarsă comică nici pentru o lună petrecută în băile de orgasme de pe Shote.

- Și eu votez pentru, anunță Consulul surprinzându-se pe sine. Cine este împotriva?

- Eu, zise părintele Hoyt, dar în vocea lui nu exista nici pic de energie.

- Cred că-i o prostie, spuse Brawne Lamia. Consulul se întoarse către Kassad.

- Domnule colonel? Fedmahn Kassad ridică din umeri.

- Am consemnat patru voturi pro, două voturi contra și o abținere, rosti Consulul. Propunerea a fost acceptată. Cine vrea să înceapă?

Tăcerea se lăsă asupra mesei. În cele din urmă Martin Silenus ridică ochii de la blocnotesul mic în care scrisese. Rupse o foaie de hârtie în mai multe fâșiuțe.

- Am scris numerele de la unu la șapte, anunță el. Ce ar fi să tragem la sorți și apoi să urmărim ordinea astfel decisă?

- Parcă am fi niște copii, comentă Brawne Lamia.

- Eu sunt un tip copilăros, replică Silenus cu zâmbetul lui de satir. Domnule ambasador, spuse el îndreptându-se către Consul, pot să împrumut perna aceea aurită pe care o porți drept pălărie?

Consulul îi întinse tricornul său, hârtiuțele împăturite fură introduse înăuntru și pălăria trecu de la unul la altul. Sol Weintraub trase primul, iar Martin Silenus ultimul.

Consulul își despătură bilețelul, asigurându-se că nimeni nu-l putea vedea. Avea numărul șapte. Încordarea îl părăsi ca aerul dintr-un balon umflat în mod excesiv. Era destul de posibil, se gândi, că aveau să apară destule evenimente înainte ca el să fie nevoit să-și spună istoria. Sau ca războiul să facă totul irele-vant. Sau ca grupul să-și piardă interesul față de povestiri. Sau regele să moară. Sau calul să moară. Sau el îl putea învăța pe cal să vorbească.

S-a terminat cu whiskyul, gândi Consulul.

- Cine-i primul? întrebă Martin Silenus.

În liniștea de scurtă durată, Consulul auzi frunzele foșnind sub adieri ce nu puteau fi simțite.

- Eu, anunță părintele Hoyt.

Expresia preotului dovedea aceeași acceptare abia tănuită a durerii pe care Consulul o zărise pe chipurile prietenilor atinși de maladii necruțătoare. Hoyt își ridică biletul pe care era scris mare cifra 1.

- Perfect, zise Silenus. Dă-i drumul!

- Acum? întrebă preotul.

- De ce nu? replică poetul. Singurul semn al faptului că Silenus băuse cel puțin două sticle de vin era o ușoară întunecare a obrajilor săi deja îmbujorați și o încruntătură chiar mai diabolică a sprâncenelor expresive. Mai avem câteva ore până la asolizare, iar eu unul intenționez să dorm pentru a scăpa de amnezia congelatorului când vom fi în siguranță pe sol și printre simplii băștinași.

- Prietenul nostru are dreptate, vorbi încetișor Sol Weintraub. Dacă ne vom spune istoriile, atunci ora de după cina zilnică este un moment civilizat în care să o facem.

Părintele Hoyt suspină și se ridică.

- Vă rog să mă scuzați doar un minut, spuse el și părăsi sala de mese.

După două minute, Brawne Lamia întrebă:

- Credeți că și-a pierdut curajul?

- Nu, răspunse Lenar Hoyt apărând din beznă, în vârful escalatorului de lemn care slujea drept scară principală. Aveam nevoie de acestea.

Puse pe masă două carnețele pătate, apoi se așeză.

- Nici vorbă să citim povești din cărțile, interveni Silenus. Astea trebuie să fie propriile noastre cuvinte, părintele!

- Taci, fir-ar al naibii! strigă Hoyt.

Își trecu o palmă peste față și-și atinse pieptul. Pentru a doua oară în seara aceea, Consulul știu că privea un bărbat grav bolnav.

- Îmi cer scuze, urmă părintele Hoyt. Dar dacă o să-mi spun... povestea, va trebui să spun și povestea altcuiva. Jurnalele acestea aparțin celui care a fost motivul venirii mele pe Hyperion... și motivul pentru care revin azi. Hoyt inspiră adânc. Consulul atinse jurnalele. Erau mănjite și pe alocuri carbonizate, de parcă ar fi supraviețuit unui incendiu.

- Prietenul tău are gusturi de modă veche, comentă el, dacă încă mai ține un jurnal scris.

- Da, spuse Hoyt. Dacă toată lumea este gata, voi începe.

Grupul din jurul mesei încuviință tăcut. Sub platforma pentru cină, un kilometru de navă-arbore gonea prin beznă rece cu avântul vibrant al unei creaturi vii. Sol Weintraub ridică pruncul adormit din port-bebe și-l așeză grijuliu pe o pernă, pe podea lângă scaunul lui. Își scoase comagenda, o așeză lângă pernă și o programă pentru zgomot alb. Fetița de o săptămână stătea întinsă pe burtică și dormea.

Consulul se lăsă mult pe spate și găsi steaua ver-de-albastră care era Hyperion. Părea să crească tot mai mare, chiar în vreme ce o privea. Het Masteen își trase gluga pe ochi, astfel că întregul lui chip era doar o umbră. Sol Weintraub aprinse o pipă. Alții acceptară încă o cafea și se instală mai comod în scaune.¹

Martin Silenus părea cel mai jinduitor și nerăbdător dintre ascultători; se aplecă puțin înainte și murmură:

- Și zice „Dacă-s vrednic de safta, Să fie-ntr-un ceas bun, pe legea mea! Hai, sus în șei și luați aminte-ncoace”.

Și iarăși ne-am urnit la drum în pace, iar el a prins cu fața zâmbitoare A depăna povestea următoare.

POVESTIREA PREOTULUI „OMUL CARE A STRIGAT DUMNEZEU”

- Uneori o linie subțire separă fanatismul ortodox de apostazie, spuse părintele Lenar Hoyt.

Așa începu povestea preotului. Mai târziu, pe când o dicta în comagendă, Consulul și-o reaminti ca pe un tot neîntrerupt, exceptând pauzele, glasul răgușit, pomirile șovăielnice și abandonate sau redundanțele minore care erau cusururile eterne ale vorbirii omului.

Lenar Hoyt fusese un cleric tânăr, care se născuse, fusese educat și doar recent hirotonisit pe planeta catolică Pacem, când primise cea dintâi misiune extra-planetară: urma să-l însoțească pe respectatul iezuit părintele Paul Dure în exil discret pe planeta colonie Hyperion.

În alte vremuri, părintele Paul Dure ar fi ajuns cu certitudine episcop, și poate chiar papă. Înalt, slab, ascet, cu păr alb care începuse să se rărească, frunte nobilă și ochi mult prea umpluți de tăișul ascuțit al experienței pentru a-și ascunde suferința, Paul Dure era un discipol al sfântului Teilhard și în același timp arheolog, etnolog și eminent teolog iezuit. În ciuda declinului Bisericii Catolice în echivalentul unei secte pe jumătate uitată, tolerată din cauza bizareriei și a izolării de curentul principal al vieții Hegemoniei, logica iezuită nu-și pierduse ascuțișul. De asemenea, nici părintele Dure nu-și pierduse convingerea că Sfânta Biserică Catolică Apostolică continua să fie ultima și cea mai bună șansă a omenirii la nemurire.

Pentru băiețelul Lenar Hoyt, părintele Paul Dure fusese un personaj cumva divin, atunci când îl întrezărea în cursul rarelor lui vizite prin școlile dinaintea seminarului sau al și mai rarelor vizite la Noul Vatican ale viitorului seminarist. Apoi, în anii în care Hoyt studiasse în seminar, Dure vizitase un important sit de săpături sponsorizat de Biserică pe apropiata planetă Armaghash. Când iezuitul revenise de acolo, la două săptămâni după hirotonisirea lui Hoyt, totul fusese ca într-o pâclă. Cu excepția cercurilor

superioare ale Noului Vatican, nimeni nu știa cu exactitate ce se petrecuse, dar se șoptea despre excomunicare, ba chiar și despre o anchetă înaintea Sfântului Oficiu al Inchiziției, rămas în latență de patru veacuri, după deruta ce urmasse morții Pământului.

Nu se petrecuse însă nimic din toate acelea, ci părintele Dure solicitase transferul pe Hyperion, o planetă despre care majoritatea oamenilor aveau habar numai datorită bizarei secte Shrike care apăruse acolo, iar părintele Hoyt fusese ales să-l însoțească. Avea să fie o misiune ingrată, să călătorească într-un rol care combina cele mai neplăcute aspecte de ucenic, escortă și iscoadă, fără a avea măcar satisfacția vizitării unei planete noi; Hoyt primise ordinul de a-l duce pe părintele Dure pe astroportul de pe Hyperion, după care să

e îmbarce în aceeași navă-spin pentru voiajul de revenire în Worldweb. Eparhia îi oferea lui Lenar Hoyt douăzeci de luni în amnezie criogenică, câteva săptămâni de călătorie interplanetară la ambele capete ale voiajului și o datorie temporală care avea să-l readucă pe Pacem la opt ani în urma foștilor colegi de clasă în goana după cariere la Vatican și posturi misionare. Obligat de legământul de obediență și școlit în disciplină, Lenar Hoyt acceptase fără comentarii.

Mijlocul lor de transport, bătrâna navă-spin HS Nadia Oleg, era un cilindru metalic scrijelit, fără nici un fel de gravitație artificială atunci când propulsia nu funcționa, fără hublouri pentru pasageri și fără mijloace recreative la bord, cu excepția simstimurilor introduse în data-linkuri pentru a-i ține pe pasageri în hamacurile și cușetele amnezice. După trezirea din amnezie, pasagerii - în majoritate muncitori extra-planetari și turiști cu buget restrâns, condimentați cu câțiva sectanți mistici și viitori sinucigași Shrike - continuau să folosească pentru somn aceleași hamacuri și cușete, mâncau alimente reciclate în cantine comune și în general se străduiau să reziste răului de spațiu și plictiselii pe durata lunecării de douăsprezece zile, în imponderabilitate, din punctul de ieșire din spin până la Hyperion.

Părintele Hoyt aflase puține de la părintele Dure în decursul zilelor acelea de intimitate impusă și absolut nimic despre evenimentele de pe Armaghast care îi determinaseră exilul. Tânărul își programase implantul comagendă să caute cât mai multe date despre Hyperion și, cu trei zile înainte de asolizare, părintele Hoyt se considera expert în planeta aceea.

- Există consemnări ale unor catolici care au venit pe Hyperion, totuși nu se menționează nici o dioceză locală, spusese el într-o seară pe când stăteau de vorbă din hamacurile zero-g, iar aproape toți ceilalți pasageri zăceau cuplați la simstimuri erotice. Presupun că veți face misionarism?

- Cătuși de puțin, replicase părintele Dure. Bunii oameni de pe Hyperion nu mi-au impus opiniile lor religioase, de aceea nu văd nici un motiv pentru care să-i offensez cu prozelitismul meu. De fapt, sper să călătoresc până pe continentul sudic - Aquila -, iar de acolo să găsesc o cale spre interior, din

orașul Port Romance. Nu însă în calitate de misionar. Intenționez să stabilesc un post de cercetări etnologice în lungul Faliei.

- Cercetări? repetase surprins părintele Hoyt și închisese ochii pentru a-și apela implantul. Privindu-l iarăși pe părintele Dure, spusese: Părinte, secțiunea aceea a Platoului Pinion nu este locuită. Pădurile-de-foc o fac complet inaccesibilă în majoritatea anului.

Părintele Dure zâmbise și încuviințase din cap. El nu avea implanturi și vechea lui comagendă îi rămăsese în bagaje pe durata călătoriei.

- Nu tocmai inaccesibilă, precizase el încetișor. Și nu tocmai nelocuită. Acolo trăiesc bikura.

- Bikura, repetase părintele Hoyt și închisese pleoapele. Nu sunt însă decât o legendă, spusese în cele din urmă.

- Hmm, exclamase părintele Dure. Încearcă o indexare încrucișată prin Mamet Spedling.

Părintele Hoyt închisese din nou ochii. Indexul (Jeneral îi spusese că Mamet Spedling fusese un explorator obscur afiliat la Institutul Shackleton de pe Renaștere Minor, care, cu un secol și jumătate standard în urmă, completase și expediasă Institutului un raport, în care relata felul cum își croise drum către interiorul continentului, pornind de la nou înființatul pe atunci Port Romance, prin ținuturi mlăștinoase care între timp fuseseră înlocuite cu plantații pentru fibroplastice, traversând pădurile-de-foc într-o perioadă rară de liniște și suind destul de sus pe Platoul Pinion pentru a găsi Falia și un trib mic de oameni care corespundeau profilului legendarilor bikura.

Însemnările succinte ale lui Spedling emiteau ipoteza că oamenii ar fi fost supraviețuitorii unei nave-se-minale de colonizare care dispăruse cu trei secole în urmă și descriau în mod clar un grup ce suferea de toate efectele culturale retrograde clasice ale izolării extreme, împerecherii în cadrul grupului și supra-adaptării. În termenii fără echivoc ai lui Spedling: „...chiar după mai puțin de două zile petrecute aici, este evident că bikura sunt prea stupizi, letargici și mărginiți pentru a mai irosi timpul descriindu-i”. Apoi pădurile-de-foc dăduseră semne de reîncepere a activității și Spedling nu mai irosise timp pentru a-și studia descoperirea, ci se grăbise să ajungă la coastă, pierzând patru hamali indigeni, tot echipamentul și toate înregistrările, ca și brațul său stâng în pădurea „liniștită” pe durata celor trei luni de care avusese nevoie pentru a scăpa de acolo.

- Dumnezeule, rostise părintele Hoyt întins în hamacul său de pe Nadia Oleg, de ce tocmai bikura?

- De ce nu? fusese replică blândă a părintelui Dure. Foarte puține se cunosc despre ei.

- Foarte puține se cunosc despre planeta Hyperion, zisese preotul mai tânăr, devenind ușor agitat. Ce spuneți despre Criptele Timpului și despre legendarul Shrike, din nordul Lanțului Căpăstrului de pe Equus? întrebă el. Acelea sunt faimoase!

- Evident, încuviințase părintele Dure. Lenar, câte lucrări bine documentate au fost scrise despre Cripte și creatura Shrike? Sute? Mii?

Preotul mai bătrân își îndesase tutun în pipă și acum și-o aprindea; un lucru cătuși de puțin simplu în imponderabilitate, gândise Hoyt.

- În plus, urmasa Paul Dure, chiar în cazul în care creatura Shrike ar fi reală, nu este om, iar pe mine mă interesează oamenii.

- Da, încuviințase Hoyt scotocindu-și arsenalul mintal pentru argumente convingătoare, totuși bikura sunt un mister insignifiant. În cel mai fericit caz, veți găsi câteva zeci de băștinași care trăiesc într-o regiune atât de încețoșată, de neclară și... de neimportantă, încât n-au fost observați nici chiar de sateliții cartografici ai coloniei. De ce i-ați ales pe ei, când pe Hyperion există mistere importante ce pot fi studiate... de pildă, labirinturile! Hoyt se înviorase. Părinte, știați că Hyperion este una dintre cele nouă planete labirintice?

- Desigur, răspunsese Dure. O emisferă aproximativă de fum se dilatase dinspre el, până ce curenții de aer o destrămaseră în tentacule și afluenți. Însă labirinturile au cercetătorii și admiratorii lor în tot Webul, Lenar, iar tunelurile există acolo - pe toate cele nouă planete - de cât timp? De o jumătate de milion de ani standard? Eu cred că mai degrabă de vreo trei sferturi de milion de ani. Secretul lor va dăinui. Pe de altă parte, cât va mai dăinui cultura bikura înainte ca ei să fie absorbiți în societatea colonială modernă sau, mai probabil, să fie distruși pur și simplu de circumstanțe? Hoyt ridicase din umeri.

- Poate că au și pierit deja. A trecut multă vreme de când Spedling i-a întâlnit și de atunci n-a mai existat nici un alt raport confirmat. Dacă bikura a dispărut într-adevăr ca grup, atunci toată datoria dumneavoastră temporală, munca și dificultatea de a ajunge acolo vor fi fost în van.

- Exact, fusese singura replică a părintelui Paul Dure, pufăind apoi calm din pipă.

Abia în ultima lor oră petrecută împreună, în decursul coborârii efective spre planetă, părintele Hoyt avusese parte de o singură și fugară dezvăluire a gândurilor tovarășului său. Hyperion strălucea alb, verde și lăpislazuli deasupra lor de câteva ore, când, pe neașteptate, vechea navetă de asolizare pătrunsese în straturile superioare ale atmosferei, flăcările le acoperiseră pentru scurt timp hubloul, pentru ca apoi naveta să zboare silențios la șaiszeci de kilometri deasupra maselor întunecate de nori și oceanelor luminate de stele, cu terminatorul răsăritului solar de pe Hyperion gonind către ei ca un talaz spectral de lumină.

- Minunat, șoptise Paul Dure mai mult pentru tânăra lui companie. Minunat! În astfel de momente, simt... în modul cel mai vag și imperfect... ce sacrificiu trebuie să fi fost pentru Fiul Domnului să binevoiască să devină Fiul Omului.

Hoyt dorise să-l angajeze în discuție atunci, dar părintele Dure continuase să privească pe hublou, pierdut în gânduri. După alte zece minute, ei

asolizaseră la Keats Interstelar, părintele Dure fusese iute prins în vârtejul ritualurilor vămii și bagajelor, iar după încă douăzeci de minute, complet dezamăgit, Lenar Hoyt se ridica din nou spre spațiul cosmic și Nadia Oleg.

- După alte cinci săptămâni din timpul meu subiectiv, am revenit pe Pacem, spuse părintele Hoyt. Pierdusem opt ani, dar, dintr-un motiv greu de definit, încercam sentimentul unei pierderi mult mai profunde. Imediat după ce m-am întors, episcopul m-a anunțat că de la Paul Dure nu fusese primită nici o veste în decursul celor patru ani ai șederii sale pe Hyperion. Noul Vatican cheltuisese o avere pentru investigații sperlumice, totuși nici autoritățile coloniale, nici consulatul din Keats nu izbutiseră să-l localizeze pe preotul dispărut.

Hoyt se opri pentru a sorbi din paharul cu apă și Consulul zise:

- Îmi amintesc căutarea aceea. Desigur, eu nu l-am întâlnit niciodată pe Dure, însă am făcut tot ce am putut pentru a-i da de urmă. Theo, asistentul meu, și-a consumat multă energie de-a lungul anilor, străduindu-se să rezolve cazul clericului dispărut. Cu excepția câtorva semnalări contradictorii ale lui în Port Romance, nu lăsase absolut nici o urmă. Iar semnalările respective erau vechi de câțiva ani, din săptămânile imediat următoare sosirii lui. Sute de plantații erau lipsite pe atunci de radio sau linii de comunicații, în principal deoarece cultivau și droguri pentru contrabandă, nu numai fibroplastice. Cred că n-am ajuns niciodată să stăm de vorbă cu cei de pe plantația cuvenită. Cel puțin știu că atunci când am plecat, dosarul părintelui Dure era încă deschis.

Părintele Hoyt aprobă din cap.

- Eu am coborât în Keats la o lună după ce înlocu-^rul dumitale preluase consulatul. Episcopul fusese

ît, când mă oferisem voluntar să revin pe Hype-Însăși Sanctitatea Sa m-a primit în audiență. Am pe Hyperion mai puțin de șapte luni locale. Până în plecat, ca să revin în Web, descoperisem soarta -urintelui Dure. Hoyt atinse cu mâna cele două caiete u coperte de piele pătate de pe masă. Dacă doriți â-mi termin povestea, spuse el cu glas răgușit, trebuie >ă citesc pasaje din ele.

Nava-arbore Yggdrasil se rotise, astfel că trunchiul arborelui bloca soarele. Efectul fusese cufundarea în noapte a platformei pentru cină și a umbrarului curb de frunze de sub ea, dar în loc ca numai câteva mii de stele să presare cerul, așa cum s-ar fi văzut de pe o suprafață planetară, literalmente un milion de sori străluceau deasupra, dedesubtul și în jurul grupului de la masă. Hyperion era acum o sferă distinctă, care se năpustea către ei asemenea unui proiectil ucigaș. - Citește, rosti Martin Silenus.

DIN JURNALUL PĂRINTELUI PAUL DURE: Ziua 1:

Așa începe exilul meu.

Sunt oarecum derutat, neștiind cum să-mi datez noul jurnal. Potrivit calendarului monastic de pe Pacem, este a șaptesprezecea zi din LunaToma în Anul Domnului 2732. Potrivit Standardului Hegemoniei este 12 octombrie 589 P.C. Potrivit calendarului Hyperion, cel puțin așa mi-a spus recepționarul micuț și zbârcit al hotelului vechi în care locuiesc, este ziua a douăzeci și treia din Lycius (ultima dintre cele șapte luni ale lor de câte patruzeci de zile), fie anul 426 D.P.N.A. (după prăbușirea navei de asolizare!), fie anul o sută douăzeci și opt al domniei Tristului Rege Billy, care nu domnise nici măcar o sută din anii aceia.

La naiba cu toate! Li voi spune Ziua 1 a exilului meu.

O zi epuizantă. (Pare ciudat să fii obosit după luni de somn, dar se spune că ar fi o reacție uzuală după trezirea din amnezie. Celulele mele simt oboseala acestor ultime luni de călătorie, deși eu nu mi le reamintesc.

Nu țin minte să mă fi simțit atât de obosit după o călătorie pe vremea când eram mai tânăr.)

Mi-a părut rău că n-am apucat să-l cunosc mai bine pe tânărul Hoyt. Pare o persoană cumsecade - numai ochi strălucitori și catehism pertinent. Nu este vina tinerilor ca el că Biserica își trăiește ultimele zile. Atât doar că specia lui de naivitate fericită nu poate face nimic pentru a opri alunecarea în uitare către care pare destinată Biserica.

Pe de altă parte, nici contribuțiile mele n-au fost de mare ajutor.

Un spectacol superb al noii mele planete în timpul coborârii de pe orbită. Am putut distinge două dintre cele trei continente: Equus și Aquila. Al treilea, Ursa, nu era vizibil.

Asolizare în Keats și ore de efort pentru a trece prin vamă și a lua un mijloc de transport terestru în oraș. Imagini confuze: lanțul muntos spre nord, cu pâcla lui albăstruie, mișcătoare, poalele munților împădurite cu copaci portocalii și galbeni, cerul alburui cu tonuri verzi-albastre, soarele prea mic, însă mai strălucitor decât cel al lui Pacem. Culoarele par mai vii din depărtare, dar se destramă și se împrăstie pe măsură ce te apropii, ca paleta unui pointillist. Măreața statuie a Tristului Rege Billy, despre care auzisem atât de

multe, m-a dezamăgit în mod neașteptat. Văzută de pe șosea, părea rudimentară și grosolană, o schiță grăbită dăltuită în muntele întunecat, nicidecum figura regească la care mă așteptasem. Într-adevăr se ridică amenințător peste acest oraș dărăpănat cu o jumătate de milion de locuitori într-un fel pe care probabil că nevropatul rege-poet l-ar fi apreciat.

Orașul în sine pare divizat, pe de o parte în labirintul lăbărțat de străduțe murdare și cărciumi pe care localnicii îl numesc Jacktown și pe de altă parte în Keats propriu-zis, așa-numitul Oraș Vechi - cu toate că datează de numai patru veacuri, fiind numai piatră șlefuită și sterilitate studiată. În curând îi voi face turul.

Îmi programasem o lună în Keats, dar sunt deja nerăbdător să plec. Oh, Monsenior Edouard, dacă m-ai putea vedea! Pedepsit, totuși în continuare nedis-pus să mă căiesc. Mai singur ca oricând, însă în același timp mulțumit în mod straniu de noul meu exil. Dacă penitența mea pentru excesele trecutului cauzate de zelul de care am dat dovadă va fi izgonirea în al șaptelea cerc al disperării, atunci Hyperion a fost bine aleasă. Aș putea să dau uitării misiunea pe care mi-am ales-o singur de a ajunge la îndepărtații bikura (oare sunt reali? În seara asta, n-o cred) și să mă mulțumesc cu a-mi trăi restul anilor în această capitală provincială de pe această planetă provincială uitată de Dumnezeu. Exilul meu nu ar fi cu nimic mai complet. Oh, Edouard, am crescut împreună în copilărie, am fost colegi împreună (deși eu nu eram atât de scriitor și nici atât de ortodox ca tine), iar acum suntem bătrâni amândoi. Tu ești însă cu patru ani mai înțelept în clipa de față, iar eu continui să fiu băiatul neastâmpărat și care nu se căiește niciodată pe care ți-l reamintești. Mă rog proniei să fii viu și sănătos și să te rogi pentru mine!

Sunt obosit. O să mă culc. Măine - turul lui Keats, mâncat bine și aranjat transportul spre Aquila, spre sud.

Ziua 5:

În Keats există o catedrală. Mai precis, exista o catedrală. A fost abandonată de cel puțin două secole standard. Zace în ruine, cu transeptul deschis către cerurile verzi-albastre, cu una dintre turlile vestice neterminată, iar cu cealaltă turlă un simplu cadru-sche-let de pietre căzute și vergele de armare ruginite.

Am descoperit-o întâmplător, pe când hoinăream, rătăcit, pe malul râului Hoolie, în cartierul aproape nepopulat unde Orașul Vechi regresează în Jacktown, în mijlocul unui vălmășag de antrepozite înalte ce împiedică chiar și o întrezărire fugară a turelor ruinate ale catedralei, până în clipa în care cotești într-o fundătură îngustă, iar acolo se află cochilia catedralei; anexa canonicatului stă pe jumătate în rău și fațada ei este pătată cu rămășițele statuiilor jelitoare, apocaliptice ale perioadei expansioniste post-Hegira.

M-am plimbat prin păienjenişul de umbre și blocuri de piatră căzute în navă. Eparhia de pe Pacem nu menționase vreun trecut catolic pe Hyperion, cu atât mai puțin prezența unei catedrale. Este inimaginabil ca risipita colonie a

navei-seminale de acum patru secole să fi putut avea îndeajuns de mulți enoriași pentru a justifica prezența unui episcop, cu atât mai puțin a unei catedrale. Cu toate acestea, ea era acolo, sub ochii mei.

Am iscodit prin umbrele sacristiei. Colbul și pulberea de ipsos pluteau în aer ca tămâia, conturând doi stâlpi de raze solare ce coborau din ferestrele înguste și foarte înalte. Am pășit într-o zonă scăldată de lumină și m-am apropiat de altarul despuat de orice podoabe, cu excepția fisurilor și golurilor din care căzuse tencuială. Crucea mare care atârnase pe peretele dinspre răsărit, îndărătul altarului, se prăbușise de asemenea și zăcea în așchii de ceramică printre movilele de sfărâmturi de acolo. Fără să fi fost mânat de vreun gând conștient, am pășit înapoia altarului, am ridicat brațele și am început oficierea euharistiei. Actul nu era nici parodic, nici melodramatic, nu conținea nici un simbolism, nici o intenție tănuită, ci era pur și simplu reacția reflexă a unui preot care rostise liturgia aproape zilnic vreme de mai bine de patruzeci și șase de ani din viață și care se confrunta acum cu posibilitatea de a nu mai participa niciodată la ritualul liniștitor al acelei oficeri.

Oarecum șocat, am înțeles că aveam un enoriaș. Bătrâna îngenunchea în rândul al patrulea de strane. Negrul veșmântului ei și al baticului se contopeau atât de perfect cu umbrele, încât doar ovalul palid al chipului ei era vizibil, zbârcit și bătrân, plutind fără trup în beznă. Surprins, m-am oprit din litania sfințirii. Ea mă privea, dar ceva din ochii ei, chiar de la depărtare, m-a convins pe dată că era oarbă. Pentru o secundă mi-a pierit graiul, mijind ochii în lumina prăfoasă care scălda altarul, străduindu-mă să-mi explic imaginea aceasta spectrală și în același timp încercând să înjghebez o explicație a prezenței și acțiunii mele.

Când mi-am recăpătat glasul și i-am vorbit - cuvintele deșteptând ecouri în sala vastă -, mi-am dat seama că pleca. I-am auzit tălpile târșâind pe pardoseala de piatră. Un scrâșnet, după care o scurtă pâlpăire de flacără i-a iluminat profilul în extremitatea dreaptă a altarului. Mi-am ferit ochii de razele de soare pătrunse prin ferestre și am pornit grijuliu peste ruinele ce marcau locul unde fusese odată balustrada altarului. I-am vorbit din nou, am liniștit-o și i-am spus să nu se teamă, deși eu însumi eram cel care simțea fiori pe spinare. Am înaintat repede, totuși când am ajuns în colțul ferit al navei, ea dispăruse. O ușiță ducea spre anexa canonicatului năruită și spre malul râului. Bătrâna nu se mai zărea. Am revenit în interiorul întunecos și așa fi fost fericit să-i atribui apariția imaginației mele, un vis cu ochii deschiși după atâtea luni de absență a viselor impusă de criogenie, dacă n-ar fi existat o unică, dar tangibilă dovadă a prezenței ei. În întunericul rece ardea o singură lumânare votivă roșie, cu flăcăriua pâlpâind sub nevăzuții curenți de aer. Mă obosește orașul acesta. Mă obosesc pretențiile lui păgâne și istoriile apocrife. Hyperion este planeta unui poet lipsit de poezie. Keats însuși este un amestec de stridență, clasicism fals și lipsă de rațiune, mânat de energia drumului către prosperitate. În oraș există trei grupuri de Gnostici Zen și

patru moschei Marii Musulmani, însă adevăratele lăcașuri de cult sunt nenumăratele cârciumi și bordeluri, piețele uriașe în care se manipulează încărcăturile de fibroplastice sosite din sud și templele Sectei Shrike, unde sufletele pierdute își ascund disperarea sinucigașă îndărătul unei paveze de misticism lipsit de substanță. Întreaga planetă duhnește a misticism lipsit de revelație. La dracu' cu ea!

Măine pornesc spre sud. Pe planeta aceasta absurdă există forfecări și alte aparate de zbor, dar pentru oamenii obișnuiți călătoria între aceste blestamate continente insulare pare restricționată la vapoare -despre care mi se spune că au nevoie de o veșnicie pentru a ajunge la destinație - sau la uriașele dirijabile pentru pasageri care pleacă doar o dată pe săptămână din Keats.

Plec mâine la prima oră cu dirijabilul.

Ziua 10: Animale...

Cred că prima echipă de explorare care a coborât pe planeta aceasta a avut o fixație pentru animale. Calul, Ursul, Acvila... De trei zile înaintăm cu viteza melcului în lungul țărmului estic al lui Equus, pe o coastă neregulată denumită Coama. Am petrecut ultima zi traversând un braț îngust al Mării Mijlocii către o insulă mare ce poartă numele Cheia Pisicii. Astăzi debarcăm pasageri și încărcătură la Felix, „principalul oraș” al insulei. Din ceea ce pot distinge de pe promenada de observare și din turnul de ancorare, în adunătura aceea întâmplătoare de bordeie și barăci nu pot trăi mai mult de cinci mii de oameni.

După aceea, nava își va urma târâșul de opt sute de kilometri printr-un șirag de insulițe numite cele Nouă Cozi, după care va întreprinde un curajos salt peste șapte sute de kilometri de mare deschisă și peste Ecuator. Următorul uscat pe care îl vom vedea atunci va fi coasta nord-vestică a continentului Aquila - „Pliscul”, cum i se spune.

Animale...

A denumi acest mijloc de transport „dirijabil pentru pasageri” este o dovadă de creativitate semantică. Este un gigantic dispozitiv de ridicare, cu cale pentru marfă îndeajuns de mari ca să transporte orașul Felix peste apă, rămânând totuși spațiu suficient pentru mii de baloturi de fibroplastice. Între timp încărcătura mai puțin importantă - noi, pasagerii - se aciuiește pe unde poate. Eu m-am instalat lângă portalul de încărcare pupa și mi-am încropit un spațiu destul de confortabil din bagajele cu lucrurile personale și trei cuferuri mari cu echipament expediționar. În apropierea mea se găsește o familie de opt persoane - indigeni muncitori pe plantație, care revin dintr-o expediție bianuală de târguieli pe cont propriu în Keats - și deși nu mă deranjează guîțul sau mirosul purceilor pe care-i transportă în cuști și nici țipetele ascuțite ale hamsterilor pentru hrană, în unele nopți abia mai pot rezista la permanentele cârâieli confuze ale bietului cocoș amețit cu băutură.

Animale!

Ziua 11:

În seara asta am cinat în salonul de deasupra punții de promenadă cu Cetățeanul Heremis Denzel, pensionar, fost profesor la un mic colegiu pentru plantatori de lângă Endymion. El m-a informat că prima echipă de explorare care a coborât pe Hyperion nu avea totuși nici un fel de fetiș animalier; numele oficiale ale celor trei continente nu sunt Equus, Ursa și Aquila, ci Creighton, Allensen și Lopez. A adăugat că numele respective fuseseră atribuite în onoarea a trei birocrați de nivel mediu din vechiul Serviciu Geodez. Aș fi preferat fetișul animalier!

Tocmai am cinat. Sunt singur pe promenada exterioară, ca să privesc apusul. Aici, pasarea este protejată de modulele pentru cargo de la prova, astfel că vântul nu se simte decât ca o briză ușor sărată. Deasupra mea se curbează învelișul verde-portocaliu al dirijabilului. Ne aflăm între insule; marea are culoare lăplăzuli bogat, străbătut de subtonuri verzui, ca o inversare a nuanțelor cerului. Câțiva cirus înalți prind ultimele raze ale soarelui prea mic al lui Hyperion și se aprind aidoma coralului ce arde. Nu se aude nici un sunet, cu excepția bâzâitului foarte slab al turbinelor electrice. La trei sute de metri sub noi, silueta unei uriașe creaturi submarine, asemănătoare unei pisici-de-mare, ține pasul cu dirijabilul. Cu o secundă în urmă, o insectă sau o pasăre de mărimea și culoarea unei colibri, dar cu aripi de funigei cu anvergura de un metru, s-a oprit la cinci metri de mine, pentru a mă cerceta, înainte de a pica spre apă cu aripile pliate.

Edouard, mă simt foarte singur în seara asta. M-ar ajuta dacă aș ști că mai ești în viață, că mai lucrezi în grădină, că mai scrii serile în cabinetul tău. Crezusem că aceste călătorii îmi vor ațâța vechile credințe în conceptul de Dumnezeu al Sfântului Teilhard, în Care se contopesc Hristosul Evoluției, Personalul și Universalul, En Haut și En Avânt, însă nu se întrevede nici o asemenea reînnoire.

Este tot mai întuneric. Eu sunt tot mai bătrân. Simt ceva... nu încă remușcare... față de păcatul meu de a fi falsificat dovezile din săpăturile de pe Arma-ghast. Totuși, Edouard, Excelența Voastră, dacă arte-factele indicaseră prezența acolo a unei culturi orientate spre Hristos, la șase sute de ani-lumină de Vechiul Pământ, cu aproape trei mii de ani înainte ca omul să fi părăsit suprafața planetei sale natale...

A fost oare un păcat atât de funest să interpretez asemenea date ambigui într-un mod care putea să fi însemnat resurgența creștinismului în timpul vieților noastre?

Da, a fost. Nu însă, cred eu, ca păcat al falsificării datelor, ci ca păcat mai profund de a fi crezut în posibilitatea de salvare a creștinismului. Biserica moare, Edouard. Și nu doar iubita noastră ramură a Sfântului Arbore, ci și toate vlăstarele ei, vestigiile și ulcerăriile. Întregul Trup al lui Hristos moare la fel de sigur pe cât moare trupul meu nesăbuit, Edouard. Noi doi am știut asta pe Armaghast, unde soarele sângieru lumina doar peste colb și moarte. Noi am știut-o în vara aceea verde și răcoroasă din Colegiu, unde ne-am rostit

primele legăminte. Noi am știut-o, băieți fiind, pe terenurile liniștite de joacă din Ville-franche-sur-Saone. O știm și acum.

Lumina a pierit complet; trebuie să scriu sub strălucirea slabă ce răzbate dinspre ferestrele salonului de pe puntea superioară. Stele se întind în constelații bizare. Marea Mijlocie scânteiază noaptea cu o fosforescență verzuie, nesănătoasă. La orizont, către sud-est, se întrevede o masă întunecată. Poate fi o furtună sau poate fi următoarea insulă din arhipelag, a treia dintre cele nouă „cozi”. (Ce mitologie se ocupă de o pisică cu nouă cozi? Eu nu cunosc nici una.)

De dragul păsării pe care am văzut-o mai devreme - dacă era o pasăre -, mă rog ca în față să fie o insulă, nu o furtună.

Ziua 28:

Am rămas în Port Romance opt zile și am văzut trei oameni morți.

Primul a fost un trup pe plajă, caricatura albă, buhăită a unui bărbat, care fusese lăsat de valuri pe limba de pământ noroios pe care marea o acoperă în timpul fluxului, dincolo de turnul de ancorare, în prima mea seară în oraș. Copiii aruncau cu pietre în el.

Pe al doilea l-am zărit în timp ce era scos din ruinele carbonizate ale unei prăvălii de butelii cu metan din cartierul pauper al orașului, în apropierea hotelului meu. Trupul lui era practic un tăciune, trăsăturile nu i se mai puteau distinge și fusese chircit de căldură, cu brațele și picioarele încordate în postura hyperion

de boxer la care victimele incendiilor sunt reduse din timpuri imemorabile.

Postisem toată ziua și mărturisesc cu rușine că am început să salivez când aerul s-a umplut cu izul de grăsime prăjită a cărnii arse.

Al treilea om a fost ucis la nici trei metri de mine. Tocmai ieșisem din hotel pe labirintul de scânduri stropite de noroi care slujesc drept trotuare în orașul acesta mizerabil, când s-au auzit împușcături și un bărbat aflat cu câțiva pași în fața mea s-a clătinat de parcă alunecase pe ceva, s-a rotit spre mine cu o privire întrebătoare pe chip și a căzut într-o parte, în tină și zoaie.

Fusese împușcat de trei ori cu o armă cu proiectile. Două gloanțe îl loviseră în piept, iar al treilea imediat sub ochiul stâng. În mod incredibil, încă mai respira când am ajuns lângă el. În mod inconștient, mi-am scos patrafirul din geantă, am băjbăit după sticlucă cu agheasmă pe care o purtasem de atâta vreme și am început ritualul maslului. Nimeni din mulțimea care s-a strâns în jur n-a obiectat. Bărbatul căzut a făcut o mișcare, a tușit, parcă încercând să-și dreagă vocea înainte de a vorbi, și a murit. Mulțimea s-a împrăștiat chiar înainte ca trupul să fi fost îndepărtat.

Individul era de vârstă mijlocie, cu păr nisipiu și ușor ponderal. Nu avea nici un document de identificare, nici măcar un card universal sau o comagendă. În buzunar erau șase monede de argint.

Dintr-un motiv inexplicabil, am optat să rămân alături de mort restul zilei acelea. Medicul era un individ scund și cinic, care mi-a îngăduit să stau pe durata autopsiei obligatorii. Bănuiesc că era flămând după conversație.

- Atâta valorează toată șmecheria, a spus el deschizând abdomenul sărmanului om ca pe o pungă roz, desfăcând și îndepărtând pliurile de piele și carne și prinzându-le apoi ca pe ușile unui cort.

- Care șmecherie? am întrebat.

- Viața lui, a răspuns medicul și a tras pielea de pe fața cadavrului în sus și peste cap, ca pe o mască unsuroasă. Viața ta... Viața mea...

Benzile roșii și albe de mușchi suprapuși se transformaseră în vânătași albastrii în jurul găurii zdrențuite de deasupra pometului.

- Trebuie să fie mai mult decât atâta, am spus. Medicul și-a înălțat privirea de la munca lui sinistă și a surâs amuzat.

- Serios? a zis el. Te rog, arată-mi. A ridicat inima bărbatului și a părut s-o cântărească în palmă. Pe planetele Webului, asta ar valora ceva pe piața liberă. Sunt destui indivizi prea săraci ca să se bucure de organe clonate și crescute în cuve, dar care au totuși destui bani ca să nu moară doar fiindcă n-au avut o inimă la-ndemână. Aici însă astea nu-s decât bucăți de carne moartă.

- Trebuie să fie mai mult, am repetat deși nu simțeam cine știe ce convingere.

Mi-am amintit înmormântarea Prea-sfințitului Papă Urban al XV-lea, cu puțin înainte de a părăsi Pacem. Așa cum fusese obiceiul încă din epoca pre-Hegira, corpul nu fusese îmbălsămat. Așteptase în anticamera hy per ion I uzilicii principale, ca să fie pregătit pentru coșciugul simplu din lemn. Când îi ajutasem pe Edouard și pe monseniorul Frey să îmbrace leșul rigid, observasem pielea cafenie și gura moale.

Medicul a strâns din umeri și a terminat autopsia superficială. A urmat o anchetă oficială extrem de sturtă. N-a fost găsit nici un suspect, n-a fost formulat vreun mobil al crimei. O descriere a victimei a fost expediată la Keats, însă trupul bărbatului a fost îngrozit a doua zi într-un cimitir pentru săraci, între câmpiile noroioase și jungla galbenă.

Port Romance este un talmeș-balmeș de structuri galbene din stranilemn ridicate pe un labirint de schele și scânduri, care se întind pe câmpiile noroioase peste mare. Pătrund marea la gura lui Kans. Fluviul este la aproape doi kilometri aici, la vărsarea în golful Toschahai, însă numai câteva canale sunt navigabile și dragările se desfășoară zi și noapte. Stau treaz în liecare noapte în odaia mea ieftină, cu fereastra deschisă. Însă spre bubuiturile ciocanelor de dragare ce sună în noaptea asta ascult răsufletul orașului și nu pot să nu-i atribui chipul jupuit al omului ucis. Companiile au un port de forfecări la marginea orașului, pentru transport civil și de marfă spre interiorul continentului, către plantațiile mai mari, dar nu dispun de suficienți bani pentru a mitui pe cineva să mă imbarc. Mai precis, eu m-aș putea imbarca, dar nu-mi permit să iau și cele trei cutii cu echipamente medicale și științifice. Sunt totuși ispitit s-o fac. Slujbele mele religioase printre bikura par acum mai absurde și mai iraționale ca oricând.

Doar strania mea chemare către o destinație și fermitatea pe care o găsesc masochistă de a-mi duce la bun sfârșit exilul autoimpus în condițiile stabilite mă mai împing să înaintez în amonte.

În două zile, o ambarcațiune va pleca în amonte, pe Kans. Mi-am făcut rezervare și mâine o să-mi duc cuferele. Nu-mi va fi greu să las Port Romance în urmă.

Ziua 41:

Girandola emporotică își continuă avansarea lentă. De când am părăsit debarcaderul Melton, cu două zile în urmă, nu am văzut nici o urmă de așezări omenești. Jungla coboară acum până la malurile apei, ca un zid solid; mai mult chiar, se închide aproape complet deasupra noastră în locurile unde fluviul se îngustează la treizeci-patruzeci de metri. Lumina în sine este gălbuie, caldă ca untul lichid, filtrată prin frunziș și boltă la optzeci de metri deasupra suprafeței cafenii a lui Kans. Stau pe acoperișul de tablă ruginită al barjei de pasageri din centru și mă căznesc să văd primul arbore tesla. Lângă mine, moș Kady se oprește din cioplit, scuipe peste bord printr-o spărtură a danturii și râde.

- Așa de jos n-o să întâlnim copaci-de-foc, zice el. Dacă ar fi fost, pădurea n-ar fi arătat în nici un caz așa. Trebuie să ajungi sus pe Pinion, ca să vezi un tesla, încă n-am ieșit din pădurea ecuatorială, Padre.

Plouă în fiecare după-amiază. De fapt, „ploaie” este un termen prea blând pentru potopul care ne izbește zilnic ocultând malurile, răpăind cu un vuiet asurzitor pe acoperișurile de tablă ale barjelor și încetinindu-ne târâșul în amonte până ce se pare că stăm nemișcați. Este ca și cum fluviul ar deveni un torent vertical în fiecare după-amiază, o cascadă pe care ambarcațiunea trebuie să o escaladeze dacă dorim să continuăm.

Girandola este un șlep vechi, cu fund plat, care are cinci barje legate în jur aidoma unor copii zdrențăroși care se agață de fustele mamei lor obosite. Trei dintre barjele cu două niveluri transportă baloturi de bunuri care să fie vândute sau schimbate prin troc în plantațiile și așezările din lungul fluviului. Celelalte două oferă un simulacru de adăpost pentru indigenii cu treburi, deși bănuiesc că unii dintre rezidenții lor sunt permanenți. Propria mea cușetă se fâleşte cu o saltea pătată așezată pe podea și insecte ca niște șopârle pe pereți.

După ploi, toți se adună pe punți ca să privească pâclele serii ridicându-se de pe apele ce se răcesc. Acum ierul este foarte fierbinte și suprasaturat de umiditate pe toată durata zilei. Moș Kady îmi spune că am venit prea târziu pentru a sui prin ploaie și pădurile-de-foc, înainte ca arborii tesla să devină activi. Vom vedea...

În seara asta ceturile se înalță ca spiritele tuturor morților care dorm sub suprafața întunecată a fluviului. Ultimele rămășițe zdrențuite ale plafonului de nori al după-amiezii se disipează printre vârfurile copacilor și culorile revin în lume. Privesc cum pădurea deasă trece de la galbenul de crom la șofran translucid, pentru ca apoi să pălească lent prin ocru, chihlimbariu și

obscuritate. La bordul Girandolei, moș Kady aprinde felinarele și globurile-lumânări ce atârnă de nivelul superior curbat și, parcă pentru a nu rămâne mai prejos, jungla neagră începe să strălucească cu fosforescența slabă a putreziciunii, în vreme ce păsări-lucitoare și funigiei multicolori pot fi zăriți plutind de pe un ram pe altul în zonele superioare mai întunecoase.

Micul satelit natural al lui Hyperion nu este vizibil astă seară, dar planeta aceasta înaintează prin mai multe sfărâmături spațiale decât este firesc pentru un corp ceresc aflat atât de aproape de soarele său și bolta nopții este iluminată de frecvente ploii de meteori. Astă seară, cerurile sunt foarte productive și când trecem pe porțiuni mai late ale fluviului putem vedea configurații de jerbe orbitoare de meteori care țin stelele laolaltă. Imaginile lor ard retina după o vreme și eu cobor ochii spre fluviu, doar pentru a zări același ecou optic și acolo, în apele negre.

Către orizontul estic se vede o lucire puternică și moș Kady îmi spune că provine de la oglinzile orbitale care luminează câteva dintre plantațiile mai mari.

Este prea cald ca să mă întorc în cabină. Îmi întind salteaua subțire pe acoperișul barjei și privesc spectacolul de lumină celestă, în timp ce grupuri de familii de băștinași cântă melodii obsedante într-un argou pe care nici măcar n-am încercat să-l pricep. Mă gândesc la bikura, aflați încă foarte departe de locul acesta, și mă cuprinde o nerăbdare ciudată.

Undeva în pădure un animal țipă cu glasul unei femei speriate.

Ziua 60:

Ajuns plantația Perecebo. Bolnav. Ziua 62:

Foarte bolnav. Febră, accese de friguri. Toată ziua de ieri am vomitat bilă neagră. Ploaia este asurzitoare. Noaptea, norii sunt iluminați de deasupra de oglinzi orbitale. Cerul pare incendiat. Am febră foarte mare.

O femeie mă îngrijește. Mă spală. Sunt prea bolnav ca să mă rușinez. Părul ei este mai întunecat ca al majorității indigenilor. Vorbește puțin. Ochi negri, blânzi.

Oh, Dumnezeule, să fii bolnav atât de departe de casă!

Ziua

eașteaptă spionează intrădin ploaie cămașa subțire special să mă ispitească, știe ce sunt pieleami arde pe foc bumbac subțire sfârcuri întunecate dedesubt știucine sunt ei privesc, aici le-aud vocile noaptea ei mă spală în otravă mă ard ei cred că nu știu dar le-aud vocile peste ploaie când țipetele încetează încetează încetează

Pielea aproape că mi-a dispărut, dedesubt roșu pot simți gaura din obraz, când o să găsesc glonțul o săi scui afară, agnusdeiquitolispecattamundi mise-rer nobis misere nobis miserere

Ziua 65:

Mulțumescu-Ți, Doamne, că m-ai izbăvit de boală. Ziua 66:

Azi m-am bărbierit. Am reușit să ajung la duș.

Semf a m-a ajutat să mă pregătesc pentru vizita administratorului. Mă așteptam să fie unul dintre indivizii voinici și grosolani pe care îi văzusem pe fereastră lucrând în curtea de sortare, însă era un negru blând și peltic. A fost foarte îndatoritor. Fusesem impacientat în privința plății îngrijirii mele medicale, dar m-a asigurat că nu va costa nimic. Ceva și mai bine încă - va însărcina pe cineva să mă conducă în ținutul muntos! Zice că sezonul este cam înaintat, însă dacă în zece zile pot călători, ar trebui să putem străbate pădurea-de-foc până la Falie, înainte ca arborii tesla să fie complet activi. După ce a plecat, am stat puțin de vorbă cu Semfa. Soțul ei a murit aici cu trei luni locale în urmă, într-un accident de recoltare. Semfa însăși venise din Port Romance; căsnicia ei cu Mikel însemnase o mântuire pentru ea și optase să rămână aici și să se ocupe cu fel de fel de mărunțișuri, decât să revină în Port Romance. Nu o învinuiesc.

După un masaj, o să mă culc. În ultima vreme am visat-o mult pe mama. Zece zile... În zece zile, voi fi gata!

Ziua 75:

Înainte de plecarea cu Tuk, am coborât la loturile de orez, pentru a-mi lua rămas-bun de la Semfa.

Nu a spus prea multe, dar în ochii ei am văzut că era tristă să mă vadă plecând. Fără premeditare, am binecuvântat-o, apoi am sărutat-o pe frunte. Tuk stătea în apropiere, surzând și legănându-se. După aceea am pornit la drum, urmați de cei doi brizi de povară. Supervizorul Orlandi ne-a însoțit până la capătul drumului și ne-a fluturat din braț în semn de ră-mas-bun când am intrat în poteca îngustă tăiată în desișul auriu.

Ziua 82:

După o săptămână pe drum - care drum? -, după o săptămână în pădurea tropicală galbenă, fără cărări, după o săptămână de ascensiune epuizantă pe flancul tot mai abrupt al Platoului Pinion, azi dimineață am ieșit pe un promontoriu stâncos care ne-a îngăduit să privim îndărăt pe deasupra junglei, către Plisc și Marea Mijlocie. Platoul se afla la aproape trei mii de metri deasupra nivelului mării și panorama era impresionantă. Nori grei de ploaie se întindeau sub noi la poalele dealurilor Pinion, dar prin spărturi din pătura lor albă și cenușie am întrezărit imagini ale fluviului Kans în leneșă lui șerpuire spre Port R. și spre mare, petice galben-crom ale pădurii prin care răzbătusem cu greu și o părere de purpuriu hăt către est, despre care Tuk jura că ar fi fost partea inferioară a câmpurilor de fibroplastice de lângă Perecebo.

Am continuat înainte și în sus, până târziu pe înserat. În mod vădit, Tuk este îngrijorat că vom fi prinși în pădurile-de-foc, când arborii tesla vor deveni activi. Eu mă căznesc să țin pasul, trăgând de bridul împovărat și murmurând rugăciuni în gând, pentru a-mi ține mintea departe de durerile, suferințele și îndoielile mele generale.

Ziua 83:

Azi am încărcat și am pornit la drum înainte de ivirea zorilor. Aerul miroase a fum și cenușă.

Schimbarea vegetației aici, pe Platou, este surprinzătoare. Nu mai zăresc omniprezentul straniele, nici frunzoasa chalma. După ce am traversat o zonă intermediară de tufișuri de plante perene verzi și albastre și am suit iarăși prin șiruri dese de pini mutanți și triplopi tremurători, am intrat în pădurea-de-foc propriu-zisă, cu dumbrăvi de prometei înalți, feniciși agățători vizibili la tot pasul și pâlcuri rotunde de lucitori chihlimbarii. Ocazional întâlneam zone impenetrabile de fibroși albi, plante azbest bifurcate pe care Tuk le descria în mod pitoresc: „...zău, parc-ar fi sulele putrezite-ale unor uriași morți de-au fost îngropați aici.” Călăuza mea are un fel aparte de a se exprima.

Spre sfârșitul după-amiezii, am văzut primul arbore tesla. De o jumătate de oră ne târâserăm picioarele peste solul acoperit cu cenușă al pădurii, străduindu-ne să nu călcăm vlăstarele fragile de feniciși și bice-de-foc care se ridicau vitejește din solul negru de funingine, când Tuk s-a oprit brusc și mi-a arătat cu mâna.

Arborele tesla, de care ne despărțea vreo jumătate de kilometru, se ridica pe puțin o sută de metri, o dată și jumătate mai mult decât cel mai înalt prometeu. În apropierea coroanei, se lărgea în domul distinctiv de forma unui bulb de ceapă al nucii acumulator. Din crengile radiale de deasupra nucii coborau zeci de liane nimbus, fiecare distingându-se argintie și metalică pe fundalul cerului verde-lapislazuli. Întregul ansamblu m-a dus cu gândul la o moschee elegantă Marii Musulmani de pe Noua Mecca, ireverențios ornată cu ghirlande de beteală.

- Trebuie s-o ștergem de-aici, a mârâit Tuk și a insistat să ne echipăm chiar în clipa aceea în veșmintele pentru pădurile-de-foc.

Am petrecut restul după-amiezii și seara înaintând cu greutate, purtând măștile osmotice și cizmele cu tălpi groase din cauciuc, asudând sub straturi de țesă-tură-gama, groasă ca pielea tăbăcită. Ambii brizi erau nervoși, ciulindu-și urechile lungi la cel mai mic zgomot. Chiar și prin mască, puteam simți izul de ozon; îmi reamintea de trenulețele electrice cu care mă jucasem în leneșele după-amiezi de Crăciun în Ville-franche-sur-Saone.

În seara asta poposim cât de aproape putem de un luminiiș de 'besturi. Tuk mi-a arătat cum să instalez cercul de vergele paratrăsnet, mormăindu-și permanent în barbă avertismente sinistre și cercetând cerul serii în căutare de nori.

Intenționez să dorm bine, indiferent ce ar fi.

Ziua 84: Ora 4:00...

Sfântă Născătoare de Dumnezeu! Timp de trei ore am fost prinși în toiul sfârșitului lumii.

Exploziile au început la scurt timp după miezul nopții, inițial simple fulgere detunătoare, și, cu totul lipsiți de judecată, ne-am scos capetele prin ușa cortului pentru a privi spectacolul pirotehnic. Sunt obișnuiți cu furtunile

musonice din LunaMatei de pe Pacem, așa că prima oră a reprezentației de fulgere nu mi s-a părut prea neobișnuită. Doar vederea îndepărtărilor arbori tesla, ca focare infailibile ale descărcărilor aeriene, era ușor îngrijorătoare. În scurtă vreme însă Leviatanii pădurii străluceau și sfârâiau cu propria lor energie acumulată și atunci - tocmai când începusem să moțai, în ciuda zgomotelor permanente - s-a dezlănțuit adevăratul Armaghedon.

Cel puțin o sută de arcuri de electricitate trebuie să se fi declanșat în primele zece secunde ale spasmelor inițiale de energie violentă eliberate de arborii tesla. La mai puțin de treizeci de metri de noi, un prometeu a explodat, proiectând ramuri în flăcări spre solul aflat la cincizeci de metri mai jos.

Vergelele paratrăsnet au strălucit, au sfârâit și au respins arc după arc de moarte alb-albastră peste și în jurul micuței noastre tabere. Tuk a urlat ceva, dar nici un biet sunet omenesc nu putea fi auzit prin asaltul de lumină și vacarm. Un pâlț de fenicși agățători s-a aprins lângă brizii priponiți și unul dintre animalele îngrozite - deși cu picioarele împiedicate și legate la ochi - s-a smuls și s-a repezit prin cercul de vergele paratrăsnet sclipitoare. Instantaneu o jumătate de duzină de trăsnete dinspre cel mai apropiat tesla s-au arcuit către nefericita creatură. Vreme de o secundă dementă aș fi putut jura că am văzut scheletul animalului strălucind prin carnea ce fierbea, pentru ca apoi să zvâcnească, ridi-cându-se în văzduh și să înceteze pur și simplu să mai existe.

Timp de trei ore am privit sfârșitul lumii. Două vergele paratrăsnet cedaseră, dar celelalte opt au continuat să funcționeze. Tuk și cu mine ne ghemuim în grota fierbinte a cortului nostru, cu măștile osmotice filtrând îndeajuns oxigen rece din aerul supraîn-cins și plin de fum, pentru a ne îngădui să respirăm.

Numai lipsa de tufișuri și abilitatea lui Tuk de a ne amplasa cortul departe de alte ținte și în apropierea 'besturilor protectoare ne-au permis să supraviețuim. Plus cele opt vergele ramificate din aliaj care stau între noi și eternitate.

- Par să reziste bine! răcnesc spre Tuk peste șuierăturile, pârlăturile, bubuiturile și trosnetele furtunii.

- E făcute să țin-o oră, cel mult două, mârâie călăuza mea. Când se topește, poa' să fie și mai repede, murim.

Încuviințez și sorb apă caldută prin fanta măștii osmotice. Dacă supraviețuiesc nopții acesteia, îi voi mulțumi de-a pururi Domnului pentru generozitatea Lui de a-mi îngădui să fi văzut priveliștea aceasta.

Ziua 87:

Ieri la amiază, am ieșit din marginea nord-estică rumegătoare a pădurii-de-foc, am ridicat imediat tabăra pe malul unui pârliaș și am dormit optsprezece ore neîntrerupt; compensând trei nopți lipsite de somn și două zile teribile în care mersesem fără pauză prin-tr-un coșmar de flăcări și cenușă. În orice direcție am fi privit, în vreme ce ne apropiam de coama joasă și îngustă care marca sfârșitul pădurii, puteam zări păstăi de semințe și conuri ce se deschideau exploziv, aducând viață nouă pentru diversele

specii ce muriseră în conflagrația din cele două nopți anterioare. Cinci vergele paratrăsnet încă mai funcționau, deși nici Tuk, nici eu nu eram nerăbdători să le testăm pentru încă o noapte. Bridul supraviețuitor s-a prăbușit și a murit în clipa în care povara grea i-a fost ridicată de pe spinare. M-am trezit în dimineața aceasta, în zori, auzind sunetul apei care curgea. Am urmat pâraiașul cale de un kilometru spre nord-est, cu susurul devenind tot mai puternic, până a dispărut în mod brusc.

Falia! Aproape că uitasem care era destinația noastră. Impleticindu-mă prin ceață, țopăind de pe o piatră udă pe alta, în lungul albiei care se lărgea, am sărit pe un ultim bolovan, m-am clătinat acolo, mi-am recăpătat echilibrul și am privit drept în jos de deasupra unei cascade care cobora trei mii de metri către pâclele, stâncile și fluviul aflate hăt dedesubt.

Falia nu fusese săpată în platoul înalt, așa cum se întâmplase cu Marele Canion legendar de pe Vechiul Pământ sau cu Despicătura Lumii de pe Hebron. În ciuda oceanelor sale active și a continentelor aparent similare celor terestre, Hyperion este moartă din punct de vedere tectonic; mai degrabă asemănătoare cu Marte, Lusus ori Armaghash în ceea ce privește totala absența a derivei continentelor. Și la fel ca Marte și Lusus, Hyperion este afectată de teribile ere glaciare, cu toate că aici periodicitatea acestora se întinde la treizeci și șapte de milioane de ani, din cauza elipsei foarte alungite a stelei pitice binare actualmente absentă. Comagenda compară Falia cu valea Mariner de pe Marte dinaintea terraformării, ambele fiind cauzate de slăbirea crustei prin înghețare și dezghețare periodică de-a lungul erelor, urmate de curgerea unor fluvii subterane așa cum este Kans. A urmat după aceea colapsul masiv, care a săpat o cicatrice lungă prin aripa muntoasă a continentului Aquila.

Tuk mi s-a alăturat pe marginea Faliei. Eram gol-pușcă și scoteam mirosul de cenușă din veșmintele de călătorie și sutană. Mi-am stropit pielea albă cu apă și am râs sonor, când ecourile răcnetelor lui Tuk au reverberat din Peretele Nordic aflat la două treimi de kilometru depărtare. Datorită naturii colapsului crustei, stăteam amândoi pe o proeminență întinsă care ascundea Peretele Sudic de sub noi. Deși eram expuși în mod periculos, presupuneam că această cornișă stâncoasă care sfidase gravitația vreme de milioane de ani avea să mai reziste câteva ore, în timp ce ne îmbăiam, ne relaxam, urlam saluturi care să se întoarcă în ecouri până ce răgușeam și în general ne comportam ca niște copii scăpați de la școală. Tuk a mărturisit că nu străbătuse niciodată întreaga lățime a pădurii-de-foc - și nici nu cunoștea pe nimeni care s-o fi făcut în acest anotimp - și a anunțat că, deoarece acum arborii tesla deveneau complet activi, trebuia să aștepte minimum trei luni înainte de a se putea întoarce. Nu părea să regrete lucrul acesta și eram bucuros să-l am cu mine.

După-amiază am transportat împreună echipamentul meu, în etape, ridicând tabăra lângă pârâu, la o sută de metri de cornișă și stivindu-mi cutiile din plastic spongios cu echipamente științifice, pentru a le sorta dimineață.

În seara asta era frig. După cină, imediat înaintea apusului, mi-am îmbrăcat jacheta termală și am pornit singur spre o terasă de stâncă, la sud-vest de locul unde întâlnisem întâia oară Falia. Din locul acela, sus deasupra fluviului, panorama era memorabilă. Cețuri se înălțau dinspre cascade nevăzute ce se rostogoleau către apa aflată mult sub mine, picăturile ridicându-se în perdele de pâclă ce multiplicau apusul într-o puzderie de sfere violete și de două ori mai multe curcubeie. Am văzut cum se naștea fiecare spectru, cum se înălța spre cupola tot mai întunecată a cerului și apoi cum se stingea. Pe măsură ce aerul tot mai rece pătrundea în fisurile și cavernele platoului, iar aerul cald se năpustea în sus, târând frunzele, crenguțele și cețurile într-o vijelie verticală, un sunet a înflorit din Falie, ca și cum continentul însuși ar fi strigat cu voci de giganți din piatră, uriașe fluieri de bambus, orgi bisericești de dimensiunile unor palate, cu notele limpezi, perfecte,

întinzându-se de la soprană la basul cel mai profund. Am speculat asupra vectorilor vântului raportați la pereții canelați de rocă, asupra cavelor aflate mult dedesubt, ce deschideau răsuflători adânci în crusta nemișcată și asupra iluziei glasurilor omenești pe care o pot genera armoniile aleatorii. Dar în cele din urmă am abandonat speculațiile și am ascultat pur și simplu Falia cântându-și imnul de rămas-bun de la soare.

Am revenit la cortul nostru și la cercul lui de lumină provenită de la lanterna bioluminescentă, atunci când prima salvă de meteori a aprins bolta de deasupra și explozii îndepărtate dinspre pădurile-de-foc au reverberat pe orizontul sudic și vestic aidoma salvelor de artilerie ale unui război antic pe Vechiul Pământ pre-Hegira.

După ce am intrat în cort, am testat benzile de lungimi mari de undă ale comagendei, dar nu se auzeau decât pârâituri statice. Chiar și în cazul în care sateliții de comunicații primitivi ce deservește plantațiile de fibroplastice ar emite vreodată atât de departe în est, totul, poate cu excepția celui mai îngust și focalizat fascicul sperluminic, ar fi mascat de munți și de activitatea arborilor tesla. Pe Pacem, la mănăstire, puțini dintre noi aveam sau purtam comagende personale, însă datasfera se afla permanent acolo, dacă trebuia să ne conectăm la ea. Aici nu există alegere.

Stau și ascult cum mor ultimele note ale vântului canionului, privesc cum cerul se întunecă și arde simultan, zâmbesc auzind sforăitul lui Tuk în sacul de dormit dinafară cortului și-mi spun Dacă acesta este exilul, așa să fie.

Ziua 87:

Tuk este mort. A fost ucis.

I-am găsit trupul când am ieșit din cort, la răsăritul soarelui. Dormise afară, la nici patru metri de mine. Spusese că dorea să doarmă sub stele.

Ucigașii îi retezaseră beregata în timpul somnului. Nu auzisem nici un țipăt. Visasem însă: o visasem pe Semfa îngrijindu-mă în timpul febrei. Visasem mâini răcoroase care-mi atingeau gâtul și pieptul, crucifixul pe care-l purtasem din copilărie. Am rămas lângă trupul lui Tuk, privind pata mare și

întunecată a sângelui său care îmbibase solul nepăsător al lui Hyperion și m-am înfiorat la gândul că visul fusese mai mult decât un vis... că mâinile mă atinseseră cu adevărat în timpul nopții.

Mărturisesc că am reacționat mai degrabă ca un bătrân prost și speriat, decât ca un preot. L-am ținut maslul, după care panica m-a izbit și am părăsit corpul bieteii mele călăuze, am scotocit cu disperare prin bagaje, căutând o armă, și am luat maceta pe care o folosisem în pădurea tropicală și maserul de tensiune redusă cu care plănuisem să vânez animalele mici. Nu știu totuși dacă aș fi utilizat o armă asupra unei ființe omenești, chiar pentru a-mi salva viața. În panica mea însă m-am dus cu maceta, maserul și binoclul electronic pe o stâncă înaltă din apropierea Faliei și am cercetat zona, căutând orice urme ale asasinilor.

Nu se zărea nici o mișcare, cu excepția arboricolilor micuți și a funigieilor pe care-i văzusem ieri trecând uite de la un copac la altul. Pădurea însăși părea anormal de deasă și întunecată. Spre nord-est, Falia avea sută de terase, platforme și balcoane de stâncă, în i .ire se puteau adăposti bande întregi de sălbatici. C) armată s-ar fi putut piti acolo, printre steiuri și pâclele omniprezente.

După treizeci de minute de vigilență zadarnică și lașitate prostească, am revenit la tabără și am pregătit trupul lui Tuk pentru înmormântare. Am avut nevoie de mai bine de două ore să sap un mormânt convenit în solul stâncos al platoului. După ce l-am coborât în groapă și am încheiat slujba propriu-zisă, nu m-am putut gândi la nimic personal ce să spun despre omulețul dur și amuzant care-mi fusese călăuză.

- Păzește-l, Doamne, am rostit în cele din urmă dezgustat de propria mea ipocrizie și convins în adâncul sufletului că murmuram cuvintele acelea doar pentru mine. Primește-l în împărăția Ta. Amin.

În seara asta, am mutat tabăra cu o jumătate de kilometru mai la nord.

Cortul îmi este instalat într-o zonă deschisă, la zece metri mai departe, dar eu sunt lipit cu spatele de stâncă, învelit în sacii de dormit, cu maceta și maserul la îndemână. După înmormântarea lui Tuk, am trecut în revistă proviziile și lăzile cu echipament. Nu dispăruse nimic, cu excepția puținelor vergele paratrăsnet rămase întregi. Imediat m-am întrebat dacă cineva ne urmărise prin pădurea-de-foc pentru a-l ucide pe Tuk și a mă izola pe mine aici, dar

nu am putut găsi nici un motiv pentru o acțiune atât de complicată. Oricine de pe plantații ne-ar fi putut omorî în timpul somnului în pădurea tropicală sau -chiar mai bine din punctul de vedere al unui asasin -în adâncul pădurii-de-foc, unde pe nimeni n-ar fi mirat două cadavre carbonizate. În felul acesta, mai rămâneau doar bikura. Responsabilitățile mele primitive.

M-am gândit să mă întorc prin pădurea-de-foc fără vergelele paratrăsnet, însă am abandonat repede ideea. A rămâne pe loc înseamnă moarte probabilă, iar a pleca înseamnă moarte sigură.

Mai sunt trei luni până ce arborii tesla redevin inactivi. O sută douăzeci de zile locale din câte douăzeci și șase de ore. O eternitate.

Iisuse, de ce sunt încercat în felul acesta? Și de ce mi-a fost cruțată viața azi-noapte, dacă mi se va oferi doar noaptea aceasta... sau următoarea? Stau aici, sub piscul tot mai întunecat și ascult suspinul dintr-odată rău prevestitor pe care îl înalță vântul nopții din Falie și mă rog, în vreme ce bolta se luminează cu jerbele roșii ca sângele ale cozilor meteorilor.

Încerc să-mi adresez singur cuvinte de îmbărbătare. Ziua 95:

Terorile săptămânii trecute s-au diminuat în mare parte. Descopăr că până și frica pălește și devine banală după zile în care nu se petrece nimic.

Am folosit maceta ca să tai copăcei pentru o colibă, întinzând țesătură-gama drept acoperiș și ușă și umplând cu lut spațiile dintre lemne. Peretele din spate este roca solidă a stâncii. Mi-am sortat echipamentul de cercetare și am instalat o parte din el, îleși bănuiesc că acum nu-l voi mai folosi niciodată.

Am început să caut de mâncare, pentru a suplimenta proviziile de alimente liofilizate, care se reduc iute. Potrivit graficului absurd alcătuit cu atâta timp în urmă pe Pacem, trebuia să fi trăit deja alături de bikura de câteva săptămâni și să fac troc cu ei, oferindu-le obiecte în schimbul mâncării. Nu contează. Pe lângă regimul de rădăcini chalma insipide, dar ușor de fiert, am descoperit câteva soiuri de fructe de pădure, ca și altele mai mari despre care comagenda mă asigură că sunt comestibile; deocamdată numai unul nu mi-a priit într-atât încât să mă țină toată noaptea pe vine lângă marginea celei mai apropiate ravene.

Mă plimb între hotarele zonei mele la fel de agitat ca unul dintre pelopșii ținuți în cuști, care erau atât de prețuiți de padișahii minori pe Armaghast. Un kilometru spre sud și patru spre vest, pădurile-de-foc sunt în plină desfășurare. Dimineața, fumul concurează cu perdelele de pâclă în ascunderea cerului. Doar porțiunile aproape solide de 'besturi, solul stâncos de aici, din vârful platoului, și coamele arcuite ce se întind aidoma unor vertebre împlătoșate în nord-est țin la distanță arborii tesla.

Către nord, platoul se lățește și hățișurile devin mai dense în apropiere de Falie pe o distanță de cincisprezece kilometri, până ce drumul este blocat de o ravenă cu adâncimea cam de o treime din a Faliei și lățimea la jumătate din ea. Ieri am ajuns în această extremitate nordică și am privit frustrat peste bariera ce se căsca înaintea mea. Voi încerca din nou în altă zi, ocolind spre est pentru a găsi un punct de traversare, însă semnele de fenicși de dincolo de râpă și lințoliul de fum care atârână deasupra orizontului nord-estic mă fac să bănuiesc că voi găsi doar canioane umplute cu chalma și stepe de păduri-de-foc care sunt schițate cu aproximație pe harta car-tografiată de pe orbită.

În seara asta am mers la mormântul lui Tuk, când vântul își începuse bocetul eolian. Am îngenuncheat acolo și m-am străduit să mă rog, totuși n-a ieșit nimic.

Edouard, n-a ieșit nimic! Sunt la fel de gol ca sarcofagele acelea false pe care noi doi le-am dezgropat cu zecile din nisipurile deserturilor sterpe de lângă Tarum bel Wadi.

Gnosticii Zen ar spune că pustietatea aceasta este un semn bun, că prevestește deschiderea spre un nou nivel de conștiință, spre noi pătrunderi, noi experiențe.

Merde!

Pustiul din mine este doar... un pustiu. Ziua 96:

I-am găsit pe bikura. Mai precis, ei m-au găsit pe mine. Voi scrie ce pot, înainte ca ei să vină pentru a mă trezi din „somnul” meu.

Azi întreprindeam o cartografiere detaliată la numai patru kilometri nord de tabără, când pâclele s-au ridicat sub căldura amiezii și am observat pe partea hyperion 85

dinspre mine a Faliei mai multe terase care rămăseseră ascunse până atunci. Mi-am utilizat binoclul electronic pentru a le cerceta - erau de fapt o serie de platforme în scară, steiuri și petice întinse de iarbă ce se întindeau mult pe promontoriu... când mi-am dat seama că priveam locuințe clădite de mâna omului. Erau cam o duzină de colibe primitive - bordeie grosolane din maldăre de frunze chalma, pietre și turbă spongioasă -, dar originea lor omenească era neîndoioasă.

Am rămas locului, cu binoclul tot la ochi, încercând să decid dacă să cobor către platformele expuse și să mă confrunt cu locuitorii lor, sau să mă retrag în tabără, când am simțit ridicându-mi-se pe ceafă și spate fiorul acela care te anunță cu certitudine absolută că nu mai ești singur. Am coborât binoclul și m-am întors fără grabă. Bikura erau acolo, cel puțin treizeci, stând într-un semicerc care nu-mi îngăduia să mă retrag în pădure.

Nu știi la ce mă așteptasem; poate la sălbatici despuiați, cu expresii feroce și salbe de dinți. Poate că pe jumătate mă așteptasem să descopăr genul de ermiți bărboși și cu părul vâlvoi pe care călătorii îi întâlneau uneori în munții Moshe pe Hebron. Indiferent ce imagine despre ei aveam în minte, realitatea nu se potrivea cu șablonul.

Oamenii care se apropiaseră atât de silențios de mine erau scunzi - nici unul nu era mai înalt de umărul meu - și înveșmântați în straie întunecate, grosolan țesute, ce-i acopereau de la gât până la degetele picioarelor. Când se mișcau, așa cum o făcură câțiva, păreau să lunece peste solul neregulat aidoma unor năluci. Din depărtare, apariția lor nu-mi reamintea nimic altceva decât un stol de iezuiți pitici la o enclavă a Noului Vatican.

Aproape că am chicotit în momentul acela, însă am priceput că un asemenea răspuns putea să fie pur și simplu un semn al panicii care creștea. Bikura nu dovedeau nici un semn exterior de agresiune care să cauzeze o astfel de panică; nu purtau arme, mâinile lor mici erau goale. La fel de goale ca și expresiile chipurilor.

Este greu să le descriu fizionomia în mod succint. Sunt complet spâni. Toți. Absența pilozității faciale și robele largi care coborau în linie dreaptă până la pământ făceau și mai dificilă deosebirea bărbaților de femei. Membrii grupului care mă confruntau acum - deja depășeau cincizeci - păreau să aibă toți aproximativ aceeași vârstă: undeva între patruzeci și cincizeci de ani. Fețele lor erau netede, cu pielea având o nuanță gălbuie despre care am presupus că ar putea fi asociată cu ingerarea vreme de generații a unor minerale rare conținute în chalma și alte plante locale.

Cineva ar putea fi ispitit să descrie chipurile rotunde ale bikura ca fiind heruvimice, până ce, la o examinare mai atentă, impresia de farmec dulce pălește și este înlocuită de altă interpretare - idiotenie placidă. În calitate de preot, am petrecut destul timp pe planete înapoiate și am văzut efectele unei boli genetice străvechi, numită în mod variat: sindrom Down, mongolism sau moștenirea navelor-generație. Aceasta a fost impresia generală creată de cei vreo șaiszeci de omuleți în veșminte negre care se apropiaseră de mine: că eram întâmpinat de un grup tăcut și zâmbitor de copii retardati și pleșuvi.

Mi-am reamintit că ei erau, aproape cu certitudine, același grup de „copii zâmbitori” care-i retezaseră beregata lui Tuk în timp ce dormea și-l lăsaseră să moară ca un porc înjunghiat.

Cel mai apropiat bikura a înaintat, s-a oprit la cinci pași de mine și a rostit ceva cu glas încet și monoton.

- O clipă, am spus și am băjbăit în căutarea comagendei.

Am activat funcția translator.

- Beyetet ota menna lot cresfem ket? a întrebat omul scund din fața mea.

Mi-am pus casca la timp pentru a auzi traducerea comagendei. Nu exista nici un timp de întârziere. Graiul aparent străin era pur și simplu o deformare a englezei arhaice a navelor-seminale, nu foarte îndepărtat de argoul indigen de pe plantații.

- Tu ești bărbatul care aparține formei crucii/cruciformului, a interpretat comagenda oferindu-mi două variante pentru substantivul final.

- Da, am încuviințat știind acum că ei mă atinseseră în noaptea când dormisem fără să aud moartea lui Tuk.

Ceea ce însemna că ei îl ucisese pe Tuk. Am așteptat. Maserul pentru vânătoare se afla în ranița mea. Ranița era rezemată de un chalma mic, la nici zece pași depărtare. Între ea și mine se găseau poate vreo șase bikura. Nu conta. În secunda aceea am știut că nu voi folosi o armă împotriva altui om, nici măcar dacă era vorba despre un om care-mi omorâse călăuza și poate că intenționa să mă omoare și pe mine. Am închis ochii și am rostit în gând o scurtă rugăciune de căință. Când am deschis ochii, sosiseră și mai mulți bikura. Brusc nici unul nu se mai clinti, pe parcă fusese atins un cvorum, de parcă se ajunsese la o decizie.

- Da, am repetat în mijlocul tăcerii. Eu sunt acela care poartă crucea. Am auzit difuzorul comagendei pronunțând ultimul cuvânt „cresfem”.

Bikura au încuviințat din capete la unison și -ca și cum ar fi fost un gest pe care l-ar fi repetat de multă vreme, aidoma acoliților - s-au lăsat toți într-un genunchi, cu robele foșnind încet, într-o genuflexiune perfectă.

Am deschis gura și am constatat că nu aveam nimic de spus. Am închis-o la loc.

Bikura s-au ridicat. O briză a mișcat ramurile și frunzele fragile de chalma, fășâind uscat deasupra noastră, un sunet de sfârșitul verii. Cel mai apropiat bikura din stânga mea mi-a prins antebrațul cu degete reci și puternice și a rostit domol o frază pe care comagenda mea a tradus-o:

- Vîno. Este timpul să mergem în case și să dormim. Era mijlocul după-amiezii. Întrebându-mă dacă se

tradusesese corect cuvîntul „a dormi”, sau dacă nu cumva era un idiom sau o metaforă pentru „a muri”, am dat din cap și i-am urmat spre satul de la marginea Faliei.

Acum stau în colibă și aștept. Se aud foșnete. S-a mai trezit cineva. Stau și aștept.

Ziua 97:

Bikura se autointitulează „Trei Ori Douăzeci Și Zece”.

Am petrecut ultimele douăzeci și șase de ore vorbind cu ei, observînd, notînd atunci cînd ei „dorm” cele două ore de după-amiază și în general încercînd să înregistrez cît mai multe date înainte ca ei să decidă să-mi rezeze gâtul.

Atît doar că încep să cred că nu-mi vor face nici un rău.

Am vorbit cu ei ieri, după „somnul” nostru. Uneori nu-mi răspund la întrebări, iar cînd o fac, replicile lor nu sunt decît mormăieli sau genul de răspunsuri divergente pe care le capeți din partea copiilor slabi de minte. După întrebarea lor inițială și invitația de la prima noastră întîlnire, nici unul nu mi-a adresat altă întrebare și nici nu a făcut vreun comentariu către mine.

I-am întrebat cu subtilitate, atent, precaut și cu calmul profesionist al unui etnolog versat. Am pus întrebările cele mai simple și mai factice cu putință, pentru a mă asigura de funcționarea corectă a comagendei. Funcționa cum trebuie. Totuși suma răspunsurilor m-a lăsat aproape la fel de ignorant pe cît fusesem cu vreo douăzeci de ore în urmă.

În cele din urmă, obosit în trup și în spirit, am abandonat subtilitatea profesională și am întrebat grupul cu care stăteam:

- Voi l-ați ucis pe tovarășul meu?

Cei trei interlocutori ai mei nu au ridicat ochii de la pînza pe care o țeseau la un război primitiv.

- Da, a spus cel pe care ajunsesem să-l denumesc Alfa, deoarece se apropiase primul de mine în pădure, noi am tăiat gâtul tovarășului tău cu pietre ascuțite și l-am ținut de brațe și i-am astupat gura pe cînd se zbătea. A murit moartea adevărată.

- De ce? am întrebat după o clipă și glasul meu a sunat la fel de uscat ca pleava de porumb sfărîmată.

- De ce a murit moartea adevărată? a spus Alfa, tot fără să înalțe ochii.

Fiindcă tot sângele i s-a scurs și a încetat să mai răsuflă.

- Nu, am zis. De ce l-ați ucis?

Alfa n-a răspuns, dar Betty - care se putea, sau nu, să fie femele și perechea lui Alfa - a ridicat privirea de la războiul ei și a rostit simplu:

- Ca să-l facem să moară.

- De ce?

Răspunsurile soseau invariabil și la fel de invariabil nu reușeau să mă lumineze defel. După multe chestionări, determinasem că ei îl uciseseră pe Tuk pentru a-l face să moară și că el murise fiindcă fusese ucis.

- Care este diferența între moarte și moartea adevărată? am întrebat, nemaiavăd deja încredere în comagendă sau în răbdarea mea.

Al treilea bikura, Del, a mârâit un răspuns pe care comagendă l-a interpretat:

- Tovarășul tău a murit moartea adevărată. Tu nu. În cele din urmă, cuprins de o frustrare mult prea

apropiată de furie, m-am răstit:

- De ce nu? Pe mine de ce nu m-ați ucis?

Toți trei s-au oprit în mijlocul țesutului lor stupid și m-au privit.

- Tu nu poți să fii ucis, fiindcă tu nu poți să mori, a spus Alfa. Tu nu poți să mori, fiindcă tu aparții cruciformului și urmezi calea crucii.

Nu aveam nici cea mai mică idee de ce blestemata de mașinărie traducea „cruce” o dată prin „cruce” și apoi prin „cruciform”. Fiindcă tu aparții cruciformului.

M-a străbătut un fior, urmat de impulsul de a izbucni în râs. Dădusem oare peste acel clișeu al vechilor holoaventuri - tribul uitat de lume care-l idolatrizează pe „zeul” apărut pe neașteptate în jungla lor, până ce bietul de el se taie în timp ce se bărbierește sau altceva de felul ăsta și membrii tribului, convinși și puțin ușurați de evidentul caracter muritor al vizitatorului lor, își sacrifică fosta divinitate ca ofrandă?

Ar fi fost amuzant, dacă imaginea chipului golit de sânge al lui Tuk și a răniilor căscate și cu margini zdrențuite nu mi-ar fi fost atât de proaspătă în minte.

Cu siguranță, reacția lor înaintea crucii sugera că ar fi fost vorba de un grup de supraviețuitori ai unei foste colonii creștine - catolici? -, deși datele din comagendă insistau că naveta de asolizare cu șaptezeci de coloniști care se prăbușise pe platoul acesta cu patru sute de ani în urmă avusese la bord doar marxiști neo-Kerwin, care ar fi fost indiferenți față de vechile religii, dacă nu chiar ostili în mod fățiș.

M-am gândit să abandonez subiectul, deoarece era mult prea periculos ca să insist, însă nevoia mea prostească de a ști m-a împins mai departe.

- Il slăviți pe Iisus? am întrebat.

Chipurile lor inexpresive nu mai aveau nevoie de o confirmare negativă verbală.

- Hristos? am încercat din nou. Iisus Hristos? Creștinism? Biserica Catolică? Nici un fel de interes.

- Catolicism? Iisus? Fecioara Maria? Sfântul Petru? Pavel? Sfântul Teilhard? Comagendă scoase sunete, dar cuvintele nu păreau să aibă vreun înțeles pentru ei.

- Urmați crucea? am spus, zbatându-mă pentru un ultim contact.

Toți trei m-au privit.

- Noi aparținem cruciformului, a zis Alfa. Am aprobat, fără să pricep nimic.

În seara asta am ațipit pentru scurt timp, chiar înainte de amurg, și m-am deșteptat în muzica de orgă a vânturilor pogorării nopții în Falie. Se auzea mult mai sonor aici, pe platformele așezării. Până și coșme-liile păreau să se alăture corului, cu rafalele care sporeau în intensitate, șuierând și țiuind prin interstițiile dintre pietre, frunze ce vibrau și hornuri primitive.

Ceva era în neregulă. Am avut nevoie de un minut să mă dezmeticesc și să-mi dau seama că satul <-ra pustiu. Toate colibele erau goale. M-am așezat pe un bolovan rece și m-am întrebat dacă prezența mea declanșase un exod în masă. Muzica vântului se sfârșise și meteorii își începeau spectacolul nocturn prin spărturile din norii joși, când am auzit un zgomot îndărătul meu și, întorcându-mă, i-am văzut înapoia mea pe toți cei șaptezeci din Trei Ori Douăzeci Și Zece.

Au trecut mai departe fără un cuvânt și s-au dus în colibele lor. Nu existau lumini. Mi i-am imaginat stând în cocioabe și privind în gol.

Am rămas afară o vreme, neîntorcându-mă la coliba mea. După un timp, m-am apropiat de marginea platformei ierboase și am stat în locul unde stâncă se prăbușea în abis. Un mănunchi de liane și rădăcini se agățau de fața pietrei, dar păreau să se oprească după câțiva metri, atârănând deasupra hăului. Nici o liană nu ar fi putut să fie atât de lungă încât să ofere o cale până la fluviul aflat la doi kilometri mai jos.

Totuși bikura veniseră din direcția aceasta.

Nimic nu era logic. Am clătinat din cap și am revenit în colibă.

Stând aici, scriind la lumina comagendei, încerc să mă gândesc la precauțiile pe care le-aș putea lua pentru a mă asigura că voi vedea răsăritul soarelui.

Nu-mi vine în minte nici una.

Ziua 103:

Cu cât aflu mai mult, cu atât înțeleg mai puțin.

Mi-am adus aproape tot echipamentul în coliba pe care mi-au pregătit-o aici, în sat.

Am făcut fotografii, am înregistrat cipuri video și audio și am holoscanat complet satul și pe locuitorii săi. Aparent, lor nu le pasă. Le proiectez propriile lor imagini și bikura trec prin ele, fără să arate vreun interes. Le redau propriile lor cuvinte și ei zâmbesc și se întorc în colibe unde stau ore la rând, fără să facă nimic, fără să spună nimic. Le ofer flecușetele pe care le-am luat în vederea trocului și ei le iau fără comentarii, le încearcă dacă sunt comestibile, apoi le abandonează. Iarba este acoperită cu mărgele de plastic, oglinzi, petice de țesături colorate și pixuri ieftine.

Am instalat laboratorul medical complet, însă zadarnic; Trei Ori Douăzeci Și Zece nu mă lasă să-i examinez, nu mă lasă să le iau probe de sânge, deși le-am arătat în mod repetat că nu este dureros, nu mă lasă să-i scanez cu echipamentul de diagnoză... pe scurt, nu cooperează în nici un fel. Ei nu argumentează. Nu explică. Pur și simplu, se întorc și se duc să-și vadă de non-treburile lor.

După o săptămână tot nu pot deosebi masculii de femele. Fețele lor îmi amintesc de puzzle-urile acelea vizuale care-și schimbă forma în timp ce le privești; uneori chipul lui Betty pare în mod incontestabil feminin, dar după zece secunde convingerea identificării sexuale dispare și mă gândesc din nou la ea (el?) ca fiind Beta. Vocile lor dovedesc o mutație identică. Blânde, perfect modulate, asexuate... îmi aminte de locuințele computerizate slab programate care pot fi întâlnite pe planetele subdezvoltate.

Mă trezesc sperând să surprind imaginea unui bikura gol. Nu este ușor pentru un iezuit de patruzeci și opt de ani standard să recunoască așa ceva. Nu ar fi însă o sarcină ușoară nici pentru un voyeur veteran. Tabuul nudității pare absolut. Ei poartă robele lungi când sunt treji și în timpul somnului de două ore de la mijlocul zilei; părăsesc zona satului pentru a urina și defeca și bănuiesc că nici chiar atunci nu-și scot veșmintele largi. Nu par a se spăla. S-ar putea suspecta că lucrul acesta cauzează probleme olfactive, totuși primitivii nu emană nici un fel de miros, cu excepția izului slab și dulceag de chalma.

- Uneori trebuie să vă dezbrăcați, i-am spus lui Alfa într-o zi abandonând delicatețea în favoarea informației.

- Nu, a zis Al și a plecat altundeva să se așeze și să nu facă nimic, rămânând complet îmbrăcat.

Ei nu au nume. Inițial, asta mi s-a părut incredibil, dar acum sunt sigur.

- Noi suntem tot ce a fost și va fi, a spus cel mai scund bikura, unul pe care-l consider femelă și căruia îi spun Eppie. Noi suntem Trei Ori Douăzeci Și Zece.

Am cercetat arhiva comagendei și mi-a confirmat ceea ce bănuisem: în peste șaisprezece mii de societăți omenești cunoscute, nu era enumerată nici una în care să nu existe nume individuale. Chiar și în socie-tățile-stup de pe Lusur, indivizii răspund la apelarea categoriei clasei lor urmată de un cod simplu.

Le spun numele meu și ei mă privesc inexpressiv.

- Părintele Paul Dure. Părintele Paul Dure, repetă translatorul comagendei, dar nici un bikura nu încercă măcar cea mai simplă repetare.

Cu excepția dispariției lor în masă în fiecare zi înainte de apus și a perioadei comune de somn care durează două ore, bikura acționează foarte puțin ca grup. Până și modul în care locuiesc pare aleatoriu. Al va petrece o siestă cu Betty, următoarea cu Gam, iar a treia cu Zelda sau Pete. Nu se distinge nici un sistem sau program. Din trei în trei zile, întregul grup de șaptezeci intră în

pădure pentru cules și se întoarce cu fructe, rădăcini și coajă de chalma și orice altceva care poate fi comestibil. Am fost convins că erau vegetarieni, până ce l-am văzut pe Del mestecând leșul rece al unui pui arboricol. Micuța primată căzuse probabil de pe ramurile de sus. Se pare că cei Trei Ori Douăzeci Și Zece nu detestă carnea; pur și simplu, sunt prea lipsiți de inteligență ca să vâneze și să ucidă vânatul.

Când sunt însetați, bikura merg trei sute de metri până la un pârau care se revarsă în cascadă în Falie. În ciuda acestui inconvenient, nu există burdufuri pentru apă, vase sau orice alt tip de recipient. Eu îmi țin rezerva de apă în containere de plastic de câte patruzeci de litri, totuși bikura nu le bagă în seamă. În respectul meu tot mai scăzut pentru acești oameni, nu mi se mai pare improbabil să fi petrecut generații într-un sat fără nici o sursă de apă la îndemână.

- Cine a construit casele? îi întreb. Nu au un cuvânt pentru „sat”.

- Trei Ori Douăzeci Și Zece, răspunde Will.

Îl pot deosebi de ceilalți, doar după un deget rupt care a rămas strâmb după vindecare. Fiecare dintre ei are cel puțin o asemenea trăsătură distinctivă, cu toate că uneori cred că ar fi mai ușor să deosebesc între ele păsările dintr-un stol.

- Când le-au construit? întreb, deși de acum ar trebui să știu că orice întrebare care începe prin „când” nu va primi nici un răspuns.

Nu primesc nici un răspuns.

În fiecare seară, ei coboară în Falie. Coboară pe liane. În a treia seară am încercat să observ acest exod, dar șase bikura m-au întors de la margine și cu blândețe, însă insistent, m-au adus înapoi la colibă. A fost prima acțiune observabilă ce sugerase agresiune și după plecarea lor am rămas oarecum neliniștit.

În seara următoare, când au plecat, am intrat încetșor în colibă, nici măcar privind afară, dar după întoarcerea lor am recuperat imagul și trepidul lui din locul unde le lăsasem în apropierea marginii. Temporizatorul funcționase perfect. Hologramele îi arătau pe bikura prinzând lianele și coborând pe fața stâncii, grațioși ca micuții arboricoli care umplu pădurile de chalma și stranilemn. După aceea dispăruseră sub proeminența stâncoasă.

- Ce faceți când coborâți pe stâncă în fiecare seară? l-am întrebat pe Al în ziua următoare.

M-a privit cu zâmbetul serafic de Buddha pe care ajunsesem să-l urăsc.

- Tu aparții cruciformului, a spus de parcă prin asta ar fi răspuns la tot.

- Este un fel de a vă închina când coborâți pe stâncă? l-am întrebat.

Nici un răspuns.

Am căzut pe gânduri pentru un minut.

- Și eu urmez crucea, am rostit știind că va fi tradus ca „aparțin cruciformului”. (În scurt timp, nu voi mai avea nevoie de programul translator, totuși conversația aceasta era prea importantă ca s-o las în voia

șansei.) Asta înseamnă că ar trebui să mă alătur vouă când coborâți pe stâncă?

Pentru o secundă am crezut că Al se gândea. Fruntea i s-a încrețit și mi-am dat seama că era prima dată că vedeam pe unul dintre cei Trei Ori Douăzeci Și Zece schițând ceva apropiat de o încruntătură. Apoi a spus:

- Tu nu poți. Tu aparții cruciformului, dar nu ești din Trei Ori Douăzeci Și Zece.

Am înțeles că avusese nevoie de toți neuronii și sinapsele din creier pentru a formula deosebirea aceea între noi.

- Ce ați face voi dacă eu aș coborî pe stâncă? am întrebat, fără să mă aștept la vreun răspuns.

Întrebările legate de ipoteze aveau aproape întotdeauna la fel de mult succes ca acelea care implicau timpul.

De data asta, el mi-a răspuns. Zâmbetul serafic și expresia senină au revenit și Alfa a zis încet:

- Dacă încerci să cobori pe stâncă, te vom ține pe iarbă, vom lua pietre ascuțite, îți vom tăia gâtul >i vom aștepta până ce sângele nu-ți mai curge și inima nu-ți mai bate.

Nu am comentat nimic. M-am întrebat dacă-mi putea auzi bubuiturile inimii din clipa aceea. Ei bine, im gândit, cel puțin nu trebuie să-ți mai faci griji că ei te consideră un zeu.

Tăcerea s-a prelungit. În cele din urmă, Al a adăugat o frază la care mă gândesc întruna de atunci.

- Și dacă o s-o faci din nou, a spus el, va trebui să te omoram din nou.

După aceea am rămas privind-ne o vreme; fiecare convins, sunt sigur, că celălalt era un idiot absolut.

Ziua 104:

Fiecare descoperire îmi sporește confuzia.

Absența copiilor de aici m-a tulburat din prima mea zi în sat. Revăzându-mi însemnările, descopăr frecvența ei menționare în observațiile zilnice pe care le-am dictat în comagendă, totuși nici o consemnare în acest talmeș-balmeș personal căruia îi spun „jurnal”. Poate că implicațiile erau prea înspăimântătoare.

La frecvențele și stângacele mele tentative de străpungere a acestui mister, cei Trei Ori Douăzeci Și Zece au oferit obișnuitele lor lămuriri. Persoana întebată zâbește fericit și răspunde într-un mod absurd, care ar face ca bolboroseala celui mai jalnic idiot al satului din Web să pară prin comparație un aforism plin de înțelepciune. De cele mai multe ori însă bikura nu răspund deloc.

Într-o zi m-am postat în fața celui pe care l-am denumit Del, am rămas locului până ce el a trebuit să-mi confirme prezența și l-am întrebat:

- De ce nu există copii?

- Noi suntem Trei Ori Douăzeci Și Zece, a răspuns încet.

- Unde sunt copiii?

Nici un răspuns. Nici o senzație de încercare de evitare a întrebării, ci doar o privire inexpressivă. Am inspirat adânc.

- Cine este cel mai tânăr dintre voi?

Del a părut să se gândească, luptându-se cu conceptul respectiv. Era depășit. M-am întrebat dacă bikura își pierduseră atât de complet simțul temporal, încât orice întrebare în direcția respectivă era sortită eșecului.

Totuși, după un minut de tăcere, Del a indicat spre locul unde Al era ghemuit sub razele de soare, lucrând la grosolanul lui război de țesut și a spus:

- Acela este ultimul care s-a întors.

- S-a întors? am repetat. De unde?

Del m-a privit fără să manifeste vreo stare emoțională, nici măcar pierderea răbdării.

- Tu aparții cruciformului, a rostit. Tu trebuie să știi calea crucii.

Am încuviințat. Știam destule ca să recunosc faptul că în direcția respectivă se afla una dintre numeroasele bucle conversaționale ilogice care ne distrugau hyperion iui

de obicei dialogurile. M-am căznit să găsesc un mod de a urmări firul subțire de informație.

- Atunci Al, am spus și l-am arătat, este ultimul care s-a născut. Care s-a întors. Dar alții se vor... întoarce?

Nu eram sigur că-mi înțelegeam propria întrebare. Cum să te interesezi despre naștere, când interlocutorul nu are termen pentru „copil” și nici conceptul t impulsului? Totuși Del a părut să priceapă. A aprobat din cap. Încurajat, am continuat:

- Atunci când se va naște - când se va întoarce - următorul Trei Ori Douăzeci Și Zece?

- Nici unul nu se poate întoarce până nu moare unul, a zis el.

Brusc mi s-a părut că-mi dau seama.

- Deci nu vor fi alți copii... nu se va întoarce nici unul, până nu moare cineva. Il înlocuiți pe cel dispărut cu altul, ca să mențineți grupul la Trei Ori Douăzeci Și Zece?

Del a răspuns prin tipul de tăcere pe care ajunsesem s-o interpretez ca aprobare.

Șablonul părea destul de clar. Bikura erau destul de serioși în privința celor Trei Ori Douăzeci Și Zece. Ei păstrau populația tribală la șaptezeci - atâția câți fuseseră pasagerii navei de asolizare care se prăbușise aici cu patru sute de ani în urmă. În privința asta posibilitatea unei coincidențe era prea redusă. Când cineva murea, ei îngăduiau nașterea unui copil care să înlocuiască adultul. Simplu!

Simplu, dar imposibil. Natura și biologia nu lucrează cu atâta acuratețe. Pe lângă problema minimumului de populație, apăreau și alte absurdități. Deși este dificil de precizat vârstele acestor oameni cu piele netedă, este evident că nu mai mult de zece ani îl separă pe cel mai bătrân de cel mai tânăr. În ciuda faptului că ei se comportă ca niște copii, aș aprecia că media vârstelor

lor este de 35-45 de ani standard. Atunci unde sunt cei foarte bătrâni? Unde sunt părinții, unchii vârstnici și mătușile nemăritate? La rata aceasta, întregul trib va ajunge la bătrânețe cam în același timp. Ce se va întâmpla când toți vor trece de vârsta fertilității și vor trebui să înlocuiască un membru al tribului?

Bikura duc vieți monotone, sedentare. Rata accidentelor - chiar dacă trăiesc pe muchia Faliei - trebuie să fie redusă. Nu există animale de pradă.

Diferențele între anotimpuri sunt minime și, aproape cu certitudine, cantitatea de hrană rămâne stabilă. Ținând însă seama de toate astea, în istoria de patru sute de ani a acestui grup stupefiant trebuie să fi existat momente când molimele bântuiseră așezarea, când mai multe liane ca de obicei cedaseră și-i lăsară pe săteni să cadă în adâncul Faliei sau când ceva cauzase îndesirea aceea anormală de decese bruște de care companiile de asigurări se temeau din vremuri imemorale.

Și ce se întâmpla într-un asemenea caz? Se înmulțeau pentru a completa diferența, iar după aceea reveneau la actualul comportament lipsit de sexualitate? Să fie bikura într-atât de diferiți de toate societățile omenești consemnate de istorie, încât să aibă o perioadă de împerechere o dată la câțiva ani... o dată la un deceniu?... o dată în cursul vieții? Pare îndoielnic. Stau în coliba mea și reanalizez posibilitățile. Una ar fi că oamenii aceștia au vieți foarte lungi și se pot reproduce în majoritatea timpului respectiv, permițând simpla înlocuire a accidentelor tribale. Atât doar că asta nu explică vârstele lor ce par a fi atât de apropiate între ele. Și apoi nu există nici un mecanism care să explice o asemenea longevitate. Cele mai bune medicamente antisenectute pe care le poate oferi Hegemonia izbutesc doar să extindă viața activă puțin dincolo de borna celor o sută de ani standard.

Măsurile preventive pentru sănătate au extins vitalitatea debutului vârstei mijlocii mult dincolo de șaizeci de ani - etatea mea -, dar, cu excepția transplanturilor clonale, a bioingineriei și a altor beneficii de care pot profita cei foarte bogați, nimeni din Worldweb nu se poate aștepta să înceapă planificarea unei familii când are șaptezeci de ani sau nu se poate aștepta să danseze la aniversarea a o sută zece ani. În cazul în care consumul de rădăcini chalma sau aerul pur al Platoului Pinion aveau un efect spectaculos asupra întârzierii îmbătrânirii, atunci cu siguranță toți cei de pe Hyperion ar fi locuit aici și ar fi molfăit chalma, planeta ar fi avut teleproiectare cu secole în urmă și orice cetățean al Hegemoniei care ar fi deținut un card universal și-ar fi planificat să-și petreacă aici vacanțele și pensia.

Nu, o concluzie mai logică este că bikura trăiesc vieți cu durată normală, au copii la o rată normală, însă îi omoară dacă nu este necesară o înlocuire. Poate că ei practică abstenența sau controlul nașterilor - în alt mod decât prin măcelărirea pruncilor - până ce întregul trib ajunge la o etate când în scurt timp va fi necesar sânge nou. Un moment comun de nașteri în masă ar explica aparenta vârstei comune a tuturor membrilor tribului.

Totuși cine-i învață pe copii? Ce se întâmplă cu părinții și cu ceilalți vârstnici? Bikura transmit oare mai departe rudimentele culturii lor nesofisticate, după care îngăduie propria lor moarte? Ar fi aceasta o „moarte adevărată” - distrugerea unei întregi generații? Oare Trei Ori Douăzeci Și Zece îiucid pe indivizi la ambele extremități ale curbei Gauss ce reprezintă vârsta?

Acest tip de speculații este inutil. Încep să mă înfurii pe propria mea incapacitate de rezolvare a problemelor. Mai bine stabilește-ți o strategie, Paul, și acționează pe baza ei. Mișcă-ți fundul leneș de iezuit!

PROBLEMĂ: Cum să deosebesc sexele?

SOLUȚIE: Convinge sau silește pe unii dintre amărății ăștia să se lase supuși unei examinări medicale. Află ce este cu acest mister al rolului sexului și al tabuului nudității. O societate care depinde de ani de abținere sexuală pentru controlul populației este compatibilă cu noua mea teorie.

PROBLEMĂ: De ce sunt atât de fanatici în menținerea aceleiași populații de Trei Ori Douăzeci Și /cce cu care a început colonia navei pierdute?

SOLUȚIE: Bate-i la cap până afli.

PROBLEMĂ: Unde sunt copiii?

SOLUȚIE: Insistă și iscodește până ce afli. Poate (.1 excursia de seară în jos, pe stâncă, este legată de loate astea. Poate că acolo este o grădiniță de copii. S. iu un maldăr de oscioare...

PROBLEMĂ: Ce este chestia asta cu „aparține cruciformului” și „calea crucii”, dacă nu un vestigiu deformat al credinței religioase a coloniștilor inițiali?

SOLUȚIE: Află, mergând la sursă. S-ar putea ca această coborâre zilnică pe stâncă să aibă o natură religioasă.

PROBLEMĂ: Ce este mai jos pe stâncă?

SOLUȚIE: Coboară și vezi.

Măine, dacă șablonul lor de activitate se menține, toți cei șaptezeci din Trei Ori Douăzeci Și Zece vor bântui pădurile pentru câteva ore ca să adune hrană. De data aceasta nu voi mai merge cu ei.

De data aceasta voi trece peste margine și voi coborî pe stâncă.

Ziua 105:

Ora 9:30 - Mulțumescu-Ți, Doamne, fiindcă mi-ai îngăduit să văd ceea ce am văzut azi.

Mulțumescu-Ți, Doamne, pentru că m-ai adus în locul acesta, în momentul acesta, ca să văd dovada Prezenței Tale.

Ora 11:25 - Edouard... Edouard! Trebuie să mă întorc. Să-ți arăt totul! Să le arăt tuturor.

Am împachetat tot ce-mi este necesar, punând discurile imagului și filmul într-un săculeț pe care l-am țesut din frunze de 'best. Am hrană, apă, mase- rul cu încărcătura sărăciță. Cort. Sac de dormit.

Dacă nu mi-ar fi fost furate vergelele paratrăsnet!

Poate că bikura le-au păstrat. Nu, am scotocit colibele lor și pădurea din imediata apropiere. Ei n-ar fi avut ce să facă cu ele.

Nu contează!

Dacă pot, voi pleca azi. Dacă nu, o voi face cât de curând este posibil.

Edouard! Am totul aici, pe film și pe discuri. Ora 14:00...

Azi nu se poate trece prin pădurile-de-foc. Fumul m-a făcut să bat în retragere înainte să fi trecut de marginea zonei active.

Am revenit în sat și am vizionat încă o dată hologramele. Nu este nici o greșeală. Miracolul este real.

Ora 15:30...

Trei Ori Douăzeci Și Zece se vor întoarce dintr-o clipă în alta. Dar dacă ei știu... dacă ei pot spune, doar privindu-mă, că am fost acolo?

M-aș putea ascunde.

Nu, nu este nevoie să mă ascund. Dumnezeu nu m-a adus atât de departe și nu mi-a îngăduit să văd ceea ce am văzut, doar pentru a mă lăsa să mor ucis de acești bieți copii.

Ora 16:15...

Trei Ori Douăzeci Și Zece s-au întors și s-au dus la colibele lor fără să-mi arunce o privire.

Stau aici în ușa propriei mele colibe și nu mă pot abține să nu surâd, să nu râd și să nu mă rog. Ceva mai devreme, am mers la marginea Faliei, am spus liturgia și am luat împărtășanie. Sătenii nu s-au sinchisit să se uite la mine.

Cât de curând pot să plec? Supervizorul Orlandi și Tuk spuseseră că pădurea-de-foc este complet activă timp de trei luni locale - o sută douăzeci de zile -, după care redevine relativ inactivă pentru două luni. Eu și Tuk am ajuns aici în ziua 87...

Nu mai pot aștepta încă o sută de zile pentru a aduce vestea planetei... tuturor planetelor.

Dacă un forfecar ar înfrunta vremea și pădurile-de-foc și m-ar culege de aici!

Dacă aș putea accesa unul dintre sateliții pentru date ce deserveșc plantațiile!

Orice este posibil. Vor apărea mai multe miracole. Ora 23:50...

Trei Ori Douăzeci Și Zece au coborât în Falie. Glasurile corului vânturilor de seară se înalță de jur împrejur.

Cât îmi doresc să fiu cu ei acum! Acolo, jos.

Voi face singurul lucru pe care-l pot face. Voi înngenunchea aici, lângă marginea stâncii, și mă voi ruga, în vreme ce notele de orgă ale planetei și cerului cântă ceea ce acum știu că este un imn adus unui Dumnezeu adevărat și prezent.

Ziua 106:

M-am trezit azi într-o dimineață perfectă. Cerul era turcoaz-închis; soarele era o piatră roșie ca sângele, perfect conturată în montura lui. Am stat afară, în fața colibei, pe când pâclele se ridicau, arboricolii își încheiau concertul

matinal de zbierete și aerul începea să se încălzească. Apoi am reintrat și am examinat din nou benzile și discurile.

Îmi dau seama că în mângăliturile surescitate de ieri n-am povestit ce am găsit la baza stâncii. O voi face acum. Am discurile, benzile cu filme și însemnările din comagendă, dar există întotdeauna posibilitatea ca doar aceste jurnale personale să fie găsite.

Am trecut peste muchia stâncii ieri dimineată, aproximativ la ora 7:30. Bikura plecaseră toți să culeagă hrană din pădure. Coborârea pe liane părea destul de simplă - erau legate unele în jurul celorlalte suficient ca să creeze un soi de scară în majoritatea locurilor -, însă când mi-am început coborârea, mi-am simțit inima bubuind îndeajuns de puternic pentru a fi dureros. Până la bolovanii și fluviul de dedesubt sunt trei mii de metri. Tot timpul m-am ținut strâns de cel puțin două liane și m-am lăsat în jos centimetru cu centimetru, străduindu-mă să nu privesc abisul de sub tălpi.

Am avut nevoie de aproape o oră ca să cobor o sută cincizeci de metri pe care sunt sigur că bikura le pot parcurge în zece minute. În cele din urmă, am ajuns la o ieșitură curbată ca o buză. Unele liane coborau mai departe în hău, dar majoritatea se îndoiau

pe sub platforma de piatră către peretele de stâncă aliat la treizeci de metri spre interior. Ici-colo, lianele păreau să fi fost împletite, pentru a forma punți rudimentare pe care probabil că bikura mergeau cu puțin ajutor din partea mâinilor. M-am târât în lungul acestor funii împletite, ținându-mă strâns de liane pentru sprijin și bolborosind rugăciuni pe care nu le mai rostisem din copilărie. Priveam drept înainte de parcă aș fi putut uita că sub fasciculele roznițoare și scârțâitoare de substanță vegetală exista doar o întindere aparent infinită de aer.

În lungul peretelui de piatră exista un prag lat. Am lăsat ca trei metri din el să mă separe de prăpastie, înainte să mă strecur printre liane și să-mi dau drumul să cad pe piatră de la doi metri și jumătate înălțime.

Pragul era lat de vreo cinci metri și se termina destul de repede spre nord-est, unde pornea consola masivă de sus. Am urmat o cărare în lungul pragului către sud-vest, dar m-am oprit șocat după numai douăzeci-treizeci de pași. Era într-adevăr o cărare. O potecă săpată în roca dură. Suprafața ei strălucitoare se adâncise cu câțiva centimetri sub nivelul pietrei din jur. Mai departe, unde cărarea cobora peste buza rotunjită a pragului spre un nivel inferior mai lat, în stâncă fuseseră cioplite trepte, însă până și acestea se tociseră în asemenea măsură încât păreau concave la mijloc.

Pentru o secundă m-am așezat, izbit de realitatea acestui detaliu simplu. Nici chiar patru secole de parcurs zilnic de către Trei Ori Douăzeci Și Zece n-ar fi putut justifica o asemenea eroziune a rocii solide.

Cineva sau ceva utilizase poteca aceasta cu mult înainte de prăbușirea coloniștilor bikura aici. Cineva sau ceva utilizase poteca aceasta de milenii. M-am ridicat și am mers mai departe. Cu excepția vântului care sufla blând prin Falia lată de o jumătate de kilometru, se auzeau puține alte zgomote.

Mi-am dat seama că puteam distinge sunetele line ale fluviului aflat mult dedesubt.

Cărarea se curba la stânga în jurul unei secțiuni de stâncă și se sfârșea. Am pășit pe un prag lat de piatră ce cobora domol și m-am holbat. Cred că am făcut semnul crucii fără să mă gândesc.

Întrucât pragul era tăiat în piatră pe direcția nord-sud pe o distanță de o sută de metri, puteam privi spre vest cale de treizeci de kilometri prin Falie, spre cerul deschis unde se sfârșea platoul. Am înțeles imediat că apusul soarelui avea să lumineze în fiecare seară porțiunea aceasta de piatră de sub buza de sus. N-aș fi fost surprins dacă - la solstițiul de primăvară sau toamnă - soarele lui Hyperion ar fi părut, din locul acesta unde mă aflam acum, să coboare direct în Falie, cu marginea sa roșie abia atingând pereții de rocă în tonuri trandafirii.

M-am întors în stânga și am privit fața stâncii. Poteca tocită trecea pragul lat, până la ușile tăiate în lespedea verticală. Greșesc, nu erau niște uși simple, ci erau porți sculptate în mod complicat, cu praguri și buiandrugi lucrați cu grijă în piatră. De fiecare parte a ușilor gemene se întindeau ferestre late cu vitralii, care se ridicau cel puțin douăzeci de metri spre consola de sus. M-am apropiat și am cercetat fațada. Cei care o construiseră o făcuseră prin lărgirea zonei de sub buza de rocă, tăind un perete drept și neted în granitul platoului, pentru ca după aceea să sape un tunel direct în fața stâncii. Mi-am trecut degetele peste faldurile adânci ale sculpturilor ornamentale din jurul ușilor. Erau netede. Totul fusese tocit, netezit și lustruit de timp, chiar și aici, unde buza protectoare a ieșiturii de deasupra asigura protecție împotriva elementelor erodante ale naturii. Cu câte mii de ani în urmă fusese săpat acest... templu... în peretele sudic al Faliei?

Vitraliile nu erau nici din sticlă, nici din plastic, ci dintr-un material gros și translucid, care la atingere părea la fel de dur ca piatra înconjurătoare. De asemenea, fereastra nu era un complex de ochiuri, ci culorile se învoldau, se destrămau, se topeau și se contopeau între ele, precum uleiul pe apă. Am scos lanterna din raniță, am atins una dintre uși și am șovăit când poarta înaltă s-a rotit către interior, ușor, fără frecare.

Am intrat în vestibul - nu am alt cuvânt pentru el -, am traversat tăcutul spațiu de vreo zece metri și m-am oprit în fața altui perete din același material ca și vitraliile care în clipa aceasta strălucea înapoia mea, umplând vestibulul cu lumina densă a o sută de nuanțe subtile. Am înțeles imediat că la ora apusului, razele directe ale soarelui umpleau sala aceasta cu fascicule de culoare incredibil de profunde, atingeau peretele de vitralii din fața mea și iluminau ceea ce se găsea dincolo de el.

Am găsit singura ușă, conturată de metal subțire și întunecat încastrat în piatra-vitralii, și am trecut prin ea.

Pe Pacem, noi am reconstruit - pe cât de bine am putut s-o facem, folosind fotografii și holograme străvechi - bazilica San Pietro, exact așa cum se

Înălța în vechiul Vatican. Lungă de două sute de metri și lată de o sută treizeci și cinci de metri, biserica poate adăposti cincizeci de mii de credincioși, când Sanctitatea Sa ține liturghia. Noi nu am avut niciodată mai mult de cinci mii de credincioși acolo, nici chiar când se reunește Consiliul Episcopal al Tuturor Planetelor, la fiecare patruzeci și trei de ani. În absida centrală, lângă copia după Tronul Sfântului Petru de Bernini, domul cel mare se ridică la o sută treizeci de metri deasupra pardoselii altarului. Este un spațiu impresionant.

Spațiul acesta era mai mare.

În penumbră, m-am folosit de razele lanternei pentru a mă convinge că mă aflam într-o singură și uriașă sală - o cavitate gigantică săpată în stânca solidă. Am estimat că pereții netezi se ridicau până la un plafon care trebuia să se găsească la numai câțiva metri sub suprafața pe care bikura își instalaseră colibele. Aici nu exista nici un ornament, nici o piesă de mobilier, nici o urmă a vreunei concesi făcute formei sau funcției, cu excepția obiectului situat exact în mijlocul acestei grote uriașe, care reverberante. În centrul sălii imense se afla un altar - o lespede de piatră de cinci metri pătrați lăsată intactă când restul fusese săpat - iar din altarul acesta se ridica o cruce.

Înaltă de patru metri, lată de trei metri și cioplită în stilul arhaic al crucifixelor lucrate cu grijă pe Vechiul Pământ, crucea era îndreptată către peretele de vitralii, ca și cum ar fi așteptat soarele și explozia de lumină care să aprindă incrustațiile de diamante, safire, cris-tale-de-sânge, mărgelile de lapislazuli, lacrimile-reginei, onix și alte pietre prețioase pe care le puteam distinge în raza lanternei pe măsură ce m-am apropiat.

Am îngenuncheat și m-am rugat. Am stins lanterna și am așteptat câteva minute până ce ochii mei au putut distinge crucea în lumina slabă, fumurie. Fără îndoială, acesta era cruciformul la care se refereau bikura. Iar el fusese instalat aici cu cel puțin două mii de ani în urmă - poate zeci de mii de ani -, cu mult înainte ca omenirea să fi părăsit întâia dată Vechiul Pământ.

Aproape cu siguranță înainte ca Hristos să fi predicat în Galileea.

M-am rugat.

Azi stau afară, în lumina soarelui, după ce am revăzut holodiscurile. Mi-am confirmat ceea ce abia observasem în decursul urcușului înapoi pe stâncă, după ce descoperisem „bazilica”, așa cum o numesc. Pe pragul de afară din fața bazilicii există trepte ce coboară mai departe în Falie. Deși nu par la fel de tocite precum cărarea ce duce la bazilică, ele sunt la fel de ațățătoare.

Dumnezeu știe ce alte minuni așteaptă mai jos.

Trebuie să anunț planetele de această descoperire!

Nu-mi scapă ironia faptului că tocmai eu am făcut descoperirea. Dacă n-ar fi existat Armaghașt și exilul meu, descoperirea putea să fi întârziat alte veacuri. Poate că Biserica ar fi murit înainte ca această revelație să-i insuflă viață nouă.

Dar eu am găsit-o.

Intr-un fel sau altul, voi pleca sau îmi voi transmite mesajul în exterior.

Ziua 107: Sunt prizonier.

Azi dimineată mă îmbăiam în locul meu obișnuit, în apropiere de cascada făcută de pârâul care cade peste marginea stâncii, când am auzit un sunet și, ridicând privirea, l-am văzut pe bikura căruia îi spun Del hol-bându-se la mine cu ochi cășcați. l-am strigat un salut, dar micuțul s-a întors și a luat-o la fugă. Am rămas nedumerit. Bikura se grăbesc rareori. După aceea mi-am dat seama că, deși purtam pantaloni, violasem neîndoios tabuul lor privind nuditatea, îngăduindu-i lui Del să mă vadă dezbrăcat de la brâu în sus.

Am zâmbit, am scuturat din cap, m-am îmbrăcat și m-am întors în sat. Dacă aș fi știut ce mă aștepta acolo, n-aș mai fi fi fost atât de amuzat.

Toți cei Trei Ori Douăzeci Și Zece așteptau, pri-vindu-mă, când m-am apropiat. M-am oprit la vreo zece metri de Al.

- Bună ziua, am rostit.

Alfa a făcut un gest și șase bikura s-au repezit spre mine, m-au prins de brațe și de picioare și m-au ținut tie sol. Beta a înaintat și a scos o piatră cu muchii «cuțite din robă. In vreme ce mă străduiam în zadar %i mă eliberez, Beta mi-a despicat hainele în față și a tras în lături zdrențele, până ce am rămas gol.

Am încetat să mă mai zbat, când gloata s-a apropiat. Bikura mi-au privit trupul spălăcit, alb, și au murmurat între ei. Îmi simțeam inima bubuind.

- Îmi pare rău dacă v-am încălcat legile, am început, i < >tuși nu-i nici un motiv...

- Tăcere, a rostit Alfa și s-a adresat lui Zed -un bikura înalt cu cicatrice pe palmă. El nu este al i ruciformului.

Zed a încuviințat din cap.

- Lăsați-mă să vă explic, am spus însă Alfa m-a redus la tăcere cu un dos de palmă care mi-a însăngerat buza și mi-a ținut urechile.

Gestul lui nu conținuse mai multă ostilitate decât cel prin care eu aș fi redus la tăcere o comagendă, lovind scurt o tastă.

- Ce facem cu el? a întrebat Alfa.

- Cei care nu urmează crucea trebuie să moară moartea adevărată, a zis Beta și bikura s-au foit, înaintând. Mulți aveau în mâini pietre ascuțite. Cei care nu sunt ai cruciformului trebuie să moară moartea adevărată, a continuat Beta și glasul ei avea tonul de încheiere comun formulărilor frecvent repetate și litaniiilor religioase.

- Eu urmez crucea! am răcnit, când bikura m-au smuls în picioare.

Am înhățat crucifixul care-mi atârna în jurul gâtului și m-am luptat împotriva apăsării a nenumărate brațe. In cele din urmă am izbutit să înalț crucea mi-cuță deasupra capului.

Alfa a ridicat brațul și mulțimea s-a oprit. In liniștea bruscă puteam auzi fluviul curgând la trei kilometri mai jos, prin Falie.

- El poartă într-adevăr o cruce, a spus Alfa. Del a avansat.

- Dar nu este al cruciformului! Am văzut. Nu este așa cum am crezut. El nu este al cruciformului.

În vocea lui se simțea setea de sânge.

M-am blestemat în gând pentru că fusesem imprudent și stupid. Viitorul Bisericii depindea de supraviețuirea mea și dădusem cu piciorul amândurora, autoamăgindu-mă că bikura erau copii obtuși și inofensivi.

- Cei care nu urmează crucea trebuie să moară moartea adevărată, a repetat Beta.

Era o sentință finală.

Câteva mâini au ridicat pietre, când eu am răcnit, știind că fie era ultima mea șansă, fie condamnarea finală:

- Am coborât pe stâncă și m-am închinat la altarul vostru! Eu urmez crucea!

Alfa și gloata au șovăit. Am înțeles că se străduiau să asimileze ideea aceasta nouă. Nu le era ușor.

- Urmez crucea și doresc să fiu al cruciformului, im rostit pe cât de calm am putut. Am fost la alta-iui vostru.

- Cei care nu urmează crucea trebuie să moară moartea adevărată, a strigat Gama.

- Dar el urmează crucea, a spus Alfa. El s-a rugat în sală.

- Acesta nu se poate, a zis Zed. Acolo se roagă Trei Ori Douăzeci Și Zece, iar el nu este din Trei (ori) Douăzeci Și Zece.

- Noi am știut dinainte că el nu este din Trei Ori Douăzeci Și Zece, a spus Alfa, încruntându-se ușor în vreme ce se lupta cu conceptul de timp trecut.

- El nu este al cruciformului, a intervenit Delta-2.

- Cei care nu sunt ai cruciformului trebuie să moară moartea adevărată, a insistat Beta.

- El urmează crucea, a repetat Alfa. Nu poate atunci să devină al cruciformului?

De jur împrejur s-au auzit strigăte. În vacarmul și agitația generală, m-am străduit să mă desprind din mâinile care mă țineau, totuși strânsoarea lor a rămas fermă.

- El nu este din Trei Ori Douăzeci Și Zece și nu este al cruciformului, a spus Beta dar acum părea mai degrabă derutată decât ostilă. Cum să nu moară moartea adevărată? Trebuie să luăm pietrele și să-i deschidem gâtul, astfel ca sângele să curgă până ce i se oprește inima. El nu este al cruciformului.

- El urmează crucea, a zis Alfa. Nu poate să devină al cruciformului?

De data aceasta, întrebarea a fost urmată de tăcere.

- El urmează crucea și s-a rugat în sala cruciformului, a continuat Alfa. El nu trebuie să moară moartea adevărată.

- Toți mor moartea adevărată, a intervenit un bikura pe care nu l-am recunoscut. Brațele mă dureau din cauza încordării de a ține crucifixul deasupra capului. Mai puțin Trei Ori Douăzeci Și Zece, a încheiat anonimul bikura.

- Pentru că ei au urmat crucea, s-au rugat în sală și au devenit ai cruciformului, a rostit Alfa. Atunci el nu trebuie să devină al cruciformului? Am rămas neclintit, strângând metalul rece al crucii mici și le-am așteptat verdictul. Mi-era frică să mor - mă simțeam înfricoșat -, însă cea mai mare parte a minții mele părea aproape detașată. Principalul meu regret era că nu izbutisem să transmit vestea despre bazilică unui univers sceptic.

- Veniți, vom vorbi despre asta, a spus Beta grupului și m-au tras cu ei, revenind tăcuți spre sat.

M-au întemnițat aici, în coliba mea. N-am avut nici o ocazie să încerc să pun mâna pe maserul de vânătoare; câțiva m-au ținut de mâini și picioare, pe când au golit coliba de aproape toate bunurile mele. Mi-au luat hainele, lăsându-mi doar una dintre robele lor grosolan țesute cu care să mă acopăr. Cu cât stau mai mult aici, cu atât devin mai mânios și agitat. Mi-au luat comagendă, imagul, discurile, cipu-rile... totul. La vechiul meu loc de popas mi-a rămas o singură ladă nedeschisă, cu echipament medical de diagnoză, dar acesta nu m-ar ajuta să înregistrez mira- olul din Falie. Dacă ei distrug lucrurile pe care mi le au luat... și apoi mă distrug pe mine... nu va mai exista nici o înregistrare a bazilicii.

Dacă aș avea o armă, aș putea ucide paznicii și

Doamne Dumnezeule, la ce mă gândesc? Edouard, ce să fac?

Și chiar dacă aș supraviețui... dacă aș reveni în Keats... dacă aș reuși să revin în Web... cine m-ar < rede?... după nouă ani de absență de pe Pacem din i auza datoriei temporale a saltului cuantic... pur și simplu un bătrân care revine cu aceleași minciuni pentru care a fost exilat...

Doamne Dumnezeule, dacă ei distrug datele, atunci n-au decât să mă distrugă și pe mine!

Ziua 110:

După trei zile, mi-au decis soarta.

Zed și cel pe care eu îl numesc Teta-prim au venit după mine la puțin timp după amiază. Am clipit repede, când m-au scos afară, în lumina puternică. Trei Ori Douăzeci Și Zece stăteau într-un semicerc larg lângă marginea stâncii. M-am așteptat realmente să fiu aruncat peste muchia aceea. Apoi am observat rugul.

Presupusesem că bikura erau atât de primitivi, încât pierduseră arta aprinderii și folosirii focului. Ei nu se încălzeau cu foc și colibele le erau mereu întunecate. Nu-i văzusem niciodată gătind mâncare, nici chiar rarele cadavre de arboricoli pe care le devorau.

Acum însă focul ardea cu putere și doar ei l-ar fi putut aprinde. M-am uitat să văd ce alimenta flăcările.

Îmi ardeau hainele, comagendă, însemnările de teren, casetele cu bandă, videocipurile, discurile cu date, imagul... tot ce conținea informații. Am urlat la ei, încercând să mă reped în foc și le-am aruncat cuvinte pe care nu le mai folosisem din zilele copilăriei mele petrecute pe stradă. M-au ignorat. În cele din urmă, Alfa s-a apropiat de mine.

- Vei deveni al cruciformului, a rostit încetisor.

Nu-mi păsa. M-au readus în colibă, unde am plâns timp de o oră. La ușă nu există nici un paznic. Cu un minut în urmă, am stat în prag și m-am gândit să fug spre pădurile-de-foc. După aceea m-am gândit la o alergare mult mai scurtă, dar la fel de fatală, spre Falie.

Am rămas locului.

Soarele va apune în scurt timp. Vântul se intensifică deja. În curând... În curând...

Ziua 112:

Au trecut numai două zile? Mi s-a părut o veșnicie.

Nu s-a desprins azi-dimineață. Nu s-a desprins.

Microcipul cu imagini al medscannerului este chiar aici, în fața mea, dar tot nu-mi vine să cred. Totuși așa este. Acum sunt al cruciformului.

Au venit după mine imediat înainte de apus. Toți. Nu m-am împotrivit când m-au condus către marginea Faliei. Erau mult mai agili pe liane decât mi-aș fi putut închipui. Eu îi încetineam, însă erau răbdători, arătându-mi reazemele cel mai ușor de atins, ruta cea mai rapidă.

Soarele lui Hyperion coborâse sub norii joși și era vizibil deasupra muchiei peretelui vestic, când am parcurs ultimii metri spre bazilică. Cântecul vântului nocturn era mai sonor decât anticipasem; parcă ne găseam printre tuburile unei gigantice orgi bisericești. Notele se înălțau de la mugete de bas atât de profunde încât oasele și dinții îmi vibrau, până la țiuituri ascuțite, penetrante ce treceau cu ușurință în ultrasunete.

Alfa a deschis ușile exterioare și am trecut prin anticameră, în bazilica din centru. Trei Ori Douăzeci Și Zece au făcut un cerc larg în jurul altarului și a crucii sale înalte. N-a fost nici o rugăciune. N-a fost nici un imn. N-a fost nici o ceremonie. Am stat pur și simplu acolo în tăcere, în vreme ce vântul vuia printre coloanele canelate de afară și răsuna în ecouri în uriașa sală săpată în piatră - răsuna, rezona și creștea în volum, până când mi-am lipit palmele peste urechi. Iar în tot acest timp, razele solare orizontale au umplut sala cu nuanțe profunde de chihlimbar, aur, lapislazuli și apoi din nou chihlimbar - culori atât de profunde, încât podideau aerul de lumină și se așterneau ca vopseaua pe piele. M-am uitat cum crucea a fost atinsă de lumina aceasta și a păstrat-o în fiecare dintre miile ei de pietre prețioase, a păstrat-o - se păru - chiar și după ce soarele apusese și ferestrele se încetășaseră la un cenușiu de amurg. Era ca și cum marele crucifix absorbise lumina și o radia spre noi, în noi. După aceea chiar și crucea a fost învăluită în întuneric, vântul a murit și, în penumbra bruscă, Alfa a rostit încet: - Aduceți-1.

Am ieșit pe pragul lat de piatră, iar Beta era acolo cu torțe. În timp ce Beta le-a stins, oprind numai câteva, m-am întrebat dacă bikura rezervau focul doar pentru scopuri de ritual. Apoi Beta a pornit înainte și am coborât scara îngustă tăiată în stâncă.

La început am înaintat încetisor, îngrozit, străduindu-mă să mă lipesc de stânca netedă și căutând orice proeminență încurajatoare de rădăcini sau

bolovani. Hăul din dreapta noastră era atât de abrupt și nesfârșit, încât se situa la limita absurdului. Coborâșul pe scara veche era mult mai groaznic decât fusese înșfă-carea lianelor de pe fața stâncii de deasupra. Aici trebuia să privesc în jos de fiecare dată când pășeam pe treptele înguste și lustruite de timp. Lunecarea și căderea părură inițial probabile, apoi inevitabile. Am simțit impulsul de a mă opri în clipa aceea, de a reveni cel puțin în siguranța bazilicii, dar majoritatea celor Trei Ori Douăzeci Și Zece se aflau îndărătul meu pe scara îngustă și existau prea puține șanse ca ei să se tragă într-o parte pentru a-mi face loc să trec. În plus, și chiar într-o măsură mai mare decât teama mea, era vorba despre curiozitatea săcâitoare de a afla ce se găsea la piciorul scării. M-am oprit totuși, timp îndeajuns pentru a privi în sus către buza Faliei, la trei sute de metri deasupra, și pentru a vedea că norii dispăruseră, stelele răsăriseră și baletul nocturn al dârelor de meteori se distingea strălucitor pe cerul negru ca tăciunele. După aceea am plecat capul, am început să rostesc în șoaptă rozariul și am urmat lumina torțelor și pe bikura în adâncurile perfide.

Nu puteam crede că scara ne va coborî complet până pe fundul Faliei, însă așa s-a întâmplat. După ce trecuse deja de miezul nopții, când mi-am dat seama că urma să coborâm până la nivelul fluviului, am estimat că vom ajunge acolo la amiaza zilei următoare, dar n-a fost așa.

Am ajuns la baza Faliei la scurt timp înainte de răsărit. Stelele continuau să strălucească în frântura de cer dintre pereții de piatră care se ridicau pe o înălțime parcă imposibilă de ambele părți. Epuizat, împleticindu-mă în jos treaptă cu treaptă, înțelegând apoi că nu mai existau trepte, m-am uitat în sus și m-am întrebat prostește dacă stelele rămăneau vizibile acolo în lumina zilei, așa cum se întâmplase în copilărie când coborâsem într-o fântână, în Villefran-che-sur-Saone.

- Aici, a spus Beta.

Fusese primul cuvânt rostit după multe ore și abia l-am auzit peste vuietul fluviului. Trei Ori Douăzeci Și Zece s-au oprit în locul unde se aflau și au rămas nemișcați. Eu am căzut în genunchi, apoi pe o parte. Era imposibil să pot urca scara aceea pe care tocmai o coborâsem. N-o puteam face nici într-o zi întreagă. N-o puteam face nici într-o săptămână. Poate că n-o puteam face niciodată. Am închis ochii ca să dorm, dar combustibilul neghiob al tensiunii nervoase a continuat să ardă în interiorul meu. Am privit fundul ravenei. Fluviul era aici mai lat decât anticipasem, albia lui depășea lărgimea de șaptezeci de metri, iar zgomotul produs de ape întrecea cu mult nivelul obișnuit de zgomot; aveam senzația că eram devorat de mugetul unei fiare gigantice.

M-am ridicat în capul oaselor și am privit un petic de întuneric de pe peretele opus al stâncii. Era o umbră mai neagră decât umbrele, mai regulată decât talmeș-balmeșul dințat de piteni, crevase și steiuri ce împeștrău versantul de piatră. Era un pătrat perfect de întuneric, cu latura de minimum treizeci de metri. O ușă sau un orificiu în stâncă. M-am străduit să mă ridic în picioare și

am privit în aval, în lungul peretelui pe care abia coborâsem; da, era acolo. Cealaltă intrare, cea spre care Beta și ceilalți mergeau chiar acum, se întrevedea vag în lumina stelelor.

Găsisem o intrare în labirintul lui Hyperion.

„Știați că Hyperion este una dintre cele nouă planete labirintice?” mă întrebasese cineva în naveta de asolizare. Ah, da, fusese preotul cel tânăr, Hoyt. Răspunsesem afirmativ, după care uitasem de subiectul acela. Pe mine mă interesau bikura - de fapt, eram mai interesat de suferința autoindusă a propriului meu exil -, nu labirinturile sau constructorii lor. Nouă planete au labirinturi. Nouă din o sută șaptezeci și șase de planete ale Webului și alte vreo două sute de planete colonii și protectorate. Nouă planete din cele peste opt mii de corpuri cerești explorate - fie și numai superficial - de la Hegira.

Există arheologi planetari care își dedică viețile studiului labirinturilor. Nu și eu. Mie mi s-au părut dintotdeauna un subiect steril, vag ireal. Acum mergeam către unul dintre ele cu cei Trei Ori Douăzeci Și Zece, în vreme ce fluviul Kans vuia, vibra și amenința să ne stingă torțele cu jerbele lui de picături.

Labirinturile fuseseră săpate... create ca tuneluri cu trei sferturi de milion de ani standard în urmă. Detaliile lor erau inevitabil aceleași, originile erau inevitabil nesoluționate.

Planetele labirintice sunt întotdeauna de tip Terra, cel puțin până la 7,9 pe Scara Solmev, sunt întotdeauna pe orbita unei stele de tip-G și totuși sunt întotdeauna moarte din punct de vedere tectonic, semănând mai degrabă cu Marte decât cu Vechiul Pământ. Tunelurile în sine se află la adâncime mare - în general, la minimum zece kilometri, dar ajungând adesea la treizeci de kilometri adâncime - și sfredelesc crusta planetei. Pe Svoboda, nu departe de sistemul lui Pacem, opt sute de mii de kilometri de labirinturi fuseseră explorate cu sonde teleghidate. Pe toate planetele, tunelurile au secțiunea pătrată cu latura de treizeci de metri și au fost săpate folosindu-se o tehnologie care deocamdată nu este disponibilă pentru Hegemonie. Am citit cândva într-o revistă de arheologie că Weinstein și Kemp-Holtzer postulasera o „cârțiță cu fuziune”, care ar fi explicat pereții perfect netezi și lipsa reziduurilor, însă teoria lor nu explica de unde apăruseră Constructorii sau mașinăriile lor și nici de ce devotasera secole unei sarcini ingineresti aparent lipsite de scop. Toate planetele labirintice - inclusiv Hyperion - fuseseră explorate și cercetate. Niciodată nu fusese găsit nimic. Nici o urmă de echipamente folosite pentru excavări, nici o cască ruginită de miner, nici măcar o bucățică de plastic spart sau un ambalaj de stimbaton pe jumătate descompus. Cercetătorii nu identificaseră nici măcar puțurile de intrare și ieșire. Nici o sugestie de metale grele sau minereuri prețioase nu fusese îndeajuns pentru a explica un asemenea efort monumental. Nu supraviețuiseră nici o legendă sau artefact ale Constructorilor Labirintului.

Misterul mă nedumerise de-a lungul anilor, fără să mă implice totuși. Până acum...

Am intrat pe gura tunelului. Secțiunea lui nu era un pătrat perfect. Eroziunea și gravitația transformaseră tunelul perfect într-o peșteră grosolană pe prima sută de metri în peretele de stâncă. Beta s-a oprit în locul unde podeaua tunelului devenea netedă și și-a stins torța. Ceilalți bikura l-au imitat.

Era foarte întuneric. Tunelul cotise suficient pentru ca să oculteze orice lumină care ar fi putut răzbate până la noi din partea stelelor. Mai fusesem în grote și până atunci. Cu torțele stinse, nu mă așteptam ca ochii să mi se adapteze la bezna aproape totală, dar au făcut-o.

După vreo treizeci de secunde, am început să percep o strălucire trandafirie, slabă inițial, apoi tot mai puternică, până ce peștera a fost mai luminoasă decât fusese canionul, mai luminoasă decât Pacem sub strălucirea celor trei sateliți naturali ai săi. Lumina provenea de la o sută de surse... de la o mie de surse. Am izbutit să disting natura acestor surse, exact în clipa în care bikura au îngenuncheat cu smerenie.

Pereții și plafonul peșterii erau încrustați cu cruci, a căror lungime varia de la câțiva milimetri, până la un metru. Fiecare sclipea cu o lumină roz, profundă, proprie. Invizibile sub razele proiectate de torțe, crucile acestea scânteietoare umpleau tunelul cu lumină. M-am apropiat de una încastrată în peretele cel mai apropiat. Avea deschiderea de treizeci de centimetri și pulsa cu o sclipire organică, blândă. Nu fusese tăiată în piatră, nici atașată de zid, ci era în mod clar organică, în mod clar vie, aducând cu coralul moale. La atingere, se simțea caldută.

S-a auzit după aceea un sunet foarte slab - ba nu, n-a fost un sunet, ci poate o mișcare a aerului răcoros - și m-am întors la timp ca să văd ceva pătrunzând în grotă.

Bikura erau tot în genunchi, cu capetele plecate și ochii coborâți. Eu am rămas în picioare. Privirea mea n-a părăsit nici un moment creatura care se mișca printre bikura îngenuncheați.

Avea forma vag umanoidă, cu toate acestea nu era defel om. Avea înălțimea de cel puțin trei metri. Chiar și atunci când stătea nemișcată, suprafața sa argintie părea să se deplaseze și să curgă ca mercurul suspendat în văzduh. Strălucirea roșiatică dinspre crucile încastrate în pereții tunelului se reflecta din suprafețele ascuțite și scânteia pe lamele metalice curbate ce ieșeau din fruntea creaturii, din cele patru încheieturi, din coatele straniu articulate, din genunchi, din spinarea ca o platoșă și din torace. Se prelinse printre bikura îngenuncheați și când întinse patru brațe lungi, cu degetele mâinilor zornăind încetișor ca niște scalpele cromate, mi-am reamintit în mod absurd de Sanctitatea Sa pe Pacem, binecuvântându-i pe credincioși.

Nu am avut nici o îndoială că priveam legendarul Shrike.

În clipa aceea probabil că m-am mișcat sau am scos vreun sunet, fiindcă ochi mari și roșii s-au întors în direcția mea și m-am trezit hipnotizat de dansul de lumină din prisme multifațetate de acolo: nu doar simplă lumină

reflectată, ci o strălucire puternică, de culoarea vie a sângelui, ce părea să ardă în interiorul craniului ghimpat al creaturii și să pulseze în teribilele nestemate aflate acolo unde Dumnezeu stabilise locul ochilor.

După aceea s-a mișcat... sau, mai precis, nu s-a mișcat, ci a încetat să mai fie acolo și a fost aici, la mai puțin de un metru de mine, cu brațele lui bizar articulate cuprinzându-mă într-o îngrădătură de lame tăioase corporale și oțel lichid argintiu. Gâfâind, dar incapabil să trag aer adânc în piept, mi-am zărit propria reflexie, fața albă și distorsionată, dansând peste suprafața învelișului metalic al creaturii și peste ochii arzători.

Mărturisesc că am avut un sentiment mai apropiat de exaltare decât de teamă. Se întâmpla ceva inexplicabil. Forjat în logica iezuită și călit în baia rece a științei, am înțeles totuși în secunda aceea obsesia străveche a celor cu frica lui Dumnezeu pentru alt de frică: ațâțarea provocată de exorcism, vârtejul lipsit de conștiință al dervișilor posedați, ritualul de marionete al Tarotului și capitularea aproape erotică în ședințele de posedare, glosolalia și trasa Gnos-i icilor Zen. În clipita aceea am priceput pur și simplu măsura certă în care afirmarea demonilor sau invo-¹irea Satanei poate, cumva, să declare realitatea anti-i rzei lor mistice - Dumnezeul lui Avraam.

Fără să gândesc nimic din toate acestea, însă sim-¹indu-le pe toate, am așteptat îmbrățișarea lui Shrike i u tremurul imperceptibil al unei mirese fecioare.

El a dispărut.

Nu s-a auzit vreun bubuit de tunet, nu s-a simțit iz brusc de pucioasă și nici măcar un curent de aer produs în mod științific prin dispariția unui corp. < Creatura fusese aici, înconjurându-mă cu certitudinea minunată a morții sale tăioase, pentru ca în momen-i ul următor să piară.

Împietrit, am rămas locului, clipind, în vreme ce Alfa s-a ridicat și s-a apropiat de mine în penumbra cu tonuri desprinse din Bosch. A rămas în locul unde fusese Shrike, cu propriile lui brațe întinse într-o imitație patetică a perfecțiunii ucigașe la care tocmai asistasem, dar pe chipul său inexpressiv de bikura nu se citea nici un semn că Alfa ar fi văzut creatura. A schițat un gest stângaci cu palma deschisă, părând să cuprindă prin el labirintul, peretele grotei și zecile de cruci luminoase încastrate acolo.

- Cruciform, a rostit Alfa.

Trei Ori Douăzeci Și Zece s-au ridicat, s-au apropiat și au îngenuncheat iarăși. În lumina blândă, le-am privit chipurile placide și am căzut de asemenea în genunchi.

- Vei urma crucea toate zilele tale, a rostit Alfa și glasul lui purta cadența unei litanii.

Ceilalți bikura i-au repetat cuvintele pe un ton aproape identic cu al unei psalmodieri.

- Vei aparține cruciformului toate zilele tale, a spus Alfa și când ceilalți i-au îngânat vorbele, el a întins brațul și a luat un cruciform mic de pe peretele grotei.

Nu era mai lung de douăzeci de centimetri și s-a desprins de piatră cu un pocnet slab. Strălucirea i s-a stins pe măsură ce îl priveam.

Alfa a scos din robă o sforicică, a legat-o în jurul proeminențelor micuțe din capătul cruciformului și a ridicat crucea deasupra capului meu.

- Vei aparține cruciformului acum și în vecii vecilor, a zis el.

- Și în vecii vecilor, s-a auzit ecoul bikura.

- Amin, am șoptit eu. Beta mi-a făcut semn că trebuie să-mi deschii roba în față. Alfa a coborât cruciulița, până a atârnat în jurul gâtului meu. Am simțit-o rece pe piept; spatele ei era perfect plat, perfect neted.

Bikura s-au ridicat și au pornit spre ieșirea peșterii, aparent redeveniți apatici și indiferenți. I-am privit plecând, apoi am atins ușor crucea, am ridicat-o și am cercetat-o. Cruciformul era rece, inert. Dacă într-adevăr fusese viu cu câteva clipe în urmă, acum nu mai hyperion

dovedea nici un semn în această privință. Continua să pară mai degrabă coral, decât cristal sau rocă; pe spatele său neted nu se zărea nici cea mai mică urmă. Vreunei substanțe adezive. Am speculat asupra efectelor fotochimice care ar fi creat luminescența. Am speculat asupra substanțelor fosforescente naturale, a bioluminescenței și a șanselor ca evoluția să modeleze asemenea obiecte. Am speculat asupra legăturii, dacă exista vreuna, dintre prezența lor aici și labirint, ca și despre eonii necesari pentru formarea acestui platou astfel ca fluviul și canionul să poată întrerupe unul dintre tuneluri. Am speculat asupra bazilicii și creatorilor ei, m-am gândit la bikura, Shrike și la mine însumi. În cele din urmă, am încetat speculațiile și am închis ochii să mă rog.

Când am ieșit din peșteră, cu cruciformul rece pe piept, sub robă, cei Trei Ori Douăzeci Și Zece erau în mod evident gata să înceapă urcușul de trei kilometri pe scară. Am ridicat ochii la creștătura alburie a cerului dimineții dintre pereții Faliei.

- Nu! am răcnit, cu glasul aproape acoperit de vuietul fluviului. Am nevoie de odihnă. Odihnă!

Am căzut în genunchi în nisip, dar vreo șase bikura s-au apropiat, m-au ridicat cu blândețe și m-au îndemnat spre scară.

Am încercat, Domnul îmi este martor că am încercat, însă după două-trei ore de suș am simțit cum îmi cedează picioarele și m-am năruit, lunecând pe piatră, incapabil să-mi opresc căderea de șase sute de metri către bolovani și fluviu. Îmi amintesc că am prins în mână cruciformul de sub robă groasă, apoi mai multe mâini mi-au oprit alunecarea, m-au ridicat, m-au purtat. Iar după aceea nu-mi mai amintesc nimic.

Până în dimineața asta. M-am trezit sub un rășarit care revărsa lumină prin deschiderea colibei mele. Purtam doar roba și o atingere m-a asigurat că la gât cruciformul continua să atârne de sforicică lui vegetală. Privind soarele ce se înălța deasupra pădurii, mi-am dat seama că pierdusem o zi, că dormisem nu numai pe durata cât suisem scara aceea nesfârșită (oare cum

putuseră omuleții să mă transporte doi kilometri Și jumătate pe verticală?), dar și toată ziua aceea și noaptea care-i urmasse.

Am privit în jurul colibei. Comagendă și celelalte dispozitive de înregistrat dispăruseră. Rămăseseră doar medscanerul și niște software-uri antropologice de-venite inutile prin distrugerea celorlalte echipamente. Am clătinat din cap și am pornit spre pârau, ca să mă spăl.

Bikura păreau să doarmă. După ce participasem la ritualul lor și „aparțineam cruciformului”, păreau să fi pierdut interesul față de persoana mea.

Dezbrăcându-mă să mă îmbăiez, am decis să nu mă mai preocup de ei. Am hotărât să plec de îndată ce mă simțeam îndeajuns de puternic. Dacă era necesar, aveam să găsesc o cale să ocolesc pădurile-de-foc. La nevoie, puteam să cobor scara și să urmez cursul lui Kans. Știam mai mult ca oricând că vestea despre aceste artefacte miraculoase trebuia adusă lumii dinafară.

Mi-am tras peste cap roba grea, am rămas albicios > i tremurând în lumina dimineții și am ridicat mâna să-mi iau cruciformul mic de pe piept.

Nu s-a desprins.

Stătea acolo, ca și cum ar fi fost parte din corpul meu. Am tras, smuls și smucit de sforică, până s-a rupt și a căzut. Am zgâriat cu unghiile proeminența în formă de cruce de pe piept. Nu s-a desprins. Carnea părea ca și cum crescuse peste marginile cruciformului. Cu excepția scrijeliturilor lăsate de unghii, nu simțeam nici o durere sau senzație fizică în cruciform sau în jurul lui, ci doar teroarea reală din suflet la gândul acestui obiect care era fixat de mine. După ce mi-a trecut primul val de panică, am rămas locului un minut, apoi mi-am îmbrăcat grăbit roba și m-am întors iute în sat.

Cuțitul îmi dispăruse, la fel ca maserul, foarfecele, briciul... orice care m-ar fi putut ajuta să îndepartez excrescența de pe pieptul meu. Unghiile îmi lăsaseră dăre însângerate pe piept. După aceea mi-am amintit de medscaner. I-am trecut receptorul deasupra pieptului, am citit display-ul, am scuturat din cap neîncrezător și am rulat o scanare corporală integrală. După o vreme am tastat solicitarea de copii hard a rezultatelor scanării și am rămas nemișcat foarte multă vreme.

Acum stau cu microcipurile de imagini. Cruciformul este perfect vizibil, atât pe imaginea ecografului, cât și pe a secțiunii RMN... ca și fibrele interne ce se răspândesc ca niște tentacule subțiri, ca niște rădăcini, prin tot trupul meu.

Excesul de ganglioni radiază dintr-un nucleu masiv aflat deasupra sternului, împrăștiindu-se în filamente peste tot - un coșmar de nematozi. Din câte pot vedea cu scannerul meu simplu, nematozii se termină în nucleul amigdaloid și în alți ganglioni fundamentali din ambele emisfere cerebrale. Temperatura, metabolismul și nivelul limfocitelor sunt toate normale. N-a avut loc nici o invazie de țesut străin. Potrivit scannerului, filamentele nematozi sunt rezultatul unei metastaze extinse, dar simple. Potrivit scannerului, cruciformul în sine este compus din țesut familiar... ADN-ul este al meu.

Aparțin cruciformului.

Ziua 116:

În fiecare zi mă plimb înainte și înapoi între limitele cuștii mele - pădurile-de-foc spre sud și est, rave-nele împădurite spre nord-est și Falia la nord și la vest. Trei Ori Douăzeci Și Zece nu mă vor lăsa să cobor în Falie dincolo de bazilică. Cruciformul nu mă va lăsa să mă îndepărtez cu mai mult de zece kilometri de Falie.

Inițial nu mi-a venit să cred. Decisesem să pătrund în pădurile-de-foc, biziundu-mă pe noroc și pe ajutorul Domnului. Nu intrasem însă decât vreo doi kilometri în liziera pădurii, când durerea m-a izbit în piept, brațe și cap. Am fost sigur că sufeream un atac de cord, dar simptomele au încetat imediat ce m-am întors la Falie. O vreme am întreprins experimente și rezultatele au fost invariabil aceleași. Ori de câte ori mă aventuram adânc în pădurea-de-foc, iidepărtându-mă de Falie, durerea revenea și sporea în intensitate până nu mă întorceam în sat.

Am început să înțeleg și alte lucruri. Ieri, pe când pxploram către nord, am găsit epava navei-seminale.

I >oar o rămășiță metalică ruginită și cuprinsă într-o jLisă de liane, printre stâncile de la marginea pădu-ni-de-foc, lângă ravenă. Ghemuindu-mă însă prin-

Il c coastele din aliaj expuse ale vehiculului străvechi, mi-am putut imagina fericirea celor șaptezeci de supraviețuitori, drumul lor scurt până la Falie, descoperi-K ,i finală a bazilicii și... și ce? Orice ipoteze făcute dincolo de acest punct sunt inutile, dar suspiciunile i amân. Măine voi încerca altă examinare fizică a unui bikura. Poate că acum, când „aparțin cruciformului”, <) vor îngădui.

În fiecare zi, mă supun medscanului. Nematozii rămân - poate mai groși, poate nu. Sunt convins că ei sunt simpli paraziți, deși trupul meu n-a arătat nici un semn în această privință. Mă privesc în apa adâncă de lângă cascadă și văd doar aceeași față prelungă și îmbătrânită pe care am ajuns s-o detest în ultimii ani. Azi-dimineață, în timp ce îmi studiam imaginea în apă, am deschis larg gura, gândindu-mă pe jumătate că voi vedea filamente cenușii și ciorchini de nematozi crescându-mi de pe cerul gurii și din fundul gâtului. N-am zărit nimic.

Ziua 117:

Bikura nu au sexe. Nu sunt celibatari, nici hermafrodiți, nici subdezvoltați - pur și simplu, nu sunt diferențiați sexual. Sunt la fel de lipsiți de organe genitale externe sau interne ca și o păpușă de plastic spongios pentru copii. Nu există nici o dovadă că penisurile, testiculele sau organele feminine echivalente s-ar fi atrofiat sau ar fi fost modificate chirurgical. Nu există nici un semn că ar fi, existat vreodată. Urina merge printr-o uretră primitivă, care se termină într-o cavitate adiacentă anusului - un fel de cloacă rudimentară. Beta a îngăduit să fie examinat. Medscanerul a confirmat ceea ce ochii mei nu voiau să creadă. Del și Teta au fost de asemenea de acord cu scanarea.

Nu am nici cea mai mică îndoială că și ceilalți Trei Ori Douăzeci Și Zece sunt la fel de asexuați. Nu există nici un semn că ei ar fi fost... modificați. Aș sugera că toți s-au născut așa, dar care ar fi putut să le fie părinții? Și cum intenționează să se reproducă bulgării aceștia asexuați de lut uman? Trebuie să existe vreo legătură cu cruciformul.

După ce le-am terminat scanările, m-am dezbrăcat și m-am studiat pe mine. Cruciformul se ridică de pe pieptul meu precum țesutul roz al unei cicatrice, totuși eu sunt încă om.

Cât timp?

Ziua 133: Alfa a murit.

Eram cu el acum trei dimineți când a căzut. Ne aflam la vreo trei kilometri spre est, căutând tuberculi de chalma în stâncile mari de lângă marginea Faliei. Plouase în majoritatea celor două zile anterioare și pietrele erau destul de lunecoase. Am ridicat ochii de la propria mea escaladă, la timp pentru a-l vedea pe Alfa călcând greșit și alunecând pe o lespede lată de rocă, dispărând peste margine. Nu a scos nici un țipăt. Singurul sunet a fost hârșăitul robei pe stâncă, urmat după câteva secunde de zgomotul oribil de pepene crăpat al corpului său care lovise o proeminență de piatră la optzeci de metri mai jos.

Am avut nevoie de o oră ca să găsesc o cale de acces până la el. Chiar înainte de a-mi începe coborârea periculoasă, am știut că era prea târziu pentru a-l mai putea ajuta. Era însă datoria mea.

Corpul îi era înțepenit între două stânci mari. Probabil că murise instantaneu; brațele și picioarele îi erau rupte, iar partea dreaptă a craniului fusese zdrobită. Sângele și materia cerebrală mănjiseră piatra udă aidoma resturilor unui picnic trist. Am rămas lângă trupușorul lui și am plâns. Nu știu de ce, dar am plâns. În timp ce plângeam, i-am administrat maslul și m-am rugat ca Domnul să primească sufletul acestei persoane mici și asexuate. După aceea i-am înfășurat corpul în liane, am suit cu greu stânca înaltă de optzeci de metri și - oprindu-mă frecvent ca să gâfâi epuizat - am tras cadavrul după mine.

Când i-am adus corpul în satul bikura, am fost privit cu prea puțin interes. În cele din urmă Beta și alți șase s-au apropiat ca să arunce o căutătură indiferentă asupra leșului. Nimeni nu m-a întrebat cum murise. După două minute, micul grup s-a dispersat.

Mai târziu, am purtat trupul lui Alfa la promontoriul unde îl îngropasem pe Tuk cu atâtea săptămâni în urmă. Săpam groapa puțin adâncă, folosind o piatră netedă, când a apărut Gama. Ochii lui bikura s-au dilatat puțin și pentru o clipă mi s-a părut că văd un sentiment de emoție pe trăsăturile acelea inexpresive.

- Ce faci? a întrebat el. -Îl înmormântezi.

Eram prea obosit ca să spun mai multe. M-am rezemat de o rădăcină groasă de chalma și m-am odihnit.

- Nu, a spus Gama ca o comandă. El aparține cruciformului.

M-am holbat, iar bikura s-a răsucit și a plecat repede spre sat. După ce a dispărut, am îndepărtat prelata rudimentară de fibre vegetale cu care învelisem cadavrul.

Alfa era, fără urmă de îndoială, mort. Deja nu mai conta, pentru el sau pentru Univers, dacă aparținea sau nu cruciformului. Căderea îl despuia de majoritatea veșmintelor și de toată demnitatea. Partea dreaptă a craniului se crăpase și fusese golită ca un ou la micul dejun. Un ochi se căsca, fără să vadă, către cerul lui Hyperion printr-o peliculă tot mai opacă, iar celălalt privea parcă leneș de sub o pleoapă pe jumătate coborâtă. Cutia toracică îi fusese zdrobită în asemenea măsură, încât cioturi de oase străpungeau carnea. Ambele brațe se rupseseră și piciorul stâng se răsucise aproape complet. Fosisem medscanul ca să efectuez o autopsie superficială și îmi dezvăluiseră leziuni interne masive; până și inima amărâtului fusese strivită în șocul impactului.

M-am aplecat și am pipăit pielea rece. Rigor mor-
i is se instaura. Degetele mele au atins proeminența în formă de cruce de pe piept și mi-am tras repede mâna îndărăt. Cruciformul era cald.

- Ridică-te.

Am înălțat ochii și i-am văzut pe Beta și ceilalți bikura stând acolo. N-am avut nici o îndoială că m-ar
ii ucis imediat, dacă nu m-aș fi îndepărtat de leș. Pe când mă trăgeam în lateral, o parte a minții mele înspăimântată peste măsură a observat că Trei Ori Douăzeci Și Zece erau acum Trei Ori Douăzeci Și Nouă. În momentul acela mi s-a părut amuzant.

Bikura au ridicat trupul și au pornit spre sat. Beta ,i privit cerul, m-a privit pe mine și a spus:

- Este aproape timpul. Vei veni.

Am coborât toți în Falie. Cadavrul a fost atent legat într-un coș de liane și lăsat în jos odată cu noi.

Soarele încă nu ilumina interiorul bazilicii, când ei au așezat corpul lui Alfa pe altarul lat și au îndepărtat zdrențele rămase.

Nu știu la ce mă așteptam în continuare... poate la un act ritualic de canibalism. Nimic nu m-ar fi surprins, în loc de așa ceva, un bikura a ridicat brațele, exact în clipa în care primele raze de lumină colorată au pătruns în bazilică, și a intonat:

- Vei urma crucea toate zilele tale.

Trei Ori Douăzeci Și Zece au îngenuncheat și au repetat propoziția. Eu am rămas în picioare. Nu am scos nici un cuvânt.

- Vei aparține cruciformului toate zilele tale, a zis micul bikura și bazilica a răsunat de corul glasurilor ce repetau.

Lumina de culoarea și textura sângelui închegat proiecta pe peretele îndepărtat gigantica umbră a unei cruci.

- Vei aparține cruciformului acum și în vecii vecilor, s-a auzit incantația, iar vânturile sporeau afară și tuburile de orgă ale canionului se tânguiau cu glasul unui copil torturat.

Când bikura s-au oprit, eu n-am mai șoptit „Amin”. Am rămas locului, în vreme ce ei s-au întors și au plecat cu indiferența bruscă și totală a copiilor răsfățați care și-au pierdut interesul față de jocul lor.

- Nu este nici un motiv să stai, mi-a spus Beta după ce dispăruseră toți.

- Dar vreau să rămân, am zis așteptându-mă la o comandă să plec.

Beta s-a răsucit fără măcar să ridice din umeri și m-a lăsat acolo. Lumina a pălit. Am ieșit să privesc soarele apunând, iar când m-am întors începuse. Cu ani în urmă, în școală, văzusem holograma accelerată a descompunerii unui șoarece-cangur. Acțiunea lentă de reciclare a naturii desfășurată pe parcursul unei săptămâni fusese accelerată și comprimată în treizeci de secunde de oroare. Văzusem dilatarea bruscă, aproape comică a stârvului micuț, apoi umflarea pielii și cărnii în leziuni, urmată de apariția viermilor în gură, ochi și rănilor deschise, iar în cele din urmă rapida și incredibila curățire a cărnii de pe oase

prin tirbușonare - nu găsesc alt cuvânt care să se potrivească imaginii -, când viermii descriaseră o spirală de la dreapta la stânga, de la cap spre coadă, < > elice accelerată de consumare a leșului, care lăsase în urmă doar oase, cartilaje și piele.

Acum priveam trupul unui om.

M-am oprit și m-am uitat, pe când ultimele licăriri de lumină păleau rapid. În tăcerea ce deștepta ecouri a bazilicii nu se auzea absolut nimic, cu excepția pulsului meu care-mi bubuia în timpane. M-am uitat cum cadavru lui Alfa mai întâi a zvâcnit, după care .1 vibrat în mod vizibil, aproape levitând de pe altar în violența spasmodică a descompunerii bruște. Pentru câteva clipe, cruciformul a părut să crească în mărime și să-și intensifice culoarea, strălucind la fel de roșu precum carnea crudă, și mi-am imaginat atunci că am întrezărit rețeaua de filamente și nematozi care menținea laolaltă corpul ce se dezintegra, aidoma fibrelor metalice din modelul topit al unui sculptor. Carnea curgea.

În noaptea aceea am rămas în bazilică. Zona din jurul altarului a rămas iluminată de scipirea cruciformului de pe pieptul lui Alfa. Când trupul se mișca, lumina proiecta umbre stranii pe pereți.

Nu am părăsit bazilica până ce Alfa n-a plecat, în a treia zi, dar majoritatea schimbărilor vizibile se petrecuseră până la sfârșitul primei nopți. Corpul lui bikura pe care eu îl numeam Alfa fusese distrus și reconstruit în timp ce priveam. Cadavru care rămăsese nu era tocmai Alfa și nici tocmai won-Alfa, însă era intact. Fața era a unei păpuși din plastic spongios, netedă și fără cute, cu trăsăturile modelate într-un surâs vag. La răsăritul celei de-a treia zile, am văzut cum pieptul cadavruului a început să se ridice și să coboare și am auzit prima inspirație - un foșnet sunând ca apa turnată într-un burduf din piele. Cu puțin înainte de amiază, am părăsit bazilica pentru a sui pe liane.

L-am urmat pe Alfa.

El n-a scos nici un cuvânt și n-a răspuns la întrebări. Ochii lui au o privire fixă, nefocalizată, și ocazional se oprește, de parcă ar auzi glasuri îndepărtate care-l strigă.

Nimeni nu ne-a băgat în seamă când am revenit în sat. Alfa a intrat într-o colibă și stă acolo. Eu stau în coliba mea. Cu un minut în urmă, mi-am desfăcut roba și mi-am trecut degetele peste proeminența cruciformului. Zace benign sub pielea pieptului. Așteaptă.

Ziua 140:

Îmi revin după răni și după pierderea de sânge. Nu poate fi tăiat cu o piatră ascuțită.

Nu-i place durerea. Mi-am pierdut conștiința cu mult înainte s-o fi cerut durerea sau hemoragia. De fiecare dată când mă trezeam și reîncepeam să tai, mă făcea din nou să leșin. Nu-i place durerea.

Ziua 158:

Alfa a început să vorbească câte ceva. Pare mai greoi, mai lent și doar vag conștient de prezența mea (sau de a oricărui bikura), dar mănâncă și se mișcă. Pare să mă recunoască, într-o anumită măsură. Med-scanerul arată inima și organele interne ale unui tânăr... poate ale unui băiat de șaisprezece ani.

Trebuie să mai aștept încă o lună și zece zile Hyperion - cu totul vreo cincizeci de zile -, până ce pădurile-de-foc se liniștesc îndeajuns pentru a încerca să plec, indiferent de durerile pe care le voi simți la îndepărtarea de sat. Vom vedea cine poate să reziste la multă durere.

Ziua 173: Altă moarte.

Cel căruia îi spun Will - cel cu degetul rupt - lipsea de o săptămână. Ieri bikura au plecat câțiva kilometri spre nord-est, parcă ghidați de raza unei balize, și i-au găsit rămășițele lângă ravena cea mare.

Este clar că o ramură s-a rupt pe când se cocoța pentru a culege niște frunze chalma. Moartea trebuie să fi fost instantanee, prin ruperea gâtului, însă important este locul unde a căzut. Trupul - dacă-l mai puteam numi așa - zăcea între două conuri înalte de lut ce marcau mușuroaiele insectelor mari și roșii pe care Tuk le numea mantise-de-foc. Termite devoratoare ar fi fost o denumire mai adecvată. În ultimele zile, insectele curățaseră complet oasele de carne. Puțin mai rămăsese, cu excepția scheletului, a unor zdrențe de țesuturi și tendoane și a cruciformului - încă atașat de cutia toracică aidoma unei cruci splendide depuse în sarcofagul unui papă de mult răposat.

Este groaznic, totuși nu pot să nu simt un mărunț sentiment de triumf dincolo de tristețe. Cruciformul nu mai poate să regenereze nimic din osemintele acestora descărnate; până și ilogica teribilă a acestui parazit blestemat trebuie să respecte imperativul legii conservării masei. Bikura pe care l-am numit Will a murit moartea adevărată. De acum, Trei Ori Douăzeci Și Zece sunt cu adevărat Trei Ori Douăzeci Și Nouă.

Ziua 174: Sunt un prost.

Azi am întrebat de Will și despre faptul că el murise moartea adevărată. Mă intrigase lipsa de reacție a bikura. Ei recuperaseră cruciformul, dar lăsaseră scheletul acolo unde-l găsiseră; nu făcuseră nici o încercare de a transporta rămășițele la bazilică. Peste noapte, mă străbătuse ideea îngrijorătoare că voi fi silit să umplu locul membrului lipsă din cei Trei Ori Douăzeci Și Zece.

- Este foarte trist, am spus, că unul dintre voi a murit moartea adevărată. Ce vor deveni cei Trei Ori Douăzeci Și Zece?

Beta m-a privit fix.

- El nu poate muri moartea adevărată, mi-a răspuns micul androgin spân. El aparține cruciformului.

Ceva mai târziu, în vreme ce continuam scanările medicale ale membrilor tribului, am descoperit adevărul. Cel pe care l-am etichetat Teta arată la fel și se comportă la fel, însă acum poartă două cruciforme înglobate în carnea lui. Nu am nici o îndoială că acest

bikura va tinde spre corpolență în anii următori, umflându-se și maturizându-se cumva ca o respingătoare celulă E. coli într-un vas Petri de cultură. Când el/ea/neutru va muri, doi vor ieși din mormânt și Trei Ori Douăzeci Și Zece vor fi din nou compleți. Cred că o iau razna.

Ziua 195:

Au trecut săptămâni de când studiez blestematul de parazit și tot nu am nici un indiciu asupra felului în care funcționează. Mai rău încă, nici nu-mi mai pasă. Acum mă interesează răspunsul la întrebări mult mai importante.

De ce a îngăduit Dumnezeu această blasfemie?

De ce au fost bikura pedepsiți în felul acesta?

De ce am fost eu ales să sufăr soarta lor?

Pun întrebările acestea în rugăciunile mele vespérale, dar nu aud nici un răspuns, ci doar cântecul sângeros al vântului dinspre Falie.

Ziua 214:

Ultimele zece pagini ar trebui să conțină toate notațiile făcute de mine în timpul lucrului și ipotezele tehnice. Aceasta va fi ultima mea însemnare înainte de a încerca să străbat mâine dimineată pădu-rea-de-foc pasivă.

Nu poate să existe nici o îndoială că am descoperit punctul final al societăților umane stagnante. Bikura au atins visul nemuririi oamenilor și au plătit pentru el cu natura lor umană și cu sufletele lor nemuritoare.

Edouard, am petrecut multe ore luptându-mă cu credința mea... cu lipsa mea de credință... totuși acum, în acest colț teribil al unei planete practic uitată de lume, ciuruit așa cum sunt de acest parazit detestabil, am redescoperit cumva o putere a credinței pe care n-am mai cunoscut-o de când noi doi nu eram decât niște băiețași. Înțeleg acum nevoia pentru credință - credința pură, oarbă, necontestată de rațiune - ca fiind un mic colac de salvare în oceanul sălbatic și infinit al unui univers condus de legi nesimțitoare și total indiferente față de micuțele ființe gânditoare care-l populează.

Zi după zi am încercat să părăsesc Falia și zi după zi am suferit dureri atât de teribile, încât au devenit o parte tangibilă a lumii mele, aidoma soarelui

prea mic sau a cerului verde și lapislazuli. Durerea a devenit aliatul meu, îngerul meu păzitor, singura legătură care mi-a mai rămas cu natura umană. Cruciformului nu-i place durerea. Nici mie nu-mi place, dar, precum cruciformul, sunt de acord s-o folosesc pentru a-mi sluji scopurilor. Și o voi face în mod conștient, nu instinctiv ca masa de țesut străin lipsit de minte care este înglobată în mine. Lucrul acesta caută doar evitarea irațională a morții, prin orice mijloace. Eu nu doresc să mor, însă îmbrățișez durerea și moartea în locul unei vieți eterne fără minte. Viața este sfântă -eu continui să susțin că acesta este un element central al gândirii și învățăturilor Bisericii în ultimii două mii opt sute de ani, de când viața a devenit atât de ieftină -, dar și mai sfânt este sufletul.

hyperion 147

Acum îmi dau seama că ceea ce încercam să fac tu datele de pe Armaghast era să ofer Bisericii nu o i cnaștere, ci doar o tranziție spre o viață falsă, de lelul celei al acestor biete cadavre umblătoare. Dacă Biserica este menită să dispară, atunci așa va trebui s.1 fie - totuși să piară glorios, cu deplina cunoaștere .1 renașterii ei întru Hristos. Va trebui să pătrundă în tenebre, nu cu dragă inimă, însă cu fruntea sus -(urajos și cu tăria credinței -, ca milioanele care au lăcut-o înaintea noastră, păstrând credința aidoma acelor generații ce au înfruntat moartea în tăcerea izolată a lagărelor de exterminare, a globurilor de loc nucleare, a saloanelor de cancerosi și a pogromurilor, coborând în beznă dacă nu cu optimism, atunci i ugându-se să existe un temei pentru toate, ceva care să merite prețul tuturor acelor suferințe, al tuturor acelor sacrificii. Toți cei dinaintea noastră au pătruns în beznă fără asigurarea logicii sau datelor sau a unei teorii convingătoare, ci bizuindu-se doar pe un firicel subțire de speranță sau pe siguranța prea șubredă a credinței. Iar dacă ei au fost capabili să susțină speranța aceea firavă înaintea tenebrelor, atunci tot așa va trebui să fac și eu... și așa va trebui să facă și Biserica.

Deja nu mai cred că există vreun tratament sau operație care m-ar putea scăpa de lucrul acesta care mă infestează, totuși dacă cineva îl poate separa, studia și distruge, chiar cu prețul vieții mele, voi fi mulțumit. Pădurile-de-foc sunt pe cât de liniștite vor fi vreodată. Acum - la culcare. Plec înainte de zori.

Ziua 215:

Nu există ieșire.

Am înaintat paisprezece kilometri în pădure. Există focuri răzlețe și rafale de curenți, dar se poate pătrunde. În trei săptămâni de mers aș fi putut s-o traversez.

Cruciformul nu mă va lăsa să plec.

Durerea a fost ca un atac de cord care nu se mai oprea. Am continuat totuși să înaintez, împleticindu-mă și târându-mă prin cenușă. În cele din urmă, mi-am pierdut cunoștința. Când mi-am revenit, mă târâm spre Falie. M-am întors, am mers un kilometru, m-am târât cincizeci de metri, apoi mi-am

pierdut cunoștința și m-am trezit în locul de unde pornisem. Bătălia aceasta dementă pentru controlul asupra trupului meu a continuat toată ziua. Înainte de apus, bikura au intrat în pădure, m-au găsit la cinci kilometri de Falie și m-au purtat înapoi.

Iisuse Hristoase, de ce ai îngăduit una ca asta?

De acum nu mai am nici o speranță, decât dacă vine cineva în căutarea mea.

Ziua 223:

Din nou, încercare. Din nou, durere. Din nou, eșec. Ziua 257:

Azi am împlinit șaiszeci și opt de ani standard. Continui să lucrez la capela pe care o construiesc lângă Falie. Ieri am încercat să cobor la fluviu, dar am fost întors din drum de Beta și alți patru bikura.

Ziua 280:

Sunt de un an local pe Hyperion. Un an în Purgatoriu. Sau este Iadul?

Ziua 311:

Lucrând să dezghioc bolovani de pe brânele de sub platforma pe care se înalță capela, am descoperit azi vergelele paratrăsnet. Probabil că bikura le-au arun-cat peste margine când l-au ucis pe Tuk în noaptea aceea de acum două sute douăzeci și trei de zile.

Vergelele acestea mi-ar permite să străbat pădu-i ea-de-foc în orice moment al anului, dacă mi-ar îngă-dui-o cruciformul. El însă n-o face. Dacă nu mi-ar fi distrus trusele medicale cu sedative! Cu toate acestea, stând și privind vergelele, mi-a venit o idee.

Experimentele mele rudimentare cu medscannerul continuaseră. Cu două săptămâni în urmă, când Teta își rupsesse piciorul, am observat reacția cruciformului. Parazitul a făcut tot ce putuse pentru a bloca durerea; Teta fusese inconștient mare parte din timp și trupul lui produsese cantități incredibile de endorfine. Totuși fractura fusese una extrem de dureroasă și după patru zile bikura retezaseră gâtul lui Teta și-i duseseră corpul în bazilică. Pentru cruciform fusese mai ușor să-i reînvie cadavrul, decât să tolereze o asemenea durere pe o perioadă îndelungată. Însă înainte de a fi omorât, scannerul meu arătase o retragere considerabilă a nema-tozilor cruciformului din unele părți ale sistemului nervos central.

Nu știu dacă este posibilă inducerea asupra propriei persoane - sau tolerarea - unor niveluri de durere nonletală suficientă pentru alungarea completă a cruciformului, dar sunt sigur de un lucru: bikura n-o vor îngădui. Astăzi stau pe platformă, mai jos de capela pe jumătate terminată și analizez posibilitățile.

Ziua 438:

Capela este terminată. E munca vieții mele.

În seara asta, când bikura au coborât în Falie pentru parodiarea zilnică a serviciului divin, am rostit liturghia la altarul nou-construitei capele.

Copsesem prescura din făină de chalma și sunt sigur că trebuie să fi avut gustul frunzei acelea galbene și insipide, dar pentru mine gustul a fost exact

ca acela al primei ana-fure pe care o înghițisem la cea dintâi împărțășanie a mea în Villefranche-sur-Saone, cu vreo șaizeci de ani standard în urmă. Dimineață voi face ceea ce am plănuir. Totul este pregărit: jurnalele mele și microcipurile medscane-ului vor fi în punguța împletită din fibre de 'best. Asta-i tot ce pot face.

Vinul sfințit a fost doar apă, însă în lumina slabă a amurgului părea roșu ca sângele și avea gust de vin de împărțășanie.

Greu va fi să pătrund suficient de adânc în pădu-rea-de-foc. Trebuie să sper că acolo există destulă activitate incipientă în și de la arborii tesla chiar și în perioadele cele mai liniștite.

La revedere, Edouard! Mă îndoiesc că mai ești în viață și chiar dacă ai fi, nu văd nici o cale prin care ne-am mai putea reuni vreodată, despărțiți așa cum suntem nu numai de anii distanței, ci și de un hău mult mai vast în formă de cruce. Speranța mea de a i c vedea nu va fi pentru această viață, ci pentru cea următoare. Straniu să mă auzi vorbind în felul acesta, nu? Trebuie să-ți spun, Edouard, că în ciuda deceniilor acestea de nesiguranță și a spaimei teribile legate ile ceea ce mă așteaptă, inima și sufletul îmi sunt lotuși împăcate.

Doamne, Dumnezeu meu, Mă căiesc din toată inima că Te-am mahnit, Și ocărăsc toate păcatele mele, Pentru că mă lipsesc de paradis Și-mi aduc chinurile gheenei, Dar mai mult decât toate pentru că Te-am mahnit, Doamne, Dumnezeu meu, Care ești întruparea bunătății Și care meriți toată dragostea mea Cu tărie, hotărâsc cu ajutorul îndurării Tale să-mi mărturisesc păcatele, să mă căiesc de ele Și să-mi îndrept viața, Amin.

Ora 24:00:

Amurgul pătrunde prin fereastra deschisă a capelei și scaldă în lumină altarul, potirul grosolan cioplit și pe mine. Vântul dinspre Falie crește în ultimul său cor pe care - cu noroc și prin mila Domnului - îl voi mai auzi vreodată.

- Aceasta este ultima însemnare din jurnal, spuse Lenar Hoyt.

Când preotul termină de citit, cei șase pelerini de la masă ridică fețele spre el, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis comun. Consulul privi în sus și văzu că Hyperion era mult mai aproape acum, acoperind o treime din cer și alungând stelele cu sclipirea sa rece.

- Am sosit la zece săptămâni după ce-l văzusem pentru ultima dată pe părintele Dure, continuă părintele Hoyt și glasul lui era o șoaptă răgușită. Pe Hyperion trecuseră mai bine de opt ani... șapte ani de la ultima însemnare din jurnalul părintelui Dure.

Preotul suferea în mod vizibil, era palid și chipul îi strălucea bolnăvicios, cu pielea udă de transpirație.

- După o lună, am ajuns la plantația Perecebo în amonte de Port Romance, urmă el silindu-se să insufle forță în glas. Presupuneam că plantatorii de fibroplas-tice mi-ar fi putut spune adevărul, chiar dacă nu doreau să aibă nimic de-a face cu consulatul ori cu Autoritățile Autoguverării. Am avut

dreptate. Administratorul de la Perecebo se numea Orlandi și își reamintea de părintele Dure, la fel ca noua lui soție, femeia Semfa pe care părintele Dure o menționa în jurnalul lui. Managerul plantației încercase să organizeze câteva operațiuni de salvare pe Platou, dar o înlănțuire fără precedent de sezoane de activitate în pădurile-de-foc îi siliseră să-și abandoneze intențiile. După alți câțiva ani renunțaseră la speranța că Dure sau omul lor, Tuk, mai puteau fi în viață. Orlandi a angajat totuși doi piloți rurali experți pentru o expediție de salvare la Falie cu doi forfecări ai plantației. Ne-am menținut în Falie cât am putut de mult, bizuindu-ne pe instrumentele de depistare a reliefului și pe noroc pentru a ajunge în tărâmul bikura. Deși în felul acesta ocolisem în majoritate pădurile-de-foc, am pierdut un forfecar și patru oameni din cauza activității tesla.

Părintele Hoyt se opri și se clătină ușor. Prinzân-du-se de marginea mesei pentru a-și recăpăta echilibrul, își dresе vocea și zise:

- Multe nu mai sunt de spus. Am localizat satul bikura. Erau șaptezeci, toți stupizi și necomunicativi așa cum sugerează însemnările lui Dure. De la ei am izbutit să deduc că părintele Dure murise în timp ce încercase să străbată pădurea-de-foc. Pungulița de azbest rezistase și în ea am găsit jurnalele și datele medicale.

Hoyt îi privi pe ceilalți pentru o clipă, apoi coborî ochii.

- I-am convins să ne arate unde murise părintele Dure, rosti el. Ei... ă-ă-ă... nu-l îngropaseră. Resturile lui erau incinerate și descompuse, totuși îndeajuns de complete pentru a ne dovedi că intensitatea descărcărilor tesla distruseseră... cruciformul... și trupul lui. Părintele Dure murise moartea adevărată. Ne-am întors cu resturile lui la plantația Perecebo, unde a fost înmormântat după ritualul complet.

Hoyt inspiră adânc.

- În ciuda obiecțiilor mele vehemente, domnul Orlandi a distrus satul bikura și o secțiune a peretelui Faliei, folosind încărcături nucleare pe care le adusesese de la plantație. Nu cred că vreun bikura ar fi putut supraviețui. Din câte ne-am putut da seama, intrarea în labirint și așa-numita bazilică trebuie să fi fost de asemenea distruse în alunecarea de teren care s-a produs. În decursul expediției, am suferit mai multe răni și de aceea a trebuit să rămân la plantație câteva luni înainte de a reveni pe continentul nordic, de unde am pornit către Pacem. Nimeni nu știe de existența acestor jurnale, doar domnul Orlandi, monseniorul Edouard și acei superiori ai săi cărora a găsit de cuviință să le povestească. Din câte știu, Biserica n-a declarat nimic referitor la jurnalele părintelui Dure.

Părintele Hoyt, rămas în picioare, se așează în sfârșit. Broboane de sudoare îi picurau de pe bărbie și chipul îi era alb-albăstrui în lumina reflectată a lui Hyperion.

- Asta-i... tot? întrebă Martin Silenus.

- Da, reuși să murmure părintele Hoyt.

- Doamnă și domnilor, rosti Het Masteen, este târziu. Vă sugerez să vă luați bagajele și să vă întâlniți la nava prietenului nostru Consulul, la sfera 11, în cel mult treizeci de minute. Eu voi folosi una dintre cele trei nave de asolizare ale arborelui pentru a mă alătura vouă mai târziu.

Majoritatea grupului se adună în mai puțin de cincisprezece minute.

Templierii înjghebaseră o pasarelă de la un pod de lucru de pe interiorul sferei până la balconul/debarcader superior al navei, iar Consulul îi conduse pe pelerini în salon, în vreme ce clonele aduseră bagajele, apoi plecară.

- Un fascinant instrument vechi, comentă colonelul Kassad trecându-și degetele peste Steinway. Clavecin?

- Pian, răspunse Consulul. Din pre-Hegira. Suntem toți?

- Mai puțin Hoyt, răspunse Brawne Lamia insta-lându-se în nișa de proiecție. Het Masteen intră în salon.

- Nava de război a Hegemoniei ți-a acordat permisiunea de a coborî în astroportul Keats, spuse Căpitanul și privi în jur. Voi trimite un membru al echipajului să vadă dacă domnul Hoyt are nevoie de ajutor.

- Nu, zise Consulul. Își dresе glasul. Aș dori să mă duc eu însumi după el. Îmi poți spune cum să ajung la cabina lui?

Căpitanul navei-arbore îl privi pe Consul o secundă, după care își strecură mâna în faldurile mantiei.

- Bon voyage, rosti el și-i întinse un microcip. Ne vom întâlni pe planetă, înainte de ora noastră de plecare, la miezul nopții, de la Templul lui Shrike din Keats.

Consulul făcu o plecăciune.

- Het Masteen, rosti el pe un ton oficial, a fost o plăcere să călătoresc între ramurile protectoare ale Arborelui. Se întoarse către ceilalți și făcu un gest din mână: Vă rog, instalați-vă în salon sau în biblioteca de pe puntea imediat inferioară. Nava vă va satisface toate dorințele și va răspunde la orice întrebări aveți. Vom pleca imediat ce mă voi întoarce cu părintele Hoyt.

Modulul ambiental al preotului se afla la jumătatea navei-arbore, mult în exterior pe o ramură secundară. Așa cum se așteptase Consulul, microcipul direcțional comagendă pe care i-l dăduse Het Masteen servea de asemenea și ca paspartu pentru zăvorul palmar. După câteva minute în care apăsase zadarnic soneria și bătuse în portalul de acces, Consulul declanșă comanda prioritară de deschidere și pătrunse în modul.

Părintele Hoyt era în genunchi, zvârcolindu-se în centrul carpetei de iarbă. În jurul lui pe podea erau împrăștiate așternuturi, echipamente, veșminte și conținutul unei truse medicale standard. Își smulsese tunică și gulerul și sfâșiasе cămașa într-atât de asudată, încât îi era lipită de corp în zdrențe ude, ruptă și sfârtecată acolo unde o ferfenișе cu unghiile. Lumina lui Hyperion se infiltra prin pereții modulului, făcând ca scena bizară să pară că s-ar derula sub apă... sau, gândi Consulul, într-o catedrală.

Chipul lui Lenar Hoyt se contorsiona de agonie, în vreme ce mâinile sale îi răcăiau pieptul. Mușchii de pe antebrațele dezgolite se zvârcoleau aidoma unor creaturi vii, mișcându-se sub pielea ce părea o mușama albicioasă.

- Injectorul... n-a funcționat, icni Hoyt. Te rog!

Consulul încuviință, comandă ușii să se închidă și îngenunche lângă preot. Ii îndepărtă injectorul inutil din pumnul încheștat și ejectă cartușul-fiolă.

I Mtramorfină. Consulul dădu iarăși din cap și scoase un injector din trusa medicală pe care o adusese din nava lui. Avu nevoie de mai puțin de cinci secunde s.1-l încarce cu ultramorf.

- Te rog, îl imploră Hoyt.

Întregul trup îi era cuprins de spasme. Consulul aproape că putea vedea talazurile de durere străbă-i.mdu-l pe bărbat.

- Da, spuse Consulul și inspiră șuierat. Dar mai întâi, restul poveștii.

Hoyt îl privi fix și întinse fără putere mâna spre injector.

De acum transpirat el însuși, Consulul ținu instrumentul cât mai departe.

- Da, rosti el, imediat după ce aud restul poveștii. Este important să știu.

- Dumnezeu, lisuse Hristoase, suspină Hoyt. Te rog!

- Da, icni Consulul. Da. Îndată ce-mi spui adevărul. Părintele Hoyt se prăbuși pe antebrațe, răsuflând în gâfâieli scurte.

- Ticălos blestemat, șuieră el.

Inspiră profund de două ori, reținu inspirația în plămâni până ce trupul încetă să-i mai tremure și se strădui să se ridice în capul oaselor. Când îl privi pe Consul, în ochii lui înnebuniți de durere se putea zări parcă ușurare.

- Și dup-aia... o să-mi faci... injecția?

- Da, încuviință Consulul.

- Bine, reuși Hoyt un murmur chinuit. Adevărul... Plantația Perecebo... cum am zis. Am zburat la... începutul lui octombrie... Licius... la opt ani după dispariția... lui Dure. Ah, Hristoase, cum mai doare! Alcoolul și endorfinele nu mai au nici un efect. Doar... ultramorfina pură.

- Da, șopti Consulul. Este pregătită. Îndată ce termini povestea.

Preotul plecă fruntea. Transpirația îi picura de pe obraji și vârful nasului pe iarba scurtă. Consulul văzu mușchii bărbatului încordându-se, ca și cum s-ar fi pregătit să atace, apoi alt spasm de durere zgudui trupul slăbănog și Hoyt se năru înainte.

- Forfecarul n-a fost distrus... de tesla. Împreună cu Semfa și doi bărbați... am amerizat forțat lângă Falie... în timp ce Orlandi căuta în amonte. Forfecarul lui... a trebuit s-aștepte până la terminarea furtunii de fulgere. Bikura au venit noaptea. Au ucis... au ucis-o pe Semfa, pe pilot, pe celălalt bărbat... i-am uitat numele. Pe mine... m-au cruțat.

Hoyt întinse mâna după crucifixul său și-și dădu seama că și-l smulsese.

Hohoti scurt, oprindu-se înainte ca râsetele să se preschimbe în suspine.

- Ei... mi-au spus despre calea crucii. Despre cruciform. Mi-au spus despre... Fiul Flăcărilor. A doua dimineață m-au dus să-l văd pe Fiu. M-au dus... să-l văd.

Se chinui să se îndrepte și-și zgârie obraji cu unghiile. Ochii îi erau larg cășcați și, în ciuda durerilor, era evident că uitase de ultramorfina.

- La vreo trei kilometri în pădurea-de-foc... la un tesla mare... înalt de optzeci, o sută de metri, cel puțin. Era inactiv atunci, dar în aer... se simțea încărcătura masivă. Peste tot era cenușă.

Bikura nu s-au... nu s-au apropiat prea mult. Au îngenuncheat, plecându-și blestematele de capete pleșuve. Cu toate acestea eu... eu m-am apropiat... a i rebuit. Doamne Dumnezeule... lisuse Hristoase, el era. Dure. Ce mai rămăsese din el.

Se folosise de o scară, pentru a sui trei... poate patru metri... pe trunchiul copacului. Construisese un fel de platformă. Pentru picioare. Rupsesese vergelele paratrăsnet... ceva mai lungi ca niște piroane... și le .iscuțise. Probabil că se folosise de o piatră ca să-l bată pe cel mai lung prin picioarele lui în platforma de 'best și copac.

Brațul lui stâng... bătuse pironul între radius și cubitus... ocolind venele... exact ca nenorociții de romani. Perfect sigur, atâta vreme cât scheletul îi era intact. Cealaltă mână... mâna dreaptă... cu palma în jos. Bătuse mai întâi pironul. Il ascuțise la ambele capete. După aceea... izbise cu putere cu mâna dreaptă, străpungând-o. Cumva, îndoise pironul peste ea. Ca un cârlig.

Scara căzuse... de mult... dar era 'best. Nu arse. M-am suit până la el. Totul arse cu ani în urmă... hainele, pielea, primele straturi de carne... însă punga de 'best îi era în jurul gâtului.

Piroanele din aliaj conduceau curentul chiar și atunci... l-am putut vedea... simți... străbătând ce mai rămăsese din corp.

Continua să arate ca Paul Dure. Important! l-am spus monseniorului. Nu avea piele. Carnea era dezgolită sau descompusă prin fierbere. Nervii și-alte chestii vizibile... ca niște rădăcini sure și galbene. Hristoase, mirosul... Totuși continua să arate ca Paul Dure.

Atunci am înțeles. Am înțeles totul. Cumva... chiar înainte să fi citit jurnalele. Am înțeles că el atârna acolo... oh, Doamne Dumnezeule... de șapte ani. Viu. Mort. Cruciformul... îl silea să trăiască. Curenții electrici... îl traversaseră fiecare secundă din... din acei șapte ani. Flăcări. Foame. Durere. Moarte. Dar cumva blestematul de... cruciform... suga substanță poate din copac, din aer, din ce mai rămăsese... reconstruind ce putea... silindu-l să trăiască, să simtă durerea, din nou și din nou și din nou...

Însă el învinsese. Durerea era aliatul lui. lisuse Hristoase, nu doar câteva ore ținut pe copac și apoi sulița și odihna, ci șapte ani!

Dar... el învinsese. Când am luat punga, cruciformul de pe pieptul lui a căzut. Pur și simplu... a căzut... cu rădăcini lungi și-nsângerate. Apoi

creatura... creatura despre care fusesem sigur că era un cadavru... omul a ridicat capul. Nu avea pleoape. Ochii îi fier-seseră și erau alburii. Buzele pieriseră. Cu toate acestea m-a privit și a zâmbit. El a zâmbit. Și a murit... a murit cu adevărat... acolo, în brațele mele. A zecea mia oară, dar de data aceasta cu adevărat. Mi-a zâmbit și a murit.

Hoyt se opri, rămânând în tăcere cu propria lui durere, după care continuă, înclștând la răstimpuri dinții:

- Bikura m-au dus... înapoi la... Falie. Orlandi a sosit a doua zi. M-a salvat.

El... Semfa... n-am putut... a distrus satul, i-a ars pe bikura care stăteau ca niște oi nătânge. N-am... n-am putut argumenta cu el. Am râs. Doamne Dumnezeule, iartă-mă! Orlandi a aruncat în aer locul cu încărcăturile pe care le foloseau să... să defrișeze jungla... pentru loturile de fibroplastice.

Hoyt privi direct spre Consul și făcu un gest contorsionat din mâna dreaptă.

- La început, calmantele au funcționat. Însă cu fiecare an... cu fiecare zi... a fost mai rău. Chiar și în amnezie... durerea. Trebuia oricum să mă-ntorc. Cum a putut el... șapte ani! Iisuse Hristoase, icni părintele Hoyt și zgârie carpeta cu unghiile.

Consulul se mișcă iute, injectând întreaga fiolă de ultramorfina mai jos de subsuoară, prinzându-l pe preot în timp ce se prăbușea și lăsând cu blândețe trupul inconștient pe podea. Cu ochii încețoșați, Consulul rupse cămașa îmbibată de sudoare a lui Hoyt, aruncând cât colo zdrențele. Era acolo, desigur, sub pielea albicioasă a pieptului, ca un vierme mare, jupuit, în formă de cruce. Consulul inspiră și-l întoarse cu delicatețe pe preot. Al doilea cruciform se găsea acolo unde se așteptase să-l găsească, o proeminență ceva mai mică, în formă de cruce între omoplații slăbănogi ai bărbatului. Se mișcă ușor când degetele Consulului atinseră pielea fierbinte. Consulul acționa fără grabă, dar eficient - împacheta obiectele preotului, făcu ordine în odaie și-l îmbracă pe bărbatul inconștient cu blândețea cu care ar fi îmbrăcat trupul unei rude răposate.

Comagendă sa bâzâi.

- Trebuie să plecăm, se auzi glasul colonelului Kassad.

- Venim, răspunse Consulul.

Folosi comagendă ca să cheme clone să ia bagajele, însă îl ridică el însuși pe părintele Hoyt. Trupul părea să nu aibă greutate.

Ușa modulului se dilată și Consulul ieși, trecând din umbra intensă a ramurii în strălucirea verde-albăstruie a planetei care acoperea cerul. Încercând să decidă ce avea să le spună celorlalți, se opri un moment și privi chipul bărbatului adormit. Ridică ochii spre Hyperion, apoi porni. Chiar dacă câmpul gravitațional ar fi fost terestru standard, Consulul știa asta, corpul din brațele lui n-ar fi fost o povară.

Cândva părintele unui copil, mort acum, Consulul umblă, resimțind senzația purtării unui fiu adormit către pat.

Fusese o zi caldă și ploioasă în Keats, capitala lui Hyperion, și chiar după ce ploaia încetase, un plafon de nori se deplasa lent și greoi peste oraș, umplând văzduhul cu izul sărat al oceanului aflat la douăzeci de kilometri în vest. Spre seară, când lumina cenușie a zilei începuse să se înceteșeze în amurgul sur, două unde sonice zguduiră orașul și apoi reverberară din singurul pisc erodat dinspre sud. Norii străluciră alb-albastru. După o jumătate de minut, o navă spațială negru-abanos străpunse plafonul jos și coborî precaut pe o coadă de flăcări de fuziune, cu luminile de poziție clipind roșu și verde pe fundalul sur.

La o mie de metri altitudine, semnalele de avertizare luminoasă ale navei pâlpâiră și trei raze de lumină monocromă de la astroportul din nordul orașului prinseră vehiculul într-un tripod rubiniu primitiv. Nava rămase planând la trei sute de metri înălțime, glisa în lateral la fel de lin ca un pahar lunecând pe suprafața umedă a unei mese, după care se așează imponderabil într-un puț antișoc care o aștepta.

Jeturi de apă de înaltă presiune scăldară puțul și baza navei, ridicând vâlătuci de aburi ce se contopiră cu perdelele de bură suflate peste câmpia asfaltată a astroportului. După ce jeturile de apă încetară, nu se mai auzi nici un sunet, doar murmurul ploii și trosniturile și pârâiturile aleatorii ale navei spațiale care se răcea.

Un balcon se extinse din navă la douăzeci de metri deasupra zidului puțului. Ieșiră cinci siluete.

- Mulțumim pentru călătorie, domnule, rosti colonelul Kassad către Consul. Consulul încuviință din cap și se rezemă de balustradă, inspirând adânc aerul proaspăt. Picături fine de ploaie îi presărau ca niște mărgăritare umerii și sprâncenele.

Sol Weintraub își ridică pruncul din portbebe. O schimbare de presiune, temperatură, miros, mișcare, zgomot sau o combinație a tuturor o trezise pe fetiță și ea începu să plângă sonor. Weintraub o legănă și-i ganguri, dar scâncetele continuă.

- Un comentariu potrivit pentru sosirea noastră, zise Martin Silenus. Poetul purta o capă purpurie lungă și o beretă roșie, care îi era coborâtă spre umărul drept. Sorbi din paharul de vin cu care ieșise din salon și adăugă: liseuse Hristoase, locul ăsta arată altfel.

Consulul, care lipsise numai opt ani locali, fu nevoit să-i dea dreptate. Pe vremea când el locuise în Keats, astroportul se aflase la nouă kilometri de oraș; acum cocioabe, corturi și ulițe de pământ înconjurau perimetrul câmpului de asolizare. În zilele când el luseuse Consul, cel mult o navă cobora o dată pe săptămână pe astroportul micuț; acum numără pe pistă mai bine de douăzeci de nave. Clădirea minusculă a administrației și vămii fusese înlocuită de o structură gigantică din prefabricate, o duzină de puțuri anti-șoc noi și grile de asolizare fuseseră adăugate acolo unde câmpul fusese extins în grabă spre vest, iar perimetrul era presărat de zeci de module acoperite cu plase de camuflaj, despre care Consulul știa că puteau

sluji ca orice, de la stații de control terestru, până la barăci militare. O pădure de antene exotice se ridica spre cer dintr-un ciorchine de asemenea paralelipede în capătul îndepărtat al pistei de asolizare.

- Progres, murmură Consulul.

- Război, spuse colonelul Kassad.

- Aceia sunt oameni, rosti Brawne Lamia indicând porțile terminalului principal de pe latura sudică a câmpului.

Un val cafeniu se izbea ca un talaz silențios de gardul exterior și de câmpul restrictiv.

- Dumnezeule, zise Consulul, ai dreptate. Kassad își scoase binoclul și ei priviră pe rând,

holbându-se la miile de forme care trăgeau de sârmă, împingând în câmpul restrictiv.

- De ce sunt aici? întrebă Lamia. Ce vor? Chiar și de la o jumătate de kilometru depărtare,

puterea voinței lipsită de minte a gloatei era înspăimântătoare. Siluete negre din FORȚA: marină puteau fi zărite patrulând imediat în interiorul perimetrului. Consulul își dădu seama că fâșia de pământ dezgolit dintre sârme, câmpul restrictiv și pușcașii marini anunțau aproape cu certitudine mine terestre, o zonă de raza-morții, sau ambele.

- Ce vor? repetă Lamia.

- Vor să plece, spuse Kassad.

Chiar înainte de răspunsul colonelului, Consulul pricepu că gloata de la porți și cocioabele din jurul astroportului erau inevitabile; populația de pe Hyperion era pregătită să plece. Bănui că un asemenea flux tăcut năvălea spre porți de fiecare dată când asoliza o navă.

- Ei bine, unul tot va rămâne, zise Martin Silenus și arătă muntele scund aflat dincolo de râu, în sud. Bătrânul Plângăreț William Rex, Dumnezeu să-i odihnească sufletul păcătos! Chipul sculptat al Tristului Rege Billy era abia vizibil prin bura de ploaie și amurgul care se îndesea. Eu l-am cunoscut, Horatio, urmă poetul cherchelit. Un adevărat izvor de glume. Nici una dintre ele amuzantă. Un adevărat idiot, Horatio.

Sol Weintraub revenise în navă și stătea chiar lângă pragul ușii, ferindu-și pruncul de ploaie și îndepăr-tându-i scâncetele pentru a nu deranja conversația.

- Vine cineva, arată el.

Un vehicul terestru cu polimerul de camuflaj inert și un VEM modificat cu ventilatoare de planare pentru câmpul magnetic slab al lui Hyperion traversau terenul cu suprafață dură.

Ochii lui Martin Silenus nu părăsiră nici o clipă privirea severă a Tristului Rege Billy. Aproape prea încet pentru a fi auzit, Silenus murmură:

-în trist adâncă umbra unei văi, Departe de a zorilor suflare, Departe de-a amiezii vâlvătaie, Departe de luceafărul de seară, Stătea Saturn ca stânca,

neclintit, Mut ca tăcerea din bârlogul lui; Păduri, păduri, ca norii peste nori, li spânzurau din cap - și nici o boare.

Părintele Hoyt ieși pe balcon, frecându-și fața cu ambele palme. Ochiul îi erau cășcați și nefocalizați, ca la un copil abia trezit din somn.

- Am ajuns? Întrebă el.

- Da, în pizda mă-sii! răcni Martin Silenus și restitui binoclul colonelului. Să coborâm și să-i salutăm pe jandarmi.

Tânărul locotenent de marină nu păru impresionat de grup, nici chiar după ce scanase microcipul de autorizație pe care Het Masteen îl primise de la comandantul trupelor de intervenție. Locotenentul le scana pe îndelete cipurile-vize, lăsându-i să aștepte în ploaie, făcând ocazional câte un comentariu cu aroganța nepăsătoare comună unor asemenea persoane neînsemnate care tocmai au căpătat un crâmpei de putere. Apoi ajunse la cipul lui Fedmahn Kassad ridică ochii cu expresia unei nevăstuici surprinse.

- Domnul colonel Kassad!

- În rezervă, preciza Kassad.

- Mă scuzați, domnule colonel, se bâlbâi locotenentul în vreme ce se grăbea să restituie vizele tuturor. Nu știusem că faceți pane din acest grup, domnule colonel. Chestia-i că... căpitanul a zis... vreau să spun... unchiul meu a fost cu dumneavoastră pe Bressia, domnule colonel. Vă rog să mă scuzați... dacă eu sau oamenii mei vă putem ajuta cu ceva...

- Pe loc repaus, locotenente, zise Kassad. Există posibilitatea vreunui mijloc de transport în oraș?

- Ah... păi, domnule colonel... Tânărul pușcaș marin încercă să-și frece bărbia, după care își reaminti că purta cască. Da, domnule colonel.

Problema însă, domnule colonel, este că gloata poate deveni destul de periculoasă și... nenorocitele de VEM-uri merg ca un căcat pe... vă rog să mă scuzați, domnule colonel. Chestia-i că transporturile terestre sunt limitate la mărfuri și până la ora 22:00 nu avem nici un forfecar disponibil care să poată pleca din bază, dar vă pot aranja să vă trec grupul pe lista de...

- O clipă, interveni Consulul.

Un forfecar ponosit de pasageri, cu domul geodezic auriu al Hegemoniei pictat pe poale, asolizase la zece metri depărtare. Un bărbat înalt și slăbănog coborî.

- Theo! strigă Consulul.

Ambii înaintară, se pregătiră să-și strângă mâinile, după aceea renunțară și se îmbrățișară.

- La dracu', făcu Consulul, arăți bine, Theo. Era adevărat. Fostul lui asistent recuperase șase

ini din diferența față de Consul, totuși bărbatul mai i înăr continua să aibă zâmbetul ștregăresc, fața ascuțită și părul roșu și des care atrăseseră toate femeile nemăritate - și nu puține dintre cele măritate - din personalul consulatului. Timiditatea care făcuse parte ilin vulnerabilitatea lui Theo Lane continua să existe, evidențiată prin felul în care, acum, își aranja în mod

inutil ochelarii arhaici cu ramă de бага - unica artificiozitate a tânărului diplomat.

- Mă bucur că te-ai întors, zise Theo. Consulul se răsuci, începu să-și prezinte prietenul, apoi se opri.

- Dumnezeule, făcu el, tu ești Consulul actual. Scuză-mă, Theo, nu m-am gândit.

Theo Lane surâse și-și aranja ochelarii.

- Nici o problemă, domnule. De fapt, nu mai sunt Consul. În ultimele luni am funcționat ca Guvernator-general. Consiliul Autogubernării a solicitat în sfârșit - și a primit - statutul oficial de colonie. Bun-sosit pe cea mai recentă planetă din Hegemonie.

Consulul îl privi fix o secundă, după care își îmbrățișa din nou fostul protejat.

- Felicitări, Excelența Voastră! Theo zâmbi și privi cerul.

- În scurt timp va începe să plouă foarte tare. Îmbarcă-ți grupul în forfecar și vă duc eu în oraș. Noul Guvernator-general îi zâmbi tânărului pușcaș marin: Locotenente?

- Ă-ă-ă... da, domnule Guvernator-general? Ofițerul luă poziție de drepti.

- Vrei, te rog, să-ți pui oamenii să încarce bagajele oaspeților mei? Toți dorim să ne adăpostim de ploaie.

Forfecarul zbură spre sud peste autostradă la înălțimea constantă de șaiszeci de metri. Consulul stătea în față pe scaunul de lângă pilot; ceilalți se relaxau în fotoliile basculante din plastic spongios aflate în spate. Martin Silenus și părintele Hoyt păreau să doarmă. Pruncul lui Weintraub încetase să mai plângă, în schimbul unui biberon cu lapte matern sintetic.

- Lucrurile s-au schimbat, rosti Consulul.

Își rezemă obrazul de cupola bătută de ploaie și privi în jos, către haos.

Mii de barăci și cocioabe acopereau versanții dealurilor și vâlcelele de-a lungul drumului de trei kilometri până la suburbii. Sub prelate ude erau aprinse focuri și Consulul privi siluete de culoarea lutului care se deplasau între adăposturi de culoarea lutului. Garduri înalte fuseseră ridicate în lungul vechii Autostrăzi a Astroportului, iar șoseaua în sine fusese lărgită și refăcută. Două benzi de camioane și pneumoperne, majoritatea kaki militar sau acoperite cu polimer de camuflaj inactiv, se mișcau lent în ambele direcții. În față, luminile din Keats păreau să se fi multiplicat și răspândit peste secțiuni noi ale văii râului și dealurilor.

- Trei milioane, spuse Theo parcă citind gândurile fostului său șef. Minimum trei milioane de locuitori și numărul sporește zilnic.

Consulul se holbă.

- Când am plecat eu, erau numai patru milioane >i jumătate pe toată planeta.

- Cifra aceea nu s-a modificat, zise noul Guvernator-general. Absolut toți vor să ajungă la Keats, să se imbarce și să se care de-aici. Unii așteaptă

constru-irea teleproiectorului, dar cei mai mulți nu cred că va fi gata la timp. Se tem.

- De Expulzați?

- Și de ei, încuviință Theo, însă cel mai mult de Shrike.

Consulul își întoarse chipul de la răcoarea cupolei.

- Așadar a coborât la sud de Lanțul Căpăstrului? Theo răsă fără chef.

- Este peste tot. Sau poate că ei sunt peste tot. Majoritatea oamenilor sunt convingși că acum există /eci sau sute de creaturi. Omucideri Shrike au fost raportate pe toate cele trei continente. Peste tot, mai puțin în Keats, pe segmente de coastă din lungul Coamei și în câteva dintre orașele mari, ca Endymion.

- Câte victime? întrebă Consulul fără să dorească de fapt să știe.

- Minimum douăzeci de mii de morți sau dispăruți, zise Theo. Sunt și mulți răniți, totuși acela nu-i Shrike, nu? Răsă iarăși, sec. Shrike nu se mulțumește să rănească oameni, nu? Nu, este vorba despre persoane care s-au împușcat accidental, au căzut pe scări ori au sărit panicați pe fereastră, care s-au călcat în picioare în aglomerații. Este un dezastru-n pizda mă-sii. În cei unsprezece ani cât lucrase cu Theo Lane, Consulul nu-l auzise niciodată înjurând, indiferent sub ce formă.

- FORȚA este de vreun ajutor? se interesă el. Ea îl ține pe Shrike departe de marile orașe?

Theo clătină din cap.

- FORȚA n-a făcut absolut nimic, decât să țină mulțimile la respect. Ah, da, pușcașii marini fac o întreagă demonstrație de păstrare în siguranță a astroportului de aici și a zonei de asolizare portuară din Port R., dar ei nici măcar n-au încercat să-l confrunte pe Shrike. Așteaptă să se lupte cu Expulzații.

- FAA? întrebă Consulul, știind chiar în timp ce vorbea că slab antrenata Forță de Autoapărare ar fi fost de prea puțin folos.

Theo pufni.

- Cel puțin opt mii de victime sunt din FAA. Generalul Braxton a dus „Treimea Luptătoare” în sus pe Drumul Fluviului ca „să lovească amenințarea Shrike în bârlogul ei” și de atunci nu s-a mai auzit nimic despre ei.

- Glumești, zise Consulul, totuși o privire aruncată spre chipul prietenului său îi spuse că acesta vorbea serios. Theo, rosti el, cum naiba de ți-ai găsit timp să ne aștepți la astroport?

- N-am avut de ales, răspunse Guvernatorul-gene-ral. Întoarse capul și se uită în spate. Ceilalți dormeau sau priveau extenuați pe ferestre. Trebuia să stau de vărbă cu tine, urmă Theo. Să te conving să nu te duci.

Consulul dădu să scuture din cap, însă Theo îl prinse de braț și-l strânse puternic.

- Ascultă ce am de spus, fir-ar al dracu'! Știu cât de greu este pentru tine să revii aici după... după ce s-a întâmplat, dar, la dracu', n-are nici un rost să

abandonezi totul fără motiv. Abandonează pelerinajul ăsta idiot. Rămâi în Keats.

- Nu pot..., încep Consulul.

- Ascultă-mă, îi ceru Theo. Motivul numărul unu: ești cel mai bun diplomat și manager de criză pe care l-am văzut vreodată și avem nevoie de talentele tale.

- Nu are...

- Taci un minut! Motivul numărul doi: tu și ceilalți nu veți ajunge nici măcar la două sute de kilometri de Criptele Timpului. Acum nu mai este ca-n vremurile din trecut când tu erai aici și amărății de sinucigași puteau ajunge acolo, ba chiar să poposească vreo săptămână și eventual să se răzgândească și să se-ntoarcă acasă. Shrike a intrat în acțiune. Este ca o ciumă.

- Înțeleg asta, însă...

- Motivul numărul trei: eu am nevoie de tine. Am implorat Tau Ceti Central să trimită pe altcineva. Când am aflat că vii tu... ei bine, să dea dracii, m-a măcinat în ultimii doi ani.

Consulul clătină din cap, neînțelegător.

Theo porni virajul spre centrul orașului și apoi rămase în planare, luându-și ochii de la comenzi ca să privească direct la Consul.

- Vreau ca tu să preiei funcția de Guvernator-gene-ral. Senatul nu va interveni - poate cu excepția lui Gladstone -, iar până va afla ea, va fi prea târziu.

Consulul simți ca și cum cineva l-ar fi pocnit sub a treia coastă. Își feri ochii și se uită în jos, către labirintul de străzi înguste și clădiri strâmbe din Jackson, Orașul Vechi. Când își regăsi glasul, spuse:

- Nu pot, Theo.

- Ascultă, dacă tu...

- Nu. Vorbesc serios - nu pot. N-ar fi fost oricum bine dacă aș fi acceptat, dar adevărul simplu este că nu pot. Trebuie să merg în pelerinajul ăsta.

Theo își îndreptă ochelarii și privi drept înainte.

- Theo, ești cel mai competent și capabil profesionist din Serviciul Extern cu care am lucrat vreodată. Eu am fost desprins opt ani de realitate. Cred...

Theo încuviință apăsând și-l întrerupse.

- Bănuiesc că vrei să mergeți la Templul lui Shrike. -Da.

Forfecarul descrie un cerc și asoliză. Consulul se uita în gol, gândindu-se, când ușile laterale ale vehiculului se basculară și se pliară, iar Sol Weintraub spuse:

- Doamne Dumnezeule!

Grupul ieși și se holbă la ruina carbonizată și năruită care fusese Templul lui Shrike. După ce cu aproximativ douăzeci și cinci de ani locali în urmă Criptele Timpului fuseseră închise fiindcă deveniseră prea periculoase, Templul lui Shrike ajunsese atracția turistică cea mai populară de pe Hyperion. Acoperind suprafața a trei cvartale și ridicându-se la o sută cinci-

zeci de metri înălțime cu turla sa centrală și ascuțită, templul central al Bisericii lui Shrike era pe de o parte i) catedrală ce inspira venerație, pe de altă parte o glumă gotică, prin curbele fluide ale contraforturilor ei din piatră prinse de scheletul din aliaje; pe de o parte, o litografie Escher prin trucurile vizuale de perspective și unghiuri imposibile, iar pe de altă parte, un coșmar Bosch prin gurile de tunel, incintele ascunse, grădinile întunecate și secțiunile interzise, și - mai mult decât orice - fusese parte din trecutul lui Hyperion.

Acum pierise. Mormanele înalte de piatră înnegrită erau unicele indicii ale fostei măreții a clădirii. Grinzi topite de aliaje se înălțau dintre bolovani aidoma coastelor unui stârv gigantic. Mare parte din sfărâməturi se prăbușiseră în puțurile, subsolurile și pasajele care se întinseseră sub punctul acela de referință vechi de trei secole. Consulul se apropie de marginea unui puț și se întrebă dacă subsolul adânc făcuse cu adevărat legătura - așa cum afirma legenda - cu unul dintre labirinturile planetei.

- Se pare că ar fi utilizat biciul-iadului, rosti Martin Silenus folosind un termen arhaic pentru orice armă laser de energie mare. Poetul părea că se trezise brusc, când i se alătură Consulului pe marginea puțului. Îmi amintesc vremea când Templul și părți din Orașul Vechi erau singurele lucruri de pe aici, urmă el. După dezastrul de lângă Cripă, Billy a decis să mute Jacktown aici din cauza Templului. Acum nu mai există. Hristoase...

- Nu, zise Kassad. Ceilalți îl priviră.

Colonelul se ridică din locul unde examinase năruiturile.

- N-a fost biciul-iadului, spuse el, ci încărcături de plasmă. Mai multe.

- Mai vrei acum să rămâi aici și să continui pelerinajul acesta inutil? întrebă Theo. Vino cu mine la consulat.

Se adresa Consulului, dar extindea invitația tuturor.

Consulul întoarse spatele puțului și-și privi fostul asistent, însă îl văzu acum, pentru prima dată, pe Guvernatorul-general al unei planete asediate din Hegemonie.

- Nu putem, Excelența Voastră, spuse Consulul. Cel puțin, eu nu pot. Nu voi vorbi în numele celorlalți.

Cei patru bărbați și femeia negară din capete. Silenus și Kassad începură să descarce bagajele. Ploaia reveni sub forma unei păcle ușoare ce cădea din beznă. În clipa aceea Consulul observă cei două forfecări de atac FORȚĂ ce pluteau deasupra acoperișurilor apropiate, întunericul și fuzelajele din polimer-cameleonic îi ascunseseră bine, dar ploaia le dezvăluia acum contururile. Normal, gândi Consulul, Guvernatorul-general nu călătorește neescortat.

- Preoții au scăpat? întrebă Brawne Lamia. Au mai existat supraviețuitori după distrugerea Templului?

- Da, zise Theo. (Dictatorul de facto a cinci milioane de suflete condamnate își scoase ochelarii și-i hyperion

Instrui pe poalele cămășii.) Toți preoții și acoliții Secui Shrike au scăpat prin tuneluri. Mulțimea încon-l u rase locul acesta de luni întregi. Liderul lor, o femeie pe nume Cammon, de undeva de la est de Oceanul de Iarbă, le dăduse tuturor celor din Templu sufi-(iente avertismente înainte de a detona DL-20.

- Unde era poliția? Întrebă Consulul. FAA? FORȚA?

Theo Lane surăsese și în clipa aceea păru cu decenii mai bătrân decât tânărul pe care-l cunoscuse Consulul.

- Voi ați fost trei ani în tranzit, rosti el. Universul s-a modificat. Sectanții Shrike sunt arși pe rug și bătuți în Web. Nu vă puteți imagina atitudinea de aici. Poliția din Keats a fost înglobată în urma legii marțiale pe care am declarat-o cu paisprezece luni în urmă. Ea și FAA au privit, în timp ce gloata a incinerat Templul. La fel ca mine. În seara aceea, aici au lost o jumătate de milion de oameni.

Sol Weintraub se apropie mai mult.

- Ei știu despre noi? Despre acest pelerinaj final?

- Dacă ar ști, răspunse Theo, nici unul dintre voi n-ar mai fi în viață. Ați crede că gloata ar saluta orice care ar putea să-l domolească pe Shrike, dar de fapt singurul lucru pe care l-ar observa ar fi faptul că voi ați fost aleși de Biserica lui Shrike. În cazul de față, a trebuit să-mi nesocotesc Consiliul Consultativ. Dorea să vă distrugă nava înainte să fi pătruns în atmosferă.

- De ce ai făcut-o? Întrebă Consulul. De ce l-ai nesocotit?

Theo oftă și-și aranja ochelarii.

- Hyperion continuă să aibă nevoie de Hegemonie și Gladstone continuă să aibă votul de încredere al Totalității, chiar dacă nu și pe al Senatului. Iar eu continui să am nevoie de tine.

Consulul privi ruina Templului lui Shrike.

- Pelerinajul acesta s-a încheiat înainte ca tu să ajungi aici, rosti

Guvernatorul-general Theo Lane. Vrei să te întorci cu mine la consulat... cel puțin în calitate de consilier?

- Îmi pare rău, spuse Consulul. Nu pot.

Theo se întoarse fără un cuvânt, intră în forfecar și decola. Escorta militară îl urmă ca o încețoșare prin ploaie.

Ploaia se întetă. Grupul se strânse laolaltă în întunericul care sporea.

Weintraub improvizase un fel de capotă deasupra lui Rachel și răpăitul ploii pe plastic o făcea pe fetiță să plângă.

- Ce facem în continuare? Întrebă Consulul privind în jur în noapte și spre străzile înguste.

Bagajele lor zăceau într-un morman îmbibat de apă. Planeta mirosea a cenușă.

- Știu eu un bar, rânji Martin Silenus.

Se dovedi că barul îi era cunoscut și Consulului; în mare parte a mandatului său de unsprezece ani pe Hyperion aproape că trăise în Cicero's.

Spre deosebire de majoritatea locurilor din Keats sau de pe Hyperion, Cicero's nu fusese botezat după un fleac literar pre-Hegira. Se zvonea că barul își iși pătasese numele de la o secțiune a unui oraș de pe Vechiul Pământ - unii spuneau Chicago, SUA, alții .Iu siguri că fusese Calcutta, SIA -, însă numai Stan Leweski, proprietar și strănepot al fondatorului, știa adevărul, iar Stan nu-i dezvăluise niciodată secretul. Ilarul în sine se revărsase într-un secol și jumătate de existență, de la o mansardă la care se ajungea pe scări înrur-una dintre clădirile cele mai vechi și deformate din Jacktown de pe malul râului Hoolie, la nouă niveluri în patru clădiri vechi și deformate de pe malul râului Hoolie. De-a lungul deceniilor, singurele elemente care se păstrasera în decorul lui Cicero's erau plafoanele scunde, fumul gros și fundalul permanent de conversații ce oferea senzația de intimitate în mijlocul animației.

În seara aceasta nu se putea vorbi despre intimitate. Consulul și ceilalți se opriă pe când își purtau bagajele prin intrarea de pe Marsh Lane.

- Iisuse Hristoase, murmură Martin Silenus.

Cicero's arăta ca și cum ar fi fost invadat de horde barbare. Toate scaunele erau pline, toate mesele erau ocupate, în general de bărbați, iar podelele erau acoperite de pachete, arme, păături rulate, echipamente străvechi de comunicații, cutii de rații și toate celelalte gunoaie ale unei armate de refugiați... sau poate ale unei armate refugiate. Aerul greu din Cicero's, care cândva fusese încărcat cu aromele întrepătrunse de fripturi la tigaie, vin, stim, bere și tutun fără tabac, izbea cu mirosurile suprapuse de trupuri nespălate, urină și disperare.

În clipa aceea, silueta mătăhăloasă a lui Stan Leweski se materializa din umbre. Antebrațele proprietarului erau la fel de uriașe și masive ca întotdeauna, dar fruntea lui avansase destui centimetri prin claia de păr negru ce bătuse în retragere, iar în jurul ochilor negri existau mai multe cute decât își reamintea Consulul. Ochii aceia erau cășcați acum, când Leweski îl privea pe Consul.

- O stafie, rosti el. -Nu.

- N-ai murit? -Nu.

- La dracu'! exclamă Stan Leweski și, prinzându-l pe Consul de antebrațe, îl ridică cu ușurința cu care un adult ar fi făcut-o cu un copil de cinci ani. La dracu'! N-ai murit. Ce faci aici?

- Îți verificam autorizația de vânzare a băuturilor alcoolice, zise Consulul. Pune-mă jos.

Leweski îl lăsă cu grijă pe Consul, îl bătu pe umeri și rânji larg. Il privi pe Martin Silenus și rânjetul i se schimbă într-o încruntătură.

- Pari familiar, totuși nu te-am mai văzut niciodată.

- L-am cunoscut pe străbunicul tău, zise Silenus. Ceea ce-mi aduce aminte de ceva - ți-a mai rămas bere din aia pre-Hegira? Chestia aia caldă, britanică, care are gust de pișat reciclat de ren. Niciodată n-am putut căpăta destulă.

- N-a mai rămas nimic, răspunse Leweski și apoi ridică mâna spre poet. Să fiu al naibii! Geamantanul bunicului Jiri... Holograma veche a satirului din I. Icktownul original... Poate fi adevărat? Se holbă la Silenus, după aceea la Consul, atingându-i pe amândoi delicat cu un deget arătător masiv. Două spectre...

- Șase oameni obosiți, spuse Consulul. Pruncul reîncepu să plângă. Șapte. Ai loc pentru noi?

Leweski se întoarse și descrie un semicerc, cu mâinile desfăcute și palmele îndreptate în sus.

- Așa-i peste tot. N-a mai rămas nici un locșor. Nici mâncare, nici vin. Miji ochii către Martin Silenus: Nici bere. Acum am devenit un hotel mare, fără paturi. Ticăloșii de la FAA stau aici fără să plătească, își beau trăscaul lor din interior și-așteaptă sfârșitul lumii. Cred că asta se va-ntâmpla destul de repede.

Pelerinii stăteau în fostul mezanin de acces în clădire. Mormanul lor de bagaje se alăturase unui vălmășag de echipamente care presăra deja podeaua. Grupuri mici de bărbați se strecurau prin mulțime și-i evaluau din ochi pe nou-sosiți - privind-o mai ales pe Brawne Lamia. Ea le întoarse căutăturile cu o privire inexpressivă, rece.

Stan Leweski îl privi pentru un moment pe Consul.

- Am o masă la balcon. Cinci dintre Comandourile Morții FAA stau acolo de o săptămână, po-vestindu-le tuturor și lor înșiși cum o să-i radă pe Expulzați cu mâinile goale. Dacă vrei masa aia, o să-i dau afară pe țângăi.

- Da, spuse Consulul.

Leweski se întorsese să plece, când Lamia îl opri, punându-și mâna pe brațul lui.

- Vrei un mic ajutor? Întrebă ea.

Stan Leweski ridică din umeri și rânji.

- N-am nevoie, dar s-ar putea să-mi placă. Haide! Dispărură în mulțime. Balconul de la nivelul al treilea avusese spațiu suficient doar pentru masa făcută țândări și șase scaune. În ciuda îmbulzelii nebunești de pe nivelurile principale, de pe scări și paliere, nimeni nu-i provocase pentru a ocupa spațiul după ce Leweski și Lamia aruncaseră Comandourile Morții, care protestaseră, peste balustradă, în râul aflat la nouă metri dedesubt. Cumva, Leweski izbutise să le trimită pelerinilor o carafă de bere, un coș de pâine și friptură rece.

Grupul mancă în tăcere, suferind în mod evident mai mult ca de obicei de foamea, oboseala și deprimarea postamnezic. Întunericul de pe balcon era dinri-nuat doar de lumina slabă reflectată din adâncul lui Cicero's și de felinarele barjelor ce treceau pe râu. Cele mai multe clădiri din lungul lui Hoolie erau cufundate în beznă, dar alte lumini din oraș se reflectau din plafonul jos al norilor. Consulul putu distinge ruinele Templului lui Shrike la o jumătate de kilometru în amonte.

- Ei bine, rosti părintele Hoyt, care-și revenise în mod clar după doza masivă de ultramorfina și se clătina pe muchia îngustă dintre durere și sedare, ce facem în continuare?

Când nimeni nu răspunse, Consulul închise ochii. Refuza să preia conducerea în orice privință. Stând pe balconul din Cicero's, era extrem de ușor să recadă în ritmurile unui trai anterior; avea să bea până în /ori, să privească ploile de meteori după ce norii se împrăștiu, iar apoi să se împleticească spre apartamentul lui pustiu de lângă piață, mergând la Consulat după alte patru ore, după ce făcuse duș și se bărbierise, părănd perfect pe dinafară, dacă n-ar fi fost ochii injectați și durerea sfredelitoare din țeastă. Incredându-se că Theo - tăcutul și eficientul Theo - îl va ajuta să străbată dimineata. Incredându-se că norocul îl va ajuta să străbată ziua. Incredându-se că băutul în Cicero's îl va ajuta să străbată noaptea. Incredându-se că lipsa de importanță a postului său îl va ajuta să străbată viața.

- Sunteți toți pregătiți pentru a pleca în pelerinaj? Consulul deschise brusc ochii. O siluetă cu mantie

și glugă stătea în prag și pentru un moment Consulul crezu că era Het Masteen, după care își dădu seama că bărbatul acesta era mult mai scund, iar vorbele lui nu se poticneau în consoane ca ale Templierului.

- Dacă sunteți pregătiți, atunci trebuie să plecăm, rosti silueta întunecată.

- Cine ești? întrebă Brawne Lamia.

- Veniți repede, fu singurul răspuns al umbrei. Fedmahn Kassad se ridică, aplecându-se pentru

a nu se lovi cu capul de plafon, și reținu silueta în mantie, dându-i gluga pe spate printr-un gest scurt al mâinii.

- Un android! făcu Lenar Hoyt, holbându-se la pielea albastră și ochii complet albaștri ai omului.

Consulul fu mai puțin surprins. De un secol, obținerea androidilor fusese ilegală în Hegemonie și nici un android nu mai fusese biofabricat cam tot de atunci, însă ei continuau să fie folosiți pentru munci manuale în zone izolate ale planetelor noncolonii mărginașe... ca Hyperion. Templul lui Shrike folosea androidi pe scară mare, respectând doctrina Bisericii lui Shrike care proclama că androidii erau neîntinați de păcatul original și ca atare superiori din punct de vedere spiritual omenirii și - fiindcă veni vorba - exceptați de la pedeapsa teribilă și inevitabilă a lui Shrike.

- Trebuie să veniți repede, șopti androidul trăgându-și gluga la loc.

- Ești de la Templu? întrebă Lamia.

- Tăcere! se răsti androidul. Trase cu ochiul pe hol, reveni către ei și încuviință din cap. Trebuie să ne grăbim. Vă rog să mă urmați.

Toți se sculară în picioare, apoi ezitară. Consulul îl privi pe Kassad, care-și deschise fără grabă jacheta lungă de piele. întrezări pentru o clipă o baghetă-le-tală la brâu colonelului. În mod normal, Consulul ar fi fost îngrozit de simpla idee a existenței unei ba-ghete-letale în preajma sa - cea mai mică

atingere greșită putea transforma în piftie toate sinapsele celor din balcon -, dar în secunda aceasta se simți în mod straniu liniștit de zărirea ei.

- Bagajele noastre..., începu Weintraub

- Deja s-a avut grijă de ele, șopti omul cu glugă. Haideți, repede!

Grupul îl urmă pe android pe scară și în noapte, iar trecerea lor fu obosită și resemnată ca un suspin.

Consulul dormi până târziu. La o jumătate de oră după răsăritul soarelui, un dreptunghi de lumină își găsi drum printre obloanele hubloului și căzu pe perna lui. Consulul se întoarse, dar nu se trezi. La o oră după aceea, răsună un zăngănit puternic, când calcanii-dracului istoviți, care trăsese barja toată noaptea, fură eliberați și înlocuiți de alții odihniți. Consulul continuă să doarmă. În ora următoare, pașii și strigătele echipajului de pe puntea din exteriorul cabinei lui private sporiră în intensitate și persistență, dar abia sirena de avertizare de sub ecluzele Karla fu cea care-l trezi în cele din urmă.

Mișcându-se lent, în inerția parcă drogată a mahmurelii pricinuite de amnezie, Consulul se spăla cât putu mai bine având la dispoziție lavoarul și pompa din cabină, îmbracă pantaloni largi de bumbac, o cămașă veche de pânză groasă și pantofi cu talpă de cauciuc spongios și-și croi drum spre puntea mijlocie.

Micul dejun fusese pregătit pe un bufet lung lângă o masă ponosită ce putea fi retrasă în bordajul punții. O tendă umbrea zona destinată servitului mesei și prelata stacojiu-aurie pocnea în curentul iscat de mișcarea ambarcațiunii. Era o zi superbă, senină și veselă, cu soarele lui Hyperion compensând prin ferocitate ceea ce-i lipsea în mărime.

Weintraub, Lamia, Kassad și Silenus erau deja acolo. Lenar Hoyt și Het Masteen se alăturară grupului la două minute după sosirea Consulului.

Consulul își luă de pe bufet pește fript, fructe și suc de portocale, apoi se apropie de balustradă. Aici albia era lată, distanța dintre maluri fiind de cel puțin un kilometru, iar verdele și lapislazuli apei reflectau întrutotul cerul. La prima vedere, Consulul nu recunoscuse peisajele de pe nici unul dintre maluri.

În est, plantații semiacvatice de fasole-pe-riscop se pierdeau în pâcla depărtării, cu soarele care se ridica pe cer reflectându-se din o mie de suprafețe inundate. La intersecțiile digurilor plantațiilor erau vizibile câteva colibe indigene, cu pereții înclinați construiți din stranilemn decolorat sau semistejar auriu. În vest, lunca inundabilă din lungul fluviului era acoperită cu hățșuri joase de gissen, rădăcini de womangrove și o ferigă roșu-aprins pe care Consulul n-o recunoscuse, toate crescând în jurul mlaștinilor de nămol și lagunelor miniaturale ce se întindeau pe un kilometru către falezele pe care perenele albastrei se agățau de orice petic gol dintre lespezile de granit.

Pentru o secundă, Consulul se simți rătăcit, dezorientat pe o planetă despre care crezuse că o cunoștea bine, însă după aceea își reaminti sirena de la ecluzele Karla și-și dădu seama că pătrunseseră pe o porțiune rar folosită din Hoolie, la nord de Crângul lui Doukhobor. Consulul nu văzuse niciodată

partea aceasta a fluviului, deoarece întotdeauna călătorise sau zburase peste Canalul de Transport Regal, care se afla în vestul falezelor. Putea doar să presupună că vreun pericol sau anomalie pe ruta principală spre lăcuanul de lărbă îi făcuse să pornească pe această cale secundară, prin porțiuni derivate din Hoolie. Aprecia că se aflau la o sută optzeci de kilometri nord-est de Keats.

- Pare altfel în lumina zilei, nu? făcu părintele Hoyt. Consulul se uită din nou către mal, nefiind sigur

despre ce vorbea Hoyt; apoi înțelese că se referise la barjă.

Totul fusese straniu - urmărirea mesagerului android prin ploaie, îmbarcarea pe barja veche, drumul prin labirintul ei de cabine și coridoare parchetate, preluarea lui Het Masteen de la ruinele Templului și apoi luminile din Keats îndepărtându-se la pupa.

Consulul își reaminti orele acelea de dinainte și de după miezul nopții ca dintr-un vis încețoșat de oboseală și-și închipui că și ceilalți trebuiau să fi fost la fel de epuizați și dezorientați. Își reaminti în mod vag surpriza simțită când văzuse că toți membrii echipajului barjei erau androizi, dar își aminti cel mai bine propria lui ușurare când închisese în cele din urmă ușa cabinei și se târâse în cușetă.

- Azi dimineață am stat de vorbă cu A. Bettik, spuse Weintraub referindu-se la androidul care le fusese călăuză. Ambarcațiunea aceasta veche are o istorie interesantă.

Martin Silenus se apropie de bufet pentru a-și umple un pahar cu suc de tomate, adăugă ceva din flaconul turtit pe care-l purta și rosti:

- E clar că-i destul de veche. Balustradele sunt lustruite de palme, treptele tocite de tălpi, tavanele afumate de funinginea felinarelor și paturile adâncite de generații de futaiuri. Aș zice că-i veche de secole. Sculpturile și finisările rococo sunt al dracu' de mișto. Ați observat că în ciuda tuturor celorlalte duhori, inserțiile de lemn încă miros a santal? N-aș fi surprins dacă vechitura asta ar fi venit de pe Vechiul Pământ.

- Așa este, zise Sol Weintraub. Fetița, Rachel, dormea pe brațul lui și între buze i se formau încet bășicuțe de salivă. Ne aflăm pe mândra Benares, construită în orașul de pe Vechiul Pământ cu același nume și botezată după el.

- Nu-mi amintesc să fi auzit de vreun oraș de pe Vechiul Pământ cu numele ăsta, spuse Consulul.

Brawne Lamia ridică ochii de la micul dejun pe care aproape îl terminase.

- Benares, cunoscut și ca Varanasi sau Ganhipur, Statul Liber Hindu. Parte din a Doua Sferă Asiatică de Co-prosperitate formată după al Treilea Război Sino-japonez. Distrus în Conflictul Limitat cu Indo-Re-publica Sovietică Musulmană.

- Da, încuviință Weintraub, Benares a fost construită cu ceva timp înainte de Marea Greșeală. Aș zice pe la jumătatea secolului al XXII-lea. A. Bettik m-a informat că inițial a fost o barjă levitațională...

- Generatorii EM mai există? îl întrerupse colonelul Kassad.
- Așa cred, răspuse Weintraub. Lângă salonul principal de pe puntea cea mai de jos. Podeaua salonului este cristal lunar pur. Minuat, dacă am fi călătorit la două mii de metri altitudine... complet inutil acum.
- Benares, repetă Martin Silenus și-și trecu palma cu un gest drăgăstos peste o balustradă înnegrită de vreme. Cândva am fost jefuit acolo.
- Brawne Lamia își lăsă din mână ceașca de cafea.
- Bătrâne, încerci să ne spui că ești atât de vârstnic încât să-ți reamintești Vechiul Pământ? Să știi că nu suntem idioți.

- Scumpa mea copilă, radie Martin Silenus, nu încerc să-ți spun nimic. Mă gândisem doar că s-ar putea să fie plăcut - și în același timp edificator și clarificator -, dacă la un moment dat am face schimb de liste cuprinzând toate locurile în care am jefuit sau am fost jefuiți. Deoarece deții avantajul nedrept de a fi fost fiica unui senator, sunt convins că lista ta ar fi mult mai distinsă și... mult mai lungă.

Lamia deschise gura să replice, se încruntă și tăcu.

- Mă întreb cum a ajuns ambarcațiunea aceasta pe Hyperion? murmură părintele Hoyt. De ce să aduci o barjă levitațională pe o planetă unde echipamentele EM nu funcționează?

- Ar trebui să funcționeze, zise colonelul Kassad. Hyperion are un câmp magnetic, chiar dacă slab, atât doar că nu te-ai putea bizui pe el pentru susținerea vehiculelor în văzduh.

Părintele Hoyt ridică o sprânceană, neînțelegând în mod evident precizarea.

- Hei, strigă poetul de la locul lui de lângă balustradă, a venit toată gașca!

- Și? făcu Brawne Lamia.

Buzele ei dispăreau practic într-o linie subțire ori de câte ori i se adresa lui Silenus.

- Suntem toți aici, spuse el. Să-i dăm drumul cu poveștile.

- Parcă ajunsesem la înțelegerea că ne vom spune istoriile după cină, rosti Het Masteen.

Martin Silenus strânse din umeri.

- Mic dejun, cină - pe cine-l doare-n cur de asta? Ne-am strâns toți. N-o s-avem nevoie de șase-șapte zile ca s-ajungem la Criptele Timpului, nu? Consulul căzu pe gânduri. În mai puțin de două zile aveau să ajungă pe cât de departe îi putea duce fluviul. Alte două zile, sau mai puțin, în funcție de vânt, urmau să fie petrecute pe Oceanul de Iarbă. Cel mult o zi pentru a trece munții...

- Nu, răspuse el. Nici măcar șase zile.

- Perfect, zise Silenus, atunci să-i dăm drumul cu poveștile. În plus, n-avem nici o garanție că Shrike nu ne va face o vizită-surpriză înainte de a-i ciocăni la ușă. Dacă vi se pare că poveștile astea de la ora de culcare ne-ar putea crește cu ceva șansele de supraviețuire, atunci eu zic să le auzim pe toate înainte ca povestitorii să-nceapă să fie făcuți tocătură de robotu' ăla ambulant de bucătărie pe care suntem atât de dornici să-l vizităm.

- Ești dezgustător, făcu Brawne Lamia.

- Ah, scumpo, surâse Martin Silenus, sunt exact .11 eleași cuvinte pe care le-ai șoptit azi-noapte după ii doilea orgasm al tău.

Lamia își feri ochii. Părintele Hoyt își drese glasul si spuse:

- Al cui este rândul? Mă refer la istorisire... Tăcerea se prelungi.

- Al meu, rosti Fedmahn Kassad.

Bărbatul înalt vârî mâna în buzunarul tunicii albe și arătă un bilet de hârtie pe care era scris un 2 mare.

- Ai ceva împotriva s-o faci acum? Întrebă Sol Weintraub.

Kassad surâse ușor.

- Nu doream s-o fac deloc, zise el, dar ce bine-ar fi de-ar fi îndeplinită cumplita faptă astăzi sorocită.

- Hei! strigă Martin Silenus. Tipu' se pricepe la piesele pre-Hegira.

- Shakespeare? Întrebă părintele Hoyt.

- Nu, spuse Silenus. Lerner căca-s-ar pe Lowe. Neil și lăbarul de Simon. Hamei călare pe Posten.

- Domnule colonel, rosti Sol Weintraub pe un ton oficial, vremea este frumoasă, nici unul dintre noi nu pare să aibă ceva presant de făcut în următoarea oră și v-am fi toți recunoscători dacă ne-ați împărtăși povestea dumneavoastră care vă aduce pe Hyperion în ultimul pelerinaj al lui Shrike. Kassad aprobă din cap. Ziua se încălzea, prelata tendei pocnea, punțile scârțâiau și barja levitațională Benares urca monoton contra curentului, spre munți, smârcuri și Shrike.

POVESTIREA SOLDATULUI

AMANȚII RĂZBOIULUI

În bătălia de la Agincourt, Fedmahn Kassad a întâlnit-o pe femeia în a cărei căutare avea să-și petreacă restul vieții.

Era o dimineață umedă și rece de octombrie din Anul Domnului 1415.

Kassad fusese introdus ca arcaș în oastea lui Henric al V-lea al Angliei.

Armata engleză fusese pe pământul francez de la 14 august, iar de la 8

octombrie se retrăgea din fața francezilor superiori ca forță. Henric își

convinsese Consiliul de Război că armata putea să fie mai rapidă decât

francezii într-un marș forțat spre adăpostul lui Calais. Nu putuse. Acum,

când zorii zilei de 25 octombrie se întrevedeau suri și ploioși, șapte mii de

englezi, în majoritate arcași, înfruntau o oaste de douăzeci și opt de mii de

soldați francezi aflați la un kilometru în fața lor, dincolo de câmpul noroios.

Kassad se simțea înfrigurat, obosit, bolnav și speriat. În ultima săptămână

de marș, el și ceilalți arcași nu se hrăniseră decât cu fructele de pădure pe

care le găsiseră și în dimineața aceasta toți sufereau de diaree.

Temperatura aerului era în jur de zece grade Celsius și bărbatul petrecuse o

noapte lungă încercând să doarmă pe solul umed. Era impresionat de

realismul incredibil al experienței - Rețeaua de Istorie a Tacticii ile la Școala

de Comandă Olympus depășea simști-inurile la fel de mult pe cât

hologramele de mărime naturală depășeau ferotipiile... dar senzațiile fizice

erau atât de convingătoare, atât de reale, încât pe Kassad nu-l încânta defel ideea de a fi rănit. Se povestea despre cădeți care primiseră răni fatale în simulările RIT:ȘCO și fuseseră scoși cu picioarele înainte din cuvele lor de imersiune.

Kassad și ceilalți arcași din flancul drept al lui Idenric priviseră toată dimineața oastea mai numeroasă a francezilor, după care flamurile se agitaseră, echivalenții sergenților din secolul al XV-lea lansaseră strigături de luptă și arcașii ascultaseră ordinul regelui și începuseră marșul împotriva inamicului. Linia neregulată a englezilor, care se întindea vreo șapte sute de metri de-a latul câmpului, de la o lizieră la alta, consta din pâcuri de arcași, printre care erau intercalate grupuri mai mici de soldați călări îmblătoși. Englezii nu aveau o cavalerie oficială și cei mai mulți cai pe care Kassad îi putea zări în capătul lui de câmp erau strânși lângă grupul de comandă al regelui, la trei sute de metri depărtare spre centru, sau adunați în jurul poziției ducelui de York, mai aproape de flancul drept unde se aflau Kassad și ceilalți arcași. Grupurile acestea de comandă îi reaminteau bărbatului de cartierul general mobil al FORȚELsol, atât doar că în locul inevitabilei păduri de antene de comunicații care să le trădeze poziția, stindarde viu colorate și flamuri atârnavu ude și inerte pe lănci. O țintă evidentă pentru artilerie, gândi Kassad, apoi își reaminti că arma aceea încă nu exista.

Kassad observă că francezii aveau mulți cai. Estimă că șase-șapte sute de călăreți erau dispuși în rânduri în ambele lor flancuri, iar o linie lungă de cavalerie se afla în spatele frontului principal de bătălie. Lui Kassad nu-i plăceau caii. Desigur, văzuse fotografii și holograme, totuși până la acest exercițiu nu întâlnise animalele în sine, iar mărimea, mirosurile și sunetele lor tindeau să fie descurajante - mai ales când blestematele de patrupede aveau capul și pieptul acoperite de zale, erau îmblătoșate în oțel, și antrenate să poarte bărbați în armură cu lănci lungi de patru metri. Înaintarea englezilor se opri. Kassad estimă că linia lui se afla la două sute cincizeci de metri de francezi. Din experiența săptămânii trecute, știa că distanța era sub raza de acțiune a arcurilor mari, însă în același timp știa că avea să-și smulgă pe jumătate brațul din articulație pentru a ține arcu acela încordat.

Francezii răcneau ceea ce Kassad bănuia că erau insulte. Le ignoră, iar el și tovarășii săi tăcuți trecură de locul unde își înfipseseră săgețile lungi și găsiră un sol moale în care să bată parii. Aceștia erau mari și grei, iar Kassad îl căra pe al său de o săptămână. Lung de un metru și jumătate, lemnul greoi fusese ascuțit la ambele capete. Când se dăduse ordinul ca toți arcașii să caute copăcei și să taie parii, undeva în codrul cel des prin care trecuseră imediat după ce traversaseră râul Somme, Kassad se întrebase într-o doară ce aveau să facă cu ei. Acum știa.

Fiecare al treilea arcaș purta un mai și își bătură pe rând parii, înclinându-i cu atenție către dușman. Kassad își scoase cuțitul lung, reascuțit capătul

care, deși aplecat pieziș, i se ridica aproape până la piept, .ipoi se retrase prin gardul viu de pari ascuțiți pentru ca să aștepte atacul francezilor. Francezii nu atacară.

Kassad așteptă alături de ceilalți. Arcul lui era înstru-nit, patruzeci și opt de săgeți erau înfipte în două mănunchiuri la picioare și era bine proptit în tălpi. Francezii nu atacară.

Ploaia se oprise, dar începuse să sufle o briză rece și puțină căldură corporală pe care Kassad a căpătat-o în urma marșului scurt și a baterii parilor se pierduse rapid. Singurele zgomote erau zornăielile metalice produse de foirile oamenilor și cailor, mormăiturile ocazionale sau râsetele nervoase și bufniturile mai grele de copite ale cavaleriei franceze care se rearanja, totuși continua să refuze șarja.

- Să-mi bag..., zise un yeoman cărunt la vreo doi metri de el. Nemernicii ne-au stricat toată dimineața asta de căcat. Ori se pișă, ori se dau jos de pe oală.

Kassad încuviință din cap. Nu era sigur dacă auzea și înțelegea dialectul epocii acelea sau dacă vorbirea fusese pur și simplu în grai Standard. Habar n-avea dacă arcașul cărunt era alt cadet din Școala de Comandă, un instructor sau doar un artefact al simulării. Nu putea ghici dacă argoul fusese corect. Nu-i păsa. Inima îi bubuia și-și simțea palmele asudate. Le șterse pe vestă.

Ca și aim regele Henric ar fi fost îndemnat de mor-măiala bătrânului, steagurile de comandă se legănară brusc și se înălțară, sergenții răcniră și linie după linie de arcași englezi își ridică arcurile mari, le încorda când primi ordinul și trase săgețile la următorul ordin.

Patru valuri de săgeți alcătuite din șase mii de proiectile lungi de un metru, cu vârf ca o daltă ascuțită, cunoscute sub numele „clothyard”, se ridicară, părăuă să rămână suspendate într-un nor la treizeci de metri înălțime, după care căzură peste francezi.

Se auziră zbieretele cailor și o mie de copii demenți bătură în zece mii de oale de cositor, când ostașii francezi se aplecară în față sub ploaia de săgeți, pentru a lăsa coifurile lor de oțel și armurile de pe umeri și piept să preia greul torentului. Kassad știa că în termeni militari pierderile fuseseră minore, însă asta era o alinare prea mică pentru ocazionalul soldat francez căruia îi intraseră în ochi douăzeci și cinci de centimetri de săgeată sau pentru zecile de cai care se cabrau, se năruiau și se loveau unul de celălalt, în vreme ce călăreții se străduiau să smulgă săgețile de lemn din spinările și flancurile lor.

Francezii nu atacară.

Alte comenzi fură răcnite. Kassad ridică arcul, îl încorda, slobozi săgeata.

Din nou. Și din nou. Cerul se întuneca la fiecare zece secunde. Brațul și spinarea îl dureau pe bărbat din cauza ritmului. Constată că nu simțea nici exaltare, nici mânie. Își făcea treaba. Antebrațul îi era carne vie. Săgețile zbârnăiră iarăși. Și iarăși. Cincisprezece din primul lui mănunchi de douăzeci

și patru de săgeți fuseseră trase, când un stri-l', U se transmise în lungul liniei englezilor și Kassad se opri și coborî ochii, fără să slăbească încordarea arcului.

Francezii atacau.

O șarjă de cavalerie era mai presus de experiența lui Kassad. Vederea a o mie două sute de cai în armură care goneau direct spre el crea senzații interne pe care le găsi demoralizatoare. Șarja dură mai puțin de patruzeci de secunde, însă Kassad constată că durata aceea era mai mult decât suficientă pentru ca gura să i se usuce complet, răsuflarea să devină întretăiată și gâfăită, iar testiculele să i se retragă complet în trup. Dacă restul ființei sale ar fi putut găsi o ascunzătoare comparabilă, el s-ar fi gândit în mod serios să se târască înăuntru.

Așa însă era prea preocupat să fugă.

Trăgând la comandă, linia lui de arcași lansă cinci salve în linie dreaptă spre călăreții care îi atacau, izbuti să mai tragă încă o săgeată în foc de voie, apoi se retrase cinci pași.

Caii, se dovedi, erau prea inteligenți pentru a fi de acord să se înfigă de bună voie în vârfurile parilor -indiferent cât i-ar fi implorat călăreții lor s-o facă -, dar al doilea și al treilea val de cavalerie nu se opri la fel de brusc ca primul și, într-o singură clipă de nebunie, cailor se prăbușiră, nechezând, călăreții fură azvârliți, urlând, iar Kassad țâșni, zbierând, repezin-du-se către orice francez căzut pe care-l putea zări, aaiul în silueta ghemuită, atunci când putea, d prin fantele armurii cu cuțitul său lung, d nu avea loc să poată roti ciocanul. În el, arcașul cărunț și un bărbat mai tânăr duse căciula devenită o echipă de ucis efi-Ind din trei părți călăreții azvârliți de pe ad folosindu-și maiul pentru a-i doborî care cerșeau îndurare, pentru ca după ei să-i termine cu cuțitele, r cavalier se sculă în picioare și ridică spada opune. Francezul își înălță viziera coifuri apel clar la onoare și duel individual, năru-i îi dădeau târcoale ca lupii. Kassad arcul și de la zece pași trimise o săgeată ig al cavalerului.

tinuă în nota de operetă funestă comună or cu arme, încă de la primele înfrun-sră pietre și oase pe Vechiul Pământ, ceză izbuti să se întoarcă și să dea bir ;cunda în care primul val de zece mii acă centrul englezilor.

Încăierarea com asaltului și, până ce francezii recă-soldații lui Henric izbutiseră să-i țină

ncilor, în timp ce Kassad și câteva mii

ară salve de săgeți trase de la mică disimea franceză.

ea nu puse capăt bătăliei. De fapt, nu ipa decisivă. Momentul de răscruce, fu pierdut - așa cum se întâmplă cu s de acest fel - în praf și tumultul a ii de dueluri individuale, în care infanteriștii se în-lt untau corp la corp.

Înainte ca totul să se termine, i lupă vreo trei ore, aveau să existe variațiuni minore l >c teme repetate, atacuri ineficiente și contraatacuri stângace, ca și un act mai puțin decât onorabil - ordinul lui Henric de a ucide prizonierii, astfel încât să i iu fie lăsați în ariergardă, unde să reprezinte o amenințare

pentru englezi. Ulterior însă, cronicarii și istoricii aveau să cadă de acord că rezultatul fusese pecetluit undeva în confuzia din timpul primei șarje a pedes-(rimii franceze. Au murit mii de francezi. Dominația engleză în partea aceea a E-uropei avea să mai continue un timp. Vremea cavalerilor împlătoșați, a celor care întruchipau însăși noțiunea de „cavalerism”, luase sfârșit... Închisă în sicriul istoriei de câteva mii de arcași țărani, scursura societății, înarmați cui arcuri mari. Insulta finală La adresa francezilor de viță nobilă care muriseră - dacă într-adevăr morții mai puteau fi lezați de insulte - o constituise faptul că arcașii englezi nu numai ci fuseseră oameni simpli, „simpli” în sensul cel mai de jos și mai infestat de păduchi al cuvântului, ci că fuseseră recruți. Pifani. Gl. Răcani. AIP-i. Rătani. Boboci. K-tehi. Șobolani-spatia li.

Toate acestea făceau parte din lecția pe care Kassad ar fi trebuit s-o învețe în decursul exercițiului RIT:ȘCO. El nu învăța nimic din toate. Era prea ocupat cu o întâlnire care avea să-i schimbe viața.

Cavalerul francez făcu o tumbă peste capul calului său care se prăbușea, se rostogoli o dată, apoi se ridică lovind cu maiul în silueta ghemuită, atunci când putea, înjunghiind prin fantele armurii cu cuțitul său lung, atunci când nu avea loc să poată roti ciocanul. În scurt timp, el, arcașul cărunț și un bărbat mai tânăr care-și pierduse căciula devenită o echipă de ucis eficientă, atacând din trei părți călăreții azvârliți de pe cal, cu Kassad folosindu-și maiul pentru a-i doborî pe francezii care cerșeau îndurare, pentru ca după aceea toți trei să-i termine cu cuțitele.

Un singur cavaler se sculă în picioare și ridică spada pentru a li se opune. Francezul își înălță viziera coifului și strigă un apel clar la onoare și duel individual. Bătrânul și tânărul îi dădeau târcoale ca lupii. Kassad se întoarce cu arcul și de la zece pași trimise o săgeată în ochiul stâng al cavalerului. Bătălia continuă în nota de operetă funestă comună tuturor luptelor cu arme, încă de la primele înfruntări ce folosiseră pietre și oase pe Vechiul Pământ. Cavaleria franceză izbuti să se întoarcă și să dea bir cu fugiții, în secunda în care primul val de zece mii de pedestrași atacă centrul englezilor. Încăierarea compromise ritmul asaltului și, până ce francezii recă-pătară inițiativa, soldații lui Henric izbutiseră să-i țină la depărtarea lăncilor, în timp ce Kassad și câteva mii de arcași revărsară salve de săgeți trase de la mică distanță în pedestrima franceză.

Acțiunea aceea nu puse capăt bătăliei. De fapt, nu era nici măcar clipa decisivă. Momentul de răscruce, atunci când sosi, fu pierdut - așa cum se întâmplă cu toate momentele de acest fel - în praf și tumultul a mii de dueluri individuale, în care infanteriștii se în-luimbau corp la corp. Înainte ca totul să se termine, după vreo trei ore, aveau să existe variațiuni minore l > c teme repetate, atacuri ineficiente și contraatacuri i ângace, ca și un act mai puțin decât onorabil - ordi-nul lui Henric de a ucide prizonierii, astfel încât să nu fie lăsați în ariergardă, unde să reprezinte o amenințare pentru englezi. Ulterior însă, cronicarii și istoricii aveau să cadă de acord că

rezultatul fusese preceduit undeva în confuzia din timpul primei șarje a pedes-t rimii franceze. Au murit mii de francezi. Dominația engleză în partea aceea a Europei avea să mai continue un timp. Vremea cavalerilor împlătoșați, a celor care întruchipau însăși noțiunea de „cavalerism”, luase sfârșit... Închisă în sicriul istoriei de câteva mii de arcași țărani, scursura societății, înarmați cu arcuri mari. Insulta finală la adresa francezilor de viță nobilă care muriseră - dacă într-adevăr morții mai puteau fi lezați de insulte - o constituise faptul că arcașii englezi nu numai că fuseseră oameni simpli, „simpli” în sensul cel mai de jos și mai infestat de păduchi al cuvântului, ci că fuseseră recruți. Pifani. Gl. Răcani. AEP-i. Rătani. Boboci. K-tehi. Șobolani-spațiali.

Toate acestea făceau parte din lecția pe care Kassad ar fi trebuit s-o învețe în decursul exercițiului RLT:ȘCO. El nu învăța nimic din toate. Era prea ocupat cu o întâlnire care avea să-i schimbe viața.

Cavalerul francez făcu o tumbă peste capul calului său care se prăbușea, se rostogoli o dată, apoi se ridică și o luă la fugă spre pădure, înainte ca noroiul să fi încetat să se ridice în aer. Kassad îl urmă. Parcurse jumătate din distanța care-l despărțea de lizieră până să-și dea seama că tânărul și arcașul cărunt nu-l însoțiseră. Nu conta. Adrenalina lui curgea năvalnic și setea sângelui îl prinsese în ghearele ei.

Cavalerul, care tocmai fusese azvârlit de pe un cal aflat în plin galop și care purta treizeci de kilograme de armură incomodă, ar fi trebuit să fie o pradă ușor de prins. Nu se întâmplă însă așa. Francezul privi peste umăr o dată, îl zări pe Kassad alergând cât îl țineau puterile cu un mai în mână și ochii scăpărând, și parcă își spori viteza, ajungând la pădure cu cincisprezece metri înaintea urmăritorului său.

Kassad pătrunse adânc în pădure înainte să se oprească, să se rezeme în mai, să-și tragă răsuflarea și să privească în jur. Bufniturile, răcnetele și zângă-niturile dinspre câmpul de luptă dindărătul lui erau atenuate de depărtare și hățșuri. Copacii erau aproape complet despuiați și crengile încă picurau după ploaia din timpul nopții; solul pădurii era acoperit cu un strat gros de frunze vechi și o masă încălцитă de arbuști și rugi. Cavalerul lăsase o urmă de ramuri rupte și pași pe primii douăzeci de metri, dar potecile ciutelor și desigurile împiedicau să se vadă clar încotro apucase.

Kassad avansa lent, afundându-se mai mult printre copaci, încercând să perceapă orice zgomot diferit de propriile lui gâfâieli și de bubuiturile nebunești ale inimii. Pricepu brusc că, tactic vorbind, acțiunea lui nu era deloc inspirată; când dispăruse în tufe,

îi dăduse răsuflare și o pauză completă și spadă. Era posi-lil în orice moment ca francezul să-și uite panica, să regrete temporara pierdere a onoarei și să-și reaminiască anii de antrenament pentru luptă. Kassad fusese (le asemenea antrenat. Coborî ochii la cămașa lui din pânză și vesta de piele. Continua să țină maiul cu ambele mâini, iar cuțitul era înfipt în brâu lat. El fusese antrenat să utilizeze arme de mare energie cu o rază letală ce varia

de la câțiva metri la mii de kilometri. Fusese antrenat în folosirea grenadelor cu plasmă, bicelor-iadului, puștilor cu fleșete, sonicelor, armelor fără recul pentru gravitație zero, baghetelor-letale, puștilor cinetice de asalt și mănșilor-cu-raze. Acum deținea știința funcționării arcului mare englez. Nici una dintre armele acelea - inclusiv arcul mare - nu se aflau asupra lui în clipa respectivă.

- Băga-mi-aș, murmură sublocotenentul Kassad.

Cavalerul apărui din tufișuri, atacând ca un urs, cu brațele ridicate și picioarele depărtate, cu spada pe punctul de a descrie un arc paralel cu solul menit să-l eviscereze pe Kassad. Cadetul ȘCO încercă să sară îndărăt și simultan să ridice maiul. Nici una dintre acțiuni nu avu succes deplin. Spada francezului zbură maiul greu din strânsoarea lui Kassad, în timp ce vârful bont al lamei sfârtecă vesta de piele, cămașa și pielea sublocotenentului. Kassad răgi și se împletici din nou îndărăt, smul-gându-și cuțitul de la brâu. Călcâiul drept i se agăță în ramura unui copac căzut și el se prăbuși pe spate, înjurând și rostogolindu-se mai departe în hățișul de ramuri, în vreme ce cavalerul avansa, trosnind peste crenguțe, iar spada lui masivă reteză ramuri aidoma unei macete supradimensionate. Kassad își scosese cuțitul până ce francezul curățase o potecă spre el, dar lama de douăzeci și cinci de centimetri era o armă jalnică împotriva armurii, dacă adversarul nu era complet neajutorat. Iar cel din față sa nu era deloc neajutorat. Kassad știa că n-avea să poată pătrunde niciodată pe sub arcul de oțel descris de spada celui alt. Unica lui speranță era fuga, însă trunchiul înalt al copacului prăvălit înapoia lui și atacatorul din față eliminău opțiunea respectivă. Nu dorea să fie sfârtecat din spate, când se întorcea. Și nici de dedesubt, dacă s-ar fi cocoțat într-un arbore. Sublocotenentul nu dorea să fie tăiat din nici o parte.

Adoptă poziția ghemuită a unui luptător cu șișul, pe care n-o mai folosisese din zilele când se bătuse pe străzile din Tharsis. Se întrebă cum avea să procedeze simularea cu moartea lui.

Silueta apărui înapoia francezului ca o umbră bruscă. Zgomotul maiului lui Kassad lovind umărul împlătoșat al cavalerului răsună exact precum acela scos de cineva care ar fi izbit cu un baros în capota unui VEM.

Francezul se clătină, se întoarse să înfrunte noua amenințare și primi în piept a doua lovitură de mai. Salvatorul lui Kassad era micuț și cavalerul nu căzu. Își ridicase spada deasupra capului, când Kassad îl placă cu umărul din spate și dinapoia genunchilor.

Crengile copacilor se rupseră, când francezul se lăvăli. Atacatorul micuț sări călare pe pieptul lui, lixând cu un picior brațul cu spada, și lovi repetat cu maiul în coif și vizieră. Kassad se extrase din hățișul ile ramuri și rădăcini, se așeză pe genunchii cavalerului și începu să înjunghie prin fantele armurii din /ona vintrelor, flancurilor și subsuorilor. Salvatorul lui Kassad sări într-o parte, punându-și ambele tălpi pe încheietura francezului, și sublocotenentul

avansa iute, împungând prin crăpăturile unde coiful se îmbina cu platoșa pieptului și în cele din urmă lovind ru tăișul chiar prin fantele vizierei. Cavalerul urlă când maiul coborî pentru ultima dată, aproape prinzând degetele lui Kassad, și lovi mânerul cuțitului, afundându-l prin fanta vizierei ca pe o ancoră de cort lungă de douăzeci și cinci de centimetri. Francezul se arcui, ridicându-l pe Kassad și treizeci de kilograme de armură de pe sol într-un ultim și violent spasm, după care căzu îndărăt inert.

Kassad se rostogoli pe o parte. Salvatorul lui colapsă alături. Amândoi erau acoperiți de sudoare și de sângele mortului. Kassad își privi salvatorul. Femeia purta veșminte destul de asemănătoare cu ale lui. Pentru o clipă, rămaseră pur și simplu nemișcați, gâfâind.

- Ai pățit... ceva? izbuti Kassad să întrebe după o vreme.

Brusc, înfățișarea ei îl surprinse. Părul castaniu îi era scurt față de moda actuală din Worldweb; scurt, drept și astfel tăiat încât şuvițele cele mai lungi coborau de la câțiva centimetri din stânga cărării centrale, până aproape deasupra urechii drepte. Era o tunsoare băiețească dintr-o vreme demult uitată, totuși ea nu era un băiat. Kassad se gândi că era poate cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată: structura osaturii era atât de perfectă, încât bărbia și pomeții erau modelate fără a fi prea ascuțite, ochii mari străluceau de vioiciune și inteligență, iar gura era blândă cu buza inferioară fragedă. Zăcând lângă ea, își dădu seama că era înaltă - nu la fel de înaltă ca el, dar în nici un caz o femeie din secolul al XV-lea - și chiar sub tunica largă și pantalonii bufanți, putea distinge curbele dulci ale șoldurilor și sânilor. Părea să fie cu câțiva ani mai vârstnică decât Kassad, poate se apropia de treizeci de ani, însă el abia înregistra amănuntul acela, fiindcă ea continua să-i fixeze chipul cu ochi catifelati, ademenitori, infinit de adânci.

- Ai pățit ceva? repetă el și glasul i se păru lui însuși straniu.

Ea nu răspunse. Sau mai degrabă îi răspunse, lunecându-și degetele lungi peste pieptul lui, rupând șireturile de piele care-i strângeau laolaltă vesta grosolană. Măinile ei găsiră cămașa lui. Era îmbibată de sânge și pe jumătate spintecată în față. Femeia o sfâșie complet, până jos. Se apropie apoi de el, cu degetele și buzele pe pieptul lui, cu șoldurile începând deja să se miște. Mâna ei dreaptă găsi sfoara ce-i încheia pantalonii în față și o smulse.

Kassad o ajută să-i scoată restul veșmintelor și le îndepărtă pe ale ei din trei mișcări fluide. Femeia nu purta nimic sub cămașa și pantalonii din țesătură grosolană. Mâna lui lunecă între coapsele ei, înapoia ei, îi prinse în palmă fesele mișcătoare, o trase mai aproape și lunecă spre asprimea umedă din față. Ea i se deschise în același moment în care gura se închise pe a lui. Cumva, cu toate mișcărilor lor și dezbrăcatul, epidermele le rămaseră mereu în contact. Kassad își simțea propria ațătare frecându-se de rotunjimea pân-ecului ei.

Femeia se rostogoli după aceea peste el, cu coapsele călare pe șoldurile lui, continuând să-l privească fix în ochi. Kassad nu fusese în viața lui atât de

excitat. Icnî când ea îşi duse mîna dreaptă înapoi, îl găsi şi-l călăuzi în ea. Când redeschise ochii, ea se mişca lent, cu capul lăsat pe spate şi ochii închişi. Mîinile lui se ridicară pe laturile ei, pentru a-i cuprinde în palme sîinii perfecţi. Sfîrcurile se întăriră sub palmele lui.

Făcură dragoste. La douăzeci şi trei de ani standard, Kassad fusese îndrăgostit o dată şi se bucurase de sex de multe ori. Crezuse că ştia toate tîlcurile şi toate trucurile. În experienţa lui de până atunci nu exista nimic ce să nu poată descrie printr-o frază şi un hohot de rîs camarazilor de pluton în sala unui transportor. Cu cinismul calm şi sigur al unui veteran de douăzeci şi trei de ani, el era convins că nu avea să încerce niciodată ceva care să nu poată fi descris în felul acela, minimalizat în felul acela. Greşea. Nu a putut niciodată să împărtăşească altcuiva în mod adecvat senzaţiile din următoarele minute. Nici nu a încercat vreodată.

Făcură dragoste sub razele neaşteptate de soare tîrziu de octombrie, cu un covor de frunze şi straie dedesubt şi o peliculă de sînge şi sudoare lubrifiind frecarea dulce dintre ei. Ochii verzi ai femeii îl priveau de sus, se dilatău uşor când el începu să se mişte repede şi se închiseră în aceeaşi clipă în care bărbatul îi închise pe ai lui.

Se mişcău împreună în talazul brusc de senzaţii la fel de vechi şi inevitabil ca şi mişcarea astrelor: cu pulsurile galopînd, cu trupurile stimulate de propriile lor ţeluri, o altă, şi ultimă, ridicare laolaltă, cu lumea din jur micşorîndu-se până la dispariţie... şi apoi, contopiţi încă prin atingere, băţai de inimă şi fiorul descrescător al pasiunii, îngăduind conştiinţei să revină în trupul de care se despărţise, pe când lumea reapărea prin simţuri uitate. Rămaseră culcaţi unul lângă celălalt. Armura mortului era rece sub braţul stîng al lui Kassad, coapsa femeii era caldă pe piciorul lui drept. Razele soarelui erau o binecuvîntare. Culori ascunse se înălţară la suprafaţa lucrurilor. Kassad întoarse capul şi o privi cum îşi rezema capul de umărul lui. Obrajii ei străluceau de îmbujorare şi de lumina toamnei, iar părul ei aducea cu fire de aramă întinse pe pielea braţului bărbatului. Femeia îndoi piciorul peste coapsa lui şi Kassad simţi fiorul pasiunii renăscute. Soarele îi încălzea faţa. Închise ochii.

Cînd se trezi, ea dispăruse. Era sigur că trecuseră doar cîteva secunde - în tot cazul, nu mai mult de un minut -, dar lumina soarelui pierise, culorile se nrseseră din pădure şi briza rece a serii mişca ramu-i ile desfrunzite.

Kassad se îmbrăcă în hainele sfîşiate, făcute scoarţă ile sîngele uscat. Cavalerul francez zăcea nemişcat şi rigid în postura indiferentă de sine a morţii. Părea deja natură moartă, o pană din pădure. Nicăieri nu se mai zărea vreo urmă a femeii.

Fedmahn Kassad şchiopată încet prin pădure, în penumbrele amurgului, sub o ploaie bruscă şi l riguroasă.

Cîmpul de luptă continua să fie ticsit de oameni, vii şi morţi. Morţii zăceau în grămezi, aidoma soldaţilor de jucărie cu care Kassad se jucase în copilărie. Răniţii se mişcau încet, cu ajutorul prietenilor, lci-colo, siluete se furişau

printre morți, iar lângă liziera opusă un grup animat de heralzi, francezi și englezi deopotrivă, se întâlneau în conclav, discutând animat și gesticulând de zor. Kassad știa că ei trebuiau să hotărască în privința denumirii bătăliei, astfel încât cronicile lor să coincidă. De asemenea, știa că aveau să decidă asupra numelui castelului cel mai apropiat, Agincourt, deși acesta nu figurase nici în strategie, nici în bătălie.

Kassad începuse să creadă că aceasta nu era o simulare, că viața lui în Worldweb fusese visul și că ziua aceasta sură trebuia să fie realitatea, când brusc întreaga scenă încremeni cu contururile siluetelor omenești și cailor, iar pădurea întunecată deveni la fel de transparentă ca o hologramă ce se destramă. Apoi fu ajutat să iasă din cuva lui de simulare din Școala de Comandă Olympus, iar ceilalți cădeți și instructori se ridicau, vorbeau și râdeau între ei - nici unul nepărând să-și dea seama că lumea se schimbase pentru vecie.

Săptămâni întregi, Kassad petrecu fiecare oră liberă rătăcind pe domeniul Școlii de Comandă, privind de pe metereze cum umbra de seară a lui Mons Olympus acoperea mai întâi pădurea Platoului, apoi ținuturile montane suprapopulate, apoi totul până la jumătatea distanței care-i despărțea de orizont, apoi toată planeta. Și în fiecare secundă se gândi la cele întâmplate. Se gândi la femeie.

Nimeni altul nu mai remarcase ceva straniu în simulare. Nimeni altul nu mai părăsise câmpul de luptă. Un instructor explicase că în segmentul respectiv de simulare nu exista nimic dincolo de câmpul de luptă. Nimeni nu observase absența lui. Fusese ca și cum incidentul din pădure - și femeia - nu se petrecuse niciodată.

Kassad știa mai bine. El participă la cursurile de istorie militară și matematică. Frecventă orele din poligon și sala de gimnastică. Trecu prin supliciile din arestul de pe Caldera Quadrangle, deși acelea au fost rare. În general, tânărul Kassad deveni un cadet ofițer chiar mai bun decât fusese. Dar în tot acest timp, el așteptă.

După aceea ea reapăru.

Se găsea tot în ultimele ore ale unei simulări RIT: ȘCO. De acum Kassad învățase că exercițiile erau i.e. mai mult decât simple simulări. RIT:ȘCO făcea l>arte din Totalitatea Worldwebului, rețeaua în timp i.e. cal care guverna politica Hegemoniei, care oferea informații miliardelor de cetățeni flămânzi după date >i.e. care dezvoltase o formă proprie de autonomie și conștiință. Peste o sută cincizeci de datasfere planetare își contopeau resursele în interiorul cadrului creat de șase mii de IA-uri de clasă omega pentru a permite funcționarea RJT:ȘCO.

- ȘCO nu simulează, scâncise cadetul Radinski, cel mai bun expert în IA pe care Kassad îl putuse găsi >i.e. mitul ca să-i explice, ci visează, visează cu cea mai mare precizie istorică din Web - cu mult peste suma părților sale, fiindcă introduce și intuiție holistică, nu numai fapte... iar când visează, ne îngăduie să visăm odată cu ea.

Kassad nu înțelesese, dar crezuse. După aceea ca reapăru.

În primul război SUA-Vietnam, ei făcură dragoste după încheierea unei ambuscade, în timpul beznei și terorii unei patrule de noapte. Kassad purta haine aspre de camuflaj - fără chiloți, din cauza ciupercii pe care jungla o dezvoltă între picioarele bărbaților -și o cască de oțel cu puțin mai avansată decât coifurile de la Agincourt. Ea avea salopetă neagră și sandale, veșmântul universal al țăranilor din sud-estul Asiei. Și al Vietcongului. Apoi nici unul dintre ei nu mai purtă nimic, când făcură dragoste în picioare în noapte, femeia cu spatele rezemat de un copac și cu picioarele cuprinzându-l pe Kassad, în vreme ce dincolo de ei lumea exploda în strălucirile verzui ale rachetelor de semnalizare și în pârlăturile și pocnetele minelor antipersonale.

Ea veni la el în a doua zi a bătăliei de la Gettysburg și din nou la Borodino, unde norii de fum de praf de pușcă atârnav deasupra mormanelor de trupuri ca vaporii condensați din sufletele plecate.

Făcură dragoste în epava zdrobită a unui TAB în Bazinul Hellas, în timp ce bătălia pneumotancurilor era în plină desfășurare și pulberea roșiatică a simunului ce se apropia scrijelea și zbiera la blindajul din titan.

- Spune-mi cum te cheamă, șopti el în Standard. Ea clătină din cap.

- Ești reală... în afara simulării? o întrebă în an-glo-japoneza epocii aceleia.

Ea încuviință și se aplecă să-l sărute.

Zăcură unul în brațele celui alt într-un adăpost printre ruinele capitalei Brasilia, pe când razele-moșii VEM-urilor chinezești treceau aidoma unor reflectoare albastre peste pereții din ceramică spartă. În decursul unei bătălii fără nume, după asediul unui oraș-turn uitat din stepele rusești, Kassad o trăsese îndărăt în încăperea distrusă unde făcuseră dragoste și-i șoptise:

- Vreau să rămân cu tine.

Ea îi atinsese buzele cu un deget și clătinase din cap. După evacuarea Noului Chicago, întinși pe balconul de la etajul 100, unde Kassad își pregătise cuibul de lunetist pentru acțiunea de ariergardă lipsită de «pcranțe a ultimului președinte SUA, el pusese mâna l ic pielea caldă dintre sâni ei și rostise:

- Mi te poți alătura vreodată... în viața reală?

Femeia îi atinsese obrazul cu palma și surăsese.

În ultimul an petrecut la Școala de Comandă au fost doar cinci simulări RIT:ȘCO, întrucât instruirea cideților se focaliza pe exercițiile reale în teren.

Uneori, ca atunci când Kassad stătuse în fotoliul de comandă tactică la deșănțarea unui batalion pe Ceres, rl închidea ochii, privea printre reprezentările geografice în culori primare ale matricei teren/tactică generată cortical și încerca senzația existenței... cuiwa? A ei? Nu era sigur.

Femeia nu mai reapăru. Nu mai reapăru în ultimele luni de școală. Nu mai reapăru în simularea finală a marii Bătălii din nebuloasa Coal Sack, când fusese înfrântă revolta generalului Horace Glennon-Height. Nu mai reapăru la paradele și petrecerile de absolvire și nici când anul mărșăului într-o ultimă

paradă la Olym-pos în fața directorului executiv al Hegemoniei, care saluta de pe puntea lui levitațională iluminată în roșu.

Și apoi Kassad nu mai avu nici măcar vreme să viseze, fiindcă tinerii ofițeri se teleproiectară spre Luna Pământului pentru Ceremonia Masada, se teleproiectară iarăși la Tau Ceti Central pentru jurământul oficial de intrare în FORȚĂ și școala se termină.

Sublocotenentul cadet Kassad deveni locotenentul Kassad, petrecu gratuit trei săptămâni standard în Web, cu un card universal eliberat de FORȚĂ, care-i îngăduia să se teleproiecteze oricât de departe și de frecvent dorea, pentru ca după aceea să fie trimis școala de instruire în Serviciul Colonial al Hege niei de pe Lusus, ca să fie pregătit pentru serviciu a în afara Webului. Era convins că n-avea s-o mai rev; Se înșela.

Fedmahn Kassad crescuse într-o sărăcie patronată de moartea bruscă. Ca membru al minorității care continua să se intituleze palestinieni, el și familia lui trăiseră în mahalalele Tharsisului, dovada umană a moștenirii amare a celor definitiv deposedați. Fiecare palestinian din Workhveb și de dincolo de acesta purta amintirea culturală a unui secol de strădanii încununate de o lună de triumf naționalist, înainte ca Jihadul Nuclear din 2038 să radă totul. După aceea venise a doua diaspora a lor, care durase cinci secole și ajunsese pe planete deșert izolate, ca Marte, visul lor fiind îngropat odată cu moartea Vechiului Pământ.

Ca și ceilalți băieți din Lagărele de Relocare din sudul Tharsisului, Kassad ori intra în găști, ori se confrunta cu opțiunea de a fi victimă a tuturor auto-proclamațiilor prădători din lagăre. El alese să intre în găști și ucisesse alt tânăr, înainte să fi împlinit șaisprezece ani standard.

Marte era în Worldweb doar pentru vânătorile din valea Mariner, masivul Zen al lui Schrauder din bazinul Hellas și Școala de Comandă Olympus. Kassad nu trebuia să călătorească până în valea Mariner ca să învețe despre vânătoare și a fi vânat, nu era interesat de Gnosticismul Zen, iar ca adolescent nu linteă decât dispreț față de cadeții în uniforme care «iurau din toate colțurile Webului ca să se instruiască i-> niru a intra în FORȚĂ. El se alătură celor de-o amă cu el în batjocorirea Noului Bushido ca fiind im rod pentru poponari, totuși un străvechi filon de nnoare din sufletul tânărului Kassad rezona în secret 111'aridul unei clase de samurai ale căror vieți și activități gravitau în jurul datoriei, respectului de sine și prețuirii finale a cuvântului dat.

La vârsta de optsprezece ani, un înalt judecător H inerant al Provinciei Tharsis îi oferii lui Kassad posibilitatea de a alege între a petrece un an marțian în lagărul de muncă polar sau a se oferi voluntar pentru Hrigada John Carter care se forma pe atunci pentru a ajuta FORȚA să înfrângă resurgența Rebeliunii (İlennon-Height din coloniile de clasa a LTf-a. Kassad alese voluntariatul și descoperi că-i plăcea disciplina și curățenia vieții militare, deși Brigada John Carter avea exclusiv sarcini de garnizoană în cadrul Webului și fu desființată la scurtă vreme după ce nepotul donat al lui

Glennon-Height murise pe Renaștere. La două zile după a nouăsprezecea lui aniversare, Kassad se prezentase la FORȚĂ: sol și fusese respins. Trăsese o beție de nouă zile și se trezise într-unui dintre cele mai adânci tuneluri-stup de pe Lusus, cu implantul comagendă militar furat - de către cineva care se părea că urmărea un curs de chirurgie prin corespondență -, cu cârdul universal și accesul la teleproiectare revocate și cu țeasta explorând noi frontiere ale durerii.

Kassad munci un an standard pe Lusus, economisind șase mii de mărci și îngăduind muncii fizice în gravitația 1,3 PS să pună capăt fragilității sale mar-țiene. Până ce-și folosi economiile pentru a pleca spre Maui-Legământul cu un cargobot vechi cu vele solare și propulsii Hawking improvizate, Kassad era tot zvelt și înalt după standardele Webului, dar mușchii îi era dezvoltăți minunat după standardele oricui.

Sosi pe Maui-Legământul cu trei zile înainte ca acolo să se dezlănțuie brutalul și nepopularul Război Insular și în cele din urmă comandantul FORȚELcombinat din Primul-sit se plictisi să-l vadă pe tânărul Kassad așteptând în anticamera lui în asemenea măsură, încât îi îngădui să se înroleze în Regimentul 23 Aprovizionare ca ajutor de pilot de ambarcațiune cu aripi portante. După unsprezece luni standard, caporalul Fedmahn Kassad din Batalionul 12 de Infanterie Mobilă primise două decorații Servicii Deosebite, o menționare senatorială pentru curaj în campania din Arhipelagul Ecuatorial și două medalii pentru răni căpătate în acțiune. Fusese de asemenea recrutat pentru școala de comandă FORȚĂ și trimis spre Web cu primul convoi.

Kassad o visa adesea. Nu-i aflate niciodată numele, ea nu vorbise niciodată, dar i-ar fi putut recunoaște atingerea și parfumul în beznă absolută printre alte o mie de femei. În gând îi spunea Mystera.

În vreme ce alți tineri ofițeri se duceau la bordel sau își căutau prietene în rândul populației indigene, Kassad rămânea în bază sau hoinărea pe îndelete prin orașe străni. Păstrase secretă obsesia lui față de Mystera, știind foarte bine cum ar fi apărut aceasta într-un raport psihologic. Uneori, în bivuac sub luni multiple sau în cala de gravitație zero ca un uter a unui transportor de trupe, Kassad își dădea seama cât ile nebunească era de fapt povestea lui de dragoste cu o fantomă. Însă apoi își reamintea alunița de sub sânul ei stâng pe care o sărutase într-o noapte, sim-undu-i bătăile inimii sub buze în timp ce solul se cutremura sub focul tunurilor mari de lângă Verdun, își reamintea gestul de nerăbdare cu care ea își dădea părul pe spate, când obrazul i se odihnea pe coapsa lui. Iar ofițerii tineri se duceau în oraș sau în barăcile de lângă bază, iar Fedmahn Kassad citea altă carte de istorie sau alerga în jurul bazei sau rula strategii tactice pe comagendă.

Nu trecu mult și Kassad atrase atenția superiorilor.

În timpul războiului nedeclarat cu Minerii Liberi din Teritoriile Inelului Lambert, locotenentul Kassad fusese cel care condusesese infanteriștii supraviețuitori și pușcașii marini, traversând pe fundul vechiului puț de

exploatare al asteroidului Peregrine, pentru a evacua personalul consulatului Hegemoniei și cetățenii.

Dar în decursul scurtei domnii a Noului Profet de pe Qom-Riyadh, căpitanul Fedmahn Kassad atrase atenția întregului Web.

Căpitanul FORȚĂ:spațiu al unicei nave a Hegemoniei aflată pe o rază de un salt de doi ani în jurul planetei-colonie se afla într-o vizită de curtoazie, în momentul în care Noul Profet alesese să conducă treizeci de milioane de șiiți ai Noii Ordini împotriva a două continente de comercianți suniți și a nouăzeci de mii de infideli rezidenți ai Hegemoniei. Nava căpitanului și cinci dintre ofițerii săi executivi fură luați prizonieri. Mesaje sperlumice urgente de la Tau Ceti Central cerură ca ofițerul superior de la bordul navei HSDenieve aflate pe orbită să rezolve situația pe Qom-Riyadh, să elibereze prizonierii și să-l detroneze pe Noul Profet... fără a recurge la arme nucleare în interiorul atmosferei planetare. Denieve era o navă de patrulare orbitală veche. Nu deținea arme nucleare care să poată fi utilizate în interiorul unei atmosfere. Ofițerul superior de la bord era căpitanul Fedmahn Kassad din FORȚĂ:combinat.

În a treia zi a revoluției, Kassad asoliză singura navetă de asalt din Denieve în curtea principală a Marii Moschei din Mashhad. El și ceilalți treizeci și patru de militari FORȚĂ priviră cum mulțimea crescuse la trei sute de mii de militanți ținându-și la respect doar de câmpul restrictiv al navetei și de inexistența unui ordin de atac din partea Noului Profet. Acesta nu se afla în Marea Moschee; zburase în emisfera nordică a lui Riyadh pentru a sărbători acolo victoria.

La două ore după asolizare, căpitanul Kassad ieși din navetă și emise o înștiințare scurtă. El declara că fusese crescut ca musulman și anunță că interpretarea Coranului, încă din timpul navelor-seminale șiiite, arătase în mod limpede că Dumnezeu Islamului nici nu va ierta, nici nu va îngădui măcelărirea nevinovaților, indiferent câte jihaduri ar fi fost proclamate de eretici Linfaroni ca Noul Profet. Căpitanul Kassad le acordă liderilor celor treizeci de milioane de fanatici un răgaz de trei ore în care să-i predea pe ostatici și să se întoarcă la casele lor de pe continentul deșert Qom.

În primele trei zile ale revoluției, armatele Noului Profet ocupaseră majoritatea orașelor de pe două continente și luaseră prizonieri douăzeci și șapte de milioane de cetățeni ai Hegemoniei. Plutoanele de execuție nu mai prădăseră zi și noapte în soluționarea de străvechi dispute teologice și se estima că în primele două zile ale ocupației Noului Profet fuseseră uciși cel puțin un sfert de milion de suniți. Ca răspuns la ultimatumul lui Kassad, Noul Profet anunță că toți infidelii vor fi executați imediat după discursul său televizat din aceeași seară. De asemenea, el ordonă atacarea navetei de asalt a lui Kassad.

Evitând folosirea explozivelor de mare putere, pentru a proteja Marea Moschee, Gărzile Revoluționare folosiră arme automate, tunuri energetice

primitive, încărcături de plasmă și valuri de atacuri umane. Câmpul restrictiv rezistă.

Discursul televizat al Noului Profet începu cu cincisprezece minute înainte de expirarea ultimului căpitanului. Noul Profet fu de acord cu Kassad că Allah îi va pedepsi în chip teribil pe eretici, dar anunță că infidelii Hegemoniei vor fi cei pedepsiți în felul acela. A fost singura dată când Noul Profet fusese văzut pierzându-și cumpătul în fața camerelor de luat vederi. Răcnind și împrôșcând salivă în toate părțile, el ordonă

ca atacurile să fie refinoate asupra navei de asalt de la sol și anunță că în clipa aceea o duzină de bombe cu fisiune erau asamblate în reactorul „Putere pentru Pace”, care fusese ocupat în Aii. Cu ele, forțele lui Allah aveau să fie purtate în spațiul cosmic. Prima bombă cu fisiune, explică el, avea să fie folosită chiar în după-amiaza aceea împotriva satanicei nave de asalt a infidelului Kassad. În continuare, Noul Profet porni să explice amănunțit felul în care vor fi executați ostacii Hegemoniei, însă în momentul acela expiră ultimatumul lui Kassad.

Ca urmare a propriei sale opțiuni, dar și prin hazardul poziției ei îndepărtate, Qom-Riyadh era o planetă primitivă din punct de vedere tehnic. Locuitorii nu erau totuși atât de primitivi încât să nu aibă o data-sferă activă. Și nici mullahii revoluționari care conduceau atacul nu se opuneau în asemenea măsură „Trufașului Satana al Științei Hegemoniei”, încât să refuze să se conecteze la rețeaua globală de date prin intermediul comagendelor personale.

HS Denieve presărase suficient de mulți sateliți de spionaj pentru ca până la ora 17:29, Qom-Riyadh Central Time, datasfera să fi fost examinată și analizată în amănunt, astfel că nava Hegemoniei identificase 16 830 de mullahi revoluționari după codurile lor de acces. La ora 17:29:30, sateliții de spionaj începură să trimită date de localizare a țintelor în timp real spre cei douăzeci și unu de sateliți defensivi pe care naveta de asalt a lui Kassad îi plasase pe orbita inferioară. Armele acestea orbitale de apărare erau atât de vechi,

încât misiunea lui Denieve fusese de a le readuce în Web pentru a fi distruse în condiții de securitate. Kassad sugerase altă utilizare a lor.

Exact la ora 17:30, nouăsprezece dintre sateliții mici își detonară miezurile de fuziune. În nanosecun-dele dinaintea autodistrugerii lor, razele X rezultate lură focalizate, ațintite și eliberate în 16 830 de fascicule invizibile, dar cu aceeași lungime de undă. Vechii sateliți defensivi nu fuseseră proiectați pentru utilizare în atmosferă și aveau o suprafață distructivă reală cu raza mai mică de un milimetru. Din fericire, nu era nevoie de mai mult. Nu toate fasciculele emise străbătură ceea ce se afla între mullahi și cer, însă 15 784 o făcură.

Efectul fu instantaneu și spectaculos. În absolut toate cazurile, creierul și fluidul cerebral al țintei atinseră punctul de fierbere, se transformară în vapori și explodară craniul în nenumărate fragmente. Noul Profet era în mijlocul

emisiei sale în direct, televizată pe toată planeta - practic tocmai pronunța cuvântul „eretic” -, când sosi ora 17:30.

Pentru aproape două minute, ecranele și pereții TV de pe planetă afișară imaginea trupului fără cap al Noului Profet prăbușit peste microfon. După aceea, Fedmahn Kassad intră pe toate frecvențele de emisie și anunță că următorul termen limită va expira peste o oră și că orice acțiuni împotriva ostacilor vor avea parte de o ripostă și mai teribilă a nemulțumirii lui Allah. Nu au existat represalii.

În seara aceea, pe orbita lin Qom-Riyadh, Myste îl vizită pe Kassad pentru prima dată după zilele cadet. El dormea, dar vizita fu mai mult decât un vis și mai puțin decât realitatea alternativă a simulărilor RIT:ȘCO. Stăteau amândoi întinși unul lângă celălalt sub o pătură subțire, sub un acoperiș spart. Pielea ei era caldă și parcă încărcată de electricitate, cu chipul doar un contur pal pe fundalul beznei nopții. Pe boltă, stelele abia începuseră să se destrame în lumina falsă a revărsării zorilor. Kassad își dădu seama că ea încerca să-i vorbească; buzele ei moi formau cuvinte care erau însă sub pragul audibilității lui. Se trase îndărăt pentru o clipă, pentru a-i vedea mai bine chipul și, făcând așa, pierdu complet contactul. Se deșteptă în hamac cu obrajii umezi și zumzetul sistemelor navei sunându-i la fel de straniu ca răsuflarea unei fiare pe jumătate trezite.

După nouă săptămâni standard petrecute la bordul navei, Kassad compăru înaintea unui tribunal marțial FORȚĂ de pe Freeholm. Când luase deciziile acelea pe Qom-Riyadh, el știuse că superiorii lui aveau de ales numai între două posibilități: să-l răstignească ori să-l promoveze.

FORȚA se mândrea cu faptul că era pregătită pentru orice situații de urgență din Web ori din regiunile coloniale, totuși nimic n-o putuse pregăti pentru Bătălia din Bressia de Sud și implicațiile ei asupra Noului Bushido.

Noul Cod Bushido, care guverna viața colonelului K assad, evoluase din necesitatea supraviețuirii clasei nultare. După atrocitățile de la sfârșitul secolului XX și imediat după aceea, când liderii militari își supuse-rră națiunile unor strategii în care populații întregi i l r civili erau obiective legitime, în vreme ce călăii lor în uniforme se găseau în siguranța buncărelor autonome la cincizeci de metri în subteran, aversiunea 11 viilor supraviețuitori devenise atât de mare, încât, i cine de mai bine de un secol, cuvântul „militar” i eprezenta o invitație la linșaj.

Pe măsură ce evoluase, Noul Bushido combinase t onceptele străvechi de onoare și curaj individual cu necesitatea cruțării civililor, ori de câte ori ar fi fost posibil. Se considerase de asemenea înțelept să se revină la conceptele pre-napoleoniene de războaie mici, „non-totale”, cu obiective definite și condamnarea exceselor. Codul solicita abandonarea armelor nucleare și campaniilor de bombardamente strategice în toate cazurile, cu excepția celor extreme, și, mai mult încă, cerea o revenire ceea ce în Evul Mediu al Vechiului Pământ era denumit bătălie între trupe mici alcătuite din

profesioniști la o dată stabilită de comun acord, într-un loc unde distrugerea proprietăților private și publice era limitată la maximum.

Codul acesta funcționase bine în primele patru secole ale expansiunii post-Hegira. Faptul că tehnologii esențiale au fost practic încremenite locului pe durata a trei dintre secolele acelea a acționat în favoarea Hegemoniei, deoarece monopolul ei în folosirea teleproiectoarelor i-a permis să aplice modestele resurse FORȚĂ în locurile convenite, pe duratele necesare. Chiar și dacă era separată de inevitabilii ani de salt ai datoriei temporale, nici o planetă-colonie sau independentă nu putea spera să fie pe potrivă puterii Hegemoniei. Incidente de felul rebeliunii politice de pe Maui-Legământul, cu războiul ei unic de gherilă sau fanatismul religios de pe Qom-Riyadh, erau înăbușite repede și ferm, iar orice excese în campanii nu făceau decât să atragă atenția asupra importanței revenirii la Codul strict al Noului Bushido. Cu toate acestea, în ciuda calculelor și pregătirilor întreprinse de FORȚĂ, nimeni nu anticipase în mod adecvat inevitabila confruntare cu Expulzații. Expulzații fuseseră unica amenințare externă asupra Hegemoniei în cele patru secole de când urmașii hoardelor barbare părăsiseră sistemul solar al Pământului în flota lor rudimentară de orașe cosmice O'Neill cu asteroizi și ciorchini de comete-ferme experimentale. Chiar și după ce Expulzații dobândiseră propulsia Hawking, politica oficială a Hegemoniei fusese de a-i ignora, atâta vreme cât roiriile lor rămâneau în bezna interstelară și-și limitau jafurile din interiorul sistemele planetare la colectarea de hidrogen din gigantele gazoase și gheață de apă de la sateliții nepopulați.

Primele incursiuni în Pustietate, pe Lumea lui Bent și GHC 2990, fuseseră considerate anomalii de puțin interes pentru Hegemonie. Până și bătălia violentă pentru Lee 3 fusese tratată ca o problemă a Serviciului Colonial, iar când trupele de intervenție h y p e r i o n 223

FORȚĂ sosiseră la șase ani locali după atac, la cinci ani după ce Expulzații plecaseră, atrocitățile fuseseră date uitării în mod discret în favoarea ideii că nici un asalt barbar n-avea să se repete dacă Hegemonia își arăta mușchii. În deceniile ce urmaseră lui Lee 3, forțele spațiale FORȚĂ și ale Expulzațiilor se confruntaseră într-o sută de zone de graniță, dar, cu excepția bizarelor lupte ale Marinei în locuri lipsite de gravitație și de aer, nu se consemnaseră înclăștări între infanterii. În World-web, istoriile proliferară: Expulzații nu fuseseră niciodată o amenințare pentru planetele de tip Terra, din cauza adaptării lor de trei secole la imponderabilitate; Expulzații evoluaseră în ceva mai presus - sau mai prejos - decât oamenii; Expulzații nu dețineau tehnologie pentru teleproiectare, n-o vor inventa niciodată și ca atare nu vor reprezenta niciodată o amenințare pentru FORȚĂ. Apoi sosise episodul Bressia.

Bressia era una dintre planetele acelea mândre și independente, încântate atât de accesul ușor la Web, cât și de distanța de opt luni de acesta, îmbogățindu-se din exportul de diamante, rădăcini de burr și cafea de cea mai bună calitate, refuzând cu sfială să devină o planetă-colonie, totuși

continuând să rămână dependentă de Protectoratul Hegemoniei și de Piața Comună pentru a face față obiectivelor ei economice tot mai ridicate. Ca în cazul majorității unor astfel de planete, Bressia se fălea cu Forța ei Defensivă: douăsprezece nave-torțe, un portavion de atac reechipat care fusese retras de FORȚĂ: spațiu cu cincizeci de ani în urmă, douăzeci de nave orbitale de patrulare, mici și iuți, armată permanentă de nouăzeci de mii de voluntari o flotilă oceanică respectabilă și un arsenal de armament nuclear acumulat exclusiv în scopuri simbolice.

Siajul Hawking al Expulzaților fusese observat de stațiile de monitorizare ale Hegemoniei, dar fusese interpretat în mod eronat ca altă simplă migrație de roi care n-avea să treacă mai aproape de o jumătate de an-lumină de sistemul bressian. În loc de a se întâmpla însă așa, printr-o singură corecție de curs, care nu fusese detectată decât după ce roiul intrase în raza norului Oort, Expulzații năvăliseră asupra Bressiei ca un prăpăd din Vechiul Testament. Un minimum de șapte luni standard separa Bressia de orice salvare sau reacție a Hegemoniei.

Forța spațială a Bressiei fusese nimicită complet în primele douăzeci de ore de lupte. După aceea, roiul Expulzaților avansase trei mii de nave în spațiul cis-lunar al planetei și începuse distrugerea sistematică a tuturor defensivelor Bressiei.

Planeta fusese colonizată de central-europeni practici și direcți în primul val al Hegirei, iar cele două continente ale sale purtau denumirile prozaice Bressia de Nord și Bressia de Sud. Pe Bressia de Nord se găseau deserturi, tundre înalte și șase orașe importante, populate în majoritate de recolțatori de rădăcini de burr și ingineri petroliști. Mai temperată ca geografie și climă, Bressia de Sud reprezenta căminul pentru mare parte din cele patru sute de milioane de locuitori ai planetei și uriașele plantații de cafea.

Ca și cum ar fi intenționat să demonstreze ce nr.rinnase cândva războiul, Expulzații pârjoliseră Hiessia de Nord - mai întâi cu câteva sute de arme nucleare fără precipitații radioactive și bombe tactice și i plasmă, apoi cu razele-morții și în cele din urmă 111 viruși modificați genetic. Dintre cele paisprezece milioane de locuitori supraviețuiseră numai o mână ile oameni. Bressia de Sud nu fusese bombardată, cu K(epția unor obiective militare precise, a aeroportu-i ilor și a portului mare din Solno.

Doctrina FORȚEI afirma că, deși o planetă putea 11 distrusă de pe orbită, invazia militară reală a unei planete industrializate era o imposibilitate; argumen-i ele finale împotriva invaziei erau logistica asolizării, /ona imensă ce trebuia ocupată și mărirea anevoioasă a armatei invadatoare.

În mod evident, Expulzații nu citiseră manualele doctrinei FORȚEI. În a douăzeci și treia zi a instalării, două mii de nave de asolizare și vehicule de asalt coborâră în Bressia de Sud. Ceea ce mai rămăsese din forța aeriană bressiană a fost distrus în acele prime ore ale invaziei. Două dispozitive nucleare au fost până la urmă detonate împotriva capetelor de pod ale

Expulzaților: primul a fost deviat de câmpurile de energie, iar al doilea a distrus o singură navă-cer-cetaș, care putea să fi fost o țintă falsă.

Se dovedi că Expulzații se modificaseră fizic în trei secole. Ei continuau să prefere mediile de imponderabilitate, dar exoscheletele amplificate energetic ale infanteriei lor îi serveau perfect și fu numai o chestiune de zile până ce soldații Expulzați cu membre lungi, în uniforme complet negre, roiau peste orașele din Bressia de Sud ca o năvală de păianjeni giganti.

Ultima rezistență organizată se prăbuși în a nouăsprezecea zi a invaziei.

Capitala Buckminster căzu în aceeași zi. Ultimul mesaj sperluminic dinspre Bressia către Hegemonie fu întrerupt în mijlocul transmisiei, la o oră după ce trupele Expulzaților intrară în oraș.

Colonelul Fedmahn Kassad sosi cu Flota 1 FORȚĂ după douăzeci și nouă de săptămâni standard. Treizeci de nave-torțe de clasă-omega ce protejau o singură Navă-Salt echipată cu teleproiector pătrunseră cu viteză mare în sistem. Sfera de singularitate fu activată la trei ore după oprirea rotirii, iar după alte zece ore în sistemul planetar se desfășuraseră pe poziție patru sute de nave FORȚĂ. Contrainvazia se declanșase după douăzeci și una de ore.

Acelea erau datele matematice ale primelor minute ale Bătăliei pentru Bressia. Pentru Kassad, amintirea acelor zile și săptămâni nu consta în date matematice, ci în frumusețea teribilă a luptelor. Era pentru prima dată când Navele-Salt fuseseră utilizate pentru ceva peste nivelul unei divizii și urmasse confuzia care era de așteptat. Kassad sosi de la o distanță de cinci minute-lumină și se prăbuși pe pietriș și praf galben, fiindcă portalul teleproiector al navei de asalt era orientat cu deschiderea în jos pe o pantă înclinată, lunecoasă din cauza noroiului și sângelui primelor grupe care intraseră.

Kassad rămase întins în noroi și privi în josul pantei la spectacolul nebunesc. Zece dintre cele șaptesprezece nave de asalt teleproiectate luseseră doborâte și ardeau, risipite peste poalele dealurilor și ogoare aidoma unor jucării distruse. Câmpurile restrictive ale navetelor supraviețuitoare se diminuau sub un atac violent de proiectile și foc de FPI, care transformase zonele de asolizare în domuri de flăcări portocalii.

Display-ul tactic al lui Kassad era un dezastru fără speranțe; vizorul lui afișa un vâlmășag de vectori de foc imposibili, pâlpâind cu roșu fosforescent locurile unde soldații FORȚEI zăceau murind și cu suprapuneri de spectre bruiaj ale Expulzaților. Cineva răcnea: „Oh, la dracu! La dracu! Oh, la dracu!” pe circuitul lui primar de comandă și implanturile consemnau un vid acolo unde ar fi trebuit să fie datele Grupului de Comandă.

Un soldat îl ajută să se ridice, Kassad își scutură noroiul de pe bagheta de comandă și se feri din calea următorului grup care se teleproiecta, iar războiul începu.

Din primele lui minute pe Bressia de Sud, colonelul înțelesese că Noul Bushido era mort. Optzeci de mii de soldați FORȚĂ: sol superb înarmați și instruiți avansară din capetele de pod, căutând lupta într-o regiune

nepopulată. Trupele Expulzaților se retraseră în spatele unei Unii de pământ pârjolit, lăsând în urmă doar bombe-capcană ucigașe și civili morți. FORȚA folosi teleproiectoarele pentru a-și surprinde inamicul, pentru a-l sili să lupte. Expulzații răspunseră cu un baraj de arme nucleare și plasmă, ținând infanteria a sub câmpuri de forță în timp ce propria lor infanterie se retrăgea pentru a pregăti defensive în jurul orașelor și capetelor de pod ale navetelor ce asolizau.

În spațiul cosmic nu se înregistra nici o victorie rapidă care să modifice raportul de forțe pe Bressia de Sud. În ciuda atacurilor simulate și a ocazionalelor bătălii înverșunate, Expulzații păstrară controlul complet într-o sferă cu raza de 3 UA1 în jurul Bressiei. Unitățile FORȚĂ spațiu se retraseră și se concentrară să mențină flota în raza de teleproiectare și să protejeze Nava-Salt primară.

Bătălia la sol a cărei durată fusese estimată la două zile se prelungi la treizeci de zile, apoi la șaizeci. Războiul revenise la nivelul secolului XX sau XXI: campanii lungi și feroce purtate prin praful de cărămizi al orașelor ruinate, peste cadavrele civililor. Cei optzeci de mii de soldați FORȚĂ inițial pieriră, fură întăriți cu alți o sută de mii și continuau să fie decimați, când fură solicitate alte două sute de mii. Numai fermitatea încruntată a Meinei Gladstone și a încă unei duzini de senatori hotărâți menținu în viață războiul și ucise trupele, în vreme ce miliardele de glasuri ale Totalității și Consiliului Consultativ IA cereau părăsirea planetei.

Kassad pricepuse aproape instantaneu modificarea de tactică. Instinctele lui de bătaș de stradă ieșiseră la suprafață și preluaseră inițiativa chiar înainte ca majoritatea diviziei sale să fie rasă de pe fața pământului în Bătălia de la Stoneheap. Pe când alți comandanți IORȚĂ încetaseră practic să mai funcționeze, încremeniți în indecizie de această violare a Noului liushido, Kassad - la comanda regimentului său și în calitate de comandant temporar al diviziei după ce (îrupul de Comandă Delta fusese distrus de o încărcătură nucleară - sacrifică oameni pentru a câștiga limp și solicită arme de fuziune pentru a-și susține propriul contraatac. Până în momentul în care Expulzații se retraseră la nouăzeci și șapte de zile după „salvarea” Bressiei de către FORȚĂ, Kassad își câștigase porecla cu două tăișuri de Călăul Bressiei de Sud. Se spunea că până și propriii lui soldați se temeau de el.

Iar Kassad o visa pe ea în vise ce erau mai mult - și mai puțin - decât niște simple vise.

În ultima noapte a Bătăliei pentru Stoneheap, în labirintul de tuneluri întunecate în care Kassad și trupele sale de ucigași-vânători foloseau sonice și gaz T-5 pentru a alunga ultimele furnicare de comandouri ale Expulzaților, colonelul adormi printre flăcări și urlete și simți atingerea degetelor ei lungi pe obraz și apăsarea moale a sânilor ei.

Note:

1 Unitate Astronomică, egală cu 149 597 870 kilometri (n. tr.).

Când pătrunseră în Noua Vienă, în dimineața de după lovitura spațială solicitată de Kassad, cu soldații urmând făgașele de arsură șlefuite ca sticla și late de douăzeci de metri din orașul bombardat, bărbatul privise fără să clipească la rândurile de capete omenești ce zăceau pe pavaj, înșiruite grijuliu parcă pentru a primi trupele FORȚĂ salvatoare cu privirile lor acuzatoare. Revenise în VEM-ul lui de comandă, dan / immons închisese chepengurile și - ghemuindu-se în bezna caldă care mirosea a cauciuc, plastic încins și ioni încărcăți - auzise murmurele ei peste bolborositul canalelor C3 și codurilor implanturilor.

În seara dinaintea retragerii Expulzaților, Kassad părăsi conferința de comandă de la bordul lui HS Brazil, se teleproiectă la cartierul lui general din Inde-libles, în nordul văii Hyne și merse cu vehiculul de comandă până în vârf, pentru a privi bombardamentul final. Cele mai apropiate lovituri nucleare tactice erau la patruzeci și cinci de kilometri depărtare. Bombele cu plasmă înfloreau aidoma unor flori portocalii și roșii ca sângele plantate într-o rețea perfectă. Colonelul număra mai bine de două sute de coloane dansatoare de lumină verde, când sulilele bicelor-iadului ferfenițiră platoul lat. Și chiar înainte de a adormi, pe când stătea pe poalele VEM-ului și-și alunga din ochi postimagini albicioase, ea sosi. Purta o rochie albastru-deschis și pășea ușor printre plantele burr moarte de pe versantul dealului. Briza îi învălurea țesătura moale a rochiei. Chipul și brațele îi erau pale, aproape translucide. Ii rosti numele - Kassad aproape că putu să audă cuvintele -, apoi al doilea val de bombardamente se rostogoli peste câmpia de sub el și totul se pierdu în zgomot și flăcări.

Așa cum pare să fie regula într-un Univers aparent guvernat de ironie, Fedmahn Kassad trecuse teafăr prin nouăzeci și șapte de zile din cele mai dure lupte pe care le cunoscuse Hegemonia, doar pentru ca să lie rănit la două zile după ce ultimii Expulzați se i etrăsaseră în navele-roi. Se afla în clădirea Centrului (Jivic din Buckminster, una dintre cele trei rămase în picioare, oferind răspunsuri scurte la întrebările stupide ale unui reporter al Worldweb, când o bom-lă-capcană cu plasmă, nu mai mare decât un micro-omutator, explodă la cincisprezece niveluri deasupra, îi proiectă pe reporter și doi asistenți ai lui Kassad printr-o grilă de ventilație, jos în stradă, și năru clădirea peste el.

Kassad a fost medevacuat la cartierul general al diviziei și de acolo teleproiectat pe Nava-Salt aflată acum pe orbita celui de-al doilea satelit natural al Kressiei. Acolo a fost resuscitat și trecut la reanimare, în timp ce ofițerii superiori și politicienii Hegemoniei îi decideau soarta.

Din cauza conexiunii teleproiector și a transmisiilor mass-media în timp real de pe Bressia, colonelul Fedmahn Kassad devenise un soi de cause celebre. Miliardele de oameni care fuseseră îngroziți de sălbăticia fără precedent a campaniei din Bressia de Sud ar fi fost încântați să-l vadă adus

în fața Curtii Marțiale sau judecat pentru crime de război. Directorul executiv Gladstone și mulți alții îi considerau atât pe el, cât și pe ceilalți comandanți FORȚĂ drept niște salvatori.

În cele din urmă, Kassad a fost îmbarcat într-o navă-spin, la terapie intensivă, pentru călătoria lentă înapoi spre Web. Întrucât îngrijirea medicală avea să fie făcută oricum în amnezie, era cumva logic să lase vechile nave-spital să se ocupe de cei grav răniți și de morții ce puteau fi reanimați. Până ajungeau în Worldweb, Kassad și ceilalți pacienți ar fi fost ați de serviciu activ. În plus, colonelul ar fi acumulat o datorie temporală de minimum optsprezece luni standard și orice controverse privind persoana lui puteau fi încheiate deja de mult.

Kassad se trezi și văzu silueta întunecată a unei femei aplecându-se deasupra lui. Pentru o secundă fu convins că era ea, apoi își dădu seama că era un medic FORȚĂ.

- Sunt mort? șopti el.

- Ai fost. Te afli la bordul lui HS Merrick. Ai trecut de câteva ori prin resuscitare și reanimare, dar probabil că nu-ți amintești din cauza postefectelor amneziei. Suntem gata să începem următoarea etapă în terapia recuperatorie. Crezi că ai putea încerca să umbli?

Bărbatul ridică un braț pentru a-și acoperi ochii. În ciuda dezorientării cauzate de amnezie, își reamintea acum sesiunile dureroase de terapie, orele îndelungate petrecute în cuvele cu viruși ARN și chirurgia. Cel mai mult își reamintea chirurgia.

- Care-i ruta noastră? Întrebă el, continuând să-și protejeze ochii. Am uitat cum ne-ntoarcem în Web.

Medicul zâmbi de parcă ar fi fost o întrebare pe care i-o pusese de fiecare dată când ieșise din amnezie. Poate că așa și era.

- Ne vom opri pe Hyperion și Garden, zise ea. Tocmai am intrat pe orbita lui...

I'emeia fu întreruptă de sunetul sfârșitului lumii -țipete de gigantice trâmbițe de alamă, scrâșnete de metal rupt, zbierete de Furii. Kassad se rostogoli din p.n, trăgând salteaua după el când căzu în gravitația «lc- 0,16 g. Uragane îl împinseră peste podea, proiectând în el recipiente, tăvi, așternuturi, cărți, corpuri, instrumente din metal și nenumărate alte obiecte. IUrbați și femei țipau, cu vocile crescând în falsetto, pe măsură ce aerul se rarefia în salon. Kassad simți salteaua izbindu-se de perete; deschise ochii și privi pe sub palmele făcute streășină.

La un metru de el, un păianjen de mărimea unei mingi de fotbal cu picioare, agitându-se sălbatic, se străduia să pătrundă printr-o fisură ce apăruse brusc în peretele despărțitor. Picioarele lipsite de articulații ale creaturii păreau să lovească hârtiile și celelalte fragmente ce se roteau în jurul lui. Păianjenul se răsuci și bărbatul înțelese că era capul medicului; femeia fusese decapitată în explozia inițială. Părul ei lung biciui fața lui Kassad. După aceea, fisura se lăți la dimensiunile unui pumn și capul dispăru prin ea.

Kassad se ridică, exact în clipa în care brațul-tangon își opri rotirea și senzația de „sus” încetă. Singurele forțe care operau acum erau uraganele ce continuau să repeadă tot ceea ce exista în salon spre fisurile și crăpăturile din peretele despărțitor, alături de zguduirile și rostogolirile amețitoare ale navei. Colonelul pluti împotriva curentului, trăgându-se către ușa coridorului brațului-tangon, folosindu-se de orice priză pe care o putea găsi și dând disperat din picioare pe ultimii cinci metri prin imponderabilitate. O tavă de metal îl izbi deasupra ochiului; un leș cu hemoragia revărsată prin ochi aproape că-l dezechilibra, trimițându-l îndărăt în salon. Ușile etanșe pentru urgențe se izbeau inutil într-un pușcaș marin mort, al cărui trup în costum spațial le bloca închiderea. Kassad se rostogoli prin ușă în puțul brațului-tangon și trase cadavrul după el. Ușa se închise etanș în urma lui, dar în puț nu exista mai mult aer decât fusese în salon. Undeva, urletul unei sirene se subție și deveni inaudibil.

Kassad urlă și el, străduindu-se să se elibereze de presiune, pentru ca să nu-i explodeze plămânii și timpanele. Brațul-tangon continua să piardă aer; el și cadavrul erau trași pe distanța de o sută treizeci de metri spre corpul principal al navei. Împreună cu pușcașul marin, se rostogoli prin brațul-tangon într-un vals macabru.

Colonelul avu nevoie de douăzeci de secunde pentru a acționa deschiderile de urgență de pe costumul pușcașului și de alt minut pentru a ejecta cadavrul bărbatului și a se strecura el înăuntru. Era cu cel puțin zece centimetri mai înalt decât fusese mortul și deși costumul era construit pentru a îngădui un grad de dilatare, continua să-l ciupească dureros la ceafă, încheieturi și genunchi. Casca îi strângea fruntea ca fălcile unei menghine. Stropi de sânge și fragmente dintr-o substanță moale și albă erau lipite de interiorul vizorului. Schija de șrapnel care-l ucisese pe pușcașul marin lăsase orificii de intrare și de ieșire, însă costumul se străduise să se autosigileze. Majoritatea ledurilor de pe piept arătau culoarea roșie și costumul nu răs-punse când bărbatul îi ceru un raport de stare, totuși i "circulatorul respirator funcționa, deși cu un hâ-răit îngrijorător.

Kassad încercă radioul costumului. Nimic, nici măcar paraziți de fundal. Găsi mufa comagendei și i conecta într-un termex din perete. Nimic. Nava se zgudui apoi încă o dată, cu metalul reverberând sub i »succesiune de șocuri și Kassad fu proiectat în pere-tle puțului brațului-tangon. Una dintre cuștile de t ransport se rostogoli pe lângă el, cu cablurile retezate slichuind ca tentaculele unei anemone de mare agitate. În cușcă erau cadavre, iar alte corpuri se vedeau învâlmășite pe segmentele scării spirale ce mai rămă-seseră intacte pe peretele puțului. Colonelul se catapultă din picioare pe restul distanței până la capătul puțului și descoperi că toate ușile etanșe erau închise, brațul-tangon în sine se închisese ca un iris, dar în principalul perete despărțitor existau găuri suficient de mari pentru a trece pe acolo cu un VEM comercial.

Nava se clătină încă o dată și începu să facă tumbe sălbatice, aplicând noi și complexe forțe Coriolis asupra lui Kassad și a tuturor obiectelor din puț. El se agăță de metalul sfâșiat și se trase printr-o ruptură în carcasa triplă a lui HS Merrick.

Aproape că izbucni în râs, când văzu interiorul. Cei care atacaseră vechea navă-spital o făcuseră ca la carte, retezând și străpungând carcasa cu FPI-uri până ce etanșările pneumatice cedaseră, unitățile autosi-gilante se spărseseră, roboții de autoreparare fuseseră supraîncărcați și pereții despărțitori interiori se năruiseră. După aceea, nava inamică lansase proiectile în interiorul fuzelajului, cu focoaie conținând ceea ce trupele FORȚĂ:spațiu numeau în mod bizar „mitralii”. Efectul fusese similar cu declanșarea unei grenade antipersonale într-un labirint ticsit cu șobolani.

Luminile răzbăteau printr-o mie de găuri, ici-colo devenind raze colorate, în locurile unde întâlneau o bază coloidală în vâlul plutitor de praf, sânge sau lubrifiant. Din locul unde atârna, răsucindu-se la fiecare zguduitor și rostogolire a navei, Kassad putea să vadă vreo douăzeci de corpuri, goale și zdrențuite, care se mișcau cu grația înșelătoare de balet subacvatic a morților în imponderabilitate. Cele mai multe cadavre pluteau înconjurate de propriile lor sisteme solare minuscule de sânge și țesuturi. Câteva îl priveau cu holbarea proprie personajelor din filmele de desene animate, cu ochii dilatați de presiune, și păreau că-l cheamă la ele prin mișcări aleatorii, languroase de mâini și brațe.

Bătând energic din picioare, Kassad avansa printre sfărâmaturi, ca să ajungă la puțul principal de coborâre spre centrul de comandă. Nu văzuse nici o armă - se părea că nimeni, cu excepția pușcașului marin, nu reușise să se îmbrace în costum spațial -, dar știa că în centrul de comandă sau în secțiunea ocupată de pușcași marini la pupa trebuia să existe un rastel cu armament.

Kassad se opri la ultima ușă de etanșare distrusă și rămase cu ochii holbați. De data aceasta, izbucni în râs. Dincolo de punctul acela nu mai exista nici puțul principal de acces, nici pupa. De fapt, nu mai exista nava. Secțiunea în care se afla el - un braț-tan-i, i ni și modulul salonului medical, o halcă neregulată din fuzelaj - fusese smulsă și desprinsă de navă cu ușurința cu care Beowulf smulsese brațul din trupul lui Grendel. Ultima ușă, neetanșă, către puțul de acces d. Klea spre spațiul cosmic. La câțiva kilometri depărlare, colonelul văzu alte fragmente distruse din HS Merrick, rostogolindu-se sub strălucirea soarelui. <) planetă verde-lapislazuli se vedea uriașă, atât de aproape, încât Kassad fu încercat de un val de acro-lobie și se strânse mai puternic de cadrul ușii. Zări apoi o stelută ivindu-se dinapoia cercului planetei, urmele laser clipiră într-un limbaj Morse rubiniu și () secțiune de navă aflată la o jumătate de kilometru i le vid în fața bărbatului explodă din nou într-o jerbă de metal vaporizat, compuși volatili înghețați instan-i aneu și punctulețe negre rostogolitoare despre care își dădu seama că erau trupuri.

Kassad se trase mai adânc în interiorul hățișului disimulator de sfărâmături și-și analiză situația. Costumul pușcașului marin nu putea rezista mai mult de o oră - deja putea simți duhoarea de ouă stricate a recirculatorului respirator defect - și pe durata strădaniei sale de a avansa prin epavă, el nu zărise nici un compartiment sau container etanș. Și chiar dacă ar fi găsit o incintă sau sas în care să se adăpostească, ce ar fi urmat? Nu știa dacă planeta de dedesubt era Hyperion sau Garden, însă era convins că pe nici una dintre planetele acelea nu staționau trupe FORȚĂ De asemenea, era destul de sigur că nici o forță defe sivă locală n-ar fi atacat o navă de război a Expul: ților. Aveau să treacă zile bune înainte ca o navetă patrulare să investigheze fragmentele din HS Merrick. Era perfect posibil, o știa foarte bine, ca orbita secțiunii în care se afla el acum să se micșoreze înainte ca planetarii să fi trimis pe cineva să o examineze, trimițând mii de tone de metal contorsionat să ardă în atmosferă. Mai știa că planetarilor nu le-ar fi plăcut asta, dar, din punctul lor de vedere, putea fi preferabil să îngăduie prăbușirea unor fragmente arzătoare din cer decât să-i nemulțumească pe Expulzați. Dacă planeta avea defensive orbitale primitive sau FPI-uri bazate la sol, realiză el și surâse amar, ar fi fost chiar mai logic să țintească în fragmentele epavei pentru a le mărunți cât mai mult, în loc să tragă asupra navei Expulzaților.

Oricum, diferența nu conta pentru el. Dacă nu întreprindea rapid ceva, avea să fie mort cu mult înainte ca restul de navă în care se afla să pătrundă în atmosferă sau ca planetarii să intre în acțiune.

Câmpul de amplificare al pușcașului fusese fisurat de schija care-l ucisese, dar Kassad trase peste vizor ceea ce mai rămăsese din display. Ledurile de avertizare clipeau roșii, totuși costumul mai avea suficientă energie pentru a-i arăta imaginile amplificate strălucind verde-pal prin rețeaua de fisuri subțiri ca firul de păr. Kassad privi cum nava-torță a Expulzaților se opri la o sută de kilometri, cu câmpurile defensive încetoșând stelele de pe fundal, și lansă niște obiecte. Într-o clipă, bărbatul fu sigur că acelea erau proiectilele care aveau să dea lovitura de grație și se pomeni i injind fără încântare înaintea certitudinii de a avea numai câteva secunde de trăit. După aceea remarcă viteza lor redusă și spori încă puțin amplificarea. Ledurile de energie pâlpăiră roșu și amplificarea cedă, însă nu înainte ca el să fi văzut formele ovoidale subțiate l i un capăt, presărate de duze și cupole cockpit, urmate hecare de o încălceală de șase brațe manipulatorie lipsite de articulații. „Calmari”, așa numiseră cei din FORȚĂ: spațiu navetele de abordaj ale Expulzaților.

Kassad se retrase în epavă. Dispunea de numai câteva minute înainte ca unul sau mai mulți calmari să ajungă aici. Câți Expulzați se puteau afla într-o navetă ca aceea? Zece? Douăzeci? Era sigur că nu puteau l i mai puțin de zece, bine înarmați și dotați cu senzori infraroșii și de mișcare. Elita Expulzaților, echivalentă pușcașilor marini spațiali ai Hegemoniei, comandourile nu numai că fuseseră antrenate pentru lupta în imponderabilitate, ci se

născuseră și crescuseră în absența gravitației. Membrele lor lungi, degetele prehensile și cozile proteze reprezentau avantaje suplimentare pentru mediul respectiv, deși colonelul se îndoia că ei ar fi avut nevoie de mai multe avantaje decât dețineau deja.

Începu să se tragă cu grijă înapoi prin labirintul de metal contorsionat, luptându-se cu valul de adrenalină secretat de spaimă, care-l făcea să dorească să se propulseze cu violență din picioare, zbierând prin beznă. Ce vor ei? Prizonieri. Asta ar fi soluționat problema lui imediată de supraviețuire. Pentru a supraviețui, nu trebuia să facă nimic altceva decât să se predea. Dificultatea soluției era faptul că bărbatul văzuse hologramele FORȚAxontrainformații ale navei Expulzaților pe care o capturaseră în

vecinătatea Bressiei. În cala ei de stocare fuseseră două sute de prizonieri.

Iar Expulzații avuseseră în mod evident multe întrebări pentru acei cetățeni ai Hegemoniei. Poate că-i incomodase hrănirea și înțemnițarea unui număr atât de mare de oameni - sau poate că aceea era metoda lor esențială de interogare -, dar civilii de pe Bressia și soldații FORȚĂ capturați fuseseră găsiți jupuiți și răstigniți pe tăvi de oțel ca niște broaște la un curs practic de biologie, cu organele scăldate în fluide nutritive, brațele și picioarele amputate expert, ochii înlăturați și creierele pregătite pentru întrebările interogatorilor cu sonde de comunicații corticale rudimentare și mufe inductive introduse direct în cranii prin orificii de câte trei centimetri.

Kassad se trase mai departe, plutind printre sfârâ-mături și măruntaiele învâlmășite ale cablajelor navei. Nu simțea nici cea mai mică înclinație să se predea. Secțiunea ce se rostogolea prin spațiul cosmic vibra, când cel puțin unul dintre calmari se atașă de carcasă ori de peretele despărțitor.

Gândește, își ordonă Kassad. Avea nevoie de o armă într-o măsură mai mare decât de o ascunzătoare. În timpul târâșului prin epavă, oare nu văzuse ceva care l-ar fi putut ajuta să supraviețuiască?

Se opri și rămase agățat de o bucată expusă de i iUl de fibră optică, în timp ce se gândea. Salonul medical în care se trezise... paturile... cuvele amne-icc... aparatura de reanimare... cele mai multe obiecte luseseră absorbite în spațiul cosmic prin găurile învelișului exterior. Puțul brațului-tangon... cușca liiului... cadavrele de pe scară. Nici o armă. Majo-i u.itea trupurilor fuseseră despuiate în urma exploziilor mitraliilor sau a decompresiei bruște. Cablurile i .1 e ușorului? Nu, erau prea lungi și imposibil de tăiat fără instrumente. Instrumente? Nu zărise nici unul.

< tabinetele medicale cu ușile larg deschise din lungul i oridoarelor dinainte de puțul de acces principal... S.tlile de imagistică medicală, cuvele RMN și pulverizare cu capacele ridicate aiodoma unor sarcofage jefuite... O sală de operații rămasă intactă, cu interiorul

< a un labirint de instrumente risipite și cabluri plu-i itoare... Solarul, complet golit, atunci când ferestrele explodaseră spre exterior... Saloanele pentru pacienți... Saloanele pentru medici... Camerele de serviciu, coridoarele și cubiculumuri neidentificabile... Cadavrele...

Kassad mai rămase atârnat o secundă, se orienta în labirintul rostogolitor de lumini și umbre, apoi se propulsa din picioare.

Sperase că va beneficia de zece minute; avu parte de mai puțin de opt. Știa că Expulzații vor fi metodici și eficienți, totuși subestimase cât de eficienți puteau fi în imponderabilitate. Își miza viața pe ipoteza că în fiecare echipă de cercetare aveau să fie doi - procedura standard a pușcașilor marini, similar felului în care șobolanii din FORȚĂrsol învățaseră să treacă de la o ușă la următoarea în luptele din orașe, un năvălind în camere, rând pe rând, iar celălalt asigurând foc de acoperire. Dacă erau mai mult de doi, dacă Expulzații lucrau în grupe de câte patru, K; avea să moară cu certitudine.

Plutea în mijlocul Sălii de Operații nr. 3, când Expulzatul pătrunse pe ușă. Recirculatorul respirat al colonelului cedase aproape complet și el plutea imobil, horecând aer viciat, când Expulzatul intrase, îi dăduse ocol și-și ațintise cele două arme asupra siluetei neînarmate în costum spațial avariât de pușcaș marin.

Kassad mizase pe faptul că starea jalnică a costumului și vizorului său aveau să-i câștige o clipă sau două. Dinapoia vizorului mănjit de sânge și țesut cerebral, ochii lui priviră fără să vadă în sus, când îl baleie raza de lumină de pe pieptul Expulzatului. Comandoul avea două arme: un paralizator sonic într-o mână și un pistol mai mic, însă mult mai letal, cu fascicul îngust, în degetele lungi ale „picioarelor” stâng. Ridică arma sonică. Kassad avu timp să observe spinul ucigaș al cozii proteză, după care declanșa mouse-ul din mâna dreaptă înmănușată.

Colonelul avusese nevoie de aproape toate cele opt minute pentru a conecta generatorul de avarie la circuitele sălii de operații. Nu toate laserele chirurgicale supraviețuiseră, dar șase mai funcționau. Kassad poziționase patru dintre cele mai mici pentru a acoperi zona imediat din stânga ușii, iar pe cele două cu tăierea oaselor le ațintise către spațiul din înălțime. Expulzatul se deplasase în dreapta.

< Costumul spațial al Expulzatului explodează. Lase-i continuă să sfârtece în cercurile lor prepro-jumate, în vreme ce Kassad se propulsa înainte, «i i urându-se pe sub razele albastre ce răscoleau acum iță de fluid izolator inutil și sânge fierbător, care or Urgea treptat. Smulse arma sonică exact în secunda în care al doilea Expulzat pătrunse în sală, agil ca un inpanzeu de pe Vechiul Pământ.

Kassad lipi sonica de casca lui și trase. Forma din i istum se înmuie. Coda proteză zvâcni de câteva ori, mănă de impulsuri nervoase aleatorii.

Declanșarea atât de aproape de a unei sonice nu era o cale de a lua prizonieri; o rafală de la distanță aceea trans-lorma creierul unui om într-un fel de terci de ovăz. < Colonelul nu dorea să ia prizonieri.

Lovi din picioare, desprinzându-se, prinse o traversă și baleie sonica activă peste cadrul ușii deschise. Nimeni nu mai apără pe acolo. O altă verificare efectuată după douăzeci de secunde arată un coridor pustiu.

Kassad ignoră primul corp și-l dezbracă pe omul cu costum intact. Comandoul era gol sub costum și se dovedi că nu era un bărbat; femeia avea păr blond tuns scurt, săni mici și un tatuaj chiar deasupra liniei părului pubian. Avea pielea foarte palidă și din nas, urechi și ochi se prelingeau picături de sânge. Kassad reținu că Expulzații foloseau femeii în Marina lor. Toate trupurile de Expulzați de pe Bressia fuseseră masculine.

Își păstră casca și recirculatorul respirator, după aceea lovi cadavrul cu piciorul, îndepărtându-l, și îmbracă costumul nefamiliar. Vidul îi explodă vase sanguine din piele. Frigul pătrunzător îl mușcă, pe când se străduia cu încheietori și încheietori ciudate. Deși era înalt, era prea scund pentru costumul femeii. Reușea să opereze mânușile brațelor, dacă se întindea foarte mult, dar cele pentru picioare și conexiunile cozii erau în afara posibilităților sale. Le lăsa să atârne inutile, apoi își scoase casca și se luptă să monteze în locul ei globul Expulzat.

Ledurile gulerului străluciră chihlimbarul și violet. Kassad auzi vâjâitul aerului prin timpanele ce-l dureau și fu cât pe-acum să vomite, asaltat de o duhoare grea, pătrunzătoare. Bănuia că pentru un Expulzat era mirosul dulce al căminului natal. Peticele-difuzoare din glob șopteau comenzi codificate într-un limbaj care semăna cu o bandă audio de Engleză Veche derulată în sens invers cu viteză mare. Kassad își asuma alt risc, mizând de data aceasta pe presupunerea că unitățile de sol ale Expulzaților de pe Bressia funcționaseră ca echipe semiindependente, conectate prin contacte vocale radio și telemetrie de bază, spre deosebire de rețeaua de implant tactic a FORȚELsol. Dacă și aici utilizau același sistem, atunci șeful unității ar fi putut să știe că doi dintre oamenii săi lipseau, poate chiar să aibă datele lor medcom, dar să nu știe exact unde anume se aflau.

Kassad decise că era momentul să termine cu ipotezele și să acționeze. Programă mouse-ul să declanșeze tăierile chirurgicale asupra oricui intra în sala de ope-. nu, după care țopăi, împleticindu-se, pe coridor.

I '«plasarea în costumul acela blestemat, gândi el, nana cu încercarea de a merge cu pantalonii cobo-i .ii, i în vine în condițiile unui câmp gravitațional. Luase i ii el ambele pistoale energetice și - negăsind vreo il mură, inele de fixare, cârlige, petice cu arici, cleme magnetice sau buzunare în care să le poarte - plutea i. um, înaintând aidoma unui pirat cherchelit dintr-o liolodramă, cu câte o armă în fiecare mână, ricoșând ilmtr-un perete în celălalt. Fără chef, lăsa un pistol i plutească în urma lui și încercă să se prindă de pereți și să se tracteze cu un singur braț. Mănușa îi na cu vreo trei numere mai mare. Nenorocita de i >adă se bălângănea, îi lovea globul căștii și se simțea i (almente ca și cum ar fi fost sodomizat.

În două rânduri se piti în crăpături, când zări lumini în depărtare. Aproape că ajunsese la puntea des- (hisă de unde privise apropierea calmarului, când ocoli un colț și fu cât pe-acum să se izbească de trei Expulzați.

Faptul că purta costum de Expulzat îi oferi un avan-i aj de minimum două secunde. Il împușcă pe primul Kxpulzat în cască de la distanță minimă. Al doilea trase o rafală sonică nesigură ce trecu pe lângă umărul stâng al colonelului, înainte ca el să-i expedieze trei salve în piept. Al treilea membru al grupului de comando execută o tumbă peste cap spre înapoi, găsi trei mâneri și dispăru îndărătul unui perete despărțitor rupt. Căștile lui Kassad răsunară de blesteme, comenzi și întrebări. Bărbatul porni într-o urmărire tăcută.

Al treilea Expulzat ar fi scăpat, dacă n-ar fi redescoperit sentimentul onoarei și nu s-ar fi întors să lupte. Kassad simți un deja-vu inexplicabil, când îi trase o salvă de energie prin ochiul stâng de la cinci metri depărtare.

Cadavrul se rostogoli către înapoi, ieșind la lumina soarelui. Kassad se târî până la deschidere și privi atent calmarul imobilizat la nici douăzeci de metri depărtare. Era, se gândi, primul lui strop de noroc de multă vreme încoace. Se propulsa din picioare peste distanța care-l despărțea de vehiculul spațial, știind că, dacă cineva ar fi vrut să-l împuște din calmar sau din epavă, el n-ar fi avut cum să se apere. Încercă tensiunea provocată de ridicarea scrotului pe care o avea întotdeauna când se simțea o țintă expusă. Nimeni nu trase în el. Comenzi și întrebări îi țiuiau în urechi. Nu le putea înțelege, nu știa de unde proveneau și, în general, consideră că era mai bine să nu participe la dialog.

Stângăcia cauzată de masivitatea costumului fu cât pe-acți să-l facă să rateze calmarul. Pentru o clipă, gândi că un asemenea eșec spectaculos ar fi fost verdictul cel mai potrivit al Universului pentru ambițiile lui războinice: curajosul luptător care plutește pe o orbită din apropierea planetei, fără sisteme de manevră, fără propulsie, fără nici o masă de reacție de vreun tip... până și pistolul era fără recul. Și-ar fi sfârșit viața, tot atât de inutil și inofensiv precum un balon scăpat din mâna unui copil.

Kassad se întinse până ce încheieturile îi trosniră, prinse o antenă-vergea și se trase încet, mână peste mână, până la fuzelajul calmarului.

Unde dracu' era sasul? Fuzelajul era relativ neted pentru un vehicul cosmic, dar decorat cu nenumărate lcheme, decalcuri și panouri ce anunțau probabilele echivalente ale Expulzaților pentru: FĂRĂ SCARĂ sau PERICOL: PROPULSIE BABORD. Nu era vizibilă nici o intrare. Bănuia că la bord se găseau Expulzați, cel puțin un pilot, și că aceștia se întrebau probabil de ce comandoul lor care se întorsese se târa acum pe fuzelaj ca un crab șchiop în loc să acționeze ecluza. Sau poate că ei știau răspunsul și așteptau înăuntru cu armele scoase. Oricum, era evident că nimeni n-avea să-i deschidă ușa.

la mai dă-i dracu', gândi el și trase într-unui dintre i adormirile de observație. Expulzații aveau o navă bine ordonată. Doar echivalentul câtorva agrafe de hârtie și monede țâșniră afară odată cu gheizerul de aer din interior.

Colonelul așteaptă până ce erupția încetă, apoi se strecură prin deschizătură.

Se găsea în secțiunea pentru transport: o cală capitonată care semăna destul de bine cu compartimentul pentru șobolani-spațiali din orice navetă de asolizare sau TAB. Kassad își notă mental că într-un calmar puteau încăpea probabil douăzeci de Expulzați în cos-t ume spațiale de luptă complete. Acum era pustiu. Un chepeng deschis ducea la cockpit.

Doar pilotul rămăsese la bord și se găsea în pr cesul final de descheiere a centurilor de siguranță când Kassad îl împușcă. Colonelul împinse trupul 1 secțiunea pentru transport, după aceea se fixă el însuși în ceea ce spera că este fotoliul de comandă.

Lumina caldă a soarelui pătrundea prin radomul de deasupra.

Videomonitorare și holoconsole prezentau scenele de la prova și pupa, iar imagini de la camerele de umăr ofereau o idee asupra operației de căutare ce se desfășura în epavă. Kassad întrezări trupul gol din Sala de Operații nr. 3 și câteva siluete prinse într-un schimb de focuri cu laserele chirurgicale.

În holodramele din copilăria lui Fedmahn Kassad, eroii păruseră aproape întotdeauna să știe cum să opereze forfecări, nave spațiale, VEM-uri ciudate și alte mașinării stranii, ori de câte ori era necesar. Kassad fusese instruit să se descurce cu transportoare militare, tancuri simple și TAB-uri, eventual un vehicul de asalt sau o navetă de asolizare, în cazuri disperate. Dacă ar fi rămas izolat într-o navă FORȚĂ lipsită de echipaj, o posibilitate foarte îndepărtată, s-ar fi putut descurca în centrul de comandă într-atât încât să comunice cu calculatorul principal sau să expedieze o solicitare de ajutor prin radio sau transmițătorul sperluminic. Așezat în fotoliul de comandă al unui calmar al Expulzaților, Kassad nu beneficia nici de cel mai infim indiciu.

Totuși lucrurile nu stăteau chiar atât de rău. El recunoscuse imediat fantele de prindere ale manipuloarelor tentaculelor calmarului și, dacă ar fi beneficiat tir două-trei ore de gândire și testare, ar fi putut desluși câteva alte comenzi. Nu dispunea însă de nici un Irl de răgaz. Pe ecranul prova se vedeau trei siluete în costume spațiale ce se lansaseră spre calmar, trăind în timp ce înaintau. Capul cu piele palidă, cu ispect bizar, extraterestru, al unui Expulzat se matea i iliză pe neașteptate pe holoconsolă. Kassad auzi striate în peticele-difuzoare ale căștii.

Broboane de sudoare îi atârnavă în fața ochilor și-i mânjeau interiorul căștii. Scutură din cap, îndeapăr-i ându-le pe cât putu, miji ochii la consolele de comenzi >i apăsă pe niște suprafețe ce păreau promițătoare. Kassad știa prea bine că era terminat, dacă existau circuite de comenzi verbale, comenzi prioritare sau un calculator suspicios. Se gândise la toate acestea în secunda dinainte să-l împuște pe pilot, totuși nu-și putuse imagina vreun fel în care l-ar fi putut sili pe .icesta sau ar fi putut avea încredere în el. Nu, nu, procedase așa cum trebuia, își spusese colonelul și apăsă alte suprafețe de comandă.

Un propulsor se declanșă.

Calmarul se mișcă, smucindu-și amarările. Kassad ricoșa înainte și înapoi în plasa de centuri.

- Futu-i, șopti el, primul său comentariu audibil de când o întrebase pe doctorița FORȚĂ care era destinația navei.

Se întinse suficient de mult pentru a-și introduce degetele mânușilor în fantele de prindere. Patru dintre cele șase manipulatatoare se desprinseseră. Unul se rupse.

Al șaselea smulse o bucată din peretele despărțitor al HS Merrick.

Calmarul se rostogoli liber. Videocamerele arătară două siluete în costume spațiale care eșuaseră în salturile lor și o treia care se prinsese de aceeași an-tenă-vergea ce-l salvase pe Kassad. Știind acum zona aproximativă în care se găseau comenzile propulsoarelor, bărbatul răpăi frenetic cu degetele pe ele. Deasupra se aprinse o lumină. Toate holoproiectoarele se stinseseră. Calmarul începu o manevră care îngloba cele mai violente elemente de tangaj, ruli și girare. Kassad văzu forma în costum spațial rostogolindu-se peste radomul de deasupra, apărând fulgerător pe videcranul prova, apoi devenind un punctuleț pe ecranul pupa. Expulzatul continuă să tragă salve energetice, până ce fu prea mic ca să mai poată fi zărit.

Kassad se strădui să nu-și piardă cunoștința, pe când tumele sălbatice continuă. O mulțime de alerte verbale și vizuale urlau, solicitându-i atenția. Atinse comenzile propulsoarelor, aprecie că fusese un succes, și-și retrase mâinile când simți ca și cum ar fi fost tras simultan în numai două direcții, nu în cinci.

Imaginea aleatorie a unei videocamere îi arată că nava-torță se îndepărta. Asta era bine. Kassad nu se îndoia că nava de război a Expulzaților îl putea distruge în orice clipă și că ar fi făcut-o, dacă el s-ar fi apropiat sau ar fi amenințat-o în orice fel. Nu știa dacă naveta-calmar în care se afla dispunea de vreun arsenal și de altfel se îndoia că ar fi transportat altceva decât armament antipersonal, dar era sigur că nici un comandant al vreunei nave-torțe n-ar fi îngăduit unui vehicul scăpat de sub control să se apropie de nava sa. Kassad presupunea că toți Expulzații știau deja că naveta-calmar fusese deturnată de inamic. El n-ar fi fost surprins - dezamăgit, da, însă nu surprins -, dacă nava-torță l-ar fi vaporizat dintr-o secundă în alta, dar se bizuia pe două sentimente care erau în esență omeneste, chiar dacă nu aparțineau neapărat omenescului Expulzaților: curiozitatea și dorința de răzbunare.

Curiozitatea, știa colonelul, putea fi dominată în momente de stres, dar era absolut sigur ca o societate paramilitară, semifeudală ca a Expulzaților să aibă cultul răzbunării. Toate celelalte condiții fiind de egalitate, neexistând nici o posibilitate de a le mai produce rău și aproape nici o posibilitate de a evada, se părea că Fedmahn Kassad devenise un prim candidat pentru una dintre tăvile lor de disecție. El spera ca Expulzații să gândească așa. Privi videodisplay-ul prova, se încruntă și-și slăbi harnașamentul, într-atât încât să se poată uita afară prin radomul de deasupra. Calmarul se rostogolea, însă nici pe departe la fel de violent ca înainte. Planeta părea

mai apropiată - una dintre emisferele ei îi acoperea vederea de „deasupra” -, totuși nu știa cât de aproape de atmosferă ajunsese. Nu putea descifra nici unul dintre display-urile cu date. Putea doar să estimeze care fusese viteza lor orbitală și cât de violent putea fi șocul reintrării. Clipa de examinare a scenei spațiale din epava lui Merrick îi sugerase că se găseau foarte aproape, poate doar la cinci-șase sute de kilometri deasupra suprafeței și în genul de orbită de staționare despre care știa că preceda lansarea navetelor de asolizare.

Kassad încercă să-și șteargă fața și se încruntă când vârfurile degetelor mânușii lungi și largi îi loviră vizorul. Era obosit. La dracu', cu numai câteva ore în urmă fusese în amnezie, iar cu câteva săptămâni de timp subiectiv la bordul navei mai devreme fusese cu certitudine corp-mort.

Se întreabă dacă planeta aceea era Hyperion sau Garden; el nu fusese pe nici una, dar știa că Garden era mai populată, pe punctul de a deveni colonie a Hegemoniei. Speră să fie Garden.

Nava-torță lansă trei navete de asalt. Colonelul le zări clar, înainte ca videocamera pupa să panora-meze mai departe. Apăsă comenzile propulsoarelor, până simți că nava se rostogolea și mai rapid către zidul planetei de deasupra sa. Altceva nu-i prea rămăsese de făcut.

Calmarul atinse atmosfera înainte să fie prins din urmă de cele trei navete de asalt ale Expulzaților. Neîndoiros vehiculele acelea erau înarmate și-l aveau de acum în raza de foc a armelor lor, dar cineva din circuitul de comandă fusese probabil curios. Sau furios.

Calmarul lui Kassad nu era câtuși de puțin aerodinamic. Ca majoritatea vehiculelor de deplasare inter-nave, calmarul se putea deplasa la limitele atmosferelor planetare, însă era sortit pieirii dacă se afunda prea mult în puțul gravitațional. Kassad văzu strălucirile i roșii de avertizare asupra intrării în atmosferă, auzi creșterea pârlăiturilor ionice pe canalele radio active >i se întreabă brusc dacă ideea aceea fusese inspirată.

Rezistența atmosferică stabilizează calmarul și Kassad simți prima smucire slabă a gravitației când examina (onsola și brațele de comandă ale fotoliului în cău-i area circuitului de control pe care se rugă să-l găsească acolo. Un videcran acoperit de paraziți arăta una din-i re navetele de asolizare urmată de un siaj de plasmă albastră, în timp ce decelera. Iluzia creată era similară i elei avute atunci când un parașutist aflat în cădere liberă îl privea pe altul care-și deschidea parașuta sau își activa echipamentul de suspensie; naveta de asalt păru să se ridice brusc.

Colonelul avea alte griji pe cap. Aparent nu existau comenzi de evacuare și nici aparatură de ejectare. Toate navetele FORȚA:spațiu aveau la bord un tip sau altul de dispozitiv pentru ieșirea în atmosferă -era un obicei vechi de aproape opt secole, de pe vremea când domeniul zborurilor cosmice consta exclusiv din tentative de incursiuni în imediata vecinătate a învelișului atmosferic al Vechiului Pământ. Probabil că o navetă de deplasare inter-

nave nu ar fi necesitat niciodată un dispozitiv de ieșire în atmosferă, totuși temerile străvechi consemnate în regulamente arhaice greu de eliminat. Cel puțin așa susținea teoria. Kassad nu putu să găsească nimic. Nava lui vibra acum, se rotea și începuse să se încălzească realmente. Bărbatul lovi cu palma peste descuietoearea harnașamentului de siguranță și se trase către partea din spate a calmarului, fără a ști măcar ce anume căuta. Ranițe de suspensie? Parașute? O oereche de aripi?

În cala de transport a trupelor nu exista nimic, cu excepția cadavrului pilotului Expulzat și a câtorva compartimente pentru stocare, puțin mai mari decât containerele pentru rații individuale. Kassad le cercetă în grabă, dar nu găsi nimic care să depășească în mărime o trusă de prim-ajutor. Nici un dispozitiv miraculos.

Putea să audă calmarul zguduindu-se și pârâind, în vreme ce se ținu strâns de un inel pivotam și acceptă faptul că Expulzații nu irosiseră bani sau spațiu pentru dispozitive de salvare de asemenea probabilitate redusă în calmarii lor. De ce ar fi făcut-o? Își petreceau viețile în bezna dintre sistemele stelare; conceptul lor de atmosferă se limita la cilindrul lung de opt kilometri și presurizat al unui oraș-cutie. Sensorii audio exteriori ai căștii costumului începură să recepteze șuieratul neregulat al aerului pe fuzelaj și prin radomul spart din secțiunea pupa. Colonelul strânse din umeri. Riscase totul pe o singură cane de prea multe ori, iar acum pierduse.

Calmarul se cutremura și se zguduia. Kassad auzi tentaculele manipulatorului rupându-se de la provă. Cadavrul Expulzatului fu absorbit brusc prin radomul spart, aidoma unei furnici supte de un aspirator. Kassad se strânse de inelul pivotant și se uită prin chepengul deschis la fotoliile de comandă din cockpit. Pe neașteptate i se părură minunat de arhaice, parcă desprinse dintr-un manual despre primele nave «mice. Părți clin exteriorul navei ardeau deja, vuind jir lângă radomurile de observație ca niște bucăți de tavă. Bărbatul închise ochii și încercă să-și reamin-11 iscă lecțiile din Școala de Comandă Olympos despre M ructura și designul străvechilor vehicule spațiale. Cal-in.irul porni o tumbă finală. Vacarmul era incredibil.

- Allah! icni Kassad, un strigăt pe care nu-l mai lolosise din copilărie. Începu să se tragă spre înainte, către cockpit, prop-i indu-se în rama chepengului deschis, găsind prize pe ininte ca și cum ar fi escaladat un perete vertical. Cu .idevărat suia un perete. Calmarul se stabilizase în-t r-un picaj fatal cu pupa înainte. Kassad sui sub o apă-.ire de 3 g, știind că o singură alunecare i-ar fi fracturat toate oasele din corp. În spatele lui, șuieratul atmos-leric se transformă într-un țipăt, după aceea în urletul unui dragon. Secțiunea pentru transportul trupelor .irdea în explozii sălbatice, care topeau metalele.

Suirea în fotoliul de comandă fu similară cu escaladarea unei surplombe de piatră, purtând în spate greutatea altor doi alpiniști. Mănușile stângace făceau ca strânsoarea lui pe tetieră să fie și mai puțin sigură, când Kassad atârna deasupra puțului vertical care ducea la cazanul în flăcări al secțiunii

pentru trupe. Naveta se zdruncină, Colonelul își balansa picioarele în sus și ajunsese în fotoliul de comandă. Display-urile video erau moarte. Flăcările încinseseră radomul de deasupra, aducându-l la un roșu bolnăvicios. Kassad aproape că-și pierdu cunoștința când se aplecă în față, cu degetele băjbăind prin întuneric sub fotoliul de comandă, între genunchi. Nu exista nimic. Stai așa. un mâner. Ba nu, sfinte Hristoase și Allah... un inel-de-clanșator. Ceva desprins din cărțile de istorie.

Calmarul se dezintegra. Deasupra capului, rado-mul arse și revărsă perspex lichid în interiorul coc pitului, stropind costumul și vizorul colonelului, ca simți mirosul de plastic topit. Vehiculul spațial rotea, pe când se făcea bucăți. Kassad văzu în fața ochilor o ceață trandafirie, apoi doar o pâclă, după care nu mai zări nimic. Cu degete amorțite, strânse harna-șamentul... și mai mult... fie că centurile îi tăiau pieptul, fie că perspexul îi pătrunsese prin costum. Mâna lui reveni la inelul-declanșator. Degetele erau prea stângace ca să-l cuprindă... nu. Trage!

Prea târziu. Calmarul explodează cu un urlet final și un glob de foc, consola de comandă mitraliind cock-pitul cu zece mii de schije minuscule.

Kassad fu izbit cu putere de spătarul fotoliului. În sus. În exterior. Prin inima flăcărilor.

Se rostogolea peste cap.

Colonelul fu vag conștient că fotoliul își proiecta propriul câmp restrictiv în timp ce făcea tumbe. Flăcările erau la câțiva centimetri de fața lui.

Pirobolțuri declanșară și propulsară fotoliul ejec-tabil în afara suflului arzător al calmarului. Fotoliul descrie propria sa dâră de flăcări albastre peste boltă. Microprocesoarele îl rotiră, astfel ca discul câmpului de forță să fie între Kassad și dogoarea ca de furnal a frecării. Bărbatul simți că pe piept i se așază un gigant, când deceleră cu opt g pe două mii de kilometri de cer. Își sili pleoapele să se deschidă o dată, văzu că Mica ghemuit în pântecul unei coloane prelungi de |>.ue alb-albastră, apoi reînchise ochii. Nu zări nici ui mă de element de comandă pentru o parașută, idiitiță de suspensie ori alt dispozitiv de frânare. Nu unita. Oricum nu-și putea clinti nici brațele, nici l'ii marele.

Gigantul se foi și deveni mai greu.

Kassad înțelese că o parte din globul căștii sale se i> >|ise ori fusese spart de suflul exploziei. Vacarmul i i indescriptibil. Nu conta.

Strânse și mai tare din ochi. Era un moment bun pentru un pui de somn.

Deschise ochii și văzu silueta întunecată a unei lfinei aplecându-se peste el. Pentru o secundă crezu i .1 era ea. Privi din nou și-și dădu seama că era ea. l 'cmeia îi atinse obrazul cu degete răcoroase.

- Sunt mort? șopti el, ridicând mâna pentru a-i prinde încheietura.

-Nu.

Glasul ei era moale și răgușit, cu o urmă de accent pe care nu-l putea identifica. Până atunci n-o mai auzise vorbind.

- Ești reală? -Da.

Kassad suspină și privi în jur. Zăcea complet gol sub o robă subțire pe un fel de cușetă sau platformă amplasată în centrul unei încăperi întunecate, cavernoase. Deasupra capului, lumina stelelor era vizibilă printr-un acoperiș spart. Kassad ridică și cealaltă mână, ca să-i atingă umărul. Părul ei era un nimb negru deasupra lui. Purta o rochie largă și subțire, care - chiar și sub lumina slabă a stelelor - îi îngăduia să-i distingă silueta trupului. Simți parfumul ei, izul pătrunzător de săpun și piele și ea, pe care-l cunoștea atât de bine din celelalte întâlniri ale lor.

- Probabil că ai întrebări, șopti femeia în vreme ce el desfăcu broșa de aur care-i ținea rochia laolaltă.

Veșmântul căzu ca o șoaptă pe podea. Ea nu purta nimic dedesubt.

Deasupra lor, dâra Căii Lactee era clar vizibilă.

- Nu, spuse Kassad și o trase către el.

Spre dimineață începu o briză, însă Kassad trase peste ei pătura ușoară.

Materialul subțire păru să le păstreze toată temperatura corporală și rămaseră laolaltă, perfect încălziți. Undeva, nisipul sau zăpada se hârșăia de ziduri. Stelele erau foarte clare și foarte strălucitoare.

Se deșteptară la prima geană a zorilor, cu fețele apropiate sub acoperământul mătăsos. Ea își trecu mâna în jos pe coastele lui, găsind cicatrice vechi și recente.

- Cum te cheamă? șopti Kassad.

- Șșș, murmură ea și mâna îi lunecă mai jos.

Colonelul își afundă fața în curba parfumată a gâtului ei. Moliciunea sânilor femeii îl apăsa. Noaptea se preschimbă în dimineață. Undeva, nisipul sau zăpada bătea în ziduri.

l'ăcură dragoste, dormiră, făcură din nou dragoste.

And se luminează pe deplin, se sculară și se îmbrăcară. I i pregătise pentru Kassad lenjerie de corp, o tunică și pantaloni gri. I se potriveau perfect, ca și șosetele și sorbantele și cizmele moi. Femeia purta haine simi-r, bleumarin.

- Cum te cheamă? întrebă el când părăsiră clădirea și domul spart și străbătură un oraș mort.

- Moneta, spuse visul lui, sau Mnemosyne -oricare dintre ele îți place mai mult.

- Moneta, șopti Kassad și ridică ochii spre soarele mic care se înălța pe cerul lapislazuli. Suntem pr Hyperion?

-Da.

- Cum am asolizat? Câmp suspensor? Parașută?

- Ai coborât sub o aripă de folie de aur.

- Nu simt nici o durere. N-au existat răni?

- Au fost tratate.

- Ce este locul acesta?

- Orașul Poeților. A fost abandonat cu o sută de ani în urmă. Dincolo de colina aceea se află Crip-i ele Timpului.

- Ce-i cu navele de asalt care mă urmăreau?
- Una a asolizat în apropiere. Stăpânul Durerii s-a ocupat personal de echipaj. Celelalte două au coborât ceva mai departe.
- Cine este Stăpânul Durerii?
- Vino, spuse Moneta.

Orașul mort se termina în deșert. Nisip fin luneca peste marmure albe, pe jumătate îngropate de dune.

Către vest, o navetă de asolizare a Expulzaților avea portalurile deschise aidoma unor irisuri. În apropiere pe o coloană prăbușită, un termocub oferea cafea fierbinte și chifle proaspăt coapte. Mâncară și băură în tăcere.

Kassad se strădui să-și reamintească legendele lui Hyperion.

- Stăpânul Durerii este Shrike, rosti el în cele din urmă.

- Bineînțeles.

- Tu ești de-aici... din Orașul Poeților? Moneta surâse și negă încet din cap. Colonelul își termină cafeaua și lăsa ceașca jos.

Senzația că era într-un vis persista, mult mai pregnant decât orice sim în care participase vreodată. Totuși cafeaua avusese un gust amărui plăcut, iar soarele îi încălzea fața și mâinile.

- Vino, spuse Moneta.

Traversară întinderi de nisip rece. Kassad se pomeni privind cerul, știind că nava-torță îi putea fulgera de pe orbită... apoi știind cu o certitudine subită că n-avea s-o facă.

Criptele Timpului se aflau într-o vale. Un obelisc scund strălucea blând. Un sfînx de piatră părea să absoarbă lumina. O structură complexă de piloni răsucii proiecta umbre asupra sieși. Alte cripte erau siluete pe fundalul soarelui care se ridica. Fiecare criptă avea o ușă și toate ușile erau deschise. Kassad știa că ușile fuseseră deschise când primii exploratori descoperiseră Criptele și că structurile erau goale. Mai Înne de trei secole de căutări ale unor odăi secrete, i ivouri, tainite și pasaje fuseseră zadarnice.

- Mai departe de locul acesta nu poți merge, zise Moneta când se apropiară de stânca de la capătul văii. Mareele temporale sunt puternice astăzi.

Implantul tactic al colonelului era tăcut. Nu avea i omagendă, așa că își cercetă memoria.

- În jurul Criptelor Timpului, rosti el, există câmpuri de forță antientropice.

-Da.

- Criptele sunt străvechi. Câmpurile antientropice le împiedică să îmbătrânească.

- Nu, zise Moneta. Mareele temporale propul-c Mză Criptele înapoi prin timp.

- Înapoi prin timp, repetă prosteste Kassad.

- Privește!

Tremurând încețoșat, ca un miraj, un arbore din liliimpi de oțel apărui din pâclă și o furtună bruscă de nisip ocrui. Părea să umple valea, ridicându-se cel puțin două sute de metri, până la înălțimea stâncilor. Ramurile își schimbau locul, se dizolvau și reformau ca elementele unei holograme

defectuos reglate. Lumina soarelui dansa pe spini lungi de cinci metri.

(.adavre de Expulzați, bărbați și femei, toți despuiți, erau trase ca în țeapă pe cel puțin douăzeci dintre spinii aceia. Alte ramuri purtau alte corpuri. Nu toate aparțineau unor oameni.

Furtuna de praf acoperi valea pentru o clipă, iar când vântul încetă, imaginea dispăruse deja.

- Vino, rosti Moneta..

Către vest, o navetă de izolizare a Expulzaților av portalurile deschise aidoma unor irisuri. În apropiere pe o coloană prăbușită, un termocub oferea caf fierbinte și chifle proaspăt coapte. Mâncară și bă în tăcere.

Kassad se strădui să-și reamintească legendele I-Hyperion.

- Stăpânul Durerii este Shrike, rosti el în ce din urmă.

- Bineînțeles.

- Tu ești de-aici... din Orașul Poeților? Moneta surâse și negă încet din cap.

Colonelul își termină cafeaua și lăsă ceașca jos.

Senzația că era într-un vis persista, mult mai pregnant decât orice sim în care participase vreodată. Totuși cafeaua avusese un gust amarui plăcut, iar soarele îi încălzea fața și mâinile.

- Vino, spuse Moneta.

Traversară întinderi de nisip rece. Kassad se pomeni privind cerul, știind că nava-torță îi putea fulgera de pe orbită... apoi știind cu o certitudine subită că n-avea s-o facă.

Criptele Timpului se aflau într-o vale. Un obelisc scund strălucea blând. Un sfînx de piatră părea să absoarbă lumina. O structură complexă de piloni răsucii proiecta umbre asupra sieși. Alte cripte erau siluete pe fundalul soarelui care se ridica. Fiecare criptă avea o ușă și toate ușile erau deschise. Kassad știa că ușile fuseseră deschise când primii exploratori descoperiseră Criptele și că structurile erau goale. Mai ne de trei secole de căutări ale unor odăi secrete, ivouri, tainite și pasaje fuseseră zadarnice.

- Mai departe de locul acesta nu poți merge, zise Moneta când se apropiară de stânca de la capătul văii. Mareele temporale sunt puternice astăzi.

Implantul tactic al colonelului era tăcut. Nu avea 'nngendă, așa că își cercetă memoria.

- În jurul Criptelor Timpului, rosti el, există câmpuri de forță antientropice.

-Da.

- Criptele sunt străvechi. Câmpurile antientropice le împiedică să îmbătrânească.

- Nu, zise Moneta. Mareele temporale propulsează Criptele înapoi prin timp.

- Înapoi prin timp, repetă prosteste Kassad.

- Privește!

Tremurând încețoșat, ca un miraj, un arbore din ghimpi de oțel apărui din pâclă și o furtună bruscă i le nisip ocrui. Părea să umple valea, ridicându-se cel puțin două sute de metri, până la înălțimea stâncilor. Ramurile își schimbau locul, se dizolvau și reformau toate elementele unei holograme

defectuos reglate. Lumina soarelui dansa pe spini lungi de cinci metri. <
-adavre de Expulzați, bărbați și femei, toți despuiați, erau trase ca în țepă
pe cel puțin douăzeci dintre spinii aceia. Alte ramuri purtau alte corpuri. Nu
toate aparțineau unor oameni.

Furtuna de praf acoperi valea pentru o clipă, iar când vântul încetă, imaginea
dispăruse deja.

- Vino, rosti Moneta..

Kassad o urmă la periferia mareelor tempo evitând fluxul și refluxul câmpului
antientropic, cum copiii se joacă de-a prinsele cu surful unui o pe o plajă
lată. Simțea atracția exercitată de mar temporale sub forma unor valuri de
dejă-vu ce-i s ceau ușor toate celulele corpului.

Imediat după intrarea în vale, acolo unde colin se deschideau spre dune și
smârcurile joase care du către Orașul Poeților, Moneta atinse un perete
ardezie vineție și o ușă de intrare se deschise într-O încăpere lungă și joasă
săpată în stâncă.

- Aici locuiești? Întrebă Kassad, dar în același moment văzu că nu existau
semne că cineva ar fi locuit acolo.

Pereții din piatră ai camerei erau acoperiți cu rafturi și nișe ticsite.

- Trebuie să ne pregătim, șopti Moneta și lumina, din cameră se preschimbă,
căpătând o nuanță aurie.

Un rack lung își coborî produsele. O peliculă de polimer reflector de
grosimea unui cip se derula din plafon, ca să slujească drept oglindă.

Kassad privi cu pasivitatea calmă a unui om cufundat în vis, cum Moneta își
scoase hainele ei, apoi pe ale lui. Nuditatea lor nu mai era erotică, ci doar
ceremonială.

- Ai fost în visurile mele de mulți ani, rosti el.

- Da. În trecutul tău. În viitorul meu. Unda de șoc a evenimentelor se
deplasează prin timp ca încrețiturile pe suprafața unui iaz.

>lonelul clipi când ea ridică o vergea de aur și-i iltv pieptul. Simți un șoc ușor
și pielea lui deveni iipjmdă, capul și fața un ovoid lipsit de trăsături, În lând
toate tonurile de culoare și texturile încă-țm, După o secundă, Moneta i se
alătură și trupul (mei deveni o cascadă de reflexii, apă peste mercur «ir
crom. Kassad își zări propria reflexie reflectantă 11 uite curbele și mușchii ei.
Sânii Monetei prindeau 1 lormau razele de lumină; sfârcurile erau ca niște
li11111 oșcături micuțe pe un lac de oglindă. Înainta ca i mbrățișeze și simți
suprafețele lor contopindu-se iiloma unor fluide magnetizate. Dedesubtul
câm-tilor conectate, pielea lui o atinse pe a ei.

- Dușmanii tăi așteaptă dincolo de oraș, șopti femeia. Cromul chipului ei era
o revărsare de lumină.

- Dușmanii?

- Expulzații. Cei care te-au urmărit până aici. Kassad clătină din cap și văzu
reflexia lui făcând li fel.

- Ei nu mai sunt importanți.

- Ba da, murmură Moneta, dușmanul este întotdeauna important. Trebuie să te înarmezi.

- Cu ce?

Dar chiar în acel moment, Kassad simți cum ea îl atinge cu o sferă de bronz, un toroid albastru-mat. Corpul lui modificat îi vorbea acum la fel de clar ca trupele ce-i raportau pe un circuit de comandă implantat. Kassad simți pasiunea carnală acumulându-se în el cu puterea învârtosării.

- Vino.

Moneta îl conduse din nou în pustiu deschis Lumina soarelui părea polarizată și apăsătoare. Bărbații simțeau că lunecau peste dune, curgând aidoma lichidului pe străzile de marmură albă din orașul mort. În apropiere de extremitatea vestică a orașului, lângă rămășițele năruite ale unui structurii ce purta încă lîntoul înscris al Amfiteatrului Poeților, aștepta ceva.

Pentru o clipă, Kassad crezu că era altă persoană purtând câmpurile de forță cromate în care erau învăluiti el și Moneta... însă numai pentru o clipă. Silueta aceea de mercur suprapus cromului nu avea nimic uman. Ca prin vis, colonelul observă cele patru brațe, lamele retractabile ale degetelor, abundența de țepi ghimpați de pe gât, frunte, încheieturile mâinilor, genunchi și corp, totuși privirea lui nu părăsi nici măcar o secundă ochii cu două mii de fațete care ardeau cu o văpaie purpurie ce acoperea lumina soarelui și reducea ziua la nivelul unor umbre de sânge.

Shrike, gândi Kassad.

- Stăpânul Durerii, șopti Moneta.

Creatura se întoarse și-i conduse afară din orașul mort.

Kassad constată că Expulzații își pregătiseră bine defensivele. Cele două nave de asalt erau amplasate la mai puțin de o jumătate de kilometru una față de cealaltă, cu tunurile, proiectoarele și turelele de proiectile acoperindu-se reciproc, formând un unghi de foc complet de 360°. Trupele de Expulzați nu pierduseră timpul, ci săpaseră tranșee la o sută de metri îlc nave, iar Kassad putea zări cel puțin două blindaje de tancuri EM, cu grilele de proiecție și tuburile lansatoare acoperind smârcul larg și pustiu dintre t >rașul Poeților și nave. Vederea colonelului fusese modificată și putea zări câmpurile restrictive suprapuse ale navei sub forma unor benzi de ceață gălbuie, iar senzorii de mișcare și minele antipersonale ca sfere île lumină roșie pulsatorie.

Clipe. Ceva nu era în regulă cu imaginea. Apoi înțelese: în afară de consistența luminii și de percepția lui sporită a câmpurilor de energie, nimic nu se clinca. Soldații Expulzați, chiar și aceia aflați în atitudine de mișcare, erau la fel de încremeniți ca jucăriile din copilăria sa petrecută în mahalalele Tharsis. Tancurile KM erau pe jumătate îngropate, dar Kassad observă că până și radarele lor - vizibile pentru el sub forma unor arce purpurii concentrice - erau nemișcate. Privi cerul și văzu un fel de pasăre mare atârînd pe firmament, tot atât de neclintită precum o insectă încremenită în chihlimbar. Colonelul trecu pe lângă un nor de praf care atârna suspendat,

întinse o mână din crom și cu vârful unui deget împroșcă spirale de particule spre sol.

În fața lor, Shrike străbătu nepăsător labirintul roșu de mine senzoriale, păși peste liniile albastre de raze-piedici, se aplecă pe sub pulsațiile violete ale sca-nerelor de autodeclanșare a focului, străbătu câmpul restrictiv galben și zidul verde al perimetrului defensiv sonic și intră în umbra navei de asalt.

Moneta și Kassad îl urmară.

- Cum este posibil?

Își dădu seama că pusese întrebarea folosind un mediu care era într-o oarecare măsură telepatic, însă mult mai sofisticat decât conducția prin implant.

- El controlează timpul.

- Stăpânul Durerii?

- Bineînțeles.

- Noi de ce suntem aici?

Moneta gesticula către Expulzații nemișcați.

- Ei sunt dușmanii tăi.

Kassad simțea cum se trezește în cele din urmă din-tr-un vis lung. Acum era realitate. Ochii Expulzatului, care nu clipeau înapoia căștii sale, erau reali.

Naveta de asalt, care se ridica precum un mausoleu din bronz în stânga lui, era reală.

Fedmahn Kassad înțelese că-i putea ucide pe toți -comandouri, echipaje de nave de asalt, pe toți - și ei nu s-ar fi putut opune cu nimic. El știa că timpul nu se oprește - tot așa cum nu se oprea atunci când o navă utiliza propulsia Hawking -, ci era doar o chestiune de variație a vitezei. Pasărea încremenită deasupra lor avea să-și încheie fâlfâitul aripilor, dacă i se acordau suficiente minute sau ore. Expulzatul din fața lui avea să închidă ochii, clipind, în cazul în care Kassad ar fi avut răbdarea să privească destul de mult. Între timp, Kassad, Moneta și Shrike îi puteau ucide pe toți, fără ca Expulzații să priceapă că erau atacați.

Nu era cinstit, aprecie colonelul. Era incorect. Era violarea definitivă a Noului Bushido, mai rea în felul ei decât uciderea gratuită a civililor. Esența onoarei rezida în înfruntarea între egali. Se pregătea să-i comunice asta Monetei, când ea spuse/gândi: - Privește.

Timpul își relua curgerea printr-o explozie sonoră, foarte asemănătoare cu năvala aerului într-o ecluză pneumatică. Pasărea se înalță și dădu roată deasupra. Hriza deșertului repezi nisip în câmpul restrictiv încărcat static. Un soldat Expulzat se ridică dintr-un genunchi, îi văzu pe Shrike și cele două siluete umane, răcni ceva în canalul său de comunicații tactice și ridică arma energetică.

Shrike nu păru să se miște... pentru Kassad, ci încetă pur și simplu să mai fie aici și apără acolo. I Expulzatul emise un al doilea urlet, mai scurt, apoi coborî ochii, neîncrezător, când brațul lui Shrike se retrase cu inima sa în

pumnul lui cu lame tăioase. Soldatul se holbă, deschise gura parcă gata să vorbească și se prăbuși.

Kassad se întoarse la dreapta și se pomeni față în față cu un Expulzat blindat. Acesta ridică cu greu o ărmă. Kassad roti brațul, simți bătând câmpul de lăță cromat și văzu cum muchia palmei sale retează blindajul corporal, casca și gâtul. Capul soldatului se rostogoli în țărână.

Colonelul sări într-o tranșee puțin adâncă și văzu câțiva soldați întorcându-se spre el. Timpul continua să fie dislocat; inamicii se mișcau parcă cu hologramă defectă, ajungând la patru cincimi din viteză normală. Nu aveau însă niciodată iuțea lui Kassad. Gândurile lui despre Noul Bushido pieriseră. Aceștia erau barbarii care încercaseră să-l omoare pe el. Frânse spinarea unuia, păși în lateral, lovi cu degete de crom rigide prin blindajul corporal al altuia, strivi laringele celui de-al treilea, evită lama unui cuțit ce se mișca în ralanti și izbi cu piciorul în coloana vertebrală a cuțitarului, frângându-i-o. Sări afară din tranșee. - Kassad!

Kassad eschivă când raza laser se târî pe lângă umărul lui, arzându-și calea prin aer ca un fitil lent de lumină rubinie. Simți izul de ozon când pârâi, ratându-1. Imposibil. Am evitat un laser! Ridică o piatră și-o azvârli către Expulzatul care manevra biciul-iadului montat pe tanc. Un bubuit sonic pocni și tunarul explodă îndărăt. Kassad smulse o grenadă cu plasmă din banduliera unui cadavru, sări pe chepengul tancului și fu la treizeci de metri depărtare înainte ca explozia să ridice o flacără ca un gheizer, înaltă cât prova navei de asalt.

Bărbatul se opri în ochiul de calm al furtunii și o văzu pe Moneta în mijlocul propriului ei carnagiu. Sângele o împrășca, dar nu adera, curgând ca uleiul pe apă peste curbele irizate ale bărbiei, umerilor, sânilor și abdomenului. Ea îl privi și Kassad simți un val reînnoit de sete de sânge.

Înapoia ei, Shrike se deplasa fără grabă prin haos, alegându-și victimele de parcă ar fi fost un secerător. Kassad se uită cum creatura se materializa și se dematerializa și înțelese că pentru Stăpânul Durerii el și Moneta apăreau mișcându-se la fel de lent cum apăreau Expulzații pentru ochii colonelului. Timpul se iuți, ajungând la patru cincimi din viteză normală. Soldați supraviețuitori intraseră de acum în panică și se împușcau între ei, părăsindu-și posturile și le și luptându-se să se imbarce în navele de asalt. Kassad încercă să priceapă cum fuseseră pentru ei ultimele două minute: forme închețate care se deplasau în pozițiile lor defensive, camarazi zăcând în bălți uriașe de sânge... O privi pe Moneta avansând prin rândurile lor și ucigând după bunul ei plac. Spre uimirea lui, descoperi că deținea un anume control asupra impulsului: clipea și oponenții încetineau la o treime de viteză, clipea și evenimentele se derulau aproape cu viteză normală.

Sentimentul lui de onoare și echilibru mintal îi ceru să oprească masacrul, totuși setea de sânge care părea o patimă aproape carnală copleșea orice obiecții.

Cineva din naveta de asalt etanșase ecluza pneumatică și un soldat îngrozit folosi o încărcătură de plasmă ca să detoneze portalul, deschizându-l. Gloata se îmbulzi, călcându-i în picioare pe răniți, în fuga dinaintea ucigașilor invizibili. Kassad îi urmă înăuntru.

Expresia „luptă ca un șobolan încolțit” este o descriere extrem de realistă. De-a lungul istoriei înfruntărilor militare, se știa că soldații, combatanții în general, luptaseră cu cea mai mare ardoare când fuseseră nevoiți s-o facă în locuri închise, unde fuga nu mai era o opțiune. Indiferent dacă asta fusese în pasajele din La Haye Sainte și Hougoumont de la Waterloo sau în tunelurile stup de pe Lusur, unele dintre cele mai teribile bătălii corp la corp din istorie se purtau în spații strâmte, unde nu era posibilă nici un fel de retragere. Adevărul acela se confirma și azi. Exploziile se luptară... și muriră... ca niște șobolani încolțiți

Shrike scosese din funcțiune naveta de asalt. Moneta rămase afară ca să-l ucidă pe cei șaiszeci soldați care-și păstrasera posturile. Kassad îi ucise cei dinăuntru.

În cele din urmă, cealaltă navetă de asalt deschise focul asupra perechii ei sortită pieirii. Kassad era deja afară și privea fasciculele de particule și laserele de mare intensitate abia târându-se spre el, urmate - parcă după o eternitate - de proiectile ce păreau să înainteze atât de încet, încât s-ar fi putut iscali pe ele în timp ce zburau. La momentul acela toți Expulzații erau morți în interiorul și în jurul navei invadate, totuși câmpul restrictiv al acesteia rezistă. Dispersia energiei și exploziile de impact azvârliră cadavrele din jur, incendiară echipamentele și transformară nisipul în sticlă, dar Kassad și Moneta priviră din interiorul unui dom de foc portocaliu cum cealaltă navetă de asalt se retrase în spațiu.

- Li putem opri?

Kassad găfâia, sudoarea curgea pe el și realmente tremura de incitare.

-Am putea, replică Moneta, însă-n-o dorim. Ei vor purta mesajul la roi.

- Ce mesaj?

- Vino aici.

Îl se întoarse la sunetul vocii ei. Câmpul de forță nu i-o dispăruse. Pielea Monetei strălucea de trânti jție; părul negru îi era lipit de temple; sfărcurile îi întărite. Vino aici.

(Colonelul coborî ochii, privind-și corpul. Pronii său câmp de forță dispăruse - grație dorinței lui de a mulata subconștient - și era mai excitat decât își i.....!» reaminti să fi fost vreodată.

Vino aici, șopti Moneta pentru a treia oară. Kassad merse la ea, o ridică în brațe și simți mătă-wa umedă de sudoare a pielii feselor când o purtă. Merse un pic de iarbă neatins aflat pe o movilă sculpi-i în piatră de vânt. O așeză pe sol printre mormanele de 11 ani puri ale Expulzaților, îi depărta cu brutalitate pe cei 11 oarele, îi prinse ambele mâini în strânsoarea uneia dintre mâinile sale, îi ridică brațele deasupra capului, le ținui de pământ și coborî corpul lung între picioarele ei.

- Da, murmură Moneta când el îi sărută lobul urechii stângi, își lipi buzele de scobitura gâtului ei și linse transpirația cu gust sărat, înțepător de pe sânii ei. Înținși printre morți. Alți morți vor urma. Mii. Milioane. Râsete stinse din pânțele moarte. Șiruri lungi de trupe ieșind din Nave-Salt ca să intre în flăcările ce-i așteaptă. -Da.

El îi simțea răsuflarea fierbinte în ureche. Moneta își eliberă mâinile, le lăsă să lunece pe umerii lui umezi, își purtă unghiile lungi pe spinarea lui și-i prinse fesele ca să-l tragă mai aproape. Ereția hârșăi prin părul ei pubian și pulsa lipită de cur pântecului ei.

Portaluri teleproiectoare deschizându-se pentru a t să intre navele de război lungi și nemiloase. Dogoară exploziilor de plasmă. Sute de nave, mii, dansând, murind ca niște fire de praf într-o tornadă. Coloane, uriașe de lumină rubinie solidă săgetând peste distanțe enorme, scaldând țintele în talazul final de pârjol, trupuri fierbând în lumină roșie.

-Da.

Moneta își deschise gura și corpul spre el. Căldură sus și mai jos, limba ei în gura lui când o pătrunse, întâmpinat de lubrifiere caldă. Corpul lui se încorda puternic, se trase ușor îndărăt, îngădui căldurii umede să-l învăluie și mai mult pe măsură ce se mișcau împreună.

Dogoare pe o sută de planete. Continente arzând în spasme orbitoare, rostogolirea mărilor clocotitoare. Văzduhul însuși arzând. Oceane de aer supraîncins dila-tându-se ca pielea fierbinte ridicându-se sub atingerea unui amant.

- Da... da... da.

Moneta răsuflă căldură pe buzele lui. Pielea ei este j ulei și catifea. Kassad împinge repede acum și Universul se contractă pe când senzațiile se dilată, simțurile se diminuează când ea se închide caldă și umedă și strânsă în jurul lui. Șoldurile ei izbesc brutal, în răspuns, parcă simțind teribila acumulare de presiune

nlâncul ființei lui. Solicitatoare. Kassad face o lțimasă, închide ochii, vede...

. .globuri de foc dilatându-se, stele murind, sorii explo-nd în impulsuri gigantice de văpăi, sisteme stelare fiu a >td într-un extaz de distrugere...

.el simte durere în piept, șoldurile nu i se opresc, ir mișcă și mai repede, chiar când deschide ochii fi vede...

...spinul uriaș de oțel ridicându-se dintre sânii Mi metei, aproape trăgându-l în țepă când el se trage îndărăt în mod inconștient, ridicându-se, lama spinului tăind și sângele picurând pe pielea ei, pielea ei >.t, reflectoare acum, pielea rece ca metalul, cu șoldurile lui încă mișcându-se în vreme ce ochii lui încă l'.uimași privesc cum buzele Monetei se zbârcesc și *r curbează îndărăt, dezvăluind șiruri de lame de oțel l. olo unde fuseseră dinți, lame de metal spintecând *pre fesele lui acolo unde strânseseră degete, picioare i .1 benzi puternice de oțel întemnițându-i șoldurile ce pompau, ochii ei...

...în ultimele secunde dinaintea orgasmului, Kassad încearcă să se elibereze... mâinile lui pe gâtul ei, apăsând... ea se agață ca o lipitoare, o

ventuză pregătită să-l secătuiască... se rostogolesc, lovindu-se de trupuri moarte...

...ochii ei ca nestemate roșii, arzând cu un pârlol nebunesc, ca acela care-i umple lui testiculele dureroase, extinzându-se ca o flacără, revărsându-se...

...Kassad își trănțește ambele palme în sol, proptin-du-se, se ridică, îndepărtându-se de ea... de creatură... puterea lui este cea a unui nebun, dar nu îndeaj fiindcă forțe gravitaționale teribile îi apasă laolaltă sugând ca gura unei lipitori, în timp ce el se află pragul exploziei, privește în ochii ei... moartea pl telor... moartea planetelor!

Kassad urlă și se trage îndărăt. Fâșii de piele și a se rup și se desprind, când el se aruncă în sus și într parte. Dinți de metal se închid clicăind într-un va- de oțel, ratându-i glandul cu un milimetru umed. B batul se prăbușește pe o coastă, se rostogolește și îndepărtează, cu șoldurile zvâcnind, incapabil să-oprească ejacularea. Sămânța explodează în fuioare, cade pe pumnul strâns al unui cadavru. Kassad geme, se rostogolește mai departe, se ghemuiește în poziția unui fetus și ejaculează din nou. Și din nou.

Aude șuieratul și foșnetul, când ea se ridică îndărătul lui. Kassad se răstoarnă pe spate și mijește ochii înaintea luminii soarelui și a propriei sale dureri. Ea stă deasupra lui, cu picioarele depărtate, o siluetă de ghimpi. Colonelul își șterge sudoarea din ochi, își vede încheietura roșie de sânge când și-o retrage și așteaptă lovitura finală. Pielea i se contractă, anticipând spintecătura lamei în carne. Icnind, Kassad privește în sus și o vede pe Moneta deasupra lui, cu coapse din carne, nu din oțel, cu părul pubian lipit de piele de umezeala pasiunii lor. Fața îi este întunecată, soarele este îndărătul femeii, însă el vede flăcări roșii murind în hăurile multifățetate ale ochilor ei. Ea zâmbește și bărbatul vede razele soarelui scânteind pe șiruri de dinți metalici.

Kassad..., șoptește ea și este sunetul nisipului Mt se freacă de oase.

K.issad își smulge privirea, se străduiește să se scoale și « împletește peste leșuri și sfărâmături ce ard, în tin urea lui de a se elibera. Nu privește în urmă.

C) echipă de supraveghere din Forța de autoapă-tle pe Hyperion l-au găsit pe colonelul Fedmahn K assad după două zile. A fost descoperit zăcând fără iiiiioștință pe unul dintre smârcurile acoperite cu i.ii liă ce duceau la abandonatul Donjon Cronos, la ilmiăzeci de kilometri de orașul părăsit și de epava modulului ejectabil. Era gol-pușcă și aproape mort ilm cauza expunerii la condițiile meteo și a câtorva lini serioase, dar a răspuns bine la tratamentul de urgență aplicat imediat, după care a fost transportat l >c calea aerului la sud de Lanțul Căpăstrului, într-un .pital din Keats. Patrule de recunoaștere din batalionul l'AA au înaintat prudent spre nord, atente la mare-i lc antientropice din jurul Criptelor Timpului și temându-se de orice bombe-capcane lăsate în urmă ile Expulzați. Nu au descoperit nici una. Cercetașii .iu găsit doar epava fotoliului cu care Kassad se salvase din calmar și carcasele carbonizate ale celor două navete de asalt pe care

Expulzații le săgetaseră de pe orbită. Nu existau nici un fel de indicii privind motivele pentru care-și distruseseră propriile nave, iar trupurile Expulzaților - atât din nave, cât și din jurul lor - fuseseră în așa măsură carbonizate, încât nu mai exista speranța vreunei autopsii sau analize.

Kassad și-a recăpătat cunoștința după trei zile Hyperion, a jurat că nu-și mai reamintea nimic din cele petrecute după ce furase calmarul, iar după alte două săptămâni locale a plecat cu o navă-torță FORȚĂ.

La revenirea în Web, Kassad a demisionat din FORȚĂ. O vreme a activat în mișcări antirăzboinice, apărând ocazional pe rețeaua Totalitate și susținând dezarmarea. Însă atacul asupra Bressiei mobilizase Hegemonia în direcția adevăratului război interstelar, așa cum n-o făcuse nimic altceva în trei secole și vocea lui Kassad a fost fie acoperită, fie ignorată, fiind pusă pe seama conștiinței vinovate a Călăului Bressiei de Sud.

În cei șaisprezece ani scurși de la evenimentele de pe Bressia, colonelul Kassad dispăruse din Web și din conștiința Webului. Cu toate că nu se mai purtasera bătălii majore, Expulzații rămăneau principala sperietoare a Hegemoniei. Fedmahn Kassad era doar o amintire care pălea.

Dimineața se apropia de sfârșit când Kassad își termină povestea. Consulul clipi și privi în jur, remarcând barja și tot ce-i înconjura, pentru prima dată după mai bine de două ore. Benares ieșise în canalul principal al lui Hoolie. Consulul putea să audă scârțâiturile lanțurilor și otgoanelor, când calcanii-dracului se încordau în harnașamente. Benares părea singura ambarcațiune care urca în amonte, deși numeroase bărci mici erau vizibile mergând în partea opusă. Consulul își frecă fruntea și fu surprins să vadă că palma i se umezi de transpirație. Ziua devenise foarte caldă și umbra unde se îndepărtase de el fără să-și fi dat seama. Clipi, i-și șterse sudoarea din ochi și trecu în zona umbrită pentru a-și turna ceva de băut din sticlele cu țării pe care androizii le pusese într-un bufet lângă masă.

- Dumnezeule, vorbi părintele Hoyt, așadar, potrivit acestei creaturi Moneta, Ciptele Timpului se deplasează înapoi în timp?

- Da, zise Kassad.

- Este posibil așa ceva? Întrebă Hoyt. -Da.

Sol Weintraub fusese cel care răspunsese.

- Dacă este adevărat, rosti Brawne Lamia, atunci ai „întâlnit-o” pe această Moneta... oricare i-ar fi numele adevărat... în trecutul ei, dar în viitorul tău... într-o întâlnire care urmează să aibă loc.

- Da, zise Kassad.

Martin Silenus se apropie de balustradă și scuipă în rau.

- Colonele, crezi că jigodia a fost Shrike?

- Nu știu.

Răspunsul sec al lui Kassad abia se auzise. Silenus se întoarse către Sol Weintraub.

- Tu ești cărturar. În mitografia Shrike se menționează că ființa asta își poate schimba forma?

- Nu, răspunse Weintraub.

Pregătea un biberon de lapte pentru a-și hrăni fiica. Pruncul scâncea încetișor, miorlăind ca un pisoi, și-și mișca degetelele.

- Colonele, vorbi Het Masteen, câmpul de forță... sau orice altceva ar fi fost a fost costumul acela de luptă... l-ai adus cu tine după întâlnirea cu Expulzații și această... femeie?

Kassad se uită o clipă la Templier, apoi clătină din cap.

Consulul își fixa cu privirea băutura, însă capul i se înălță brusc, cu forța unei idei.

- Colonele, ai spus că ai văzut o imagine a copacului ucigaș al lui Shrike... structura, obiectul unde își trage în țepă victimele.

Kassad își mută privirea de vasilisc de la Templier la Consul. Încuviință fără grabă.

- Iar pe el erau înfipite trupuri? Altă încuviințare.

Consulul își șterse sudoarea de pe buza superioară.

- Dacă arborele acela călătorește înapoi în timp odată cu Criptele Timpului, atunci victimele provin din viitorul nostru.

Kassad nu spuse nimic. Ceilalți se holbau și ei la Consul, totuși numai Weintraub păru să înțeleagă ce însemna comentariul lui... și care trebuia să fie următoarea lui întrebare.

Consulul rezistă nevoii imperioase de a-și șterge iarăși buzele de transpirație. Glasul lui era ferm.

- L-ai văzut pe vreunul dintre noi acolo? Kassad păstră tăcerea mai bine de un minut. Pe neașteptate, sunetele slabe provenite dinspre râu și dinspre straiurile navei pârură foarte puternice. În cele din urmă, Kassad inspiră adânc.

- Da.

Tăcerea se prelungi din nou. Brawne Lamia o întrerupse.

- Ne vei spune cine anume? -Nu.

Colonelul se ridică și porni spre scara ce ducea la punțile inferioare.

- Stai! strigă părintele Hoyt. Kassad se opri în capul treptelor.

- Vrei cel puțin să ne spui alte două lucruri?

- Care anume?

Părintele Hoyt făcu o grimasă, străbătut de un val de durere. Chipul lui scofâlcit se albi sub broboanele de transpirație. Inspiră adânc și spuse:

- Mai întâi, crezi că Shrike... femeia... dorește i umva să te folosească pe tine ca să declanșeze acest teribil război interstelar pe care l-ai întrevăzut?

- Da, răspunse încetișor Kassad.

- Și în al doilea rând, ne poți spune ce intenționezi să-i ceri lui Shrike... sau acestei Moneta... atunci când îi vei întâlni la sfârșitul pelerinajului?

Kassad zâmbi pentru prima dată. Era un zâmbet (a o lamă de cuțit și foarte, foarte rece.

- Nu le voi cere nimic, zise el. Când îi voi întâlni de data aceasta, îi voi ucide.

Ceilalți pelerini nu-și vorbiră și nici nu se priviră în timp ce colonelul coborî sub punte. Benares con-unuă toată după-amiaza spre nord-nord-est.

3

Bana Benares intră în portul fluvial Naiad cu o oră înaintea apusului. Echipajul și pelerinii se înghe-suiră lângă balustradă pentru a se holba la tăciunii mocniți ai orașului care adăpostise cândva douăzeci de mii de locuitori. Puține mai rămăseseră din el. Faimosul Hanul Cheiului, construit în zilele Tristului Rege Billy, arsesse până la temelii; docurile lui carbonizate, debarcaderele și balcoanele închise se năruiseră în apele puțin adânci ale lui Hoolie. Clădirea vămii era o carapace arsă. Terminalul pentru nave aeriene din extremitatea nordică a orașului supraviețuise doar ca un schelet înnegrit, al cărui turn de ancorare fusese redus la o fleșă de cărbune. Nu mai dăinuise absolut nici o urmă din micuțul templu al lui Shrike de pe malul râului. Partea cea mai rea, din punctul de vedere al pelerinilor, era distrugerea Stației Riverane Naiad; docul pentru înghămare era ars și deformat, cu adăposturile pentru calcanii-dracului deschise către râu.

- Fir-ar a dracului! făcu Martin Silenus.

- Cine a făcut-o? întrebă părintele Hoyt. Shrike?

- Mai probabil FAA, răspunse Consulul. Deși este posibil ca ei să se fi luptat cu Shrike.

- Nu pot să cred! izbucni Brawne Lamia și se întoarse către A. Bettik, care tocmai li se alăturase \w. puntea pupa. Nu știai ce s-a-ntâmplat?

- Nu, zise androidul. De peste o săptămână nu a existat nici un contact cu nici un punct situat la nord ilc ecluze.

- De ce dracu'? întrebă Lamia. Chiar dacă planeta asta uitată de Dumnezeu n-are o datasferă, voi n-aveți i .idiouri?

A. Bettik surâse ușor.

- Ba da, doamnă Lamia, există radiouri, dar sateliții de comunicații au fost doborâți, stațiile de re-11 ansmisie prin microunde de la Ecluzele Karla au fost distruse, iar pe unde scurte nu avem acces.

- Cum stă treaba cu calcanii? se interesă Kassad. Nu putem continua spre Margine cu cei pe care-i avem?

Bettik se încruntă.

- Va trebui s-o facem, domnule colonel, spuse el, însă este o crimă. Cei doi înghămați nu-și vor reveni i le pe urma unui astfel de efort. Cu calcani odihniți, am fi ajuns la Margine înainte de crăpatul zorilor. (u aceștia doi... Androidul strânse din umeri. Cu noroc, dacă vor supraviețui, vom ajunge pe la începutul după-amiezii...

- Goeleta-eoliană ne va aștepta, nu? întrebă Het Masteen.

- Trebuie să presupunem că da, zise A. Bettik. Acum vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă ocup de hrănirea bieților calcani pe care-i avem. În mai puțin de o oră, ar trebui să pornim mai departe.

Nu zăriră pe nimeni în ruinele lui Naiad sau în preajma acestora. Nici o ambarcațiune fluvială nu-și făcu apariția lângă oraș. După o oră de înaintare

spre nord-est, pătrunseră într-o regiune în care pădurile și terenurile cultivabile din jurul cursului inferior al lui Hoolie lăsară loc unduitoarei prerii portocalii din sudul Oceanului de Iarbă. Ocazional, Consulul zărea turnurile de argilă ale furnicilor-arhitect; unele dintre structurile lor serate din apropierea râului atingeau zece metri înălțime. Nu se întrezărea nici un semn de așezări omenești intacte. Bacul de la Vadul lui Betty dispăruse complet, fără ca măcar o pară de remoraj sau un adăpost să fi rămas acolo unde existase de două secole. Hanul Podul Râului de la Capul Grotei era întunecat și tăcut. A. Bettik și alți membri de echipaj strigară într-acolo, însă nu primiră nici un răspuns dinspre gura neagră a peșterii.

Apusul pogorî o nemișcare voluptuoasă peste râu, întreruptă după scurtă vreme de corul sunetelor emise de insecte și de țipetele păsărilor. Pentru un timp, suprafața lui Hoolie deveni o oglindă a discului cenușiu-verzui al bolții amurgului, tulburată doar de salturile peștilor ce se hrăneau doar la căderea serii și de siajul calcanilor ce trăgeau din greu. Când se lăsă cu adevărat întunericul, nenumărați funigii de prerie - mult mai albicioși decât rudele lor din pădure, dar mi o anvergură mai mare a aripilor, umbre luminescente de dimensiunile unor copilași - dansară în văile și văiugile dealurilor ce unduiau lin. Până ce răsăriră și nstelările și dărele meteorilor începură să brâzdeze lăptășii nopții, un spectacol strălucitor aici, departe de luminile create de oameni, felinarele fuseseră aprinse și cina întinsă pe puntea pupa.

Pelerinii erau tăcuți, parcă încă pierduți în contemplarea istoriei crâncene și derutante a colonelului Kassad. Consulul băuse întruna de la amiază și acum și iușea detașarea plăcută - de realitate, de durerea memoriei - care îi permitea să străbată zi după zi și nopți după nopți. Cu pronunția precaută și neîmpletită pe care numai un adevărat alcoolik o poate stăpâni, întrebă cine urma să-și spună povestea.

- E rândul meu, răspunse Martin Silenus.

Poetul băuse de asemenea constant, încă de dimineață. Glasul lui era la fel de atent controlat ca al (-onsului, totuși roșeața din obraji săi colțuroși și strălucirea aproape nebunească a ochilor îl trădau pe bătrânul poet.

- Cel puțin eu am tras numărul trei... își înălță peticul de hârtie. Dacă mai vreți s-auziți căcatul.

Brawne Lamia își ridică paharul cu vin, făcu o grimasă și-l așeză pe masă.

- Poate că ar trebui să discutăm despre ce am aflat din primele două istorii și în ce fel s-ar putea ele asocia... situației noastre actuale.

- Nu încă, spuse colonelul Kassad. Nu deținem destule informații.

- Să-l lăsăm pe domnul Silenus să vorbească, zise Sol Weintraub. După aceea putem începe să discutăm despre ce am auzit.

- De acord, rosti Lenar Hoyt.

Het Masten și Consulul încuviințară în tăcere.

- De-acord! strigă Martin Silenus. O să spun povestea mea. Numai o clipă, să-mi termin paharul ăsta de vin.

POVESTIREA POETULUI „CÂNTURILE HYPERION"

La început a fost Cuvântul. Dup-aia a venit nenorocitul de procesor de cuvinte. Dup-aia a venit nenorocitul de procesor de gânduri. Dup-aia a venit moartea literaturii. Așa merg lucrurile.

Francis Bacon a spus cândva: „Printr-o alăturare nepotrivită și improprie de cuvinte, un minunat zăgaz se ivește în calea minții." Noi toți am contribuit cu minunate zăgazuri în calea minții, nu-i așa? Unul dintre cei mai buni și uitați scriitori¹ al secolului XX a zis cândva un bon mot: „Îmi place tare mult să fiu un scriitor. Detest însă partea cu scrisul." V-ați prins?

I' i bine, amigos și amigette, îmi place tare mult să fiu nu poet. Detest însă nenorocitele de cuvinte.

De unde să-ncep?

Să-ncep poate cu Hyperion?

(Fondu de deschidere) Acum două secole standard.

Cele cinci nave-seminale ale Tristului Rege Billy kr roteau aidoma unor păpădii de aur deasupra acestui i cr de lapislazuli prea familiar nouă. Am asolizat ca niște conchistadori, plimbându-ne țanțoș încolo și încoace; mai bine de două mii de artiști vizuali, scrinuri, sculptori, poeți, ARNiști, videocreatori, holo-i egizori, compozitori și descompozitori și Dumnezeu mai

știe ce, susținuți de un număr de cinci ori mai mare de administratori, tehnicieni, ecologiști, supraveghetori, șambelani și pupincuriști profesioniști, ca »a nu mai amintesc de însăși familia cururilor regale, «uștinută la rândul ei de un număr de zece ori mai mare de androizi, gata să are solul, să ațâțe focu-n reactoare, *ă înalțe orașe, să ridice lăzi și să care baloturi... ce dracu', v-ați prins care-i ideea.

Note:

1 Peter de Vries (1910-1993), scriitor american cunoscut pentru ironia sa (n. red.).

Am izolizat pe o planetă deja însământată de amărății care deveniseră băștinași cu două secole în urmă >i care trăiau de la mână până la gură și de la măciucă la înăla la creier, pe-oriunde unde puteau. În mod evident, descendenții nobili ai acelor bravi pionieri ne-au primit ca pe niște zei - mai ales după ce câțiva dintre băieții care se ocupau de securitatea noastră au mierlit i âliva dintre liderii lor mai agresivi - și în mod evident noi am acceptat adularea lor ca fiind cu totul i u venită și i-am pus la muncă lângă pieile noastre albastre, să asaneze mlaștinile și să clădească pe col orașul nostru scânteietor.

Și-a fost cu adevărat un oraș scânteietor pe o col Vederea ruinelor din prezent nu vă poate spur nimic despre locul acela. Deșertul a avansat în tr secole; apeductele din munți s-au prăbușit și s-i năruit; orașul însuși nu este decât un maldăr de os minte. Dar în vremea lui de glorie, Orașul Poețilc era cu adevărat măreț, puțin din Atena lui Socra cu ațâțarea intelectuală a Veneției renașcentiste, fe voarea artistică a Parisului din epoca impresioniștilc democrația reală a primului deceniu al lui Orbit City] și viitorul nelimitat al lui Tau Ceti Central.

În cele din urmă, desigur, nu era nici unul dintre locurile acelea. Era doar palatul cerbului lui Hrothgar, dătător de claustrofobie, cu monstrul pândind în bezna de afară. Bineînțeles, aveam un Grendel al nostru. Aveam chiar și un Hrothgar, dacă mijiți nițel ochii și vă uitați la bietul profil pleoștit al Tristului Rege Billy. Ne lipsea doar clanul Geats; un Beowulf voinic, cu umeri lați și creier mic, urmat de banda lui de psihopați veseli. Așa că, lipsindu-ne un Erou, ne-am mulțumit cu rolul victimelor și ne-am compus sonetele, ne-am repetat baleturile și ne-am derulat papirusurile, iar în tot acest timp Grendel al nostru din spini și oțel slujea noaptea cu spaime și secera femururi și zgârciuri.

Aceea a fost vremea când eu - pe-atunci un satir, cu trupul croit ca oglindă a sufletului meu - am ajuns aproape de încheierea Cânturilor, opera mea de pe cât de mult am fost în stare în cinci secole Ulr de perpetuă încăpățănare. (l'ondue de închidere)

Mă gândesc totuși că povestea cu Grendel este matură. Personajele n-au fost încă aduse în scenă. Ii i ițta neliniară și proza necontinuă au partizanii lor,

i între care eu nu sunt cel din urmă, dar în final, pri-riii, personajul este acela care câștigă ori pierde nemu-

ii im pe pergament. N-ați nutrit niciodată gândul u m ic că Huck și Jim, care își împing - chiar acum -l iiii na pe un fluviu aflat dincolo de accesul nostru, tuni mult mai reali decât cizmarul care ne-a încălțat i ii numai o zi în urmă, însă uitată parcă pentru vecie? t >i icum, dacă nenorocita asta de poveste trebuie rela-i n .1, atunci ar trebui să știți cine-s personajele ei. De 41 rea, oricât de mult m-ar îndurera, mă voi întoarce

,i încep cu începutul.

La început era Cuvântul. Și Cuvântul era proci amat în limbaj binar clasic. Și Cuvântul a spus: „Să fie viață!” Și în felul acesta, undeva în criptele lrrhNucleu de pe domeniul mamei mele, sperma i ongelată a tatălui meu de multă vreme mort a fost i lrcongelată, trecută în suspensie, agitată ca laptele cu vanilie, încărcată în ceva care era parțial pistol cu apă și parțial vibrator și - la atingerea magică a unui i răgaci - ejaculată în Mama, la momentul când luna era plină și ovulul pregătit.

Desigur, Mama ar fi putut să nu fie însămânțată în modul acela barbar. Ea ar fi putut opta pentru fertilizare ex utero, un amant mascul cu un transpl de ADN de la Tata, un surogat clonat, o concept-' imaculată prin îmbinare de gene, orice vă închip iți... dar, așa cum mi-a spus mai târziu, și-a depă picioarele conform tradiției. Bănuiala mea este așa i-a plăcut.

Oricum, așa m-am născut eu.

M-am născut pe Pământ... Vechiul Pământ... du-te-n mă-ta, Lamia, dacă nu mă crezi! Locuiam domeniul Mamei, pe o insulă nu departe de Reze vația Nord-Americană.

Note pentru schița casei de pe Vechiul Pământ:

Amurguri fragile pălind de la violet la fucsie și apoi la purpuriu deasupra siluetelor din hârtie creponată ale arborilor aflați dincolo de pajiștea care se întinde la nesfârșit spre sud-vest. Ceruri delicate ca porțelanul translucid, neîntinate de nori sau siaje. Tăcerea presimfonică a primelor raze de lumină, urmată de bubuiul de țimbale al răsăritului. Portocaliu și roșcat aprinzându-se în auriu, lungă și răcoroasă coborâre în verde: umbre de frunze, estompări, tentacule de chiparoși și sălcii plângătoare, catifeaua verde și tihnită a luminișului.

Domeniul Mamei - domeniul nostru - o mie de acri aflați în mijlocul altui milion de acri. Peluze de dimensiunile unor mici prerii, cu iarbă atât de perfectă, încât ademenea trupul să se întindă și să moțâie pe perfecțiunea ei moale. Copaci cu coroane nobile -cadrane solare ale Pământului -, cu umbrele rotin-du-se într-o procesiune măreață; când contopindu-se, iml i ontractându-se la amiază, pentru ca în cele din i să se lungească spre est odată cu moartea zilei. iui regali. Ulmi gigantici. Plopi și chiparoși și se-lunia

și bonsai. Baobabi coborându-și trunchiuri noi (liloma unor coloane cu laturi netede într-un templu boltit de cer. Sălcii înșirându-se în lungul canalii ir atent aliniate și a pâraielor neregulate, cu crengile ii nate, cântând vântului bocete antice.

Casa noastră se înalță pe o colină joasă unde, iarna, i iu bele maronii ale peluzei aduc cu flancul mătăsos il unui animal femelă, numai mușchi încordați și viteză. Casa își etalează secolele de concreștere: un nu n de jad deasupra curții estice prinde prima lumină i /orilor, o suită de frontoane pe aripa sudică proiect-H x/ă triunghiuri de umbră pe sera de cristal la ora i < aiului, balcoanele și labirintul scărilor exterioare lin lungul porticurilor estice joacă jocuri Escher cu umbrele după-amiezii.

Era după Marea Greșeală, dar înainte ca totul să devină de nelocuit. In general, noi ocupam domeniul in ceea ce denumeam în mod bizar „perioadele de i emisiune” - intervale de zece până la optsprezece luni liniștite între spasmele întregii planete, când nenorocita de gaură neagră a Echipei Kiev digera fragmente din centrul Pământului și-și aștepta următorul i ispăș. In decursul „Momentelor Rele”, ne petreceam vacanțele la unchiul Kowa, dincolo de Lună, pe un asteroid terraformat adus acolo înainte de migrata Expulzaților.

Ați putea afirma de acum că m-am născut c linguriță de argint în cur. Nu ofer nici o scuză. Du trei mii de ani de diletantism cu democrația, fami ile rămase pe Vechiul Pământ ajunseseră la conclu~* că unicul mod de a evita pleava era de a nu-i îngăd să se înmulțească. Sau, mai degrabă, de a subvențio flote de nave-seminale, explorări cu nave-spin, n migrări prin intermediul teleproiectoarelor... toa graba panicată a Hegirei... atâta vreme cât ei se repr duceau acolo și lăsau în pace Vechiul Pământ. Fapt” că planeta natală era o căzătură bătrână și bolnav fără dinți, nu afectase imboldul plevei de a deveni pi nierii spațiului cosmic. Nu erau deloc fraieri.

Și la fel ca Buddha, eram aproape matur înaint de a vedea primul indiciu al sărăciei. Aveam șaispr zece ani standard, pornisem în Wanderjahr-\\l m și hoinăream prin India, când am văzut un cerșeto Vechile Familii Hinduse îi păstrau pe lângă ele di considerente religioase, dar tot ce am știut atunci fost faptul că acela era un bărbat în zdrențe, num piele și os, care întindea un coș de răchită în care se afla un diskey de credit străvechi și care cerșea o atingere a cârdului meu universal. Prietenii mei au considerat că era o culme a ilarității. Eu am vomitat. Asta se petrecea în Benares.

Copilăria mea a fost privilegiată, însă nu la modul odios. Am amintiri plăcute de la faimoasele petreceri date de Grande Dame Sybil (îmi era mătușă de gradul al doilea din partea mamei). Îmi amintesc una de pomină, care a ținut trei zile, în Arhipelagul Manhattan

lui >aspeții aduși în navele de asolizare din Orbit City fi din arcologiile europene. Îmi amintesc Empire State Huliding înălțându-se din apă, cu numeroasele lui lumini reflectate pe lagune și canalele mărginite de lf rigi; VEM-urile descărcând pasageri pe puntea de "l>servație, în vreme ce

focurile pentru gătit ardeau ilc jur împrejur pe gorganele acoperite de vegetație itlr clădirilor mai mici ale insulei.

În zilele acelea, Rezervația Nord-Americană era \rrenul nostru privat de joacă. Se spunea că pe continentul acela misterios continuau să viețuiască apro-n unativ opt mii de oameni, dar jumătate dintre ei erau i augeri. Din restul făceau parte renegații ARNiști care »r ocupau de reînvierea speciilor de plante și animale de multă vreme absente din vizuinile lor nord-ameri-ane antediluviene, inginerii ecologi, primitivi cu licențe, ca Ogalalla Sioux sau Hell's Angels Guild, i ocazionalii turiști. Eu aveam un văr despre care *e spunea că hălăduia cu rucsacul în spate de la o zonă de observație la alta în interiorul Rezervației, însă o lăcea în Vestul Mijlociu, unde zonele erau relativ ipropiate și cirezile de dinozauri erau mult mai rare.

În primul secol de după Marea Greșeală, Gaia era i ănită letal, totuși murea încet. Pustiirile erau uriașe în Momentele Rele - și acestea soseau tot mai des, în spasme precis estimabile, remisiuni mai scurte și consecințe tot mai teribile după fiecare atac -, însă Pământul răbda și se autorepara pe cât putea de bine.

După cum spuneam, Rezervația era terenul nos-tru de joacă, dar, într-un sens cât se poate de real, același lucru era valabil pentru întregul Pământ m bund. Mama mi-a îngăduit să am propriul meu la vârsta de șapte ani și pe tot globul nu exista un 1 în care să nu pot ajunge într-o oră de zbor de ac Prietenul meu cel mai bun, Amalfi Schwartz, lo în Domeniul Muntelui Erebus, în fosta Republi Antarctică. Ne vedeam zilnic. Faptul că legile Vechir lui Pământ interziceau teleproiectoarele nu ne deran" cătuși de puțin; înțiși pe coasta unui deal, noapte; privind în sus prin cele zece mii de Lumini Orbit și cele douăzeci de mii de faruri-balize ale Inelul" spre cele două sau trei mii de stele vizibile, noi n simțeam nici o umbră de gelozie, nici un imbold d a ne alătura Hegirei care chiar pe atunci țesea mătas: teleproiectoare a Worldwebului. Noi eram fericiți.

Amintirile mele despre Mama sunt în mod strani stilizate, de parcă ea ar fi alt personaj fictiv din unul dintre romanele mele din seria Pământul Muribund. Poate că așa și era. Poate că eu am fost crescut roboți în orașele automate ale Europei, alăptat de an droide în Deșertul Amazoanelor sau pur și simplu m-am dezvoltat într-o cuvă, ca drojdia berarilor. Cee ce-mi amintesc este halatul alb al mamei lunecând spectral prin odăile întunecoase ale domeniului, venele albăstrui infinit de delicate de pe dosul mâinilor ei cu degete subțiri, când turna ceai în cești în lumina colbuită din seră; razele lumânărilor prinse ca muște aurii în plasa de păianjen scânteietoare a părului ei prins într-un coc în creștetul capului, în stilul Gran-des Dames. Uneori visez glasul ei, cadența și tonul itralitatea lui uterină, apoi însă mă trezesc și vine doar vântul mișcând perdele dantelate sau linului unei mări necunoscute izbindu-se de pie-hi lc țărmlui.

De la prima mea percepție a sinelui am știut că

- că va trebui să fiu - poet. N-a fost ca și cum avut de ales, ci mai degrabă de parcă toată frumusețea aflată pe moarte în jurul meu își răsufla ultima i. Ii rație în mine și porunca să fiu sortit să mă joc în vorbe pe tot restul vieții mele, ca expiație pentru noastră care-și măcelărise nechibzuit planeta ce-i lusesse leagăn. Așa că, ce dracu'; am devenit poet.

Aveam un preceptor pe care-l chema Balthazar -mu, dar foarte bătrân, un refugiat de pe ulițele cu iz ilc trupuri ale străvechii Alexandria. Balthazar stră-lucea pur și simplu alb-albastru din cauza primelor și i udimentarelor tratamente Poulsen; era ca mumia i radiată a unui om, etanșat în plastic lichid. Și lasciv i i proverbialul țap. După câteva secole, când eram în perioada mea de satir, am simțit că înțeleg în sfârșit pornirile priapice ale bietului don Balthazar, totuși în copilăria mea ele erau mai degrabă un impediment în păstrarea tinerelor în rândul personalului care deservea domeniile. Femei sau androide, don balthazar nu făcea discriminări - le regula pe toate.

Din fericire pentru educația mea, nu exista nimic liomosexual în patima lui don Balthazar pentru carnea tânără, așa că escapadele lui se concretizau fie ca absențe de la orele de meditație, fie sub forma unei atenții cu totul exagerate îndreptate asupra memo de versuri din Ovidiu, Senesh sau Wu.

Era un preceptor excelent. Am studiat anticii sfârșitul perioadei clasice, am efectuat călătorii studiu la ruinele Atenei, Romei, Londrei și Hannib Missouri, fără ca să fiu vreodată supus unui test sa lucrări de control. Don Balthazar aștepta din parte mea să memorez totul de la primul contact și nu l-a ~ dezamăgit. El a convins-o pe mama mea că riscurile „educației progresive” nu erau pentru o familie d pe Vechiul Pământ, așa că n-am cunoscut niciodată scurtăturile limitatoare pentru minte ale medicației ARN, imersiunii în datasferă, instruirii flashback sis-temice, grupurilor de întâlniri stilizate, „aptitudinilor de gândire la nivel superior” pe seama faptelor reale, sau programării fără limbaj scris. Ca rezultat al acelor privări, până la vârsta de șase ani eram în stare să recit toată Odiseea tradusă de Fitzgerald, să compun o sextină, deși încă nu puteam să mă îmbrac singur, și să gândesc în versuri-fugă spirale chiar înainte să fi inter-fațat cu o IA.

Pe de altă parte, educația mea științifică a fost mai puțin riguroasă. Don Balthazar nu era aproape deloc interesat de ceea ce el numea „latura mecanică a Universului”. Împlinisem douăzeci și doi de ani înainte să înțeleg că MMT-urile, computerele și sistemele biogene de pe asteroidul unchiului Kowa erau mașini, nu manifestări serviable ale anima din jurul nostru. Eu credeam în zâne, iele, numerologie, astrologie și magia Sânzienelor din adâncul codrilor primitivi din

K N-A. Aidoma lui Keats și Lamb în studioul lui 11 iv don, don Balthazar și eu toastam pentru „contuzia matematicii” și deplângeam distrugerea poe-liri curcubeului prin prisma indiscretă a domnului Newton. Neîncrederea inițială și ura reală față de tot « era științific și obiectiv mi-au fost de folos mai târ-rin

în viață. Am învățat că nu este greu să rămâi pani i pre-copernican în Hegemonia postștiințifică.

Cele dintâi poezii ale mele erau execrabile. Ca majoritatea poeziilor slabi, nu eram conștient de acest lucru, convins în aroganța mea că simplul act al creării iei acorda o oarecare calitate avortonilor nevaloroși pr care-i zămisleam. Mama a rămas tolerantă, deși lăsam grămăjoare puturoase de rahați prin toată casa. I'ra îngăduitoare cu unicul ei copil, cu toate că acesta manifesta aceeași incontinență lipsită de griji ca un i .Iței neînvățat să-și facă mendrele afară. Don Balthazar n-a comentat niciodată opera mea; în principal, bănuiesc, fiindcă nu i-am arătat-o niciodată. Don Malthazar considera că venerabilul Daton era un impostor, că Salmud Brevy și Robert Frost ar fi trebuit să se spânzure cu propriile lor intestine, că Wordsworth era un nebun și că orice altceva cu excepția sonetelor lui Shakespeare reprezenta o profanare a limbii. Nu am întrevăzut nici un motiv pentru a-l i ulbura pe don Balthazar cu versurile mele, în ciuda l aptului că știam că abundau în geniu înmugurit.

Am publicat câteva dintre aceste mici excremente literare în diversele jurnale hard-copy care erau în vogă pe atunci în arcologiile Caselor Europene, torii diletanți ai acestor publicații necizelate fiind atât de toleranți cu mama mea, pe cât era ea decât minA Ocazional îl săcâiam pe Amalfi ori pe altul dintr tovarășii mei de joacă - mai puțin aristocratici decât mine și deținând astfel acces la datasferă sau la transmi* țătoarele sperlumice - să descarce unele dintre versurile mele spre Inel ori Marte, și astfel către coloniile tele-proiectoare care îmboboceau. Nu mi-au răspuns niciodată. Am presupus că erau prea ocupate.

Credința în identitatea proprie de poet sau de scriitor, înainte de testul acid al publicării, este la fel de naivă și inofensivă ca și credința tinerilor în nemurire... iar inevitabila dezamăgire este la fel de dureroasă.

Mama a murit odată cu Vechiul Pământ. Aproximativ jumătate din Vechile Familii au rămas pe planetă în acel ultim cataclism; pe atunci aveam douăzeci de ani și-mi făcusem propriile planuri romantice de a muri cu lumea natală. Mama decisese altfel. Nu o preocupa decesul meu prematur - ca și mine, era mult prea egocentrică pentru a se gândi la altcineva într-un asemenea moment - și nici măcar faptul că moartea ADN-ului meu avea să marcheze sfârșitul unei descendențe de aristocrați ce se extindea în trecut până la Mayflower; nu, Mama era neliniștită de faptul că familia va muri îndatorată. Se părea că ultimul nostru veac de extravagante fusese finanțat prin împrumuturi masive de la Banca Inelului și alte instituții discrete dinafară Terrei. Acum, când continentele Pământului

» .lărămau sub impactul contracției, pădurile întinse i'i ni foc, oceanele creșteau și se încingeau într-o supă lipsită de viață, când aerul însuși se transforma în ceva |H ca fierbinte și prea dens pentru a fi străpuns și prea 111 fiat pentru a fi cărat cu ciurul, acum băncile doreau lunii înapoi. Eu eram garanția colaterală.

Sau, mai precis, planul Mamei era. Ea și-a lichidat toate activele disponibile cu câteva săptămâni înainte ca termenul acela să devină o realitate literală, . 1
după un sfert de milion de mărci în conturi pe ici men lung în Banca
Inelului care se retrăgea rapid și m-a trimis într-o călătorie la Protectoratul
Atmosferic Rifkin de pe Poarta Raiului, o planetă minoră orbitată pe orbita
stelei Vega. Chiar pe atunci planeta aceea toxică avea o conexiune
teleproiector cu Sistemul Solar, dar eu nu m-am teleproiectat. N-am fost însă
nici pasager al singurei nave-spin cu propulsie laser care venea pe
Poarta Raiului în fiecare an standard. Nu, Mama m-a trimis în fundătura
aceea din Pustietate cu un statoractor Fază Trei, subluminal, congelat
laolaltă cu embrioni de vite, concentrate de sucuri de portocale și viruși
fertilizatori, într-o călătorie care a durat o sută douăzeci și nouă de ani la
bordul navei, cu o datorie temporală obiectivă de o sută șizeci și șapte de
ani standard!

Mama aprecia că dobânzile cumulate pe conturile pe termen lung vor fi
suficiente pentru a achita datoria familiei și poate pentru a-mi permite să su-
praviețuiesc confortabil o vreme. Pentru prima și ultima dată în viața ei,
Mama aprecia greșit.

Note pentru o schiță a Porții Raiului:

Drumuri de noroi care pleacă de la docurile conversiune ale stației airdock
unei configurații plâg pe spinarea unui lepros. Nori maro-sufraș car atârâ
zdrențuroși pe un cer de pânză putredă. O încălceală de structuri din lemn
lipsite de formă, pe jumătate ruinate înainte de a fi pe deplin construite, cu
ferestrele fără geamuri holbându-se nevăzătoare în gurile căscate ale
vecinilor lor. Indigeni înmulțindu-se ca... oamenii, bănuiesc... schilofi orbi,
cu plămâni arși de putregai aerian, conducând un furnicar de o duzină de
vârstare, pielea copiilor descumată de la vârsta de cinci ani standard, ochii
lăcrimându-le permanent de la înțepăturile atmosferei care-i va ucide înainte
să fi împlinit patruzeci de ani, cu zămbete cariate, părul unsuros colcând de
păduchi și săculeții de sânge ai căpușelor dracula. Părinți mândri, radiind.
Douăzeci de milioane de jegosi osândiți îngrămădiți în mahalale ce inundă o
insulă mai mică decât peluza vestică a familiei mele de pe Vechiul Pământ,
toți luptându-se să respire unicul aer respirabil pe o planetă unde standardul
este „înhală și mori”, mușuroindu-se tot mai aproape de centrul
atmosferei de supraviețuire cu raza de o sută de kilometri, pe care Stația de
Generare Atmosferică izbutise să o asigure înainte de a începe să
funcționeze cu întreruperi.

Poarta Raiului: noul meu cămin.

Mama nu ținuse seama de posibilitatea ca toate conturile Vechiului Pământ
să fie blocate... și apoi redistribuite în economia Worldwebului aflată în
mișcare. Ea nici nu ținuse cont că motivul pentru mie omenii așteptaseră
propulsia Hawking pentru

vizita brațul spiral al galaxiei fusese că în anabioză

i logenică pe termen lung - spre deosebire de câteva ilptămâni sau luni petrecute în amnezie -, posibilitatea leziunilor cerebrale fatale era de șaptesprezece Id sută. Eu am avut noroc. Când am fost dezambalat pe Poarta Raiului și pus să sap canale pentru acizi în ilara perimetrului, suferisem un singur accident vas-i ular cerebral. Din punct de vedere fizic, după două săptămâni eram capabil să lucrez în puțurile de noroi. Mental, lăsam foarte mult de dorit.

Emisfera stângă a creierului meu se închisese la lei cum se autoizolează secțiunea avariată a unei na-ve-spin, cu ecluzele pneumatice etanșe lăsând deschise vidului compartimentele condamnate pieirii. Puteam încă să gândesc. Controlul părții drepte a corpului mi-a revenit în scurt timp. Numai centrii limbajului l useseră vătămați mai presus de o simplă reparație. Minunatul calculator organic îndesat în craniul meu își aruncase limbajul ca pe un program defect. Emisfera cerebrală dreaptă nu rămăsese complet fără limbaj - însă numai unitățile de comunicare de maximă încărcătură emoțională puteau pătrunde în zona aceea a afectelor; vocabularul meu se redusese la nouă cuvinte. (Asta, am aflat ulterior, era ceva excepțional, fiindcă multe victime ale accidentelor vascular-cere-brale păstrează numai două sau trei cuvinte.) Pentru știință, iată întregul meu vocabular de cuvinte utilizabile: fut, căcat, pișat, pizdă, dracu', bulangi găoază, pipi și caca. O analiză rapidă va demonstra o anumită red danță. Dispuneam de opt substantive, care define șase lucruri; dintre cele opt substantive, cinci ave asociate și verbe. Păstrasem un substantiv indiscuta' și o sintagmă care putea fi utilizată atât ca verb, cât ca imprecăție. Universul noului meu limbaj era co pus din două repetiții specifice vocabularului copiilor șase cuvinte bisilabice, unul monosilabic și două trisi-labice. Arena mea de exprimare verbală oferea patru direcții spre subiectul deșertării, două referințe la anatomia umană, o imprecăție demonică, o descriere standard sau o solicitare pentru coit și o variațiun pe tema coitală care nu reprezenta o opțiune pentru mine, întrucât nu eram poponar.

Una peste alta, erau suficiente.

Nu voi spune că-mi reamintesc cu plăcere cei trei ani petrecuți în puțurile de noroi și mahalalele slinoase de pe Poarta Raiului, dar este adevărat că anii aceia au fost cel puțin la fel de formaționali - și probabil mai mult - ca anterioarele mele două decenii trăite pe Vechiul Pământ.

În scurt timp, am descoperit că printre cunoștințele mele intime - Moș Șlam, șeful de echipă care manevra brațul excavatorului; Unk, bățaușul căruia îi plăteam o taxă de protecție; Kiti, ștoalfa pădu-chioasă cu care mă culcam atunci când mi-o puteam permite - vocabularul mă servea perfect. „Căcat-fut", mă râiam, gesticulând. „Găoază pizdă pipi fut."

„/Vha", rânjea Moș Șlam, arătându-și singurul dinte, o i luci la magazin să iei niște alge de mestecat, este?" „Dracu' caca", îi rânjeam și eu.

Viața unui poet constă nu doar în limbajul-dans înul al exprimării, ci în combinațiile aproape infimi c de percepții și amintiri combinate cu sensibili-

tatea celor percepute și reamintite. Cei trei ani locali petrecuți de mine pe Poarta Raiului, aproape o mie nuci sute de zile standard, mi-au îngăduit să văd, să uni, să aud - să-mi amintesc ca și cum, literalmente, ») fi fost renăscut. Prea puțin conta faptul că fusesem în cni ascuțit în iad; îmbunătățirea experiențelor de viață Mte substanța oricărei opere poetice adevărate, iar experiența brută reprezenta cadoul de naștere al noii mele vieți.

Nu am avut nici un fel de problemă în a mă adapta unei brave lumi noi aflate la un secol și jumătate distanță de planeta pe care trăisem până atunci. În i iuda discursurilor noastre despre expansiune și spiritul pionieratului din ultimele cinci secole, știam cu i oții cât de nepăsător și static devenise universul nos-t ru omenesc. Ne găsim într-un confortabil Ev Mediu »I minții inventive; instituțiile se schimbă, totuși puțin >i numai prin evoluție gradată, nu prin revoluție; cercetarea științifică înaintază precum crabii într-un lârș lateral, în vreme ce altădată sărea în uriașe salturi intuitive; dispozitivele se schimbă chiar și mai puțin, tehnologii stagnante familiare nouă ar fi imediat identificabile - și operabile! - de către străbunii noștri.

În timpul somnului meu, Hegemonia devenise o e tate oficială, Worldwebul fusese țesut în ceva ap piat de forma lui finală, Totalitatea își ocupase locu democratic pe lista despoților mărinimoși ai omenirii, TehNucleul se separase de slujirea oamenilor și apoi le oferise ajutorul său ca aliat, nu ca sclav, Expulzații se retrăseseră în beznă și în rolul de Nemesis... dar toate acestea înaintaseră imperceptibil spre masa critică înainte ca eu să fi fost înghețat între buști de porc și șerbet, iar asemenea extinderi evidente ale unor tendințe vechi necesitau un efort redus pentru a fi înțelese. În plus, istoria văzută de la interior este întotdeauna o mizerie întunecată și aflată în proces de digestie, cu totul diferită de vaca ușor de recunoscut pe care istoricii o văd din afară.

Viața mea era Poarta Raiului și solicitarea permanentă, clipă de clipă, pentru supraviețuirea acolo. Cerul era un etern apus maro-gălbui, atârând ca un tavan gata să se prăbușească la numai câțiva metri deasupra coșmeliei mele. Baraca aceasta era în mod straniu confortabilă: o masă pentru mâncat, un pat pentru dormit și futut, o gaură pentru pișat și căcat și o fereastră pentru holbat în tăcere. Mediul meu oglindea vocabularul meu. Temnițele au fost dintotdeauna un loc bun pentru scriitori, ucigând demonii gemeni ai mobilității și distragerii, iar Poarta Raiului nu constituia o excepție. Protectoratul Atmosferic deținea corpul meu, însă mintea - sau ceea ce mai rămăsese din ea - îmi aparținea.

Vechiul Pământ, îmi compuneam poeziile pe

.....magendă procesor de gânduri Sadu-Dekenar,

lui îns într-un șezlong capitonat, plutind în barja mea

I M deasupra lagunelor întunecate ori plimbându-mă Hirlancolic sub frunzare parfumate. Produsele exe-

ii .«Itile, nedisciplinate, efeminate, flatulate ale acelor irvcree au fost descrise deja. Pe Poarta Raiului am descoperit ce extraordinar stimulent mintal putea fi

.....tea fizică; nu simpla muncă fizică, ar trebui să

I mg, ci munca fizică absolut istovitoare, care arde plămânii, smulge măruntaiele, deşiră ligamentele şi 11 .ipă testiculele. Am mai descoperit însă că dacă sar-i nu este atât oneroasă, cât şi repetitivă, mintea nu numai că rămâne liberă să rătăcească spre tărâmurii imaginative, ci realmente să zboare către planuri mai elevate.

În felul acesta, pe Poarta Raiului, pe când răneam depunerile de pe fundul canalelor de zoaie sub privirea roşie a lui Vega Primo ori mă târâm în patru l.i lie printre stalactitele şi stalagmitele bacteriilor de niirculare respiratorie din conductele-plămâni ale naţiei, am devenit poet.

Nu-mi lipseau decât cuvintele.

Cel mai distins scriitor al secolului XX, William < iass, a declarat odată într-un interviu: „Cuvintele sunt obiectele supreme. Ele sunt lucruri conştiente.” Aşa şi sunt. Pure şi transcendente, ca orice Idee i are a proiectat vreodată o umbră în peştera obscură i percepţiilor noastre imaginată de Platon. În acelaşi timp însă, capcane de înşelare şi înţelegere greşi Cuvintele ne deformează gândirea pe poteci înfin« de autoamăgire, iar faptul că ne petrecem majorita vieţii mentale în sălaşe cerebrale construite din cu ' înseamnă lipsa unei obiectivităţi necesare pentru a tinge teribila distorsionare a realităţii pe care o ad-limbajul. Exemplu: pictograma chineză pentru „on titate” este un simbol format din două părţi - un bărbat care stă literalmente lângă cuvântul său. Până aici, perfect. Ce înseamnă însă cuvântul „integritate” din Engleza Recentă? Sau „patrie”? Sau „progres”? Sau „democraţie”? Sau „frumuseţe”? Dar chiar şi în auto-amăgirea noastră, noi devenim zei.

Un filozof/matematician pe nume Bertrand Russell, care a trăit şi a murit în acelaşi secol ca şi Gass, a scris cândva: „Limbajul slujeşte nu numai pentru a exprima gândul, ci pentru a face posibile gânduri ce nu ar putea exista în absenţa lui”. Aceasta este esenţa geniului creator al omenirii: nu edificiile civilizaţiei şi nici armele tunătoare şi orbitoare ce le pot pune capăt, ci cuvintele care fecundează concepte noi, la fel cum spermatozoizii atacă un ovul. S-ar putea susţine că gemenii siamezi cuvânt/idee sunt singura contribuţie pe care specia umană poate s-o aducă, o va face sau ar trebui s-o facă în descălcirea cosmosului. (De acord, ADN-ul nostru este unic, dar acelaşi lucru se poate spune şi despre cel al unei salamandre. Da, noi construim artefacte, însă la fel procedează şi specii de animale, începând de la castori, până la furnicile-arhi-TECT ale căror turnuri crenelate sunt vizibile chiar acum

I><>rd. Da, noi ţesem lucruri reale din substanţa i ilor matematicii, totuşi Universul este cablat cu metică. Măzgăliţi un cer şi n va fâşni imediat, uindeţi într-un nou sistem solar şi formulele lui Iio Brahe aşteaptă pitite sub mantia

de catifea ră a continuumului spațio-temporal. Dar unde ii uns Universul un cuvânt sub straturile lui extern- de biologie, geometrie sau rocă nesimțitoare?) Mită și urmele altor forme de viață inteligentă pe Mir le-am descoperit - zeppelinele de pe Jove II,

.....structorii Labirintului, empații Seneschai de pe I Irbron, Oamenii-Nuia de pe Durulis, arhitecții Crip-lelor Timpului, Shrike însuși - ne-au lăsat mistere ti ,n tefacte obscure, însă nu și limbaj. Nu și cuvinte.

Cândva, poetul John Keats a scris unui prieten *I său pe nume Bailey: „Nu sunt sigur de nimic alt-i eva în afară de sfințenia sentimentelor Inimii și de adevărul Imaginației... Ceea ce imaginația cuprinde i ,i Frumusețe trebuie să fie adevărul - chiar dacă ii esta a existat sau nu înainte."

Poetul chinez George Wu, care a murit în ultimul Război Sino-japonez, cu trei secole înainte de Hegira, ,i priceput asta când a înregistrat în comagenda lui: „Poeții sunt moașele nebune ale realității. Ei nu văd i eea ce este și nici ceea ce poate să fie, ci ceea ce trebuie 't devină." Ulterior, pe ultimul său disc adresat iubitei lui în săptămâna dinaintea morții, Wu a spus: „Cuvintele sunt singurele gloanțe din banduliera adevărului. Iar poeții sunt lunetiștii."

Vedeți voi, la început era Cuvântul. Și Cuvânt s-a întrupat în țesătura Universului uman. Și nui poetul poate să extindă acest Univers, găsind scurt turi spre realități noi, la fel cum propulsia Hawkin sapă tuneluri pe sub barierele continuumului spa« țio-temporal einsteinian.

Pentru a fi poet, am înțeles, un poet adevărata trebuia să devii Avatarul întrupat al omenirii; pent a accepta mantia poetului, trebuie să porți crucea Fi" lui Omului, să suferi chinurile nașterii Mamei-Su a Omenirii.

Pentru a fi un poet adevărat trebuie să dev* Dumnezeu.

Am încercat să explic asta prietenilor mei de Poarta Raiului.

- Pișat, căcat, am spus. Găoză bulangiu, dracu căcat dracu'. Pizdă. Pipi pizdă. Dracu'!

Ei au clătinat din cap, au zâmbit și s-au îndepărta* Marii poeți sunt rareori înțeleși în epoca lor.

Norii maro-gălbui vărsau acid peste mine. Pleo căiam prin noroiul care-mi ajungea până la coap* și curățam iarba-ploșniței din conductele de canaliz ale orașului. Moș Șlam a murit în al doilea an al: acolo, când lucram toți la un proiect de extindere Canalului Bulevardul Unu până la Smârcurile Decan toare. Un accident... Suia o dună de sedimente pentr a salva un singur tandafir de sulf dinaintea zoaielo ce avansau, când s-a petrecut Un cutremur de noroi Kiti s-a măritat la scurt timp după aceea. Ea conținu* lucreze ocazional ca prostituată, dar o vedeam tot mai rar. A murit în timp ce naștea, la scurtă vreme ilupă ce un tsunami verde a purtat cu el Orașul Smâr-i urilor. Eu am continuat să scriu poezii.

Cum este posibil, ați putea întreba, ca un om să lăoată scrie versuri minunate, folosind un vocabular tie numai nouă cuvinte aparținând emisferei drepte?

Răspunsul este că eu nu foloseam nici un fel de i uvinte. Poezia este interesată doar în secundar de < uvinte. În primul rând, ea este interesată de adevăr. Iu am lucrat cu Ding an Sich, substanța dinapoia um-l>rei, țesând concepte, comparații și conexiuni puternice, așa cum un inginer ar ridica un zgârie-nori a i ârui structură cu mustăți din aliaje este construită cu mult înainte să apară sticla, plasticul și cromalumiul.

Și, încet, cuvintele s-au întors. Creierul se rein-struiește și se reechipează uluitor de bine. Ceea ce lusesse pierdut în emisfera stângă și-a găsit un cămin iltundeva sau și-a reafirmat primordialitatea în regiunile vătămate, aidoma pionierilor care revin pe o câmpie afectată de incendii, însă pe care flăcările au făcut-o mai fertilă. În vreme ce anterior un cuvânt simplu, ca „sare”, mă lăsa bâlbâindu-mă și icnind, cu mintea mea încercând neantul, precum vârful unei limbi care pipăie golul lăsat de un dinte lipsă, acum cuvintele și frazele reveneau lent ca numele unor tovarăși de joacă uitați. În timpul zilei munceam în câmpurile de sedimente, dar seara mă așezam la masa mea crăpată și-mi scriam Cânturile la lumina unui opaiț cu seu care sfârâia. Cândva, Mark Twain a opinat în stilul lui agreabil: „Diferența între cuvântul potri și cel aproape potrivit este diferența dintre un fulge și un licurici.” Amuzant, totuși incomplet. În lunii* acelea lungi în care mi-am început Cânturile pe Poarta Raiului, am descoperit că diferența dintre a găsi cuvântul potrivit și a accepta cuvântul aproape potrivit era diferența dintre a fi lovit de fulger și a privi o reprezentăție celestă de fulgere.

Așa au pornit și au crescut Cânturile mele. Scris* pe foi fragile din fibră de iarba-ploșniței reciclate, pe care le produceau cu tona pentru a fi utilizate ca hârtie igienică, mângălite cu o carioca ieftină cumpărată de la Magazinul Companiei, Cânturile au căpătat formă. Pe măsură ce cuvintele se întorceau, ocupân-du-și locurile aidoma pieselor cândva risipite ale unui puzzle tridimensional, am avut nevoie de o formă. Revenind la învățăturile lui don Balthazar, am încercat noblețea măsurată a versurilor epopeice ale lui Milton. Câștigând încredere, am adăugat senzualitatea romantică a unui Byron, pârguită printr-o celebrare a limbajului în stilul lui Keats. Amestecând toate acestea, am condimentat melanjul cu câte un vârf din cinismul scilpitor al lui Yeats și din aroganța obscură și erudită a lui Pound. Am tăiat, am mărunțit și am adăugat ingrediente de felul controlului imagistic al lui Eliot, capturării atmosferei lui Dylan Thomas, atmosferei apocaliptice a lui Delmore Schwartz, tușei de oroare a lui Steve Tem, implorării pentru inocență a lui Salmud Brevy, iubirii de scheme convolute a i imelor a lui Daton, preaslăvirii materialității a lui Wu Ji voioșiei radicale a lui Edmond Ki Fererra.

În cele din urmă, desigur, am aruncat cât colo niiregul amestec și am scris Cânturile într-un stil numai al meu.

Dacă n-ar fi fost Unk, bătauşul, probabil că aş fi şi acum pe Poarta Raiului, săpând ziua canale pentru ,u izi şi scriind Cânturi noaptea.

Era ziua mea liberă şi-mi duceam Cânturile - singurul exemplar al manuscrisului meu! - la Biblioteca < Companiei din Sala Comună, pentru nişte documen-i Ari, când Unk şi două dintre brutele lui au apărut de pe o alee şi mi-au cerut plata imediată a taxei de protecţie pentru luna următoare. În Protectoratul Atmosferic Poarta Raiului, nu aveam cărdui universale; ne plăteam datoriile în banii tipăriţi de companie sau în mărci de contrabandă. Nu aveam de nici unele. Unk a cerut să-mi examineze sacul din plas-i ic de pe umăr. Fără să mă gândesc, l-am refuzat. A lost o greşeală. Dacă i-aş fi arătat manuscrisul, probabil că l-ar fi aruncat în noroaie şi mi-ar fi tras câteva, după ce m-ar fi ameninţat. Aşa însă, refuzul meu l-a înfuriat şi de aceea el şi cei doi tovarăşi neandertha-lieni mi-au smuls sacul, au aruncat manuscrisul în noroaie, după care m-au bătut până ce am fost cât pe aici să dau proverbialul ort popii.

Întâmplător, în ziua aceea un VEM care aparţinea unui manager de control al calităţii aerului din Protectorat zbura jos deasupra solului şi soţia managerului, care călătorea singură spre arcologi Magazinului Rezidenţial al Companiei, a comanc asolizarea, a ordonat slujitorului android să mă sa veze pe mine şi ceea ce mai rămăsese din Cânturi mele, apoi m-a dus personal la Spitalul Companie' În mod obişnuit, membrii forţei de muncă asigura primeau îngrijirile medicale, dacă se sinchisea cine să le acorde, în Bio Clinica publică, totuşi spital-n-a dorit să refuze soţia unui manager, aşa că am fo admis - încă înconştient - şi supravegheat de medic uman şi de soţia managerului în timp ce î reveneam într-o cuvă de terapie.

În regulă, ca să fac dintr-o poveste banală şi lun o poveste banală şi scurtă, voi sări direct la nivel următor. Helenda - asta era soţia managerului - mi-citit manuscrisul pe când pluteam în substanţele nutritive de reanimare. l-a plăcut. În aceeaşi zi în care era decantat în Spitalul Companiei, Helenda s-a telepro-iectat pe Renaştere, unde a arătat Cânturile suror ei, Felia, care avea o prietenă al cărei iubit cunoşte un redactor de la Transline Publishing. Când m-a trezit a doua zi, coastele rupte îmi fuseseră sudate, pometele fracturat se vindecase, vânătăile îmi dispăruseră şi am primit cinci dinţi noi, o cornee nouă pentru ochiul stâng şi un contract cu Transline.

Cartea mi-a fost publicată după cinci săptămâni. După încă o săptămână, Helenda a divorţat de managerul ei şi s-a măritat cu mine. Ea era la a şaptea căsătorie, eu la prima. Am petrecut luna de miere pe Concourse şi, când ne-am întors, cartea mea se induse în peste un miliard de exemplare - primul volum de versuri care intra pe lista de bestseller-uri în ultimele patru secole -, iar eu devenisem multimilionar.

Tyrena Wingreen-Feif a fost primul meu redactor l-c la Transline. Ea a avut inspiraţia de a intitula cartea l'Imântul muribund (o cercetare în arhive a descoperit un roman cu acelaşi titlu apărut cu cinci sute de u în urmă, dar copyrightul fusese pierdut şi romanul nu se mai tipărea). Ea a avut ideea de

a publica numai acele părți din Cânturi care se refereau la ultimele zile nostalgice ale Vechiului Pământ. Și tot ea a venit cu propunerea de a înlătura părțile despre care i redea că-i vor plictisi pe cititori - pasajele filozofice, ilescrierile mamei mele, părțile în care omagiam poezii interioari, locurile în care mă jucasem cu versuri expementale, pasajele mai personale -, de fapt totul, cu excepția descrierilor ultimelor zile idilice, care, golite i le orice încărcătură mai profundă, sunau sentimental >i insipid. La patru luni după publicare, Pământul muribund se vânduse în două miliarde și jumătate de exemplare hardfax, o versiune digitală prescurtată era disponibilă pe datasfera Totalitate și se făcuseră (>pțiuni pentru holouri. Tyrena mi-a atras atenția că momentul publicării fusese perfect... șocul traumei i >riginale a morții Vechiului Pământ însemnase un ecol de negare, aproape ca și cum Pământul n-ar fi existat niciodată, urmat de o perioadă de renaștere a interesului, culminând în cultele nostalgiei Vechiului

Pământ, care puteau fi găsite acum pe toate plan tele din Web. O carte - chiar și o carte de versuri ce prezenta ultimele zile sosise exact în clipa optir Pentru mine, primele luni de viață în calitate celebritate în Hegemonie au fost mult mai bulversan* decât tranziția mea anterioară de la fiu răsfățat Vechiului Pământ la sclav victimă a unui accide cerebral pe Poarta Raiului. În decursul acelor prir luni, am iscălit cărți și hardfaxuri pe mai bine de sută de planete; am apărut în emisiunea „The AllN Now!” cu Marmon Hamlit; am făcut cunoștință directorul executiv Senister Perot și Drury Fein, p tătorul de cuvânt al Totalității, plus o duzină de natori; am vorbit în fața Societății Interplanetare Femeilor PEN și a Sindicatului Scriitorilor de Lusus; am primit grade onorifice de la Universitat Noului Pământ și de la Cambridge Doi; am fost să bătorit, interviavat, reprodus, recenzat (favorabil), bi grafiat (neautorizat), aclamat, serializat și escrocat A fost o perioadă încărcată. Note pentru o schiță a vieții în Hegemonie: Casa mea constă în treizeci și opt de camere treizeci și șase de planete. Nu există nici o ușă: intr rile cu arcade sunt portaluri teleproiectoare, câ opacizate cu perdele-intimitate, dar majoritatea deschise pentru observare și intrare. Fiecare odaie are ferestre peste tot și minimum doi pereți cu portaluri. Din salonul cel mare de pe Vectorul Renaștere, pot vedea cerurile de bronz și turnurile acoperite de cocleală din Fă-Posibil în valea de sub piscul meu vulcanic și întorcând capul pot privi prin portalul teleproiectorului și peste întinderea covorului alb din living, pentru a vedea Marea Edgar Allan spărgân-du-se de stâncile Capului Prospero pe Nevermore, biblioteca mea are vedere spre ghețarii și cerurile verzi de pe Nordholm, iar din zece pași cobor o scară scurtă către cabinetul meu din turn, o încăpere con-lortabilă, deschisă, înconjurată de sticlă polarizată, care oferă o panoramă de trei sute șazeci de grade i celor mai înalte vârfuri din Kushpat Karakoram, un lanț muntos aflat la două mii de kilometri de cea mai apropiată așezare în extremitatea răsăriteană a Republicii Jamnu pe Deneb Drei.

Giganticul dormitor pe care îl împart cu Helenda se leagă lin în ramurile unui Arbore-al-lumii înalt ile trei sute de metri de pe planeta templieră Crângul lui Dumnezeu și are legătură cu un solar singuratic și izolat pe câmpiile de sare aride ale Hebronului. Nu toate ferestrele se deschid spre peisaje sălbatice: sala media dă pe platforma pentru forfecări de la etajul 138 .Îl unui arcturn de pe Tau Ceti Central, iar patioul nostru se găsește pe o terasă aflată deasupra pieții din Cartierul Vechi al animatului Nou Ierusalim. Arhitectul, elevul legendarului Milion DeHaVre, a incorporat câteva ghidușii în designul locuinței: scara coboară către încăperea din turn, desigur, însă la fel de bizar amuzantă este ieșirea din foișor, care duce la sala de gimnastică de la nivelul cel mai de jos al celui mai adânc stup de pe Lusus, sau poate baia pentru oaspeți, care constă din toaletă, bideu, chiuvetă cabină pentru duș pe o plută deschisă, fără pereți, oceanul planetar violet de pe Mare Infinitus.

La început, variațiile de gravitație de la o cam la alta erau amănitoare, totuși în scurtă vreme m-a adaptat, fiind deja pregătit sufletește pentru apăsarea de pe Lusus, Hebron și Sol Draconi Septem, sau anticipând inconștient libertatea mai mică de 1 g standard din majoritatea odăilor.

În cele zece luni standard de când eu și Helenda suntem împreună, am petrecut puțin timp în casa noastră, preferând mai degrabă să ne plimbăm cu prietenii printre arcologiile turistice și de vacanță și localurile de noapte din Worldweb. „Prietenii” noștri sunt anteriorul set teleproiector, care acum se autointitulează Turma Caribu, după numele unui mamifer migrator dispărut de pe Vechiul Pământ. Turma aceasta este formată din alți scriitori, câțiva artiști vizuali de succes, intelectuali de pe Concourse, reprezentanți media ai Totalității, câțiva ARNiști radicali și îmbinatori cosmetici de gene, aristocrați Web, fanatici avuți ai teleproiectării și dependenți de Flashback, câțiva regizori de holouri și teatru, o mână de actori și artiști de spectacole, câțiva capi mafioți porniți pe drumul drept și o listă schimbătoare de celebrități recente... printre care mă număr și eu.

Toți beau, folosesc stimuri și autoimplanturi, se cablează și-și pot permite drogurile cele mai bune. Cel mai la modă este Flashback. Este în mod clar un viciu al clasei superioare: pentru a-l percepe în ini jitate, ai nevoie de gama completă de implanturi ii ninpe. Helenda a avut grijă să fiu dotat ca atare: Im unonitoare, extensii senzoriale și comagendă internă, -unturi neurale, amplificatoare, procesoare metacor-ir x, cipuri sanguine, tenii ARN... propria mea mamă im mi-ar fi recunoscut interiorul. Încerc Flashback de două ori. Prima oară este o planare - țintesc petrecerea ocazionată de a noua mea un versare și o nimeresc din prima. Totul este acolo: irrvitorii care cântă pe peluza nordică la crăpatul * orilor, don Balthazar anulând morocănos orele de >i < >ală pentru ca să-mi pot petrece ziua cu Amalfi în VEM-ul meu, gonind peste dunele sure ale Bazinului Amazon într-un abandon fericit; alaiul cu torțe din .u eeași seară, când reprezentanții celorlalte Familii Vechi sosesc în amurg, cu cadourile colorat

ambalate strălucind sub lună și cele Zece Mii de Lumini. După nouă ore petrecute în Flashback, mă ridic cu un zâmbet pe chip. A doua oară aproape că mă ucide.

Am patru ani și plâng, căutând-o pe mama prin nesfârșite odăi cu iz de colb și mobile vechi. Servitori .mdroizi încearcă să mă consoleze, dar mă scutur din mâinile lor și alerg pe coridoare mânjite de umbre și de funinginea prea multor generații. Încălcând prima regulă pe care am învățat-o vreodată, dau de pereți ușile salonului de cusut al Mamei, sfânta sfintelor ei în care se retrage pentru trei ore în fiecare după-amiază și din care iese cu surâs moale și tivul rochiei pale murmurând peste covor ca ecoul suspinului unei fantome.

Mama stă acolo, în umbre. Am patru ani și m-am rănit la deget și mă reped spre ea, aruncându-mă în brațele ei.

Ea nu răspunde. Un braț elegant rămâne întinși în lungul spătarului șezlongului, iar celălalt zace inert pe pernă.

Mă trag îndărăt, șocat de moliciunea ei rece. Trag de draperiile grele de catifea fără să mă ridic din poala ei.

Ochii mamei sunt albi, dați peste cap. Buzele îi sunt ușor întredeschise. Saliva îi umezește colțurile gurii și sclipește pe bărbia ei perfectă. Din fuioarele aurii ale părului - coafat în stilul Grande Dame care-i este pe plac -, zăresc scânteierea de oțel rece a sârmei stim și luciul mai mat al mufei craniene în care a introdus-o. De ambele părți, osul este foarte alb. Pe masă, în apropierea mâinii ei stângi se află seringă cu Flashback, goală. Servitorii sosesc și mă îndepărtează. Mama nici măcar nu clipește o dată. Sunt tras, urlând, din salon.

Mă trezesc, urlând.

Poate că refuzul meu de a mai folosi vreodată Flashback a grăbit plecarea Helendei, totuși mă îndoiesc. Eu eram o jucărie pentru ea - un primitiv care o amuza prin inocența lui în față unei vieți care pentru ea nu mai avea secrete de multe decenii. Indiferent care ar fi fost motivul, refuzul meu față de Flashback m-a lăsat multe zile lipsit de Helenda; timpul petrecut în replay este timp real și utilizatorii de

iback mor adesea pentru că au petrecut mai multe ii lt- din viețile lor sub efectul drogului decât au fost v i im >dată în stare conștientă.

Inițial m-am distrat cu implanturile și tehnocă-filc care-mi fuseseră interzise ca membru al unei Familii de pe Vechiul Pământ. În acel prim an, datasfera i lost un concept fermecător - am apelat informații aproape constant, trăind într-o frenezie de interfață i i impieta. Eram tot atât de dependent de datele brute, jic cât era Turma Caribu de stimulile și drogurile ei. Mi-l puteam închipui pe don Balthazar răsucindu-se în mormântul lui topit, când eu renunțam la memo-i ia pe termen lung în favoarea satisfacției tranzitorii .1 omniscienței implanturilor. Abia mai târziu am simțit pierderea - Odiseea tradusă de Fitzgerald, Ultimul marș al lui Wu și douăzeci de alte poeme epeice care supraviețuiseră accidentului meu cerebral erau acum

zdrențuite ca fuioare de nori sub un vânt puternic. Mult mai târziu, eliberat de implanturi, le-am i eînvățat pe toate, cu osteneală.

Pentru prima și singura dată în viața mea, m-am implicat în politică. Mi-am petrecut zile și nopți monitorizând Senatul pe teleproiector sau zăcând conectat la Totalitate. Cândva, cineva a estimat că Totalitatea se ocupă zilnic cu aproximativ o sută de acte legislative in vigo ale Hegemoniei, iar în lunile pe care le-am petrecut cuplat cu aparatul senzorial n-am ratat nici una dintre ele. Vocea și numele mi-au devenit bine-cunoscute pe canalele de dezbateri. Nici o lege nu era lipsită de importanță, nici un subiect prea simplu ori prea complex pentru inpu-tul meu. Numai actul de votare la fiecare câteva ml nute îmi oferea un sentiment fals de reușită. În cell din urmă am abandonat obsesia politicii, când mi-am dat seama că accesarea cu regularitate a Totalității însemna fie să rămân în casă, fie să mă transform într-un mort-viu. Un individ permanent preocupat cu accesarea implanturilor sale este o imagine jalnici în public și n-a fost necesară ironia Helendei pentru a înțelege că dacă rămâneam în casă aveam să mă preschimb într-un burete Totalitate, ca atât de multa alte milioane de trântori din Web. De aceea am renunțat la politică. Deja însă descoperisem altă pasiune: religia.

M-am alăturat religiilor. Ce dracu', am ajutat la crearea de religii! Biserica Gnosticismului Zen se extindea exponențial și eu devenisem un credincios autentic, apărând în talk-show-uri HTV și căutându-mi Locurile de Putere cu toată fervoarea unui musulman pre-Hegira pornit în pelerinaj spre Mecca. În plus, îmi plăcea teleproiectarea. Câștigasem aproape o sută de milioane de mărci din drepturile de autor pentru Pământul muribund și Helenda îi investise bine, dar la un moment dat cineva evaluase că o locuință teleproiectoare, așa cum era a mea, costa peste cincizeci de mii de mărci zilnic numai pentru a o menține în Web, iar eu nu-mi limitam teleproiectarea la cele treizeci și șase de planete ale casei mele. Transline Publishing mă făcuse eligibil pentru un card universal Gold și-1

li isvzm cu generozitate, teleproiectându-mă în colii i improbabile ale Webului și apoi petrecând săptăm-ăui în cazări de lux și închiriind VEM-uri, pentru mi găsi Locurile de Putere în zone îndepărtate de planete uitate de lume.

Nu am găsit nici unul. Am renunțat la Gnos-ismul Zen cam în același timp în care Helenda a ilivorțat de mine. Teancurile de facturi se înălțau ilr|.t și a trebuit să lichidez majoritatea stocurilor și Investițiilor pe termen lung ce-mi rămăseseră după i r l elenda își luase partea. (Nu fusesem doar naiv |i îndrăgostit când ea își pusese avocații să redacteze i nutractul de căsătorie... fusesem idiot.)

În cele din urmă, chiar recurgând la economii de li lul reducerii teleproiectărilor și concedierii servito-i ilor androizi, mă confruntam cu dezastrul financiar. M-am dus să discut cu Tyrena Wingreen-Feif.

- Nimeni nu vrea să citească poezie, a rostit ea și s-a fâșiat de teancul subțire de Cânturi pe care le scrisesem în ultimul an și jumătate.

- Ce vrei să spui? am întrebat. Pământul muri-hund era poezie.

- Pământul muribund a fost o baftă, a răspuns Tyrena. Unghiile ei erau lungi, verzi și curbate potrivit celei mai recente mode mandarin; se arcuiau în iurul manuscrisului meu ca ghearele unei fiare clo-i ofiliene. S-a vândut pentru că subconștientul colecției iv era pregătit pentru așa ceva.

- Poate că subconștientul colectiv este pregătit pentru asta, am spus. Începusem să mă enervez. Tyrena a izbucnit în râs. Nu era un sunet pe d-întregul plăcut.

- Martin, Martin, Martin, a făcut ea. Asta-i poez: Tu scrii despre Poarta Raiului și Turma Caribu, d-îi nu răzbate decât singurătate, dislocare, anxietate o examinare cinică a omenirii.

-Și?

- Și nimeni nu vrea să plătească pentru a vede anxietatea altuia, a râs Tyrena.

M-am întors cu spatele la masa ei și m-am îndepărtat. Biroul Tyrenei ocupa întregul etaj 435 al Turnului Transline din secțiunea Babei de pe Tau Ceti Central. Nu existau ferestre; odaia circulară era deschisă de la podea până la plafon, ecranată de un câmp restrictiv generat solar, care nu trăda nici cel mai mic tremur. Era ca și cum ai fi stat între două plăci sure, suspendate la jumătatea distanței dintre cer și pământ. Am privit nori stacojii deplasându-se între turnurile mai mici, cu jumătate de kilometru mai jos, și m-am gândit la excesul de orgoliu. Biroul Tyrenei nu avea uși, scări, elevatoare, lifuri de câmp sau chepenguri: nu exista absolut nici o conexiune cu celelalte etaje. În biroul ei pătrundeai prin tele-proiectorul pentafațetat care pâlpâia în aer ca o holo-sculptură abstractă. M-am trezit apoi gândindu-mă nu numai la orgoliu, ci și la incendii și pene de curent. Am rostit:

Vrei să zici că n-o să le publici? Nici vorbă de așa ceva, a surâs redactarea mea. Mă auzi, tu ai adus miliarde de mărci în contul Trans-litit*. Bineînțeles că o să le publicăm. Spun însă că nu li va cumpăra nimeni.

- Greșești! am strigat. De acord, nu toți pricep

literatură rafinată, dar mai există încă destui oameni care îi esc, pentru că volumul să devină un bestseller.

Tyrena n-a mai râs, însă zâmbetul i s-a spintecat în sus într-o grimasă a buzelor verzi.

- Martin, Martin, Martin, a zis ea, numărul oamenilor culti s-a redus constant din epoca lui Gutenberg. În fine în secolul XX, mai puțin de două procente din generații care alcătuiau așa-zisele democrații indus-

industrializate citeau măcar o carte pe an. Iar asta se întâmpla înainte de mașini inteligente, date și medii prietenoase cu utilizatorul. Până la Hegira, nouăzeci și opt la sută din populația Hegemoniei nu avea nici un motiv să citească ceva. De aceea nici nu s-a sinchisit să învețe cum să-o facă. În prezent, este și mai rău. În Worldweb trăiesc peste o sută de miliarde de

oameni și nici măcar unu la sută dintre ei nu se obosesc să hardfax vreun material tipărit, cu atât mai puțin să citească o carte.

- Pământul muribund s-a vândut în aproape trei miliarde de exemplare, i-am reamintit.

- Hmmm, a făcut Tyrena. A fost Efectul Călătoria Pelerinului.

- Ce anume?

- Efectul Călătoria Pelerinului. În colonia Mass» chusetts din... cât a fost? - secolul al XVII-lea pe Vechiul Pământ, fiecare familie decentă trebuia să aibă un exemplar din cartea aceea. Dar, cerule, nu trebuia să-l și citești! Același lucru a fost valabil și pentru Mein Kampf de Hitler sau pentru Imagini în ochiul unui copil decapitat a lui Stukatsky.

- Cine a fost Hitler? am întrebat. Tyrena a surâs ușor.

- Un politician de pe Vechiul Pământ, care a și scris câte ceva. Mein Kampf continuă să fie tipărit... Transline reînnoiește copyrightul la fiecare o sută treizeci și opt de ani.

- Bine, uite cum facem, i-am spus, o să iau înapoi Cânturile, o să le mai cizelez câteva săptămâni și-o să scot tot ce pot mai bun din ele.

- Perfect, a zâmbit Tyrena.

- Bănuiesc c-o să vrei să le redactezi tu, așa cum ai făcut data trecută?

- Deloc, a zis Tyrena. Fiindcă de data asta nu mai există nici un miez de nostalgie, n-ai decât să le scrii așa cum dorești.

Am clipit repede.

- Vrei să spui că acum pot păstra versurile albe?

- Evident.

- Și filozofia?

- Chiar te rog.

- Și secțiunile experimentale? -Da.

- Și le veți tipări așa cum o să le scriu eu?

Absolut.

Există totuși vreo șansă să se vândă? Absolut nici una.

Cele „câteva săptămâni” de cizelare a Cânturilor i au transformat în zece luni de muncă fanatică. Am închis majoritatea camerelor din locuință, păstrând 11, 'ir odaia din turnul de pe Deneb Drei, sala de gimnastică de pe Lusus, bucătăria și baia-plută de pe Mare Inlinitus. Lucram zece ore neîntrerupt, făceam o pauză întru o ședință de exerciții fizice intense, urmată de o masă și câteva ore de somn, după care reveneam la masa de lucru pentru alte opt ore. Semăna cu perioada din urmă cu cinci ani, când îmi reveneam în accidentul cerebral și aveam nevoie câteodată de (> oră sau de o zi întreagă pentru a găsi un cuvânt, pentru ca un concept să-și afunde rădăcinile în solul limbajului. Acum era un proces chiar mai lent, fiindcă agonizam deasupra cuvântului perfect, .1 schemei perfecte de rimă, a imaginii celei mai evocatoare și a analogului cel mai inefabil pentru emoția cea mai efemeră.

După zece luni standard terminasem, confirmând străvechiul aforism potrivit căruia nici o carte sau poezie nu este terminată vreodată, ci doar abandonată.

- Ce crezi? am întrebat-o pe Tyrena, pe când citea. Ochii ei erau discuri opace de bronz, după moda săptămânii în curs, totuși asta nu ascundea faptul că i se umeziseră. Și-a șters o lacrimă.
- Este minunat, mi-a răspuns.
- Am încercat să redescopăr vocea unora dintre Antici, am spus, brusc sfios.
- Ai reușit în mod sclipitor.
- Interludiul Porții Raiului continuă să fie brutal, am spus.
- Este perfect.
- Este despre singurătate, am spus.
- E chiar singurătatea.
- Crezi că-i gata? am întrebat.
- E perfect... o capodoperă.
- Crezi că se va vinde? am întrebat.
- Nici vorbă.

Au planificat o primă ediție de șaptezeci de milioane de exemplare hardfax a Cânturilor. Transline a făcut publicitate în datasferă, a plasat reclame HTV, a transmis inserții software, a solicitat cu succes prezentări din partea autorilor de bestselleruri, s-a asigurat că erau recenzate în secțiunea Cărți din Noul New York Times și TC2 Recenzii și în general a cheltuit o avere pentru mediatizare.

În primul an după publicare, s-au vândut douăzeci și trei de mii de exemplare hardfax din Cânturi. La zece la sută drepturi de autor din prețul de vânzare de 12 MK de pe copertă, câștigasem 13800 MK din avansul de 2000000 MK de la Transline. În al doilea an s-au vândut 638 exemplare hardfax; nu au existat vânzări de drepturi pentru datasferă, nici opțiuni pentru holouri, nici turnee de promovare.

Vânzările puține ale Cânturilor au fost compensate prin abundența recenziilor negative: „Indesci-lrabil... arhaic... irrelevant pentru toate problemele curente”, a spus secțiunea Cărți din Times. „DI Sile-nus a comis actul final al necomunicării”, a scris Urban Kapry în TC2 Recenzii, „complăcându-se în-i r-un orgie de confuzie plină de pretenții”. Pe „AllNet Now!”, Marmon Hamlit a dat lovitura de grație: „Ah, chestia aia poetică de... cum-îl-cheamă... n-am putut s-o citesc. Nici n-am încercat.”

Tyrena Wingreen-Feif n-a părut îngrijorată. La două săptămâni după ce au apărut primele recenzii și primele returnări de hardfax, la o zi după sfârșitul chiolhanului meu de treisprezece zile, m-am telepro-iectat în biroul ei și m-am aruncat în scaunul din plastic spongios negru, care se ghemuia în centrul încăperii ca o panteră de catifea. Una dintre legendarele furtuni de pe Tau Ceti Central era în plină desfășurare și fulgere de dimensiuni jupiteriene sfâșiau văzduhul sângieru imediat dincolo de câmpul restrictiv invizibil.

- Nu te speria, a zis Tyrena. Moda de săptămâna asta includea o coafură ce ridica țepi negri la o jumătate de metru deasupra frunții ei și un câmp corporal opacizant, ai cărui curenți de culori mișcătoare ascundeau - și dezvăluiau - nuditatea de dedesubt. Prima ediție s-a ridicat la numai șaiszeci de mii de faxtrans-misii, așa că acolo n-am pierdut cine știe ce.

- Ai spus c-au fost planificate șaptezeci de oane, am rostit.

- Da, însă ne-am răzgândit după ce IA-ul rezi Transline a citit cartea.

M-am afundat și mai mult în plasticul spongi

- Până și IA-ul a detestat-o?

- IA-ului i-a plăcut, a spus Tyrena. În clipa a am știut cu certitudine că oamenii o vor detesta.

M-am îndreptat în scaun.

- N-am fi putut vinde exemplare TehNucleul

- Am făcut-o, a răspuns Tyrena. Am vândut exemplar. Probabil că milioanele de IA-uri de acolo l-au partajat în timp real în secunda în care a venit pe sperluminic. Copyrightul interstelar nu valorează nici cât un căcat, când faci afaceri cu siliciul.

- Bine, am încuviințat gârbovindu-mă. Ce facem acum?

Afară, fulgere de mărimea superautostrăzilor străvechi ale Vechiului Pământ dansau între turlele corporațiilor și turnurile norilor.

Tyrena s-a ridicat de la birou și a mers până la marginea cercului acoperit de covor. Câmpul corporal i-a pâlpâit ca uleiul încărcat electric vărsat pe apă.

- Acum, a vorbit ea, tu trebuie să decizi dacă vrei să fii un scriitor sau cel mai mare labagiu din Worldweb.

- Poftim?

- Cum ai auzit. Tyrena s-a întors și a zâmbit. Vârfurile dinților îi fuseseră îmbrăcate în aur. Contractul ne permite să recuperăm avansul în orice moduri

n li necesar. Confiscându-ți activele din Interbank, hi iiperând monedele de aur pe care le-ai ascuns pe |||innefree și vânzând locuința aia teleproiectoare l *ii(;ară, ne-am cam acoperi cheltuielile. Iar după aceea i ' iți alătura celorlaltii diletanți artistici, ratați și i iui de balamuc pe care Tristul Rege Billy le colec-it a/pe orice planetă din Pustietate pe care locuiește. M-am holbat la ea. Altă posibilitate, a urmat Tyrena afișându-și din .ii surâsul de canibal, este să dăm pur și simplu uitării aceste recul temporar și să începi să lucrezi la ui mătoarea ta carte.

Următoarea mea carte a apărut după cinci luni %\andard. Pământul muribund II continua din locul în care se oprise Pământul muribund, dar de data aceasta în proză simplă, cu lungimea propozițiilor >i conținutul capitolelor atent dirijate de reacțiile bio-monitorizate ale unui grup de test format din 638 cititori medii de hardfax. Cartea a fost în formă de roman, suficient de scurtă pentru a nu intimidă potențialii cumpărători de la standurile de ieșire din super-marketurile alimentare, iar coperta era o hologramă interactivă de douăzeci de secunde în care străinul înalt și

oacheș - Amalfi Schwartz, presupun, deși Amalfi era scund și bălai și purta lentile de contact -sfâșie corsajul femeii care se zbate, exact până la linia sfârcurilor, înainte ca blonda îngrozită să se întoarcă spre obiectiv și să strige după ajutor într-un suspin fără voce asigurat de pornovedeta holo Lee Swann.

Pământul muribund II s-z vândut în nouăspre milioane de exemplare.

- Nu-i rău, a comentat Tyrena. Durează un timf^ până-ți clădești un public.

- Primitf* Pământ muribund s-a vândut în trei milin arde de exemplare, am spus.

- Călătoria Pelerinului, a zis ea. Mein Kampf. O la un secol. Poate și mai rar.

- S-a vândut totuși în trei miliarde...

- Ascultă-mă, a spus Tyrena. Pe Vechiul Păm* din secolul XX, un lanț de fast-food lua carnea vitei moarte, o prăjea în grăsime, adăuga substanțe can rigene, o învelea în plastic obținut din petrol și v: dea nouă sute de miliarde de unități. Ăștia-s oarnem Dă-ți seama!

Pământul muribund III a introdus alte personaje: Winona, sclava evadată care ajunge să dețină propria ei plantație de fibroplastice (nu contează că fibro-plasticele n-au crescut niciodată pe Vechiul Pământ), Arturo Redgrave, cutezătorul spărgător al blocadei comerciale (care blocadă?!) și Innocence Sperry, tele-patul de nouă ani care murea de o nespecificată boală Little Nell. Innocence a trăit până la Pământul muribund IX, iar în ziua în care Transline mi-a îngăduit să-l omor pe răhățel, m-am dus să sărbătoresc printr-un chef de șase zile pe douăzeci de planete. M-am trezit într-o conductă-plămân de pe Poarta Raiului, acoperit de vomă și mucegai recirculator respirator, cu cea mai mare migrenă din Web și conștiința certă l in scurt timp trebuia să încep volumul al X-lea din otiicile Pământului muribund.

Nu este greu să fii salahor literar. Intre Pământul iinbund II și Pământul muribund IX, șase ani imlard trecuseră relativ fără dureri. Documentarea in i era superficială, intriga lipsită de originalitate, iii majele de mucava, proza la nivelul culturilor fără limbaj scris, iar timpul liber îmi aparținea pe deplin. Am călătorit, m-am însurat de două ori; ambele neveste ni au părăsit fără a păstra ranchiune, dar cu o halcă apreciazabilă din drepturile de autor pentru următorul l'.Imânt muribund. Am explorat religii și consumul M-rios de alcool, găsind în cel din urmă mai multă speranță pentru mângâiere de durată. Mi-am menținut locuința, adăugându-i șase camere l ie cinci planete, și am umplut-o cu obiecte minunate ile artă. Am oferit recepții. Scriitorii se numărau prin-i re cunoștințele mele, totuși, ca întotdeauna, mani-lestam tendința de a nu avea încredere unul în celălalt și de a ne critica, invidiind în taină succesele altora și descoperindu-le lipsuri în opere. In adâncul inimii sale, fiecare dintre noi știa că el sau ea era un adevărat artist al cuvântului, care doar întâmplător scria la comandă; ceilalți erau scribălăi.

Apoi, într-o dimineață răcoroasă, cu dormitorul meu legănându-se ușor în ramurile cele mai de sus ale arborelui de pe planeta Templieră, m-am trezit sub un cer sur și cu știința că muza mă părăsise.

Trecuseră cinci ani de când nu mai scrisesem zic. Cânturile zăceau deschise în turnul Deneb Drei J doar câteva pagini terminate dincolo de ceea ce fuscjfl publicat. Utilizasem procesoare de gânduri pentru a-mi scrie romanele și unul dintre ele se activă când am pătruns în cabinet. CĂCAT, tipări el, CE-AM FA^ CUT CU MUZA MEA?

Faptul că muza mea putuse fugi fără să-mi fi dat seama spune câte ceva despre genul de literatură pe | care îl abordasem. Pentru aceia care nu scriu și care n-au fost niciodată incitați de impulsul creativ, referirea la muze pare o figură de stil, o vanitate bizară, însă pentru cei dintre noi care trăiesc prin interme-] diul Cuvântului, muzele noastre sunt tot atât de reale și necesare, pe cât este lutul moale al limbajului pe | care ele ne ajută să-l modelăm. Când cineva scrie -când scrie cu adevărat -, este ca și cum ar fi primit o , legătură sperlumatică directă cu zeii. Nici un poet ade-virat n-a fost în stare să explice euforia pe care o simte atunci când mintea devine un instrument în aceeași măsură ca stiloul sau procesorul de gânduri, ordonând și exprimând revelațiile care se revarsă de altundeva.

Muza mea fugise. Am căutat-o în celelalte lumi ale locuinței mele, dar numai tăcerea a reverberat din pereții decorați cu obiecte de artă și din spațiile goale. M-am teleproiectat și m-am dus în locurile mele favorite, privind sorii apunând pe preriile suflate de vânt de pe Iarbă și cețurile nopții ascunzând piscurile de abanos de pe Nevermore, însă, deși mi-am golit ca de gunoiul prozei nesfârșitului Pământ muri-

n-am auzit nici o șoaptă din partea muzei. Am căutat-o în alcool și Flashback, revenind la fiicle productive de pe Poarta Raiului, când inspirația era un zumzet constant în urechile mele, întru-l' indu-mi munca, trezindu-mă din somn, totuși în ni ele și zilele rețrăite, glasul ei era amuțit, sau deforca un disc audio avariat dintr-un secol dat uitării. Muza mea fugise.

M-am teleproiectat în biroul Tyrenei Wingreen-Feif

i.ict în clipa în care Tyrena fusese promovată de la lunția de director editorial al diviziei hardfax la cea ile editor. Noul ei cabinet ocupa etajul cel mai de sus A Turnului Transline de pe Tau Ceti Central și stând ii olo era ca și cum ai fi fost cocoțat pe piscul cel mai înalt și mai zvelt din galaxie; doar domul invizibil ii câmpului restrictiv vag polarizat se arcuia deasupra, ur marginea covorului se sfârșea printr-un hâu de șase kilometri. M-am întrebat dacă alți autori simțeau imboldul de a sări în gol.

- Noul opus? a întrebat Tyrena.

Lus domina universul model în săptămâna aceea și „domina” este cuvântul potrivit; redactarea mea era îmbrăcată în piele și fier, cu țepi ruginiți pe încheieturile mâinilor și pe gât, și cu o bandulieră masivă care-i trecea peste umăr și sânul stâng. Cartușele din bandulieră păreau reale.

- Da, am spus și-am aruncat cutia manuscrisului pe biroul ei.

- Martin, Martin, Martin, a suspinat ea, când ti să te-nveți să-ți transmiți cărțile, în loc să te chinul atât ca să le imprimi și apoi să le aduci personal? 1

- Simt o satisfacție bizară în a le aduce personaj i-am răspuns. Mai ales pe aceasta.

- Chiar așa?

- Da, am încuviințat. De ce nu citești ceva din ea? Tyrena a zâmbit și a răpăit unghiile negre pe cartușele din bandulieră.

- Sunt convinsă că se ridică la înălțimea standardelor tale obișnuite, Martin, a rostit ea. Nici nu trebuie să mă uit înăuntru.

- Te rog s-o faci, am insistat.

- Realmente, a zis Tyrena, nu am nici un motiv. Nu mă simt niciodată în largul meu să citesc o lucrare nouă în prezența autorului.

- Acum nu va fi cazul, am spus. Ajunge să citești primele pagini. Probabil că a simțit ceva în glasul meu, fiindcă s-a încruntat ușor și a deschis cutia. Incruntătura s-a accentuat pe măsură ce a citit prima pagină, după aceea a frunzărit manuscrisul.

Pe prima pagină era o singură propoziție: „Și apoi, într-o frumoasă dimineață de octombrie, Pământul Muribund și-a înghițit propriile măruntaie, s-a zvârcolit în ultimul său spasm și a murit.” Celelalte două sute nouăzeci și nouă de pagini erau goale.

- O glumă, Martin?

O aluzie subtilă, atunci? Vrei să începi o serie mă?

Martin, să nu crezi că nu ne-am așteptat la așa r\ .1. Băieții noștri au niște idei de seriale foarte inci-auic pentru tine. Domnul Subwaizee consideră că III! perfect pentru novelizările holourilor Răzbu-năiorul Stacojiu.

- Tyrena, am rostit eu cordial, poți să bagi Răzbu-ii norul Stacojiu direct în curul corporației tale. Am ii i minat cu Transline și cu terciul ăsta premasticat ii ii ia îi spuneți ficțiune. Chipul Tyrenei nici măcar n-a tresărit. Dinții ei nu erau ascuțiți, ci astăzi erau fier ruginit, asortat la țepii de pe încheieturi și zgarda din jurul gâtului.

- Martin, Martin, Martin, a suspinat ea, nici nu-ți il.ii seama cât de terminat vei fi dacă nu-ți ceri scuze, i c ndrepti și revii pe calea cea dreaptă. Dar asta poate U aștepte până mâine. Ce-ar fi să te-ntorci acasă, să i c trezești din beție și să te mai gândești nițel?

Am izbucnit în râs.

- Stimată doamnă, sunt mai treaz decât am fost in ultimii opt ani. Atât doar că mi-a trebuit o vreme i a să-nțeleg că nu doar eu scriu căcaturi... în tot Webul, .inul ăsta n-a fost publicată o singură carte care să nu l ie un gunoi absolut. Ei bine, eu ies din pubelă.

Tyrena s-a ridicat. Pentru prima dată, am observat că la centura ei simulată din prelată și plasă atârna < > bagheta-letală FORȚĂ. Am sperat că era un accesoriu de recuzită fals, ca și restul costumului.

- Ascultă-mă, scribălău mizerabil și fără tale șuierat ea. Ești proprietatea lui Transline de la coai sus. Dacă ne mai faci necazuri, o să te trimitem lucrezi

În fabrica de romane de dragoste gotice s numele Rosemary Țâță-de-mâță. Acum du-te ac trezește-te și-apucă-te de treabă la Pământul mu bund X. Am surâs și am scuturat din cap. Tyrena a mijit ușor ochii.

- Încă ne datorezi aproape un milion de mărci din avansul ăla, a spus ea. Ajunge să suflăm un cuvânt la Recuperări și-ți confiscăm toate camerele din casă, mai puțin amărâta aia de plută pe care-o folosești ca budă. N-ai decât să stai pe ea până se umplu oceanele de rahat. J
Am râs pentru ultima dată.

- Este o unitate autonomă cu distrugerea deșeurilor, am spus. În plus, am vândut casa ieri. Cecul pentru achitarea diferenței din avans trebuie să vă fi intrat deja în cont.

Tyrena a răpăit degetele pe plăselele din plastic ale baghetei-letale.

- Știi bine că Transline deține copyright pe conceptul de Pământ Muribund. O să punem pur și simplu pe altcineva să scrie cărțile.

Am încuviințat.

- E binevenit. Ceva din glasul redactoarei mele s-a schimbat când a priceput că vorbeam serios. Cumva, am simțit că ar fi avut de câștigat dacă eu rămâneam.

Ascultă-mă, Martin, mi-a spus, sunt sigură că ni în rezolva chestia asta. Chiar ieri îi ziceam direcți ului că avansurile tale au fost prea mici și că Trans-ir .ir trebui să-ți permită să dezvolti o nouă direcție... Tyrena, Tyrena, Tyrena, am suspinat. La [n> vedere.

M-am teleproiectat pe Vectorul Renaștere și apoi ! l'arcimonie, unde m-am îmbarcat într-o navă-spin în ntru drumul de trei săptămâni spre Asquith și regalul ticsit al Tristului Rege Billy.

Note pentru o schiță a Tristului Rege Billy: Maiestatea Sa Regele William al XXII-lea, lord uveran al Regatului Windsor-în-Exil, aduce puțin cu 11 lumânare din ceară modelată după chipul unui om, i are a fost lăsată pe o plită fierbinte. Părul lui lung 11 iboară în pâraie fără viață pe umerii gârboviți, în i un p ce făgașele adânci de pe frunte se preling în jos spre afluenții de riduri din jurul ochilor de baset, iar apoi continuă către sud, printre pliuri și cute, spre labirintul de piei al gâtului și gușilor. Se spune despre Regele Billy că le reamintește antropologilor de figurinele grijilor de pe Kinshasa din Pustietate, că-i face l>e Gnosticii Zen să-l evoce pe Compătimitorul Buddha după incendiul templului de pe Tai Zhin și că-i trimite în grabă pe istoricii media la arhivele lor pentru a verifica fotografiile lui Charles Laughton, un străvechi actor de film bidimensional. Nici una dintre referințele acestea nu înseamnă nimic pentru mine; îl privesc pe Regele Billy și mă gândesc la de mult răposatul meu preceptor, don Balthazar, după chiolhan de o săptămână.

Reputația de posomorât a Tristului Rege Billy est exagerată. El rade frecvent; necazul lui este faptul r felul său specific de râs îi face pe majoritatea oamenilor să creadă că suspină.

Oamenii se nasc cu o anumită fizionomie, dar în cazul Maiestății Sale, întreaga lui persoană tinde să sugereze fie „bufon”, fie „victimă”. El se îmbracă, dacă se poate folosi acest termen, în ceva apropiat de o stare constantă de anarhie, sfidând simțul gustului și culorii servitorilor săi androizi, astfel că în unele zile intră în contradicție simultan cu sine și cu ambientul său. În plus, aspectul lui nu se limitează la haosul croielilor; Regele William se deplasează într-o permanentă sferă de neglijență, cu șlițul descheiat, cu mantia de catifea sfâșiată, zdrențuită și atrăgând firimiturile de pe podea ca un magnet, cu manșeta mânecii stângi de două ori mai lungă decât cea dreaptă, care - la rândul ei - pare ca și cum ar fi fost vârată în dulceață.

Ați înțeles ideea generală.

În ciuda acestor aspecte, Tristul Rege Billy are minte pătrunzătoare și o pasiune pentru arte și literatură care n-a fost egalată din zilele adevăratei Renașteri de pe Vechiul Pământ.

Din unele puncte de vedere, Regele Billy este copilul dolofan cu fața veșnic lipită de vitrina cofetăriei. El iubește și apreciază muzica de calitate, însă n-o poate reproduce. Cunoscător al baletului și al tuturor raționalităților, Maiestatea Sa este un împiedicat, o suită mișcătoare de căderi în fund și stângăcii comice. < lititor pasionat, critic infailibil de poezie și protector al dezbatărilor, Regele Billy combină gângăveala exprimării verbale cu o sficiune care nu-i va permite să-și arate nimănui versurile sau proza.

Burlac pe viață, intrând în al șizecilea an al său, Regele Billy locuiește în palatul dărăpănat și în rega-i ui de cinci mii de kilometri pătrați, ca și cum acestea ar fi un alt costum de veșminte regale boțite. Anecdotele abundă: unul dintre faimoșii pictori în ulei pe (are Regele Billy îi susține financiar îl găsește pe Înălțimea Sa mergând cu capul plecat și mâinile încrucișate la spate, cu un picior pe poteca grădinii și cu celălalt prin noroi, în mod evident pierdut în gânduri. Artistul își salută protectorul. Tristul Rege Billy ridică ochii, clipește, privește în jur ca și cum s-ar fi deșteptat dintr-o lungă moțăială.

- S-s-scuza-mă, rostește Maiestatea Sa către pictorul uluit, d-d-dar p-p-poți te rog s-să-mi spui - mergeam spre palat sau veneam de la p-p-palat?

- Mergeai spre palat, Maiestatea Ta, replică artistul.

- Ah, b-b-bine, suspină Regele, deci am luat micul dejun.

Generalul Horace Glennon-Height își începuse rebeliunea și planeta Asquith din Pustietate se afla drept în calea sa. Asquith nu era îngrijorată - Hege-monia oferise o flotă FORȚĂ:spațiu ca pavăză -, dar conducătorul regatului Monaco-în-Exil părea mai topit ca niciodată atunci când m-a chemat.

- Martin, spuse Maiestatea Sa, ai auzit de b-b-bă-8 talia p-p-pentru Fomalhaut?

- Da, am spus. Nu mi se pare c-ar fi vreun mothH de-ngrijorare. Fomalhaut era exact genul de planetă | pe care o atacă Glennon-Height... mică... nu mai mult j de câteva mii de coloniști, bogată în minerale și cu l o datorie

temporală de minimum - cât era? - două- 1 zeci de luni standard față de Web.

- D-d-douăzeci și trei, preciza Tristul Rege Billy. ' D-d-deci nu crezi că s-s-suntem în p-p-pericol?

- Nu, am clătinat din cap. Cu un timp de tranzit» real de numai trei săptămâni și o datorie temporală 1 mai mică de un an, Hegemonia poate oricând aduce l aici forțe din Web mai rapid decât ar putea generalul l să transporte cu navele-spin din Fomalhaut.

- Poate, reflectă Regele Billy dând să se rezeme 1 de un glob și apoi tresărind brusc când acesta porni 1 să se învârtă sub greutatea lui. Am decis totuși să l începem propria noastră m-m-modestă Hegira.

Am clipit, surprins. De aproape doi ani, Billy vor-l bise despre relocarea regatului în exil, dar nu bănu- l isem niciodată că o va pune în aplicare.

- N-n-na... navele sunt gata pe Parvati, zise el. 1 Asquith a acceptat să su-su-su... asigure transportul l necesar spre Web.

- Și palatul? am întrebat. Biblioteca? Fermele și l terenurile?

- Au fost donate, bineînțeles, zise Regele Billy, însă conținutul bibliotecii va călători cu noi.

M-am așezat pe brațul divanului din păr de cal și ini-am frecat obrazul. În cei zece ani de când locuiam în regat, avansasem de la calitatea de supus protejat la cea de profesor, confident și prieten, dar nu pretin-isem niciodată că aș fi înțeles această enigmă ciufulită. l a sosirea mea, Billy mă primise imediat în audiență.

- V-v-vrei s-s-să t-t-te alături celorlalți oameni i t-talentați din mica noastră colonie? mă întrebare.

- Da, Maiestatea Voastră.

- Și o s-s-să m-m-mai s-s-scrii alte cărți ca P-p-pă-mântui muribund?

- Pe cât posibil, nu, Maiestatea Voastră.

- S-s-să știi că am citit-o, spusese omulețul. A l f-fost foarte interesantă.

- Sunteți mărinimos, Sire.

- R-r-rahă, domnule Silenus. A f-f-fost interesantă pentru că cineva o expurgase în m-m-mod evident și lăsase toate părțile proaste.

Rânjisem larg, surprins de brusca revelație că Tristul Rege Billy avea să-mi placă.

- D-d-dar Cânturile, suspinase el, aceea a f-f-fost o c-c-carte adevărată.

Probabil cel mai bun volum de v-v... poezie publicat în Web în ultimele două secole. Cred că nu voi ști niciodată cum ai reușit s-o strecuri pe lângă poliția mediocrității. Am comandat douăzeci de mii de exemplare p-p-pentru regat. Înclinasem ușor capul, rămas fără cuvinte peni iu prima dată din zilele de după accidentul cerebral, i u două decenii în urmă.

- O să mai scrii p-p-poezii cum au f-f-fost Cânturile

- Am venit aici ca să încerc, Maiestatea Voastă]

- Atunci, bun sosit, spusese Tristul Rege Billy. Vei locui în aripa vestică a p-p-p... castelului, lângă cabinile mele și ușa îmi va fi mereu deschisă pentru tine

Priveam ușa închisă și pe micuțul suveran care Ță chiar și atunci când zâmbea - părea a fi gata să izbucnească în lacrimi.

- Hyperion? am întrebat.

El menționase de mai multe ori planeta-coloniști recăzută în primitivism.

- Exact. Navele-seminale androide sunt acolo deja câțiva ani, M-M-Martin. Au pregătit drumul, ca să spun așa.

Am ridicat o sprânceană. Averele Regelui Billy nu proveneau din activele regatului, ci din investiții majore în economia Webului. Chiar și așa, dacă el Țăntreprinsese de mai mulți ani un efort clandestin de recolonizare, costul trebuie să fi fost amețitor.

- M-m-mai Țăi minte de ce primii coloniști au numit pl-pl-pl... lumea aceea Hyperion, Martin?

- Sigur că da. Înainte de Hegira, ei erau o comunitate mică și independentă pe unul dintre sateliții lui Saturn. N-au putut rezista fără re aprovizionare din partea Terrei, așa că au emigrat în Pustietate și au botezat planeta în amintirea satelitului de pe care plecaseră.

Regele Billy surăse trist. Și știi de ce numele este propice pentru tenta-va noastră?

Am avut nevoie de vreo zece secunde pentru a Țăi conexiunea.

Keats, am rostit.

Că ai câțiva ani în urmă, spre sfârșitul unei conversații lungi despre esența poeziei, Regele Billy mă întrebase cine a fost poetul cel mai pur care trăise vreodată.

- Cel mai pur? repetasem eu. Nu vrei să spui cel în Țăi mare?

- Nu, nu, răspunsese Billy, ar fi absurd s-s-să argumentăm cine este cel mai mare. S-s-sunt curios să aflu Țăi rerea ta despre cel mai p-p-pur... cel mai apropiat de esența pe care o descrii.

Reflectasem la asta câteva zile și după aceea Țăi adusesem răspunsul, pe când priveam sorii ce apuneau și le pe coama promontoriului de lângă palat. Umbre și osii și albastre se întindeau către noi peste pajiștea de chihlimbar.

- Keats, Țăi spusese.

- John Keats, șoptise Tristul Rege Billy. Aha! Apoi, după o clipă:

- De ce?

Așa că Țăi spusese tot ce știam despre poetul din secolul al XIX-lea de pe Vechiul Pământ; despre educația, formarea și moartea lui timpurie... Însă cel mai mult despre o viață dedicată aproape în totalitate misterelor și frumuseților creației poetice.

Billy păruse interesat atunci; acum părea obosit când flutură din mână și materializa o holomach care aproape că umplea încăperea. M-am retras, păf peste dealuri, clădiri și animale ce pășteau, pentru vedea mai bine ansamblul.

- Ecce Hyperion, șopti protectorul meu. Așa cum se întâmpla întotdeauna când era co

plet absorbit, Regele Billy uita să se bălbăie. Ho grama comută printr-o serie de imagini: orașe riverane, orașe-port, castele în vârf de munte, un oraș pe o colină plin de monumente pe potriva clădirilor stranii din valea apropiată.

- Criptele Timpului? am întrebat.

- Exact. Cel mai mare mister din Universul cunoscut.

M-am încruntat înaintea hiperbolei.

- Sunt goale-n pizda mă-sii, am spus. Au fost goale de când au fost descoperite.

- Ele sunt sursa unui câmp de forță antientropic ciudat, care continuă să dăinuie, zise Regele Billy. Unul dintre puținele fenomene, cu excepția singularităților, care cutează să modifice timpul însuși.

- Nu-i mare chestie, am comentat. Trebuie să fi fost similar cu vopseaua antirugină aplicată pe metale. Au fost construite să dureze, dar sunt goale. Și de când suntem așa în limbă după tehnologie?

- Nu este vorba despre tehnologie, suspină Regele Billy cu chipul topindu-i-se în făgașe mai adânci, ci despre mister. Despre ciudățenia unui loc atât de lin rsar unor spirite creatoare. Un melanj perfect [Intre utopia clasică și misterul păgân.

Am strâns din umeri, neimpresionat.

Tristul Rege Billy flutură din braț și hologra-iii.i dispăru.

- P-p-poezia ta s-a îmbunătățit?

Am încrucișat brațele pe piept și l-am fulgerat cu ju ivirea pe nătângul pitic regal. -Nu.

- M-m-muza ta s-a întors?

Nu am spus nimic. Dacă privirile ar fi putut ucide, toți am fi strigat „Regele a murit, trăiască regele!” înainte de căderea nopții.

- Foarte b-b-bine, spuse el dovedind că putea să irate insuportabil de îngâmfat, nu numai de trist. S-s-strânge-ți bagajele, băiatul meu. Plecăm spre Hyperion.

(Fondu de deschidere)

Cele cinci nave-seminale ale Tristului Rege Billy plutind aidoma unor păpădii de aur deasupra unui cer de lapislazuli. Orașe albe înălțându-se pe trei continente: Keats, Endymion, Port Romance... Orașul Poeților însuși. Opt mii de pelerini ai Artei, încercând să evadeze de tirania mediocrității și căutând o reînnoire a viziunii pe această planetă grosolan cioplită.

Asquith și Windsor-în-Exil fuseseră un centru pentru biofabricarea de androizi în secolul de după Hegira, iar acum acești prieteni cu piele albastră ai omului munceau și cultivau cu știința că vor fi în sfârșit liberi odată ce se terminau aceste trude finale. Orașele albe se ridicau. Sătui să se joace de-a băștinașii, indigenii ieșiră din satele lor și din păduri și ne ajutară să reconstruim colonia după specificații mai umane. Tehnocrații, birocrații și ecocrații fură dezghețați și eliberați pe planeta

nebănuitoare, iar visul Tristului Rege Billy se apropie cu încă un pas de realitate.

Până la sosirea noastră pe Hyperion, generalul Horace Glennon-Height era mort, scurta dar brutala lui revoltă fusese deja strivită, însă nu ne mai puteam întoarce.

Unii dintre artiștii și artizanii mai necizelați au dat disprețuitor cu piciorul unui trai în Orașul Poeților și au preferat existențe necizelate, dar creative, în Jacktown sau Port Romance, ba chiar și pe frontierele ce se extindeau, totuși eu am rămas.

Nu am găsit nici o muză pe Hyperion în acei primi ani. Pentru mulți, dilatarea distanțelor cauzată de transporturile limitate - pe VEM-uri nu se putea pune bază, forfecării erau puțini - și contracția conștiinței artificiale datorată absenței datasferei, lipsa de acces la Totalitate și unicul transmițător sperlumeric... toate acestea au dus la o reînnoire a energiilor creatoare, la o nouă înțelegere a ceea ce însemna să fii om și artist.

Cel puțin așa am auzit eu.

N-a apărut nici o muză. Versul meu continua să fie expert din punct de vedere tehnic și mort ca mâța lui Huck Finn.

Am decis să mă sinucid.

Mai întâi însă am petrecut o vreme, cel puțin nouă .ini, îndeplinind un serviciu în beneficiul comunității - oferind singurul lucru care-i lipsea noului Hype-i ion: decadența.

De la un biosculptor cu un nume pe potrivă, (Iraumann Hacket, am obținut flancurile hirsute, i opitele și picioarele de țap ale unui satir. Mi-am lăsat să-mi crească barba și mi-am extins urechile. Grau-mann a efectuat unele modificări interesante ale apa-i atului meu sexual. Zvonul s-a răspândit.

Țărăncuțe, indigene, soțiile credincioșilor noștri edili urbani și pionieri - toate așteptau o vizită din partea unicului satir rezident pe Hyperion sau o tocmeau ele însele. Am învățat ce înseamnă realmente „priapic” și „sati-i iazis”. Pe lângă seriile nesfârșite de întreceri sexuale, am îngăduit bețiilor mele să devină legendare și vocabularului să revină la ceva ce se apropia de vechile zile din perioada de după accidentul cerebral.

Era minunat în pizda mă-sii. Era iadul pe pământ.

Iar apoi, în noaptea pe care o programasem pentru a-mi zbura creierii a apărut Grendel.

Note pentru o schiță a monstrului care ne vizitează: Visele noastre cele mai groaznice s-au transformat

în realitate. Ceva crâncen care se ferește de lumină.

Umbre de Morbius și Krell. Ațăță focurile tare, Mamă,

Grendel sosește la noapte.

Inițial credem că cei care lipsesc sunt pur și simplu absenți; pe zidurile orașului nostru nu există străjeri, de fapt, nu există nici ziduri, la ușa palatului crebului

nostru nu sunt războinici. Apoi un soț anunță că (nevastă a dispărut între cină și învelirea celor doi copii ai lor înainte de culcare. După aceea Hoba Kristus implozionistul abstract, nu apare la spectacolul d< joi din Amfiteatrul Poeților, prima lui absență îi optzeci și doi de ani de urcat pe scenă. Îngrijorare; crește. Tristul Rege Billy revine de la activitatea de supraveghere a restaurării lui Jacktown și promite că securitatea va fi întărită. În jurul orașului este țesută o rețea senzorială. Ofițeri de la Securitatea Navelor cercetează Criptele Timpului și raportează că toate continuă să fie goale. Meci sunt trimiși în intrare labirintului de la baza Criptei de Jad și raportează că nu găsesc nimic pe o sondare de șase mii de kilometri. Forfecări, atât roboți, cât și cu piloți umani, baleiază regiunea dintre oraș și Lanțul Căpăstrului, fără să depisteze ceva mai mare decât amprenta termică a țiparilor de rocă. Timp de o săptămână locală, nu se mai consemnează alte dispariții. După care încep morțile.

Sculptorul Pete Garcia este găsit în studioul lui... și în dormitorul lui... și în curtea de afară. Managerul Securității Navelor, Truin Hines, este îndeajuns de neprevăzător pentru a declara unui reporter: „Pare ca și cum ar fi fost sfâșiat cu brutalitate de un animal. Totuși nici unul dintre animalele pe care le-am văzut vreodată n-ar fi putut face așa ceva unui om.”

În taină, toți suntem ațâțați și înfiorați. De acord, dialogul este slăbuț, desprins direct dintr-un milion de filme și holouri cu care ne-am speriat, dar acum facem parte din spectacol.

Suspiciunea se îndreaptă spre explicația evidentă: un psihopat este liber printre noi, ucigând probabil cu o lamă pulsatoare sau cu biciul-iadului. De data ăceasta, el (sau ea) n-a mai avut timp să îndepărteze i adavrul. Bietul Pete...

Hines este concediat și managerul Orașului, Pruett, primește permisiunea Maiestății Sale de a angaja, instrui și înarma o forță polițienească citadină de aproxima-tiv douăzeci de oameni. Se vorbește că întregii populații de șase mii de locuitori ai Orașului Poeților le va fi administrat testul-adevărului. Cafenelele de pe i rotuare zumzăie cu discuții despre drepturile civile... tehnic vorbind, noi nu facem parte din Hegemonia -avem atunci vreun drept?... și sunt clocite planuri nesăbuite pentru prinderea ucigașului. Apoi începe măcelul.

Crimele nu respectau nici un șablon. Trupurile erau găsite câte două, câte trei, sau câte unul, sau nu mai erau găsite deloc. Unele dispariții erau fără vărsare de sânge; altele lăsau în urmă litri de sânge. Nu existau martori, nici supraviețuitori ai atacurilor. Locurile nu păreau să aibă nici o importanță: familia Weimont locuia în una dintre vilele periferice, dar Sira Rob nu-și părăsise niciodată studioul din turnul situat în apropiere de centrul orașului; două dintre victime au dispărut noaptea, aparent pe când se plimbau de capul lor prin Parcul Zen, însă fata cancelarului Lehman avea bodygarzi, totuși a părut când era singură într-o sală de baie de la et al șaselea al palatului Tristului Rege Billy.

Pe Lusus, pe Tau Ceti Central sau pe o du de alte planete cu vechime în Web, morțile a o de oameni reprezintă vești neînsemnate - informa pentru datasferă pe termen scurt sau pentru paginile interioare ale ziarelor matinale -, dar într-un oraș cvl șase mii de locuitori într-o colonie de cincizeci de mii,; o duzină de crime - ca și proverbiala sentință ce anunțai spânzurarea în zori - tinde să focalizeze în mod re-j marcabil atenția oamenilor.

Cunoscusem una dintre cele dintâi victime! Sissipriss Harris fusese una dintre primele mele cuceriri ca satir - și una dintre cele mai entuziaste -o fată superbă, cu păr blond și lung, prea mătăsos pentru a fi real, cu tenul ca de persică abia culeas prea virgin pentru a visa să-l atingi, o frumusețe pre perfectă pentru a crede în ea: exact tipul de femei pe care până și cel mai timid mascul visează s-o vi-leze. Sissipriss fusese acum violată cu adevărat. Li găsiseră doar capul, stând vertical în centrul pieții Lord Byron, de parcă ea ar fi fost îngropată până la gât în marmură lichidă, care apoi se solidificase. Când am aflat detaliile acelea, am știut exact cu ce fel de creatură aveam de-a face, fiindcă o pisică pe care o avusesem pe domeniul mamei lăsa ofrande similare pe patioul sudic în majoritatea ciiniineților de vară - capul unui șoarece, holbându-se în sus de pe gresie cu uimire pură de rozător, sau poate rânjetul dințat al unui

undau -, trofee de vânătoare ale unui prădător în nulu, însă flămând.

Tristul Rege Billy a venit să mă viziteze pe când ! Im ram la Cânturi.

Bună dimineața, Billy, am rostit. Se spune Maiestatea Voastră, a mormăit Maies- nea Sa într-o rară etalare de glorie regală.

(Gângăveala îi dispăruse în ziua în care naveta de polizare regală coborâse pe Hyperion.

Bună dimineața, Billy, Maiestatea Voastră.

- Hmmrh, a mârâit seniorul meu mutând din loc niște hârtii și izbutind să se așeze exact în singura lultă de cafea vărsată pe o banchetă altfel uscată.

Scrii <Im nou, Silenus.

Nu am văzut nici un motiv pentru a confirma o i onfirmare a evidenței.

- Totdeauna folosești creionul?

- Nu, am răspuns, numai când vreau să scriu ceva (are să merite să fie citit.

- Astea merită să fie citite? a indicat el teancul mic de manuscrise pe care-l acumulasem în două săptămâni locale de muncă.

-Da.

- Da? Pur și simplu da? -Da.

- O să le pot citi în curând? -Nu.

Regele Billy a plecat ochii și a observat că piciorul lui stâng era într-o băltoacă de cafea. S-a încruntat, și-a schimbat locul și a tamponat cu tivul manti băltoaca mult micșorată.

- Niciodată? a întrebat.

- Doar dacă vei trăi mai mult decât mine.

- Ceea ce și intenționez, a răspuns Regele. În timp ce tu o să te stingi din cât joci rolul țapului printre1 mielușelele regatului.

- Asta a fost o încercare de metaforă?

- Cătuși de puțin, a zis Regele Billy. Doar a constatare.

- Nu mi-am îndreptat atenția asupra unei mielușele din vremea copilăriei mele petrecute la fermă, am rostit. În cântec, i-am promis mamei că n-o să mai fut niciodată oițe fără să-i cer voie.

În vreme ce Regele Billy mă privea cu tristețe, am fredonat câteva măsuri dintr-un vechi cântecel voios numit „Mioaro, alta nu va mai fi ca tine”.

- Martin, a spus el, cineva sau ceva îmi omoară! poporul.

Am lăsat deoparte hârtia și creionul.

- Știu, am zis.

- Am nevoie de ajutorul tău.

- Cum, pentru numele lui Hristos? Vrei să pornesc pe urmele ucigașului ca un detectiv de la HTV? Să mă lupt până la moarte-n pizda mă-sii deasupra cascadei Reichenbach?

- Ar fi realmente acceptabil, Martin, dar până atunci m-aș mulțumi cu niște opinii și sfaturi.

- Opinia Unu, am rostit, a fost o prostie c-am venit mei. Opinia Doi: este o prostie să rămânem. Sfat Alfa/Omega: să plecăm.

Regele Billy a aprobat cu jale.

- Să plecăm din orașul acesta sau de pe Hyperion? Am strâns din umeri.

Maiestatea Sa s-a ridicat și s-a apropiat de fereastra micului meu studio. Dădea spre o străduță lată de trei metri până la peretele din cărămidă al uzinei automate i Ic reciclare de alături. Regele Billy a studiat priveliștea.

- Cunoști, presupun, a zis el, străvechea legendă a lui Shrike.

- Am auzit fragmente.

- Indigenii asociază monstrul cu Criptele Timpului.

- Indigenii își mânjesc burțile cu vopsea la sărbătoarea recoltei și fumează tutun nerecombinat gene-(ic, am spus.

Regele Billy a încuviințat la auzul înțelepciunii mele.

- Prima echipă de explorare a Hegemoniei a fost circumspectă în privința acestei zone. Au instalat i ecorderile multicanal și și-au menținut bazele la sud de Căpăstru.

- Auzi, am spus, Maiestatea Voastră... ce vrei? Iertarea păcatelor fiindcă ai belit-o și-ai construit < >rașul aici? Ești iertat. Du-te, fiule, și nu mai păcătui. Și acum, dacă nu te superi, Regalitatea Voastră, odios. Am de scris aici niște versuri porno.

Regele Billy nu s-a clintit din fața ferestrei.

- Martin, tu recomanzi să evacuăm orașul? Am șovăit doar o secundă.

- Bineînțeles.

- Și tu ai pleca împreună cu restul?

- De ce n-aș face-o?

Regele Billy s-a întors și m-a privit în ochi.

- Ai face-o cu adevărat?

N-am spus nimic. După un minut, mi-am ferilj privirea.

- Mă gândisem eu..., a rostit conducătorul pla netei. Și-a încrucișat la spate mâinile dolofane și privit din nou peretele de cărămidă. Dacă aş fi fost detectiv, a urmat el, aş fi fost bănuitor. Cetăţeanul ce mai puţin productiv al oraşului reîncepe să scrie dur. un deceniu de tăcere la numai... cât, Martin?... doi; zile după primele crime. Acum el a dispărut din viaţă; mondenă pe care o domina cândva şi-şi petrece timpul compunând un poem epopeic... sfios, până şi tinerele fete sunt în siguranţă înaintea patimii sale de ăp.

Am suspinat.

- Patimă de ăp, Sire?

Regele Billy s-a uitat la mine peste umăr.

- Bun, am rostit. M-ai prins. Mărturisesc. I-am omorât şi m-am scăldat în sângele lor. Are succes ca afrodiziac literar, băga-mi-aş. M-am gândit că încă două sute de victime... maximum trei sute... şi viitoarea mea cane va fi gata pentru publicare.

Regele Billy a revenit spre fereastră.

- Care-i treaba? I-am întrebat. Nu mă crezi? -Nu.

- De ce?

- Fiindcă, a răspuns Regele, ştiu cine-i ucigaşul.

Ne-am aşezat în holonişa întunecată şi l-am privit l" Shrike ucigând-o pe romanciera Sira Rob şi pe iinantul ei. Nivelul de luminozitate era foarte redus; pielea de vârstă mijlocie a Şirei părea să lucească cu losforescenţă palidă, în timp ce fesele albe ale pri-i icnului ei mult mai tânăr lăsau iluzia, în lumina ilabă, că pluteau separat de restul trupului său bron-ii. Actul lor sexual îşi atingea apogeul frenetic, când petrecu inexplicabilul. In locul pistonărilor finale şi a pauzei bruşte a orgasmului, tânărul bărbat păru .1 se ridică în levitaţie, deplasându-se înapoi în aer, i .i şi cum Sira l-ar fi ejectat cumva cu forţa de pe 'i opriul ei corp. Coloana sonoră a discului, alcătuită lână atunci din obișnuitele şi banalele găfâieli, icnete, indemnuri şi instrucţiuni care sunt de aşteptat la o isemenea activitate, umplu pe neaşteptate holonişa u urlete - mai întâi ale tânărului, apoi ale Şirei.

Se auzi un bufnet, când trupul băiatului izbi un perete din afara razei vizuale. Corpul Şirei zăcea aştep-i ând într-o vulnerabilitate tragicomică, cu picioarele desfăcute, braţele deschise, sânii turtiţi, coapsele alburii. Dăduse capul pe spate în extaz, dar acum avusese t imp să-l ridice, iar şocul şi furia înlocuiau deja expresia straniu de similară de orgasm iminent. Ea deschise t;ura să strige ceva.

Nici un cuvânt. Se auziră doar sunete de tăiere a unui pepene produse de lamele ce străpungeau carnea, de cârlige smulse din tendoane şi oase.

Capul Şirei reveni pe spate, cu gura deschisă imposibil de larg, iar trupul îi explodă de la stern în jos. Carnea se separă, de parcă un satâr invizibil ar fi tocat-o pe S' Rob. Scalpele nevăzute încheiară deschiderea ei, in zii laterale apărură ca metrajul obscen, filmat în ralai al operaţiei favorite a unui chirurg dement. Era autopsie brutală efectuată asupra unei persoane c trăia. Mai

precis, asupra unei persoane care tr"" fiindcă atunci când sângele încetă să mai zboare trupul se opri din spasme, membrele Șirei se dest' seră în moarte și picioarele se redeschiseră ca un ec al etalării obscene a viscerelor de mai sus. Iar du aceea - pentru o secundă infinitesimală - lângă p se zări o încețoșare de roșu și crom.

- Stop-cadru, extinde și amplifică, a comandat Regele Billy calculatorului casei.

Incețoșarea se limpezi într-un cap desprins din coș-l mărul unui dependent de jolt: un chip parțial din oțel, parțial din crom și parțial craniu de os, dinți ca ai unui lup mecanic încrucișat cu un excavator acționat de abur, ochi ca lasere cu rubin arzând prin nestemate umplute cu sânge, frunte penetrată de o lamă-țepușă care se ridica treizeci de centimetri dintr-o țeastă de argint viu și un gât încercuit de ghimpi similari.

- Shrike? am întrebat.

Regele Billy a încuviințat - o mișcare imperceptibilă a bărbiei și gușilor.

- Ce s-a întâmplat cu băiatul? am întrebat.

- Când trupul Șirei a fost descoperit, nu s-a găsit nici o urmă a lui, a spus Regele. Nimeni n-a știut că el lipsea, până n-a fost descoperit discul acesta. A fost identificat ca un tânăr specialist în recreații și divertisment din Endymion.

- Abia acum ați găsit holoul?

- Ieri, a răspuns Regele Billy. Cei de la securitate au găsit imagul pe plafon. Fanta nu avea nici un milimetru. Sira deținea o bibliotecă întreagă de asemenea discuri. Camera exista probabil doar pentru a înregistra... ă-ă-ă...

- Nebuniile din budoar, am spus.

- Exact.

M-am ridicat și m-am apropiat de imaginea pluti-i oare a creaturii. Mâna mea a trecut prin frunte, țepușă și fălci. Calculatorul îi calculase mărimea și o reprezentase corespunzător. Judecând după capul său, Gren-delul nostru local era înalt de peste trei metri.

- Shrike, am murmurat mai mult ca un salut, decât ca o identificare.

- Ce-mi poți spune despre el, Martin?

- De ce mă-ntrebi pe mine? m-am răstit. Sunt poet, nu mitoistic.

- Ai accesat calculatorul navei-seminale cu o cău-tare despre natura și originea lui Shrike.

Am înălțat o sprânceană. Accesul la calculator ar fi trebuit să fie tot atât de privat și anonim, cât și o intrare în datasferă în Hegemonie.

- Și ce dacă? am rostit. De când au început uciderile, probabil că sute de oameni au căutat legenda lui Shrike. Poate chiar mii. Este singurul căcat de legendă cu monștri pe care-o avem noi.

356 dan) i m mo iii

Regele Billy și-a mișcat în sus și în jos cutele pliurile.

- Da, a spus el, dar tu ai căutat fișierele cu uri luni înainte de prima dispariție. Am suspinat și m-am lăsat moale pe pernell holonișei.

- Bun, am încuviințat, așa este. Și ce dacă? Voi să folosesc căcatul ăla de legendă în căcatul de po pe care m-am apucat să-l scriu, așa că m-am docume tat. Arestează-mă.

- Ce ai aflat?

De acum eram extrem de furios. Am tropăit copitele de satir pe covorul moale.

- Exact ce-i în căcatul de fișier, m-am răstit, dracu' vrei de la mine, Billy?

Regele și-a frecat fruntea și a făcut o grimasă, când, din greșeală, și-a băgat degetul mic în ochi.

- Nu știu, a răspuns el. Cei de la securitate doresc să te ducă în nava de pe orbită și să te pună pe interfață interogativă completă. Eu am preferat să stau de vorbă cu tine.

Am clipit, simțind în stomac o stranie senzație de imponderabilitate.

Interogativa completă însemna șunturi corticale și mufe în craniu.

Majoritatea persoanelor interogate în felul acela se recuperau complet.

Majoritatea...

- Îmi poți spune care aspect al legendei lui Shrike intenționei să-l folosești în poemul tău? a întrebat încetișor Regele Billy.

Bineînțeles, am zis. Potrivit scripturii Sectei Shrike a fost începută de băștinași, Shrike este Stăpânul merii și îngerul Ispășirii Finale, venit dintr-un loc l!..tt în afara timpului pentru a anunța sfârșitul rasei mane. Îmi place hiperbola asta.

Sfârșitul rasei umane, a repetat Regele Billy.

- Da. El este Arhanghelul Mihail și profetul Moro-iii și Satana și Entropia Camuflată și monstrul lui I i.inkenstein, toate împachetate în același ambalaj. IVmtuie în jurul Criptelor Timpului, așteptând să facă în apăd atunci când va sosi timpul ca omenirea să se a lăture păsării dodo, gorilei și cașalotului pe lista de * iilete a extincțiilor.

- Monstrul lui Frankenstein, a reflectat omulețul l',ias în mantie boțită. De ce tocmai el?

Am inspirat adânc.

- Pentru că Secta Shrike crede că omenirea a produs cumva creatura asta, am răspuns deși știam că Regele Billy cunoștea tot ce cunoșteam eu și mai mult decât atât.

- Se știe cum poate fi ucis} a întrebat el.

- Eu unul n-am aflat. Se presupune că ar fi nemuritor, atemporal.

- Un zeu? Am șovăit.

- Nu tocmai, am spus în cele din urmă. Mai probabil ar fi vorba despre învierea unuia dintre cele mai oribile coșmaruri ale Universului. Un fel de Moartea cu Coasa, dar cu predilecție spre agățarea sufletelor pe un gigantic arbore cu țepi... în timp ce suflet nu au părăsit încă trupurile oamenilor. Regele Billy a aprobat din cap.

- Uite care-i treaba, am rostit, dacă insiști să d pici în patru fire de păr din teologia unor plane înapoiate, de ce nu zbori până-n Jacktown, ca să st de vorbă cu preoții Sectei?

- Da, a zis Regele cu bărbia pe pumnul durduli evident distras, ei sunt deja interogați în nava-ser nală. Totul este foarte confuz.

M-am ridicat să plec, nefiind sigur dacă mi se v" îngădui.

- Martin? -Da.

- Înainte de a pleca, te poți gândi la altceva ca ne-ar putea ajuta să înțelegem creatura aceasta?

M-am oprit în prag, simțind cum inima îmi bubuie sub coaste, gata să iasă afară.

- Da, am spus cu glas abia controlat. Îți pot spun cine și ce este de fapt Shrike.

- Poftim?

- Este muza mea, am zis, apoi m-am întors și am revenit în odaia mea ca să scriu.

Bineînțeles că eu îl invocasem pe Shrike. Știa asta. U invocasem, scriind poemul meu epeic de pre el. La început era Cuvântul.

Mi-am redenumit poemul Cânturile Hyperion. În el nu era vorba despre planetă, ci despre sfârșitul autointitulaților Titani pe adevăratul lor nume „oameni”.

Îl ra vorba despre aroganța irațională a unei rase care i utezase să-și ucidă planeta natală din pură indiferență li care purtase apoi trufia aceea periculoasă spre stele, doar pentru a întâlni răzbunarea unei divinități la a i irei procreare ajutase și omenirea. Hyperion era primul lucru serios pe care-l făcusem după mulți ani și i rl mai bun pe care aveam să-l fac vreodată. Ceea ce începuse ca un omagiu comic/serios adus spectrului lui John Keats devenise ultimul meu motiv pentru existență, un tur de forță epic într-o epocă a farselor mediocre. Cânturile Hyperion erau scrise cu un talent l >e care nu l-aș fi putut atinge niciodată, cu o măiestrie l >c care n-aș putut-o câștiga niciodată, și cântat cu un iJ.is care nu era al meu. Sfârșitul omenirii era subiec-i vil meu. Shrike era muza mea.

Alți douăzeci de oameni au murit înainte ca Regele Hilly să evacueze Orașul Poetilor. Unii dintre evacuați au plecat în Endymion, Keats sau altul dintre > clelalte orașe noi, dar cei mai mulți au votat să se întoarcă în Web cu navele-seminale. Visul utopiei creative a Regelui Billy a murit, deși Regele însuși i răia în palatul mohorât din Keats. Conducerea coloniei a trecut în seama Consiliului Autoguvernării, care a înaintat Hegemoniei cererea de aderare și a stabilit imediat o Forță de Autoapărare. FAA - alcătuită în principal din aceiași indigeni care se ciomăgiseră unul pe celălalt cu un deceniu în urmă, însă comandați acum de ofițeri autointitulați din noua noastră colonie - a reușit doar să perturbe liniștea nopților cu patrulele lor de forfecări automați și să mânjească frumusețea deșertului care-și recucerea treptat te ' riile cu meciilor mobili de supraveghere.

În mod surprinzător, nu am fost singurul care rămână locului; au făcut-o cel puțin alți două sute, deși cei mai mulți dintre noi evitam contactele sociale ale, surzând politicos când ne întâlneau pe Prfl menada Poeților sau în timp ce mâneam, izolați, în pustietatea răsunătoare a domului de mese.

Crimele și disparițiile au continuat, în medie c una la două săptămâni locale, cu toate că, de obicei" nu erau descoperite de noi, ci de comandantul F regional, care solicita recensământul cetățenilor la care câteva săptămâni.

Din acel prim an îmi dăinuie în minte o neob! năuită imagine de comunitate, din seara când ne-; strâns în sala de mese pentru a privi plecarea navei-seminale. Era în toul sezonului autumnal al meteoriților și cerurile nopții lui Hyperion erau deja înflăcărate de dăre aurii și zigzaguri roșii de foc, când motoarele navei-seminale s-au declanșat, un soare micuț a luminat pe boltă și timp de o oră am privit cum prieteni și colegi artiști se îndepărtau sub forma unui fascicul de flăcări de fuziune. Tristul Rege Billy ni s-a alăturat în seara aceea și îmi amintesc că s-a uitat la mine înainte de a reîntra solemn în caleașca lui împodobită pentru a reveni la siguranța din Keats.

În anii care au urmat, am părăsit orașul numai de șase ori; o dată pentru a găsi un biosculptor care să mă poată scăpa de simularea satirului, iar în celelalte fcyperlon 361

înduri pentru a cumpăra hrană și diferite obiecte.

Înplul lui Shrike reîncepuse pelerinajele Shrike și în călătoriile mele foloseam complicata lor cale de *i i cs spre moarte, dar în sens opus - drumul până U l)onjonul Cronos, funicularul peste Lanțul Căpăș-liului, goeletele-eoliene și barja Charon în jos pe l loolie. La întoarcere, îi fixam cu privirea pe pele-iii și mă întrebam care va supraviețui.

Puțini vizitau Orașul Poeților. Turnurile noastre

I k" jumătate terminate semănau deja cu niște ruine năru-ii c. Galeriile, cu splendidele lor domuri din sticlă și

II ictal și arcade acoperite se îngreunau de liane și iederă; buruieni de felul pirului și iarba-cicatrice răsăreau printre lespezi. FAA-ul contribuia la haos, amplasând mine și bombe-capcană ca să-l ucidă pe Shrike, însă nu izbutea decât să devasteze secțiuni ale orașului, i "uidva minunate. Irigațiile s-au defectat. Aeductul

.i prăbușit. Deșertul a pus stăpânire pe cetate. Treceam dintr-o odaie în alta în palatul abandonat al Regelui Billy, lucrând la poemul meu, așteptându-mi muza.

Când te gândești mai bine, relația cauză-efect începe să semene cu o buclă-logică nebună a artistului de date Carolus sau poate cu o litografie de Escher; Shrike își manifestase existența datorită puterilor incanta-torii ale poemului meu, dar poemul nu ar fi putut exista fără amenințarea/prezența lui Shrike ca muză. Poate că eram puțin nebun în zilele acelea.

În zece de ani, moartea violentă curățase orașul de diletanți, până ce rămăsesem doar eu și Shrike.

Trecerea anuală a Pelerinajului Shrike era o irit minoră, o caravană îndepărtată care traversa deșeurile spre Criptele Timpului. Uneori câteva siluete se întor* ceau, alergând peste nisipurile vermilion către adăpc* tul Donjonului Cronos, aflat la douăzeci de kilometri spre sud-est. În cele mai multe cazuri, nu se întor» cea nimeni.

Eu priveam din umbrele orașului. Părul și bărbii îmi crescuseră și acopereau o parte dintre zdrențele pe care le purtam. De cele mai multe ori, ieșeam noaptea, deplasându-mă printre ruine ca o umbră furișă, uneori uitându-mă la palatul meu iluminat, aidoma lui David Hume, care privea pe ferestrele locuinței sale și declara solemn că el nu era acasă. N-am mutat sintetizatorul de hrană din domul de mese în odăile mele, preferând să mănânc în tăcerea născătoare de ecouri de sub duomo crăpat, ca un Eloi tâmp care se îngrașă pentru inevitabilul Morlock.

Nu l-am văzut niciodată pe Shrike. În multe nopți, imediat înainte de sosirea zorilor, mă trezeam din moțăiala la auzul unui zgomot brusc - scrâșnet de metal pe piatră, scârțâit de nisip sub o talpă -, însă, deși eram adesea convins că eram urmărit, nu l-am zărit niciodată pe urmăritor.

Ocazional întreprindeam călătoria scurtă până la Criptele Timpului, mai ales noaptea, evitând smuci-turile ușoare, tulburătoare ale mareelor temporale antientropice în vreme ce mă mișcăm prin umbre complicate sub aripile Sfinxului, ori priveam stelele prin zidul de smarald al Criptei de Jad. La revenirea

Mini r-un asemenea pelerinaj nocturn, am găsit un in-
.....î studioul meu.

Impresionant, M-M-M-Martin, a spus Regele lit) l y lovind cu palma în unul dintre cele câteva tean-t'in i de manuscrise ce zăceau prin odaie.

Așezat în scaunul supradimensionat de la masa lungă, monarhul ratat părea bătrân, mai topit ca mi ii ând. Era evident că citise de câteva ore.

- Chiar c-c-crezi că omenirea m-m-merită un asemenea s-s-sfârșit? a întrebat el încetișor.

Trecuseră zece ani de când nu-l mai auzisem liilbându-se.

Am înaintat din ușă, fără să-i răspund. Billy îmi lusesse prieten și protector timp de douăzeci de ani i .mdard, totuși în clipa aceea l-aș fi putut ucide.

Gândul că cineva citise Hyperion fără asentimentul meu mă umplea de furie.
- Iți d-d-datezi p-p-p... cânturile? a rostit Regele Billy răsfoind prin teancul cel mai recent de pagini i opletate.

- Cum ai ajuns aici? m-am răstit.

Nu era o întrebare de complezență. În ultimii ani, lorfecarii, navele de asolizare și elicopterele nu prea avuseseră noroc cu zborurile prin regiunea Criptelor 'Timpului. Vehiculele ajungeau sans pasageri. Asta făcuse minuni în alimentarea mitului Shrike.

Omulețul în mantie boțită a strâns din umeri. Veșmintele lui erau menite să fie strălucitoare și regale, dar reușeau doar să-l facă să semene cu un arlechin supraponderal.

- Am urmărit ultimul lot de pelerini, a răsf el, apoi am v-v-venit din Donjonul Cronos, te vizitez. Observ că n-ai scris nimic de multe M-M-Martin. Poți explica asta?

Am clocotit în tăcere, pe când mă apropi încetișor.

- Poate că aș putea eu să explic, a spus Reg Billy. A examinat ultima pagină completată din ' turile Hyperion, ca și cum ea ar fi deținut răspur unei enigme cu care-și bătuse capul de mult timp. Ulu mele strofe au fost scrise anul trecut în aceeași săptJ mână în care a dispărut J.T. Telio.

-Și?

Ajunsesem la capătul opus al mesei. Simulând ne sarea, am tras mai aproape un top de pagini de nuscis, îndepărtându-le de Regele Billy.

- Și aceea a f-f-fost... p-p-potrivit monitoarelor FAA... d-d-data morții ultimului locuitor d-d-dir Orașul P-P-Poeților, a spus el. Ultimul c-c-cu exce ția ta, Martin.

Am ridicat din umeri și am început să ocoles masa. Trebuia să ajung la Billy fără să mă împiedic în manuscise.

- Știi, Martin, a urmat el cu vocea lui profund și tristă, nu l-ai t-t-terminat. Mai există o șansă c-ch omenirea s-s-să supraviețuiască Prăbușirii.

- Nu, am spus și m-am apropiat tiptil.

- Însă tu nu-l poți scrie, așa-i, Martin? Tu nu poți c-c-compune poemul acesta dacă m-m-muza ta nu varsă sânge, așa-i?

» .leat, am spus.

l'oate că da. Oricum, este o coincidență fascitis. Martin, te-ai întrebat vreodată de ce ai fost cru-||«i ii ii-mai tu?

Am înălțat iarăși din umeri și am îndepărtat de «ll teanc de hârtii. Eram mai înalt, mai puternic

.....(rud decât Billy, dar trebuia să mă asigur că mei

l|ft|t, înă a manuscisului nu avea să fie deteriorată 1 iUi .1 el se zbătea, când aveam să-l ridic de pe scaun ' |i «9 1 azvârl afară.

Este t-t-timpul să facem ceva în privința asta, a i | m (>tectorul meu.

Nu, am spus, este timpul să pleci tu. Am îndepărtat ultimele teancuri de poezii și am i. In at brațele, constatând cu surprindere că țineam înir-o mână un sfeșnic de bronz.

Te rog să rămâi pe loc, a rostit încetișor Regele Hilly și a ridicat din poale un paralizator neural. M-am oprit numai pentru o secundă. Apoi am râs. - Javvă pitică și mizerabilă, am spus, n-ai putea lolosi un căcat de armă, nici dacă ți-ar fi viața-n joc.

Am pășit înainte, ca să-l iau la poceală și să-l dau alură.

Obrazul îmi era lipit de piatra curții interioare, dar un ochi era îndeajuns de deschis pentru a vedea i ă stelele continuau să strălucească prin grilajul rupt ,il domului galeriei. Nu puteam să clilesc. Membrele și trunchiul mă pișcau cu furnicăturile revenirii simțurilor, de parcă întreg corpul mi-ar fi fost amorțit, iar acum se trezea, cu greu și cu dureri. Îmi vene urlu, însă falca și limba refuzau să funcționeze. Br am fost ridicat și proptit de o banchetă din piat

astfel ca să pot vedea curtea și fântâna secată pe < o proiectase Rithmet Corbet. Laucoon din bronz i lupta cu șerpilor din bronz în lumina pâlpâitoare torentelor de meteoriți dinaintea zorilor.

- Îmi p-p-pare rău, Martin, s-a auzit un glas fa liar, d-d-dar nebunia asta t-t-trebuie să se termine.

Regele Billy a apărut în raza mea vizuală, purtând un braț de manuscrise.

Alte maldăre de pagini zăceau pe bordura fântânii, la picioarele troianului din metal. În apropiere se afla un recipient de benzină, deschis

Am izbutit să clilesc. Pleoapele mi s-au mișcat aidoma unor fiare ruginite.

- Efectul paralizant ar t-t-trebuia s-s-să treacă în câteva s-s-s... minute, a zis Regele Billy.

S-a aplecat în fântână, a ridicat un vraf de manu* scrise și l-a aprins cu un licăr a brichetei sale.

- Nu! am reușit să răcnesc printre fălcile încleștate. Flăcările au dansat și au murit. Regele Billy a lăsat

scrumul să cadă în fântână și a ridicat alt teanc de pagini, rulându-le sul.

Lacrimi străluceau pe obrajii ridai, iluminați de vâpăi.

- T-t-tu l-ai invocat, a icnit omulețul. T-t-trebuie s-s-să se termine.

M-am străduit să mă scol. Brațele și picioarele mi-au zvâcnit ca membrele unei marionete incompetent mînuită. Am urlat din nou și sunetul de agonie a deșteptat ecouri din marmură și granit.

Îțele Billy a luat un maldăr mare de hârtii și s-a ill i ât să citească de pe pagina de deasupra:

iară de sprijin sau proptea « / numai cu plâpânda-mi piericiune, am susținut l'ovara acestei liniști necurmăte, Amurgul imuabil și cele trei forme nemișcate, < îreoi apăsându-mi simțurile ca o Lună. ('« mintea-mi arzătoare am măsurat, firește, l a/e.le-i de-argint revărsate peste noapte, Și zi după zi am socotit că ajung iot mai neputincios și spectral. Adesea m-am rugat, iierbinte, ca Moartea să mă scape de valea plângerii Și de toate poverile ei, icnind de disperarea Schimbării, și oră după oră m-am blestemat...

Și-a ridicat apoi chipul spre stele și a încredințat Il acarilor pagina aceea.

- Nu! am urlat iarăși și mi-am silit picioarele să .(îndoiaie.

Am ajuns într-un genunchi, am încercat să-mi mențin echilibrul cu un braț care mă înțepa cu ace i le foc și am căzut pe o parte.

Umbra în mantie a ridicat un vraf prea gros pen-i ru a fi făcut sul și a mijit ochii la el în lumina slabă.

Apoi zărit-am un chip de ceară, Nu de tristeți umane bortelit, Ci cu paloarea lucitoare A unei boli nestinse care nu ucide, iar acum se trezea, cu greu și cu dureri. Îmi venea să urlu, însă falca și limba refuzau să funcționeze. Brusc am fost ridicat și proptit de o banchetă din piatră, astfel ca să pot vedea curtea și fântâna secată pe care o proiectase Rithmet Corbet. Laucoon din bronz se lupta cu șerpilor din bronz în lumina pâlpâitoare torentelor de meteoriți dinaintea zorilor.

- îmi p-p-pare rău, Martin, s-a auzit un glas fami'i liar, d-d-dar nebunia asta t-t-trebuie să se termine. '

Regele Billy a apărut în raza mea vizuală, purtând un braț de manuscrise.

Alte maldăre de pagini zăceau pe bordura fântânii, la picioarele troianului din metal. În apropiere se afla un recipient de benzină, deschis.

Am izbutit să clilesc. Pleoapele mi s-au mișca' aidoma unor fiare ruginite.

- Efectul paralizant ar t-t-trebi s-s-să treacă * câteva s-s-s... minute, a zis Regele Billy.

S-a aplecat în fântână, a ridicat un vraf de man scrise și l-a aprins cu un licăr a brichetei sale.

- Nu! am reușit să răcnesc printre fălcile încheștate. Flăcările au dansat și au murit. Regele Billy a lăsat

scrumul să cadă în fântână și a ridicat alt teanc de pagini, rulându-le sul.

Lacrimi străluceau pe obrajii ridai, iluminați de vâpăi.

- T-t-tu l-ai invocat, a icnit omulețul. T-t-treb s-s-să se termine.

M-am străduit să mă scol. Brațele și picioarele mi-au zvâcnit ca membrele unei marionete incompetent mânuită. Am urlat din nou și sunetul de agonie a deșteptat ecouri din marmură și granit.

Regele Billy a luat un maldăr mare de hârtii și s-a (>prit cât să citească de pe pagina de deasupra:

- Fără de sprijin sau proptea

Ci numai cu plâpânda-mi piericiune, am susținut

Povara acestei liniști necurmăte,

Amurgul imuabil și cele trei forme nemișcate,

Greoi apăsându-mi simțurile ca o Lună.

Cu mintea-mi arzătoare am măsurat, firește,

Fazele-i de-argint revărsate peste noapte,

Și zi după zi am socotit că ajung

Tot mai neputincios și spectral. Adesea m-am rugat,

Fierbinte, ca Moartea să mă scape de valea plângerii

Și de toate poverile ei, icnind de disperarea

Schimbării, și oră după oră m-am blestemat...

Și-a ridicat apoi chipul spre stele și a încredințat Il acarilor pagina aceea.

- Nu! am urlat iarăși și mi-am silit picioarele să se îndoie.

Am ajuns într-un genunchi, am încercat să-mi mențin echilibrul cu un braț care mă înțepa cu ace de foc și am căzut pe o parte.

Umbra în mantie a ridicat un vraf prea gros pen-i ru a fi făcut sul și a mijit ochii la el în lumina slabă.

Apoi zărit-am un chip de ceară, Nu de tristeți umane bortelit, Ci cu paloarea lucitoare A unei boli nestinse care nu ucide,

Ci-ntruna preface, iar moartea fericită

Nu-i poate pune capăt; spre moarte

Ce nu-i moarte față aceea înainta;

De crini și nea trecuse și dincolo de ele

Nu trebuie a gândi acum, deși văzut-am acel chip..

Regele Billy și-a acționat bricheta și pagina aceea, urmată de alte cincizeci, a izbucnit în vâlvătăi. A azvârlit în fântână hârtiile ce ardeau și s-a aplecat după altele.

- Te rog! am strigat și m-am sculat în capul oaselor, încordându-mi picioarele înaintea zvâcniturilor de impulsuri nervoase aleatorii și în același timp reze-mându-mă de bancheta de piatră. Te rog...

A treia siluetă n-a apărut realmente, ci mai degrabă a îngăduit prezenței ei să fie percepută de conștiința mea; a fost ca și cum ar fi existat acolo dintotdeauna, iar Regele Billy și eu n-o remarcasem până ce flăcările nu fuseseră îndeajuns de strălucitoare. Imposibil de înalt, cu patru brațe, modelat în crom și cartilagii, Shrike și-a întors privirea roșie către noi.

Regele Billy a icnit, s-a retras un pas, apoi a înaintat ca să alimenteze focul cu alte cânturi. Scrumul s-a ridicat pe curenți de aer cald. Un stol de porumbei a țâșnit de pe traversele sufocate de liane ale domului spart într-o explozie de fâlfâituri.

Am înaintat cu o mișcare ce era mai degrabă împleticire decât pas. Shrike nu s-a clintit și nici nu și-a abătut uitătura însângerață.

!leacă! a strigat Regele Billy, uitând de bălbăială, i is exaltat, ținând în fiecare mână foi care ardeau, fitiliurce-te-n genunea din care-ai ieșit!

Slirike a părut să-și încline capul imperceptibil. | ii mina roșie a scânteiat pe suprafețe tăioase.

Stăpâne! am răcnit, deși nu am știut atunci și im i iu nici acum dacă am făcut-o spre Regele Billy mi i spre apariția din iad.

M-am clătinat câțiva pași și am întins mâna către Hui lui Billy.

Iii nu era acolo. Cu o clipă în urmă regele bătrân tr aflase la o lungime de braț de mine, iar după o se-i undă se găsea la zece metri depărtare, ridicat deasupra pietrelor curții. Degete ca țepi de oțel îi străpungeau luatele, pieptul și coapsele, totuși el continua să se / bată și Cânturile mele îi ardeau în pumni. Shrike îl ținea ca un tată care-și oferă fiul pentru a fi botezat.

- Distruge-!! a urlat Billy și brațele lui țintuite s-au Mrăduit jalnic să gesticuleze. Distruge-!!

M-am oprit la marginea fântânii, bălăbănindu-mă neputincios lângă ghizd. La început am crezut că-mi spunea să-l distrug pe Shrike... după aceea m-am gândit că se referea la poem... pentru ca în cele din urmă să-mi dau seama că se referea la amândouă. O mie de pagini și mai bine de manuscris zăceau răvășite în fântâna secată. Am ridicat recipientul cu benzină.

Shrike nu s-a clintit, decât pentru a-l aduce înapoi pe Regele Billy către pieptul său, lent, cu o mișcare straniu afectuoasă. Billy s-a zvârcolit și a urlat fără glas când o țepușă lungă de oțel i-a ieșit prin mătasea de arlechin imediat deasupra sternului. Am rămas lo cului, privind prostește și gândindu-mă la colecțiile de fluturi cu care mă fălisem în copilărie. Încet, CU gesturi mecanice, am stropit cu benzină peste paginile împrăștiate.

- Termină odată! a icnit Regele Billy. Martin, pentru numele lui Dumnezeu!

Am ridicat bricheta din locul unde o lăsase. Shrike n-a făcut nici o mișcare. Sângele îmbibase porțiunile negre ale tunicii lui Billy, până se contopiseră cu pătratele stacojii deja existente. Am acționat cu degetul mare bricheta străveche, o dată, de două ori, de trei ori, dar n-au ieșit decât scântei. Printre lacrimi, puteam vedea opera vieții mele zăcând în fântâna prăfuită. Am scăpat bricheta.

Billy a zbirat. Ca prin vis, am auzit lame de oțel scrijelind oase, când el s-a răscut în îmbrățișarea lui Shrike.

- Termină! a urlat el. Martin... ah, Doamne! Atunci m-am întors, am făcut repede cinci pași și am aruncat recipientul pe jumătate plin cu benzină. Gazele mi-au încețoșat privirea deja încețoșată. Billy și creatura imposibilă care-l ținea erau uzi ca doi comici într-o hologramă bufă. L-am văzut pe Billy închizând ochii și bolborosind, am văzut fluidul pe botul clar definit al lui Shrike reflectând cerul luminat de meteoriți, după care tăciunii muribunzi ai paginilor arse din pumnii încă înțeleștați ai lui Billy au aprins benzina. Am înălțat brațele ca să-mi protejez fața - prea târziu, barba și sprâncenele au pârlit și au fumegat - îi m-am împleticit îndărăt, până ce m-a oprit ghiz-lul fântânii.

Pentru o secundă, rugul a fost o perfectă sculptură li l Licări, o Pietă galben și albastru cu o madonă cu C ii iu brațe ținând un Hristos în vâlvătăi. Apoi silueta

ne ardea s-a zvârcolit și s-a arcuit, continuând să fie miluită de spinii de oțel și de douăzeci de gheare ca lusturile, și s-a înălțat un răcnet despre care nici în

* itia de azi nu pot să cred că a ieșit din jumătatea omenească a acelei perechi îmbrățișate în moarte. Urle-mi m-a prăbușit în genunchi, a reverberat din fiecare suprafață dură din oraș și a alungat porumbeii în zbor panicat. Iar urlatul a continuat minute după ce viziunea înflăcărată a încetat pur și simplu să mai existe, uelăsând în urmă nici cenușă, nici imagini pe retină. \ trecut alt minut, sau poate două înainte de a înțelege că zbieretul pe care-l azeam acum era al meu.

Anticlimaxul este, desigur, adevărata temelie a lucrurilor. Viața adevărată structurează rareori un deznodământ decent.

Am avut nevoie de câteva luni, poate de un an, să recopiez paginile deteriorate de benzină și să re-scriu Cânturile arse. Nu va fi o surpriză să aflu că nu am terminat poemul. N-a fost opțiunea mea. Muza mă părăsise. Orașul Poeților a decăzut în pace. Am mai rămas încă un an sau doi... poate cinci, nu știu; pe atunci, o luasem destul de bine razna. Și în ziua de azi, consemnări ale primilor pelerini Shrike povestesc despre silueta uscățivă, cu păr lung, în zdrențe și cu ochii holbați, care-i trezea din somnul lor Ghetsimani, zbierând obscenități și agitând pumnii spre tăcutele Cripte ale Timpului, provocând pe lașul dinăuntru să iasă odată.

În cele din urmă, nebunia s-a stins - deși tăciunii vor străluci mereu - și am mers pe jos cei o mie cinci sute de kilometri înapoi la civilizație, cu ranița

împovărată doar de manuscris, supraviețuind cu țipari de rocă și zăpadă, și cu absolut nimic în ultimele zece zile.

Cele două secole și jumătate scurse de atunci nu merită povestite, cu atât mai puțin rețraite. Tratamente Poulsen ca să mențină instrumentul viu și așteptând. Două hibernări lungi în voiajuri criogenice ilegale, la viteze sublumine; fiecare înghițind un secol sau mai mult; fiecare cerându-și prețul în celule cerebrale și memorie.

Am așteptat, atunci. Aștept, în continuare. Poemul trebuie terminat. Va fi terminat.

La început era Cuvântul.

La sfârșit... dincolo de onoruri, dincolo de viață, dincolo de griji...

La sfârșit va fi Cuvântul.

4

Benares ajunsese la Margine în ziua următoare, la scurt timp după ce soarele trecuse de amiază. Unul dintre calcani murise în harnașament la numai douăzeci de kilometri de destinația lor și A. Bettik îi retezase hamurile, dându-i drumul în apă. Celălalt rezistase până amarasera la debarcaderul decolorat, apoi se întorsese cu burta în sus, complet epuizat, cu bule de aer ridi-cându-se din orificiile gemene pentru respirație. Bettik ordonase ca și calcanul acela să fie eliberat, explicând că avea o șansă mărunță de supraviețuire, dacă ar fi fost purtat de curentul mai rapid.

Pelerinii se treziseră încă dinaintea răsăritului și urmăriseră peisajul care rămânea în urma lor. Vorbiseră puțin și nici unul nu găsise ceva ce să-i spună lui Martin Silenus. Poetul nu păruse să se sinchisească... băuse vin la micul dejun și fredonase cântece obscene în vreme ce soarele se înălța.

Râul se lățise în timpul nopții și până dimineață era o autostradă lată de doi kilometri, albastru-cenușie, care trecea prin dealurile scunde și verzi din sudul Oceanului de Iarbă. Atât de aproape de Ocean nu existau arbori, iar tonurile castanii, aurii și purpurii ale tufelor Coamei se deschiseseră treptat spre verdele îndrăzneț al ierburilor nordice, înalte de doi metri. Toată dimineața, dealurile se turtiseră, iar acum erau comprimate în benzi scunde de faleze ierboase de ambele părți ale râului. O negură plutea deasupra orizontului spre nord-est, iar pelerinii care trăiseră pe planete acvatice și știau că umbra aceea însemna fâgă-duiala oceanului care se apropia trebuia să-și reamintească faptul că singurul ocean care se afla în preajmă consta dintr-un miliard de hectare de iarbă.

Marginea nu fusese niciodată un avanpost mare și acum era complet părăsit. Duzina de clădiri ce se înșirau de o parte și cealaltă a străzii cu fâgașe adânci pornind de la docuri avea aspectul pustiit al tuturor caselor abandonate, iar urmele de pe debarcadere arătau că locuitorii fugiseră cu săptămâni în urmă. Popasul Pelerinilor, hanul vechi de trei secole situat imediat sub creasta colinei, fusese incendiat.

A. Bettik îi însoți către vârful promontoriului scund.

- Ce veți face în continuare? îl întreabă colonelul Kassad.

- Potrivit termenilor din contractul cu Templul, după această călătorie suntem liberi, răspunse androidul. O vom lăsa pe Benares aici, ca să vă puteți întoarce, iar noi vom porni cu șalupa pe râu în jos. După care ne vom vedea de drumul nostru.

- Cu evacuații? Întrebă Brawne Lamia.

- Nu, surăse Bettik. Avem propriile noastre scopuri și pelerinaje pe Hyperion. Grupul de pelerini ajunse pe creasta rotunjită a promontoriului. Îndărătul lor, Benares părea o jucărioară amarată la un doc deformat; Hoolie continua spre sud-vest în pâclele albastre ale depărtării de dincolo de oraș și cotea spre vest, îngustându-se către Cataractele Inferioare de netrecut, aflate la doisprezece kilometri în aval de Margine. În nordul și estul lor se întindea Oceanul de Iarbă.

- Dumnezeu..., murmură Brawne Lamia. Era ca și cum ar fi suit pe ultimul deal al Creației.

Dedesubtul lor, o mână de docuri, cheiuri și remize marcau sfârșitul Marginii și începutul Oceanului. Iarbă se întindea la nesfârșit, unduind senzual sub briza ușoară și părând să lovească în poalele promontoriului ca un flux verde. Părea infinită și fără întreruperi, întinzându-se până la toate orizonturile și aparent ridicându-se la exact aceeași înălțime cât vedeai cu ochii. Nu exista nici cel mai mărunț indiciu despre Lanțul Căpăstrului, despre care pelerinii știau că se ridica la opt sute de kilometri spre nord-est. Iluzia că priveau un imens ocean verde era aproape perfectă, ajungând la detalii de felul sclipirii tulpinilor îndoite de vânt care semănau cu berbecii albi ai talazurilor văzuți de pe un țărm îndepărtat.

- Este superb, rosti Lamia care nu-l mai văzuse niciodată.

- Cu adevărat remarcabil este la apusul și la răsăritul soarelui, spuse Consulul.

- Fascinant, murmură Sol Weintraub ridicându-și fetița astfel ca pruncul să poată vedea.

Ea se foi fericită și se concentra asupra examinării propriilor degete.

- Un ecosistem bine conservat, zise aprobator Het Masteen. Muir ar fi încântat.

- Căcat, spuse Martin Silenus.

Ceilați se întoarseră, pironindu-l cu privirile.

- Nu-i nici o goeletă-eoliană, în pizda mă-sii, spuse poetul.

Ceilați patru bărbați, femeia și androidul se uitară în tăcere la docurile abandonate și la pustiul câmpiei de iarbă.

- A fost întârziat, rosti Consulul. Martin Silenus râse ca un lătrat.

- Sau a plecat deja. Ar fi trebuit să fim aici aseară. Colonelul Kassad își ridică binoclul amplificat și baleie orizontul.

- Mi se pare improbabil să fi plecat fără noi, comentă el. Goeleta urma să fie trimisă chiar de preoții Templului lui Shrike, care au un interes legitim în pelerinajul nostru.

- Am putea merge pe jos, vorbi Lenar Hoyt. Preotul arăta palid și slăbit, afectat în mod evident atât de dureri, cât și de medicamente, și abia capabil să stea în picioare, cu atât mai puțin să umble.

- Nu, zise Kassad. Sunt sute de kilometri și iarba este mai înaltă decât un stat de om.

- Busole, spuse preotul.

- Busolele nu funcționează pe Hyperion, răspunse Kassad continuând să privească prin binoclu.

- Atunci detectoare direcționale, zise Hoyt.

- Avem un IDD, încuviință Consulul, dar nu as-ta-i problema. Iarba este tăioasă. După jumătate de kilometru, din noi nu vor mai rămâne decât zdrențe.

- Plus șerpilor-de-iarbă, adăugă Kassad coborând binoclu. Este un ecosistem bine păstrat, însă nu unul prin care să hoinărești.

Părintele Hoyt suspină și se lasă să cadă, pe jumătate prăbușindu-se, pe iarba scurtă de pe vârful colinei. Când vorbi, în glasul lui se simțea un ton apropiat de ușurare:

- Bine, atunci ne întoarcem. A. Bettik făcu un pas înainte.

- Dacă goeleta-eoliană nu apare, echipajul este gata să aștepte și să vă transporte înapoi la Keats, cu Benares.

- Nu, vorbi Consulul, luați șalupa și plecați.

- Ia stai, băga-mi-aș picioarele! strigă Martin Silenus. Nu-mi amintesc să te fi ales dictator, amigo. Trebuie s-ajungem acolo. Dacă jegul ăla de goeletă-eoliană n-apare, va trebui să găsim altă modalitate.

Consulul se răsuci spre bărbatul mai scund.

- Cum? Cu barja? Ar dura două săptămâni să ajungem până la Coamă și să ocolim Litoralul Nordic către Otto sau unul dintre celelalte capete de pod. Și asta dacă găsim nave disponibile. Toate ambarcațiunile de pe Hyperion sunt probabil utilizate pentru evacuare.

- Atunci cu dirijabilul, mârâi poetul. Brawne Lamia izbucni în râs.

- Oh, da! Am văzut atât de multe dirijabile în cele două zile cât am navigat pe râu...

Martin Silenus se întoarse fulgerător, strângând pumnii, ca și cum ar fi fost gata s-o lovească. După aceea, zâmbi.

- Perfect, doamnă, atunci ce facem? Poate că dacă vom sacrifica pe cineva șerpilor-de-iarbă, zeii transportului ne vor surăde.

Privirea femeii era arctică.

- Crezusem că jertfele pe rug erau mai pe stilul tău, piticanie.

Colonelul Kassad păși între cei doi. Glasul lui latră poruncitor:

- Ajunge! Consulul are dreptate. Rămânem aici până sosește goeleta.

Domnule Masteen, doamnă Lamia, mergeți cu A. Bettik și supravegheați descărcarea bagajelor noastre. Părintele Hoyt și domnul Silenus vor strânge lemne ca să facem focul.

- Focul? repetă preotul.

Pe vârful colinei era zăpușeală.

- Pentru la noapte, răspunse Kassad. Vrem ca go-eleta-eoliană să știe că suntem aici. Haideți să-i dăm drumul!

Grupul privi în tăcere șalupa care porni în aval la apusul soarelui. Și de la doi kilometri distanță, Consulul putea distinge pielea albastră a membrilor echi-pajului. Benares părea veche și abandonată la dana ei,

i leja parte din orașul părăsit. După ce șalupa se pierdu în depărtare, pelerinii se întoarseră către Oceanul de Iarbă. Umbre lungi dinspre promontoriile râului se târau peste valuri și bancuri, așa cum ajunsese deja Consulul să se gândească la ele. Mai departe, oceanul părea să-și schimbe culoarea, cu iarba atenuându-se la un tremur acvamarin înainte de a se întuneca, sugerând adâncuri vegetale. Cerul lapislazuli se topea în tonurile roșii și aurii ale asfințitului, luminând vârful colinei lor și proiectând o lumină lichidă pe pielea pelerinilor. Nu se auzea decât murmurul vântului în iarbă.

- Avem un morman imens de bagaje-n pizda mă-sii, vorbi cu glas tare Martin Silenus. Pentru o mână de oameni plecați într-o călătorie numai dus...

Era adevărat, gândi Consulul. Bagajele lor se ridicau ca un delușor pe coama ierboasă a colinei.

- Undeva acolo, se auzi glasul blând al lui Het Masteen, se poate ascunde salvarea noastră.

- Ce vrei să zici? întrebă Brawne Lamia.

- Chiar așa, făcu Martin Silenus întinzându-se pe spate, încrucișând mâinile la ceafă și privind cerul. Ți-ai adus izmene anti-Shrike?

Templierul clătină încet din cap. Apusul îi acoperea chipul cu umbre sub gluga mantiei.

- Să nu trivializăm sau să disimulăm, spuse el. Este momentul să recunoaștem că fiecare dintre noi a venit în acest pelerinaj cu ceva despre care speră că va modifica rezultatul inevitabil, atunci când va sosi clipa și va trebui să-l privim în față pe Stăpânul Durerii.

Poetul izbucni în râs.

- Nu mi-am adus nici măcar lăbuța norocoasă de iepuraș.

Gluga Templierului se mișcă imperceptibil.

- Dar poate manuscrisul? Poetul nu rosti nimic.

Het Masteen își deplasă ochii invizibili la bărbatul înalt din stânga lui.

- Iar dumneata, colonelule, ai câteva cufere pe care îți figurează numele.

Arme, poate?

Kassad ridică fruntea, totuși nu vorbi.

- Desigur, urmă Het Masteen, ar fi prostește să pleci la vânatoare fără arme.

- Și eu? întrebă Brawne Lamia, încrucișându-și brațele. Știi ce armă secretă am strecurat eu?

Vocea cu accent straniu a Templierului era calmă.

- Încă nu ți-am auzit istoria, doamnă Lamia. Ar fi prematur să speculez.

- Și Consulul? întrebă Lamia.

- Oh, da, este evident ce armă deține prietenul nostru diplomat. Consulul se întoarse de la contemplarea asfințitului.

- Am adus doar niște haine și două cărți pentru lectură, spuse el adevărul.

- Da, oftă Templierul, însă ce navă spațială minunată ai lăsat în urmă. Martin Silenus sări în picioare.

- Nava-n pizda mă-sii! răcni el. O poți apela, nu? Ei bine, fir-ar a dracu', fluieră-ți câinele, m-am săturat să stau aici.

Consulul rupse un fir de iarbă și-l despică fără i.i a bă. După un minut, rosti:

- Chiar dacă aş putea s-o apelez... și l-ați auzit pe A. Bettik spunând că sateliții de comunicații și stațiile. Ic retransmisie nu funcționează... așadar, chiar dacă .<> putea s-o apelez, n-am putea ateriza la nord de Lan-(ul Căpăstrului. Asta însemna dezastru instantaneu, chiar înainte ca Shrike să înceapă să bântuie la sud de munți.

- Da, încuviință Silenus fluturând agitat din brațe, dar am putea trece dincolo de căcatul ăsta de... pășune! Apelează nava!

- Să așteptăm până dimineață, spuse Consulul. Dacă goeleta-eoliană nu va fi aici, vom discuta despre alte posibilități.

- Ce căcat..., începu poetul, dar Kassad păși înainte cu spatele la el, îndepărtându-l efectiv din cerc.

- Domnule Masteen, rosti colonelul, care-i secretul tău?

Lumina difuză a cerului muribund era totuși suficientă pentru a dezvălui un surâs ușor pe buzele subțiri ale Templierului. El arătă mormanul de bagaje.

- Așa cum se poate vedea, cutărul meu este cel mai greu și mai misterios dintre toate.

- Este un cub Mobius, zise părintele Hoyt. Am văzut artefacte străvechi transportate în felul acesta.

- Sau bombe de fuziune, spuse Kassad.

- Nimic atât de primitiv, rosti Het Masteen.

- Nu ne spui? întrebă Lamia.

- Când va sosi rândul meu să povestesc, zise Templierul.

- Tu ești următorul? întrebă Consulul. Putem asculta în timp ce așteptăm. Sol Weintraub își dresе glasul.

- Eu am numărul 4, anunță el arătând peticul de hârtie, însă aş fi mai mult decât încântat să fac schimb cu Adevăratul Glas al Arborelui.

O trecu pe Rachel de pe umărul său stâng pe cel drept, bătând-o încetișor cu palma pe spate. Het Masteen scutură din cap.

- Nu, avem tot timpul. Am dorit doar să atrag atenția că în deznădejde există întotdeauna nădejde. Până acum am învățat multe din istoriile auzite. Totuși fiecare dintre noi are o sămânță de speranță îngropată chiar mai adânc decât am recunoscut-o.

- Nu văd..., începu părintele Hoyt, dar fu întrerupt de strigătul brusc al lui Martin Silenus.

- Uite goeleta! Căca-m-aș pe ea de goeletă-eoliană. Vine, în sfârșit!

Trecură alte douăzeci de minute până ce goeleta-eoliană amară la unul dintre cheiuri. Ambarcațiunea venise dinspre nord, cu velele sale ca niște pătrate albe pe fundalul câmpiei întunecate, secătuită de culori. Ultimele raze de lumină pieriseră până ce nava mare virase, apropiindu-se de promontoriul scund, pliașe velele principale și înaintase ușor, până se oprișe.

Consulul era impresionat. Ambarcațiunea era din Irmn, lucrată manual și uriașă - curbată cu liniile de leineie însărcinată ale unui galion oceanic desprins din istoria străveche a Vechiului Pământ. Unica roată gigantică, încorporată în centrul cocii curbe, ar fi fost în mod normal invizibilă în iarba înaltă de doi metri, lotuși Consulul întrezări o imagine a părții sale inferioare, în timp ce căra bagaje pe doc. De la sol până la parapet ar fi fost șase-șapte metri, iar până în varii catargului principal era o înălțime de cinci ori mai mare. Din locul unde se oprișe, gâfâind de oboseală, (Consulul putea să audă pocnetele flamurilor mult deasupra sa și un zumzet constant, aproape subsonic, ce provenea fie de la volantul interior al navei, fie de la giroscopurile ei masive.

O pasarelă se extinse din partea superioară a copas-tiei și coborî pe chei. Părintele Hoyt și Brawne Lamia fură nevoiți să se retragă iute, ca să nu fie striviți.

Goeleta-eoliană nu era atât de bine iluminată ca Benares; lumina părea să provină numai de la cele câteva felinare atârinate de vergi. Nici un membru de echipaj nu fusese vizibil pe durata apropierii ei și nici acum nu apărură vreunul.

- Alo! strigă Consulul de la piciorul pasarelei. Nu-i răspunse nimeni.

- Așteptați, vă rog, un minut, spuse Kassad și sui rampa lungă din cinci pași. Ceilalți priviră cum Kassad se opri în vârf, își atinse centura, unde era vârată micuța baghetă-letală, apoi dispărură în interiorul navei. După alte minute, o lumină răzbătu prin ferestrele largi de la pupa, proiectând ! trapeze galbene pe iarba de dedesubt.

- Suiți! strigă Kassad din capul rampei. Este pustie. Grupul se chină cu bagajele, făcând mai multe drumuri. Consulul îl ajută pe Het Masteen să urce cufărul Mobius greu și simți în vârfurile degetelor o vibrație slabă, dar intensă.

- Unde pizda mă-sii-i echipajul? Întrebă Martin Silenus, când se strânsură pe puntea prova.

Întreprinsesură un circuit în șir indian prin coridoarele înguste și cabine, coborând pe scări de frânghie și inspectând cabinele cu puțin mai mari decât cușetele încorporate pe care le conțineau. Doar cabina situată cel mai aproape de pupa - probabil a căpitanului - se putea compara cu dimensiunile și confortul celor standard de pe Benares.

- În mod evident este automată, zise Kassad. Ofițerul FORȚĂ indică fungile care dispăreau în

fante din punte, manipulatoarele aproape invizibile printre straiuri și vergi, ca și semnele subtile de angrenaje aflate la jumătatea înălțimii catargului pupa cu velă latină.

- N-am văzut nici un centru de comandă, comentă Lamia. Nici măcar o tastatură sau un nex de puncte-C.

Își scoase comagenda dintr-un buzunar de la piept și încercă să interfațeze pe frecvențele standard de date, comunicații și biomedicale. Nu căpătă nici un răspuns din partea navei.

- Navele aveau de obicei echipaj, spuse Consulul. Inițiații Templului obișnuiau să-i însoțească pe pele-i ini spre munți.

- După cum se vede, zise Hoyt, acum nu mai sunt «ici. Cred totuși că putem presupune că mai există i meva în depoul de funiculare sau în Donjonul Cronos. Ii ne-au trimis goeleta.

- Sau poate că toți au murit și goeleta-eoliană func-l lonează automat, pe baza programării, rosti Lamia. I'rivi peste umăr când straiurile și pânzele scârțâiră sub o pală bruscă de vânt. La dracu', e straniu să fii i/.olat de toți și de toate în felul ăsta. Parc-ai fi orb >i surd. Nu știu cum rezistă coloniștii. Martin Silenus se apropie de grup și se așează pe balustradă. Bău dintr-o sticlă verde, lunguiață, și spuse:

- Unde-i Poetul? arătați-l! arătați-l, Voi nouă muze, ca să-l pot cunoaște! Acesta-i omul care oricui

li este pe potrivă, chiar de-i împărat, Sau cerșetorul cel mai sărac, Sau orice alt lucru la fel de fermecat, Orice poate fi omul între Platon și gorilă; Acesta-i omul care la paseri a găsit, Fie ele Pitulici sau Vulturi, calea subtilă Spre toate simțămintele lor; el a auzit Răgetele Leului și îndată poate spune Cempărtășește gâtleju-i răgușit; Pentru el, urletul Tigrului, de prădăciune, Este articulat și-i sună îndrăgit In auz, ca și limba maternă.

- De unde ai sticla de vin? întrebă Kassad. Martin Silenus zâmbi. In lumina felinarului, ochii îi erau mici și strălucitori.

- Cambuza-i plină și există și-un bar. Il declar deschis.

- Ar trebui să pregătim ceva de cinat, rosti Consulul, deși tot ce dorea în clipa aceea era niște vin.

Trecuseră mai bine de zece ore de la ultima lor masă.

Se auzi un zângănit și-un bâzâit și toți șase se apro-piară de balustrada tribord. Pasarela se retrăsese în coca. Se răsuciră iarăși în grup, când velele se derulară, parămele se întinseră și, undeva, un volant zumzăi în spectru ultrasonic. Cu pânzele umflate și puntea ușor înclinată, goeleta-eoliană se îndepărtă de chei, pătrunzând în beznă. Unicele sunete erau pocnetele velaturii și scârțâitul navei, uruitul îndepărtat al roții și foșnetele aspre ale ierbi pe fundul cocii.

Cei șase priviră cum umbra promontoriului rămase în urmă, rugul-far neaprints micșorându-se ca o sclipire vagă de lumină stelară pe lemn alburui,

apoi dăinui numai cerul, noaptea și cercurile legănate de lumină ale felinarelor.

- Cobor sub punte, anunță Consulul, să văd dacă pot încropi o cină.

Ceialți mai zăboviră o vreme în aer liber, perce-pând prin tălpi mișcarea ușoară și huruitul, și privind bezna prin care treceau. Oceanul de Iarbă era vizibil doar ca locul unde stelele se sfârșeau și începea o masă neagră, compactă. Kassad folosi o lanternă pentru a ilumina fragmente de vele și straiuri, cu parâme încordate de mâini invizibile, după aceea controla toate colțurile și locurile întunecate, de la pupa la prova. Ceialți îl priviră în tăcere. Când el stinse lanterna, întunericul păru mai puțin apăsător și lumina stelelor mai sclipitoare. Un miros pătrunzător de pământ fertil - aducând mai degrabă cu cel simțit primăvara la o fermă, decât cu al oceanului - ajunse la ei purtat de o briză care străbătuse o mie de kilometri de Iarbă.

Ceva mai târziu, Consulul îi strigă și coborâră toți ca să mănânce.

Chicinetă era strâmtă și nu exista o sală de mese, așa că folosiră cabina cea mare de la pupa drept încăpere comună, alăturând trei cufer pentru a improviza o masă. Patru felinare se legănau de bărnele joase și iluminau complet locul. Când Het Masteen deschise una dintre ferestrele înalte de deasupra patului, briza pătrunse înăuntru.

Consulul așază farfurii ticsite cu sendvișuri pe cufărul cel mai mare, plecă și reveni cu cești albe, groase, și un termos cu cafea. Le umplu, pe când ceilalți începură să mănânce.

- Nu-i rău deloc, comentă Fedmahn Kassad. De unde ai friptura?

- Frigiderul este umplut cu vârf. În oficiul pupa mai este un congelator mare.

- Electrice? întrebă Het Masteen.

- Nu. Cu izolație dublă.

Martin Silenus mirosi conținutul unui borcan, găsi un cuțit pe farfuria cu sendvișuri și adăugă o porție zdravănă de hrean pe felia sa. Ochii îi scânteiară de lacrimi când mușcă.

- Cât durează de obicei traversarea aceasta? îl întrebă Lamia pe Consul.

El ridică ochii, abandonând studierea cercului de cafea neagră și fierbinte din ceașca lui.

- Scuză-mă... ce-ai spus?

- Cât durează traversarea Oceanului de Iarbă?

- O noapte și o jumătate de zi până la munți, spuse Consulul. Dacă vântul ne este prielnic.

- Și după aceea... cât durează traversarea munților? întrebă părintele Hoyt.

- Mai puțin de o zi, răspunse Consulul.

- Dacă funcționează funicularul, adăugă Kassad. Consulul sorbi din cafeaua fierbinte și făcu o grimasă.

- Va trebui să presupunem că funcționează. În caz contrar...

- În caz contrar... ce? întrebă Lamia.

- In caz contrar, rosti colonelul Kassad apropiindu-se de fereastra deschisă și punându-și mâinile în șolduri, vom rămâne eșuați la șase sute de kilometri de Criptele Timpului și la o mie de kilometri de orașele sudice.

Consulul clătină din cap.

- Nu, zise el. Preoții Templului sau persoanele care sunt înapoia acestui pelerinaj au avut grijă să ajungem până aici. Ei se vor asigura că ne vom atinge destinația.

Brawne Lamia încrucișa brațele și se încruntă.

- In ce calitate... de jertfe?

Martin Silenus hohoti sonor și-și scoase sticla:

- Dar cine sunt cei care jertfă cer? O, tainic preot, ce altar de frunze

Ar vrea juninca lung mugind spre cer,

Cu șolduri moi sub verzi ghirlande-ascunse?

Ce mic oraș pe râu sau țărm de mare,

Ce turn pe culmi cu pașnic foișor,

In zori cucernici, pot pustii să stea?

O, mic oraș, cu străzi fără mișcare

In veci, și nimeni, spre-a șopti ușor

De ce-ai murit, nu se va-napoia.

Brawne Lamia vârî mâna sub tunică și scoase un laser tăietor nu mai mare decât degetul ei mic. Il aținti către capul poetului.

- Răhățul mizerabil ce ești, dacă mai aud un cuvânt din partea ta... îți jur... te-am ras pe loc.

Tăcerea fu brusc absolută, cu excepția uruiului-gea-măt din fundal al navei.

Consulul păși spre Martin Silenus. Colonelul Kassad făcu doi pași înapoia Lamiei.

Poetul sorbi o dușcă prelungă și îi surâse femeii cu păr negru. Buzele lui erau umede.

- Oh, construiește-ți corabia morții, șopti el. Oh, construiește-o!

Degetele Lamiei erau înălbite pe laserul cât un creion. Consulul se apropie și mai mult de Silenus, neștiind ce să facă, imaginându-și fasciculul sfichiuitor de lumină topind propriii lui ochi. Kassad se aplecă spre Lamia precum doi metri de umbră încordată.

- Stimată doamnă, rosti Sol Weintraub din locul în care se afla, așezat pe cușeta de lângă peretele opus, trebuie să-ți reamintesc că este un copil de față?

Lamia privi în dreapta ei. Weintraub scosese un sertar mare dintr-un dulap al navei și-l așezase pe pat, încropind un pătuc. Îmbăiase pruncul și intrase silențios, imediat înainte ca poetul să recite. Acum așeză lin fetița în cuibușorul capitonat.

- Îmi cer scuze, spuse Brawne Lamia și coborî laserul. Mă face însă atât de... furioasă....

Weintraub încuviință, legănând încetișor sertarul. Ruliul domol al goetei-eoliene combinat cu uruitul constant al volantului uriaș păreau să fi adormit deja copila.

- Suntem toți oboșiți și încordați, zise cărturarul. Poate că ar trebui să ne găsim culcușurile pentru noapte și să ne odihnim.

Femeia suspină și-și vârî arma în centură.

- Eu n-o să dorm, spuse ea. Lucrurile sunt prea... stranii.

Alții aprobă din capete. Martin Silenus se așezase pe pervazul lat de sub ferestrele pupa. Își ridică picioarele sub el, trase un gât din sticlă și i se adresă lui Weintraub:

- Spune-ți povestea, bătrâne.

- Da, zise părintele Hoyt. Preotul părea epuizat lăna la punctul în care arăta cadaveric, însă ochii lui ardeau ca de febră. Spune-ne-o. Trebuie să auzim istoriile și să avem timp să ne gândim la ele înainte să .i| ungem.

Weintraub își trecu o palmă peste țeasta pleșuvă.

- Este o poveste plictisitoare, rosti el. N-am mai fost niciodată pe Hyperion. Nu am avut parte de confruntări cu monștri și nici de acte de eroism. Este povestea unui om a cărui noțiune despre aventuri epopeice este să vorbească în fața studenților fără notițe de curs.

- Cu atât mai bine, făcu Martin Silenus. Avem nevoie de un soporific.

Sol Weintraub oftă, își aranja ochelarii și încuviință. Cu excepția câtorva șuvițe negre, barba lui era sură. Reduse intensitatea felinarului de deasupra pătucului fetei și se apropie de un scaun aflat în mijlocul încăperii.

Consulul stinse celelalte felinare și le turnă cafea doritorilor. Glasul lui Sol Weintraub era lent, atent în formulare și precis în cuvinte și nu după mult timp cadența lină a istoriei lui se contopi cu uruitul încetișor și tangajele ușoare ale înaintării goetei-eoliene către nord.

POVESTIREA CĂRTURARULUI GUSTUL RÂULUI LETHE ESTE AMAR

Sol Weintraub și soția lui, Sărai, duseseră o viață fericită înainte de nașterea fiicei lor; însă Rachel făcuse lucrurile pe atât de perfecte, pe cât și le putuse imagina perechea.

Sărai avea douăzeci și șapte de ani când copilul fusese conceput, iar Sol avea douăzeci și nouă. Nici unul dintre ei nu luase în considerație tratamentele Poulsen, fiindcă nici unul dintre ei nu și le putea permite, dar, chiar și în absența curei aceleia, amândoi se așteptau la încă cincizeci de ani de sănătate.

Până atunci amândoi trăiseră numai pe Lumea lui Barnard, unul dintre cei mai vechi, însă mai puțin incitanți, membri ai Hegemoniei. Lumea lui Barnard făcea parte din Web, totuși asta era prea puțin important pentru Sol și Sărai, întrucât ei nu-și puteau îngădui călătoriile frecvente prin teleproiectare și oricum nutreau prea puțin dorința de a voiaja. Recent, Sol sărbătorise al zecelea an de când preda istoria și studiile clasice la colegiul Nighthenelser și unde întreprindea propriile sale cercetări asupra evoluției eticii.

Nighthenelser era o instituție mică, cu nici trei mii de studenți, dar reputația ei academică era deosebită și atrăgea tineri din tot Webul. Principala nemulțumire a acelor studenți era faptul că Nighthenelser și comunitatea Crawford din jurul său constituia o insulă de civilizație în mijlocul unui ocean de porumb. Era perfect adevărat; colegiul se găsea la trei mii de kilometri de capitala Bussard și terenurile terraformate de până acolo fuseseră alocate agriculturii. Nu existau păduri pe care să le tai, nici dealuri pe care să urci și nici munți care să întrerupă monotonia plată a ogoarelor de porumb, ogoarelor de fasole, ogoarelor de porumb, ogoarelor de grâu, ogoarelor de porumb, plantațiilor de orez și ogoarelor de porumb. Poetul radical Salmud Brevy predase pentru scurt timp la Nighthenelser înainte de revolta Glennon-Height, fusese concediat și, înaintea teleproiectării spre Vectorul Renaștere, le spusese prietenilor săi că districtul Crawford de pe Sinzer de Sud de pe Lumea lui Barnard era al Optulea Cerc al Dezolării de pe cel mai mic furuncul de pe curul absolut al Creației.

Lui Sol și Sărai Weintraub le plăcea acolo. Un oraș cu douăzeci și cinci de mii de locuitori, Crawford părea să fi fost reconstruit după un șablon din centrul Americii secolului al XLX-lea. Străzile erau largi și peste ele se arcuiau ulmi și stejari. (Lumea lui Barnard fusese a doua colonie pământeană extrasolară, cu secole înaintea propulsiei Hawking și a Hegirei, iar navele-se-minale de pe atunci fuseseră gigantice.) Casele din Crawford reflectau stiluri ce se întindeau de la victorian timpuriu la renaștere canadiană, însă toate păreau să fie albe și să aibă în față peluze mari și perfect îngrijite.

Colegiul în sine era în stil georgian, o combinație de cărămidă roșie și coloane albe ce înconjurau parcul oval. Cabinetul lui Sol se găsea la etajul al doilea al Corpului Placher, clădirea cea mai veche din campus, și iernile

privea afară la ramurile desfrunzite ce împărțeau parcul în desene geometrice complexe. Lui Sol îi plăcea izul de praf de cretă și lemn vechi al locului, un miros care nu se schimbasese din vremea când el urmărea colegiul aici, și în fiecare zi când suia către biroul lui onora făgașele adâncite în trepte, o moștenire de douăzeci de generații de studenți ai colegiului Nightenhelser.

Sărai se născuse la o fermă, la jumătatea distanței între Bussard și Crawford, și obținuse diploma în teoria muzicii cu un an înainte ca Sol să-și încheie doctoratul. Fusese o tânără fericită și plină de viață, care compensa prin personalitate ceea ce-i lipsea în normele acceptate de frumusețe fizică și-și purtase acest farmec personal și ulterior în viață. Sărai studiasese doi ani în afara planetei, la Universitatea Noul Lyon de pe Deneb Drei, dar acolo dusesese dorul casei: amurgurile erau bruște, deoarece mult lăudații munți retezau lumina soarelui ca o seceră știrbă, și ea tânjise după asfințiturile lungi de câteva ore de acasă, unde Steaua lui Barnard atârna deasupra orizontului ca un balon roșu, imens, orins cu o sfoară, pe când cerul vespéral se coagula. Ii lipsea platul perfect al șesului, pe care - uitându-se din camera ei de la etajul al doilea de sub frontoanele abrupte - o fetiță putea privi cale de cincizeci de kilometri deasupra câmpurilor de mătasea porumbului, ca să vadă o furtună apropiindu-se aidoma unei perdele negre-vineții iluminată de fulgere. Și Sărai ducea dorul familiei ei.

Ea și Sol se întâlniseră la o săptămână după ce Sărai se transferase la Nightenhelser; au trecut încă trei ani înainte ca el să-i ceară mâna și ea să accepte. Inițial, Sărai nu văzuse nimic în doctorandul scund. Pe atunci ea continua să se îmbrace după moda din Web, era implicată în teorii muzicale post-destrucționiste, citea Obit și Nihil, și cele mai avangardiste reviste de pe Vectorul Renaștere și TC2, simula oboseala sofisticată față de viață și vocabularul unei rebele... și riimic din acestea nu se potrivea cu absolventul de istorie micuț, dar serios, care îi vărsă pe rochie cocteil de fructe la petrecerea dată în cinstea decanului Moore. Orice calități exotice care ar fi putut proveni din filiația evreiască a lui Sol Weintraub fură instantaneu negate de accentul său tipic LB, garderoba din magazinul Squire din Crawford și de faptul că venise la petrecere cu un exemplar din Solitudini în dezacord de Detresque, ținută absent sub braț.

Pentru Sol a fost dragoste la prima vedere. El rămase holbându-se la fata cu obraji rumeni care râdea, și ignoră rochia scumpă și unghiile false, de mandarin, în favoarea personalității care răbufnea ca lumina unui far spre tărâșul singuratic. Sol nu știuse că el era singuratic, până n-o întâlni pe Sărai, totuși după prima ocazie în care îi strânse mâna și vărsă salată de fructe pe rochia ei știu că viața lui avea să fie pustie de-a pururi dacă nu se însura cu ea.

Se căsătoriră în săptămâna care urmă născării lui Sol ca profesor la colegiu. Luna de miere o petrecură pe Maui-Legământul, prima lui călătorie cu telepro-lectorul în străinătate, și timp de trei săptămâni închinată o insulă

mobilă cu care navigară prin minunile Arhipelagului Ecuatorial. Sol nu uită niciodată imaginile din zilele acelea arse de soare și umplute de vânt, iar icoana secretă pe care avea s-o iubească întotdeauna cel mai mult era a lui Sărai ridicându-se nudă

după o partidă de înot pe timp de noapte, cu stelele Nucleului strălucind deasupra ei, în timp ce însuși trupul femeii sclipea cu constelații din fosforescența saialului insulei.

Ei își doriseră imediat un copil, însă aveau să treacă cinci ani înainte ca natura să fie de acord.

Sol își amintea cum o ținuse pe Sărai în brațe în vreme ce ea se chircea de durere; fusese o naștere dificilă, până ce, în cele din urmă, incredibil, Rachel Sarah Weintraub se născuse la ora 2:01 noaptea, în Centrul Medical al Districtului Crawford.

Prezența unui prunc conturbă viața solipsistă a lui Sol ca universitar serios și profesiunea lui Sărai de critic muzical pentru dataseria lui Barnard, dar nici unuia nu-i pășă. Primele luni au fost un amalgam de permanentă oboseală și fericire. Seara târziu, între două mese ale pruncului, Sol se furișă în vârful picioarelor în camera fetei, doar pentru a vedea ce face Rachel, stând locului și privind-o. De cele mai multe ori o găsea pe Sărai deja acolo și amândoi se uitau, ținându-se de mâini, la miracolul unui prunc care dormea pe burtică, cu fundulețul în aer, cu capul îngropat în pernuta de la capătul pătuțului.

Rachel era unul dintre acei rari copii care izbutesc să fie dragălași fără a deveni conștienți de sine și afectați; până împlinise doi ani standard, personalitatea și înfățișarea ei erau frapante - moștenise de la mamă părul șaten-deschis, obrații rumeni și zâmbetul larg, iar de la tată ochii mari, căprui. Prietenii spuneau că fetița combina părțile cele mai bune din sensibilitatea lui Sărai și intelectul lui Sol. O prietenă, psiholog pediater la colegiu, comentase odată că, la vârsta de cinci ani, Rachel dovedea indicatorii cei mai iletmi de încredere ai adevăratei înzestrări pentru o persoană tânără: curiozitate structurată, empatie pentru ilui, compasiune și sentimentul acut al corectitudinii.

Intr-o zi, studiind fișiere străvechi de pe Vechiul Pământ, Sol citea despre efectul pe care Beatrice îl ivusese asupra viziunii despre lume a lui Dante Alinieri, când fusese izbit de un pasaj scris de un critic din secolul XX sau XXI:

Ea [Beatrice] singură continua să fie reală pentru el, continua să aibă înțeles în lume și frumusețe. Natura ei deveni punctul lui de reper - ceea ce Melville ar fi numit, cu mai multă cumpătare decât putem noi dovedi acum - meridianul său Greenwich...

Sol se opri pentru a accesa definiția meridianului Greenwich, apoi citise mai departe. Criticul adăugase o notiță personală:

Cei mai mulți dintre noi, sper, au avut un copil, o pereche sau un prieten ca Beatrice, cineva care, prin însăși natura sa, prin aparent intrinseca sa

bunătate și inteligență, ne face să fim stingheritor de conștienți de minciunile noastre, atunci când mințim.

Sol închise displayul și rămase privind afară, la desenele geometrice negre ale ramurilor de deasupra parcului.

Rachel nu era intolerabil de perfectă. La cinci ani standard, ea tăia se cu atenție părul a cinci păpuși favorite, după aceea își tunsese propriul ei păr, cel mai scurt dintre toate. La șapte ani, decisese că muncitorii emigranți care locuiau în casele dărăpănate din extremitatea sudică a orașului nu aveau o dietă nutritivă, așa încât golise cămărilor casei, frigiderelor, congelatoarele și băncile sintetizatoare, convinsese trei prietene s-o însoțească și împărțise alimente în valoare de câteva sute de mărci din bugetul lunar al familiei.

La vârsta de zece ani, Rachel răspunsese unei provocări din partea lui Stubby Berkowitz și încercase să se cațere în vârful celui mai bătrân ulm din Crawford. Ajunsesse la patruzeci de metri înălțime, la mai puțin de cinci metri de vârf, când o ramură se rupsesse și ea căzuse două treimi din distanța până la pământ. Sol fusese chemat pe comagendă, în timp ce discuta despre implicațiile morale ale primei epoci de dezarmare nucleară a Pământului, și ieșise din clasă fără un cuvânt, alergând cele douăsprezece cvartale până la Centrul Medical.

Rachel își rupsesse piciorul stâng și două coaste, își perforase un plămân și-și fracturase maxilarul. Plutea într-o baie de soluție nutritivă recuperatoare, când Sol intrase valvârtej, dar izbutise să privească peste umărul mamei ei, să surâdă ușor și să rostească în ciuda sârmelor care-i imobilizau falca:

- Tată, eram la cinci metri de vârf. Poate chiar mai aproape. Data viitoare, o să reușesc.

Rachel absolvi cum laudae gimnaziul și primi oferte de bursă pentru liceu de la instituții de învățământ (orporative de pe cinci planete și de la trei universități, inclusiv de la Harvard de pe Noul Pământ. Ea ilese Nightenhelser.

Sol nu fu foarte surprins că fiica lui alesese arheologia ca materie principală. Unele dintre cele mai dragi amintiri ale lui legate de Rachel erau după-amiezile lungi pe care ea le petrecuse sub veranda suspendată a casei, pe când avea vreo doi ani, săpând în argilă, ignorând păianjenii și rămele, pentru ca după aceea să apară în goana mare în casă, arătând fiecare farfurioară de plastic și fiecare pfenig tocit pe care le excavase și dorind să știe de unde proveneau și cum arătau oamenii care le lăsaseră acolo.

Rachel primi diploma de absolvire la nouăsprezece ani standard, lucră în vara aceea la ferma buncii ei, iar toamna se teleproiectă. Rămase la Universitatea Reichs de pe Freeholm timp de douăzeci și opt de luni locale, iar când reveni, lumea redeveni colorată pentru Sol și Sărai.

Timp de două săptămâni, fiica lor - o adultă acum, conștientă și sigură pe sine în modalități în care adesea nu izbuteau să fie persoane de două ori mai vârstnice decât ea - se odihni și se bucură de întoarcerea acasă.

Intr-o seară, traversând campusul imediat după amurg, își sâcâise tatăl despre detalii asupra descendenței ei.

- Tată, tu te mai consideri un evreu? Sol își trecuse mâna peste părul care începea să

se rarească, surprins de întrebare.

- Evreu? Da, cred că da. Bineînțeles, nu mai în-l seamnă ce a însemnat cândva.

- Eu sunt evreică? întrebuse Rachel. Obrajii îi străluceau în lumina slabă.

- Da, dacă o dorești, răspunsese Sol. După dispări-l ția Vechiului Pământ, nu mai are aceeași semnificație. I

- Dacă aș fi fost băiat, m-ai fi circumcis?

Sol izbucnise în râs, încântat și stânjenit de întrebare.

- Vorbesc serios, insistase Rachel. Sol își potrivise ochelarii.

- Cred că ar fi trebuit s-o fac, fetițo. Nu m-am gândit niciodată la asta.

- Ai fost la sinagoga din Bussard?

- N-am mai fost de la bar mitzvahul meu, răspunsese Sol gândindu-se la ziua aceea din urmă cu cincizeci de ani, când tatăl său împrumutase Vikkenul unchiului Richard și zburase cu toată familia în capitală pentru a participa la ritual.

- Tată, de ce cred evreii că lucrurile sunt... mai puțin importante acum, decât înainte de Hegira?

Sol desfăcuse mâinile - mâini puternice, mai degrabă de cioplitor în piatră decât de profesor.

- Asta-i o întrebare bună, Rachel. Poate că moti- ' vul este faptul că mare parte din vis este mort. Israelul mi mai există. Noul Templu a durat mai puțin ilecât primul și al doilea. Dumnezeu Și-a încălcat promisiunea, distrugând Pământul a doua oară în leul în care a făcut-o. Iar diaspora aceasta este... pentru vecie.

- Totuși evreii își mențin în unele locuri identi-i atea etnică și religioasă, insistase fiica lui.

- Ah, da, bineînțeles. Pe Hebron și în zone izolate de pe Concourse poți găsi comunități întregi... hasi-dici, ortodocși, hasmonei, cam tot ce dorești... totuși ele tind să fie... neesențiale, pitorești... orientate spre atragerea turiștilor.

- Ca un parc tematic de distracții? -Da.

- Mă poți duce mâine la templul Beth-el? Pot împrumuta naveta lui Khaki.

- Nu-i nevoie, zisese Sol. O s-o folosim pe a colegiului.

Făcuse o pauză.

- Da, rostise el în cele din urmă, mi-ar face plăcere să te duc mâine la sinagogă.

Se întunecase sub bolta ulmilor bătrâni. Felinarele stradale se aprinseseră pe alea largă care ducea către locuința lor.

- Tată, spusese Rachel, o să te-ntreb ceva ce te-am întrebat de un milion de ori de la vârsta de doi ani. Tu crezi în Dumnezeu?

Sol nu zâmbise. Nu putuse decât să-i dea răspunsul pe care i-l dăduse de un milion de ori.

- Aștept să cred, rostise el.

Teza de doctorat a lui Rachel se referea la artefacte extraterestre și pre-Hegira. Timp de trei ani standard, Sol și Sărai fură vizitați ocazional de fiica lor, după care urmaseră cărți poștale sperlume de pe planete exotice, apropiate, dar nu din Web. Toți știau că activitatea ei de cercetare pe teren în vederea încheierii tezei avea s-o poarte în curând dincolo de Web, în Pustietatea unde datoria temporală eroda viețile și amintirile celor rămași în urmă.

- Unde dracu-i Hyperion? întrebuse Sărai în timpul ultimei vacanțe a lui Rachel înainte de plecarea expediției. După cum sună, parc-ar fi denumirea unei noi linii de produse gospodărești.

- Este un loc extraordinar, mamă. Acolo există mai multe artefacte non-umane decât pe orice altă planetă, cu excepția lui Armaghast.

- Atunci de ce nu te duci pe Armaghast? întrebuse Sărai. Este la numai câteva luni de Web. De ce te mulțumești cu a doua ca importanță?

- Hyperion n-a devenit încă o atracție turistică majoră, răspunsese Rachel. Deși este pe punctul de a fi o problemă. În prezent, oamenii cu bani sunt mult mai dispuși să călătorească în afara Webului.

Sol constatare că glasul îi răgușise pe neașteptate.

- O să te duci în labirint, sau la artefactele numite Criptele Timpului?

- La Criptele Timpului, tată. Voi lucra cu Melio Arundez și el știe despre Cripte mai multe decât oricare altă persoană aflată în viață.

- Nu sunt periculoase? întrebuse Sol pe un ton cât putuse mai nepăsător, dar își simțise și el unda de neliniște din voce.

Rachel surâsesese.

- Din cauza legendei lui Shrike? Nu. De două secole standard, nimeni n-a fost deranjat de legenda aceea.

- Am văzut totuși documente despre problemele de acolo din a doua colonizare..., începuse Sol.

- Le-am văzut și eu, tată, însă ei nu știuseră despre tipării de rocă cei mari care coboară în pustiu ca să vâneze. Probabil că au pierdut câțiva oameni din cauza lor și au intrat în panică. Tu știi bine cum pornesc legendele. În plus, tipării au fost vânați până la extincție.

- Acolo nu aterizează vehicule spațiale, insistase Sol. Trebuie să navighezi cu ambarcațiunea până la Cripte. Ori să mergi pe jos. Ori altă blestemăție. Rachel răsese.

- Inițial, oamenii care soseau pe calea aerului au subestimat efectele câmpurilor antientropice și au fost unele accidente. Acum însă există un serviciu de dirijabile. Au un hotel mare, numit Donjonul Cronos, la marginea nordică a munților, care găzduiește anual sute de turiști.

- Tu o să stai acolo? întrebuse Sărai.

- O parte din timp. O să fie palpitant, mamă.

- Sper că nu exagerat de palpitant, replicase Sărai și surâseseră toți. În timpul celor patru ani cât Rachel fu în tranzit - câteva săptămâni de amnezie criogenică pentru ea -, Sol descoperi că-i ducea dorul fiicei sale chiar mai mult decât dacă ea n-ar fi putut comunica, însă ar fi lucrat undeva prin Web. Faptul că se îndepărta de el cu o viteză mai mare ca a luminii, înfășurată în coconul cuantic artificial al efectului Hawking, i se părea nenatural și amenințător.

Ei se dedicară muncii. Sărai se retrase din activitatea de critic pentru ca să-și consacre mai mult timp problemelor ecologice locale, dar pentru Sol a fost una dintre perioadele cele mai agitate ale vieții sale. Ii apărură a doua și a treia carte, iar a doua - Răspântii morale - cauză o asemenea senzație, încât era permanent solicitat să participe la conferințe și simpozioane extraplanetare. La unele merse singur, la altele cu Sărai, totuși, deși amândoi se bucurau de ideea de a călători și de experiența reală a confruntării cu mâncăruri stranie, gravitații diferite și lumina unor sori ciudați, toate păliră după o vreme și Sol se pomeni petrecând tot mai mult timp acasă, documentându-se pentru următoarea lui carte, participând la conferințe, dacă trebuia s-o facă, prin intermediul hologramelor interactive de la colegiu.

Trecuseră aproape cinci ani de când Rachel plecase în expediția ei, când Sol avu un vis care avea să-i schimbe viața.

Sol visase că hoinărea printr-o structură gigantică, cu pilaștri de mărimea unor sequoia și plafon care se pierdea din vedere, hăt deasupra lui, prin care lumina roșie pătrundea în coloane solide. Uneori întrevedea prin penumbra lucruri îndepărtate, în stânga, ori în dreapta lui: odată distinse două picioare din piatră care se înălțau aidoma unor clădiri masive prin întunecime; altă dată observase ceva ce părea un scarabeu de cristal rotindu-se mult peste capul lui, cu interiorul aprins de lumini reci.

În cele din urmă, Sol se oprise să se odihnească. Îndărătul său putea auzi sunetele unei conflagrații de proporții - orașe și păduri întregi care ardeau. În fața lui sclipeau luminile spre care mersese, două ovale roșu-închis, aproape rubiniu.

Își ștergea transpirația de pe frunte, când un glas colosal îi vorbise:

- Sol! Ia-o pe fiica ta, pe unica ta fiică Rachel, pe care o iubești, du-te pe planeta Hyperion și jertfește-o acolo ca ofrandă pe rug într-unui dintre locurile despre care îți voi spune.

Iar în visul său, Sol se îndreptase și spusese:

- Nu cred că vorbești serios.

Mersese mai departe prin beznă, cu ochii roșii strălucind acum ca niște luni însângerate ce atârnavă deasupra unei câmpii ale cărei trăsături nu le putea distinge, iar când se oprise să-și tragă răsuflarea, glasul colosal rostise:

- Sol! Ia-o pe fiica ta, pe unica ta fiică Rachel, pe care o iubești, du-te pe planeta Hyperion și jertfește-o acolo ca ofrandă pe rug într-unui dintre locurile despre care îți voi spune.

Iar Sol se scuturase de apăsarea glasului și vorbise răspicat în beznă:

- Te-am auzit de prima dată... răspunsul este tot nu.

Sol știa că visa în clipele acelea și o parte din mintea lui era încântată de ironia scenariului, dar pe altă parte nu-și dorea decât să se trezească. În loc să se trezească, el se pomeni pe un balcon scund, uitându-se de sus la o încăpere în care Rachel zăcea goală pe o lespede mare de piatră. Scena era luminată de strălucirea celor două globuri roșii gemene. Sol își privi mâna dreaptă și zări acolo un cuțit lung, curbat. Lama și mânerul păreau făcute din os.

Glasul, care îi părea lui Sol mai mult ca oricând ca ideea superficială a unui regizor de holouri ieftine despre cum ar trebui să se audă vocea lui Dumnezeu, se auzi din nou:

- Sol! Ascultă-mă cu atenție. Viitorul omenirii depinde de supunerea ta în această privință. Trebuie să-ți iei fiica, pe fiica ta Rachel, pe care o iubești, să te duci pe planeta Hyperion și s-o jertfești acolo ca ofrandă pe rug într-unui dintre locurile despre care îți voi spune.

Iar Sol, iritat de întregul vis, totuși cumva alarmat de el, se întorsese și aruncase cuțitul departe în beznă. Când revenise pentru a-și găsi fiica, scena pierise. Globurile roșii atârnavă mai aproape ca oricând și acum putea să vadă că erau nestemate multifățate de dimensiunile unor planetoizi.

Vocea amplificată răsună iarăși:

- Sol? Ți-ai pierdut prilejul, Sol Weintraub. Dacă te răzgândești, știi unde să mă găsești.

Și Sol se deșteptase, pe jumătate răsând, pe jumătate înfiorat de vis.

Amuzat de gândul că întregul Talmud și Vechiul Testament puteau să nu fie altceva decât o lungă poveste cosmică fără poantă.

Cam pe când Sol avusese visul acela, Rachel se afla pe Hyperion, încheindu-și primul an de cercetări acolo. Echipa formată din nouă arheologi și șase fizicieni găsiseră Donjonul Cronos fascinant, dar mult prea ticsit de turiști și potențiali pelerini Shrike, așa că după prima lună pe care o petrecuseră făcând naveta la hotel, ei instalaseră o tabără permanentă între orașul ruinat și canionul micuț care găzduia Criptele Timpului.

În vreme ce jumătate din echipă excava situl mai recent al orașului neterminat, doi dintre colegii lui Rachel o ajutau să catalogheze toate aspectele Criptelor. Fizicienii erau fascinați de câmpurile antien-tropice și-și petreceau majoritatea timpului instalând fanioane de culori diferite pentru a însemna limitele așa-numitelor marea temporale.

Echipa lui Rachel își concentrase activitatea în structura botezată Sfinxul, deși creatura reprezentată în piatră nu era nici om, nici leu; era posibil chiar să nu fie deloc o creatură, în ciuda faptului că liniile blânde din partea superioară a monolitului de rocă sugerau curbele unei ființe vii, iar apendicele largi îi duceau pe toți cu gândul la aripi. Spre deosebire de alte Cripte, care erau deschise și astfel ușor de cercetat, Sfinxul era o masă de blocuri masive, ciuruită ca un fagure de coridoare strâmte, dintre care unele

se îngustau până la imposibil, altele se lărgeau până la mărimea unor amfiteatre, însă nici unul nu ducea nicăieri, ci toate se întorceau în ele însele. Nu existau catacombe, camere ale tezaurului, sarcofage jefuite, fresce murale sau pasaje secrete, ci doar un labirint de coridoare lipsite de sens prin piatră roșcată.

Rachel și iubitul ei, Melio Arundez, începură să cartografieze Sfinxul, folosind o metodă care se utiliza de minimum șapte sute de ani, fiind inaugurată în piramidele egiptene cândva în decursul secolului XX.

Amplasând detectoare sensibile la radiații și raze cosmice în punctul cel mai de jos din Sfinx, ei înregistrau timpii de sosire și configurațiile deflectoare ale particulelor care treceau prin masa de rocă de deasupra lor, căutând camere sau pasaje ascunse ce nu ar fi apărut nici chiar pe imaginile generate de radarul profund. Din cauza sezonului turistic aglomerat și a preocupării Consiliul Autogovernării Hyperion ca nu cumva Criptele să fie deteriorate de asemenea cercetări, Rachel și Melio mergeau la situl lor numai la miezul nopții, pășind și târându-se vreme de o jumătate de oră prin labirintul de coridoare pe care-l ticsiseră cu fosfogloburi albastre. Acolo, stând sub sute de mii de tone de piatră, ei își supravegheau instrumentele până dimineață, ascultând în căști piuiturile particulelor care se născuseră în pântecul stelelor muribunde.

Mareele temporale nu reprezentaseră o problemă în cazul Sfinxului. Dintre toate Criptele, aceasta părea cel mai puțin protejată de câmpurile antientropice > i fizicienii mapaseră cu grijă orele când talazurile temporale puteau constitui o amenințare. Valoarea maximă a fluxului era la ora 10:00, pentru ca după numai douăzeci de minute să se retragă spre Cripa de Jad, aflată la jumătate de kilometru către sud. Turisții nu aveau voie să se apropie de Sfinx până după ora 12:00 și, pentru a îngădui o marjă de siguranță, situl se îngrijea să-i evacueze pe toți până la ora 9:00. Echipa de fizicieni amplasase senzori cro-notropici în diverse puncte de pe potecile și pasarelele dintre Cripte, atât pentru a alerta monitoarele asupra unor variații de maree, cât și pentru a-i avertiza pe vizitatori.

Cu numai trei săptămâni înainte de sfârșitul anului ei de cercetare pe Hyperion, Rachel se trezi într-o noapte, își lăsa iubitul dormind și luă un jeep cu pernă de aer din tabără spre Cripte. Ea și Melio decisese că era o prostie ca amândoi să monitorizeze echipamentul noapte de noapte; acum alternau, unul lucra la sit, iar celălalt colaționa datele și pregătea proiectul final - maparea radar a dunelor dintre Cripa de Jad și Obelisc.

Noaptea era răcoroasă și minunată. O abundență de stele se întindea de la un orizont la celălalt, de patru-cinci ori mai multe decât numărul celor cu care Rachel crescuse, privind de pe Lumea lui Barnard. Dunele scunde murmurau și se mișcau sub briza puternică ce sufla dinspre munții din sud. Rachel găsi luminile încă arzând la sit. Echipa de fizicieni tocmai decisese să încheie ziua de lucru și încărcă propriul ei jeep. Rachel flecari cu fizicienii,

bău o ceașcă de cafea, privindu-i cum se îndepărtau, apoi își luă ranița și parcurse drumul de douăzeci și cinci de minute în subsolul Sfinxului. Pentru a suta oară, femeia se întrebă cine clădise Criptele și în ce scop o făcuse. Datarea materialelor de construcție fusese inutilă, din cauza efectului câmpului antientropic. Analiza Criptelor relativ la eroziunea canionului și a altor caracteristici geologice din jur sugerase o vârstă de minimum o jumătate de milion de ani. Senzația era că arhitecții Criptelor Timpului fuseseră umanoizi, deși nimic cu excepția scalei uriașe a structurilor nu sugera așa ceva. În tot cazul, pasajele din Sfinx dezvăluiau prea puține: unele erau destul de omenești ca formă și dimensiuni, dar după numai câțiva metri parcurși prin același coridor acesta se putea micșora la dimensiunile unei conducte de canalizare, pentru ca apoi să se transforme în ceva mai mare și mai aleatoriu decât o grotă naturală. Ușile, dacă puteau fi numite așa, întrucât nu se deschideau spre nimic anume, puteau fi triunghiulare, trapezoidale ori decagonale la fel de frecvent ca dreptunghiulare. Rachel se târî ultimii douăzeci de metri în jos pe o pantă abruptă, împingându-și ranița în față. Fosfo-globurile care nu degajau căldură confereau pietrei și pielii ei o nuanță vinetie, de țesut organic lipsit de sânge. Când ajunsese în „subsol”, acesta păru un refugiu de dezordine și mirosuri umane. Câteva scaune pliante umpleau centrul spațiului mic, iar detectoare, osciloscoape și alte echipamente se înșirau pe masa îngustă lipită de peretele nordic. Lângă peretele opus, (> scândură lată sprijinită pe postamente susținea cești de cafea, un joc de șah, o gogoasă pe jumătate mâncată, două cărți în ediții ieftine și o jucărie de plastic care reprezenta un soi de câine cu o fustiță din iarbă.

Rachel se instala, își așază termosul cu cafea lângă jucărie și examina detectoarele de raze cosmice. Datele păreau să fie aceleași: nici un fel de incinte sau pasaje secrete, ci doar câteva nișe pe care le scăpase până și radarul profund. Dimineată, Melio și Stefan aveau să pună în funcțiune o sondă de adâncime, introducând un filament imagistic și testând aerul înainte de a săpa mai departe cu un micromanipulator. Deocamdată cele o duzină de asemenea nișe nu oferiseră nimic interesant. În tabără se glumea că următoarea gaură, nu mai mare decât un pumn, avea să dezvăluie sarcofage minuscule, urne infinitezimale, o mumie micuță sau - așa cum spusese Melio - „un Tutankhamo-nel mititel”.

Din reflex, Rachel își testă legăturile de comunicație ale comagendei. Nimic. Patruzeci de metri de rocă însemna foarte mult. Se discutase despre posibilitatea de a întinde fire telefonice din subsol la suprafață, totuși nu existase o nevoie presantă și șederea lor aici se apropia de sfârșit. Rachel regla canalele input ale comagendei pentru a monitoriza datele detectoarelor, după care se pregăti pentru o noapte lungă și plictisitoare.

O istorie minunată de pe Vechiul Pământ povestea despre un faraon - să fi fost Kheops? - care poruncise construirea uriașei lui piramide, fusese de acord cu amplasarea camerei mortuare adânc sub centrul ei, apoi stătuse

treaz noapte de noapte, ani la rând, cuprins de o panică pricinuită de claustrofobie la gândul tonelor de piatră ce aveau să fie de-a pururi deasupra lui. În cele din urmă, faraonul poruncise re poziționarea camerei mortuare la două treimi din înălțimea imensei piramide. Extrem de nonconformist. Rachel putea să-i înțeleagă reacția și spera că - oriunde ar fi fost - el dormea mai bine acum.

Rachel aproape că ațipise când - la ora 2:15 -comagenda piui, detectoarele zbierară și ea sări în picioare. Potrivit senzorilor, în Sfinx apăruseră brusc o duzină de incinte noi, unele mai mari decât structura totală. Rachel apelă displayuri și aerul se încețoșă cu machete care se modificau în timp ce le privea. Diagrame de coridoare se răsuceau întorcându-se în sine, aidoma unor benzi Mobius rotative. Senzorii externi indicau că structura superioară se învârtea și îndoia, contorsionându-se ca poliflexul în vânt... sau ca niște aripi.

Rachel știa că era un tip de defecțiune multiplă, dar chiar în vreme ce încerca să recalibreze echipamentele, înregistra datele și impresiile în comagenda. După aceea câteva lucruri se petrecură simultan.

Auzi târșăit de picioare în coridorul de deasupra ei.

Toate displayurile se întunecară concomitent.

Undeva în labirintul de coridoare, o alarmă de maree temporală începu să urle.

Toate luminile se stinseră.

Acest ultim eveniment era complet illogic. Bateriile de instrumente aveau propriile lor surse energetice și ar fi rămas iluminate și în cazul unui atac nuclear. Lampa pe care o foloseau în subsol avea un acumulator nou cu durată garantată de funcționare de zece ani. Fosfogloburile din coridoare erau biolu-minescente și nu necesitau energie.

Cu toate acestea, luminile se stinseseră. Rachel scoase o lanternă laser din buzunarul de la genunchi al salopetei și o acționa. Nu se întâmplă nimic.

Pentru prima dată în viața ei, teroarea se strânse în jurul lui Rachel Weintraub ca o mână ce-i încleșta inima. Nu putu să respire. Timp de zece secunde, își impuse să rămână absolut nemișcată, fără măcar să asculte, ci așteptând doar ca panica să dispară. Când se diminuase îndeajuns pentru ca să poată răsufla fără gâfâieli, femeia porni, pipăindu-și drumul, spre instrumente și le apăsă tastele. Nu-i răspunseră. Luă comagenda și puse degetul mare pe diskey. Nimic... ceea ce, desigur, era imposibil, ținând seama de invulnerabilitatea semiconductorului și de fiabilitatea bateriei. Cu toate acestea, nimic.

Rachel își putea auzi pulsul bubuind, dar își alungă din nou panica și se îndreptă pe băjbâte către unica ieșire. Gândul de a-și croi drum prin labirint în beznă absolută o făcea să-i vină să țipe, însă nu se putea gândi la nici o altă opțiune.

Se opri, amintindu-și ceva. În labirintul Sfinxului existaseră lămpi vechi, dar echipa de cercetare înșirase fosfogloburile. Le înșirase. Un fir de perlon le unea între ele, complet până la suprafață.

Perfect! Rachel băjbâi spre ieșire, pipăind piatra rece de sub degete. La fel de rece fusese și mai devreme?

Se auzi zgomotul clar a ceva care cobora prin puțul de acces, hârșăind ascuțit.

- Melio? strigă Rachel în beznă. Tanya? Kurt?

Hârșăitul se auzea foarte aproape. Rachel se retrase și răsturnă un instrument și un scaun pe întuneric. Ceva îi atinse părul și ea icni, apoi ridică mâna.

Plafonul era mai jos. Blocul solid de piatră, un pătrat cu latura de cinci metri, lunecă, coborând, chiar pe când ea ridicase palma pentru a-l atinge. Deschiderea spre coridor se afla la jumătatea înălțimii peretelui. Rachel se împletici într-acolo, legănându-și brațele orbește. Se împiedică de un scaun pliant, găsi masa cu instrumente, o urmă către peretele îndepărtat și simți cum podeaua coridorului dispăru când tavanul se lăsă și mai mult. Își retrase degetele cu o clipă înainte să fie retezate.

Rachel se așează pe jos în beznă. Un osciloscop trosni de plafon, până ce masa pârâi și se rupse sub el. Ea se uită, disperată, în toate părțile. Un scrâșnet metalic - ca o respirație - se auzi la nici un metru de ea. Femeia începu să se retragă, lunecând pe podeaua acoperită brusc cu sfărâmaturi de echipamente. Respirația răsună mai puternic.

Ceva ascuțit și înfinit de rece îi apucă încheietura.

Rachel țipă în cele din urmă.

În zilele acelea pe Hyperion nu exista un trans-mițător sperluminic. De asemenea, nici nava-spin HS Farraux City nu avea capacitate pentru comunicații SPL. De aceea, Sol și Sărai aflară despre accidentul fiicei lor doar atunci când consulatul Hegemoniei de pe Parvati anunță sperluminic colegiul că Rachel suferise un accident, că starea ei era stabilă, dar că nu-și recăpătase cunoștința și că era transferată de pe Parvati pe planeta Vectorul Renaștere din Web la bordul unei nave-torță medicale. Călătoria avea să dureze puțin peste zece zile de timp subiectiv al navei, cu o datorie temporală de cinci luni. Acele cinci luni fură o agonie pentru Sol și soția lui, iar până ce nava medicală ajunse la nexul teleproiector Renaștere, ei își imaginaseră de o mie de ori lucrurile cele mai rele. Trecuseră opt ani de când o văzuseră ultima dată pe Rachel.

Centrul Medical din DaVinci era un turn plutitor susținut de emisie energetică directă. Panorama deasupra Mării Como era amețitoare, însă nici Sol, nici Sărai nu avură timp pentru ea, pe când trecură de la un nivel la altul, în căutarea fetei lor. Doctorița Singh și Melio Arundez îi așteptau în holul secției de Reanimare. Prezentările fură scurte.

- Ce-i cu Rachel? întrebă Sărai.

- Doarme, răspunse Singh, o femeie înaltă, cu ținută aristocratică, dar cu ochi blânzi. Din câte ne putem da seama, Rachel n-a suferit nici o... leziune... , ă-ă-ă... fizică. Este însă lipsită de cunoștință de aproximativ șaptesprezece săptămâni standard de timp obiectiv al ei. Abia în ultimele zece zile, unele ei cerebrale au consemnat somn profund în loc de comă.

- Nu înțeleg, spuse Sol. A fost un accident la sit? O lovitură?

- S-a întâmplat ceva, răspunse Melio Arundez, dar nu știm sigur ce anume. Rachel se afla în unul dintre artefacte... singură... comagenda ei și alte instrumente nu au înregistrat nimic neobișnuit. A existat însă un vârf brusc al unui fenomen cunoscut acolo drept câmpuri antientropice...

- Mareele temporale, zise Sol. Știm despre ele. Spune mai departe.

Arundez încuviință din cap și deschise mâinile ca și cum ar fi modelat aerul,

- A fost un... vârf de câmp... mai degrabă un tsunami decât un flux... și Sfinxul... artefactul în care se afla Rachel... a fost complet inundat. Vreau să spun că n-a existat nici o leziune fizică, dar Rachel era inconștientă când am găsit-o...

Se întoarse după ajutor spre Singh.

- Fiica voastră era în comă, rosti doctorița. În starea aceea nu era posibil să fie pusă în amnezie criogenică...

- Adică a efectuat saltul cuantic fără amnezie criogenică? Întrebă Sol.

Citise undeva despre afecțiunile psihologice de care suferiseră călătorii ce simțiseră direct efectul Hawking.

- Nu, nu, îl liniști Singh. A fost fără cunoștință într-un mod care a protejat-o la fel de bine ca o stare de amnezie.

- Este rănită? dori Sărai să afle.

- Nu știm, zise Singh. Toate semnele vitale au revenit la valorile normale. Activitatea undelor cerebrale se apropie de starea de conștiință. Problema este că trupul pare să fi absorbit... mai exact, se pare că a fost contaminată de câmpurile antientropice.

Sol își frecă fruntea.

- Similar cu boala de radiație? Singh șovăi.

- Nu tocmai... ă-ă-ă... cazul acesta este lipsit de precedente. În după-amiaza aceasta se așteaptă sosirea specialiștilor în maladii de îmbătrânire patologică de pe Tau Ceti Central, Lusus și Metaxas.

Sol o privi drept în ochi pe femeie.

- Doctore, vrei să spui că Rachel a contractat o boală de îmbătrânire pe Hyperion? Se opri o clipă pentru a-și scotoci memoria. Ceva ca sindromul Methuselah, sau mai vechea maladie Alzheimer?

- Nu, zise Singh, de fapt boala fiicei voastre nu are un nume. Medicii de aici îi spun „maladia lui Merlin”. Vedeți voi... vârsta fiicei voastre se modifică cu viteză normală... dar din câte ne putem da seama, sensul modificării este regresiv.

Sărai se desprinsese din grup și se holbă la Singh, de parcă doctorița ar fi fost nebună.

- Doresc să-mi văd fiica, spuse ea încet, totuși foarte ferm. Doresc s-o văd pe Rachel acum.

Rachel se deșteptă la mai puțin de patruzeci de ore după sosirea lui Sol și Sărai. În câteva minute, stătea în capul oaselor în pat, vorbind chiar în vreme ce medicii și tehnicienii roiau în jurul ei.

- Mamă! Tată! Ce faceți aici? Înainte ca vreunul dintre ei să fi putut răspunde, ea privi în jur și clipi repede. Ia stați așa, unde suntem aici? In Keats?

Mama îi prinse mâna.

- Suntem într-un spital din DaVinci, scumpo. Pe Vectorul Renaștere. Ochii lui Rachel se căscară aproape comic.

- Pe Renaștere... Suntem în Web? Privi în jur, complet uluită.

- Rachel, care este ultimul lucru pe care ți-l amintești? Întrebă Singh. Tânăra se uită la ea fără să înțeleagă.

- Ultimul lucru pe care... pe care mi-l reamintesc este că m-am culcat lângă Melio după... își privi părinții, apoi își atinse obraji cu vârfurile degetelor. Melio? Ceilalți? Sunt...

- Toți membrii expediției sunt sănătoși, o liniști Singh. Tu ai avut un ușor accident. Au trecut șaptesprezece săptămâni. Ești înapoi în Web. În siguranță. Toți cei din echipa ta sunt sănătoși.

- Șaptesprezece săptămâni...

Îndărătul bronzului care începuse să i se șteargă de pe chip, Rachel deveni foarte palidă.

Sol o prinse de mână.

- Cum te simți, puștoaico?

Apăsarea de răspuns a degetelor ei era sfâșietor de slabă.

- Nu știu, tati, izbuti ea să spună. Obosită. Amețită. Confuză.

Sărai se așeză pe pat și o cuprinse în brațe.

- Gata, fetiço. Totul o să fie bine.

Melio intră în rezervă, nebărbierit, cu părul răvășit în urma moșăielii din anticameră.

- Rache? făcu el.

Rachel îl privi din siguranța brațelor mamei.

- Bună, rosti ea aproape sfios. M-am întors.

Părerea lui Sol fusese și continuase să fie că medicina nu se schimbese de fapt prea mult din zilele lipitorilor și poțiunilor; acum medicii te roteau în centrifuge, realiniau câmpul magnetic al corpului, bombardau victima cu unde sonice, pătrundeau în celule ca să interogheze ARN-ul, iar apoi își recunoșteau ignoranța, fără ca în realitate să iasă în față și s-o spună răspicat. Unicul lucru care se schimbese era faptul că notele de plată erau mai mari.

Picotea într-un scaun, când îl trezi glasul lui Rachel.

- Tati?

Se îndreptă și se întinse către mâna ei.

- Aici sunt, puștoaico.
- Unde sunt, tată? Ce s-a-ntâmpat?
- Ești într-un spital de pe Renaștere, fetițo. A fost un accident pe Hyperion. Acum ești bine, atât doar că ți-a afectat nițel memoria.

Rachel se agăță de mâna lui.

- Un spital? În Web? Cum am ajuns aici? De cât timp sunt aici?

- De vreo cinci săptămâni, șopti Sol. Care-i ultimul lucru pe care ți-l amintești, Rachel?

Ea se lăsă înapoi pe perne și-și atinse fruntea, pipăind senzorii minusculi de acolo.

- Melio și cu mine fuseserăm la ședință. Discutaserăm cu echipa despre instalarea echipamentelor de căutare în Sfinx. Ah... tată... nu ți-am spus despre Melio... el este...

- Da, rosti Sol și-i întinse lui Rachel comagenda ei. Ia, puștoaico. Ascultă ce-i aici.

Părăsi rezerva.

Rachel atinse diskey și clipi, când își auzi propria voce:

„Perfect, Rache, tocmai te-ai trezit. Ești confuză. Nu știi cum ai ajuns aici. Ei bine, puștoaico, ți s-a-ntâmplat ceva. Ascultă!

Înregistrez asta în a douăsprezecea zi a LuniiZece, anul 457 de la Hegira, 2739 d.H. după vechiul calendar. Da, știu că asta înseamnă o jumătate de an standard de la ultimul lucru pe care ți-l amintești. Ascultă!

În Sfinx s-a întâmplat ceva. Ai fost prinsă în marea temporală. Te-a modificat. Ciclul vieții ți-a fost inversat, chiar dacă asta sună aiurea. Trupul tău întinerește cu fiecare minut, deși asta nu-i partea importantă în momentul de față. Când tu dormi... când noi dormim... tu uiți. Pierzi încă o zi din memoria ta dinainte de accident și pierzi tot ce a fost după aceea. Nu mă întreba de ce se întâmplă așa. Medicii nu știu. Experții nu știu. Dacă dorești o analogie, gândește-te atunci la un virus șarpe... unul de tip vechi... care-ți înghite datele din comagenda... mergând retrogresiv de la cea mai recentă intrare.

Ei nu știu nici de ce pierderea memoriei are loc în timp ce dormi. Au încercat să te țină trează, dar după vreo treizeci de ore intri pur și simplu în cata-tonie pentru un timp și virusul își face oricum treaba. Așa că n-are nici un rost. Știi ceva? Vorbitul ăsta despre tine la persoana a doua are efect terapeutic. În clipa asta, eu zac în pat și aștept să mă ducă la imagistică, știind că voi adormi când o să mă-ntorc... știind c-o să uit totul din nou... și asta mă îngrozește.

Perfect, apelează memoria pe termen scurt a comagendei și-o să capeți un rezumat pregătit din timp, care te va pune la curent cu tot ce s-a-ntâmpat după accident. Ah... mama și tata sunt amândoi aici și ei știu despre Melio. Însă eu nu știu atât de mult pe cât obișnuiam. Când am făcut noi prima dată dragoste cu el, hm? În a doua lună pe Hyperion? În cazul ăsta, ne-au mai

rămas doar câteva săptămâni, Rachel, și apoi vom fi doar simple cunoștințe. Bucură-te de amintirile tale cât mai poți, fato! Rachel cea de ieri, terminat." Sol intră și-și găsi fiica stand cu spatele perfect drept în pat, strângând puternic comagenda, palidă la față și speriată.

- Tati...

El se așeză lângă ea și o lăsă să plângă... pentru a douăzecea seară la rând.

La opt săptămâni standard după sosirea pe Renaștere, Sol și Sărai flutură din brațe în semn de rămas-bun spre Rachel și Melio la teleproiectorul multiport DaVinci, apoi se teleproiectară acasă, pe Lumea lui Barnard.

- Nu cred că ea ar fi trebuit să fi părăsit spitalul, murmură Sărai când luă naveta de seară către Crawford.

Sub ei, continentul era o cuvertură din pătrate și dreptunghiuri gata de recoltare.

- Mamă, rosti Sol atingând-o pe genunchi, doctorii ar fi ținut-o acolo pe vecie. Acum însă ei o fac doar pentru propria lor curiozitate. Au făcut tot ce pot ca s-o ajute... zadarnic. Ea trebuie să-și trăiască viața.

- Dar de ce să plece cu... cu el? zise Sărai. De abia îl cunoaște.

Sol oftă și se lăsă pe spate în pernele fotoliului.

- După două săptămâni nu și-l va mai aminti deloc, spuse el. Cel puțin nu în felul în care ei doi își împărtășesc toate secretele acum. Privește lucrurile din punctul ei de vedere, mamă. Se luptă zilnic să se reo-rienteze într-o lume care a înnebunit. Are douăzeci și cinci de ani și este îndrăgostită. Las-o să fie fericită.

Sărai își întoarse chipul spre fereastră și împreună, fără să vorbească, ei priviră soarele roșu plutind ca Lin balon prins cu o sfoară la marginea serii. Sol intrase binișor în semestrul al doilea, când îi apelă Rachel. Era un mesaj unisens, prin teleproiector de pe Freeholm și imaginea ei atârna în centrul vechii holonișe ca un spectru familiar.

- Bună, mamă. Bună, tată. Scuze că nu v-am scris sau apelat în ultimele săptămâni. Cred că știți c-am părăsit universitatea. Și pe Melio. A fost o prostie să-n cerc să-nvăț chestii noi de nivel postuniversitar. Pur și simplu, uitam marți ce discutasem luni. Chiar și cu discurile și cu ajutorul comagendelor, era o bătălie sortită eșecului. Poate c-o să mă mai înscriu o dată în programul pentru anul întâi... Pe ăla mi-l amintesc complet! Glumeam.

Mi-a fost prea greu și cu Melio. Cel puțin așa spun însemnările mele. N-a fost vina lui, sunt sigură de asta. A fost blând, răbdător și iubitor până la sfârșit. Atât doar că... ei bine, nu poți să-ncepi de la zero o relație chiar în fiecare zi. Apartamentul nostru era plin cu fotografiile noastre, cu notițe pe care mi le autoadresasem despre noi, cu holograme ale noastre pe Hyperion, dar... mă-nțelegeți... Dimineața era un străin total. Până la amiază, începeam să cred ce fusese între noi, chiar dacă nu-mi puteam aminti. Până

seara, plângeam în brațele lui... apoi, mai devreme sau mai târziu, adormeam. Este mai bine așa.

Imaginea lui Rachel se opri, se întoarse ca și cum ar fi fost gata să întrerupă contactul, după care se răzgândi. Le zâmbi.

- Așa că, oricum, am părăsit școala pentru o vreme. Centrul Medical Freeholm mă dorește nonstop, însă trebuie să se-așeze la coadă... am primit o ofertă din partea Institutului de Cercetări Tau Ceti care-i greu de refuzat. Îmi oferă un... cred că i-au zis „onorariu de cercetare"... mai mare decât am plătit pentru patru ani la Nightenhelser și tot Reichs la un loc. l-am refuzat. Continui să mă duc ca pacient ambulatoriu, dar seria de transplanturi ARN mă lasă plină de vânățai și cu un sentiment de deprimare. Bineînțeles, s-ar putea să fiu deprimată pur și simplu pentru că în fiecare dimineață nu-mi pot reaminti de unde provin vânățăile. Ha-ha!

Oricum, o să stau cu Tanya o vreme și după aceea poate... m-am gândit că poate o să vin acasă pentru o vreme. În LunaDoi este ziua mea de naștere... O să am iarăși douăzeci și doi de ani. Straniu, nu? În tot cazul, este mult mai ușor să fiu cu oameni pe care-i cunosc și am întâlnit-o pe Tanya imediat după ce m-am transferat aici, pe când aveam douăzeci și doi... Cred că-nțelegeți.

Așa că... ia zi, mamă, camera mea cea veche mai există sau ai transformat-o în club de mah-jongg, așa cum mă amenințai mereu? Scrieți-mi sau apelați-mă. Data viitoare o să strâng banii pentru un duplex, ca să putem vorbi cu adevărat. Acum doar... Am crezut c-o să...

Rachel flutură din braț.

- Trebuie s-o șterg. V-am pupat și-am plecat. Vă iubesc pe-amândoi.

Sol zbură la Bussard City în săptămâna dinaintea aniversării lui Rachel, ca s-o ia de la singurul terminex teleproiector public al planetei. El o zări primul, stând cu bagajele lângă ceasul floral. Arăta tânără, totuși nu cu mult mai tânără decât atunci când se despărțiseră pe Vectorul Renaștere. Nu, își dădu seama Sol, în ținuta ei se simțea ceva mai puțină încredere în sine. Scutură din cap ca să-și alunge asemenea gânduri, o strigă și alergă s-o îmbrățișeze.

Șocul de pe fața ei când îi dădu drumul era atât de profund, încât nu-l putu ignora.

- Ce-i, scumpo? Ce s-a-ntâmpnat?

Era una dintre rarele ocazii în care își văzuse vreodată fiica negăsindu-și deloc cuvintele.

- Am... tu... am uitat, se bâlbâi ea. Clătină din cap într-un mod familiar și izbuti să rădă și să plângă simultan. Arăți nițel diferit, asta-i tot, tată. Îmi amintesc cum am plecat de-aici, ca și când ar fi fost... literalmente... ieri. Când ți-am văzut părul...

Rachel își acoperi gura.

Sol își trecu palma peste țeastă.

- Ah, da, rosti el brusc cât pe-aci să râdă și să plângă el însuși. Cu școala și călătoriile tale, au trecut mai bine de unsprezece ani. Sunt bătrân. Și chel. Deschise din nou brațele. Bine ai revenit, micuț.

Rachel intră în cercul protector al îmbrățișării lui.

Timp de câteva luni, lucrurile meraseră bine. Rachel se simțea mult mai în siguranță înconjurată de obiecte familiare, iar pentru Sărai durerea sfâșietoare cauzată de boala fiicei lor era temporar abătută de fericirea de a o avea iarăși acasă.

Rachel se trezea devreme în fiecare dimineață și-și viziona „spectacolul de orientare” privat care, Sol știa, conținea imagini ale lui și ale lui Sărai cu un deceniu mai bătrâni decât și-i reamintea ea. Bărbatul încercă să-și închipuie cum era pentru Rachel: se deștepta în propriul ei pat, cu amintiri proaspete, avea douăzeci și doi de ani, era acasă în vacanță după ce urmasa facultatea pe altă planetă, doar pentru a-și găsi părinții îmbătrâniți pe neașteptate, o sută de schimbări mărunte în casă și oraș, alte știri... cu anii de istorie trecuți fără urme pe lângă ea.

Era ceva de neconceput.

Prima lor greșală fu să accepte dorința lui Rachel de a-și invita vechii prieteni la petrecerea ocazionată de a douăzeci și doua aniversare: aceiași care o sărbătoriseră și prima dată - nestăpânita Niki, Don Stewart și prietenul lui Howard, Kathi Obeg și Marta Tyn, prietena ei cea mai bună Linna McKyler - toți abia ieșiți pe atunci din colegiu, scuturându-și coconii copilăriei pentru o nouă viață.

Rachel îi văzuse pe toți de când se întorsese. Dar dormise... și uitase. Iar de data aceasta, de singura dată, Sol și Sărai nu-și amintiră că ea uitase.

Niki avea treizeci și patru de ani standard și născuse doi copii - tot energică, tot de nestăpânit, însă babă după criteriile lui Rachel. Don și Howard vorbiră despre investițiile lor, despre succesele copiilor lor în sport și despre apropiatele vacanțe. Kathi era derutată, i se adresă numai de două ori lui Rachel, iar atunci ca și cum ar li vorbit unei impotoare. Marta era geloasă în mod fățiș pe tinerețea lui Rachel. Linna, care devenise o gnostică Zen ardentă în anii care trecuseră, izbucni în plâns și se retrase mai devreme. După ce plecaseră toți, Rachel rămase în ruina post-petrecere din living și privi tortul mâncat pe jumătate. Nu plânse. Înainte de a sui la etaj, își strânse mama în brațe și-i șopti tatei:

- Tată, te rog, să nu mă mai lași niciodată să fac așa ceva.

Apoi sui la etaj să se odihnească.

În primăvara aceea, Sol avu din nou visul. Era rătăcit într-un loc uriaș și întunecos, iluminat numai de două globuri roșii. Și nu i se păru absurd, când vocea seacă spuse:

„Sol! Ia-o pe fiica ta, pe unica ta fiică Rachel, pe care o iubești, du-te pe planeta Hyperion și jertfește-o acolo ca ofrandă pe rug într-unui dintre locurile despre care îți voi spune.”

Și Sol urlă în beznă:

- Ai lua-o deja, nenorocitul! Ce trebuie să fac ca s-o recapăt? Spune-mi! Spune-mi, fir-ai al dracului!

Și Sol Weintraub se trezi asudat, cu lacrimi în ochi și furie în inimă. În cealaltă cameră își putea simți fiica dormind, în vreme ce șarpele cel mare o devora.

În lunile care urma, Sol deveni obsedat de obținerea de informații despre Hyperion, Criptele Timpului și Shrike. Fiind un cercetător cu experiență, fu uluit cât de puține date concrete existau despre un subiect atât de provocator. Există Biserica lui Shrike, realiză - pe Lumea lui Barnard nu existau temple, dar în Web erau multe -, însă în scurt timp realizează că descoperirea de informații concrete în literatura sectei Shrike semăna cu tentativa de cartografiere a geografiei lui Sarnath prin vizitarea unei mănăstiri budiste. Factorul timp era menționat în dogma Bisericii Shrike, dar numai în sensul că Shrike ar fi fost „...îngerul Răzbunării de Dincolo de Timp” și că adevăratul timp se sfârșise pentru rasa umană odată cu moartea Vechiului Pământ, iar cele patru secole scurse de atunci fuseseră „timp fals”. Sol aprecie că scripturile acelea erau combinația obișnuită de vorbe cu două înțelesuri și superficialitate pompoasă comună majorității religiilor. Cu toate acestea, plănuia să viziteze un templu al Bisericii Shrike imediat ce termina de explorat direcțiile mai serioase ale documentării.

Melio Arundez lansează altă expediție pe Hyperion, sponsorizată tot de Universitatea Reichs, cu obiectivul declarat de a izola și pricepe fenomenul mării temporale care îi declanșase lui Rachel maladia lui Merlin. Un câștig major îl reprezenta decizia Protectoratului Hegemoniei de a trimite cu expediția aceea un transmițător teleproiector care să fie instalat în consulatul Hegemoniei din Keats. Și așa însă aveau să treacă mai bine de trei ani de timp Web înainte ca expediția să ajungă pe Hyperion. Primul impuls al lui Sol fu să plece cu Arundez și echipa lui; cu siguranță, în orice holodramă personajele principale reveneau la scena incidentului. Își înfrâna însă impulsul instinctiv în câteva minute. El era istoric și filozof; orice contribuție pe care ar fi putut s-o aducă la succesul expediției ar fi fost infim, în cazul cel mai fericit. Rachel continua să păstreze interesul și deprinderile unui viitor absolvent de colegiu arheologic bine instruit, dar deprinderile acelea se reduceau puțin câte puțin în fiecare zi și Sol nu vedea nici un beneficiu din revenirea ei la locul accidentului. Fiecare zi ar fi însemnat un șoc pentru ea - să se trezească pe o planetă necunoscută, într-o misiune care i-ar fi cerut cunoștințe pe care nu le stăpânea. Sărai n-ar fi îngăduit așa ceva.

Sol abandona canea la care lucra - o analiză a teoriilor etice ale lui Kierkegaard ca moralitate de compromis în cazul aplicării la mașinăria legală a Hegemoniei - și se concentra asupra culegerii de informații ezoterice despre timp, despre Hyperion și despre povestea lui Avraam.

Lunile petrecute cu desfășurarea activităților sale obișnuite și cu strângerea de informații contribuiau prea puțin la satisfacerea nevoii lui de acțiune.

Ocazional, își descărca frustrarea asupra specialiștilor medicali și științifici care veneau s-o examineze pe Rachel aidoma unor șuvoaie de pelerini la un altar sacru.

- Cum dracu' se poate-ntâmpla asta! uriașe el la un specialist micuț care făcuse greșeala de a fi în același timp infatuat și condescendent față de tatăl pacientei. (Medicul avea un cap atât de spân, încât chipul său semăna cu o bilă de biliard pictată.) A început să fie mai mică! răcnise Sol, realmente îmbrâncindu-l pe expertul care bătea în retragere. Nimic vizibil, dar masa osoasă se diminuează. Cum este posibil să înceapă să redevină copil? Ce (iracw'se-ntâmplă atunci cu legea conservării masei?

Expertul dăduse din buze, însă fusese prea zgduit ca să vorbească.

Colegul său bărbos răspunsese în locul lui:

- Domnule Weintraub, rostise el, vă rog! Trebuie să înțelegeți că fiica dumneavoastră ocupă în prezent... ă-ă-ă... considerați că este o regiune localizată de entropie inversată.

Sol se răsucise pe călcâie spre celălalt.

- Vrei să spui că ea este doar prinsă într-o bulă retrogresivă?

- Ah... nu, răspunsese colegul masându-și nervos bărbia. Poate că o analogie mai bună ar fi că... biologic cel puțin... mecanismul viață/metabolism a fost inversat... ă-ă-ă...

- Prostii! se răstise Sol. Ea nici nu excretă ca să se hrănească, nici nu-și regurgita hrana. Și cum ar treaba cu aaivitatea neurologică? Dacă inversați impulsurile electrochimice, căpătați un nonsens. Creierul ei funcționează, domnilor... memoria este cea care dispare. De ce, domnilor? De ce?

Specialistul își regăsise în cele din urmă vocea.

- Nu știm de ce, domnule Weintraub. Matematic vorbind, corpul fiicei dumneavoastră seamănă cu o ecuație inversată temporal... sau poate cu un obiect care a trecut printr-o gaură neagră cu rotație rapidă. Noi nu știm cum s-a întâmplat așa ceva sau de ce în clipa aceasta se petrece o imposibilitate fizică, domnule Weintraub. Pur și simplu, nu deținem suficiente date.

Sol strânsese mâinile celor doi.

- Perfect. Asta-i tot ce doream să știu, domnilor. Drum bun!

La a douăzeci și una aniversare a lui Rachel, ea veni la ușa lui Sol la o oră după ce se culcaseră toți.

- Tati?

- Ce-i, puștoaico? Sol își îmbracă halatul și i se alătură în prag. Nu poți să dormi?

- N-am dormit de două zile, șopti ea. Am luat stimulente ca să pot parcurge toate informațiile pe care mi le-am lăsat în fișierul „Vrei să știi?”.

Sol încuviință din cap.

- Tati, vrei să cobori și să bei ceva cu mine? Sunt niște lucruri despre care vreau să vorbim.

Sol își luă ochelarii de pe noptieră și i se alătură la parter.

Avea să fie prima și singura dată când Sol se îmbată cu fiica lui. N-a fost o beție gălăgioasă - o vreme au flecărit, apoi au început să spună glume și calambururi, până ce amândoi chicoteau prea nestăpânit pentru ca să mai poată continua. Rachel dădu să spună altă poveste, bău din pahar exact în momentul cel mai amuzant și whiskyul aproape că-i țâșni pe nas, într-atât de tare râdea. Amândoi considerau că era chestia cea mai caraghioasă care se-ntâmplase vreodată.

- Mă duc s-aduc altă sticlă, rosti Sol ștergându-și lacrimile. Decanul Moore mi-a dăruit niște scotch de Crăciunul trecut... cred.

Când reveni, pășind cu grijă, Rachel stătea dreaptă pe canapea și-și pieptăna părul peste cap cu degetele. El îi turnă puțin și o vreme băură în tăcere.

- Tati? -Da?

- Am parcurs totul. M-am văzut pe mine, m-am ascultat pe mine, am văzut holouri cu Linna și ceilalți, toți ajunși la vârsta mijlocie...

- Eh, nu chiar vârsta mijlocie, spuse Sol. Linna va avea treizeci și cinci de ani luna viitoare...

- Mă rog, bătrână, știi la ce mă refer. Oricum, am citit informările medicale, am văzut fotografiile de pe Hyperion... și știi ceva?

-Ce?

- Nu-mi vine să cred nimic din toate astea, tată. Sol lăsă jos paharul pe care-l ținea în mână și-și

privi fiica. Fața ei era mai plină ca înainte, mai puțin sofisticată. Și chiar mai frumoasă.

- Vreau să spun că cred, urmă ea cu un râset scurt, speriat. Nu ar fi posibil ca tu și mama să fi imaginat o glumă atât de crudă. În plus... vârsta ta... știrile și toate... Știu că-i real, dar nu-mi vine să cred. Înțelegi ce vreau să spun, tată?

- Da, zise Sol.

- Vreau să spun că azi-dimineață m-am trezit și mi-am spus, Aoleu... mâine e examenul de paleontologie și nici măcar n-am învățat. Abia așteptam să-i arăt lui Roger Sherman niște chestii... se crede atât de deștept.

Sol sorbi din pahar.

- Roger a murit acum trei ani într-un accident de avion la sud de Bussard, rosti el.

N-ar fi vorbit dacă n-ar fi avut whiskyul în el, însă trebuia să afle dacă exista o Rachel care se ascundea în Rachel.

- Știu, încuviință Rachel și-și ridică ambii genunchi sub bărbie. I-am accesat pe toți pe care-i cunoșteam. Gram e moartă. Profesorul Eikhardt nu mai predă. Nici s-a măritat cu un... vânzător. În patru ani se întâmplă multe.

- De fapt este vorba de mai bine de unsprezece ani, rosti Sol. Călătoria dus-întors la Hyperion te-a lăsat cu șase ani în urma noastră, cei de acasă.

- Dar asta-i ceva normal! strigă Rachel. Oamenii călătoresc permanent în afara Webului. Ei fac față.

Sol aprobă încet.

- Asta însă este altceva, puștoaico. Rachel reuși să suradă și-și goli paharul.
- Doamne, ce mai subestimare! Puse paharul pe masă cu un pocnet sec, final. Fii atent, uite ce-am decis. Am petrecut două zile și jumătate, parcurgând chestiile pe care ea mi le-a... pe care eu mi le-am pregătit ca să știu ce s-a-ntâmplat, ce se-ntâmplă... și pur și simplu nu mi-e de nici un ajutor.

Sol rămase perfect nemișcat, neîndrăznind nici măcar să răsuflă.

- Vreau să zic, urmă Rachel, că nu mi-e de nici un ajutor să știu că sunt tot mai tânără cu fiecare zi, că-mi pierd amintirile despre oameni pe care nici măcar nu i-am întâlnit încă... și ce-o să se-ntâmpale în continuare? Voi deveni tot mai tânără și tot mai micuță și tot mai puțin capabilă, până ce într-o bună zi voi dispărea pur și simplu? Iisuse, tată! Rachel își strânse brațele și mai puternic în jurul genunchilor. Cumva este amuzant, așa, într-un mod mai straniu, nu?

- Nu, zise Sol încet.

- Nu, sunt sigură că nu-i, spuse Rachel. Ochii ei, întotdeauna mari și negri, erau umezi. Cred că pentru tine și mama este coșmarul cel mai teribil din lume. În fiecare zi trebuie să mă vedeți cum cobor scara... confuză... trezindu-mă cu amintirile de ieri, dar auzin-du-mi propria voce care-mi spune că ieri a fost cu ani în urmă. Că am avut o poveste de dragoste cu un tip pe care-l chema Amelio...

- Melio, șopti Sol.

- Nu contează. Pur și simplu, nu mi-e de nici un ajutor, tată! Până ce pot măcar să încep să absorb toate informațiile alea, sunt atât de epuizată, încât trebuie să mă culc. Și după aceea... ei bine, știi ce se-ntâmplă după aceea...

- Ce..., rosti Sol și trebui să-și dreagă vocea. Ce vrei să facem noi, fetiço? Rachel îl privi drept în ochi și zâmbi. Era același zâmbet cu care-l răsplătise din a cincea ei săptămână de viață.

- Nu-mi mai spuneți, rosti ea. Nu mă mai lăsați pe mine să-mi povestesc. Nu face altceva decât să mă doară. Vreau să spun că eu nu am trăit momentele .icelea... Tăcu și-și atinse fruntea. Știi ce vreau să spun, tată. Rachel care s-a dus pe altă planetă și s-a îndrăgostit și a avut un accident... aceea era o altă Rachel! Eu n-ar trebui să sufăr durerea ei. Pornise să plângă, înțelegi? Înțelegi?

- Da, zise Sol. Deschise brațele și-i simți căldura și lacrimile pe piept. Da, înțeleg.

Mesajele sperlumice de pe Hyperion sosiră frecvent în anul următor, dar toate erau negative. Natura și sursa câmpurilor antientropice nu fuseseră găsite. Nici un fel de activitate neobișnuită a mareelor temporale nu fusese înregistrată în jurul Sfinxului. Experimentele cu animale de laborator în regiunile mareice și în jurul lor duseseră la moartea instantanee a unor animale, totuși maladia lui Merlin nu apăruse. Melio își încheia fiecare mesaj în același fel: „Cu dragoste pentru Rachel”.

Sol și Sărai folosiră bani împrumutați de la Universitatea Reichs pentru tratamente Poulsen limitate în Bussard City. Erau deja prea bătrâni pentru ca procesul să le prelungească viețile cu încă un secol, dar le readuse aspectul unui cuplu ce se apropia de cincizeci de ani standard, nu de șaptezeci. Studiară fotografiile vechi de familie și constatară că nu era prea greu să se îmbrace așa cum o făcuseră cu un deceniu și jumătate în urmă. Rachel de șaisprezece ani coborî scara în goană cu comagenda reglată pe postul de radio al colegiului.

- Pot să mănânc cereale de orez?

- Nu asta mănânci în fiecare dimineață? zâmbi Sărai.

- Ba da, surăse larg Rachel. Atât doar că mă gândeam că poate s-au terminat sau cine știe ce. Am auzit telefonul. A fost Niki?

- Nu, spuse Sol.

- La dracu', făcu Rachel și se uită la ei. Scuze, însă mi-a promis c-o să mă sune imediat ce sosesc rezultatele standardizate. Au trecut trei săptămâni de la seminare și ai zice că ar fi trebuit să aflu ceva.

- Nu-ți face griji, rosti Sărai. Aduse ibricul de cafea la masă, începu să-i toarne lui Rachel, apoi își turnă ei. Nu te neliniști, scumpo. Îți promit că rezultatele tale vor fi îndeajuns de bune ca să poți intra la orice școală ai dori.

- Of, mamă, suspină Rachel, tu habar n-ai! Concurența este nemiloasă. Se încruntă. Nu mi-ai văzut ansibulul de mate? În camera mea este o harababură incredibilă și n-am putut găsi nimic.

Sol își drese glasul.

- Azi n-ai ore, puștoaico.

- N-am ore? se holbă Rachel la el. Marțea? Cu șase săptămâni înainte de absolvire? Ce s-a-ntâmpat?

- Ai fost bolnavă, rosti Sărai ferm. Poți să stai o zi acasă. Numai azi.

Incruntătura lui Rachel se accentua.

- Bolnavă? Nu mă simt bolnavă. Doar nițel așa... ciudat. Ca și cum lucrurile nu sunt... nu sunt tocmai la locul lor. De pildă, de ce-ați mutat canapeaua din camera media? Și unde-i Chips? L-am strigat și l-am tot strigat, dar n-a apărut.

Sol atinse încheietura fiicei sale.

- Ai fost bolnavă o vreme, spuse el. Doctorul a zis că te-ai putea trezi cu câteva lacune de memorie. Haide să vorbim despre asta în timp ce mergem spre campus. Vrei?

Rachel se învioră.

- Să nu merg la ore și să ne ducem la colegiu? Sigur că da. Simula o expresie de consternare. Atâta vreme cât nu ne-ntâlnim cu Roger Sherman. E-n anul întâi la analiză acolo și e ceva de groază.

- N-o să ne întâlnim cu Roger, zise Sol. Gata de plecare?

- Aproape. Rachel se aplecă și o strânse în brațe cu putere pe mama ei. Te-am pupat și-am plecat.

- Aferim, mai vorbim, spuse Sărai.

- Bine, surâse Rachel fluturându-și pletele lungi. Sunt gata.

Drumurile constante în Bussard City necesitaseră achiziționarea unui VEM și, într-o zi răcoroasă de toamnă, Sol alese ruta cea mai lentă, cu mult sub culoarele de trafic, bucurându-se de vederea și mireasma ogoarelor recoltate de dedesubt. Mai mulți bărbați și femei care lucrau pe câmpuri fluturară brațele către el.

Bussard se dezvoltase impresionant față de anii copilăriei lui Sol, dar sinagoga era în același loc, la marginea unuia dintre cele mai vechi cartiere din oraș. Templul era vechi, Sol se simțea bătrân, până și chipa pe care și-o puse părea străveche, tocită până la sub-țiere de deceniile de utilizare, însă rabinul era tânăr. Sol își dădu seama că bărbatul avea în jur de patruzeci de ani - părul i se rădea de ambele părți ale chipei negre -, totuși în ochii lui era aproape un puștan. Sol fu ușurat când bărbatul mai tânăr îi propuse să-și termine conversația în parcul de peste stradă.

Se așezară pe o bancă, iar Sol fu surprins să observe că nu lăsase chipa, ci și-o trecea nervos dintr-o mână în alta. În aer plutea un iz de frunze arse amestecat cu mirosul ploii din noaptea trecută.

- Nu prea înțeleg, domnule Weintraub, spuse rabinul. Visul este cel care te tulbură sau faptul că fiica dumitale s-a îmbolnăvit după ce ai început să visezi?

Sol ridică fruntea ca să simtă razele soarelui pe față.

- De fapt, nici unul în sine, răspunse el. Îmi este imposibil să nu simt că ele două sunt cumva conectate.

Rabinul își trecu un deget peste buza inferioară.

- Câți ani are fiica dumitale?

- Acum are treisprezece, răspunse Sol după o pauză imperceptibilă.

- Și boala este... serioasă? Li amenință viața?

- Nu-i amenință viața, zise Sol. Nu încă. Rabinul își încrucișa brațele pe pântecul amplu.

- Doar nu crezi... pot să-ți spun Sol?

- Bineînțeles.

- Sol, doar nu crezi că prin visul acela... doar nu crezi că tu ai fi cauzat cumva boala fetei tale. Așa crezi?

- Nu, răspunse Sol și tăcu o clipă, întrebându-se în adâncul său dacă spunea adevărul. Nu, rabine, nu cred asta...

- Spune-mi Mort.

- Bine, Mort. Nu am venit pentru că aș crede că eu - sau visul - am cauzat boala lui Rachel. Cred însă că subconștientul meu încearcă să-mi transmită ceva.

Mort se legănă ușor înainte și înapoi.

- Poate că un neurospecialist sau un psiholog te-ar putea ajuta mai mult în privința asta, Sol. Nu sunt sigur ce aș putea eu...

- Mă interesează istoria lui Avraam, îl întrerupse Weintraub. Vreau să-ți spun că am aprofundat diverse sisteme etice, dar îmi este greu să pricep unul care a început cu porunca adresată unui tată de a-și uci de fiul.

- Nu, nu, nu! strigă rabinul, agitându-și în față degetele ce păreau ale unui copil. În momentul respectiv, Dumnezeu a oprit mâna lui Avraam. El nu ar fi îngăduit un sacrificiu uman în numele Lui. Supunerea față de vrerea Domnului a fost cea care...

- Da, zise Sol. Supunere. Dar spune așa „Apoi și-a întins Avraam mâna și a luat cuțitul, ca să junghie pe fiul său”. Dumnezeu trebuie să fi privit în sufletul lui și să fi văzut că Avraam era gata să-l înjunghie pe Isaac. O simplă dovadă de supunere nedublată de devotament interior nu l-ar fi mulțumit pe Dumnezeu din Facere. Ce s-ar fi întâmplat dacă Avraam l-ar fi iubit pe fiul lui mai mult decât îl iubea pe Dumnezeu?

Mort răpăi degetele pe genunchi pentru o secundă, după care se întinse și-l prinse pe bărbat de antebraț.

- Sol, îmi dau seama că ești tulburat din cauza bolii fiicei tale. Nu o suprapune unui document scris acum opt mii de ani. Spune-mi mai multe despre fetița ta. Totuși, copiii nu mai mor de boli. Nu în Web...

Sol se ridică, zâmbi și se retrase pentru a-și elibera brațul.

- Mi-ar plăcea să stăm mai mult de vorbă, Mort. Aș dori. Trebuie însă să plec. Am un curs diseară.

- O să vii la templu de sabat? întrebă rabinul, întinzând degetelele butucănoase pentru un ultim contact uman.

Sol lăsă chipa în mâinile bărbatului mai tânăr.

- Poate că într-una din zilele astea, Mort. Într-una din zilele astea, o să vin. Ceva mai târziu în aceeași toamnă, Sol privi pe fereastra biroului său și văzu silueta întunecată a unui bărbat care stătea sub ulmul desfrunzit din fața casei. Mass-media, gândi el și inima i se înfiora. Vreme de un deceniu se temuse de ziua când secretul va fi dat în vileag, știind că va însemna sfârșitul vieții lor simple în Crawford. Leși în răcoarea serii.

- Melio! rosti el când văzu chipul bărbatului înalt.

Arheologul stătea cu mâinile înfundate în buzunarele pardesiului său albastru, lung. În ciuda celor zece ani standard trecuți de la ultimul lor contact, Arundez îmbătrânise doar puțin - Sol bănuia că încă nu împlinise treizeci de ani. Totuși fața puternic bronzată a bărbatului mai tânăr era cutată de griji.

- Sol, spuse el și întinse mâna aproape sfios. Weintraub i-o scutură cu căldură.

- N-am știut că te-ai întors. Haide în casă!

- Nu. Arheologul se retrase o jumătate de pas. Stau aici de o oră. N-am avut curajul să vin la ușă.

Sol deschise gura să vorbească, dar apoi se mulțumi să încuviințeze tăcut. Își vârî mâinile în buzunare, ca să se încălzească. Primele stele deveneau vizibile deasupra frontoanelor întunecate ale casei.

- Rachel nu-i acasă, zise el în cele din urmă. S-a dus la bibliotecă. Crede... crede că are teză la istorie.

Melio inspiră răgușit și încuviință la rândul său.

- Sol, vorbi el cu voce spartă, tu și Sărai trebuie să înțelegeți că am făcut tot ce am putut. Echipa a stat pe Hyperion trei ani standard. Am fi fost și acum acolo, dacă Universitatea nu ne-ar fi tăiat fondurile. N-a fost nimic...

- Știm, spuse Sol, am apreciat mesajele sperlume.

- Am petrecut eu însumi luni întregi stând singur în Sfinx, urmă Melio. Potrivit instrumentelor, nu era decât un maldăr inert de pietre, dar uneori mi s-a părut că am simțit... ceva... Scutură iarăși din cap. I-am înșelat așteptările.

- Nu, rosti Sol și strânse umărul bărbatului mai tânăr prin pardesiul de lână. Am însă o întrebare. Am luat legătura cu senatorii noștri... am discutat chiar cu directorii Consiliului Științific... dar nimeni nu-mi poate explica de ce Hegemonia n-a cheltuit mai mult timp și bani ca să investigheze fenomenele de pe Hyperion. Mi se pare că ar fi trebuit să integreze planeta aceea în Web de multă vreme, fie numai și pentru potențialul ei științific. Cum pot să ignore o enigmă de felul Criptelor?

- Știu ce vrei să spui. Până și stoparea prematură a finanțării noastre a fost suspicioasă. Este ca și cum Hegemonia ar avea o politică de a ține Hyperion la distanță.

- Crezi..., zise Sol însă în clipa aceea Rachel se apropie de ei în amurgul toamnei.

Avea mâinile afundate adânc în buzunarele jachetei roșii, părul îi era tuns scurt în stilul vechi de decenii al adolescenților de pretutindeni și obraji ei bucălați erau îmbujorați de frig. Rachel se legăna pe muchia dintre copilărie și începutul maturității; picioarele lungi în blugi, pantofii de sport și jacheta voluminoasă puteau să fi aparținut unui băiat.

Le surâse larg.

- Bună, tată. Apropiindu-se mai mult în lumina slabă, îl salută sfios din cap pe Melio. Pardon, n-am vrut să vă-nterup conversația.

Sol inspiră adânc.

- Nu-i nimic, puștoaico. Rachel, dânsul este domnul Arundez de la Universitatea Reichs de pe Free-holm. Domnule Arundez, ea este fiica mea, Rachel.

- Încântată de cunoștință, spuse Rachel radiind de încântare sinceră. Tiii, Reichs! V-am citit plantele. Mi-ar plăcea să ajung acolo cândva.

Melio aprobă rigid. Sol îi zări încordarea din umeri și trunchi.

- Ai..., începu Melio. Vreau să zic, ce materie ți-ar plăcea să studiezi acolo? Sol crezu că durerea din glasul bărbatului trebuia să fie sesizabilă pentru Rachel, însă ea doar strânse din umeri și râse.

- Oh, tiii, din toate! Domnul Eikhardt - proful de paleontologie/arheologie din cursul avansat pe care-l urmez la Centrul Educațional - zice că au un departament de artefacte antice și clasice excepțional.

- Așa-i, reuși Melio.

Rachel se uită timid de la tatăl ei la străin, aparent simțind existența unei tensiuni, dar nebănuindu-i sursa.

- Cred că mai mult vă-ntrerup discuția. Mă duc înăuntru și mă bag în pat. Am impresia că m-a prins un virus ciudat... un fel de meningită zice mama, care mă face cam prostuță. Oricum, mă bucur că v-am cunoscut, domnule Arundez. Sper să vă văd într-o bună zi în Reichs.

- Și eu sper asta, zise Melio fixând-o atât de intens în crepuscul, încât Sol avu impresia că încerca să memoreze tot ce însemna secunda aceea.

- Bine atunci..., rosti Rachel și se retrase, iar pantofii ei cu tălpi de cauciuc scârțâiră pe trotuar, noapte bună. Ne vedem dimineată, tată.

- Noapte bună, Rachel.

Ea se opri în ușa casei. Lumina lămpilor de pe peluză o făceau să pară mult mai tânără de treisprezece ani.

- Te-am pupat și-am plecat.

- Aferim, mai vorbim, zise Sol și-l auzi pe Melio șoptind la unison aceleași cuvinte. Rămaseră o vreme în tăcere, simțind cum noaptea se instala peste orașel. Un băiat pe o bicicletă trecu pe lângă ei și frunzele pârâiră sub roți, iar spițele scânteiară în cercurile de lumină de sub vechile felinare stradale.

- Vino în casă, se adresă Sol bărbatului tăcut. Sărai va fi foarte încântată să te vadă. Rachel doarme deja.

- Nu acum, zise Melio.

Era o umbră acolo, cu mâinile tot în buzunare.

- Trebuie să... a fost o greșeală, Sol. Dădu să se întoarcă, apoi privi peste umăr. O să telefonez când ajung pe Freeholm, spuse el. O să organizăm altă expediție.

Sol încuviință. Trei ani pentru tranzit, gândi el. Dacă ar pleca discard, ea va avea... aproape zece ani înainte ca ei să ajungă.

- Bine, spuse el.

Melio se opri, ridică mâna în semn de rămas-bun și porni în lungul bordurii, ignorând frunzele ce trosneau sub picioare.

Sol nu-l mai văzu niciodată în persoană.

Cea mai mare Biserică a lui Shrike din Web se afla pe Lusus și Sol se teleproiectă acolo cu două săptămâni înainte de a zecea aniversare a lui Rachel. Clădirea în sine nu era cu mult mai mare decât o catedrală de pe Vechiul Pământ, dar părea gigantică cu efectul ei de arcuri butante, cu nivelurile superioare răsucite și zidurile de susținere din vitralii. Sol era indispus și gravitația lususeană brutală nu contribuia la ameliorarea stării sale sufletești. În ciuda întâlnirii care-i fusese fixată de episcop, el trebui să aștepte mai bine de cinci ore înainte de a i se îngădui să intre în sfânta sfintelor. Petrecu majoritatea timpului, privind sculptura de douăzeci de metri din oțel și policrom care se rotea lent și care ar fi putut să-l reprezinte pe legendarul Shrike... și în același timp ar fi putut să fie un omagiu abstract adus tuturor armelor cu muchii inventate vreodată. Sol era mai interesat de cele două globuri roșii ce pluteau în interiorul spațiului de coșmar care ar fi putut să fi fost un craniu.

- Domnul Weintraub?

- Da, Excelență, încuviință Sol.

Observă că acoliții, exorciștii, diaconii și ostiarii care-i ținuseră tovarășie în timpul lungii așteptări se prosternaseră pe lespezile întunecate la intrarea marelui preot. Sol făcu o plecăciune scurtă.

- Te rog, te rog, domnule Weintraub, intră, rosti preotul.

Indică ușa către sanctuarul Shrike printr-un gest larg al brațului acoperit de faldurile robei.

Sol intră, se trezi într-un loc întunecos și plin de ecouri, nu foarte diferit de scena din visul lui recurent, și se așează acolo unde îi indicase episcopul. Când clericul se îndreptă spre propriul său loc, asemănător unui tron micuț îndărătul unui birou cu sculpturi complicate, însă modern în toate detaliile, Sol observă că marele preot era un lususean nativ, care se îngărase și avea fălci dolofane, totuși rămănea formidabil în felul acela în care păreau să fie toți locuitorii de pe Lusus. Roba îi era frapantă prin culoarea roșie... un roșu strălucitor, arterial, unduind mai degrabă ca un fluid aflat într-un recipient decât ca mătasea sau catifeaua, cu tiv de hermină onix. Episcopul purta pe toate degetele inele mari, care alternau roșu și negru, producând un efect tulburător asupra lui Sol.

- Excelența Voastră, începu Sol, îmi cer scuze din capul locului pentru orice încălcare a protocolului ecleziastic pe care am comis-o... sau pe care o pot comite. Mărturisesc că știu puține despre Biserica lui Shrike, dar ceea ce știu m-a adus aici. Vă rog să mă scuzați dacă în mod nepotrivit îmi afișez ignoranța prin modul stângaci de folosire a titlurilor sau termenilor.

Episcopul flutură din degete spre Sol. Pietrele roșii și negre sclipiră în lumina slabă.

- Titlurile nu sunt importante, domnule Weintraub. Este acceptabil pentru un necredincios să ni se adreseze cu „Excelența Voastră”. Trebuie să îți precizez însă că denumirea oficială a modestului nostru grup este Biserica Ispășirii Finale, iar entitățile pe care tu atâtă nepăsare lumea o numește... Shrike... noi I ne adresăm... atunci când îi rostim numele... cu Stăpânul Durerii sau, în mod obișnuit, Avatarul. Te rog, continuă cu întrebarea importantă pe care spuneai că o ai pentru noi. Sol se plecă ușor.

- Excelența Voastră, sunt un profesor...

- Scuză-ne pentru întrerupere, domnule Weintraub, dar dumneata ești mai mult decât un simplu profesor. Ești un cărturar, un exeget. Noi suntem foarte lamiliarizați cu scrierile dumitale de hermeneutică moralei. Logica lor este greșită, însă destul de provocatoare. Noi o utilizăm cu regularitate în cursurile noastre de apologie doctrinală. Te rugăm, continuă.

Sol clipi. Lucrările lui erau aproape necunoscute în exteriorul unor cercuri academice foarte rarefiate, iar această recunoaștere îl luase prin surprindere. În cele cinci secunde de care avu nevoie pentru a-și reveni, Sol aprecie că era preferabil să creadă că episcopul Shrike dorise să știe cu cine stătea de vorbă și că avea un excelent personal de documentare.

- Excelența Voastră, formația mea este irelevantă. V-am solicitat această audiență deoarece copilul meu... fiica mea... s-a îmbolnăvit ca posibil rezultat al cercetărilor pe care le întreprindea într-o regiune care are o anume importanță pentru Biserica

voastră. Mă refer desigur la așa-numitele Cripte ale Timpului de pe planeta Hyperion.

Episcopul dădu lent din cap. Sol se întrebă dacă el știa despre Rachel.

- Domnule Weintraub, ești conștient de fap regiunea la care te-ai referit... pe care noi o nu Chivotul Legii... a fost recent declarată zonă interzisă pentru așa-zii cercetători de către Consiliul Atm guvernării Hyperion?

- Da, Excelența Voastră. Am auzit lucrul acesta,] înțeleg că Biserica voastră a intermediat în aprobarea legislației respective.

Episcopul nu răspunse la afirmația aceea. Clopoșel răsunară departe, în penumbrela apăsate de stratul! de fum de tămâie.

- Oricum, Excelența Voastră, am sperat că un aspect al doctrinei Bisericii voastre ar putea arunca o lumină asupra bolii fiicei mele.

Episcopul înclină capul înainte, astfel încât singura rază de soare care-l lumina sclipi pe fruntea h și-i cufundă ochii în umbră.

- Domnule Weintraub, dorești să fii educat relativ în misterele Bisericii?

Sol își atinse barba cu un deget.

- Nu, Excelența Voastră, decât dacă procedând în felul acesta aș putea îmbunătăți starea de sănătate a fiicei mele.

- Și dorește fiica dumitale să fie inițiată în Biserica Ispășirii Finale?

Sol șovăi preț de o bătaie a inimii.

- Din nou, Excelența Voastră, ea dorește să fie sănătoasă. Dacă intrarea în Biserică ar vindeca-o sau ajuta-o, ar fi un argument foarte serios.

Mso >pul se lăsă pe spate în foșnetul robei. Roșul Ihi lă curgă dinspre el în penumbră.

I Domnule Weintraub, dumneata vorbești despre gliile fizic. Biserica noastră este arbitru final al Mniuirii spirituale. Conștientizezi faptul că primul l#iivă în mod invariabil din cea de-a doua?

- Știu că aceasta este o afirmație veche și respect-lu peste tot, zise Sol. Binele integral al fiicei mele mic ^rija soției mele și a mea.

Episcopul își rezemă capul masiv pe pumnul său.

- Domnule Weintraub, care este natura bolii fii-i ci dumitale?

- Este... o boală asociată timpului, Excelența Voastră.

Episcopul se îndreptă, brusc încordat.

- Și în care dintre locurile sfinte spuneai că a i< mtractat fiica dumitale această maladie, domnule Weintraub?

- Artefactul numit Sfinxul, Excelența Voastră. Episcopul se ridică atât de brusc, încât hârtiile de

pe biroul său fură trântite pe podea. Chiar și fără veșminte, bărbatul ar fi fost de două ori mai masiv decât Sol. În robele roșii ce fluturau, stând în picioare, preotul Shrike se înălța deasupra lui Sol ca întruparea morții stacojii.

- Poți pleca! tună bărbatul mătăhălos. Fiica ta este făptura cea mai binecuvântată, dar și mai blestemată. Nici tu, nici Biserica... și nici vreun alt mijlocitor din viața aceasta... nu poate face nimic pentru ea.

Sol se păstră ferm, fără să se scoale de pe scaun.

- Excelența Voastră, dacă există vreo posibilitate...

- NU! răcni episcopul, roșu acum și la față. Tastă ceva pe birou. Exorciști și diaconi apărură

în ușă, cu mantii negre tivite cu roșu ca un ecou amenințător al episcopului. Ostiarii înveșmântați complet în negru se contopeau cu umbrele.

- Audiența a luat sfârșit, spuse episcopul mai puțin răsunător, dar infinit mai radical. Fiica ta a fost aleasă de Avatar pentru a ispăși într-un mod în care toți păcătoșii și necredincioșii vor trebui să sufere într-o bună zi. Într-o zi care este foarte aproape.

- Excelența Voastră, dacă îmi mai puteți acorda cinci minute...

Episcopul pocni din degete și exorciștii înaintară, pentru a-l escorta afară pe Sol. Bărbații erau lususeani. Unul singur dintre ei s-ar fi putut descurca în fața a cinci cărturari de dimensiunile lui Sol.

- Excelența Voastră..., strigă Sol după ce se descotorosi de mâinile primului bărbat. Ceilalți trei exorciști interveniră, cu diaconii la fel de voinici gata să-i ajute aflați în apropiere. Episcopul se întorsese cu spatele și părea că privește în beznă.

Sanctuarul exterior răsună de icnete și târșăiturile călcâielor lui Sol și de cel puțin un geamăt sonor, când piciorul lui luă contact cu părțile cel mai puțin ecleziastice ale conducătorului exorciștilor. Rezultatul final nu fu deloc afectat. Sol ateriza în stradă. Înainte de a-i întoarce spatele, ultimul ostiar îi aruncă pălăria mototolită.

Alte zece zile petrecute pe Lusus nu-i aduseră nimic bărbatului, decât sporirea oboselii cauzată de gravitație. Aparatul birocratic al Templului nu-i răspundea la apeluri. Tribunalele nu-i puteau oferi nici o înlesnire, iar exorciștii stăteau la datorie îndărătul ușilor vestibulului.

Sol se teleproiectă pe Noul Pământ și Vectorul Renaștere, pe Fuji și TC2, pe Deneb Drei și Deneb Vier, însă peste tot templele lui Shrike îi erau închise.

Epuizat, frustrat, rămas fără bani, Sol se teleproiectă pe Lumea lui Barnard, scoase VEM-ul din parcare pe termen lung și sosi acasă cu o oră înainte de aniversarea lui Rachel.

- Mi-ai adus ceva, tati? întrebă curioasă fetița de zece ani.

Sărai îi spusese în ziua aceea că Sol fusese plecat.

Sol scosese pachetul ambalat. Era toată seria de cărți Anne de la Green Gables. Nu ceea ce dorise să-i aducă el.

- Pot să-l deschid?

- Mai târziu, micuțo. Cu celelalte cadouri.

- Te rog, tati! înainte să vină Niki și ceilalți copii. Sol aruncă o privire spre Sărai și soția lui clătină

aprobă în tăcere. Rachel își amintise cu numai câteva zile în urmă să le invite la petrecere pe Niki, Linna și ceilalți prieteni ai ei. Sărai încă nu găsisese nici o scuză.

- Bine, Rachel, spuse el. Dar numai pe ăsta, înainte de petrecere.

În vreme ce fetița rupea ambalajul pachetelului, Sol văzu pachetul cel uriaș din living, legat cu funde roșii. Bicicleta cea nouă, desigur. Rachel ceruse o bicicletă nouă cu un an înainte de a zecea ei aniversare. Obosit, Sol se întrebă dacă ea avea să fie surprinsă mâine să găsească bicicleta nouă în ziua dinaintea celei de a zecea

aniversări. Sau poate că aveau să înlăture bicicleta peste noapte, în timpul somnului ei.

Sol se prăbuși pe canapea. Panglica roșie îi reamintea de robele episcopului. Lui Sărai nu-i fusese niciodată ușor să abandoneze trecutul. De fiecare dată când spăla, împăturea și puneă în dulap hainele rămase prea mari ale lui Rachel, ea vărsase în taină lacrimi despre care Sol știuse cumva. Sărai prețuise fiecare etapă a copilăriei lui Rachel, bucurându-se de normalitatea cotidiană a lucrurilor; o normalitate pe care o accepta tăcut ca fiind momentele cele mai bune din viață. Întotdeauna ea simțise că esența vieții unui om nu rezidă în primul rând în momentele de vârf, ziua nunții și triumfurile care erau evidențiate în memorie ca date înconjurate cu roșu în calendarele vechi, ci, mai degrabă, în succesiunea lipsită de conștientizare a fleacurilor -după-amiezile de weekend în care membrii familiei își vedeau fiecare de preocupările personale, conexiunile și intersecțiile lor întâmplătoare, dialogurile iminent nememorabile, pentru că suma unor asemenea ore crea o sinergie care era importantă și eternă.

Sol o găsi pe Sărai în pod, plângând încetitor pe măsură ce scotocea prin cutii. Nu mai erau însă lacrimile blânde pe care ea le vărsase cândva pentru sfârșitul flecuștețelor. Sărai Weintraub era furioasă.

- Ce faci, mamă?

- Rachel are nevoie de haine. Toate îi sunt prea mari. Ce se potrivește pe o fată de opt ani nu se potrivește pe una de șapte. Mai am niște lucrușoare de-ale ei, pe-aici pe undeva.

- Lasă-le, făcu Sol. O să-i cumpărăm altele noi. Sărai clătină din cap.

- Ca să se-ntrebe în fiecare zi unde i-au dispărut toate hainele ei favorite? Nu. Am păstrat unele. Sunt pe-aici, pe undeva.

- Fă-o mai târziu.

- La naiba, nu există mai târziu! zbiră Sărai, apoi se întoarse cu spatele la Sol și-și duse mâinile la față. Iartă-mă.

Sol o cuprinse în brațe. În ciuda tratamentelor Poulsen limitate, brațele goale ale femeii erau mult mai subțiri decât și le reamintea el. Noduri și corzi sub piele bătucită. O strânse la piept.

- Iartă-mă, repetă ea plângând acum fără să se mai ascundă. Pur și simplu, nu-i drept.

- Nu, încuviință Sol, nu-i drept.

Razele soarelui care pătrundeau prin ferestrele prăfuite ale podului împrăștiu o lumină tristă, de catedrală. Lui Sol îi plăcuse dintotdeauna mirosul din poduri - făgăduiala încinsă și stătută a unui loc atât de puțin utilizat și plin de comori viitoare. Azi era ruinată.

Se ghemui lângă o ladă.

- Haide, iubito, rosti el, să căutăm împreună.

Rachel continuă să fie fericită, implicată în viață, doar vag derutată de neconcordanțele cu care se confrunta în fiecare dimineață când se deștepta. Pe măsură ce întinerea, deveni mai ușor să i se explice superficial modificările ce păreau să se fi produs peste noapte - dispariția ulmului bătrân din fața casei, noul

bloc cu apartamente de pe colțul unde trăise domnul Nes-bitt în casa lui în stil colonial, absența prietenilor ei -și Sol începu să vadă, ca niciodată până atunci, flexibilitatea copiilor. El și-o imagina acum pe Rachel trăind pe creasta gata să se spargă a talazului temporal, fără să zărească adâncurile întunecate ale oceanului din față, păstrându-și echilibrul grație micului ei stoc de amintiri și a unei totale dăruiri față de cele douăsprezece până la cincisprezece ore de prezent ce-i erau îngăduite în fiecare zi.

Nici Sol și nici Sărai nu doreau ca fiica lor să fie izolată de alți copii și era greu să găsească modalități de a stabili contacte. Rachel era încântată să se joace cu „fetița cea nouă” sau „băiețelul cel nou” din vecini - copii ai altor instructori, nepoții prietenilor, pentru o vreme chiar cu fiica lui Niki -, dar ceilalți copii trebuiau să se obișnuiască cu felul în care Rachel îi întâmpina zilnic fără să-și amintească nimic din trecutul lor comun și numai câțiva aveau sensibilitatea de a continua șarada aceasta de dragul unui tovarăș de joacă.

Povestea maladiei unice a lui Rachel nu era desigur un secret în Crawford. Se răspândise prin colegiu în primul an după revenirea ei și la scurtă vreme după .u eea o știuse tot orașul. Crawford reacționase în maniera străveche a așezărilor mici - unii bârfeau întruna, alții nu-și puteau ascunde din glas și privire i ompătımirea și satisfacția față de necazul altuia -, lotuși în general comunitatea își strânsese aripile proiectoare în jurul familiei Weintraub precum o cloșcă stângace care-și apără puii.

Cu toate acestea li se îngăduise să-și urmeze viețile, ba chiar atunci când Sol trebui să renunțe la unele i ursuri și apoi să solicite o pensionare timpurie din cauza călătoriilor pe care le întreprindea căutând tra-lament medical pentru Rachel, motivul real nu fusese menționat de nimeni.

Bineînțeles însă nu putea să dureze la nesfârșit și în ziua de primăvară când Sol ieși pe verandă și-și văzu fiica de șapte ani plângând și întorcându-se din parc înconjurată de o ceată de reporteri, cu teleimplan-turile sclipind și comagendele întinse, el știu că o etapă a vieții lor se sfârșise pentru totdeauna. Sol sări de pe verandă și alergă spre Rachel.

- Domnule Weintraub, este adevărat că fiica dumneavoastră a contractat o boală temporală terminală? Ce se va-nâmpla după șapte ani? Va dispărea pur și simplu?

- Domnule Weintraub! Domnule Weintraub! Rachel zice că ea crede că Raben Dowell este directorul Senatului și că ne aflăm în anul 2711 d.Hr. A pierdut complet acești treizeci și patru de ani sau este o iluzie cauzată de maladia lui Merlin?

- Rachel! Mai ții minte când erai o femeie matură? Cum te simți să fii din nou copil?

- Domnule Weintraub! Domnule Weintraub! Doar încă o imagine, vă rog! Ce ziceți să luați o fotografie a lui Rachel când era matură, iar dumneavoastră și copilul să stați lângă ea, privind-o?

- Domnule Weintraub! Este adevărat că-i vorba despre blestemul Criptelor Timpului? Rachel a văzut monstrul Shrike?

- Hei, Weintraub! Sol! Solly! Ce-o să faci tu și nevasta după ce-o să dispară puștoaica?

Un reporter bloca drumul lui Sol către ușa din față. Bărbatul se aplecă în față, cu lentilele stereo ale ochilor săi extinzându-se într-un zoom pe Rachel. Sol îl prinse de părul său lung - convenabil legat în coadă - și-l trase în lateral, îndepărtându-l din cale.

Haita urlă și zbieră în exteriorul casei timp de șapte săptămâni. Sol înțelese ceea ce știuse și uitase despre comunitățile foarte mici: erau frecvent iritante, întotdeauna mărginite, uneori indiscrete la nivel personal, dar nu subscriseseră niciodată la moștenirea malițioasă a așa-numitului „drept al publicului la informații”.

Webul o făcea. În loc să îngăduie ca familia să-i devină prizoniera permanentă a reporterilor asediatori, Sol trecu la ofensivă. Aranja interviuri cu cele mai atotpătrunzătoare programe de știri prin cablu teleproiector, participă la discuții Totalitate și se deplasă în persoană la Conclavul de Cercetări Medicale Concourse. În zece luni standard, el ceru ajutor pentru fiica sa pe optzeci de planete.

Ofertele se revărsară din zece mii de surse, totuși grosul lor provenea de la tămăduitori spirituali, promotori de proiecte, cercetători instituționali și li-ber-profesioniști care-și ofereau serviciile în schimbul publicității, adoratori ai sectei Shrike și alți fanatici religioși care atrăgeau atenția că Rachel își merita soarta, solicitări ale agențiilor publicitare pentru asocierea cu produsele lor, oferte ale agenților mass-media de a „se ocupa” de Rachel pentru asemenea asocieri, expresii de simpatie ale unor oameni simpli - incluzând frecvent cipuri de credit, expresii de neîncredere ale savanților, oferte ale producătorilor de holouri și editurilor pentru drepturi exclusive ale poveștii vieții lui Rachel și o cascadă de oferte imobiliare. Universitatea Reichs plăti munca unei echipe de evaluatori care să sorteze ofertele și să vadă dacă Rachel putea beneficia de ceva. Majoritatea mesajelor fură îndepărtate. Câteva oferte medicale sau de cercetare fură examinate cu toată seriozitatea. În cele din urmă, nici una nu păru să ofere o direcție de cercetare sau terapie experimentală pe care Reichs să n-o fi testat deja.

O carte poștală sperlumiă atrase atenția lui Sol. Provenea de la Președintele Kibbutzului K'far Shalom de pe Hebron și spunea doar atât:

DACĂ SE ÎNTRECE MĂSURA, VINO.

În scurt timp, măsura fu depășită. După primele luni de publicitate, asediul păru să se ridice, însă acela fu doar preludiul actului doi. Tabloidele îl numeau pe Sol „Jidovul rățăcitor”, tatăl disperat care colinda prin toate colțurile Webului în căutarea unei cure pentru boala ciudată a copilului său - o etichetă ironică, ținând seama de neplăcerea de o viață a lui Sol față de călătorii. În mod inevitabil, Sărai era „mama îndurerată”, iar Rachel „copila condamnată” sau, într-un titlu inspirat: „Victima virgină a blestemului Criptelor Timpului”. Nici un membru al familiei nu putea ieși din casă fără să nu dea peste un reporter sau imag ascuns după vreun arbore.

Crawford descoperi că din nefericirea familiei Weintraub se puteau câștiga bani. Inițial, orașul se menținuse distant, dar când întreprinzători din Bus-sard City apăruseră cu prăvălii de suvenir, tarabe cu tricouri, tururi de vizitare și chioșcuri cu dataci-puri pentru turiștii care veneau în număr tot mai mare, afaceriștii locali mai

întâi șovăiseră, după care decisese în unanimitate că, dacă existau oportunități comerciale, profiturile nu trebuiau să iasă din oraș.

După patru sute treizeci și opt de ani standard de singurătate relativă, orașul Crawford primi un ter-minex teleproiector. Vizitatorii nu mai trebuiau să rabde zborul de douăzeci de minute de la Bussard City. Mulțimile sporiră.

În ziua în care se mutară, ploua cu găleata și străzile erau pustii. Rachel nu plânse, însă privi cu ochi măriți toată ziua și vorbi cu glas scăzut. Era cu zece zile înainte de a șasea ei aniversare.

- Tati, dar de ce trebuie să ne mutăm?

- Așa trebuie, iubito.

- Dar de ce?

- E ceva ce trebuie să facem, micuțo. O să-ți placă Hebron. Sunt multe parcuri acolo.

- Dar de ce n-ați spus niciodată c-o să ne mutăm?

- Am spus, iubito. Probabil că ai uitat.

- Și ce-o să facă bunu' și buna și unchiu' Richard și mătușa Tetha și unchiu' Saul și toți ceilalți?

- Pot veni oricând să ne viziteze.

- Și ce-o să se-ntâmpale cu Niki și Linna și prietenele mele?

Sol nu spuse nimic, ci duse ultimele bagaje la VEM. Casa fusese vândută și era goală; mobilierul fusese dat spre vânzare sau deja trimis spre Hebron. Timp de o săptămână fusese un flux continuu de rude și prieteni vechi, colegi asociați, ba chiar și unii dintre membrii echipei de medici din Reichs care lucraseră cu Rachel timp de optsprezece ani. Totuși acum strada era pustie. Ploaia se revărsa peste cupola de perspex a VEM-ului vechi, șiroind în pâraiașe întrețesute. Ei trei rămaseră în vehicul pentru o vreme, privind casa. Interiorul mirosea a lână umedă și a păr jilav.

Rachel strânse în brațe ursulețul pe care Sărai îl recuperase din pod cu șase luni în urmă.

Nu-i corect, zise ea.

Nu, încuviință Sol. Nu-i corect.

Hebron era o planetă-deșert. Patru secole de terra-formare făcuseră atmosfera respirabilă și un milion de hectare de teren arabil. Creaturile care locuiseră aici anterior fuseseră mici, dure și incredibil de precaute, dar la fel erau și creaturile importate de pe Vechiul Pământ, incluzându-i și pe oameni.

- Ah, exclamă Sol în ziua în care ajunseră în Dan, sătucul pârlit de deasupra kibbutzului K'far Shalom ars de soare, ce masochiști suntem noi, evreii! Când a început Hegira am avut de ales dintre douăzeci de mii de planete cartografiate și tâmpiții ăia au venit aici.

Totuși nu masochismul îi adusese nici pe primii coloniști, nici pe Sol și familia sa. Hebron era în majoritate acoperit de deșert, însă zonele fertile erau aproape înspăimântător de fertile. Universitatea Sinai era respectată în tot Webul și Centrul ei Medical aducea pacienți bogați și un venit sănătos pentru cooperativă. Hebron avea un singur terminex teleproiector în Noul Ierusalim și nu îngăduia portaluri nicăieri altundeva. Întrucât nu aparținea nici Hegemoniei, nici Protectoratului, Hebron îi taxa zdravăn pe călători pentru privilegiul teleproiectării și nu îngăduia

nici unui turist să iasă din Noul Ierusalim. Pentru un evreu care căuta intimitate, era poate locul cel mai sigur dintre cele trei sute de planete călcate de om.

Kibbutzul era o cooperativă mai degrabă prin tradiție decât prin modul de operare. Familia Weintraub fu primită călduros în propria ei casă - un loc modest care oferea chirpici copt la soare, curbe în loc de unghiuri drepte și podele simple de lemn, dar care în același timp oferea de pe deal panorama unei întinderi infinite de nisip dincolo de pâlcurile de portocali și măslini. Soarele părea să cauterizeze totul, gândi Sol, până și grijile și coșmarurile. Lumina era un adevărat fenomen. Seara, casa lor strălucea trandafirii vreme de o oră după apusul soarelui.

În fiecare dimineață, Sol stătea lângă patul fiicei sale până la trezirea ei. Primele minute de confuzie ale fetei îl îndurerau întotdeauna, dar se asigura că el era prima imagine pe care Rachel o vedea zilnic. O ținea în brațe în timp ce ea își puneă întrebările.

- Unde suntem, tati?

- Într-un loc minunat, micuțo. La micul dejun, o să-ți povestesc totul despre el.

- Cum am ajuns aici?

- Prin teleproiectare, zbor și apoi nițel mers pe jos, răspundea el. Nu-i chiar așa departe... totuși îndeajuns de departe ca să fie ca o aventură.

- Dar patul meu i-ai... și jucăriile mele... de ce nu-mi amintesc când am venit?

Iar Sol o prindea cu blândețe de umeri, se uita în ochii ei căprui și spunea:

- Ai avut un accident, Rachel. Mai ții minte în Broscoiul trist, când Terrence s-a lovit la cap și pentru câteva zile a uitat unde locuia? Cam așa ceva s-a-n-tâmplat.

- Eu sunt mai sănătoasă acum?

- Da, zicea Sol, acum ești perfect sănătoasă.

Și casa se umplea cu mirosul micului dejun, iar ei ieșeau pe terasă unde îi aștepta Sărai.

Rachel avea mai mulți tovarăși de joacă decât oricând. La școala cooperativei kibbutzului ea era întotdeauna musafirul primit cu brațele deschise, întâmpinat în fiecare zi ca și când ar fi fost prima dată. În după-amiezile lungi, copiii se jucau în livezi și explorau în lungul stâncilor.

Avner, Robert și Ephraim, bătrânii Consiliului, îl îmboldiră pe Sol să reînceapă lucrul la cartea lui. Hebron se mândrea cu numărul mare de cărturari, artiști, muzicieni, filozofi, scriitori și compozitori pe care-i găzduia în calitate de cetățeni și rezidenți pe termen lung. Locuința, îi atraseră ei atenția, era un cadou din partea statului. Pensia lui Sol, deși mică potrivit standardelor Webului, era mai mult decât suficientă pentru nevoile lor modeste în K'far Shalom. Spre surpriza sa, Sol descoperi că îi făcea plăcere munca fizică. Indiferent dacă lucra în livezi, dacă îndepărta pietrele de pe terenurile încă necultivate sau dacă repara un zid de deasupra orașului, el constată că mintea și spiritul lui îi erau mai libere decât fuseseră de mulți ani. Descoperi că se putea lupta cu Kierkegaard, în timp ce aștepta să se usuce mortarul, și să găsească înțeleșuri noi în Kant și Vandeur, pe când examina cu atenție merele în căutare de viermi. La vârsta de șaptezeci și trei de ani standard, Sol își câștigă primele bătăături.

Serile se juca împreună cu Rachel, apoi se plimba pe la poalele dealurilor cu Sărai, în vreme ce Judy sau altă fată din vecini o păzea pe fetița lor care dormea. Într-un weekend, merseră la Noul Ierusalim.

numai Sol și Sărai - prima prima zi petrecută în doi după șaptesprezece ani standard, de când Rachel revenise pentru a locui cu ei.

Însă nu totul era idilic. Prea dese erau nopțile în care Sol se trezea singur în pat și mergea desculț pe hol, ca s-o găsească pe Sărai privind-o pe Rachel în somn. Și adesea la sfârșitul unei zile lungi, făcându-i baie lui Rachel în cada ceramică veche sau învelind-o, sub strălucirea trandafirie a pereților, copila rostea:

- Îmi place aici, tati, dar mâine putem pleca acasă?

Iar Sol încuviința din cap. Iar după povestea de dinainte de culcare și cântecul de leagăn și sărutul de somn ușor, convins că ea dormise, începea să se furișeze în vârful picioarelor din cameră, doar ca să audă înăbușitul „Te-am pupat și-am plecat” dinspre forma învelită în pătură de pe pat, la care el trebuia să răspundă „Aferim, mai vorbim”. Și zăcând el însuși întins în pat, lângă trupul respirând ușor și posibil adormit al femeii pe care o iubea, Sol privea razele de lumină slabă ale uneia sau ale ambelor luni ale Hebronului deplasându-se peste pereții grosolani și vorbea cu Dumnezeu.

Sol vorbea cu Dumnezeu de câteva luni înainte de a-și da seama ce făcea. Ideea îl amuza. Dialogurile nu erau în nici un caz rugi, ci lua formă unor mono-loguri furioase, care - cu numai puțin înainte de a se preschimba în diatribe - deveneau certuri viguroase cu propria sa persoană. Atât doar că nu erau purtate exclusiv cu propria sa persoană. Într-o zi, Sol înțelese că subiectele dezbatelor înfierbântate erau atât de profunde, mizele ce trebuiau soluționate atât de serioase, domeniul acoperit atât de vast, încât singura persoană pe care ar fi putut s-o ocărăscă pentru asemenea neajunsuri era Dumnezeu însuși. Întrucât conceptul unui Dumnezeu personal, care să stea treaz nopțile și să-și facă griji în legătură cu oamenii, intervenind în viețile indivizilor, fusese dintotdeauna absurd pentru Sol, ideea unor asemenea dialoguri îl făcea să-și pună sub semnul întrebării sănătatea mentală.

Dar dialogurile continuă.

Sol dorea să știe cum era posibil ca un sistem etic - și mai puțin o religie atât de încăpățânată, încât supraviețuise tuturor relelor cu care o putuse bombarda omenirea - să poată izvorî din porunca lui Dumnezeu adresată unui om de a-și ucide fiul. Pentru Sol era lipsit de importanță faptul că porunca aceea fusese revocată în ultima clipă. Nu conta că porunca fusese un test de supunere. Ba chiar ideea că supunerea lui Avraam îi îngăduise să devină părintele tuturor triburilor Israelului era cea care-i declanșa lui Sol crize de furie.

După cincizeci și cinci de ani în care își închinase viața și munca istoriei sistemelor morale, Sol Weintraub ajunsese la o singură și de nezduncinat concluzie: orice loialitate față de o divinitate sau concept sau principiu universal care pune supunerea mai presus de comportamentul decent față de un om inocent era crudă.

- Definește atunci „inocent”, spuse glasul vag amuzat, ușor pus pe gâlceava pe care Sol îl asocia cu aceste discuții.

- Un copil este inocent, gândi Sol. Așa a fost Isaac. Așa este Rachel.

- „Inocent" prin simpla calitate de a fi copil} -Da.
 - Și nu există nici o situație în care sângele inocentului să trebuiască a fi vărsat pentru o cauză mai nobilă?
 - Nu, gândi Sol. Nici una.
 - Dar „inocent" nu se limitează la copii, presupun.
 - Sol șovăi, simțind o capcană, și încercă să vadă încotro se îndrepta interlocutorul lui subconștient. Nu reuși. Nu, gândi el, „inocent" include și alte persoane în afară de copii.
 - Ca Rachel, de pildă? La vârsta de douăzeci și patru de ani? Inocenții nu trebuie așadar sacrificați, indiferent de vârstă?
 - Așa este.
 - Poate că asta face parte din lecția pe care Avraam trebuia s-o învețe înainte de a putea fi părintele celei mai binecuvântate dintre națiile Pământului.
 - Care lecție? gândi Sol. Care lecție? Însă glasul din mintea lui dispăruse și acum se auzeau doar sunetele păsărilor de noapte de afară și respirația ușoară a soției lui de alături.
- Rachel putea încă să citească la cinci ani. Sol avea dificultăți în a-și aminti când începuse ea să citească -părase că fusese capabilă s-o facă dintotdeauna.
- 237 dan) im mont
- Patru ani standard, spuse Sărai. Era la-nceputul verii... la trei luni după aniversarea ei. Mersesem la picnic pe pajiștea de deasupra colegiului și Rachel se uita la cartea ei cu Ursulețul Winnie, când a zis pe neașteptate: „Aud o voce în cap".
- Sol își aminti atunci.
- Își aminti de asemenea bucuria pe care el și Sărai o simțiseră față de dobândirea rapidă a noilor aptitudini pe care Rachel le dovedise la vârsta aceea. Își amintea, pentru că acum se confruntau cu reversul acelui proces.
- Tati, rosti Rachel din locul unde se întinsese pe podeaua cabinetului său, colorând cu atenție, cât timp a trecut de la ziua de naștere a lui mami?
 - A fost luni, spuse Sol preocupat de ceva ce citea. Aniversarea lui Sărai încă nu sosise, însă Rachel
- și-o reamintea.
- Știu. Dar cât a trecut de atunci?
- Sol citea un lung tratat talmudic despre supunere.
- Știu. Dar câte zile? Sol lăsă din mână cartea.
 - Tu știi care sunt zilele?
- Lumea lui Barnard folosisese calendarul vechi.
- Sigur că da, zise Rachel. Sâmbătă, duminică, luni, marți, miercuri, joi, vineri, sâmbătă...
 - Ai zis deja sâmbătă.
 - Da. Dar acum câte zile?
 - Poți să numeri de la luni la joi?
- Rachel se încruntă și mișcă din buze. Încercă din nou, numărând de data aceasta pe degete.
- Patru zile?

- Bravo, spuse Sol. Poți să-mi spui cât fac 10 minus 4, puștoaico?

- Ce-nseamnă minus?

Sol se sili să revină cu privirea asupra hârtiilor lui.

- Nimic, răspunse el. Ceva ce-o să înveți la școală.

- Măine, când ne ducem acasă? -Da.

Intr-o dimineață când Rachel plecă cu Judy ca să se joace cu ceilalți copii - de acum era prea mică pentru a merge la școală -, Sărai zise:

- Sol, trebuie s-o ducem pe Hyperion. Sol o privi fix.

- Poftim?

- M-ai auzit. Nu putem aștepta până ajunge prea mică pentru a mai umbla... a mai vorbi. În plus, noi nu întinerim. Răse fără veselie. Sună straniu, nu? Totuși așa este - noi nu întinerim. Intr-un an sau doi, tratamentele Poulsen nu vor mai avea efect.

- Sărai, ai uitat? Toți doctorii spun că Rachel n-ar putea supraviețui amneziei criogenice. Nimeni nu poate beneficia de SPL fără amnezie. Efectul Hawking poate înnebuni oamenii... sau mai rău.

- Nu contează, spuse Sărai. Rachel trebuie să se întoarcă pe Hyperion.

- Ce naiba tot vorbești? făcu Sol, iritat. Sărai îl prinse de mână.

- Crezi că ești singurul care a avut visul?

- Visul? reuși Sol să repete.

Ea oftă și se așeză la masa albă din bucătărie. Lumina dimineții atingea plantele de pe pervaz ca un spot galben.

- Locul întunecat, zise ea. Luminile roșii de deasupra. Vocea. Care ne spunea să... ne spunea s-o luăm... să mergem pe Hyperion. Să aducem... o ofrandă.

Sol încercă să-și umezească buzele, însă limba îi era uscată. Inima îi bubuia.

- Cui... Cui i se adresa? Sărai îl privi straniu.

- Amândurora. Dacă tu n-ai fi fost acolo... în vis cu mine... eu n-aș fi putut rezista niciodată anii aceștia.

Sol se prăbuși în scaun. Se uită la mâna și antebrațul ciudate care stăteau pe masă. Încheieturile degetelor începuseră să se umfle de artrită; antebrațul avea vene puternic reliefate și era acoperit de pete hepatice. Era mâna lui, bineînțeles. Se auzi rostind:

- Nu l-ai menționat niciodată. N-ai spus niciodată vreun cuvânt...

De data aceasta, surâsul lui Sărai fu lipsit de amărăciune.

- De parcă ar mai fi trebuit! De câte ori ne-am trezit amândoi în beznă? Tu, acoperit de sudoare... Am știut din capul locului că nu era doar un vis. Trebuie să mergem, tată. Să mergem pe Hyperion.

Sol mișcă mâna. Continua s-o perceapă ca și cum n-ar fi fost parte din el.

- De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce, Sărai? N-o putem... jertfise Rachel...

- Bineînțeles că nu, tată. Nu te-ai gândit la asta? Trebuie să ne ducem pe Hyperion... acolo unde ne va îndruma visul... și să ne oferim pe noi în locul ei.

- Să ne oferim pe noi, repetă Sol.

Se întrebă dacă avea un atac de cord. Pieptul îl durea atât de rău, încât nu putea să inspire adânc. Rămase tăcut un minut întreg, convins că dacă va încerca să pronunțe un cuvânt, nu-i va scăpa decât un geamăt. După alt minut, spuse:

- De cât timp te-ai... gândit la asta, mamă?
- Vrei să spui, de când am știut ce trebuie să facem? De un an, poate ceva mai mult. Imediat după a cincea ei aniversare.
- De un an! Și de ce n-ai spus nimic?
- Te așteptam pe tine. Să-ți dai seama. Să înțelegi. Sol clătină din cap. Odaia i se părea îndepărtată și ușor înclinată.
- Nu. Vreau să spun că nu pare... Trebuie să mă gândesc, mamă.
- Sol se uită cum mâna necunoscută bătuse mâna familiară a lui Sărai.
- Ea încuviință în tăcere.

Sol petrecu trei zile și nopți în munții arizi, mâncând doar pâinea cu coajă groasă pe care o adusese și bând din termosul de condensare.

De zece mii de ori în ultimii douăzeci de ani își dorise ca el să se poată îmbolnăvi în locul lui Rachel; fiindcă dacă cineva trebuia să sufere, acesta trebuia să fie tatăl, nu copilul. Orice părinte ar fi simțit așa simțea așa de fiecare dată când copilul său zăcea rănit sau delirând de febră. Cu certitudine, nu putea să fie atât de simplu. În arșița celei de a treia după-amiezi, pe când zăcea moțâind în umbra unei lespezi subțiri de piatră, Sol află că nu era atât de simplu.

- Este posibil ca acesta să fi fost răspunsul lui Avraam pentru Dumnezeu? Că el avea să fie jertfa, nu Isaac?

- Poate să fi fost al lui Avraam. Nu poate fi al tău.

- De ce?

Parcă primind un răspuns, Sol văzu imaginea ca de delir a unor adulți dezbrăcați mergând spre cuptoare pe lângă oameni înarmați, cu mamele ascunzând copiii sub maldăre de haine. Văzu bărbați și femei cu pielea atârându-le în fâșii arse, purtând în brațe copiii năcuți din tăciunii unui fost oraș. Sol știu că imaginile acelea nu erau vise, ci chiar realitatea Primului și al celui de-al Doilea Holocaust, iar în înțelegerea aceea pricepu, chiar înainte ca vocea să-i vorbească în minte, care era răspunsul. Care trebuia să fie.

- Părinții s-au oferit singuri. Sacrificiul acela a fost deja acceptat. Noi suntem dincolo de așa ceva.

- Atunci ce? Ce?

Ii răspunse tăcerea. Sol se ridică în pârjolul direct al soarelui și aproape căzu. O pasăre neagră se roti deasupra capului sau fu doar o viziune. Sol își agită pumnul către cerul de culoarea oțelului de armă.

- Ii folosești pe naziști ca instrumentele tale. Demenți. Monștri. Tu însuși ești un monstru blestemat.

Pământul se înclină și Sol căzu pe o pană, pe pietrele ascuțite. Se gândi că era ca și cum s-ar fi rezemat de un perete grosolan de rocă. Un bolovan de mărimea pumnului său îi ardea obrazul.

- Răspunsul corect pentru Avraam a fost supunerea, gândi Sol. Din punct de vedere etic, Avraam era el însuși un copil. Așa erau toți oamenii pe vremea aceea.

Răspunsul corect pentru copiii lui Avraam a fost să devină adulți și să se ofere ei înșiși ca jertfe. Care este răspunsul corect pentru noi?

Nu căpătă nici un răspuns. Solul și cerul încetară să se mai rotească. După o vreme, Sol se ridică tremurând, își șterse sângele și pietrișul încrustat în obraz și coborî spre orașul din valea de dedesubt.

- Nu, îi spuse Sol lui Sărai, nu vom merge pe Hyperion. Nu este soluția corectă.

- Înseamnă că nu vrei să facem nimic.

Buzele lui Sărai erau albe când răspunse, dar își controla perfect vocea.

- Nu, nu vreau să facem lucrul greșit.

Sărai expiră într-un șuielat. Flutură din mână către fereastră, unde fetița lor de patru ani se vedea jucân-du-se cu niște căluți de lemn în curtea din spate.

- Crezi că ea are timp pentru ca noi să facem lucrul greșit... sau orice de fapt... la nesfârșit?

- Stai jos, mamă.

Sărai rămase în picioare. Pe partea din față a rochiei ei din bumbac arămiu se vărsaseră câteva grâuncioare de zahăr. Sol își aminti de femeia care se ridica nudă din siajul fosforescent al insulei mișcătoare de pe Maui-Legământul.

- Trebuie să facem ceva, zise ea.

- Am discutat cu mai bine de o sută de experți medicali și științifici. Ea a fost testată, înțepată, analizată și torturată de douăzeci de centre de cercetări. Eu am fost la Biserica lui Shrike de pe toate planetele din Web; n-au vrut să mă primească. Melio și ceilalți experți în Hyperion de la Reichs spun că Secta Shrike nu are în doctrina ei nimic de felul maladiei lui Merlin, iar indigenii de pe Hyperion nu au nici o legendă în privința bolii sau indicii despre vindecarea ei. Investigațiile în cei trei ani cât a staționat echipa pe Hyperion n-au arătat nimic. Acum cercetările acolo sunt interzise. Accesul în Criptele Timpului este acordat doar așa-zișilor pelerini. Până și obținerea unei vize de călătorie spre Hyperion a devenit ca și imposibilă. Iar dacă o luăm pe Rachel, drumul ar putea s-o ucidă.

Sol se opri să-și tragă răsuflarea și atinse din nou brațul lui Sărai.

- Inn pare rău că trebuie să repet toate astea, mamă. Însă noi am făcut ceva.

- Nu îndeajuns, zise Sărai. Dacă am merge ca pelerini?

Sol încrucișa brațele, cuprins de frustrare.

- Biserica Shrike își alege victimele de sacrificiu dintre mii de voluntari. Webul este plin de oameni stupizi, deprimați. Puțini dintre ei se mai întorc.

- Și asta nu dovedește ceva? șopti Sărai repede, presant. Cineva sau ceva îi atacă pe oamenii aceia.

- Bandiți, spuse Sol. Sărai clătină din cap.

- Golemul.

- Vrei să spui Shrike?

- Este golemul, insistă Sărai. Același pe care-l vedem în vis.

Sol se simți neliniștit.

- În vis, eu nu văd nici un golem. Ce golem?

- Ochii roșii care privesc, rosti Sărai. Este același golem pe care Rachel l-a auzit în noaptea aceea în Sfinx.

- De unde știi că ea a auzit ceva?

- Este în vis, zise Sărai. Înainte ca noi să intrăm în locul unde așteaptă golemul.

- Noi nu am visat același vis, spuse Sol. Mamă, mamă... de ce nu mi-ai spus toate astea până acum?

- Crezusem că o luam razna, murmură Sărai. Sol se gândi la conversațiile lui secrete cu Dumnezeu și cuprinse cu brațul umerii soției sale.

- Oh, Sol, șopti ea, mă doare atât de mult să privesc... Și este atât de singuratic aici. Sol o ținu în brațe. Ei încercaseră să revină acasă - casa avea să fie întotdeauna Lumea lui Barnard - de vreo șase ori pentru a-și vizita rudele și prietenii, dar de fiecare dată vizitele fuseseră distruse de invazia reporterilor și turiștilor. Nu era vina nimănui. Veștile călătoreau cvasiinstantaneu prin megadatasfera a o sută șazeci de planete din Web. Pentru a-ți satisface curiozitatea, era suficient să treci un card universal peste diskeul unui terminex și să pășești printr-un teleproiector. Ei încercaseră să ajungă neanunțați și călătorind incognito, totuși nu erau spioni și eforturile fuseseră patetice. În douăzeci și patru de ore de la reîntrarea lor în Web, erau asediați. Institute mari de cercetări și centre medicale renumite ofereau cu ușurință măsurile de securitate pentru asemenea călătorii, dar prietenii și rudele sufereau. Rachel însemna ȘTIRI.

- Poate că i-am mai putea invita pe Richard și Tetha..., începu Sărai.

- Eu am o idee mai bună, spuse Sol. Du-te tu, mamă. Vrei să-ți vezi sora, însă în același timp vrei să vezi, să auzi și să miroși casa... să privești un apus de soare lipsit de iguane... să te plimbi pe câmp. Du-te!

- Să mă duc? Doar eu? N-aș putea fi departe de Rachel...

- Prostii, spuse Sol. De două ori în douăzeci de ani - aproape patruzeci, dacă punem la socoteală bunele zile dinainte... oricum, de două ori în douăzeci de ani nu înseamnă neglijarea copilului. Este de mirare că familia asta se mai poate suporta reciproc, de atâta vreme de cât stăm laolaltă neconținut.

Sărai privi tăblia mesei, pierdută în gânduri.

- Dar nu mă vor găsi reporterii?

- Pun prinsoare că nu, răspunse Sol. Ei par a se focaliza asupra lui Rachel. Dacă te hăituiesc, întoar-ce-te. Eu însă cred că poți sta o săptămână acasă înainte ca reporterii să-și dea seama.

- O săptămână! icni Sărai. N-aș putea...

- Ba sigur că ai putea. De fapt, trebuie să poți. Îmi va oferi niște zile pentru a petrece mai mult timp cu Rachel și după aceea, când tu vei reveni înapoi, eu voi petrece câteva zile de lucru egoist la carte.

- Cea despre Kierkegaard?

- Nu. Ceva ce încerc să fac și căreia i-am spus Problema lui Avraam.

- Mi se pare un titlu greoi, comentă Sărai.

- Și problema este greoaie, încuviință Sol. Acum du-te și fă-ți bagajele. Măine te vom conduce la Noul Ierusalim, ca să te poți teleproiecta înainte de începerea sabatului.

- O să mă mai gândesc, zise ea pe un ton neconvins.

- O să-ți faci bagajele, spuse Sol strângând-o iarăși în brațe. Apoi, o întoarse cu spatele la fereastră, astfel ca să vadă holul și ușa dormitorului. Du-te! Până vei reveni de acasă, eu mă voi fi gândit la ceva ce putem face.

Sărai tăcu câteva clipe.

- Promiți? Sol o privi.

- Promit că o voi face înainte ca timpul să distrugă totul. Ca tată al lui Rachel, jur că voi găsi o cale.

Sărai încuviință, mai relaxată decât o văzuse de multe luni.

- Mă duc să-mi fac bagajele, spuse ea.

A doua zi, după ce se întoarse cu fetița din Noul Ierusalim, Sol se duse să ude peluza micuță, în timp ce Rachel se juca tăcută în casă. Când el intră, cu strălucirea trandafirie a apusului conferind pereților un sentiment de căldură și liniște marină, Rachel nu era în dormitorul ei și nici în altul dintre locurile preferate.

- Rachel?

Când nu-i răspunse nimeni, căută din nou în curte, apoi se uită pe strada pustie.

- Rachel!

Sol dădu fuga să-i întrebe pe vecini, dar pe neașteptate auzi un sunet foarte slab din dulapul mare pe care Sărai îl folosea ca debara. Sol îi deschise încetîșor ușa.

Rachel stătea sub hainele agățate acolo și ținea deschisă în poală caseta veche din lemn de pin a lui Sărai. Podeaua era acoperită de fotografii și holo-cipuri ale lui Rachel în liceu, Rachel în ziua când plecase la colegiu, Rachel în fața unui versant săpat de pe Hyperion. Comagenda de cercetări a lui Rachel șoptea din poala lui Rachel de patru ani. Inima lui Sol încremeni la auzul sunetului familiar al vocii pline de încredere în sine a tinerei.

- Tati, rosti fetița de pe podea și glasul ei fu un ecou stins și speriat al vocii din comagenda, nu mi-ai spus niciodată că am o soră.

- Nu ai, micuțo. Rachel se încruntă.

- Asta-i mami când... nu era așa mare: nu, nu poate să fie ea. Și pe ea o cheamă tot Rachel, așa zice. Cum se poate...

- E-n regulă, spuse el. O să-ți explic... Sol își dădu seama că telefonul suna în living, că suna de multă vreme. Doar o clipă, scumpo. Mă-ntorc imediat.

Holograma care se formase deasupra nișei era a unui bărbat pe care Sol nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Sol nu-și activă propriul său imag, dorind să scape repede de apelant.

- Da? rosti el nepoliticos.

- Domnul Weintraub? Domnul Weintraub, fost rezident al Lumii lui Barnard, locuind actualmente în satul Dan, pe Hebron?

Sol era gata să decupleze, după care se opri. Codul lor de acces nu era public. Ocazional, vreun agent de vânzări suna din Noul Ierusalim, însă apelurile extra-planetare erau rare. Un fior rece îi străbate măruntaiele, era trecut de apusul soarelui în ziua de sabbat. Numai holoapelurile de urgență erau admise.

- Da? repetă el.

- Domnule Weintraub, rosti bărbatul privind pe lângă el fără să-l vadă, s-a petrecut un accident teribil.

Când Rachel se trezi, tatăl ei stătea lângă pătuț. Părea obosit. Avea ochii roșii, iar obraji îi erau suri de tullele crescute deasupra liniei bărbii sale.

- Bună dimineața, tati.

- Bună dimineața, iubito.

Rachel privi în jur și clipi. Unele dintre păpușile, jucăriile și lucrurile ei se aflau acolo, dar camera nu era a ei. Lumina era diferită. Aerul se simțea diferit. Tăticul ei arăta diferit.

- Unde suntem, tati?

- Am plecat într-o călătorie, micuțo.

- Încotro?

- Nu contează deocamdată. Haide sus, scumpo. Băița e gata și după aceea trebuie să ne-mbrăcăm.

O rochie neagră, așa cum ea nu mai văzuse niciodată, se afla la picioarele patului.

Rachel se uită la rochie, apoi îl privi iarăși pe tată.

- Tati, ce s-a întâmplat? Unde-i mami?

Sol își frecă obrazul. Era a treia dimineață după accident. Era ziua înmormântării. În fiecare dintre zilele precedente, el îi spusese fetei ce se întâmplase, fiindcă atunci nu se putea imagina mințind-o; i se părea ca un fel de culme a trădării - atât a lui Sărai, cât și a lui Rachel. Nu credea însă că o mai putea face.

- A fost un accident, Rachel, spuse el cu glasul transformat într-un hârșâit dureros. Mami a murit. Azi ne vom lua rămas-bun de la ea.

Sol tăcu. De acum știa că va fi nevoie de un minut pentru ca vestea morții mamei ei să devină realitate pentru Rachel. În prima zi el nu avusese habar că un copil de patru ani putea să înțeleagă realmente conceptul de moarte. Acum știa că Rachel putea.

Ceva mai târziu, ținând în brațe fetița care plângea, Sol încercă să priceapă accidentul pe care i-l descriesese atât de succint. VEM-urile erau de departe forma cea mai fiabilă de transport personal pe care o proiectase vreodată omenirea. Elevatoarele lor se puteau defecta, dar, chiar și într-un asemenea caz, sarcina reziduală din generatoarele EM ar fi îngăduit vehiculului aerian să coboare în siguranță de la orice altitudine. Designul de bază, cu securitate intrinsecă, al echipamentelor de evitare a coliziunilor nu se schimbaseră de-a lungul secolelor. Totul însă dăduse greș. În cazul acesta fusese un cuplu de adolescenți care plecase la plimbare în afara benzilor de trafic cu un VEM furat, accelerând la Mach 1,5 cu toate luminile și transponderele închise pentru a evita detectarea, și care sfidase toate legile probabilității, izbindu-se de străvechiul Vikken al mătușii Tetha, care cobora spre platoul de asolizare al Operei din Bussard City. Pe lângă Tetha, Sărai și adolescenții, alte trei persoane decedaseră sub sfârșăturile vehiculelor ce se revărsaseră în atriu ticsit al Operei. Sărai...

- O s-o mai văd vreodată pe mami? întrebă Rachel printre suspine. Întrebasese asta de fiecare dată.

- Nu știu, iubito, răspunse sincer Sol.

Înmormântarea a fost în cimitirul de familie din districtul Kates de pe Lumea lui Barnard. Presa nu a invadat cimitirul, totuși reporterii pluteau dincolo de copaci și se împingeau în poarta din fier negru ca un talaz furios de furtună.

Richard ar fi dorit ca Sol și Rachel să mai rămână câteva zile, dar Sol știa ce suferință ar fi atras asupra liniștitului fermier dacă presa și-ar fi continuat asaltul. În

loc să dea curs invitației, îl strânse în brațe pe Richard, vorbi scurt cu reporterii gălăgioși de dincolo de gard și zbură spre Hebron, urmat de Rachel care era buimăcită și tăcută.

Reporterii îi urmașă pe Noul Ierusalim, apoi încercară să-i urmărească până în Dan, însă poliția militară le opri VEM-urile închiriate, aresta câțiva drept exemplu și revocă vizele de teleproiectare ale celorlalți.

Seara, Sol se plimba pe coama dealului de deasupra satului, în vreme ce Judy stătea lângă fetița lui care dormea. El constată că dialogul său cu Dumnezeu era acum audibil și se împotrivi impulsului de a-și scutura pumnul spre cer, de a răcni obscenități, de a arunca pietre. În loc de toate acestea, puse întrebări, sfârșite toate prin „De ce?”

Nu căpătă nici un răspuns. Soarele lui Hebron apuse îndărătul lanțurilor îndepărtate de dealuri și rocile străluceau pe măsură ce-și cedau căldura acumulată. Sol se așeză pe un bolovan și-și frecă tâmpilele cu palmele.

Sărai...

Ei trăiseră o viață împlinită, în ciuda tragediei bolii lui Rachel care atârname deasupra lor. Era o ironie exagerată a sorții ca în prima oră de relaxare a lui Sărai alături de sora ei... Sol gemu sonor.

Desigur, capcana fusese totală lor captivitate în boala lui Rachel. Nici unul nu fusese în stare să confrunte viitorul dincolo de... moartea lui Rachel? Disparația ei? Lumea pivotase în jurul fiecărei zile trăite de copila lor și nici un gând nu fusese acordat proba bilității accidentului, antilogicii perverse a unui Uni vers cu muchii tăioase. Sol era sigur că Sărai se gândise la sinucidere, așa cum făcuse el, dar nici unul dintr- ei nu l-ar fi putut abandona vreodată pe celălalt. Sau pe Rachel. El nu se gândise niciodată la posibilitatea de a fi singur cu Rachel când...

Sărai!

În clipa aceea, Sol își dădu seama că dialogul adesea furios pe care poporul lui îl purtase cu Dumnezeu timp de atâtea milenii nu se încheiase odată cu moartea Vechiului Pământ... nici cu noua Diaspora... ci continua. El, Rachel și Sărai făcuseră parte din dialogul acela și făceau parte și acum. Lăsa durerea să vină și se lăsa cuprins de agonia cu muchii ascuțite a hotărârii.

Sol stătu pe coama dealului și plânse, în timp ce noaptea pogorî.

Dimineață, când lumina soarelui umplu încăperea, era lângă patul lui Rachel.

- Bună dimineața, tati.

- Bună dimineața, scumpo.

- Unde suntem, tati?

- Am plecat într-o călătorie. Este un loc frumos.

- Unde-i mami?

- Azi e cu mătușa Tetha.

- O s-o vedem mâine?

- Da, zise Sol. Acum haide să ne-mbrăcăm și-o să-ți prepar micul dejun.

Sol începu să trimită petiții Bisericii lui Shrike, când Rachel împlini trei ani.

Călătoriile spre Hyperion erau strict limitate și accesul la Criptele Timpului devenise

aproape imposibil. Numai ocazionalul Pelerinaj Shrike mai trimitea oameni în regiunea aceea.

Rachel fusese tristă că nu putuse să fie alături de mama ei la aniversare, dar vizita câtorva copii din kibbutz îi distrăsese puțin atenția. Cadoul cel mare fusese o carte ilustrată de basme, pe care Sărai o cumpărase din Noul Ierusalim cu luni în urmă. Sol îi citi unele povești lui Rachel seara, înainte de culcare. Trecuseră șapte luni de când ea nu mai putea să citească. Fetiței îi plăceau însă basmele - mai ales „Frumoasa din pădurea adormită” - și-l ruga pe tatăl ei să i le citească de câte două ori.

- O să i-o arăt mamei când ajungem acasă, spuse ea căscând, în timp ce Sol stinse plafoniera.

- Noapte bună, puștoaico, zise el încet, oprindu-se în prag.

- Auzi, tati? -Da?

- Te-am pupat și-am plecat.

- Aferim, mai vorbim. Rachel chicoti în perna ei.

Nu diferea prea mult, se gândi Sol în ultimii doi ani, de a asista la îmbătrânirea unei persoane iubite. Atât doar că era mai rău. De o mie de ori mai rău.

Dinții definitiv ai lui Rachel căzuseră, la intervale, între a opta și a doua ei aniversare. Fură înlocuiți de dinți de lapte, dar până la a optsprezecea ei lună, jumătate dintre ei i se retrăseseră în maxilar.

Părul lui Rachel, dintotdeauna singura ei trufie, se scurtă și se subție. Chipul își pierdu structura familiară, fiindcă rotunjimile de prunc îi ascundeau pomeții și bărbia ferme. Coordonarea ei se redusese gradat, notabil la început într-o stângăcie bruscă atunci când mânuia o furculiță sau un creion. În ziua când nu mai putu să umble, Sol o puse mai devreme în pătucul ei și apoi intră în cabinetul său pentru a se îmbăta complet și discret.

Limbajul fu cel mai greu pentru el. Pierderea vocabularului fetei fu ca arderea unei punți între ei, retezarea unui fir final de speranță. Cândva după ce trecuse a doua ei aniversare, Sol o înveli și, oprindu-se în prag, rosti:

- Te-am pupat și-am plecat. -Ce?

- Te-am pupat și-am plecat. Rachel chicoti

- Iar tu răspunzi „Aferim, mai vorbim”, zise Sol. Ii explică ce însemna „aferim”.

- Afelim, mai volbim, chicoti Rachel. Dimineată, ea uitase.

Sol o luă pe Rachel cu el în călătoriile prin Web fără să-i mai pese deja de reporteri, trimițând petiții Bisericii lui Shrike pentru dreptul la pelerinaj, făcând lobby la Senat pentru o viză și acces în zone interzise de pe Hyperion și vizitând orice institut de cercetări și clinică ce i-ar fi putut oferi o cură. Pierdu luni, în timp ce și mai mulți medici își recunoscuseră incapacitatea. Când zbură înapoi pe Hebron, Rachel avea cincisprezece luni standard; în unitățile vechi de pe Hebron, ea cântărea unsprezece kilograme și era înaltă

de șaptezeci și șase de centimetri. Nu se mai putea îmbrăca singură. Vocabularul ei consta din douăzeci și cinci de cuvinte, dintre care favoritele erau „mami” și „tati”. Lui Sol îi plăcea să-și poarte fiica în brațe. Erau momente când curba capului ei lipită de obrazul lui, căldura ei pe pieptul lui, parfumul pieii ei - toate conlucrau

pentru a-i îngădui să uite nedreptatea cumplită a întregii situații. În clipele acelea, Sol ar fi fost temporar împăcat cu Universul, doar dacă Sărai ar fi fost și ea acolo. Așa cum stăteau însă lucrurile, existau armistiții temporare în dialogul lui mânios cu un Dumnezeu în care nu credea.

- Ce motiv posibil poate fi pentru asta?
- Ce motiv a fost vizibil pentru toate formele de durere suferite de omenire?
- Exact, gândi Sol întrebându-se dacă nu cumva tocmai câștigase pentru prima dată un punct. Se îndoia în această privință.
- Faptul că un lucru nu este vizibil nu înseamnă că el nu există.
- O formulare stângace. Pentru a face o declarație, n-ar trebui să fie necesare trei negații. Mai ales pentru a declara ceva atât de non-profund.
- Exact, Sol. Începi să pricepi cum stau lucrurile.
- Poftim?

Gândurile lui nu căpătară nici un răspuns. Sol zăcea în patul lui și asculta suflând vântul deșertului.

Ultimul cuvânt al lui Rachel fu „mama”, rostit când avea doar cu puțin peste cinci luni.

Se trezi în pătuțul ei și nu întreabă - nu putu să întrebe - unde se afla. Lumea ei era compusă din mese, somn și jucării. Uneori când Rachel plângea, Sol se întreba dacă plângea pentru mama ei.

Sol târguia în prăvăliile din Dan, luând pruncul cu el, în vreme ce alegea scutece, truse de alăptare și ocazionala jucărie nouă.

În săptămâna dinainte ca Sol să plece spre Tau Ceti Central, Ephraim și alți doi bătrâni veniră să stea de vorbă cu el. Era seară și lumina slabă strălucea pe țeasta pleșuvă a lui Ephraim.

- Sol, suntem îngrijorați în privința ta. Următoarele săptămâni vor fi grele. Femeile doresc să fie de ajutor. Noi dorim să fim de ajutor.

Sol își puse mâna pe antebrațul bărbatului mai vârstnic.

- Mulțumesc, Ephraim. Mulțumesc pentru toate câte au fost în ultimii ani. Aceasta este acum și casa noastră. Sărai ar fi... ar fi dorit ca eu să-ți mulțumesc. Noi însă plecăm duminică. Rachel o să fie mai bine.

Cei trei bărbați de pe bancheta lungă se priviră între ei. Avner spuse:

- Au găsit un tratament?
 - Nu, răspunse Sol, dar eu am găsit un motiv de speranță.
 - Speranța este bună, zise Robert pe un ton prudent. Sol rânji și dinții lui se conturară albi pe surul bărbii.
 - Ar fi și cazul, spuse el. Uneori este tot ceea ce primim.
- Holocamera din studio făcu zoom pentru un prim-plan al lui Rachel; pruncul stătea cuibărit în brațul lui Sol în decorul emisiunii „Dialoguri banale”.
- Afirmi așadar, rosti Devon Whiteshire, gazda emisiunii și al treilea chip cel mai bine cunoscut din datasfera Webului, că refuzul Bisericii lui Shrike de a-ți îngădui să revii la Criptele Timpului... și încetineala Hegemoniei în procesarea unei vize... toate acestea vor condamna copila ta la această... extincție?

- Exact, spuse Sol. Drumul până la Hyperion nu poate fi parcurs în mai puțin de șase săptămâni. Rachel are acum douăsprezece săptămâni. Orice altă întârziere din partea Bisericii lui Shrike sau a birocrăției Webului va ucide pruncul.

Publicul din studio se foi. Devon Whiteshire se întoarse către cel mai apropiat imag de emisie. Chipul lui cutat, prietenos, umplu cadrul monitorului.

- Bărbatul acesta nu știe dacă își poate salva copilul, rosti Whiteshire cu glas subtil nuanțat, dar nu cere altceva decât o șansă. Credeți că el... și copilul... merită o șansă? Dacă da, accesați-vă reprezentanții planetari și cea mai apropiată Biserică a templului lui Shrike. Reveni la Sol: Vă dorim mult noroc, domnule Weintraub. Și - mîna mare a lui Whiteshire atinse obrăjorul lui Rachel - îți dorim drum bun și baftă, micuța noastră prietenă!

Imaginea monitorului păstră prim-planul lui Rachel, întunecându-se treptat. Efectul Hawking provoca greață, amețeală, vertij, migrene și halucinații. Prima etapă a voiajului a fost tranzitul de zece zile până la Parvati cu nava-torță HS Intrepid a Hegemoniei.

Sol o ținu pe Rachel în brațe și suportă. Ei doi erau singurii oameni complet conștienți de la bordul navei de război. La început, Rachel plânse, dar după câteva ore rămase tăcută în brațele lui Sol și-l fixă cu ochi mari, negri. Sol își reaminti ziua când ea se născuse -medicii luaseră pruncul de pe abdomenul cald al lui Sărai și i-l întinseseră lui Sol. Părul negru al lui Rachel nu fusese cu mult mai scurt atunci, privirea ei nu fusese mai puțin profundă.

În cele din urmă, ei adormiseră pur și simplu de epuizare.

Sol visă că umbla printr-o structură cu coloane de dimensiunile arborilor sequoia, al cărei plafon era atât de sus, încât nu-l putea distinge. O lumină roșie scâldea locul pustiu și rece. Sol fu surprins să descopere că o purta pe Rachel în brațe. În calitate de copil, Rachel nu figurase niciodată până atunci în visul lui. Pruncul ridică ochii către el și Sol simți contactul conștiinței ei atât de clar, de parcă ar fi vorbit cu glas tare. Brusc un alt glas, imens și rece, răsună prin vid: „Sol! Ia-o pe fiica ta, pe unica ta fiică Rachel, pe care o iubești, du-te pe planeta Hyperion și jertfește-o acolo ca ofrandă pe rug într-unui dintre locurile despre care îți voi spune.”

Sol șovăi și se uită la Rachel. Ochii copilei erau adânci și luminoși, când îi ridică spre tatăl ei. Sol simți nerostitul da. Ținând-o mai strâns, înainta prin întuneric și-și ridică vocea înaintea tăcerii:

„Ascultă! Nu vor mai exista ofrande, nici ale copiilor, nici ale părinților. Nu vor mai exista sacrificii pentru alții decât pentru semenii noștri oameni. Timpul supunerii și ispășirii s-a încheiat.”

Sol ascultă. Își simțea bubuiturile inimii și căldura lui Rachel pe brațul său. De undeva de sus se auzea sunetul nepăsător al vântului pătruns prin fisuri nevăzute. Sol își duse palmele pâlnie la gură și strigă:

„Asta-i tot! Acum ori ne lași în pace, ori te alături nouă ca un tată, nu ca un primitor de jertfe. Ai de ales precum Avraam.”

Rachel se foi în brațele lui și în același timp un uruit începu să se înalțe din pardoseala de piatră. Coloanele vibrară. Roșul crepuscular deveni tot mai închis,

apoi dispăru complet, lăsând doar beznă. Sol o lipi pe Rachel cât mai strâns de corp, când un vânt violent răbufni pe lângă ei.

O scânteiere de lumină se întrezărea, când el și Rachel se treziră la bordul lui HS Intrepid pornită spre Parvati, unde avea să-i transfere navei-arbore Yggdrasil pentru planeta Hyperion. Sol îi zâmbi fiicei sale de șapte săptămâni. Ea îi răspunse zâmbetului.

Era ultimul sau primul ei surăs.

Cabina principală a goetei-eoliene rămase tăcută după ce bătrânul cărturar își termină povestea. Sol își dresе glasul și bău o gură de apă dintr-o cupă de cristal.

Rachel dormea în pătuțul improvizat din sertarul deschis. Goeleta-eoliană se clătina lin pe drumul ei, cu vuietul volantului cel mare și zumzetul giroscopului principal ca o melodie de leagăn pe fundal.

- Dumnezeule..., rosti încet Brawne Lamia. Dădu să mai spună ceva, dar se mulțumi să cla-
line din cap.

Martin Silenus închise ochii și rosti:

- Și, urile dacă s-au spulberat, Din nou ajunge sufletul curat Și-nvață că se naște-n el și piere, La fel, și liniștire, și durere,

Și-i vrerea lui cu-a Cerului unită. Și chiar de fi-vor chipuri încruntate, Chiar deplesni-vor foalele umflate, Mai poate fi copila fericită.

- William Butler Yeats? întreabă Sol Weintraub. Silenus încuviință ușor.

- „Rugăciune pentru fiica mea”.

- Cred c-o să ies pe punte pentru o gură de aer proaspăt, înainte de culcare, spuse Consulul. Se obosește cineva să mă însoțească?

Se ridicară toți. Curentul stârnit de voiajul lor era înviorător, iar grupul stătu pe dunetă și privi Oceanul de Iarbă întunecat care vuia pe lângă ei. Deasupra, cerul era o cupolă imensă presărată de stele, scrijelită de dărele meteorilor. Velele și straiurile scârțâiau cu sunete la fel de vechi ca migrația oamenilor.

- Cred că ar trebui să punem plantoane la noapte, rosti colonelul Kassad. O persoană veghează, în timp ce restul echipajului doarme. Pe durata a câte două ore.

- De acord, zise Consulul. Iau eu primul planton.

- Dimineată..., începu Kassad.

- Priviți! strigă părintele Hoyt.

Ii urmară cu ochii brațul întins. Intre luminile strălucitoare ale constelațiilor, înfloriră globuri de foc -verzi, violete, portocalii, din nou verzi -, iluminând câmpia întinsă de iarbă din jurul lor ca sclipirile unor fulgere. Stelele și siajele meteorilor pălră neînsemnate în fața spectacolului neașteptat.

- Explozii? propuse preotul.

- Bătălie spațială, spuse Kassad. Cislunară. Arme cu fuziune.

Coborî iute sub punte.

- Arborele, zise Het Masteen indicând un grăunte de lumină care se deplasa printre explozii ca un tăciune plutind în mijlocul unor focuri de artificii.

Kassad reveni cu binoclul amplificat și îl trecură din mână în mână.

- Expulzații? întreabă Lamia. S-a declanșat invazia?

- Sunt Expulzații, aproape cu siguranță, încuviință Kassad. Dar, la fel de sigur, este doar un raid de cercetare. Vedeți ciorchinii aceia? Sunt proiectilele Hegemoniei, pe care le detonează contramăsurile sta-tocercetașilor Expulzați. Binoclul ajunsese la Consul. Străfulgerările erau destul de clare acum, un cumulus de flăcări care se dilata. Putea distinge grăunțele și coada lungă și albastră a cel puțin două nave-cercetaș care fugeau de urmăritorii din Hegemonie.

- Nu cred..., începu Kassad apoi amuți când nava, velele și Oceanul de Iarbă străluciră puternic în portocaliu, reflectând explozia de pe orbită.

- Iisuse Hristoase, șopti părintele Hoyt. Au lovit nava-arbore.

Consulul mută binoclul spre stânga. Nimbul crescător de foc putea fi văzut cu ochiul liber, însă în binoclu trunchiul lung de un kilometru și coroana ramurilor lui Yggdrasill se zăriră pentru o clipă arzând și răbufnind, cu tentaculele lungi de vâpă arcuindu-se departe în spațiu când câmpurile restrictive cedară și oxigenul arse.

Norul portocaliu pulsa, pâli și im-plodă, iar trunchiul fu vizibil pentru o ultimă secundă, chiar pe când sclipi și se destramă ca ultimul tăciune care dăinuie într-un foc muribund. Nimic n-ar fi putut supraviețui. Nava-arbore Yggdrasill cu echipajul și complementul de clone și piloții erg semiinte-ligenți murise.

Consulul se răsuci către Het Masteen și, cu întârziere, îi întinse binoclul.

- Îmi pare... foarte rău, murmură el. Templierul înalt nu luă binoclul. Încet, își plecă privirea de pe ceruri, își trase în față gluga și coborî fără vreun cuvânt sub punte. Moartea navei-arbore fu explozia finală. După ce trecură zece minute și nici o altă vâpaie nu mai tulbură noaptea, Brawne Lamia rosti:

- Credeți că i-au prins?

- Pe Expulzați? întrebă Kassad. Probabil că nu. Navele-cercetași sunt construite pentru viteză și apărare. De acum sunt la minute-lumină depărtare.

- Au atacat în mod deliberat nava-arbore? întrebă Silenus.

Poetul părea foarte sobru.

- Nu cred, zise Kassad. A fost pur și simplu, o țință de oportunitate.

- Țintă de oportunitate, repetă Sol Weintraub și scutură din cap. Mă duc să dorm câteva ore înainte să răsară soarele.

Unul câte unul, ceilalți coborâră. Când pe punte rămaseră doar Consulul și Kassad, Consulul vorbi:

- Unde să stau de veghe?

- Fă un circuit, zise colonelul. Din coridorul principal de la baza scării poți să vezi toate ușile cabinelor și intrarea la cambuză și chicinetă. Urcă după aceea și inspectează pasarella și punțile. Ai grijă să nu se stingă felinarele. Ai vreo armă? Consulul negă tăcut.

Kassad îi întinse bagheta-morții.

- Este pe fascicul îngust - cam jumătate de metru la o depărtare de zece metri. N-o folosi decât dacă ești absolut sigur că-i un intrus. Plăcuța cu striații care glisează înainte este piedica. Siguranța este pusă.

Consulul încuviință, având grijă ca degetul lui să stea departe de butonul pentru tragere.

- Te schimb după două ore, spuse Kassad și își examina comagenda. Soarele va răsări înainte să se termine schimbul meu.

Kassad privi cerul, parcă așteptându-se ca Yggdra-sill să reapară și să-și continue traiectoria de licurici peste boltă. Numai stelele sclipeau acolo, sus. La orizontul nord-estic, o masă întunecată, mișcătoare, fângăduia o furtună.

Colonelul clătină din cap.

- Mare pierdere, zise el și coborî sub punte. Consulul rămase locului și ascultă vântul în vele,

îi rosnetele straiurilor și uruitul volanului. După o vreme, se apropie de parapet și privi în beznă, meditând.

Răsăritul peste Oceanul de Iarbă era un spectacol superb. Consulul îl privi din punctul cel mai înalt de pe puntea pupa. După ce-și încheiasă plantonul, încercase să doarmă, apoi renunțase și suise pe punte ca să privească noaptea topindu-se în zi.

Frontul furtunii acoperise cerul cu nori joși și soarele ce răsărea lumina lumea cu aur lucitor reflectat de deasupra și de dedesubt. Velele, straiurile și bordajul uzat de vreme al goetei-eoliene străluciră în scurta binecuvântare a luminii, în puținele minute înainte ca soarele să fi fost acoperit de plafonul norilor și culoarea să se reverse din nou în afara lumii. Vântul care urmă acelei trageri de cortină era rece, de parcă ar fi suflat de pe piscurile înzăpezite ale Lanțului Căpăstrului, abia vizibil ca o pată întunecată pe orizontul nord-estic.

Brawne Lamia și Martin Silenus se alăturară Consulului pe puntea pupa, fiecare ținând câte o ceașcă de cafea luată din chicinetă. Vântul sfichiuia și trăgea le parâme. Masa deasă de cârlionți a lui Brawne Lamia llutura în jurul chipului ei ca un nimb negru.

- 'Neața, murmură Silenus mijind ochii peste ceașca sa de cafea spre Oceanul de Iarbă unduit de vant.

- Bună dimineața, răspunse Consulul uimit de cat de alert și înviorat se simțea, în ciuda faptului că nu dormise deloc în timpul nopții. Vântul ne suflă din lață, totuși goeleta pare să înainteze binișor. În mod i Iar, vom ajunge la munți înainte de căderea nopții.

- Hrrgnn, comentă Silenus și-și afundă nasul în i'cașca de cafea.

- N-am închis ochii astă-noapte, zise Brawne Larma, pur și simplu gândindu-mă la povestea domnului Weintraub.

- Eu nu cred..., începu poetul, apoi se opri când Weintraub își făcu apariția pe punte, cu fetița privind peste marginea portbebeului pe care-l purta pe piept.

- Bună dimineața la toată lumea, rosti Weintraub privind în jur și trăgând aer adânc în piept. Mmm, înviorător, nu-i așa?

- De-a dreptul frig în pizda mă-sii, replică Silenus. I a nord de munți, o să fie și mai rău.

- Cred c-o să cobor să-mi iau o jachetă, spuse I amia, dar, înainte să fi putut face un singur pas, <le sub punte se auzi un singur strigăt pătrunzător.

- Sânge!

Era într-adevăr sânge, peste tot. Cabina lui Het Masteen era straniu de rănduită - patul nu fusese folosit, cușorul de călătorie și alte cutii erau stivuite riguros într-un

colț, roba împăturită pe un scaun -, cu excepția sângelui care acoperea porțiuni mari din podea, peretele despărțitor și plafon. Cei șase pelerini se înghesuiră în afara ușii, ezitând să pătrundă.

- Treceam pe aici, în drum spre puntea superioară, zise părintele Hoyt cu voce straniu de monotonă. Ușa era întredeschisă. Am întrezărit... sângele de pe perete.

- Dar este cu adevărat sânge? întrebă Martin Silenus. Brawne Lamia păși în cabină, trecu o mână printr-o

pată groasă de pe perete și duse degetele la buze.

- E sânge.

Se uită în jur, merse către dulap, examina iute turile și umerășele goale, apoi se duse la hubloul cuț. Era încuiat și zăvorât pe dinăuntru.

Părănd mai suferind decât de obicei, Lenar Ho; se împletici spre un scaun.

- Așadar este mort?

- Nu știm absolut nimic, totuși căpitanul Maste nu este în cabina lui și în schimb este foarte mult sân" zise Lamia. își șterse mâna de pantalon. Ar treb" întreprinsă o cercetare amănunțită a navei.

- Așa este, spuse colonelul Kassad, însă dacă nu-găsim pe Căpitan?

Brawne Lamia deschise hubloul. Aerul proas împrăștie mirosul de abator al sângelui și aduse înă" tru uruitul volantului și foșnetul ierbii de sub chil

- Dacă nu-l găsim pe căpitanul Masteen, răspunse ea, atunci putem presupune fie că a părăsit nava din proprie voință, fie că a fost luat cu forța.

- Dar sângele..., începu părintele Hoyt.

- Nu dovedește nimic, replică scurt Kassad. Domnișoara Lamia are dreptate. Noi nu știm grupa sanguină sau genotipul lui Masteen. Există cineva care să fi văzut ori auzit ceva?

Tăcere, doar câteva mormăituri negative și clătinări din cap.

Martin Silenus privi în jur.

- Oameni buni, voi nu recunoașteți mâna amicu-lui nostru Shrike când o vedeți?

- Nu știm asta, se răsti Lamia. Poate că cineva a dorit ca noi să credem că a fost mâna lui Shrike.

- Mi se pare lipsit de sens, rosti Hoyt continuând să gâfâie în căutarea aerului.

- Cu toate acestea, urmă Lamia, vom căuta în grupuri de câte doi. In afară de mine, cine mai are arme?

- Eu, spuse colonelul Kassad. Dacă este nevoie, am și în plus.

- Nu, zise Hoyt. Poetul negă în tăcere.

Sol Weintraub revenise cu copila sa pe coridor. Acum privi din nou în cabină.

- Eu n-am nimic, rosti el.

- Nu, spuse Consulul.

Îi returnase bagheta-morții lui Kassad când plantonul lui luase sfârșit, cu două ore înainte de prima ^eană de lumină.

- Bine, zise Lamia, preotul vine cu mine pe puntea inferioară. Silenus, mergi cu colonelul. Căutați pe puntea mediană. Domnule Weintraub, dumneata și Consulul cercetați totul pe sus. Căutam orice care pare nelalocul lui. Orice semn de luptă.

- O întrebare, spuse Silenus. -Da?

- Cine dracu' te-a ales pe tine regina balului?

- Sunt detectiv particular, răspunse Lamia fixându-l cu privirea pe poet.

Martin Silenus strânse din umeri.

- Hoyt este preotul nu știu cărei religii uitate de lume. Asta nu-nseamnă că trebuie să cădem în genunchi când zice o rugăciune.

- Bine, suspină Brawne Lamia, o să-ți ofer un motiv mai bun.

Femeia se mișcă atât de repede, încât Consulul, care clipise, aproape că n-o văzu acționând. Stătuse lângă hubloul deschis pentru ca în momentul următor să fi traversat jumătate din cabină și să-l fi ridicat pe Martin Silenus de pe podea cu un braț, strângând cu mâna ei masivă beregata subțire a poetului.

- Ce-ai zice, întreabă ea, să faci chestia logică, fiindcă e chestia logică ce trebuie făcută?

- Gkkrghh, izbuti să horcăie Martin Silenus.

- E bine, zise Lamia sec și-i dădu drumul. Silenus se împletici un metru și fu cât pe aici să se așeze în brațele părintelui Hoyt.

- Poftim, spuse Kassad revenind cu două paraliza-toare neurale mici. Ii întinse unul lui Sol Weintraub. Tu ce ai? o întreabă pe Lamia.

Femeia vârî mâna într-un buzunar al tunicii ei largi și scoase un pistol vechi.

Kassad privi relieva o clipă, apoi încuviință.

- Rămâneți cu partenerul vostru, le zise. Nu trageți în nimic, decât dacă a fost identificat ca periculos în mod incontestabil.

- Asta o descrie pe căteaua pe care intenționez s-o-mpușc, rosti Silenus continuând să-și maseze gâtul.

Brawne Lamia schiță o jumătate de pas spre poet. Fedmahn Kassad rosti:

- Termină! Haide să încheiem odată cu asta. Silenus îl urmă pe colonel afară din cabină.

Sol Weintraub se apropie de Consul și-i întinse paralizatorul.

- Nu vreau să port obiectul acesta, având-o pe Rachel. Urcăm?

Consulul luă arma și dădu din cap.

Goeleta-eoliană nu mai conținea nici o altă urmă a lui Het Masteen, Adevăratul Glas al Arborelui. După o oră de căutare, grupul se reuni în cabina dispărutului. Sângele de acolo părea mai întunecat și mai uscat.

- Există posibilitatea să fi scăpat ceva? spuse părintele Hoyt. Pasaje secrete?

Compartimente ascunse?

- Există așa ceva, răspunse Kassad, dar am baleiat nava cu senzori termici și de motilitate. Dacă la bord mai este și altceva mai mare decât un șoarece, nu l-am putut găsi.

- Dacă-aveai senzorii ăștia, zise Silenus, de ce naiba ne-ai mai pus să ne târâm o oră prin cală și pe pasarele?

- Fiindcă echipamentele sau aparatura adecvată pot ascunde un om de o baleiere termotilă.

- Așadar, ca răspuns la întrebarea mea, vorbi Hoyt și se opri pentru o secundă, străbătut de un val vizibil de durere, având echipamentele sau aparatura adecvate, căpitanul Masteen ar putea fi ascuns undeva într-un compartiment secret.

- Posibil, însă improbabil, spuse Brawne Lamia. Bănuiesc că el nu se mai află la bord.

- Shrike, rosti Martin Silenus pe un ton dezgustat. Nu fusese o întrebare.

- Poate, făcu Lamia. Colonele, tu și Consulul ați fost de planton în acele patru ore. Sunteți siguri că n-ați văzut și auzit nimic?

Amândoi bărbații încuviințară.

- Nava a fost tăcută, zise Kassad. Aș fi auzit o încăierare, chiar înainte să fi intrat de planton.

- Iar eu n-am dormit după ce am ieșit din schimb, spuse Consulul. Cabina mea avea un perete comun cu a lui Masteen. N-am auzit nimic.

- Bun, vorbi Silenus, am auzit declarațiile celor doi care se furișau înarmați prin beznă când amărâtul a fost ucis. Ei zic că-s nevinovați. Cazul următor!

- Dacă Masteen a fost ucis, rosti Kassad, n-a fost utilizată bagheta-moșii. Nici o armă modernă silențioasă pe care o cunosc nu proiectează atât de mult sânge în jur. Nu s-au auzit focuri de armă - nu s-au găsit găuri de gloanțe -, de aceea presupun că pistolul automat al domnișoarei Lamia nu este suspect. Dacă acesta este sângele căpitanului Masteen, atunci aș spune că a fost folosită o armă tăioasă.

- Shrike este o armă tăioasă, zise Martin Silenus.

Lamia se apropie de stiva micuță de bagaje.

- Discuțiile nu vor rezolva nimic. Să vedem dacă găsim ceva prin lucrurile lui Masteen.

Părintele Hoyt ridică un braț șovăitor.

- Ele sunt... mă rog, personale, nu? Nu cred că avem dreptul.

Brawne Lamia încrucișa brațele pe piept.

- Părinte, dacă Masteen este mort, pentru el tot nu mai contează. Dar dacă este încă în viață, cercetarea bagajelor lui ne-ar putea oferi vreo sugestie privind locul unde a fost dus. Indiferent cum ar sta lucrurile, trebuie să încercăm să găsim un indiciu.

Hoyt părea neîncrezător, totuși aprobă din cap. În cele din urmă, încălcarea intimității fu minoră. Primul cufăr al lui Masteen conținea doar schimburi de lenjerie și un exemplar din Cartea Vieții de Muir. Al doilea bagaj cuprindea o sută de răsaduri ambalate separat, uscate prin pulverizare și introduse în sol umed.

- Templierii trebuie să planteze minimum o sută de vlăstare ale Arborelui Etern pe orice planetă ar călca, preciza Consulul. Vlăstarele prind rareori rădăcini, însă este un ritual.

Brawne Lamia avansa către cutia mare de metal care se aflase la baza stivei.

- N-o atinge! zise repede Consulul.

- De ce?

- Este un cub Mobius, răspunse colonelul Kassad în locul Consulului. Un înveliș de carbon-carbon dispus în jurul unui câmp restrictiv de impedanță zero, pliat în sine.

- Și? întrebă Lamia. În cuburile Mobius se etanșează artefacte și diverse obiecte. Ele nu explodează, nu?

- Nu, aprobă Consulul, dar poate să explodeze ceea ce conțin ele. Mai precis, poate să fi. și explodat de acum.

- Un cub de mărimea aceasta poate ține în frâu o explozie nucleară de o kilotonă, atâta timp cât a fost închisă în nanosecunda de aprindere, adăugă Fedmahn Kassad. Lamia făcu o grimasă spre cutie.

- Atunci de unde știm că Masteen n-a fost ucis de ceva dinăuntru ei?

Kassad indică banda verde ce strălucea slab în lungul singurei îmbinări vizibile a cutiei.

- E sigilat. Dacă un cub Mobius este desigilat, el trebuie să fie reactivat într-un loc unde se pot genera câmpuri restrictive. Ceea ce se află înăuntru nu l-a vătămat pe căpitanul Masteen.

- Nu există deci nici o cale de a ști ce-i înăuntru? întrebă Lamia.

- Eu am o bănuială destul de bună, zise Consulul. Ceilalți îl priviră. Rachel începu să plângă și Sol

rupse banda de încălzire a unei truse de alăptare.

- Vă amintiți, rosti Consulul, când ieri, la Margine, domnul Masteen a făcut mare caz de cub? Vorbea despre el ca și când ar fi fost o armă secretă.

- O armă? repetă Lamia.

- Bineînțeles! rosti brusc Kassad. Un erg!

- Erg? Martin Silenus fixă cu privirea lădița. Crezusem că ergii sunt creaturile alea de câmp de forță pe care Templierii le folosesc în navele-arbori.

- Așa este, zise Consulul. Au fost descoperite acum vreo trei secole, trăind pe asteroizii din jurul lui Aldebaran. Au trupul cam cât șira spinării unei pisici, alcătuit în principal dintr-un sistem nervos piezoelectric învelit în cartilaj siliconic, dar ei se hrănesc... și manipulează câmpuri de forță care ajung la mărimea celor generate de navele-spin micuțe.

- Și cum poți băga toate astea într-o cutie atât de mică? întrebă Silenus holbându-se la cubul Mobius. Te folosești de oglinzi ca iluzioniști?

- S-ar putea spune și așa, răspunse Kassad. Câmpul creaturii ar fi amortizat... nici flămândă, nici hrănin-du-se. Ca amnezia criogenică pentru noi. În plus, acesta ar trebui să fie destul de mic. Un pui, să zic așa.

Lamia își trecu mâna peste învelișul metalic.

- Templierii controlează cheștiile astea? Comunică cu ele?

- Da, spuse Kassad. Nimeni nu știe exact cum anume. Este unul dintre secretele Frăției. Totuși Het Masteen trebuie să fi avut încredere că ergul îl va ajuta cu...

- Shrike, termină fraza Martin Silenus. Templierul credea că acest drăcușor energetic va fi arma lui secretă când va da ochii cu Stăpânul Durerii.

Poetul izbucni în râs. Părintele Hoyt își drese glasul.

- Biserica a acceptat decizia Hegemoniei potrivit căreia... aceste creaturi... ergi... nu sunt ființe vii... și astfel nu sunt candidate la mântuire.

- Oh, dar sunt vii, să știi, Părinte, rosti Consulul. Ele percep lucrurile mult mai bine decât ne-am putea noi imagina vreodată. Inșă dacă te referi la inteligență... la conștiință de sine... atunci echivalentul ar fi pe undeva în preajma unei lăcuste mai istețe. Lăcustele sunt candidate pentru mântuire?

Hoyt nu răspunse nimic. Brawne Lamia zise:

- Este evident că Het Masteen credea că obiectul acesta va fi mântuirea lui. S-a întâmplat însă ceva... Se uită încă o dată la pereții despărțitori pătați de sânge și la petele ce se uscau pe podea. Haideți să plecăm de-aici.

Goeleta-eoliană făcea volte în vânturile tot mai puternice, pe măsură ce furtuna se apropia dinspre nord-est. Flamuri zdrențuite de nori goneau, albe, pe sub plafonul jos, sur, al frontului furtunii. Iarba era sfichiuită și se pleca sub rafale de vânt rece. Unduiri de fulgere iluminau orizontul, urmate de rostogoliri de tunete ce sunau ca niște focuri de avertisment peste prova goeletei-eoliene. Pelerinii priviră în tăcere, până ce primele picături de ploaie înghețată îi alungară sub punte, în salonul cel mare de la pupa.

- Asta se găsea în buzunarul mantiei lui, rosti Brawne Lamia ridicând un bilet de hârtie pe care era scrisă cifra 5.

- Așadar, Masteen ar fi trebuit să-și spună povestea, murmură Consulul.

Martin Silenus își înclină scaunul spre înapoi, până ce spătarul său atinse ferestrele înalte. Lumina furtunii făcea ca trăsăturile lui de satir să pară demonice.

- Mai există o posibilitate, spuse el. Poate că cineva care n-a povestit până acum avea poziția a cincea și l-a ucis pe Templier ca să schimbe locurile.

Lamia îl fixă cu privirea pe poet.

- Asta înseamnă Consulul sau eu, vorbi ea cu ^las sec.

Silenus strânse din umeri. Brawne Lamia scoase altă bucată de hârtie din t unica ei.

- Eu am numărul 6. Ce aș fi câștigat? Sunt oricum următoarea.

- Atunci poate că ceea ce arfi. zis Masteen nu trebuia să fie auzit, spuse poetul și ridică iarăși din umeri. Eu unul cred că Shrike a început să-și culeagă recolta din rândurile noastre. De ce credem noi că ni s-ar îngădui să ajungem la CripTE, când creatura a măcelărit i >ameni la jumătatea distanței dintre locul ăsta și Keats?

- Acesta este altceva, zise Sol Weintraub. Acesta este Pelerinajul Shrike.

În tăcerea care urmă, Consulul se apropie de lerestre. Torente de ploaie mânate de vânt acopereau imaginea Oceanului și zgâlțâiau ochiurile plumbuite. Goeleta scârțâi și se aplecă mult la tribord, pornind altă voltă.

- Domnișoară Lamia, zise colonelul Kassad, vrei să ne spui povestea ta acum?

Lamia își încrucișa brațele pe piept și se uită la sticla brăzdată de ploaie.

- Nu. Să așteptăm până coborâm de pe nenorocita asta de navă. Duhnește a moarte.

Goeleta-eoliană ajunsese în portul Popasul Pelerinilor la mijlocul după-amiezii, dar furtuna și lumina slabă le dădeau pasagerilor trudiți senzația că se apropiau de sfârșitul serii. Consulul se așteptase ca reprezentanți ai Templului lui Shrike să-i întâmpine aici, la începutul penultimei etape a călătoriei lor, însă Popasul Pelerinilor îi părea tot atât de pustiu pe cât fusese Marginea.

Apropierea de poalele dealurilor și prima imagine a Lanțului Căpăstrului erau la fel de incitante ca orice asolizare și-i aduseră pe toți cei șase pelerini pe punte, în ciuda ploii reci care continua să cadă. Poalele dealurilor erau aride și voluptoase, iar curbele lor maronii și brustele falii de ridicare contrastau puternic cu monocromul verde al Oceanului de Iarbă. Piscurile înalte de nouă mii de metri dinapoia lor erau doar sugerate de planuri sure și albe, secționate destul de repede de norii joși, însă

chiar și așa trunchiate atrăgeau prin forță. Linia zăpezii cobora chiar până deasupra grupului de barăci arse și hoteluri ieftine care însemnase Popasul Pelerinilor.

- Dacă au distrus funicularul, suntem terminați, murmură Consulul.

Gândul acela, pe care și-l interzisese până atunci, îi răscoli măruntaiele.

- Văd primii cinci piloni, anunță colonelul Kassad folosindu-și binoclul amplificat. Par întregi.

- Telecabina se vede?

- Nu... ba stai așa, da! Este una în poarta de la peronul stației.

- Se mișcă vreuna? întrebă Martin Silenus, care înțelegea în mod evident cât de disperată ar fi fost situația lor dacă funicularul n-ar fi fost intact.

-Nu.

Consulul clătină din cap. Chiar și pe vremea cea mai potrivnică, fără pasageri, telecabinele erau menținute în mișcare pentru a păstra cablurile uriașe tensionate și a nu permite depunerea gheții.

Cei șase își aduseseră bagajele pe punte chiar înainte ca goeleta-eoliană să-și fi strâns automat velele și să fi extins o pasarelă. Toți purtau acum haine groase, potrivite vremii - Kassad în mantie termuflaj FORȚĂ, Brawne Lamia într-o haină lungă numită trenzi din motive de mult uitate, Martin Silenus în blănuri groase care unduiau când îndoliat, când cenușiu în vântul capricios, părintele Hoyt într-un veșmânt negru și lung care-l făcea să semene mai mult ca oricând cu o sperietoare de ciori, Sol Weintraub într-o jachetă groasă căptușită cu puf de gâscă, ce-l aco- >erea atât pe el, cât și pe copilă, iar Consulul în mantaua subțiată, dar solidă, pe care soția lui i-o dăruise cu decenii în urmă.

- Ce facem cu bagajele căpitanului Masteen? întrebă Sol, pe când stăteau în capul pasarelei.

Kassad plecase înainte într-o raită de recunoaștere prin așezare.

-I le-am adus sus, răspunse Lamia. O să le luăm cu noi.

- Cumva nu mi se pare corect, zise părintele Hoyt. Vreau să zic... nu mi se pare în regulă să mergem așa, pur și simplu mai departe. Ar trebui ținută o... slujbă. Să recunoaștem faptul că a murit un om.

- Este posibil să fi murit, îi reaminti Lamia, ridicând cu ușurință un pachet de patruzeci de kilograme cu o singură mână.

Hoyt o privi neîncrezător.

- Chiar crezi că domnul Masteen mai e în viață? j

- Nu, spuse Lamia.

Fulgi de zăpadă poposeau pe părul ei negru.

Din capătul docului, Kassad flutură brațul și ei] își purtară bagajele de pe goeleta-eoliană tăcută. Nici unul nu privi în urmă.

- E pustiu? strigă Lamia, apropiindu-se de colonel. Mantia bărbatului înalt continua să-și modifice]

culoarea din modul cameleonice cenușiu și negru.

- Pustiu.

- Trupuri?

- Nu, zise Kassad și se întoarse către Sol și Consul: j Ați luat lucrurile din cambuză?

Amândoi bărbații încuviințară.

- Ce lucruri? se interesă Silenus.

- Mâncare pentru o săptămână, spuse Kassad și se întoarse ca să privească în sus, spre stația de funicular de pe deal. (Pentru prima dată, Consulul observă arma lungă de asalt din încheietura brațului colonelului, abia vizibilă sub mantie.) Nu suntem siguri dacă dincolo de punctul acesta vom găsi provizii.

Vom mai fi în viață după o săptămână? gândi Consulul. Nu spuse nimic.

În două drumuri, transportară bagajele până la stație. Vântul suiera prin ferestrele deschise și cupolele sparte ale clădirilor întunecate. La al doilea drum, consulul ținu de un colț al cubului Mobius al lui Het Masteen, în vreme ce Lenar Hoyt icni și gâfâi, ținând de colțul opus.

- De ce luăm ergul cu noi? pufai Hoyt când ajunseră la piciorul scării metalice care suia la stație.

Rugina păta și mânjea platforma aidoma unor I icheni portocalii.

- Nu știu, răspunse Consulul, gâfâind el însuși ca s.l-și recapete suflul.

De pe platforma terminalului, puteau vedea hăt ileparte peste Oceanul de Iarbă. Goeleta-eoliană stătea acolo unde o lăsaseră, cu vecele strânse, un obiect negru și lipsit de viață. Nori de zăpadă se deplasau deasupra preriei și dădeau iluzia unor berbeci de spumă albă peste nenumăratele tulpini de iarbă înaltă.

- Aduceți materialele la bord, spuse Kassad. Mă duc să încerc dacă angrenajele pot fi resetate din pos-ului operatorului de sus.

- Telecabina nu-i automată? întrebă Martin Silenus, cu capul său mic aproape pierdut printre blănurile groase. Ca goeleta-eoliană?

- Nu cred, zise Kassad. Dați-i drumul, eu încerc să văd dacă o pot porni.

- Și dacă pleacă fără tine? strigă Lamia spre spi-' narea colonelului care se îndepărta.

- N-o să plece.

Interiorul telecabinei era rece și gol, cu excepția banchetelor de metal din compartimentul frontal și a unei duzini de cușete grosolane în zona din spate, mai mică. Telecabina era mare - lungă de cel puțin opt metri și lată de cinci.

Compartimentul posterior era separat de cel anterior printr-un perete metalic subțire în care exista o deschidere, dar fără ușă. O comodă mică de mărimea unui dulap ocupa un colț al compartimentului din spate. Ferestre ce se ridicau de la înălțimea mijlocului până la plafon se înșiruiau în compartimentul frontal.

Pelerinii își stivuiră bagajele în centrul podele largi și tropăiră în jurul lor, își frecară brațele și se străduiră în toate felurile să se încălzească. Martin Silenus se întinse cât era de lung pe una dintre banchete, doar cu cizmele și creștetul capului ivindu-se din blănuri.

- Am uitat, spuse el, cum pizda mă-sii se pornește căldura în chestia asta.

Consulul privi cu atenție panourile luminescente, întunecate.

- Este electrică. Se va declanșa când ne pune colonelul în mișcare.

- Dacă ne pune colonelul în mișcare, zise Silenus. Sol Weintraub schimbase scutecul lui Rachel. Acum

<> înfodoli din nou într-un termocostum pentru prunci și o legănă în brațe.

- În mod evident, rosti el, n-am mai fost niciodată aici. Voi ați fost amândoi, domnilor?

- Mda, făcu poetul.

- Nu, spuse Consulul, însă am văzut imagini ale telecabinei.

- Kassad a spus că el s-a întors o dată la Keats cu kinicularul, strigă Brawne Lamia din compartimentul de alături.

- Eu cred..., începu Sol Weintraub și fu întrerupt de un scrâșnet teribil de angrenaje și de un zgâlțâit violent, când cabina lungă se clătină amețitor, apoi se balansa înainte sub cablul care se pusese brusc în mișcare.

Toți se repeziră la fereastra dinspre platforma de îmbarcare.

Kassad își aruncase bagajele înăuntru înainte de a sui scara lungă către postul operatorului. Acum apărui în pragul construcției, se lăsă să lungească pe scara lungă și alergă spre telecabina care trecuse deja de peron a platformei.

- N-o să reușească, șopti părintele Hoyt. Kassad sprintă pe ultimii zece metri, cu picioarele care păreau imposibil de lungi, aducând cu rețența a unui om din bețișoare animate.

Cabina funicularului părăsi decuparea pentru îmbarcare a platformei și se legănă liber în exteriorul stației. Spațiul creștea între ea și peron. Până la stâncile de dedesubt erau opt metri. Puntea platformei era pe alocuri acoperită de gheață.

Kassad continuă să alerge din răsuferință, deși cabina se îndepărta.

- Haide! strigă Brawne Lamia și ceilalți îi țineau isonul.

Consulul ridică ochii la teaca de gheață care trosnea și cădea de pe cablu, în vreme ce telecabina avansa în sus și înainte. Întoarse capul și privi înapoi. Dis tanța era prea mare. Kassad n-ar fi putut să reușească.

Fedmahn Kassad se deplasa cu o viteză incredibilă când ajunse la marginea platformei. Consulul își reaminti pentru a doua oară de jaguarul de pe Vechiul Pământ pe care-l văzuse într-o grădină zoologică de pe Lusos. Pe jumătate se aștepta să vadă tălpile colțului lunecând pe un petec de gheață, picioarele lung zburând la orizontală și bărbatul căzând silențios spre bolovanii nișei de dedesubt.

Kassad însă păru să zboare în vreme de un moment nesfârșit, cu brațele lung întinse și mantia fluturând în urma lui. Dispărui urma telecabinei.

Se auzi un bufnet, apoi se scurse un minut lung în care nimeni nu vorbi și nici nu se clinti. Erau acum la înălțimea de patruzeci de metri și suiau spre primii piloni. După încă o secundă, Kassad deveni vizibil colțul cabinei, deplasându-se prin trageri succesive în lungul unor creștături din metal și mânere acoperite cu gheață. Brawne Lamia deschise larg ușa telecabinei. Zece mâini îl traseră pe Kassad înăuntru.

- Slavă Domnului! rosti părintele Hoyt. Colonelul inspiră adânc și rânji fără voioșie.

- Frâna avea un dispozitiv de tip „om mort”. A trebuit să-i blochez maneta cu un săculeț de nisip. Nu voiam să aduc cabina înapoi pentru a doua încercare.

Martin Silenus indică pilonul de susținere ce se deplasa rapid și plafonul de nori aflat imediat după el. Cablul se întindea în sus, dispărând ca retezat.

- Cred că acum o să trecem munții, indiferent dacă o vrem sau nu.

- Cât durează traversarea? întrebă Hoyt.

- Douăsprezece ore. Poate ceva mai puțin. Uneori operatorii opresc cabinele, dacă vântul suflă prea i are sau condițiile de producere a gheții sunt prea periculoase.
- În călătoria asta n-o să ne oprim, spuse Kassad.
- Numai dacă nu-i cablul rupt pe-unde, zise poe-i ul. Sau dacă nu ne lovim de ceva.

- Gura, rosti Lamia. Mă ajută cineva să încălzim cina?

- Priviți, spuse Consulul.

Avansară către ferestrele frontale. Funicularul se ridica la o sută de metri deasupra ultimei curbe maronii a poalelor dealurilor. Cu kilometri mai jos și mai înapoi, întrezăriră pentru ultima dată stația, barăcile iproape distruse din Popasul Pelerinilor și goeleta-eo-liană nemișcată.

Apoi zăpada și norii groși îi învăluiră.

Telecabina nu avea facilități reale pentru gătit, dar în peretele despărțitor din spate exista un frigider și o unitate cu microunde pentru reîncălzire. Lamia și Weintraub amestecară diverse sortimente de carne și legume luate din cambuza goeletei-eoliene pentru a obține o tocană acceptabilă. Martin Silenus adusese sticle de vin, atât de pe Benares, cât și de pe goeletă, și alese pentru tocană un Burgundy de Hyperion. Aproape că terminaseră cina, când obscuritatea apăsătoare dindărătul ferestrelor păli, după care pieri complet. Consulul se răsuci pe bancă și văzu soarele reapărând brusc, umplând cabina cu o lumină aurie transcendentă.

Din grup se înalță un suspin colectiv. Păruse c bezna pogorâse cu ore în urmă, însă acum, când ei se ridicau deasupra unei mări de nori, din care un lanț muntos se înalță ca o insulă, erau răsplătiți cu un amurg sclipitor. Cerul lui Hyperion se închisese de la strălucirea sa verde-albăstruie din timpul zilei la lapisul nesfârșit al serii, iar soarele roșu-auriu incendia turnurile de nori și vârfurile maiestuoase de gheață și piatră. Consulul privi în jur. Tovarășii săi de pelerinaj, care pâruseră suri și micuți în penumbra din urmă cu o jumătate de minut, scânteiau în auriul apusului.

Martin Silenus ridică paharul.

- Așa-i mai bine, pe Dumnezeu!

Consulul înalță ochii spre linia lor de transport, cablul masiv care se subția cât o ață în depărtare, pentru ca apoi să dispară cu totul. Pe un pisc, la câțiva ii y per Ion 515 kilometri în față, lumina aurie se reflecta din urmă-i orul stâlp de susținere.

- O sută nouăzeci și doi de piloni, anunță Silenus < u tonul psalmodyat și plictisit al unui ghid turistic. Toți pilonii sunt construiți din superaliale și cristale (le carbon și sunt înalți de optzeci și trei de metri.

- Trebuie să fim destul de sus, rosti Brawne Lamia cu glas scăzut.

- Punctul cel mai înalt al traseului de nouăzeci și șase de kilometri al telecabinei se află deasupra vârfului muntelui Dryden, al cincilea ca altitudine din Lanțul Căpăstrului, la nouă mii două sute patruzeci și șase de metri, urmă Martin Silenus cu același timbru monoton.

Colonelul Kassad privi în jur.

- Cabina este presurizată. Am simțit schimbarea ile presiune cu ceva timp în urmă.

- Priviți! rosti Brawne Lamia.

Soarele adăstase multă vreme pe linia de nori de la orizont. Acum coborî îndărătul ei, parcă incendiind adâncimile norului de furtună de dedesubt și proiectând o panoplie de culori în lungul întregii margini vestice a planetei. Cornișele de zăpadă și gheața lucioasă continuau să sclipească pe versanții apuseni ai piscurilor, care se înălțau la mai bine de un kilometru deasupra cabinei care suia. Câteva stele strălucitoare apărură pe cupola tot mai întunecată a cerului.

Consulul se răsuci către Brawne Lamia.

- De ce nu-ți spui povestea acum, doamnă Lamia? Ar fi bine să dormim până târziu, înainte de a ajunge la Donjon.

Lamia își sorbi ultimele picături de vin.

- Toată lumea dorește s-o audă acum? Capetele încuviințară în amurgul trandafiriu. Martin Silenus strânse din umeri.

- Bine, spuse Brawne Lamia.

Puse jos paharul gol, își ridică picioarele pe banchetă, astfel încât coatele i se sprijiniră pe genunchi și-și începu povestea.

POVESTIREA DETECTIVULUI RĂMAS-BUN PE VECIE

Am știut că va fi un caz special din clipa în care el a intrat în biroul meu. Era arătos. Prin cuvântul ăsta nu vreau să spun că era efeminat sau „drăguț” la modul manechin, star-HTV, ci doar... arătos.

Era un bărbat scund, nu mai înalt decât mine, iar eu mă născusem și crescusem în câmpul gravitațional de 1,3 g de pe Lusus. După o secundă a devenit clar că vizitatorul meu nu era de pe Lusus - trupul lui compact era bine proporționat potrivit standardelor Webului, athletic, dar subțirel. Fața îi era un studiu în energie decisă: frunte îngustă, pomeți proeminenți, nas mic, maxilar solid și o gură largă ce sugera atât o latură senzuală, cât și o trăsătură încăpățânată. Ochii îi erau mari, de culoarea alunelor. Părea să aibă vreo treizeci de ani standard.

Trebuie să înțelegeți că n-am făcut tot inventarul ăcesta în momentul în care a intrat el. Primul meu tfând a fost Este un client? Al doilea meu gând a fost, lăir-ar al dracu', e un tip arătos!

- Doamna Lamia? -Mda.

- Doamna Brawne Lamia de la agenția AllWeb Investigations?

-Mda.

S-a uitat în jur, de parcă nu i-ar fi venit să creadă, l-am înțeles expresia. Biroul meu se află la nivelul al douăzeci și treilea al unui vechi stup industrial din sec-\ iunea Săpături Vechi a Porcului-de-Fier de pe Lusus. Am trei ferestre mari care dau spre Tranșeea Servicii nr. 9, unde-i întotdeauna întuneric și întotdeauna burează, mulțumită unei scurgeri masive din filtrul Stupului de deasupra. Ceea ce poți vedea sunt doar lutodocuri de încărcare abandonate și traverse ruginite.

Ce mama dracului, e ieftin! Și cei mai mulți clienți .ii mei preferă să telefoneze, decât să vină personal.

- Pot lua loc? a întrebat el, evident satisfăcut că () agenție de investigații autentică ar funcționa într-o isemenea mahala.

- Sigur că da, am încuviințat și i-am indicat un scaun. Domnul...?

- Johnny, mi-a răspuns.

Nu mi se părea ca fiind un tip cu care să te tutu-iești. Ceva din persoana lui emana bani. Nu hainele - care erau neprotocolare și banale, în negru și gri, de;' materialele depășeau media calității -, ci pur și simpl senzația că individul avea clasă. Era ceva legat de accentul lui... Sunt pricepută în identificarea dialectelor -este un talent util în ocupația mea -, totuși nu-mi dădeam seama care-i era planeta natală, cu atât mai puțin regiunea locală.

- Cum te pot ajuta, Johnny? I-am arătat sticla de scotch pe care fusesem gat s-o pun deoparte în clipa apariției lui.

Johnny-boy a clătinat din cap. Poate credea că-l invitam să bea direct din sticlă. Ce dracu', am mai multă clasă decât atât! Lângă răcitorul de apă, țin pahare de unică folosință.

- Doamnă Lamia, a rostit el și accentul lui cultivat a continuat să mă sâcăie prin modul său evaziv, am nevoie de un investigator.

- Cu asta mă ocup.

A făcut o pauză. Era timid. Mulți dintre clienții mei șovăie în a-mi relata cazul. Nu-i de mirare, fiindcă nouăzeci și cinci la sută din munca mea constă în divorțuri și probleme de familie. L-am așteptat să-și adune curajul.

- Este o chestiune oarecum sensibilă, a spus în cele din urmă.

- Mda. Domnule... pardon, Johnny, activitatea mea se încadrează majoritar în această categorie. Sunt legată contractual cu UniWeb și toate relațiile cu clienții intră sub jurisdicția Legii de Protecție a Confidențialității. Totul este confidențial, până și dialogul

l>e care-l purtăm noi acum. Chiar dacă decizi să nu mă angajezi.

În esență, toate astea erau vrăjeli, fiindcă autoritățile îmi puteau consulta dosarele într-o secundă, dacă ar fi dorit-o vreodată, dar simțeam că trebuia să-l destind cumva pe individul ăsta. Doamne, era ară-i os, ce mai!

- Da-da, a spus el și a privit iarăși în jur. S-a aplecat înainte: Doamnă Lamia, doresc să investighezi o crimă.

Asta mi-a stârnit interesul. Stătusem cu picioarele suite pe birou; mi le-am coborât și m-am lăsat ușor în față.

- O crimă? Ești sigur? Poliția ce face?

- Poliția nu-i implicată.

- Asta-i imposibil, am replicat cu sentimentul deprimant că aveam de-a face cu un țăcănit, nu cu un client. Tănuirea unei crime față de autorități constituie un delict. În același timp m-am gândit: Tu ești ucigașul, Johnny? El a surâs și a scuturat din cap.

- Nu și în cazul acesta.

- Ce vrei să spui?

- Doamnă Lamia, vreau să spun că s-a comis o crimă, dar că poliția - locală și a Hegemoniei - nu are nici habar de ea, nici jurisdicție asupra ei.

- Imposibil, am repetat. Afară, scânteile aparatului unui sudor s-au revărsat în tranșee alături de bura ruginie. Explică-mi!

- O crimă a fost comisă în exteriorul Webului. În exteriorul Protectoratului. Nu existau autorități locale.

Asta părea logic. Ceva mai logic. Nu-mi puteam da totuși seama nici în ruptul capului la ce se referea. Chiar și comunitățile din Pustietate și planetele-colo-nii aveau poliție. La bordul vreunei nave spațiale? Nu... ar fi fost sub jurisdicția Autorității de Tranzit Interstelar.

- Înțeleg am rostit. (Trecuseră niște săptămâni de când nu mai avusesem un caz.)

Bine, spune-mi detaliile.

- Și conversația va fi confidențială, chiar dacă nu accepți cazul?

- Absolut.

- Iar dacă accepți cazul, îmi vei raporta numai mie?

- Bineînțeles.

Potențialul meu client a ezitat, frecându-și degetele de bărbie. Avea mâini îngrijite.

- Bine, a zis el în cele din urmă.

- Ia-o de la-nceput, am spus. Cine a fost ucis? Johnny și-a îndreptat spatele ca un școlar atent.

Sinceritatea lui nu putea fi pusă la îndoială. A rostit: -Eu.

Am avut nevoie de zece minute ca să-i smulg povestea. Când a terminat, n-am mai crezut că el era nebun. Eu eram nebună. Sau aș fi fost, dacă aș fi acceptat cazul.

Johnny - adevăratul lui nume era o serie de cifre, litere și benzi de cifru mai lungă decât brațul meu -era un hibrid.

Auzisem despre hibridi. Cine n-auzise? Odată îmi acuzasem primul soț că ar fi fost un hibrid. Nu așteptasem totuși niciodată să stau în aceeași odaie cu unul. Ori să-l găsesc atât de al naibii de atrăgător.

Johnny era o IA. Conștiința lui, sau eul sau oricum ați vrea să-i spuneți, plutea undeva în al n-lea dataplan al megadatasferei TehNucleului. Ca toată lumea, poate cu excepția actualului director executiv .il Senatului sau a gunoierilor IA-urilor, nu aveam habar unde era TehNucleul. IA-urile se separaseră pașnic de controlul oamenilor cu trei sute de ani în urmă - înainte de nașterea mea - și în vreme ce ele continuau să deservească Hegemonia ca aliați, consiliind Totalitatea, monitorizând datasferele, folosin-du-și ocazional capacitățile predictive pentru a ne ajuta să evităm erori majore sau dezastre naturale, TehNucleul își vedea în general în secret de afacerile sale proprii, indescifrabile și distinct nonumane.

Mi se părea destul de corect.

De obicei, IA-urile fac afaceri cu oameni și mașinăriile oamenilor prin intermediul datasferei. Dacă este necesar, ele pot fabrica o hologramă interactivă - îmi amintesc că în timpul încorporării lui Maui-Legământul, ambasadorii TehNucleului care participaseră la semnarea tratatului aduseseră suspicios de mult cu Tyrone Bathwaite, bătrâna vedetă a holourilor.

Hibridii sunt cu totul altceva. Croiți din material genetic omenesc, ei sunt mult mai umani în aspect și comportament exterior decât li se îngăduie andro-izilor.

Acordurile încheiate între TehNucleu și Hegemonie permit doar existența câtorva hibridi.

M-am uitat la Johnny. Din perspectiva unei IA, trupul frumos și personalitatea stranie aflate de cealaltă parte a biroului reprezentau probabil doar un alt apendice, o creatură telecomandată ceva mai complexă, dar altfel cu nimic mai importantă decât

oricare dintre cei zece mii de senzori, manipulatori, unități autonome sau alte dispozitive telecomandate pe care o IA le putea folosi în activitatea zilnică. Aruncarea la gunoi a lui „Johnny” n-ar fi stârnit pentru o IA mai multă îngrijorare decât ar fi stârnit pentru mine tăierea unei unghii.

Ce risipă, am gândit.

- Un cibrid, am spus.

- Da. Unul licențiat. Am viză de utilizator al Worldwebului.

- E bine, m-am auzit rostind. Și cineva... ți-a ucis cibridul și vrei să afli cine a fost?

- Nu, a spus tânărul. (Avea cârlionți maroniu-roș-cați. Ca și accentul lui, stilul frizurii îmi scăpa. Părea cumva arhaic, totuși îl văzusem undeva.) Nu a fost ucis doar acest corp, ci atacatorul m-a ucis pe mine.

- Pe tine? -Da.

- Pe tine, adică... ă-ă-ă... IA în sine?

- Exact.

N-am înțeles, IA-urile nu pot muri. Cel puțin așa știu toți cei din Web.

- Nu înțeleg, am spus. Johnny a încuviințat.

- Spre deosebire de o personalitate umană, care poate... ă-ă-ă... să fie distrusă la moarte, propria mea conștiință nu poate fi reziliată. Ca rezultat al atacului, a existat însă o... discontinuitate. Deși dețineam... ă-ă-ă... să spunem înregistrări duplicate ale amintirilor, personalități et cetera, a existat o pierdere. Unele date au fost distruse în urma atacului. Din acest punct de vedere, atacatorul a comis o crimă.

- Pricep, am mințit. Am inspirat adânc. Și ce spun autoritățile IA... dacă există așa ceva... sau ciberpo-lițiștii Hegemoniei? Nu lor ar trebui să te adresezi?

- Din motive personale, a spus tânărul atrăgător pe care încercam să-l văd ca pe un cibrid, este important - ba chiar necesar - să nu consult aceste surse.

Am înălțat o sprânceană. Asta semănase mai mult cu unul dintre cazurile mele obișnuite.

- Te asigur, a urmat el, că nu este vorba despre nimic ilegal. Nici imoral. Doar... stânjenitor pentru mine, la un nivel pe care nu-l pot explica.

Am încrucișat brațele pe piept.

- Uite care-i treaba, Johnny. Asta-i o poveste destul de trasă de păr. Vreau să zic că în afara cuvântului tău n-am altă dovadă că ai fi cibrid. Din câte știu, poți să fii un escroc.

A părut surprins.

- Nu mă gândisem la asta. Cum vrei să-ți arăt că sunt ceea ce afirm că sunt?

N-am șovăit nici o clipă.

- Transferă un milion de mărci în contul meu curent din Trans Web, am spus.

Johnny a zâmbit. În aceeași secundă, telefonul mi-a sunat și imaginea unui bărbat agitat, înapoia căruia plutea blocul de cod Trans Web, a rostit:

- Scuzați-mă, doamnă Lamia, dar ne-am întrebat dacă... ă-ă-ă... cu un depozit de asemenea mărime n-ați fi interesată să analizați opțiunile noastre de economii pe termen lung sau posibilitățile noastre de piață mutual asigurate?

- Mai târziu, am zis. Managerul băncii a aprobat din cap și a dispărut.

- Asta poate să fi fost o simulare, am spus. Surâsul lui Johnny era plăcut.

- Da, însă și ca simulare ar fi fost o demonstrație satisfăcătoare, nu?
- Nu neapărat. El a strâns din umeri.
- Presupunând că sunt ceea ce afirm că sunt, vei j accepta cazul?
- Da, am oftat, totuși trebuie să precizez un aspect. Onorariul meu nu este de un milion de mărci, ci de cinci sute pe zi, plus cheltuielile.

Cibridul a aprobat.

- Asta înseamnă că vei lua cazul? M-am ridicat în picioare, mi-am pus pălăria și am luat un trenchi vechi din cuierul de lângă fereastră. M-am aplecat peste sertarul cel mai de jos al biroului, strecurând lin pistolul tatii într-un buzunar.

- Haidem, i-am spus.

- Da, a zis Johnny. Unde mergem?

- Vreau să văd unde ai fost ucis.

Potrivit șablonului la modă, o persoană născută i« I .usus detestă să părăsească Stupul și suferă instan-laneu de agorafobie dacă vizitează orice loc care este ulii deschis spre elementele naturii decât un mail 11 unercial. Adevărul în această privință este că majo-i n.itea cazurilor mele vin de la... și duc către... alte planete. Depistarea debitorilor care se folosesc de tele-proiectare și schimbarea identității pentru a încerca ki ia viața de început. Găsirea adulterilor care cred t & rendez-vous-urile pe altă planetă vor face impo-iliilă descoperirea lor. Căutarea copiilor dispăruți și a părinților fugari.

Am fost totuși surprinsă în asemenea măsură, încât am ezitat o secundă când am pășit prin telepro-icctorul Platoului Porcul-de-Fier pe un podiș pustiu de piatră ce părea că se întinde la infinit. Cu excepția dreptunghiului de bronz al portalului teleproiecto-rului din spatele nostru, nicăieri nu se zărea vreun semn de civilizație. Aerul mirosea a ouă clocite. Cerul era. o căldare galben-maronie de nori cu aspect bolnăvicios. În jur, solul era cenușiu și solzos și nu găzduia forme vizibile de viață, nici chiar licheni. Habar n-aveam cât de departe era de fapt orizontul, dar mă simțeam sus și orizontul părea departe, iar în plus nici în depărtare nu existau indicii de copaci, tufe sau faună.

- Unde dracu' suntem? am întrebat. Fusesem convinsă că știam toate planetele din Web.

- Madhya, a răspuns Johnny.

- N-am auzit niciodată de ea, am comentat vârând o mână în buzunar și pipăind patul de fildeș al revolverului tatei.

- Oficial, încă nu face parte din Web, a explicat cibridul. Oficial, este o colonie a lui Parvati. Se află însă la numai câteva minute-lumină de baza FORȚĂ de acolo și conexiunile teleproiecto-r au fost activate înainte ca Madhya să se alăture Protectoratului.

Am privit pustietatea. Miasma de bioxid de sulf mă făcea să-mi vină să vomit și-mi era teamă că-mi voi murdări costumul.

- Există ceva colonii? Pe-aproape?

- Nu. Pe cealaltă emisferă a planetei sunt niște orașele.

- Care-i cea mai apropiată zonă populată?

- Nanda Devi, o așezare cu vreo trei sute de oameni. Se găsește la două mii de kilometri spre sud.
- Atunci de ce portalul teleproiector a fost instalat tocmai aici?
- Din cauza potențialelor exploatare miniere, a zis Johnny și a indicat podișul sur. Metale grele. Consorțiul a autorizat o sută de portaluri teleproiector în emisfera aceasta, pentru acces facil după începerea dezvoltării.
- Bine, am spus. Este un loc bun pentru o crimă] Tu de ce veniseși aici?
- Nu știu. Motivul respectiv făcea parte din secți' unea de memorie care s-a pierdut.
- Cu cine ai venit?
- Nici asta nu știu.
- Ce știi?

Tânărul și-a vârât în buzunare mâinile grațioase.

- Cine... sau ce... m-a atacat a folosit un tip de armă cunoscut în Nucleu ca virusul SIDA II.

- Ce-i asta?

- SIDA II a fost o boală umană cu mult înainte de Hegira, a zis Johnny. Anihila sistemul imunitar. Acest... virus... funcționează similar cu o IA. În mai puțin de o secundă se infiltrează în sistemele de securitate și lansează programe fașocite letale împotriva gazdei... chiar împotriva IA. Împotriva mea.

- Nu era posibil să fi contractat virusul acesta în mod natural?

Johnny a zâmbit.

- Imposibil. Este comparabil cu a întreba o victimă împușcată dacă nu cumva a căzut pe glonț.

Am strâns din umeri.

- Uite care-i treaba, dacă dorești un expert în IA sau în date de rețea, nu te-ai adresat cui trebuie. În afară de faptul că accesez sfera ca douăzeci de miliarde de alți prostovani, nu cunosc absolut nimic despre lumea-fantomă.

Folosisem în mod deliberat vechea denumire, ca să văd dacă-i stârnesc vreo reacție.

- Știu, a spus Johnny la fel de calm. Nu asta doresc eu să faci.

- Dar ce dorești să faci?

- Să află cine m-a adus aici și m-a ucis. Și de ce.

- Bine. De ce crezi că omorul s-a petrecut tocmai aici?

- Fiindcă aici am recâștigat controlul cibridului meu, când am fost... reconstituit.

- Vrei să spui că cibridul ți-a fost scos din funcțiune, în timp ce virusul te-a distrus?

-Da.

- Și asta cât a durat?

- Moartea mea? Aproape un minut, înainte să-mi poată fi activată personalitatea de rezervă.

Am râs. Mi-a fost imposibil să mă abțin.

- Ce este atât de amuzant, doamnă Lamia?

- Conceptul tău despre moarte, am spus. Ochii maronii păreau triști.

- Poate că pe tine te amuză, însă n-ai idee ce înseamnă... un minut de... deconectare pentru un element al TehNucleului. Sunt eoni de timp și informații. Milenii de necomunicare.

- Mda, am spus, capabilă să-mi rețin lacrimile fără prea mult efort. Și ce-a făcut trupul tău, cibridul tău, pe când tu schimbai benzile cu personalități?

- Bănuiesc că a fost în comă.

- Nu se poate descurca autonom?

- Ah, ba da, totuși nu și în cazul unei căderi generale de sistem.

- Și unde ți-ai revenit?

- Poftim?

- Când ai reactivat cibridul, unde se afla el? Johnny a încuviințat, înțelegând. A indicat un bolovan aflat la mai puțin de cinci metri de teleproiector.

- Zăcea acolo.

- De partea asta sau de cealaltă?

- De cealaltă.

M-am dus acolo și am examinat locul. Nici o pată i le sânge. Nici un bilet. Mici o armă a crimei zăcând în preajmă. Nici măcar o urmă de picior sau o indicație a faptului că trupul lui Johnny zăcuse acolo pentru eternitatea aceea de un minut. O echipă de legiști a poliției ar fi putut să descifreze volume întregi în indiciile microscopice și biotice lăsate acolo, dar cu nu puteam să văd decât piatră goală.

- Dacă ți-ai pierdut memoria cu adevărat, am ros-i it, de unde știi că altcineva a venit aici cu tine?

- Am accesat înregistrările teleproiectorului.

- Te-ai gândit cumva să verifici persoana misterii-(>asă, ori numele ei, pe contul cârdului universal?

- Amândoi ne-am teleproiectat pe cârdul meu, a răspuns Johnny.

- Nu era decât o singură persoană suplimentară? -Da.

Am încuviințat. Înregistrările teleproiectorului ar rezolva toate crimele interplanetare, dacă portalurile ar însemna realmente teleportare; înregistrările datelor de transport ar putea recrea subiectul până la ultimul gram și folicul. Un teleproiector este însă în esență pur și simplu o ruptură grosolană deschisă în continuumul spațiu/timp de o singularitate sincronizată în fază. În cazul în care criminalul teleproiectat nu-și folosește propriul card, singurele date de care dispunem sunt originea și destinația.

- De unde v-ați teleproiectat? am întrebat.

- De pe Tau Ceti Central.

- Ai codul portalului?

- Bineînțeles.

- Haide să mergem acolo și să terminăm conversația asta, i-am spus. Locul de-aici pute de-ți ia nasul pe sus.

TC2, porecla străveche pentru Tau Ceti Central, este cu certitudine planeta cea mai aglomerată din Web. Pe lângă populația sa de cinci miliarde de oameni care-și caută un locșor pe o suprafață mai mică decât jumătate din uscatul Vechiului Pământ, planeta are o ecologie de inel orbital care adăpostește încă o jumătate de miliard de suflete. TC2 nu este numai capitala i Hegemoniei și sediul Senatului, ci și nodul afacerilor I pentru Webcomerț. Evident, numărul portalului pe care-l găsisese Johnny ne-a adus la un terminex cu șase SotC de portaluri în unul dintre cele mai mari

turnuri j din Noua Londră, unul dintre cartierele cele mai mari j și mai vechi ale orașului.

- La dracu\ am spus, haide să bem ceva. Lângă terminex erau mai multe baruri și am ales \

vinul relativ liniștit: o tavernă ce simula interiorul unei corăbii, întunecată, răcoroasă, cu mult lemn fals și; alamă. Am comandat o bere. Când lucrez la un caz, niciodată nu beau tărie și nici nu iau Flashback. Uneori mă gândesc că nevoia de autodisciplină este cea care mă menține în afaceri.

Johnny a comandat tot o bere, neagră, germană îmbuteliată pe Vectorul Renaștere. M-am pomenit] întrebându-mă ce vicii putea să aibă un cibrid. Am spv hyperion

- Ce altceva ai mai descoperit înainte de a veni la mine?

Tânărul și-a desfăcut mâinile.

- Nimic.

- Căcat, am rostit cu respect. Mă iei peste picior. Dispunând de toate puterile unei IA, nu poți urmări unde a fost și ce a făcut cibridul tău pentru câteva zile înainte de... accident?

- Nu. Johnny a sorbit din bere. Mai precis, aș putea, dar există motive importante pentru care nu doresc ca tovarășele mele IA să afle că investighez.

- Suspectezi pe vreuna dintre ele?

În loc să-mi răspundă, Johnny mi-a întins un extras după cheltuielile făcute pe cârdul lui universal.

- Amnezia cauzată de uciderea mea a lăsat cinci /ile standard neînregistrate. Acestea sunt cheltuielile din intervalul respectiv.

- Mi s-a părut c-ai spus c-ai fost deconectat numai un minut.

Johnny și-a scărpinat obrazul cu un deget.

- Am avut norocul să pierd doar datele din cinci zile, mi-a răspuns.

I-am făcut semn chelnerului uman și am comandat încă o bere.

- Uite cum stă treaba, Johnny... sau indiferent cine ai fi, am rostit, eu nu voi putea niciodată să abordez (azul ăsta dacă nu știu mai multe despre tine și despre situația ta. De ce ar dori cineva să te ucidă, dacă știe că vei fi reconstruit?

- Eu văd două motive posibile, a răspuns el.

Am încuviințat și am spus:

- Unul ar fi să se creeze doar pierderea de memorie care a și fost obținută în cele din urmă. Asta ar sugera că, indiferent ce anume ar dori ucigașul să uiți, faptul cu pricina s-a petrecut ori a ajuns în atenția ta aproximativ în ultima săptămână. Care-i al doilea motiv?

- De a-mi trimite un mesaj, a zis Johnny. Atât doar că nu știu care este mesajul. Sau de la cine.

- Știi cine ar fi vrut să te ucidă? -Nu.

- Nu ai absolut nici o bănuială?

- Nici una.

- Majoritatea crimelor, i-am spus, sunt acțiuni cauzate de furie bruscă, fără minte, comise de o persoană pe care victima o cunoaște bine. O rudă... Un prieten sau un

iubit... De obicei, marea parte a crimelor premeditate sunt întreprinse de persoane apropiate victimelor.

Johnny n-a comentat. Pe chipul lui exista ceva ce mi se părea incredibil de atrăgător - un soi de forță masculină combinată cu o conștiință de sine feminină. Poate că de vină erau ochii lui.

- IA-urile au familii? am întrebat. Vendete? Ciondăneli? Certuri de îndrăgostiți?

- Nu. A surâs ușor. Există într-adevăr un fel de aranjamente cvasifamiliale, totuși ele nu implică nici una dintre cerințele de sentimente sau responsabilități pe care le exhibă familiile oamenilor. „Famiiliile” IA-urilor sunt în esență grupe de cod, convenabile

pentru a arăta locul de origine al anumitor orientări de procesare.

- Așadar nu crezi că te-a atacat altă IA?

- Este posibil. Johnny și-a rotit paharul în mâini. Pur și simplu nu înțeleg de ce m-ar fi atacat prin intermediul cibridului meu.

- Fiindcă accesul ar fi fost mai ușor?

- Poate, însă complică lucrurile pentru agresor. Un atac în dataplanuri ar fi fost infinit mai letal. De asemenea, îmi este imposibil să văd vreo motivație pentru altă IA. Este lipsit de sens. Nu reprezintă vreo amenințare pentru nici una.

- De ce ai un cibrid, Johnny? Poate că dacă pricep rolul pe care-l joci tu, aș putea ajunge la o motivație.

A ridicat un covrig uscat și s-a jucat cu el.

- Am un cibrid... din unele puncte de vedere sunt un cibrid, fiindcă... funcția mea... este de a observa ființele umane și de a reacționa față de ele. Intr-o anumită măsură, eu însumi am fost om cândva.

M-am încruntat și am clătinat din cap. Deocamdată nimic din ce-mi zisese nu avea vreun sens.

- Ai auzit de proiectele de recuperare a personalității? m-a întrebat.

-Nu,

- Acum un an standard, când simurile FORȚĂ au recreat personalitatea generalului Horace Glen-non-Height, ca să deducă motivele pentru care a fost un general atât de sclipitor, a ținut pagina întâi a știrilor.

- Mda.

- Ei bine, eu sunt... sau am fost... un proiect de recuperare mai vechi și mult mai complicat. Nucleul personalității mele se baza pe un poet pre-Hegira de pe Vechiul Pământ. Foarte vechi. Născut în secolul al XVni-lea după Vechiul Calendar.

- Cum dracu' pot să reconstruiască o personalitate atât de îndepărtată în timp?

- Din scrieri, a răspuns Johnny. Din scrisorile lui. Jurnale. Biografii și lucrări critice. Mărturiile prietenilor. Dar în principal, pe baza versurilor lui. Simul recrează ambientul, introduce factorii cunoscuți și pornește în sens invers de la produsele de creație. Voila - un nucleu de personalitate! Grosolan la început, însă, până ce am apărut eu, relativ rafinat. Prima noastră tentativă a fost un poet din secolul XX pe nume Ezra Pound. Personalitatea lui a fost încăpățânată până la limita absurdului, cu prejudecăți mai presus de rațiune și funcțional nebună. Am avut nevoie de un an de

reglaje și acordări înainte de a descoperi că personalitatea era corectă; omul fusese un sonat. Un geniu, dar sonat.

- Și după-aceea ce se-ntâmplă? am întrebat. Îți construiesc personalitatea în jurul unui poet mort, perfect, și apoi?

- Personalitatea devine modelul pe care este crescută IA, a spus Johnny. Cibridul îmi permite să-mi îndeplinesc rolul în comunitatea dataplanurilor.

- Ca poet?

Johnny a zâmbit iarăși.

- Mai degrabă ca poem, a zis el.

- Ca poem?

- O operă neîntreruptă de artă... totuși nu în sensul uman. Un puzzle, poate. O enigmă variabilă, care, ocazional, oferă idei neobișnuite în direcții de analiză mai serioase.

- Nu pricep, am spus.

- Probabil că nici nu contează. Mă îndoiesc foarte tare că... rolul meu... ar fi fost cauza atacului.

- Și care crezi că ar fi fost cauza?

- Habar nu am.

Am simțit că cercul se închidea.

- Bine, am spus. O să încerc să aflu ce ai făcut și cu cine ai fost în timpul celor cinci zile pierdute. În afară de extrasul de cont, mai există ceva ce crezi i ă-mi poate fi de ajutor?

Johnny a scuturat din cap.

- Știi, desigur, de ce este important pentru mine să cunosc identitatea și motivul atacatorului meu?

- Normal, am răspuns, fiindcă poate încerca din nou să te omoare.

- Exact.

- Cum te pot contacta dacă am nevoie de tine? Johnny mi-a întins un cip de acces.

- E o linie sigură? am întrebat.

- Foarte.

- Bine. O să te caut, dacă și când obțin ceva informații.

Am ieșit împreună din bar și am pornit spre terminex. El tocmai se îndepărta de mine, când am an ță făcut trei pași iuți și l-am prins de braț. Era prima dată că îl atinsesem.

- Johnny, cum se numește poetul de pe Vechiul Pământ pe care l-au reînviat...

- Recuperat.

- Cum vrei să-i zici... Cel pe baza căruia ți-au construit personalitatea IA.

Cibridul arătos a șovăit. Am observat că genele lui erau foarte lungi.

- În ce fel poate fi important lucrul acesta? m-a întrebat.

- Cine poate să știe ce anume este și ce nu este important?

El a aprobat.

- Keats, mi-a răspuns. Născut în anul 1795 d.Hr., mort de tuberculoză în anul 1821.

John Keats.

Urmărirea cuiva printr-o serie de teleproiectări este aproape al dracu' de imposibil. Mai ales când dorești să rămâi nedetectat. Polițiștii din Web o pot face, dacă alocă misiunii vreo cincizeci de agenți, plus jucările de înaltă tehnologie, exotice și al naibii de scumpe, ca să nu mai amintesc de cooperarea Autorității de Tranzit. Pentru un investigator acționând de unul singur, sarcina este ca și imposibilă. În același timp, pentru mine era destul de important să văd unde mergea noul meu client.

Johnny n-a privit în urmă, când a traversat piațeta terminexului. M-am pitit după cel mai apropiat chioșc și l-am privit prin imagul meu portabil cum a tastat un cod pe un diskey manual, și-a introdus cărdul, apoi a pășit prin dreptunghiul luminos.

Utilizarea diskeyului manual însemna probabil că se îndrepta către un portal de acces general, deoarece codurile pentru teleproiectoare private sunt imprimate de obicei pe cipuri confidentiale. Grozav! Redusesem destinația la aproximativ două milioane de portaluri de pe vreo sută cincizeci de planete Web și de două ori mai puțini sateliți.

Cu o mână am tras „căptușeala” roșie din tren-< iul meu, în timp ce am apăsât butonul de redare al i magului și am privit amplificarea secvenței cu dis-keyul. Am scos și o șapcă roșie asortată la noua mea jachetă roșie și mi-am înclinat cozorocul mult peste lață. Traversând rapid piațeta, mi-am interogat coma-j^enda despre codul de transfer din nouă cifre pe care-l văzusem pe imag. Știam că primele trei cifre însemnau planeta Tsingtao-Hsishuang Panna - memorasem toate prefixele planetare -, iar după o clipă mi s-a spus că acel cod de portal ducea la un cartier reziden-(ial din orașul Prima Expansiune de pe Wansiehn.

M-am grăbit spre prima cabină deschisă și m-am icleproiectat acolo, ieșind într-o piațetă terminex pavată i u cărămizi tocite. Prăvălii orientale străvechi se reze-mau una de cealaltă, cu streșinile acoperișurilor pagodă uarnând deasupra străzilor laterale înguste. Oamenii se îmbulzeau în piață sau stăteau în praguri și, chiar «lacă majoritatea celor pe care îi vedeam în jur erau în mod evident descendenți ai exilaților Zborului Lung

care colonizaseră THP, mulți erau extraplantari. Aerul mirosea a vegetație străină, a canalizare și orez gătit.

- La dracu', am murmurat.

În piațetă erau alte trei portaluri teleproiectoare și nici unul nu era folosit constant.

Johnny s-ar fi putut teleproiectat imediat.

În loc să mă teleproiectez înapoi pe Lusus, am petrecut câteva minute examinând piața și străzile laterale. Pilula de melanină pe care o înghițisem acționase deja și eram o tânără negresă - sau negru, era greu de precizat din cauza jachetei roșii proeminente, la modă, și a vizorului polarizat, plimbându-mă nepăsător în vreme ce fotografiam cu imagul meu turistic.

Granula de urmărire pe care o dizolvasem în a doua bere germană a lui Johnny avusese timp suficient să acționeze. Microsporii vizibili în UV aproape că atârnav în aer - aș fi putut realmente urmări dăra expirațiilor lăsate de cibrid. Am găsit o amprentă palmară galben-strălucitor pe un perete negru (bin înțeles, galben-strălucitor pentru vizorul meu speci echipat, fiindcă în afara spectrului UV era

invizibilă) după care am pornit după urma de pete vagi, acolo unde hainele saturate atinseseră tarabele sau piatra.

Johnny mânca într-un restaurant cantonez, la m puțin de două cvartale de piațeta terminex. Mâne rurile prăjite miroseau delicios, dar m-am abținut să intru; am examinat prețurile tarabelor cu cărți de p stradă și m-am târduit în piață timp de o oră, înainte ca el să termine, să revină în piațetă și să se tel proiecteze. De data aceasta a folosit un cip cod - portal privat, cu siguranță, poate o reședință privată - și eu mi-am asumat două riscuri, folosindu-mi cârdul pește-pilot pentru a-l urmări. Două riscuri, pentru că, mai întâi, cârdul este complet ilegal și într-o bună zi mă va costa autorizația dacă voi fi prinsă - mai puțin probabil, în cazul în care continui să utilizez cipurile mutabile înspăimântător de scumpe, însă perfecte din punct de vedere estetic ale lui Daddy Silva - și, în al doilea rând, pentru că aveam peste cincizeci la sută șanse să nimeresc în livingul casei lui (ohnny... o situație din care niciodată nu scapi cu ușurință, doar dând din gură.

Nu era livingul lui. Chiar înainte să fi zărit indicatoarele străzilor, am recunoscut apăsarea suplimentară și familiară a gravitației, lumina slabă cu nuanța hronzului, izul de ulei și ozon din aer, și am știut că eram acasă, pe Lusus.

Johnny se teleproiectase într-un turn rezidențial privat de securitate medie, într-unui dintre Stupii Bergson. Poate că de aceea îmi alesese agenția - eram aproape vecini, fiind la mai puțin de șase sute de kilometri depărtare.

Cibridul nu se zărea nicăieri. Am pornit cu pas lerm, ca să nu alertez vreo securitate video preprogrămată să acționeze în fața celor care hoinăreau fără i reabă. Nu exista un registru de adrese ale locatarilor, nici numere sau nume pe ușile apartamentelor și nici vreun listing accesibil prin comagendă. Am apreciat i i în Stupul Bergson Est existau în jur de douăzeci de mii de cubiculumuri rezidențiale.

Indicatoarele păleau, pe măsură ce cultura de spori murea, dar a fost nevoie să încerc numai două dintre coridoarele radiale înainte să găsesc o urmă. Johnny locuia destul de departe, într-o aripă cu podea de sticlă, deasupra unui lac de metan. Zăvorul palmar al ușii lui arăta o amprentă vag strălucitoare, care se stinge repede. Mi-am folosit sculele de spărgător ca să citesc încuietura, după care m-am teleproiectat acasă.

Trăgând linie, îmi văzusem clientul ieșind să mănânce într-un restaurant chinezesc, apoi revenind acasă pentru noapte. Făcusem destule pentru o zi.

BB Surbringer era expertul meu în IA. BB lucra în departamentul Management înregistrări și Statistici al Hegemoniei și-și petrecea majoritatea vieții întins într-o cușetă de imponderabilitate cu vreo șase microsonde ieșindu-i din țeastă, în timp ce era conectat cu alți birocrați din dataplanuri. Îi cunoscusem în-colegiu, pe când era o cibervomă pură, un hacker de a douăzecea generație, șuntat cortical la doisprezece ani standard. Adevăratul lui nume era Ernest, dar își câștigase porecla BB în vreme ce ieșea cu prietenaj mea, Shayla Toyo. Shayla îl văzuse dezbrăcat la a doua lor întâlnire și nu se putuse opri din râs vreund de o jumătate de oră: Ernest era - și este - înalt de doi metri, însă greutatea lui nu atinge nici cincizeci de kilograme. Shayla zicea că avea niște fese ca două litere B și - așa cum se întâmplă cu majoritatea lucrurilor răutăcioase - porecla prinsese.

L-am vizitat în unul dintre monoliții fără ferestre .ii funcționarilor de pe TC2. Pentru BB și cei de teapa lui nu existau turnuri pierdute prin nori.

- Hopa, Brawne, a spus el, cum se face că devii expertă în informatică la bătrânețe? Ești prea babă ca să-ți găsești o slujbă adevărată.

- Vreau doar să aflu despre IA-uri, BB.

- Doar unul dintre cele mai complexe subiecte din universul cunoscut, a suspinat el, privindu-și cu regret șuntul neural deconectat și sondele metacorticeale.

Cibervomele nu se decuplează niciodată, dar anga-I ații guvernamentali sunt obligați s-o facă la orele de masă. BB semăna cu majoritatea cibervomelor în senul că nu se simțea niciodată în largul lui făcând schimb <le informații atunci când nu călărea un talaz de date.

- Ia zi, ce vrei să știi? m-a întrebat.

- De ce s-au retras IA-urile? Trebuia să încep de undeva.

BB și-a rotit mâinile una în jurul celeilalte.

- Au spus că aveau alte proiecte care nu erau compatibile cu imersiunea totală în afacerile Hegemoniei - a se citi „ale oamenilor”. Adevărul este că nimeni nu știe motivul real.

- Totuși continuă să fie în jurul nostru. Continuă s.l administreze diverse chestii.

- Bineînțeles. Sistemul n-ar putea funcționa fără Ic. O știi și tu, Brawne. Nici chiar Totalitatea n-ar putea funcționa fără managementul configurațiilor '>warzschild în timp real realizat de IA...

- Bine, am intervenit oprindu-l înainte de a se pierde în jargonul cibervomelor, dar care sunt „celelalte proiecte” ale lor?

- Nimeni nu știe. Branner și Swayze de la ArtIntel Corp cred că IA-urile se ocupă cu evoluția conștiinței la scară galactică. Știm că ele au propriile lor sonde cosmice, aflate în Pustietate mult mai departe decât...

- Ce-i cu cibrizii?

- Cibrizii? BB se sculă în capul oaselor și păru interesat pentru prima dată. De ce pomenești de cibrizi?

- De ce ești surprins că am pomenit de ei, BB? Cu un gest absent, și-a frecat soclul șuntului.

- În primul rând, majoritatea oamenilor au uitat de existența lor. Acum două secole, era o alertă generală și se spunea că oamenii artificiali vor prelua una sau alta, însă în prezent nimeni nu se gândește la ei. În plus, chiar ieri am găsit un buletin informațional de anomalii, care anunța că cibrizii dispar.

- Dispar?

Venise rândul meu să mă îndrept, plină de atenție

- Adică sunt retrași. IA-urile obișnuiau să mențină în Web în jur de o mie de cibrizi licențiați. Cam jumătate dintre ei aveau sediul chiar aici, pe TC2J Recensământul de săptămâna trecută arăta că două treimi dintre ei au fost rechemati în ultima lună sa cam așa.

- Ce se-nțămplă când o IA își recheamă cibridul?

- Nu știi. Cred că sunt distruși. IA-urilor nu place risipa, de aceea bănuiesc că materialul geneti este cumva reciclat.

- De ce sunt reciclați?
- Nu știe nimeni, Brawne, dar în același timp cei mai mulți dintre noi nu știm de ce IA-urile fac majoritatea lucrurilor pe care le fac.
- Experții le văd - pe IA-uri - ca pe o amenințare?
- Glumești? Poate că asta era valabil acum vreo șase sute de ani. Cu două secole în urmă, Secesiunea ne-a făcut suspicioși. Însă dacă ele ar fi dorit să-i facă rău omenirii, ar fi putut s-o facă cu mult mai devreme. Posibilitatea ca IA-urile să se întoarcă împotriva noastră este cam tot atât de alarmantă, pe cât este posibilitatea ca animalele din ferme să se revolte.
- Atât doar că IA-urile sunt mai inteligente decât noi, am rostit.
- De acord, dar asta-i situația.
- BB, ai auzit vreodată despre proiecte de recuperare a personalității?
- Cum a fost chestia aia cu Glennon-Height? Sigur i ă da. Toată lumea a auzit. Eu chiar am lucrat așa ceva cu niște ani în urmă, la Universitatea Reichs. Acum însă sunt de domeniul trecutului. Nimeni nu se mai ocupă cu așa ceva.
- De ce?
- Iisuse, tu chiar n-ai habar de nimic, așa-i, Brawne? Toate proiectele de recuperare a personalității au fost niște eșecuri. Chiar și dispunând de cel mai bun control sim - iar ele au implicat rețeaua FORȚĂ KIT:SCO -, nu poți să influențezi cu succes toate variabilele. Șablonul personalității devine conștient de sine... nu doar conștient de sine, cum suntem noi, tu și eu, ci conștient de sine că este o personalitate conștientă de sine în mod artificial - iar asta duce la Bucle Paradoxe terminale și labirinturi nearmonice care duc drept în spațiul Escher.
- Tradu-mi, i-am spus.
- BB a oftat și a privit banda temporală albastru-au-rie de pe perete. Încă cinci minute și se termina ora obligatorie de masă. Se putea realătura lumii reale.
- În traducere, a spus el, personalitatea recuperată se dezintegrează. Înebunește. O ia razna. Se țicnește.
- Toate personalitățile pătesc asta?
- Toate.
- Totuși IA-urile continuă să fie interesate de proces?^
- Da? Cine zice asta? Ele n-au făcut niciodată vreo} asemenea recuperare. Toate eforturile de recuperare de care am auzit vreodată au fost derulate de oa meni... în general proiecte universitare eșuate. Savan cu creiere moarte care au cheltuit averi în încercar* de a reînvia creiere moarte de savanți.
- M-am silit să surâd. Mai aveam trei minute p: ce el se putea reconecta.
- Toate personalitățile recuperate au primit cib ' telecomandați?
- Nu. Cine ți-a băgat așa ceva în cap? Nici unj n-a primit. Nu puteau funcționa.
- De ce?
- Pur și simplu, beleau simstimul. În plus, ave nevoie de un stoc de clone perfecte și de un ambie interactiv precis până la ultimul detaliu. Vezi tu, p toaico, o personalitate recuperată trebuie lăsată trăiască în lumea ei, prin intermediul simului la scară naturală, iar apoi strecuri câteva întrebări, folosindu-te de vise ori scenarii

interactive. Dacă scoți o personalitate din realitatea simului și-o aduci în timpul lent...

Acela era termenul vechi de o eternitate al ciber-vomelor pentru... scuzați expresia... lumea reală.

- ...nu faci altceva decât s-o împingi spre a lua-o razna mai devreme, a terminat el. Am clătinat din cap.

- Da, bine, mulțumesc, BB.

Am pornit către ușă. Mai rămăseseră treizeci de secunde înainte ca vechiul meu prieten din colegiu să poată scăpa de timpul lent.

- BB, am spus fulgerată de o idee, ai auzit vreodată despre o personalitate recuperată de la un poet de pe Vechiul Pământ pe nume John Keats?

- Keats? Ah, sigur că da, în lucrarea mea din anul întâi am făcut o mulțime de referiri la cazul acela. Proiectul a fost realizat cu vreo cincizeci de ani în urmă de Marti Carollus, la Noul Cambridge.

- Și ce s-a-ntâmpnat?

- Ca de obicei: personalitatea a intrat în Buclă Paradoxală. înainte de a se dezintegra, a murit însă de moarte sim reală. De o boală străveche.

BB s-a uitat la ceas, a zâmbit și și-a ridicat șutul. înainte de a-l introduce în soclul din craniu, m-a privit din nou, aproape euforic.

- Acum îmi amintesc, a rostit el prin surâsul său visător, era tuberculoză.

Dacă societatea noastră ar fi optat vreodată pentru abordarea orwelliană de tip Big Brother, instrumentul ales pentru oprimare ar fi trebuit să fie siajul creditului. Într-o economie lipsită complet de lichidități, cu doar un vestigiu de piață neagră de tip barter, activitățile oricărei persoane puteau fi urmărite în timp real prin monitorizarea siajului lăsat de creditul cârdului său universal. Existau legi stricte ce protejau confidențialitatea cârdului, totuși legile aveau prostul obicei de a fi ignorate sau abrogate atunci când impulsul societății se transforma într-un brânci totalitarist. Siajul creditului lui Johnny pentru perioada de cinci zile care dusesse la uciderea lui arăta un individ cu deprinderi regulate și cheltuieli modeste. înainte de a porni pe pista extrasului de cont, petrecusem două zile plictisitoare, urmărindu-l pe Johnny însuși.

Date: Locuia singur în Stupul Bergson Est. O' verificare de rutină a arătat că locuia acolo de aproximativ șapte luni locale - mai puțin de cinci luni standard. Dimineața, lua micul dejun la o cafenea locală, apoi se teleproiecta pe Vectorul Renaștere, unde lucra aproximativ cinci ore, efectuând o cerceț tare/documentare în arhivele tipărite, după aceea lua un prânz ușor la vreo dugheană din curte, după care, urma încă o oră sau două în bibliotecă, încheiate prin teleproiectarea acasă, pe Lusus, ori la vreun local favorit de pe altă planetă. La ora 22, era în cubiculumul său. Se teleproiecta mai mult decât un angajat lusu-* sean mediu din clasa de mijloc, dar altfel programul lui era complet plictisitor. Extrasele de cont confirmă că respectase programul în săptămâna când fusese ucis, cu adăugarea câtorva cheltuieli suplimentare - într-o zi pantofi, în alta produse de băcănie - și o oprire într-un bar de pe V Renaștere în ziua „ucidării” sale.

Am cînat împreună într-un restaurant mic de pe strada Dragonul Roșu, lângă portalul Tsingtao-Hsis-huang Panna. Mîncarea era foarte fierbinte, foarte picantă și foarte bună.

- Cum merge? m-a întrebant.

- Perfect. Sunt mai bogată cu o mie de mărci față de clipa cînd ne-am întîlnit și am găsit un restaurant cantonez bun.

- Mă bucur că banii mei sunt dirijați spre lucruri importante.

- Apropo de banii tăi... de unde provin ei? Nu poți câștiga cine știe ce, pierzînd vremea într-o bibliotecă de pe Vectorul Renaștere.

Johnny a ridicat o sprînceană.

- Trăiesc de pe urma unei mici... moșteniri.

- Sper că nu-i prea mică. Vreau să fiu plătită.

- Va fi suficientă pentru scopurile noastre, doamnă Lamia. Ai descoperit ceva interesant?

Am strîns din umeri.

- Spune-mi ce faci în biblioteca aia.

- Este posibil să fie relevant?

- Da, este posibil.

M-a privit straniu. Ceva din ochii lui îmi înmuia genunchii.

- îmi amintești de cineva, a spus el încet.

dan) immons

- Serios? (Primită de la oricine altul, replica aceea m-ar fi determinat să plec imediat.) De cine?

- O... femeie pe care am cunoscut-o cîndva. De mult.

Și-a trecut degetele peste frunte, ca și cum, brusc, ar fi fost obosit sau amețit.

- Cum o chema?

- Fanny.

Cuvîntul fusese aproape șoptit.

Știam despre cine vorbea. John Keats avusese o logodnică pe nume Fanny. Iubirea lor însemnase o serie de frustrări romantice, care-l duseseră pe poet aproape de pragul nebuniei. Cînd murise în Italia, în singurătate, avînd alături doar un tovarăș de drum, sim-țindu-se abandonat de prieteni și de iubita lui, Keats ceruse ca scrisorile nedeschise ale lui Fanny și 0 șuviță din părul ei să fie înmormîntate alături de el.

Pînă în săptămîna aceasta, nu auzisem niciodată de John Keats; accesasem toate rahaturile astea cu comagenda.

- Așadar, am reluat, ce faci în bibliotecă? Cibrul și-a dres glasul.

- Caut un poem. Caut fragmente ale originalului.

- Ceva de Keats? -Da.

- N-ar fi mai ușor dacă l-ai accesa?

- Ba da, dar pentru mine este important să vă originalul... să-l ating.

M-am gîndit la asta.

- Despre ce-i vorba în poem?

El a zâmbit... sau cel puțin buzele lui au făcut-o. Ochii de culoarea alunei păreau neliniștiți.

- Se numește Hyperion. Este greu să descriu... despre ce-i vorba. Un eșec artistic, bănuiesc. Keats nu l-a terminat niciodată.

Mi-am împins farfuria într-o parte și am sorbit din ceaiul cald.

- Spui că nu l-a terminat niciodată. Asta nu înseamnă că tu nu l-ai terminat niciodată?

Privirea lui șocată trebuie să fi fost autentică... dacă nu cumva IA-urile erau actori desăvârșiți. Din câte știam eu, era perfect posibil.

- Doamne Dumnezeule, a spus el, eu nu sunt John Keats. Faptul că am o personalitate bazată pe un șablon recuperat nu mă face să fiu Keats, tot așa cum faptul că pe tine te cheamă Lamia nu face din tine un monstru. Au existat un milion de influențe care mă deosebesc pe mine de geniul acela sărman și trist.

- Spuneai că eu îți reamintesc de Fanny.

- Ca un ecou de vis. Ba chiar mai puțin. Ai luat medicație ARN pentru învățare?

-Da.

- Cu asta seamănă. Amintiri pe care le simți... găunoase.

Un chelner uman ne-a adus prăjiturile cu răvașe.

- Ai vreun interes în vizitarea adevăratei Hyperion? l-am întrebat.

- Ce-i asta?

- Planeta din Pustietate. Mi se pare că-i undeva dincolo de Parvati.

Johnny a părut derutat. Rupsesse prăjiturică, dar încă nu citise răvașul.

- Țin minte că fusese poreclită Planeta Poeților, am spus. Avea chiar și un oraș botezat cu numele tău... Keats.

Tânărul a scuturat din cap.

- Îmi pare rău, n-am auzit de locul acesta.

- Cum este posibil? IA-urile nu știu totul? Râsetul lui a fost scurt și tăios.

- Aceasta știe foarte puține.

Și-a citit răvașul: FERESTE-TE DE PORNIRILE BRUȘTE.

Mi-am încrucișat brațele.

- Știi ceva? Cu excepția scamatoriei ăleia cu holograma managerului de bancă, n-am nici o dovadă că ești ceea ce spui că ești.

- Dă-mi mâna.

- Mâna mea?

- Da. Oricare dintre ele. Mulțumesc. Johnny mi-a ținut mâna dreaptă între palmele lui.

Degetele îi erau mai lungi decât ale mele. Ale mele erau însă mai puternice.

- Închide ochii, mi-a spus. l-am închis. Nu a existat nici un fel de tranziție: acum stăteam în Lotusul Albastru de pe strada

Dragonul Roșu, iar în clipa următoare eram... nicăieri. Undeva. Gonind prin dataplanuri albastru-cenușii, plonjând în lungul autostrăzilor informaționale gal-ben-crom, trecând peste, pe sub și prin orașe uriașe de stocări strălucitoare ale informațiilor, zgârie-nori roșii placați în gheață neagră de securitate, entități simple de tipul conturilor personale sau fișierelor corporative luminând ca flăcările

rafinăriilor în noapte. Deasupra tuturor, la limita vizibilității, de parcă ar fi fost suspendate în spațiu distorsionat, atârnav greutățile gigantice ale IA-urilor, iar comunicațiile lor cele mai simple pulsau aidoma unor trăsnete violente și pârjolitoare pe toată lungimea orizonturilor infinite. Undeva în depărtare, aproape pierdut în labirintul de neon tridimensional care diviza o secundă infimă de arc din incredibila datasferă a unei planete mici, am simțit mai degrabă decât am văzut ochii Idânzi, de culoarea aluniei, așteptându-mă.

Johnny mi-a eliberat mâna. Mi-a rupt prăjiturică. Pe fâșia de hârtie dinăuntru scria: **INVESTEȘTE ÎNTELEPT ÎN PROIECTE NOI.**

- Iisuse, am șoptit. BB mă mai purtase prin dataplanuri, dar în absența șuntului neural experiența l'usese ca o umbră a acesteia. Era diferența dintre a privi holograma alb-negru a unui spectacol de artificii și a fi realmente acolo. Cum faci asta?

- O să avansezi mâine cu cazul? m-a întrebat. Mi-am recăpătat siguranța de sine.

- Mâine, i-am spus, intenționez să-l rezolv.

În sfârșit, poate nu chiar să-l rezolv, însă cel puțin să pun lucrurile în mișcare. Ultima operație din extrasul de cont al lui Johnny fusese în barul de pe V Renaștere.

Fuseam acolo în prima zi, bineînțeles, stătusem de vorbă cu câțiva clienți, deoarece nu exista un barman om, dar nu găsisem pe nimeni care să și-l reamintească pe Johnny. Mai fusem de încă două, ori, fără să am mai mult succes. Dar în a treia zi m-am întors decisă să stau până apărea ceva.

În mod clar, barul nu făcea parte din clasa celor din lemn și alamă în care mă dusesese Johnny pe TC2. Localul acesta era înghesuit la nivelul al doilea al unei clădiri dărăpănate dintr-un cartier sărac, la două cvartale de bibliotecă în care își petreceau zilele Johnny. Nu tocmai genul de loc în care să poposească în drum spre piațeta teleproiectorului, totuși exact genul de loc în care putea să ajungă dacă se întâlneau cu cineva în bibliotecă sau în afara ei... cineva care dorise să discute cu el între patru ochi.

Stătusem acolo de șase ore și începusem să mă plictisesc al dracului de alunie sărate și bere trezită, j când în local a intrat un vagabond bătrân. Nu s-a oprit în prag și nici n-a privit în jur, ci s-a dus drept către o măsuță din spate și a comandat un whisky | înainte ca ospătarul mec să se fi oprit complet. Am bănuț că era un obișnuit al barului. Când m-am alăturat lui la masă, mi-am dat seama că nu era chiar un vagabond, ci mai degrabă un exemplar din barba- 1 ții și femeile obosite pe care îi zărisem în prăvăliile

second-hand și la tarabele stradale din cartier. M-a privit și a mijit ochii obosiți.

- Pot lua loc?

- Depinde, surioară. Ce vinzi?

- Cumpăr. M-am așezat, mi-am pus halba de bere pe masă și i-am întins o fotografie bidimensională a l'ui Johnny intrând în cabina teleproiectoare de pe TC2. L-ai mai văzut pe tipu' ăsta?

Bătrânul a privit fotografia și a revenit cu atenția la whiskyul lui.

- Poate.

I-am făcut semn mecului să mai aducă un rând.

- Dacă l-ai văzut, e ziua ta norocoasă. Bătrânul a pufnit și și-a frecat cu dosul palmei i uleiele sure de pe obraji.

- Dacă-i așa, ar fi prima după mult, mult timp în pizda mă-sii. S-a concentrat asupra mea. Cât? Și pentru ce?

- Informații. Cât... depinde de ele. L-ai văzut? Am scos din buzunarul tunicii o bancnotă de cincizeci de mărci de pe piața neagră. -Da.

Bancnota a coborât pe masă, dar a rămas în mâna mea.

- Când?

- Marțea trecută. Marți dimineată.

Era ziua corectă. I-am împins bancnota și am scos alta de aceeași valoare.

- Era singur?

Bătrânul și-a umezit buzele.

- Stai să mă gândesc. Nu cred... nu, stătea acolo. A indicat o masă din spate. Mai era cu doi tipi. Unul din ei... de-aia mi-am și amintit.

- Ce anume?

Bătrânul și-a frecat degetul cel mare de arătător într-un gest care avea vechimea lăcomiei.

- Povestește-mi despre ceilalți doi, i-am spus.

- Bărbatul mai tânăr... ăsta din poză... era cu unu' din nebunii ăia cu natura, care poartă mantii. Ii vezi tot timpul la HTV. Ei și copacii lor.

Copaci?

- Un Templier? am rostit, uluită.

Ce ar fi căutat un Templier într-un bar de pe V Renaștere? Dacă-l urmărea pe Johnny, de ce și-ar fi purtat mantia? Ar fi fost ca și cum un ucigaș ar fi ieșit pe stradă să-și facă treaba, purtând un costum de clovn.

- Da, Templier. Avea mantie cafenie și-arăta oriental.

- Un bărbat?

- Da, și-am spus că era bărbat.

- Il poți descrie mai amănunțit?

- Nu. Un Templier, un nemernic înalt. Nu i-putut vedea fața prea bine.

- Și celălalt? Bătrânul a strâns din umeri. Am mai scos o bancnotă și le-am așezat pe amândouă lângă paharul meu.

- Au venit împreună? am întrebat. Toți trei?

- Nu... nu pot... Ba nu, stai! Mai întâi au venit omul tău și Templierul. Îmi amintesc c-am văzut mantia înainte să se fi așezat celălalt.

- Descrie-l pe celălalt bărbat.

Bătrânul a fluturat din mână spre mec și a mai comandat un rând. Mi-am folosit cârdul și chelnerul s-a îndepărtat pe deflectoare zgomotoase.

- Ca tine, a spus el. Așa cam ca tine.

- Scund? am întrebat. Brațe și picioare voinice? I In lususean?

- Da, așa cred. N-am fost niciodată acolo.

- Ce altceva?

- N-avea păr, a spus bătrânul. Doar o chestie ile-aia... cum îi zice?... cum obișnuia să poarte ne-poată-mea. O coadă de cal... de fapt o codiță.

S-a întins să ia banii.

- Mai am două întrebări. S-au certat?

- Nu. Nu cred. Vorbeau încet de tot. Locu-i destul de gol la ora aia.

- Cât era ora?

- Dimineată, pe la zece.

Coincidea cu codul de pe extrasul de cont..

- Ai auzit ceva din conversație? -Nț-

- Cine vorbea mai mult?

Bătrânul a luat un pahar și a încruntat fruntea, gânditor.

- La început, Templierul. Omul tău părea să i ispundă la întrebări. O dată, când m-am uitat la ei, mi-a părut surprins.

- Șocat?

- Nț, doar surprins. Ca și cum ăla-n mantie ar fi zis ceva la care nu se așteptase.

- Ai zis că Templierul a vorbit mai mult la început. După aceea, cine a vorbit mai mult? Omul meu?

- Nț, ăla cu codiță. Dup-aia au plecat.

- Toți trei?

- Nu. Omul tău și codiță.

- Templierul a rămas în urmă?

- Da. Așa cred. M-am dus la budă. Când m-am întors, nu cred că mai era acolo.

- Cei doi în ce pane au luat-o?

- Nu știu, ce dracu'! Nu eram prea atent. Beam și eu una mică, nu mă jucam de-a spionii!

Am încuviințat. Mecul s-a apropiat din nou, lând, dar i-am făcut semn să plece.

Bătrânul s-a strâmbat către spinarea lui.

- Deci nu se certau când au plecat? Nici un se al vreunei neînțelegeri sau că ăla l-ar fi silit pe celălalt să plece?

- Cine?

- Omul meu și codiță.

- Nț. Căcat... nu știu. A coborât ochii la banc notele din palma lui murdară și la whiskyul din pano de afișare al mecului, pricepând, poate, că n-avea s mai capete nici una, nici alta de la mine. Oricum de ce vrei să știi toate rahaturile astea?

- Il caut pe tip, am spus și am privit prin bar. L mese erau poate douăzeci de clienți. Cei mai mulți păreau obișnuiți ai localului din cartier. Dintre c (Je-aici crezi că este vreunul care să-i fi văzut? Sau altcineva care și-ar putea aminti cine a fost aici?

- Nț, a mormăit el inexpresiv.

Mi-am dat seama atunci că ochii bătrânului aveau exact culoarea whisky-ului pe care-l băuse.

M-am ridicat și am pus pe masă o ultimă bancnotă de douăzeci de mărci.

- Mulțumesc, prietene.

- Oricând, surioară.

Mecul rula spre el înainte ca eu să fi ajuns la ușă.

Am pornit către bibliotecă, m-am oprit în piațeta aglomerată a teleproiectorului și am rămas acolo un minut. Scenariul deocamdată: Johnny se întâlnise cu Templierul, sau fusese abordat de acesta, fie în biblio-i ecă, fie afară, când el sosise în cursul dimineții. Merseseră într-un loc retras, în bar, pentru a discuta, iar ceva ce spusese Templierul îl surprinsese pe Johnny. I În bărbat cu codiță - posibil un lususean - apăruse >i preluase conducerea conversației. Johnny și Codiță plecaseră împreună. La ceva timp după aceea, Johnny se teleproiectase pe TC2 și apoi se teleproiectase de acolo cu o altă persoană - posibil Codiță sau Templierul - pe Madhya unde cineva încercase să-l ucidă. Ka chiar îl ucisese.

Prea multe pete albe. Prea mulți „cineva”. Al dracu' le puține de arătat pentru o zi de muncă.

Mă întrebam dacă să mă teleproiectez sau nu înapoi pe Lusus, când comagenda mea a piuit pe frecvența de comunicații restricționată pe care i dădusem lui Johnny.

Vocea lui era răgușită.

- Doamnă Lamia, vino repede, te rog. Cred tocmai au încercat din nou. Să mă ucidă. Coordonatele care au urmat erau pentru Stup Bergson Est.

Am sprintat spre teleproiector.

Ușa cubiculumului lui Johnny era întredeschisă. Pe coridor nu se zărea nimeni, dinspre apartamen nu se auzea nici un zgomot. Indiferent ce anume petrecuse nu adusesese încă autoritățile.

Am scos pistolul automat al tatei din buzunai jachetei, am băgat un glonț pe țeava și din acee mișcare am activat raza laser de țintire.

Am intrat ghemuită, cu ambele brațe întinse; pun tul roșu a lunecat peste pereții întunecați și a dezvăluit o litografie ieftină pe peretele îndepărtat și un h mai sumbru, care duce în cubiculum. Foaierul e pustiu. Livingul și nișa media erau pustii.

Johnny zăcea pe podeaua dormitorului, cu cap rezemat de pat. Sângele îmbibase cearșaful. S-a str duit să se ridice și a căzut înapoi. Ușa glisantă din poia lui era deschisă și un vânt industrial puturos su înăuntru dinspre mallul deschis de dedesubt.

Am controlat singura debara, holul scurt, nișa bu țării și am revenit, pentru a ieși pe balcon. Pan rama era spectaculoasă din cuibul acesta cocoțat 1 două sute de metri pe zidul curbat al Stupului, privin în jos la cei zece sau douăzeci de kilometri ai

Tranșeei Mali. Acoperișul Stupului era o masă întunecată de 11 averse, la vreo sută de metri deasupra. Mii de lumini, holouri comerciale și neoane străluceau dinspre mail, contopindu-se în depărtare într-o pâclă electrică. 1 ânteietoare, pulsatorie.

Pe zidul acesta al Stupului existau sute de balcoane minilare, toate pustii. Cel mai apropiat se găsea la ilouăzeci de metri. Erau genul de dotări pe care agenților imobiliari le plăcea să le indice ca fiind un bonus - Dumnezeu știa că Johnny plătea probabil i leșul de mult în plus pentru o încăpere suplimentară -, însă balcoanele erau complet nepractice din i auza vântului puternic care se năpustea în sus, către ventilatoare, purtând obișnuitele gunoaie și fire de l>raf, ca și permanentul iz de ulei și ozon din Stup.

Mi-am pus pistolul la loc și m-am dus să văd ce l. tcea Johnny.

Tăietura era de la linia scalpului până la sprâncene, superficială, dar urâtă. El s-a ridicat în capul oaselor când am revenit din baie cu o fașă sterilă de absorbție și i-am apăsător pe rană.

- Ce s-a-nâmplat? am întrebat.

- Doi bărbați... așteptau în dormitor, când am intrat. Dezactivaseră alarmele de la ușa dormitorului.

- Ar trebui să ți se ramburseze impozitul plătit pe securitate, am comentat. După aceea, ce s-a-nâmplat?

- Ne-am luptat. Ei păreau că vor să mă târască spre ușă. Unul dintre ei avea un injector, dar am izbutit să îl arunc din mână.

- Ce i-a determinat să plece?

- Am activat alarmele interne ale locuinței.

- Nu și securitatea Stupului?

- Nu. Nu am vrut s-o implic.

- Cine te-a lovit? Johnny a surâs stingherit.

- Eu singur. Mi-au dat drumul și i-am urmărit. Am izbutit să mă împiedic de noptieră și să mă lovesc de ea în cădere.

- O încăierare lipsită de pricepere de ambele părți, am spus.

Am aprins o veioză și am examinat covorul până am găsit fiola în locul unde se rostogolise sub pat. Johnny a privit-o ca pe un șarpe veninos.

- Ce bănuiești? l-am întrebat. Alt SIDA II? El a încuviințat din cap.

- Cunosc un loc unde ne-o pot analiza, am zisi Bănuiala mea este că nu-i decât un hipnotranchilizant. Doreau doar să te ia cu ei... nu să te omoare.

Johnny a ridicat fașa de pe rană și s-a strâmba Sângele continua să-i curgă.

- De ce ar fi vrut cineva, oricine, să răpească ciberid?

- Tu ar trebui să-mi spui asta. Încep să cred așa-zisa crimă a fost doar o tentativă eșuată de răpir

Johnny a mai scuturat o dată din cap.

- Vreunul dintre bărbați avea o codiță? l-am între

- Nu știu. Purtau fesuri și măști osmotice.

- Vreunul dintre ei era îndeajuns de înalt pentru a fi un Templier, sau îndeajuns de voinic pentru a li un lususean?

- Un Templier? Johnny era surprins. Nu. Unul era de înălțimea mijlocie din Web.

Cel cu fiola ar fi putut să fie lususean. Era destul de voinic.

- Așadar te-ai luptat cu mâinile goale cu un tâlhar lususean. Deții bioprocesoare sau implanturi de amplificare despre care nu știu?

- Nu. Eram pur și simplu înnebunit de furie. L-am ajutat să se ridice în picioare.

- Deci IA-urile se înfurie?

- Eu da.

- Haide, i-am spus, știu o clinică medicală automată care acordă reduceri. După aceea vei locui cu mine o vreme.

- Cu tine? De ce ?

- Fiindcă ai avansat de la nevoia simplă pentru un detectiv, i-am replicat. Acum ai nevoie de un bodyguard.

Cubiculumul meu nu era înregistrat ca apartament în schema de zonare a Stupului; preluasem mansarda renovată a unui antrepozit de la un prieten ii meu care o ştersese, urmărit de cămătari. Prietenul meu decisese, destul de târziu în viaţă, să emigreze în una dintre coloniile Pustietăţii, iar eu căpătasem < > ofertă bună pentru un loc aflat la numai un kilometru pe coridor de biroul meu. Mediul era cam aspru şi uneori zgomotele dinspre docurile de încărcare puteau acoperi conversaţiile, dar îmi oferea un spaţiu de zece ori mai mare decât cel dintr-un cubiculum normal şi-mi puteam folosi ganterele şi echipamentul de exerciţii chiar acasă.

Johnny a părut în mod sincer atras de locuinţă şi a trebuit să mă admonestez în gând să nu mai fiu atât de încântată. În ritmul ăsta, în scurt timp aveam să folosesc ruj şi fard de corp pentru cibrid.

- Ia zi, de ce locuieşti pe Lusus? l-am întrebat. Cei mai mulţi extraplanetari consideră gravitaţia o neplăcere şi decorul monoton. În plus, materialele pe care le examinezi tu se află în biblioteca de pe V Renaştere. De ce tocmai aici?

Am constatat că-l priveam şi ascultam foarte atentă când mi-a răspuns. Avea părul pieptănat cu cărare pe mijloc, de unde cobora în cărlionţi roşcat-maronii până pe guler. Obişnuia să-şi sprijine obrazul în pumn în timp ce vorbea. Mi-a atras atenţia faptul că dialectul lui era de fapt non-dialectul cuiva care a învăţat perfect o limbă nouă, însă fără scurtăturile leneşe ale nativilor. Iar îndărătul cuvintelor sale exist o cadenţă legănată ce-mi amintea tonul unui spărgător pe care-l cunoscusem şi care crescuse pe Asquith, planetă tăcută şi provincială din Web, colonizată imigranţi ai Primei Expansiuni veniţi din fostele In: lele Britanice.

- Am locuit pe multe planete, a spus el. Scop meu este de a observa.

- Ca poet?

A negat, a făcut o grimasă şi şi-a atins uşor copcii hyperion

- Nu. Eu nu sunt un poet. El a fost.

În ciuda circumstanţelor, Johnny deţinea o energie şi o vitalitate pe care le zărisem la puţini bărbaţi. Era greu de descris, totuşi văzusem încăperi pline de personaje foarte importante care se rearanjau pentru .l orbita în jurul unor personalităţi ca a lui. Nu era vorba numai despre reticenţa şi sensibilitatea lui, ci tlespre o intensitate pe care o emana chiar şi atunci când doar observa.

- Tu de ce locuieşti aici? m-a întrebat.

- Aici m-am născut.

- Da, dar ţi-ai petrecut anii copilăriei pe Tau Ceti Central. Tatăl tău a fost senator. Nu am spus nimic.

- Mulţi se aşteptau să intri în politică, a spus el. Te-a convins sinuciderea tatălui tău?

- N-a fost sinucidere, i-am răspuns. -Nu?

- Aşa au afirmat toate reportajele şi ancheta oficială, am spus inexpressiv, însă greşeau. Tata nu şi-ar fi pus niciodată capăt zilelor.

- Aşadar a fost o crimă? -Da.

- În ciuda faptului că nu s-a găsit nici un motiv sau indiciu al unui suspect?

-Da.

- înțeleg, a zis Johnny. Lumina galbenă a lămpilor de pe docul de încărcare pătrundea prin geamurile prăfuite și făcea ca părul lui să sclipească precum cuprul abia lustruit. Îți place să fii detectiv?

- Când o fac bine, am răspuns. Ți-e foame? -Nu.

- Atunci îți propun să ne odihnim. Poți să te culci pe canapea.

- Și o faci bine deseori? m-a întrebat. Mă refer la activitatea de detectiv...

- O să vedem mâine.

Dimineață, Johnny s-a teleproiectat pe Vectorul Renaștere la ora obișnuită, a așteptat un moment în piațetă, apoi s-a teleproiectat spre Muzeul Vechilor Coloniști de pe Sol Draconi Septem. De acolo a sărit la terminexul principal de pe Nordholm și de acolo la Crângul lui Dumnezeu, planeta Templierilor.

Stabilisem graficul din timp și-l așteptam pe V R naștere, stând retrasă în umbra colonadei.

Un bărbat cu codiță a fost al treilea după Johnny. Nu era nici o îndoială că era lususean; cu paloarea specifică Stupilor, cu mușchii, masa corporală și mersul arrogant putea să fi fost un frate de-al meu de mult pierdut.

Nu i-a aruncat nici o privire lui Johnny, dar mi-am dat seama că a fost surprins când cibridul a ocolit către portalurile de plecare în exterior. Am rămas locului și nu i-am întrezărit cârdul decât fugăr, însă aș fi pus prinsoare pe oricât că era un trasor.

Codiță a fost prudent în Muzeul Vechilor Coloniști, păstrându-l pe Johnny în raza lui vizuală, dar în același timp verificându-și spatele. Eu purtam o salopetă de meditație Gnostic Zen, completă cu vizor

de izolare și nu m-am uitat nici o clipă în direcția lor, când am ocolit spre portalul de plecare în exterior și m-am teleproiectat direct pe Crângul lui Dumnezeu.

Mă simțeam ușor neliniștită să-l las pe Johnny singur în muzeu și terminexul Nordholm, însă ambele erau locuri publice și reprezenta un risc calculat.

Johnny a apărut exact la timp prin portalul de sosire Arborele-Lumii și a cumpărat un bilet pentru tur. Umbra lui a trebuit să se grăbească pentru a-l ajunge, renunțând la discreție ca să se îmbarce în lorfecarul omnibuz înainte de a pleca. Eu eram deja instalată în scaunul din spate de pe puntea superioară, iar Johnny își găsisse un loc mai în față, așa cum stabilisem. Purtam haine clasice de turistă și imagul meu era unul din cele vreo zece care funcționau de /or când Codiță s-a grăbit să-și ocupe locul la trei i înduri îndărătul lui Johnny.

Turul Arborelui-Lumii este întotdeauna plăcut -i ata m-a dus prima dată acolo pe când aveam trei ani standard -, dar de data aceasta, în timp ce lorfecarul i recea peste ramuri de mărimea unor autostrăzi și spirala, ridicându-se, în jurul unui trunchi larg cât (Olympus Mons, m-am pomenit reacționând aproape < i neliniște la întrezăririle unor Templieri cu glugi.

Discutasem cu Johnny diverse moduri inteligente și infinit de subtile de a-l urmări pe Codiță, dacă apă-ica, pentru a ajunge la viziuna lui, și de a petrece săptămâni, dacă era necesar, pentru a-i deduce intențiile. În cele din urmă, eu optasem pentru o abordare l i i tocmai subtilă.

Omnibuzul ne debarcase în apropierea muzeului Muir și oamenii se înghesuiau în piață, indeciși dacă să cheltuiască zece mărci pentru un bilet în scop ed cațional sau

să se îndrepte direct spre magazinul suvenire, când eu m-am apropiat de Codiță, l-am apucat de antebrăț și am rostit pe un ton de conversație

- Salut! Îmi spui și mie ce pizda mă-sii vrei de la clientul meu?

O veche zicătoare afirmă că lususenii sunt la fel de subtili ca un aparat de aspirare a conținutului gastric și cam pe jumătate la fel de plăcuți. Dacă eu ajutasem la confirmarea primei jumătăți a proverbului, atunci Codiță s-a străduit din plin să consolideze a doua prejudecată.

Era rapid. În ciuda faptului că strânsoarea mea aparent prietenoasă îi paralizase mușchii brațului drept, cuțitul din mâna lui stângă a lovit în sus și împrejur în mai puțin de o secundă.

M-am lăsat să cad în dreapta, cuțitul a trecut priri aer la numai câțiva centimetri de obrazul meu, am atins pavajul, m-am rostogolit și, palmând paraliza-torul neural, m-am ridicat într-un genunchi ca să întâmpin atacul.

N-a fost nici un atac. Codiță fugea. Indepărtân-du-se de mine. Indepărtându-se de Johnny. Îi îmbrîi cea pe turiști, se ascundea îndărătul lor, îndreptându-se către intrarea muzeului.

Am strecurat paralizatorul înapoi în manșon de pe încheietură și am luat-o eu însămi la fugă. Paralizatoarele sunt arme excelente pentru lupta de aproape - este la fel de ușor să țintești cu ele ca și cu

0 armă cu alic, fără efectele neplăcute ale atingerii unor martori inocenți -, dar nu sunt bune la nimic dacă ținta se află mai departe de opt-zece metri. La dispersie maximă, aș fi putut să provoc o migrenă mizerabilă pentru jumătate din turiștii din piață, însă Codiță se găsea deja prea departe ca să fie doborât. De aceea am alergat după el.

Johnny a venit în goană spre mine și i-am făcut somn să plece.

- Du-te la mine! i-am strigat. Incuie-te-năuntru!

Codiță ajunsese la intrarea în muzeu și de acolo l-am privit înapoi, spre mine; nu lăsase cuțitul din mână.

M-am năpustit către el, simțind ceva similar satis-lacției la gândul următoarelor minute.

Codiță a sărit peste un turnichet și a îmbrâncit

1 urîștii, ca să treacă prin ușă. L-am urmat.

Abia când am ajuns în interiorul cu plafon arcuit al Sălii Mari și l-am văzut croindu-și drum în sus pe escalatorul aglomerat, spre Mezaninul Excursiei, am înțeles încotro se îndrepta.

Tata mă dusese în Turul Templierilor când aveam irei ani. Portalurile pentru teleproiectare erau permanent deschise și dura aproximativ trei ore să par-i urgi toate tururile cu ghid de pe treizeci de planete pe care ecologii Templieri conservaseră un fragment de natură despre care credeau că i-ar fi plăcut lui Muir. Nu-mi aminteam chiar sigur, dar mi se părea că pote-i ile erau trasee în buclă închisă cu portalurile relativ apropiate, pentru tranzitul ușor al ghizilor Templieri și personalului de întreținere. Futu-i!

Un paznic în uniformă de lângă portalul pentru tur a observat agitația când Codiță înghiontea turiștii și a înaintat pentru a-l intercepta pe intrusul nepoliticos. Chiar de

la cincisprezece metri depărtare, am putut distinge șocul și neîncrederea de pe chipul bătrânului paznic, pe măsură ce s-a împleticit îndărăt, cu mânerul cuțitului lung al lui Codiță ieșindu-i din piept.

Bătrânul paznic, probabil un fost polițist local ieșit la pensie, a coborât ochii, alb la față, a atins încetișor mânerul din os, de parcă ar fi fost o farsă, și a căzut cu fața înainte pe gresia de la mezanin. Turiștii au țipat. Cineva a răcnit după un medic. L-am văzut pe Codiță împingând în lături un paznic Templier și năpustindu-se prin portalul strălucitor.

Lucrurile nu mergeau așa cum planificasem.

M-am repezit către portal, fără să încetinesc.

Am trecut prin el și am derapat pe iarba lunecoasă a pantei unui deal. Deasupra noastră cerul era galben ca lămâia. Simțeam arome tropicale. Am zărit chipuri surprinse întoarse în direcția mea. Codiță ajunsese la jumătatea drumului spre celălalt teleproiector, trecând peste ronduri complicate de flori și călcând aranjamente bonsai elegante. Am recunoscut planeta Fuji și am coborât dealul în goană, urcând panta din fața lui tot prin rondurile de flori, urmând brazda de distrugere lăsată de Codiță.

- Opriți-l pe bărbatul ăla! am zbierat, dându-mi seama cât de prostește sunase.

Nimeni n-a schițat nici un gest, cu excepția unei turiste nipone, care și-a ridicat imagul și a înregistrat o secvență.

Codiță a privit în urmă, a îmbrâncit un grup de turiști care se holbau la el și a pășit prin portalul de teleproiectare.

Aveam din nou paralizatorul în mână și l-am agitat spre mulțime.

- înapoi! înapoi! S-au ferit grăbiți.

Am trecut prin portal cu precauție, cu paralizatorul ridicat. Codiță nu mai ținea cuțitul, însă nu știam ce alte jucărele mai avea.

Lumina scânteia deasupra apei. Valurile violete ale lui Mare Infinitus... Poteca era o galerie îngustă de lemn, la zece metri deasupra suporturilor flotoare. Se îndepărta, curbându-se peste un recif de corali de basm și o insulă galbenă de sargase, înainte să revină, cu excepția unei pasarele înguste care se îndrepta către portalul de la capătul potecii. Codiță sărise portița ACCES INTERZIS și străbătuse jumătate din pasarelă.

Am alergat cei zece pași până la marginea plat-lormei, am selectat fasciculul îngust și am menținut paralizatorul pe complet auto, baleinând raza invizibilă dintr-o parte în alta, ca și cum aș fi mânuit un furtun pentru stropit grădina.

Codiță a părut să se împleticească o jumătate de pas, însă a reușit să parcurgă ultimii zece metri până la portal și a plonjat prin el. Am blestemat și am escaladat portița, ignorând strigătele unui ghid Templier din spatele meu. Am întrezărit un indicator care le reamintea turiștilor să-și îmbrace termoechipamen-tele, după care am trecut prin portal, abia percepând senzația de pișcătură de duș a traversării ecranului teleproiectorului.

Un viscol a mugit, sfichiind în câmpul restrictiv arcuit care preschimba poteca turistică într-un tunel prin albeața sălbatică. Sol Draconi Septem - zona nordică unde lobby-ul Templierilor pe lângă Totalitate stopase proiectul de încălzire colonială

pentru a salva de la extincție nălucile arctice. Puteam simți gravitația de 1,7 g standard apăsându-mi umerii ca jugul echipamentului meu de exerciții fizice. Din păcate, Codiță era tot luseean; dacă ar fi avut un fizic standard pentru Web, lupta s-ar fi încheiat repede dacă-l prindeam aici. Acum însă urma să vedem care dintre noi avea o condiție fizică mai bună.

Codiță se găsea la cincizeci de metri mai departe pe potecă și se uita înapoi peste umăr. Celălalt tele-proiector se afla undeva în preajmă, dar viscolul făcea invizibil și inaccesibil tot ce nu era chiar pe potecă. Am început să înaintez greoi după el. Din respect pentru gravitație, acesta era cel mai scurt dintre traseele Turului Templierilor, revenind în buclă după numai două sute de metri. Puteam auzi gâfâielile lui Codiță, pe când mă apropiam de el. Alergam destul de ușor; era imposibil să ajungă înaintea mea la următorul teleproiector. Nu vedeam nici un turi pe potecă și deocamdată nimeni nu pornise în urmărirea noastră. M-am gândit că n-ar fi fost un loc rău pentru a-l interoga.

Codiță ajunsese la treizeci de metri de portalul de ieșire, când s-a întors, s-a lăsat într-un genunchi și a ținut cu un pistol energetic. Prima salvă a fost prea scurtă, poate din cauza că nu era obișnuit cu greutatea armei în câmpul gravitațional de pe Sol Draconi, totuși suficient de aproape ca să lase o brazdă carbonizată de potecă transformată în zgură și permafrost topit la numai un metru de mine. Și-a ridicat arma.

Am ieșit prin câmpul restrictiv, împingându-mă prin rezistența lui elastică și împleticindu-mă în troiene care-mi treceau de mijloc. Aerul rece îmi ardea plămânii și în numai două secunde zăpada purtată de vânt mi s-a lipit de față și de brațele goale. Îl puteam vedea pe Codiță căutându-mă din ochi în interiorul potecii iluminate, dar obscuritatea viscolului acționa în favoarea mea acum, când mi-am croit drum prin nămeți în direcția lui.

Codiță și-a scos capul, umerii și brațul drept prin peretele de câmp restrictiv, mijind ochii în fața toren-tului de particule înghețate care i-au acoperit instantaneu obrajii și fruntea. A doua lui salvă a fost prea sus și i-am simțit fierbințeala când mi-a trecut peste cap. Ajunsesem la mai puțin de zece metri de el; am reglat paralizatorul pe dispersie maximă și am baleiat lascicului în direcția lui fără să-mi ridic capul din i-roianul de omăt în care mă aruncasem.

Codiță a scăpat pistolul energetic în zăpadă și a dispărut înapoi prin câmpul restrictiv.

Am răcnit triumfător, cu strigătul meu pierdut în urletul vântului, și m-am împleticit spre peretele de câmp. Îmi simțeam mâinile și picioarele ca pe niște obiecte străine, mai presus de durerea pricinuită de ger. Obrajii și urechile îmi ardeau. Am alungat din minte orice gând despre degeraturi și m-am repezit în câmp.

Era un câmp de clasa a III-a, conceput pentru a stopa elementele naturii și orice corp de dimensiunile și forța unei năluci arctice, îngăduind totuși ocazionalului turist rătăcit sau Templierului aflat în misiune să revină pe potecă dar, în starea mea slăbită de frig, m-am pomenit pentru o jumătate de secundă lovindu-mă de el ca o muscă de plastic, cu tălpile lune-cându-mi pe zăpadă și gheață. În cele din urmă, m-

am împins cu toate puterile și am aterizat greoi și stângaci, târându-mi picioarele înăuntru.

Căldura bruscă a potecii mi-a produs tremură-turi necontrolate. Bucăți de chiciură au căzut de pe mine, când m-am silit să mă ridic în genunchi, apo* în picioare.

Codiță a alergat ultimii cinci metri până la portalul de ieșire, cu brațul drept legănându-se moale, de parcă ar fi fost fracturat. Cunoșteam agonia term: națiilor nervoase ca arse cu fierul roșu pe care o induce un paralizator neural și nu l-am invidiat. El a privit o dată îndărăt, când eu am pornit să alerg în direcția lui, după care a trecut prin portal.

Maui-Legământul... Aerul tropical mirosea a ocean și vegetație. Cerul era azuriu ca pe Vechiul Pământ. Am văzut imediat că poteca duse pe una dintre puținele insule motrice pe care Templierii le salvaseră de la domesticirea Hegemoniei. Era o insulă măricică, poate de o jumătate de kilometru de la un capăt la celălalt, iar din poziția dominantă a portalului de acces, pe o punte lată care încercuia trunchiul principalului arbore-catarg, puteam să văd frunze-vele late, umflate de vânt, și cărma din liane indigo care se întindea mult în urmă. Portalul de ieșire se găsea la numai cincisprezece metri mai departe, după ce coborai o scară, însă l-am zărit imediat pe Codiță fugind în pârlea opusă, pe poteca principală, spre un grup de colibe și gherete concesionate de lângă marginea insulei.

Abia aici, la jumătatea Turului Templierilor, aceș-lia îngăduiseră clădirilor umane să adăpostească drumeți oboșiți, în timp ce cumpărau băuturi sau suvenire în beneficiul Frăției Templierilor. Am alergat, coborând scara lată către poteca de dedesubt, încă tremurând, cu hainele îmbibate de zăpada care se topea rapid. I) e ce fugea Codiță spre grupul de oameni de acolo?

Am văzut carpetele strălucitoare întinse pentru închiriere și am înțeles. Covorașele-șoim erau ilegale pe majoritatea planetelor din Web, totuși rămăneau i > tradiție pe Maui-Legământul din cauza legendei lui Siri; lungi de nici doi metri și late de un metru, jucăriile străvechi așteptau să-i poarte pe turiști peste ocean și înapoi la insula rătăcitoare. Dacă urmăritul ajun-l'.ea la unul dintre ele... Am accelerat, prinzându-l pe lususean la numai câțiva metri de zona covorașe-lor-șoim, și l-am plakat imediat sub genunchi. Ne-am rostogolit printre gheretele concesionate și puținii turiști de acolo au țipat și s-au împrăștiat.

Tata mă învățase un lucru pe care orice alt cop îl ignoră pe propriul său risc: un individ mare și iscr sit poate întotdeauna să-l bată pe un individ mic iscusit. In cazul de față, noi eram aproape egali. Codi s-a smucit, s-a eliberat și a sărit în picioare, adoptân postura de luptă orientală cu brațele întinse și degete rășchirate. Acum urma să vedem care dintre indivi era mai iscusit.

Codiță a atacat primul, simulând un jab cu deg tele mâinii stângi extinse rigid, pentru ca să conțină de fapt printr-o lovitură cu piciorul din lateral. A eschivat, totuși m-a atins suficient de puternic pent ca să-mi amortească umărul stâng și partea de s a brațului. El s-a retras cu pași sălțați. L-am urmat A trimis o lovitură cu pumnul drept strâns. Am bl cat-o. A izbit cu tăișul palmei stângi. Am blocat I antebrațul drept. Codiță a săltat iarăși îndărăt, s-rotit și a lansat o lovitură cu piciorul stâng. M-a aplecat, i-am prins piciorul când a trecut peste și l-am răsturnat pe nisip.

A sărit în picioare. L-am doborât cu un croș scurt de stânga. S-a rostogolit și s-a ridicat în genunchi. L-am izbit cu piciorul îndărătul urechii stângi, op' du-mi mișcarea la timp pentru a-l lăsa conștient.

Prea conștient, mi-am dat seama după o clipă, i a repezit patru degete pe dedesubtul gărzii mele, într-o tentativă de jab în inimă. N-a reușit însă decât să-mi învinețească straturile de mușchi de sub sânul drept. L-am trosnit cu toată puterea în gură, împrășcând stropi de sânge, când el s-a rostogolit spre linia apei și a rămas nemișcat. Îndărătul nostru, oamenii alergau către portalul de ieșire, strigând la alții să cheme poliția.

L-am săltat de codiță pe potențialul asasin al lui Johnny, l-am târât până la marginea insulei și i-am afundat chipul în apă până și-a revenit. După aceea l-am întors cu fața în sus și l-am ridicat de pieptii cămășii rupte și pătate. Mai dispuneam doar de un minut sau două până sosea cineva.

Codiță m-a privit cu ochi sticloși. L-am zgâlțâit o dată și m-am apropiat mai mult. - Ascultă, prietene, i-am șoptit. O să avem o conversație scurtă, dar sinceră. O să începem cu cine ești tu și de ce-l superi pe tipul pe care-l urmăreai.

Am simțit descărcarea de curent înainte să văd culoarea albastru. Am înjurat și i-am dat drumul cămășii. Aura electrică a părut să învăluie instantaneu corpul lui Codiță. Am sărit îndărăt, dar nu înainte ca toate firele mele de păr să se zbârlească și alarma de supratensiune a comagendei să piuie agitată. Codiță a deschis gura ca să urle și am putut vedea albastrul dinăuntru ei care semăna cu un efect special holo de calitate inferioară. Cămașa a sfărâit, s-a înnegrit și a izbucnit în flăcări. Sub ea, pe pieptul lui au pornit să crească pete albastre, ca un film vechi, de celuloid, iruncat în foc. Petele s-au lățit, s-au contopit, s-au lățit din nou. Am privit în cavitatea lui toracică și am văzut organele topindu-se în flăcări albastre. El a urlat iarăși, audibil de data aceasta, și m-am uitat cum dinții și ochii au colapsat în focul albastru. M-am retras încă un pas.

Codiță ardea și văpăile de un roșu-portocaliu luau locul strălucirii albastre. Carnea i-a explodat în flăcări, de parcă oasele îi fuseseră aprinse. Într-un minut era o caricatură fumegând de carne carbonizată, cu corpul redus la străvechea postură a boxerului pitic pe care o afișează victimele incendiilor de peste tot. M-am întors și mi-am acoperit gura cu palma, cercetând fețele puținilor privitori, pentru a vedea dacă vreunul dintre ei ar fi putut să facă asta. Am văzut doar ochi holbați, îngroziți. Hât deasupra, uniforme gri de securitate s-au năpustit din teleproiector.

La dracu'! Am privit în jur. Arborii-vele se agitau și se umflau de vânt deasupra. Funigii radianți, minunați chiar și sub lumina zilei, zburau prin vegetația tropicală de o sută de nuanțe. Razele soarelui dansau pe oceanul albastru. Calea către ambele portaluri era blocată. Paznicul care conducea grupul de securitate scosese o armă. Am ajuns din trei pași la primul covoraș-șoim, încercând să-mi reamintesc din singurul meu zbor, petrecut cu două decenii în urmă, cum se activau firele de decolare. Am lovit disperată cu degetele pe modelele carpetei.

Covorașul-șoim s-a rigidizat și s-a ridicat zece cen« timetri deasupra plajei. Paznicii ajunseseră la marginea mulțimii și puteam auzi strigăte. O femeie într-un veșmânt bălțat Renaștere Minor a indicat spre mine. Am sărit de pe covorașul-șoim, le-am

apucat celelalte șapte covorașe și m-am întors pe al meu. Abia reușind să găsesc configurația de zbor pe sub maldărul de covorașe, am lovit cu palma comenzile înainte, până ce covorașul s-a zguduit și a decolat brusc, fiind cât pe-acți să mă răstoarne.

La cincizeci de metri în larg și treizeci de metri altitudine, am aruncat celelalte covorașe în ocean și am virat, ca să văd ce se întâmpla pe plajă. Niște uniforme cenușii erau adunate în jurul resturilor carbonizate. Alta a îndreptat o baghetă argintie în direcția mea.

Ace delicate de durere mi-au furnicat brațul, umerii și gâtul. Pleoapele mi-au coborât și aproape că am lunecat de pe covoraș în dreapta. Am strâns cu putere latura lui opusă cu mâna stângă, m-am gârbovit înainte și am tastat secvența de ascensiune cu degete înlemnite. Pe când urcam iarăși, am băjbăit prin mâneca dreaptă după propriul meu paralizator. Manșonul încheieturii era gol.

După un minut, m-am ridicat în capul oaselor și am alungat majoritatea efectelor paraliziei, deși degetele continuau să-mi ardă și aveam o migrenă îngrozitoare. Insula motrice rămăsese hăt în spate și se micșora cu fiecare secundă. Cu un secol în urmă, insula ar fi fost mânăta de delfini aduși aici inițial în timpul Hegirei, dar programul de pacificare al Hegemoniei din timpul Rebeliunii lui Siri ucisese majoritatea mamiferelor acvatic și acum insulele rătăceau nepăsătoare, purtându-și încărcătura de turiști din Web și proprietari de stabilimente.

Am cercetat orizontul în căutarea altei insule sau după un indiciu al unuia dintre rarele continente. Nimic. Sau, mai precis, cer azuriu, ocean nesfârșit și tușe blânde de nori departe către vest. Sau acolo era estul?

Mi-am tras comagenda din compartimentul etanș al centurii și am tastat accesul la datasfera generală, apoi m-am oprit. Dacă autoritățile veniseră după mine până aici, pasul următor ar fi fost să-mi depisteze poziția și să trimită un forfecar sau VEM de securitate. Nu eram sigură dacă îmi puteau depista comagenda în momentul conectării, totuși pe de altă parte nu vedeam nici un motiv pentru a-i ajuta. Am trecut legătura de comunicații pe stand-by și am privit din nou în jur.

Bună afacere, Brawne! Zburam la două sute de metri altitudine pe un covoraș-șoim vechi de trei secole cu cine știe cât de multe... sau cât de puține!... ore de autonomie în firele lui de zbor, poate la o mie de kilometri sau mai mult de orice petic de uscat. Și rătăcită. Grozav! Mi-am încrucișat brațele și am căzut pe gânduri.

- Doamnă Lamia?

Glasul slab al lui Johnny aproape că m-a făcut să cad de pe covoraș.

- Johnny?

M-am holbat la comagendă. Era tot pe stand-by. Indicatorul frecvențelor de comunicații generale era întunecat.

- Johnny, tu ești?

- Bineînțeles. Credeam că n-o să mai deschizi niciodată comagendă.

- Cum m-ai urmărit? Pe ce bandă apelezi?

- Nu contează asta. Încotro te îndrepti?

Am râs și i-am spus că nu aveam nici cea mai vagă idee.

- Mă poți ajuta?

- Stai. (O pauză înfimă.) Gata, te am pe unul dintre sateliții meteo. O chestie teribil de primitivă. Noroc de covorașul-șoim care este dotat cu un transponder pasiv. M-am uitat la carpeta care era singurul obiect între mine și o cădere lungă și răsunătoare spre ocean.

- Serios? Și ceilalți îmi pot da de urmă?

- Ar putea, a spus Johnny, dar bruiez acest semnal specific. Spune-mi, unde vrei să mergi?

- Acasă.

- Nu sunt sigur dacă-i înțelept după moartea... ă-ă-ă... suspectului nostru.

Am mișcat ochii, brusc suspicioasă.

- De unde știi despre asta? N-am spus nimic.

- Fii serioasă, doamnă Lamia. Benzile de securitate de pe șase planete nu relatează nimic altceva. Au și i > descriere rezonabilă a ta.

- Futu-i!

- Exact. Acum, unde vrei să mergi?

- Tu unde ești? am întrebat. La mine?

- Nu. Am plecat de acolo după ce ai fost menționată pe benzile de securitate. Sunt... lângă un tele-proiector.

- Acolo ar trebui să fiu și eu.

Am privit din nou în jur. Ocean, cer, o urmă de nori. Măcar nu vedeam flotile de VEM-uri.

- Bine, a spus glasul imaterial al lui Johnny. Un multiportal FORȚĂ dezactivat se află la mai puțin de zece kilometri de poziția ta actuală.

Mi-am dus palma pavăză la ochi și m-am rotit trei sute șazeci de grade.

- Pe dracu', am spus. Nu știu cât de departe este orizontul pe planeta asta, însă e la minimum patruzeci de kilometri și nu pot vedea absolut nimic.

- Este o bază submersibilă, a zis Johnny. Țin-te bine. O să preiau controlul.

Covorașul-șoim s-a zguduit iarăși, s-a înclinat o dată, apoi a căzut cu viteză constantă. M-am ținut strâns cu ambele mâini, împotrivindu-mă imboldului de a urla.

- Submersibilă, am răcnit împotriva curentului de aer, dar cât de departe?

- Vrei să zici, la ce adâncime? -Da!

- La opt stânjeni. Am transformat în metri unitățile arhaice. D
data aceasta am urlat.

- Asta-nseamnă peste paisprezece metri sub a

- Ce altceva te-ai aștepta să fie ceva submersibil

- Și ce dracu' te-aștepți să fac, să-mi țin respirația? Oceanul a năvălit către mine.

- Nu neapărat, a spus comagendă mea. Covorașul-șoim are un câmp elementar pentru cazuri de prăbușire. Ar trebui să reziste cu ușurință la numai opt stânjeni. Te rog să te ții bine.

M-am ținut.

Johnny mă aștepta când am ajuns. Submersibila fusese întunecată și mirosise a sudoarea abandonării; teleproiectorul fusese un model militar pe care nu-l văzusem

niciodată. A fost o ușurare să pășesc sub razele soarelui, pe o stradă citadină, și să-l văd pe Johnny.

I-am povestit ce se întâmplase cu Codiță. Am mers împreună pe străzi pustii pe lângă clădiri vechi. Cerul era albastru-deschis, pălind spre seară. Nu se zărea nici țipenie de om.

- Hei, am rostit oprindu-mă, unde suntem?

Era o planetă incredibil de terestră, dar cerul, gravitația, textura locului nu aduceau cu nimic din ce vizitasem vreodată.

Johnny a zâmbit.

- Te las să ghicești. Haide să mai mergem nițel. În stânga noastră au apărut ruine, când am coborât pe o stradă largă. M-am oprit și m-am holbat.

- Ăla-i Colosseumul, am spus. Colosseumul roman de pe Vechiul Pământ. M-am uitat în jur la clădirile bătrâne, străzile pietruite și copacii care se legănau ușor în briza blândă. Asta-i o reconstrucție a cetății Romei de pe Vechiul Pământ, am rostit străduindu-mă să împiedic uimirea să mi se strecoare în voce. Vechiul Pământ?

Am știut imediat că răspunsul era altul. Fusesem de multe ori pe Vechiul Pământ și nuanțele cerului, mirosurile și gravitația nu fuseseră așa.

Johnny a clătinat din cap.

- Asta nu-i nicăieri în Web. M-am oprit locului.

- E imposibil.

Prin definiție, orice planetă la care se putea ajunge cu teleproiectorul era în Web.

- Cu toate acestea, nu-i în Web.

- Unde-i atunci?

- Pe Vechiul Pământ. Am mers mai departe. Johnny mi-a arătat altă ruină.

- Forumul.

Coborând o scară lungă, el a spus:

- În față este Piazza di Spagna, unde vom petre noaptea.

- Vechiul Pământ, am rostit - primul meu comentariu după douăzeci de minute. Ce-i asta, o călătorie în timp?

- Așa ceva nu este posibil, doamnă Lamia.

- Atunci, un parc tematic?

Johnny a izbucnit în râs. Era un râs plăcut, relaxat.

- Poate. De fapt, nu-i cunosc scopul sau funcți Este... un analog.

- Un analog... Am mijit ochii la soarele roșu a apunea, abia vizibil în capătul opus al unei străduțe înguste. Seamănă cu holourile Vechiului Pământ pe care le-am văzut. Degajă senzația corectă, chiar dacă eu n-am fost niciodată acolo.

- Este foarte precis redat.

- Unde este? Vreau să zic, pe orbita cărei stele?

- Nu-i cunosc numărul din catalog, a răspuns Johnny. Este în Norul Hercule.

Am izbutit să nu-i repet cuvintele, dar m-am oprit și m-am așezat pe o treaptă. Cu propulsia Hawking, omenirea explorase, colonizase și legase prin telepro-iectare planete aflate la distanțe de multe mii de ani-lumină. Nimeni nu încercase însă să ajungă la sorii ce explodau în Nucleu. Noi abia ne târâsem afară din leagănul unui braț spiral. Norul Hercule!

- De ce a construit TehNucleul o copie a Romei în Norul Hercule? am întrebat. Johnny s-a așezat lângă mine. Amândoi am ridicat capetele, când un stol de porumbei s-a înălțat brusc în zbor și s-a rotit deasupra acoperișurilor.

- Nu știu, doamnă Lamia. Sunt multe lucruri pe care nu le-am învățat., cel puțin parțial, fiindcă până acum nu m-au interesat.

- Brawne, am spus.

- Poftim?

- Spune-mi Brawne.

Johnny a surâs și a înclinat din cap.

- Mulțumesc, Brawne. Un amănunt însă. Nu cred că aceasta este o copie doar a orașului Roma. Este a întregului Vechi Pământ.

Mi-am pus ambele palme pe piatra încălzită de soare a treptei pe care ședeam.

- întregul Vechi Pământ? Toate... continentele și orașele lui?

- Așa cred. Eu n-am fost în afara Italiei și Angliei, exceptând voiajul pe mare între cele două, dar cred că analogul este complet.

- De ce, pentru Dumnezeu? Johnny a încuviințat încet.

- Aici s-ar fi putut să fi pus punctul pe i. Haide să mergem înăuntru, să mâncăm și să discutăm mai mult despre asta. Este posibil să fie asociat cu cine și cu motivul pentru care încearcă să mă ucidă.

„Înăuntru era un apartament într-o casă mare, la piciorul treptelor de marmură. Ferestrele dădeau spre ceea ce Johnny numea „piazză” și puteam să văd în sus pe scară până la o biserică mare, galben-maronie, iar în jos până la piața unde o fântână în formă de corabie împrăștia apă în nemișcarea serii. Johnny spusese că fântâna fusese proiectată de Bernini, dar numele nu însemna nimic pentru mine. Camerele erau mici, însă cu tavan înalt, cu mobile grosolane, totuși complicat sculptate, dintr-o epocă pe care n-am recunoscut-o. Nu se zărea vreun semn de electricitate sau de aparatură modernă. Casa n-a răspuns când i-am vorbit la ușă, apoi din nou în apartamentul de la etaj. După ce amurgul s-a lăsat peste piață și peste orașul dinapoia ferestrelor înalte, singurele lumini au fost de la câteva felinare stradale cu gaz, ori cu alt combustibil mai primitiv.

- Asta-i din trecutul Vechiului Pământ, am spus atingând pernele groase și după aceea am ridicat capul, pricepând brusc. Keats a murit în Italia. La începutul secolului al... XIX-lea sau în secolul XX. Asta este... atunci.

- Da, începutul secolului al XIX-lea. Mai precis, 1821.

- întreaga planetă este un muzeu?

- Ah, nu. Regiuni diferite sunt epoci diferite, bineînțeles. Depinde de analogul care este urmărit.

- Nu-nțeleg.

Trecusem într-o odaie ticsită de mobile greoaie și m-am așezat pe o sofa straniu sculptată, lângă fereastră. Aura de lumină aurie a amurgului încă atingeau turla bisericii roșiatice din capul scării. Porumbeii se roteau, albi, pe fundalul cerului albastru.

- Există milioane de oameni... cibrizi... care trăiesc pe acest fals Vechi Pământ?

- Nu cred, a răspuns Johnny. Doar numărul necesar pentru proiectul analog respectiv. (A văzut că tot nu înțelesesem și a inspirat adânc înainte de a continua.) Când m-am... trezit aici, existau analogii cibrizi ai lui Joseph Severn, doctorul Clark, proprietărea Anna Angeletti, tânărul locotenent Elton și alți câțiva. Prăvăliași italieni, proprietarul trattoriei de vizavi de piață, care obișnuia să ne aducă mâncarea, trecători -^enul ăsta de personaje. Cel mult vreo douăzeci.

- Cu ei ce s-a întâmplat?

- Au fost probabil... reciclați. Ca și bărbatul cu i odiță.

- Codiță... Brusc am privit către Johnny prin odaia care se cufunda în penumbra. El era un cibrud?

- Fără îndoială. Autodistrugerea pe care ai descris-o este exact modul în care aș fi scăpat eu de un cibrud, dacă aș fi fost nevoit s-o fac.

Mintea îmi gonia nebunește. Mi-am dat seama cât de imbecilă fusesem, cât de puține aflasem despre toate.

- În cazul ăsta, o altă IA a fost cea care a încercat să te omoare.

- Așa se pare.

- De ce?

Johnny a deschis brațele.

- Poate pentru a șterge un cuantum de cunoștințe care mureau odată cu cibrudul meu. Ceva ce aflasem doar recent și despre care cealaltă IA... sau celelalte IA-uri știau că va distruge în urma căderii sistemelor mele.

M-am ridicat, am început să mă plimb înainte și înapoi, după care m-am oprit lângă fereastră. Întinericul se instaura pe deplin de acum. În încăperea existau lămpi, însă Johnny nu a schițat nici un gest pentru a le aprinde și preferam obscuritatea. Făcea ca irealitatea lucrurilor pe care le auzeam să fie și mai ireală. M-am uitat în dormitor. Prin ferestrele dinspre vest pătrundeau ultimele luciri de lumină; așternuturile străluceau alburii.

- Aici ai murit, am rostit.

- El a murit, a zis Johnny. Eu nu sunt el.

- Dar deții amintirile lui.

- Vise pe jumătate uitate. Există discontinuități,

- Știi totuși ce a simțit el.

- Îmi amintesc ceea ce proiectanții au crezut că ar fi simțit el.

- Povestește-mi. -Ce?

Pielea lui Johnny era foarte palidă în semiîntineric. Cârliionții lui scurți păreau negri.

- Cum a fost să mori. Cum a fost să renaști. Johnny mi-a povestit, cu glasul lui foarte blând, aproape melodios, trecând uneori la o engleză prea arhaică pentru a fi înțeleasă, dar mult mai plăcută auzului decât graiul hibrid pe care-l vorbim azi.

Mi-a povestit cum era să fii un poet obsedat de perfecțiune, mult mai aspru față de propriile sale eforturi, decât criticul cel mai afurisit. Iar criticii au fost afurișiți.

Opera lui a fost respinsă, ridiculizată, descrisă ca lipsită de originalitate și

prostescă. Prea sărman pentru a se însura cu femeia pe care o iubea,

împrumutându-l cu bani pe fratele lui din America și pierzând astfel ultima șansă de securitate financiară... iar apoi scurta glorie a ajungerii la completa maturitate a

forțelor sale poetice, tocmai când cădea pradă „ofticii” care-i omorâse pe mama și pe fratele său, Tom. Plecat după aceea în exil în Italia, chipurile „din motive de sănătate”, însă știind permanent că asta însemna o moarte singuratică și dureroasă la vârsta de douăzeci și șase de ani. A vorbit despre agonia de a vedea scrisul lui Fanny pe scrisori pe care Ic-a considerat prea dureroase pentru a le deschide; a vorbit despre loialitatea tânărului pictor Joseph Severn, care fusese ales ca tovarăș de călătorie pentru Keats de către „prieteni” care-l abandonaseră pe poet în final, despre felul în care Severn îl îngrijise pe muribund și rămăsese alături de el în ultimele lui zile. A povestit despre hemoragiile nocturne, despre doctorul Clark care-i lua sânge și-i prescria „exerciții fizice și aer sănătos” și despre disperarea finală, religioasă și personală, care-l împinsese pe Keats să ceară ca propriul lui epitaf să fie cioplit în piatră astfel: „Aici odihnește Cel al Cărui Nume a fost scris în Apă.”

Numai lumina foarte slabă de dedesubt contura ferestrele înalte. Glasul lui Johnny părea că plutește în văzduhul înmiresmat al nopții. El a povestit despre trezirea după moartea lui, în patul în care murise, avându-i alături tot pe credincioșii Severn și Clark, și despre cum își amintea că era poetul John Keats, la fel cum cineva își amintește o identitate dintr-un vis ce se destramă iute și știe în tot acest timp că el a fost altcineva.

Mi-a spus despre continuarea iluziei, voiajul de j întoarcere în Anglia, întâlnirea cu Fanny-care-nu-era-Fanny și prăbușirea mentală pe care fusese gata s-o cauzeze întâlnirea aceea. Mi-a povestit despre incapacitatea lui de a mai scrie poezie, despre înstrăinarea lui tot mai mare față de cibrizii impostori, despre refugiu în ceva similar catalepsiei combinată cu „halucinații” ale adevăratei sale existențe ca IA în TehNucleul aproape incomprehensibil (pentru un poet din veacul al XIX-lea) și despre năruirea finală a iluziei și abandonarea „Proiectului Keats”.

- De fapt, a spus el, întreaga șaradă crudă mi-a amintit cel mai mult de un pasaj dintr-o scrisoare pe care am scris-o... pe care el a scris-o... fratelui său George cu ceva vreme înainte de a se îmbolnăvi. Keats a spus:

„Nu se poate oare ca unele ființe superioare să fie amuzate de vreo atitudine fermecătoare, deși instinctivă, în care e posibil ca mintea mea să se manifeste, așa cum mă distrează pe mine vioiciunea unei Hermeline sau neliniștea unui Cerb? Deși o ceartă pe Stradă este un lucru detestabil, energiile ce se desfășoară în ea sunt minunate. În fața unei ființe superioare, raționamentele noastre pot să aibă același ton - deși eronate, ele pot fi minunate -Acesta-i însuși faptul în care constă Poezia.”

- Crezi că... Proiectul Keats... a fost crud? am întrebat.

- Cred că orice amăgire este crudă.

- Poate că ești John Keats într-o măsură mai mare decât dorești să recunoști.

- Nu! Absența instinctului poetic a dovedit contrariul, chiar în mijlocul celei mai complexe iluzii.

Am privit contururile întunecate ale formelor din locuința întunecată.

- IA-urile știu că noi suntem aici?

- Probabil. Aproape sigur. Nu există nici un loc în care m-aș putea duce și în care TehNucleul să nu poată ajunge pentru a mă urmări. Noi fugim însă de autoritățile Web și de briganzi, nu?

- Acum știi totuși că ai fost atacat de cineva... de o inteligență din TehNucleu.
- Da, dar numai în Web. În Nucleu o asemenea violență n-ar fi tolerată.

Dinspre stradă s-a auzit un zgomot. Un porumbel, am sperat. Poate vântul, suflând resturi peste pietrele străzii.

- Cum va răspunde TehNucleul față de prezența mea aici? am întrebat.
- Habar n-am.
- Cu siguranță, locul ăsta ar trebui să fie un secret.
- Este... ceva ce ei consideră irelevant pentru omenire.

Am clătinat din cap, un gest inutil în beznă.

- Recrearea Vechiului Pământ... resurecția a... câte?... personalități umane sub formă de cibrizi pe această planetă recreată... IA-uri ucigând IA-uri... irelevant! Am izbucnit în râs, totuși am reușit să Ț: hohotele sub control. Dă-o-n mă-sa, Johnny!

M-am apropiat de fereastră, fără să-mi pese ce Ț de Țintă puteam oferi oricui aflat pe strada întunecă* de jos și am bâjbâit după o Țigară. Erau umede după urmărirea de după-amiază prin troienele de omăt, dar una s-a aprins.

- Johnny, când ai spus mai devreme că analogul Vechiului Pământ era complet, eu am întrebat „De ce, pentru Dumnezeu?”, iar tu ai zis ceva de felul „ai pus punctul pe i”. A fost o replică spirituală, sau ai avut ceva în vedere?
- Am vrut să spun că este posibil să fie într-adevăr pentru Dumnezeu.
- Explică-mi. Johnny a oftat în beznă.
- Nu înțeleg țelul exact al Proiectului Keats sau al celorlalte analoge de pe Vechiul Pământ, dar bănuiesc că fac parte dintr-un proiect TehNucleu vechi de minimum șapte secole standard, care are drept scop realizarea Inteligenței Finale.
- Inteligența Finală, am repetat expirând fumul. A-ha! Așadar TehNucleul încearcă să... ce?... să-l construiască pe Dumnezeu?
- Da.
- De ce?

Brawne, nu există un răspuns simplu. Tot așa cum nu există un răspuns simplu la întrebarea de ce omenirea l-a căutat pe Dumnezeu într-un milion de înfățișări timp de zece mii de generații. În cazul Nucleului, interesul rezidă însă mai degrabă în căutarea de moduri mai eficiente, mai fiabile de a manipula... variabile.

- Totuși TehNucleul poate apela la sine și la mega-datasfera a două sute de planete.
- Cu toate acestea, vor exista pete albe în... puterile predictive.

Mi-am aruncat țigara pe fereastră, privindu-i tăciunile cum cade în noapte. Briza mi s-a părut deodată i ece; mi-am cuprins umerii cu brațele.

- Cum concură toate astea... Vechiul Pământ, proiectele de resurecție, cibrizii... cum concură pentru crearea Inteligenței Finale?
- Nu știu, Brawne. Acum opt secole standard, la începutul Primei Epoci Informaționale, un bărbat pe nume Norbert Wiener a scris: „Poate oare intra Dumnezeu într-o competiție serioasă cu creatura sa? Oare un creator, oricare ar fi el, poate intra într-o competiție serioasă cu creația sa? ” Omenirea a abordat neconcludent această întrebare prin cele dintâi IA-uri. Nucleul se luptă cu ea în proiectele de resurecție. Poate că programul IF a fost încheiat și toate acestea rămân o funcție a entității Creaturii/Creator finale, o personalitate ale cărei motive sunt la

fel de îndepărtate de înțelegerea Nucleului, pe cât de îndepărtate motivele Nucleului de înțelegerea omenirii.

Am dat să mă deplasez în odaia întunecată, m-am lovit cu genunchiul de o măsută joasă și am răm locului în picioare.

- Nimic din toate astea nu ne spune însă cîr încearcă să te omoare, am rostit.

-Nu.

Johnny s-a ridicat și s-a îndreptat spre peretele opus. Un chibrit a licărit și el a aprins o lumânare. Umbrele noastre au pâlپăit pe pereți și tavan.

Johnny s-a apropiat și m-a prins ușor de brațe. Lumina blândă îi picta în aramă cărlionții și genele, umbrindu-i pomeții înalți și bărbia fermă.

- De ce ești atît de dură? a întregbat el.

L-am privit. Chipul îi era la numai câțiva centimetri de al meu. Aveam aceeași înălțime.

- Dă-mi drumul, am spus.

În loc s-o facă, s-a aplecat și m-a sărutat. Buzele îi erau moi și calde și sărutarea a părut să dureze ore întregi. Este o mașină, am gîndit. Aspect de om, dar acționat de o mașină. Mîna lui catifelată mi-a atins obrazul, gâtul, ceafa.

- Ascultă..., am șoptit cînd ne-am depărtat pentru o secundă.

Johnny nu mi-a îngăduit să termin. M-a ridicat în brațe și m-a purtat în cealaltă odaie. Patul era înalt. Salteaua moale și cuvertura groasă. Lumina lumînării din cealaltă încăpere a pâlپăit și a dansat, pe cînd noi ne dezbrăcăm imul pe celălalt cu o frenezie neașteptată.

Am făcut dragoste de trei ori în noaptea aceea, răspunzînd de fiecare dată la imperative lente, dulci, de atingere, căldură și apropiere și la intensitatea crescătoare a senzațiilor. Îmi amintesc cum l-am privit de sus a doua oară; ochii închiși, părul căzut moale pe frunte, lumina lumînării dezvăluindu-i roșeața de pe pieptul palid, brațele lui surprinzător de puternice și mîinile ridicându-se pentru a mă ține în loc. Deschisese ochii în clipa aceea pentru a se uita la mine și am văzut reflectate în ei doar emoția și pasiunea momentului.

Cîndva înainte de ivirea zorilor, ne-am culcat și, cînd m-am întors cu spatele, adormind, i-am simțit atingerea răcoroasă a mîinii pe șoldul meu într-un gest protector și relaxat, fără a fi posesiv.

Ne-au atacat imediat după ce se crăpase de ziuă. Erau cinci, nu lususeani, dar musculoși, numai bărbați, și acționau bine laolaltă, ca echipă.

I-am auzit prima dată atunci cînd ușa apartamentului a fost deschisă printr-o lovitură de picior. M-am rostogolit jos din pat, am sărit lîngă ușa dormitorului și i-am privit intrînd. Johnny s-a sculat în capul oaselor și a strigat ceva, cînd primul bărbat a ridicat un paralizator. Johnny trăsese pe el chiloți de bumbac înainte de a se culca; eu eram în pielea goală. Există dezavantaje reale în a lupta dezbrăcat cînd adversarii tăi sunt îmbrăcați, dar problema cea mai mare este de natură psihologică. Dacă poți depăși senzația de vulnerabilitate sporită, restul este ușor de compensat.

Primul bărbat m-a zărit, a decis să-l paralizeze pe Johnny oricum și a plătit pentru greșeală. Am izbit cu piciorul, zburîndu-i arma din mînă, apoi l-am doborât cu o lovitură înapoia urechii stîngi. Alți doi bărbați au apărut în cameră. De data aceasta,

amândoi au fost îndeajuns de inteligenți pentru a se ocupa mai întâi de mine. Alți doi au sărit spre Johnny.

Am blocat un jab cu degete rigide, am parat o lovitură de picior care ar fi produs vătămări urâte și m-am retras. În stânga mea era un șifonier înalt și sertarul cel mai de sus a culisat afară, lin și masiv. Bărbatul înalt din fața mea și-a protejat chipul cu ambele brațe, așa că lemnul gros s-a rupt, însă reacția instinctivă mi-a oferit o secundă de care am profitat, punându-mi toată greutatea corpului în lovitura de picior. Bărbatul numărul doi a icnit și a căzut pe spate, peste partenerul li Johnny se lupta, dar unul dintre intruși îl prinsese din spate pe după beregată, pe când celălalt îi imobilizase picioarele. M-am ridicat de pe podea într-o postură ghemuită, am acceptat lovitura din partea numărului doi al meu și am sărit peste pat. Cel care ținea picioarele lui Johnny a trecut fără un cuvânt prin geamul și lemnul ferestrei.

Cineva mi-a aterizat în spate și am încheiat rostogolirea peste pat și podea, izbindu-l de perete. Era însă bun. A preluat șocul cu umărul și a căutat să-mi strângă între degete terminația nervoasă de sub ureche. A pierdut un moment din cauza straturilor suplimentare de mușchi de acolo, iar eu i-am înfipt adânc un cot în stomac și m-am rostogolit iarăși, îndepăr-tându-mă. Cel care-l sufoca pe Johnny i-a dat drumul și mi-a aplicat un șut ca la carte, cu piciorul în coaste. Am încasat jumătate din impact, simțind cum îmi cedează cel puțin o coastă, și m-am răsucit spre interior, renunțând la orice eleganță când mi-am folosit mâna stângă pentru a-i zdrobi testiculul stâng. Bărbatul a urlat și a ieșit din luptă.

Nu uitasem nici o clipă de paralizatorul de pe podea, dar nici ultimul adversar nu uitase. S-a grăbit să treacă de cealaltă parte a patului, unde nu-l puteam ajunge, și s-a lăsat în patru labe ca să înhațe arma. Resimțind acum în mod acut durerea coastei fracturate, am ridicat patul masiv, cu Johnny cu tot, și l-am trântit pe spinarea bărbatului.

M-am vârat sub pat din partea mea, am recuperat paralizatorul și m-am retras cu spatele într-un colț pustiu.

Unul dintre ei ieșise prin fereastră. Eram la etajul întâi. Primul bărbat care intrase continua să zacă în prag. Cel pe care-l lovisem cu piciorul reușise să se scoale într-un genunchi și în ambele coate. După sângele de pe buze și bărbie, am bănuir că o coastă îi perforase un plămân. Respira întretăiat și cu evidentă greutate. Patul strivise craniul bărbatului de pe podea. Cel care-l strânsese de gât pe Johnny era ghemuit lângă fereastră, ținându-se cu mâinile între picioare și vomita. L-am paralizat, reducându-l la tăcere, m-am dus către cel pe care-l lovisem cu piciorul și l-am ridicat, trăgându-l de păr.

- Cine v-a trimis?

- Du-te dracului! m-a împroșcat el cu salivă însângărată.

- Poate mai târziu, am spus. Repet: Cine v-a trimis? Am pus trei degete în locul unde cutia lui toracică

părea concavă și am apăsas.

Bărbatul a urlat și s-a făcut foarte alb la față. Când a tușit, sângele era prea roșu pe pielea palidă.

- Cine v-a trimis?

Am apropiat patru degete de coastele lui.

- Episcopul!

A încercat să sfideze gravitația, îndepărtându-se de degetele mele.

- Care episcop?

- Templul lui Shrike... Lusus... nu, te rog... ah, futu-i...

- Ce trebuia să faceți cu el... cu noi?

- Nimic... ah, Doamne, băga-mi-aș... nu! îmi trebuie un medic, te rog!

- Bineînțeles. Răspunde.

- Să-l paralizăm, să-l aducem... înapoi la Templu... pe Lusus. Te rog. Nu pot respira.

- Și cu mine?

- Să te omoram, dacă te-mpotrivești.

- Bine, am spus trăgându-l de păr în sus, până acum te porți frumos. Pentru ce-l doreau?

- Nu știu.

A zbierat foarte tare. Rămăsesem cu un ochi la intrarea în apartament. Paralizatorul continua să-mi fie în palmă, sub un smoc zdravăn de păr.

- Eu... nu... știu..., a icnit.

Hemoragia se pornise serios. Sângele îmi picura pe braț și pe sânul stâng.

- Cum ați ajuns aici?

- C-un VEM... acoperiș...

- De unde v-ați teleproiectat?

- Nu știu... jur... un oraș în apă. Vehiculul era setat să se-ntoarcă acolo... te rog!

I-am sfâșiat hainele. Nici o comagendă. Nici o altă armă. Imediat deasupra inimii era tatuajul unui trident albastru.

- Goonda? am întrebat.

- Da... Frăția Parvati.

Erau dinafară Webului. O pistă probabil foarte greu de urmărit.

- Da... te rog... adu-mi ajutoare... oh, futu-i... te rog...

S-a înmuiat, aproape inconștient.

L-am lăsat să cadă, m-am retras un pas și am bale-iat fasciculul paralizatorului peste el.

Johnny se ridica în capul oaselor, masându-și gâtul și privindu-mă straniu.

- Imbracă-te, i-am spus. Plecăm.

VEM-ul era un Vikken Scenic vechi, transparent, fără încuietori palmare pe plăcuța de aprindere sau diskey. Am ajuns la terminator înainte să fi traversat Franța și am privit în jos, spre bezna despre care Johnny spunea că era oceanul Atlantic. Cu excepția licuricilor de pe ocazionalele orașe plutitoare sau platforme de foraj, singura lumină venea dinspre stele și de la strălucirile ca niște piscine ale coloniilor submarine.

- De ce am luat vehiculul lor? a întrebat Johnny.

- Vreau să văd de unde s-au teleproiectat?

- A zis că de la Templul lui Shrike de pe Lusus.

- Da. Acum o să vedem.

Chipul lui Johnny era abia vizibil când a privit în jos la oceanul întunecat aflat la douăzeci de kilometri sub noi.

- Crezi că oamenii aceia vor muri?

- Unul era deja mort, am răspuns. Cel cu plămânul perforat va avea nevoie de ajutor. Doi dintre ei n-o să aibă probleme. Nu știu despre cel care a ieșit prin fereastră. Îți pasă?

- Da. Violența a fost... barbară.

- „Deși o ceartă pe Stradă este un lucru detestabil, energiile ce se desfășoară în ea sunt minunate”, am citat. Nu erau cibrizi, nu?

- Nu cred.

- Așadar pe urmele tale există cel puțin două grupări... IA-urile și episcopul Templului lui Shrike. Iar noi tot nu cunoaștem motivul.

- Acum am o idee.

M-am rotit în fotoliul din plastic spongios. Constelațiile de deasupra noastră - care nu-mi erau familiare nici din hologramele cerurilor Vechiului Pământ și nici de pe bolta oricărei alte planete din Web pe care o știam - proiectau suficientă lumină ca să-mi îngăduie să zăresc ochii lui Johnny.

- Spune, i-am zis.

- Când ai menționat planeta Hyperion, mi-ai oferit un indiciu, a început el. Faptul că nu aveam nici o cunoștință despre ea... Lipsa respectivă mi-a spus că trebuie să fie ceva important.

- Ciudatul caz al câinelui care lătra în noapte, am rostit.

- Poftim?

- Nimic. Spune mai departe.

Johnny s-a aplecat mai aproape de mine.

- Unicul motiv pentru care nu aș ști de existența lui Hyperion ar fi că unele elemente din TehNucleu mi-au blocat cunoașterea respectivă.

- Cibridul tău... (Mi se părea straniu să vorbesc așa cu Johnny.) Îți petreci majoritatea timpului în Web, nu-i așa?

-Da.

- N-ar fi trebuit să întâlnești undeva menționarea planetei? Din când în când, numele lui Hyperion apare în știri, mai ales când subiectul este Secta Shrike.

- Poate că l-am auzit. Poate că de aceea am și fost ucis.

Am lăsat fotoliul mult pe spate și am privit stelele.

- Să-l întrebăm pe episcop, am rostit.

Johnny mi-a spus că luminile din față erau un analog al New Yorkului de la mijlocul secolului XXI. Nu știa pentru ce proiect de resurrecție fusese reconstruit. Am decuplat VEM-ul de pe auto și am redus altitudinea.

Clădiri înalte din era de arhitectură urbană a simbolului falie se înălțau din smârcurile și lagunele litoralului nord-american. În câteva ardeau lumini. Johnny a indicat o structură ponosită, dar straniu de elegantă și a spus:

- Empire State Building.

- Bine, am încuviințat. Indiferent ce ar fi, acolo dorește VEM-ul să aterizeze.

- E ceva sigur? I-am rânjit.

- În viață nimic nu-i sigur.

Am lăsat vehiculul să-și urmeze cursul și am coborât pe o micută platformă deschisă de sub turnul clădirii. Am coborât amândoi și am avansat pe balconul fisurat. Era destul de întuneric, cu excepția stelelor și a câtorva lumini de clădiri hăt dedesubt. La câțiva pași mai departe o strălucire albastră vagă contura un portal de teleproiector, unde fuseseră poate, cândva, ușile ascensorului.

- O iau eu înainte, am zis, însă Johnny trecuse deja prin portal.

Am palmat paralizatorul împrumutat și l-am urmat.

Până atunci nu intrasem niciodată în Templul lui Shrike de pe Lusus, totuși nu putea fi nici o îndoială că acolo ne aflam acum. Johnny a rămas la câțiva pași în fața mea, însă cu excepția lui nu mai era țipenie de om împrejur. Locul era rece, întunecat și cavernos, dacă într-adevăr cavernele ar putea fi atât de vaste. O sculptură policromă înspăimântătoare, care atârna de cabluri invizibile, se rotea sub curenți ce nu puteau fi percepuți. Eu și Johnny ne-am răsucit simultan, când portalul teleproiector a dispărut din existență.

- Se pare că am făcut treaba-n locul lor, nu? am șoptit spre Johnny.

Până și șoapta părea să nască ecouri în sala iluminată roșiatic. Nu plănuisem ca Johnny să se tele-proiecteze împreună cu mine în Templu.

Lumina păru apoi să sporească, dar fără să ilumineze realmente spațiul acela vast, ci lărgindu-și marginile, astfel că am putut vedea semicercul de oameni de acolo. Mi-am amintit că unii erau numiți exorciști, iar alții diaconi, și mai exista încă o categorie pe care o uitasem. Indiferent cine ar fi fost, era alarmant să-i văd acolo, cel puțin două duzini, cu robele variații de roșu și negru și frunțile înalte strălucind sub lumina roșiatică de sus. N-am avut nici o greutate în a-l recunoaște pe episcop. Era de pe planeta mea, deși mai scund și mai gras decât majoritatea lusu-senilor, iar veșmântul îi era foarte roșu.

N-am încercat să ascund paralizatorul. Era posibil ca, dacă toți se năpusteau către noi, să-i pot doborî pe toți. Posibil, dar nu și probabil. Nu puteam zări nici o armă, însă sub robele lor s-ar fi putut ascunde arsenale întregi.

Johnny a pornit spre episcop și l-am urmat. Ne-am oprit la zece pași de el. Singurul care nu stătea în picioare era episcopul. Scaunul lui era făcut din lemn și părea că se poate plia, astfel încât complicatele rezemătoare de brațe, spătarul și picioarele puteau fi transportate într-o formă compactă. Nu același lucru se putea spune despre masa de mușchi și grăsime evidentă sub straiile episcopului.

Johnny a mai înaintat un pas.

- De ce ai încercat să-mi răpești cibridul?

Se adresase prelatului Sectei Shrike, de parcă noi ceilalți nici n-am fi existat.

Acesta a chicotit și a clătinat din cap.

- Dragă... entitate... este adevărat că ne-am dorit prezența ta în lăcașul nostru de cult, dar nu ai nici o dovadă că noi am fi fost implicați într-o tentativă de a te răpi.

- Pe mine nu mă interesează dovezile, a spus Johnny. Vreau să știu de ce mă dorești aici.

Am auzit un foșnet îndărătul nostru și m-am rotit rapid, cu paralizatorul activat și ridicat, însă cercul larg de preoți Shrike a rămas nemișcat. Cei mai mulți se găseau

în afara razei de acțiune a paralizatorului. Regretam că nu luasem cu mine arma cu proiectile a tatei.

Glasul episcopului era adânc și texturat și părea să umple spațiul uriaș.

- Cu siguranță, știi că Biserica Ispășirii Finale are un interes profund și permanent față de planeta Hyperion.

- Da.

- Și ești cu certitudine conștient de faptul că în ultimele secole, personalitatea poetului Keats de pe Vechiul Pământ a fost întrețesută în miturile culturale ale coloniei Hyperion?

- Da. Și?

Episcopul și-a frecat obrazul cu un inel mare și roșu de pe un deget.

- De aceea, atunci când te-ai oferit să pleci în Pelerinajul Shrike, noi am fost de acord. Am fost tulburați când după aceea ne-ai respins acceptul.

Privirea de uimire a lui Johnny era aproape omenească.

- M-am oferit? Când?

- Acum opt zile locale, a răspuns episcopul. În această sală. Tu ne-ai abordat cu propunerea.

- Am spus de ce doream să merg în... Pelerina-iul Shrike?

- Ai spus că era... cred că expresia pe care ai folosit-o a fost „important pentru educația ta”. Dacă dorești, îți putem arăta înregistrarea. Toate conversațiile de acest fel din Templu sunt înregistrate. Ori poți să capeți o copie a înregistrării, pentru ca să o vizionezi când dorești.

- Da, a spus Johnny.

Prelatul a încuviințat din cap și un acolit, sau ce naiba era, a dispărut pentru o clipă în penumbră și a revenit ținând în mână un videocip standard. Episcopul mai încuviință o dată și bărbatul în robă neagră a înaintat și i-a întins cipul lui Johnny. Am stat cu paralizatorul pregătit până ce individul a revenit în semicercul de privitori.

- De ce i-ai trimis pe goonda după noi? am întrebat. Fusese prima dată când vorbisem în fața episcopului și glasul meu a răsunat prea sonor și prea răgușit.

Clericul Shrike a făcut un gest cu o mână durdulie.

- Domnul Keats și-a exprimat interesul pentru a se alătura pelerinajului nostru cel mai sfânt. Întrucât credința noastră este că Ispășirea Finală se apropie cu fiecare zi, pelerinajul este foarte important pentru noi. Agenții noștri au raportat că este posibil ca domnul Keats să fi fost victima unuia sau mai multor atacuri și că un anume investigator privat... tu, doamnă Lamia... era responsabil pentru distrugerea bodyguardului-cibrid alocat domnului Keats de către TehNucleu.

- Bodyguard!

Era rândul meu să fiu uimită.

- Bineînțeles, a încuviințat episcopul și s-a întors la Johnny. Domnul cu codiță care a fost recent ucis în Turul Templierilor nu era același pe care ni l-ai prezentat acum o săptămână ca fiind bodyguardul tău? Figurează în mod vizibil în înregistrare.

Johnny n-a spus nimic. Părea să se străduiască să-și reamintească ceva.

- Oricum, a continuat episcopul, trebuie să primim răspunsul tău despre pelerinaj înainte de sfârșitul săptămânii. Sequoia Sempervirens pleacă din Web în nouă zile locale.

- Dar aceea este o navă-arbore Templieră, a zis Johnny. Ei nu fac saltul lung spre Hyperion.

Prelatul a zâmbit.

- În cazul acesta, îl fac. Avem motive să credem că s-ar putea să fie ultimul pelerinaj sponsorizat de Biserică și am închiriat nava Templieră pentru a permite cât mai multor credincioși cu puțință să întreprindă călătoria.

A făcut un gest și bărbății în robe roșu și negru s-au topit în beznă. Doi exorciști au înaintat pentru a-i plia jilțul, când episcopul s-a sculat.

- Te rog să ne dai răspunsul cât mai curând cu puțință.

A dispărut. Exorcistul rămas ne-a condus afară. Nu mai existau teleproiectoare. Am ieșit pe ușa principală a Templului și am rămas pe treapta de sus

i scării lungi, privind în jos spre mallul Concourse

i Centrului Stup și inspirând aerul rece și cu iz de ulei.

Revolverul tatii era în sertarul în care-l lăsasem. M-am asigurat că era încărcat, am împins încărcătorul înăuntru cu podul palmei și am dus arma în bucătărie unde se pregătea micul dejun. Johnny stătea la masa lungă, uitându-se prin ferestrele care dădeau spre docul de încărcare. Am luat omletele și am așezat una în fața lui. A ridicat ochii când am turnat cafeaua.

- II crezi? am întrebat. Crezi c-a fost ideea ta?

- Ai văzut înregistrarea video.

- Înregistrările pot fi falsificate.

- Da, dar asta n-a fost.

- Atunci de ce te-ai oferit voluntar pentru a merge în pelerinajul ăsta? Și de ce bodyguardul tău a încercat să te omoare după ce ai vorbit cu Biserica lui Shrike și căpitanul Templier?

Johnny a gustat omleta, a aprobat din cap și a mai luat o îmbucătură.

- Bodyguardul... este pentru mine o necunoscută absolută. Probabil că mi-a fost alocat în săptămâna care mi-a fost ștersă din memorie. În mod evident, adevăratul lui scop a fost de a se asigura că eu nu descopeream ceva... iar dacă descopeream ceva din întâmplare, să mă elimine.

- Ceva din Web sau din datapanuri?

- Presupun că din Web.

- Trebuie să știm pentru cine lucra și de ce ți-a fost alocat.

- Asta știu, a răspuns Johnny. Tocmai am întrebat, iar Nucleul mi-a răspuns că eu am solicitat bodyguard. Cibrul era controlat de un nex IA care este echivalentul unei forțe de securitate.

- Întrebă-l de ce a încercat să te omoare.

- Am întrebat. Mi s-a negat în mod apăsător că așa ceva ar fi posibil.

- Atunci de ce acest așa-zis bodyguard te urmărea la o săptămână după crimă?

- Mi s-a răspuns că deși nu mai solicitasem securitate după... discontinuitatea mea, autoritățile Nucleului au considerat că ar fi prudent să-mi asigure protecție.

Am izbucnit în râs.

- Ce mai protecție! De ce dracu' a fugit pe planeta Templieră, când l-am depistat? Nici măcar nu-ncearcă să-ți ofere o poveste plauzibilă, Johnny.

-Nu.

- Și nici episcopul n-a explicat cum era posibil ca Biserica lui Shrike să aibă acces pentru teleproiectare pe Vechiul Pământ... sau cum îi spuneți voi planetei aceleia ca o scenă.

- Nici noi n-am întrebat.

- Eu n-am întrebat fiindcă voiam să ies întreagă din blestematul ăla de Templu.

Johnny n-a părut să mă audă. Sorbea din cafea, cu privirea focalizată altundeva.

- Ce-i? am întrebat.

S-a întors să mă privească, lovindu-se ușor cu unghia în buza inferioară.

- Aici e un paradox, Brawne.

- Care?

- Dacă într-adevăr țelul meu era să merg pe Hyperion... cibridul meu să călătorească acolo... eu n-aș fi putut rămâne în TehNucleu. Ar fi trebuit să investesc toată conștiința în cibrid însuși.

- De ce?

Am înțeles însă motivul imediat ce am pus întrebarea.

- Gândește-te! Dataplanurile în sine sunt o abstracție. O combinație între datasferele generate de calculatoare și IA-uri, pe de o parte, și matricea Gib-soniană cvasiperceptuală concepută original pentru operatorii umani și acceptată acum ca bază comună pentru om, mașină și IA, pe de altă parte.

- Totuși hardware-ul IA-urilor există undeva în spațiul real, am spus. Undeva în TehNucleu.

- Da, dar asta este irelevant pentru funcția conștiinței IA-urilor, a spus Johnny. Eu pot să „exist oriunde îmi permit datasferele care se suprapun... pe toate planetele din Web, bineînțeles, în dataplanuri și pe orice modele construite de TehNucleu, așa cum este Vechiul Pământ... însă numai în cadrul mediului respectiv pot să pretind „conștiință”, sau să operez senzori ori telecomandați așa cum este cibridul acesta. Am pus jos ceașca mea de cafea și m-am uitat fix la obiectul pe care tocmai îl iubisem ca pe un bărbat noaptea trecută.

-Da?

- Planetele colonii au datasfere limitate, a zis Johnny. Desigur, există un contact cu TehNucleul prin intermediul transmisiilor sperlumice, dar este vorba despre un schimb de date doar... similar interfețelor cu calculatoarele din Prima Epocă Informațională... nu ca un flux de conștiință. Datasfera lui Hyperion este primitivă până la inexistență. Iar din ceea ce pot accesa, Nucleul nu are absolut nici un contact cu planeta aceea.

- Ar fi normal? am întrebat. Vreau să spun, cu o planetă-colonie aflată atât de departe?

- Nu. Nucleul are contacte cu toate planetele-colo-nii și cu barbari interstelari, așa cum sunt Expulzații, sau alte surse pe care Hegemonia nu și le-ar putea imagina. M-am simțit buimăcită.

- Cu Expulzații?

Din clipa începerii războiului de pe Bressia, cu câțiva ani în urmă, Expulzații fuseseră principala sperietoare a Webului. Ideea că Nucleul... aceeași congregație de IA-uri care consiliază Senatul și Totalitatea și care permite funcționarea întregii noastre economii, a sistemului de teleproiectare și a civilizației tehnologice... ideea că Nucleul ar fi fost în legătură cu Expulzații era înspăimântătoare. Și ce dracu' voia Johnny să spună prin „alte surse”? În clipa aceea, realmente nu doream să știu.

- Ai zis totuși că este posibil pentru cibridul tău să călătorească acolo, am rostit. Ce ai vrut să zici prin „investirea întregii conștiințe” în el? O IA poate deveni... umană? Tu poți să exiști doar în cibridul tău?

- Așa ceva s-a mai făcut, a spus Johnny încetișor. O singură dată. O reconstrucție de personalitate nu foarte diferită de a mea - un poet din secolul XX pe nume Ezra Pound, care și-a abandonat personalitatea IA și a fugit din Web în cibridul lui. Inșă reconstrucția Pound era nebună.

- Sau era foarte sănătoasă, am spus. -Da.

- Așadar toate datele și personalitatea unei IA pot supraviețui în creierul organic al unui cibrid.

- Bineînțeles că nu, Brawne. Nici măcar unu la sută din unu la sută din conștiința mea totală nu ar supraviețui tranziției. Creierile organice nu pot procesa nici cea mai primitivă informație în felul în care o putem face noi. Personalitatea rezultată nu ar fi personalitatea IA... dar nici o conștiință cu adevărat umană sau de cibrid...

Johnny s-a oprit în mijlocul frazei și s-a răsucit iute ca să privească pe fereastră. După un minut, am întrebat:

- Ce este?

Am ridicat un braț, totuși nu l-am atins. El a vorbit fără să se întoarcă:

- Poate că am greșit, spunând despre conștiință că nu ar fi umană, a murmurat el. Este posibil ca personalitatea rezultată să poată fi umană, atinsă de o anume nebunie divină și perspectivă metaumană. Ar putea fi... dacă ar fi golită de toate amintirile epocii noastre, de toată conștiința Nucleului... ar putea fi personalitatea care a fost cibridul programat să fie...

- John Keats, am rostit.

Johnny s-a întors cu spatele la fereastră și a închis ochii. Glasul îi era răgușit de emoție. Era pentru prima dată când îl auzeam recitând poezie:

- Fanaticii își cultivă visurile, cu care ȣes Un paradis pentru o sectă; sălbaticii și ei, Din cele mai înalte sălașe ale odihnei lor, Cugetă la Ceruri; păcat că ei nu-nseamnă Pe pergament, ori frunze sălbatic de India, Fantasmelor rostirii melodioase. Fără de lauri însă, ei trăiesc, visează, mor; Căci singură Poezia își poate spune visurile Și doar prin vraja saună a cuvintelor ea poate Izbăvi imaginația de farmecul criant și nătânga încântare. Care om în viață ar putea să spună: „Poet nu ești... căci visurile nu poți a povesti”? Fiindcă oricine are suflet, iar nu un boț de tină, Visează și va vorbi, de și-a iubit limba maternă Și-n a ei folosință a fost bine dăscălit. Iar dacă Visul pe care doresc a-l repeta acuma Este al Poetului sau al Fanaticului va fi știut Când scribu-acesta viu ce-i mâna mea fi va-n mormânt.

- Nu pricep, am spus. Ce-nseamnă asta?

- înseamnă, a spus Johnny surâzând blând, că eu știu ce decizie am luat și de ce am luat-o. Doream să încetez să fiu cibrid și să devin om. Doream să merg pe Hyperion. Continui să doresc lucrurile acestea.

- Acum o săptămână, cineva te-a ucis pentru decizia asta, i-am reamintit.

-Da.

- Și vrei să-ncerci din nou? -Da.

- De ce nu investești conștiință în cibridul tău de aici? De ce nu devii om în Web?

- Așa ceva nu s-ar putea avea loc aici niciodată, a zis Johnny. Ceea ce tu vezi ca fiind o societate interstelară complexă nu este decât o mică parte din matricea realității Nucleului. M-aș confrunta permanent cu ea și așa fi la mila IA-urilor. Personalitatea Keats... realitatea... n-ar supraviețui niciodată.

- Bine, am spus, trebuie să ieși din Web. Există însă și alte colonii. De ce tocmai Hyperion?

Johnny mi-a prins mâna. Degetele lui erau lungi, calde și puternice.

- Nu înțelegi, Brawne? Aici există o conexiune. S-ar putea foarte bine ca visele lui Keats despre Hyperion să fi fost un fel de comunicare transtemporală între personalitatea lui de atunci și personalitatea lui actuală. Hyperion este misterul esențial al epocii noastre - din punct de vedere fizic și poetic - și este foarte probabil ca el... ca eu să mă fi născut, murit și renăscut pentru a-l explora.

- Mi se pare o aiureală, am mărturisit. Iluzia grandorii...

- Aproape sigur, a râs Johnny. Și n-am fost niciodată mai fericit. M-a prins de brațe și m-a tras în picioare, îmbrățișându-mă. Vrei să vii cu mine, Brawne? Să mă însoțești pe Hyperion?

Am clipit surprinsă, atât de întrebarea lui, cât și de răspuns, care m-a umplut ca un val de căldură.

- Da, am spus. O să merg.

Am trecut în zona pentru dormit și am făcut dragoste tot restul zilei, adormind în cele din urmă pentru a ne trezi în lumina slabă a Schimbului Trei din tranșeea industrială de afară. Johnny stătea pe spate, cu ochii de culoarea alunei deschiși și fixând plafonul, pierduți în gânduri. Nu totuși într-atât de pierduți, încât să nu suradă și să mă cuprindă cu brațul. Mi-am lipit obrazul de el, m-am cuibărit în curbura lină unde umărul se întâlnește cu pieptul și am adormit la loc.

Purtam hainele mele cele mai bune - costum de catifea reiată neagră, bluză țesută din mătase Renașterea cu o nestemată-de-sânge Carvnel la baza gâtului, tricorn Eulin Bre lăsat pe un ochi - când amândoi ne-am teleproiectat a doua zi pe TC2. L-am lăsat în barul de lemn și alamă de lângă terminexul central, dar nu înainte de a-i împinge revolverul tatii băgat într-o pungă de hârtie și a-i spune să împuște pe oricine îl privea cât de puțin chiorăș.

- Ce subtilă este limba din Web, a comentat el.

- Expresia asta-i mai veche decât Webul, i-am spus. Tu fă ce ți-am zis.

L-am strâns de braț și am plecat fără să privesc în urmă.

Am luat un aerotaxi până la Complexul Administrativ și am trecut prin nouă puncte de securitate, înainte de a fi admisă în Centru. Am parcurs jumătate de kilometru peste Parcul Căprioarelor, admirând lebedele din lacul apropiat și clădirile albe de

pe vârful colinei din apropiere, după care au urmat alte nouă puncte de securitate, înainte ca o femeie din corpul de securitate al Centrului să mă conducă pe cărarea cu dale spre Clădirea Guvernului, o construcție joasă și elegantă, amplasată printre grădini de flori și coline aranjate de arhitecți peisagiști. Exista o sală de așteptare elegant mobilată, însă abia dacă am apucat să mă așez pe o de Kooning autentică pre-Hegira, înainte ca un secretar să apară și să mă conducă în cabinetul privat al directorului executiv.

Meina Gladstone a ocolit biroul ca să-mi strângă mâna și mi-a arătat un scaun pe care să iau loc. Era straniu să-o văd în carne și oase, după ce o văzusem atâția ani la HTV. Era chiar mai impresionantă așa: părul îi era tăiat scurt, dar părea să se înfoieze la ceafă în valurile alb-sure; obrații și bărbia îi erau pronunțate și pe atât de asemănătoare cu ale lui Lincoln pe cât insistau toți exegeții în istorie, însă ochii mari, triști și căprui erau cei care-i dominau fața și te făceau să te simți în prezența unei persoane cu adevărat insolite.

Am constatat că mi se uscaseră gura.

- Mulțumesc pentru că m-ai primit, doamnă director. Știu cât ești de ocupată.

- Niciodată nu sunt prea ocupată pentru tine, Brawne. Tot așa cum tatăl tău n-a fost niciodată prea ocupat pentru mine, la începutul carierei mele în Senat.

Am încuviințat. Cândva, tata o descrisese pe Meina Gladstone ca fiind singurul geniu politic din Hegemonie. El știa că, în ciuda startului târziu în viața politică, într-o bună zi ea va deveni director executiv. Îmi părea rău că tata nu mai era în viață ca s-o vadă.

- Ce face mama, Brawne?

- Este bine, doamnă director. Rareori mai părăsește vechea noastră reședință de vară de pe Freeholm, dar o văd în fiecare an cu ocazia Crăciunului.

Gladstone a aprobat. Stătuse destinsă pe marginea unui birou masiv despre care tabloidele afirmau că aparținuse cândva unui președinte asasinat - nu Lincoln - din SUA dinaintea Greșelii, dar acum a zâmbit și l-a ocolit spre scaunul simplu dindărătul lui.

- Îmi lipsește tatăl tău, Brawne. Mi-ar fi plăcut ca el să fi făcut parte din administrația actuală. Ai văzut lacul, când ai intrat?

-Da.

- Mai ții minte cum te jucai cu vaporeșele, cu Kres-ten al meu, când amândoi erăți niște pici?

- Doar vag, doamnă director. Eram destul de mică. Meina Gladstone a surâs. Un intercom a piuit,

însă ea a făcut un gest și aparatul a amuțit.

- Cum te pot ajuta, Brawne? Am inspirat adânc.

- Doamnă director, știi poate că lucrez ca investigator privat independent...

N-am așteptat-o să aprobe din cap, ci am urmat:

- Un caz la care am lucrat recent m-a readus la sinuciderea tatii...

- Brawne, știi că a fost anchetată cu cea mai mare atenție. Am văzut raportul comisiei.

- Da, l-am citit și eu. Recent însă am descoperit unele lucruri foarte ciudate despre TehNucleu și atitudinea sa față de planeta Hyperion. Tu și tata n-ați lucrat la o lege în care se preconiza aducerea lui Hyperion în Protectoratul Hegemoniei?

Gladstone a dat din cap.

- Ba da, Brawne, dar în anul acela au fost examinate peste o duzină de alte colonii. Nici una n-a fost admisă.

- Așa este. Însă Nucleul sau Consiliul Consultativ IA au dovedit un interes aparte față de Hyperion?

Directoarea executivă și-a ciocănit ușor buza inferioară cu un stilou.

- Ce fel de informații deții, Brawne?

Am dat să răspund, dar ea a ridicat un deget bont.

- Așteaptă! (A tastat o interactivă.) Thomas, ies pentru câteva minute. Dacă întârzii, ai grijă, te rog, de delegația comercială Sol Draconi.

N-am mai văzut-o tastând altceva, însă, brusc, un portal teleproiector auriu-albastru a înviat zumzâind lângă peretele îndepărtat. Mi-a făcut semn să trec eu prima.

O câmpie de iarbă aurie, înaltă până la genunchi, se întindea spre orizontul care părea mai îndepărtat decât pe majoritatea planetelor. Cerul era galben-cu dăre de aramă lustruite, care ar fi putut să fi fost nori. N-am recunoscut planeta. Meina Gladstone a trecut prin portal și și-a atins desenul comagendă de pe mânecă. Portalul teleproiector a dispărut. O briză caldă ne aducea miresme condimentate. Gladstone și-a atins încă o dată mâneca, a privit cerul și a încuviințat.

- Îmi pare rău pentru inconvenientă, Brawne. Kastrop-Rauxel nu are datasferă sau sateliți de nici un fel. Continuă, te rog, cu ceea ce doreai să spui. Ce fel de informații ai descoperit?

M-am uitat în jur la preria pustie.

- Nimic care să necesite atâta securitate... probabil. Tocmai am descoperit că TehNucleul pare foarte interesat de Hyperion. A construit de asemenea un fel de analog al Vechiului Pământ... o întreagă planetă!

Dacă mă așteptam la șoc sau la surprindere, am fost dezamăgită. Gladstone a încuviințat.

- Da. Știm despre analogul Vechiului Pământ. Eu am fost cea șocată.

- Atunci de ce nu s-a anunțat niciodată? Mulți oameni ar fi interesați, dacă Nucleul poate reconstrui Vechiul Pământ.

Gladstone a făcut câțiva pași și am pornit alături de ea, umblând mai repede ca să pot menține ritmul picioarelor ei lungi.

- Brawne, n-ar fi în interesul Hegemoniei să anunțe așa ceva. Cele mai bune surse de informații ale noastre, mă refer la sursele umane, nu știu de ce Nucleul a făcut așa ceva. N-au căpătat nici cel mai mărunț indiciu. În clipa de față, politica recomandabilă este așteptarea. Tu ce informații ai despre Hyperion?

În ciuda trecutului nostru pe alocuri comun, nu știam dacă mă puteam încrede în Meina Gladstone. Știam însă că dacă doream să obțin informații, trebuia să ofer informații.

- Nucleul a realizat reconstruirea analogă a unui poet de pe Vechiul Pământ, am spus, și pare obsedat de a-i ascunde orice informații despre Hyperion.

Gladstone a rupt un fir lung de iarbă și l-a strivit între dinți.

- Cibrul John Keats,

- Da. (Am fost atentă ca de data aceasta să nu-mi trădez surprinderea.) Știu că tata a insistat ca Hyperion să capete statutul de Protectorat. Dacă Nucleul are un interes special față de planetă, poate că a făcut ceva... poate că a manipulat...

- Aparenta lui sinucidere? -Mda.

Vântul vâlurea iarba aurie. Ceva foarte mic a fugit printre tulpini, la picioarele noastre.

- Nu este dincolo de tărâmul posibilului, Brawne, totuși n-a existat absolut nici o dovadă. Spune-mi, ce va face acest cibrul?

- Mai întâi vreau să știu motivul pentru care Nucleul este atât de interesat de Hyperion.

Ea a desfăcut brațele.

- Dacă am ști asta, Brawne, aș avea nopți mult mai liniștite. Din câte cunoaștem, TehNucleul este obsedat de Hyperion de multe secole. Când directorul executiv Ievșenski i-a permis regelui Billy de Asquith să recolonizeze planeta, a fost pe punctul de a declanșa o adevărată sciziune a IA-urilor de Web. Mai recent, instalarea acolo a transmițătorului nostru teleproiector a determinat o criză similară.

- Însă IA-urile nu s-au scindat.

- Nu, Brawne, se pare că, dintr-un motiv necunoscut, ele au nevoie de noi aproape la fel de mult pe cât avem noi nevoie de ele.

- Dar dacă sunt atât de interesate de Hyperion, de ce n-o acceptă în Web, pentru a putea merge chiar ele acolo?

Gladstone și-a trecut o mână prin păr. Hăt deasupra noastră, norii de bronz au unduit în vânturi de mare altitudine, care trebuie să fi fost extrem de violente.

- Ele sunt de neclintit față de neadmiterea lui Hyperion în Web, a rostit ea. Este un paradox interesant. Spune-mi, ce va face cibrul?

- Mai întâi, spune-mi de ce Nucleul este obsedat de Hyperion?

- Nu știm cu certitudine.

- Care-i atunci ipoteza cea mai probabilă? Directoarea executivă Gladstone a scos dintre buze firul de iarbă și l-a examinat.

- Noi credem că Nucleul a demarat un proiect realmente incredibil, care le va îngădui să prezică... totul. Să manipuleze toate variabilele spatului, timpului și istoriei ca pe cuante de informație manevrabilă.

- Proiectul Inteligenței Finale, am rostit știind că eram neglijentă și nepăsându-mi. De data aceasta, directoarea executivă Gladstone și-a trădat șocul.

- De unde știi despre asta?

- Ce legătură are proiectul acela cu Hyperion? Gladstone a oftat.

- Nu știm în mod sigur, Brawne. Știm doar că pe Hyperion există o anomalie pe care Nucleul n-a putut s-o factorizeze în analizele lui predictive. Ai auzit de așa-numitele Cripte ale Timpului pe care Biserica lui Shrike le consideră sacre?

- Bineînțeles. De o vreme sunt închise pentru turiști.

- Da. Din cauza unui accident suferit de o cercetătoare acolo, cu câteva decenii în urmă, savanții noștri au confirmat că acele câmpuri antientropice din jurul Criptelor

nu sunt doar o protecție împotriva efectelor erozive ale timpului, așa cum se considera în general.

- Dar ce sunt?

- Resturile unui câmp... sau forțe... care practic a propulsat Criptele și conținutul lor înapoi în timp, venind dintr-un viitor îndepărtat.

- Conținut? am reușit să repet. Dar Criptele sunt goale. Sunt goale din clipa în care au fost descoperite.

- Sunt goale acum, a precizat Meina Gladstone, însă există dovezi că ele au fost pline... că vor fi pline... când se vor deschide. În viitorul nostru apropiat.

M-am holbat la ea.

- Cât de apropiat?

Ochii ei negri au rămas blânzi, dar mișcarea din cap a fost hotărâtă.

- Brawne, ți-am spus deja prea multe. Ți se interzice să repeți ceea ce ai auzit. Dacă va fi necesar, vom lua măsuri pentru a impune tăcerea.

Mi-am ascuns confuzia, rupând la rândul meu un fir de iarbă pe care să-l mestec după aceea.

- Bine, am zis. Ce va ieși din Cripte? Extraterestri? Bombe? Capsule temporale reversibile?

Gladstone a surâs strâmb.

- Dacă am ști asta, Brawne, am fi înaintea Nucleului, or, noi nu suntem. Zâmbetul a dispărut. Una dintre ipoteze este că așa-numitele Cripte sunt asociate unui viitor război. Poate este vorba despre achitarea unor datorii viitoare, prin rearanjarea trecutului.

- Un război între cine, pentru Dumnezeu? Ea a redeschis brațele.

- Trebuie să ne întoarcem, Brawne. Vrei, te rog, să-mi spui ce va face în continuare cibridul Keats?

Am coborât ochii, după care i-am ridicat, întâlnind privirea ei fermă. Nu mă puteam încrede în nimeni, totuși Nucleul și Biserica lui Shrike știau deja planurile lui Johnny. Dacă acesta era un joc în trei, poate că toți jucătorii trebuiau să cunoască totul, în eventualitatea în care exista și un personaj bun.

- O să-și investească toată personalitatea în cibrid, am răspuns destul de stângaci. Va deveni uman, doamnă Gladstone, iar apoi va pleca pe Hyperion. Ku o să-l însoțesc. Directoarea executivă a Senatului și a Totalității, șefa unei guvernări ce cuprindea aproape două sute de planete și miliarde de oameni, m-a privit în tăcere un moment prelung. După aceea, a rostit:

- În cazul acesta, intenționează să plece în pelerinaj cu nava Templieră.

-Da.

- Nu, a zis Meina Gladstone.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că Sequoia Sempervirens nu va căpăta aprobarea de a părăsi spațiul Hegemoniei. Nu va mai exista nici un pelerinaj, decât dacă Senatul decide că este în interesul nostru.

Vocea ei avea duritatea fierului.

- Johnny și cu mine vom merge cu o navă-spin, am rostit. Oricum, pelerinajul este pentru ratați.

- Nu, a spus ea. Pentru o vreme, navele-spin civile nu vor mai pleca spre Hyperion. Termenul „civile” mi-a oferit un indiciu.

- Va fi război?

Buzele lui Gladstone erau strâns lipite. A încuviințat din cap.

- Înainte ca majoritatea navelor-spin să poată ajunge în regiune.

- Război cu... Expulzații?

- Inițial. Brawne, consideră războiul ca pe un mod de a grăbi rezolvarea problemei care există între noi și TehNucleu. Va trebui să incorporăm sistemul Hyperion în Web, pentru a-i permite protecția de către FORȚĂ, fiindcă în caz contrar va cădea în mâinile unei rase care disprețuiește Nucleul și toate IA-urile și nu are încredere în ele.

N-am menționat comentariul lui Johnny potrivit căruia Nucleul fusese în contact cu Expulzații. Am spus doar:

- Un mod de a grăbi rezolvarea problemei... Perfect. Dar cine i-a manipulat pe Expulzați să atace?

Gladstone m-a privit fix. Dacă fața ei aducea cu a lui Lincoln în clipa aceea, atunci Lincoln de pe Vechiul Pământ fusese un tip dat dracului de dur.

- E timpul să ne-ntoarcem, Brawne. Înțelege cât este de important ca nimic din toate informațiile acestea să nu răsuflă.

- Înțeleg faptul că nu mi le-ai fi spus, dacă n-ai fi avut un motiv, am replicat. Nu știu la cine vrei să ajungă ele, însă știu că sunt o mesageră, nu o confidentă.

- Brawne, nu subestima hotărârea noastră de a ține toate informațiile acestea strict secrete.

Am izbucnit în râs.

- Doamnă, nu ți-aș subestima hotărârea în nici o privință.

Meina Gladstone mi-a indicat să trec prima prin portalul teleproiectorului.

- Știu un mod prin care putem descoperi ce intenționează Nucleul, a spus Johnny pe când călătoream pe Mare Infinitus, singuri într-o barcă cu reacție închiriată. Ar fi însă periculos.

- Și care ar fi noutatea?

- Vorbesc foarte serios. Ar trebui să-l încercăm doar dacă apreciem că este imperativ să pricepem motivul pentru care Nucleul se teme de Hyperion.

- Eu apreciez că este imperativ.

- Vom avea nevoie de un ajutor. De un individ care să fie expert în operațiunile din dataplanuri. Cineva inteligent, dar nu chiar atât de inteligent, încât să nu-și asume riscuri. Și cineva care să fie gata să riște totul și să păstreze secretul, pur și simplu pentru că i se pare cea mai grozavă farsă cibervomă.

Am rânjit spre Johnny.

- Am exact omul potrivit.

BB locuia singur într-un apartament ieftin la baza unui turn ieftin într-un cartier ieftin de pe TC2. Pe de altă parte, nimic nu era ieftin în hardware-ul care umplea

aproape tot spațiul din apartamentul cu patru camere. În ultimul deceniu, majoritatea salariului lui BB fusese cheltuit pe jucării cibervomă ultramoderne.

Am început prin a declara că doream ca el să facă ceva ilegal. BB a replicat că, în calitate de funcționar public, nici nu se putea gândi la așa ceva. A întrebat despre ce ar fi fost vorba. Johnny a început să-i explice. BB s-a aplecat în față și în ochii lui am zărit vechea scânteie cibervomă din zilele pe care le petrecusem în colegiu. Pe jumătate mă așteptam că va încerca să-'l disece pe Johnny imediat, chiar acolo, doar pentru a vedea cum funcționează un hibrid. Apoi Johnny a ajuns la partea interesantă și scânteia lui BB s-a transformat într-un fel de strălucire verzuie.

- Când îmi voi autodistruge personalitatea IA, a spus Johnny, comutarea la conștiința cibridului va dura doar nanosecunde, însă în intervalul acela se va prăbuși secțiunea din perimetrul Nucleului de a cărei defensivă mă ocup eu. Fagocitele de securitate vor astupa interstițiul înainte de a trece prea multe nanosecunde, totuși în acel răstimp...

- Se poate intra în Nucleu, a șoptit BB cu ochii sclipindu-i ca un videodisplay străvechi.

- Ar fi foarte periculos, a accentuat Johnny. După știința mea, nici un operator uman n-a trecut vreodată de perimetrul Nucleului.

BB și-a frecat buza superioară.

- Există o legendă potrivit căreia Cowboy Gibson ar fi făcut-o înainte ca Nucleul să se fi separat, a mormăit el. Dar nimeni n-o crede. Și Cowboy a dispărut.

- Chiar dacă pătrunzi, a spus Johnny, timpul de accesare ar fi insuficient, atât doar că eu dețin coordonatele locului unde se află informațiile.

- Să-mi bag picioarele dacă nu-i fan-tastic! a șoptit BB. A revenit la consola lui și s-a întins spre șunt. Hai s-o facem.

- Acum? am întrebat.

Până și Johnny a părut surprins.

- Ce să mai așteptăm? BB și-a conectat șuntul și a cuplat sondele metacorticale, totuși n-a activat deckul.

O facem sau nu?

M-am dus lângă Johnny, care stătea pe canapea, și l-am prins de mână. Pielea lui era rece. Pe chip nu i se citea nici o expresie, dar îmi puteam imagina cum trebuie să fie să te confrunți cu distrugerea iminentă a personalității și existenței tale anterioare.

Chiar dacă transferul reușea, omul cu personalitatea John Keats n-ar fi fost Johnny".

- Are dreptate, a zis Johnny. De ce să mai așteptăm? L-am sărutat.

- Bine, am spus. Intru cu BB.

- Nu! Johnny m-a strâns de mână. Nu ne poți fi | de ajutor, iar pericolul ar fi teribil. Mi-am auzit propriul glas, la fel de implacabil ca al Meinei Gladstone.

- Poate că așa este. Nu-i pot cere însă lui BB să facă asta, dacă n-o fac și eu. Și n-o să te las acolo singur. L-am strâns pentru ultima oară de mână și m-am așezat lângă BB în fața consolei. Cum mă conectez cu rahatul ăsta, BB?

Ați citit toate chestiile despre cibervomă. Știți totul despre frumusețea teribilă a dataplanurilor, despre autostrăzile tridimensionale cu peisajele lor de gheață neagră, perimetre de neon, Bucle Paradoxe fosforescente și zgârie-nori pâlpâitori de

blocuri de date sub norii plutitori de prezență IA. Le-am văzut pe toate, mergând în cârca unei purtătoare a lui BB. Simțeam că era prea mult. Prea intens. Prea terifiant. Puteam auzi amenințările întunecate ale uriașelor fagocite de securitate; puteam mirosi moartea din răsuflarea virușilor tenii de contraatac chiar prin paravanele de gheață; puteam percepe greutatea urgiei IA-urilor de deasupra noastră - eram insecte sub picioarele elefanților – și deocamdată nici măcar nu făcusem ceva, ci doar călătorisem pe căi de date aprobate legal, pe un acces de comision născocit de BB, ceva legat de slujba lui în departamentul Management înregistrări și Statistici.

Iar eu purtam electrozi adezivi și vedeam lucrurile într-o versiune dataplan de televiziune alb-negru difuză, în timp ce Johnny și BB vedeau întregul holo simstim așa cum era.

Nu știu cum îl suportau.

- Gata, a șoptit BB în echivalentul dataplan al unei șoapte, am ajuns.

- Unde?

Nu vedeam decât un labirint infinit de lumini strălucitoare și umbre chiar mai sclipitoare, zece mii de orașe dispuse în patru dimensiuni.

- Perimetrul Nucleului, a șoptit BB. Țin-te bine. Acuși.

Nu aveam brațe cu care să mă țin și în universul acela nu exista nimic fizic de care să mă agăț, dar m-am concentrat asupra umbrelor forme de undă care erau vehiculul nostru de date și m-am ținut.

Johnny a murit atunci.

Văzusem o explozie nucleară în direct. Pe când era senator, tata ne-a dus pe mama și pe mine la Școala de Comandă Olympus, ca să vedem o demonstrație FORTĂ. Ca desert, modulul de vizionare fusese tele-proiectat pe o planetă uitată de lume...

Armaghast, mi se pare... iar un pluton de recunoaștere FOR-ȚĂrsol lansase un proiectil nuclear tactic curat spre un pretins adversar aflat la nouă kilometri.

Modulul de vizionare era ecranat cu un câmp restrictiv clasa X, polarizat, proiectilul avea numai cincizeci de kilo-tone, însă nu voi uita niciodată explozia, unda de șoc care zgâlțâise ca pe o frunză modulul de optzeci de tone pe deflectoarele sale, șocul fizic de lumină, atât de obscen de strălucitoare, încât a polarizat câmpul nostru la nivelul miezului de noapte și totuși ne-a adus lacrimi în ochi și a vociferat, încercând să pătrundă. Acum a fost mai rău.

O secțiune din dataplan a părut să fulgere și după aceea a implodat, cu realitatea scurgându-se printr-un dren de negru pur.

- Țin-te bine! a urlat BB pe fundalul paraziților din dataplan care mi-au rașchetat oasele, iar noi ne-am rotit și ne-am dat peste cap, absorbiți în vid, ca niște insecte într-un vârtej de dimensiuni oceanice.

Cumva, incredibil, imposibil, fagocite în armuri negre s-au năpustit către noi prin vacarm și nebulie. BB a evitat unul și a reflectat membranele acide ale celuilalt. Eram aspirați în ceva mai rece și mai întunecat decât ar fi putut să fie orice neant din realitatea noastră.

- Acolo! a strigat BB, cu analogul glasului aproape pierdut în năvala tornadei datasferei sfâșiate.

Acolo... ce? Apoi am văzut: o linie galbenă subțire, unduind în turbulență ca un stindard din țesătură în uragan. BB ne-a rostogolit, a găsit propria noastră undă care să ne poarte prin furtună, a potrivit coordonate care au dansat pe lângă mine prea iute pentru a le distinge, și am călărit banda galbenă în...

...în ce? Fântâni arteziene de artificii înghețate. Lanțuri muntoase de date transparente, ghețari nesfârșiți de ROM, ganglioni de acces întinzându-se ca niște fisuri, nori de fier de bule de procese interne semiconștiințe, piramide sclipitoare de surse primare, toate păzite de lacuri de gheață neagră și armate de fagocite de impulsuri negre.

- Futu-i! am murmurat fără să mă fi adresat cuiva anume.

BB a urmat banda galbenă în jos... înăuntru... prin... Am perceput o conexiune, de parcă cineva ne împovărase brusc cu o masă uriașă.

- Am prins-o! a strigat BB și atunci a răsunat un sunet mai puternic și mai copleșitor decât maelstro-mul de zgomot care ne înconjură și ne uza.

Nu era nici claxon, nici sirenă, dar aducea cu ambele în tonul de avertisment și agresivitate.

Ieșeam din toate. Prin haosul scânteietor am întrezărit un zid sur și, cumva, am știut că era perimetrul, cu vidul micșorându-se, totuși continuând să străpungă zidul ca o pată neagră care se diminua. Ieșeam.

Dar nu îndeajuns de iute.

Fagocitele ne-au lovit din cinci direcții. În cei doisprezece ani de meserie, fusesem împușcată o dată și înjunghiată de două ori. Avusesem destule coaste rupte, nu doar una, ca acum. De data aceasta m-a durut însă mai rău decât în toate situațiile acelea laolaltă. BB se lupta și în același timp se ridica.

Contribuția mea la starea aceea a fost să zbier. Am simțit pe noi gheare reci, care ne trăgeau în jos, înapoi în lumina puternică, în vacarm și în haos. BB folosea un program, o formulă de magie ca să le țină la depărtare. Dar nu îndeajuns. Puteam simți loviturile izbînd - nu în mine în primul rînd, însă conectându-se cu analogul matriceal care era BB.

Ne afundam înapoi. Forțe inexorabile ne târau după ele. Brusc, am simțit prezența lui Johnny și a fost ca și cum o mână uriașă și puternică ne-ar fi prins, ridicându-ne prin zidul perimetrului cu o clipă înainte ca pata să fi rupt cordonul nostru ombilical cu existența și câmpul defensiv să se fi închis, zdrobind și strivind ca niște dinți de oțel.

Am gonit cu viteză imposibilă pe datacăi congestionate, trecând pe lângă curieri de dataplanuri și alți analogi de operatori, aidoma unui VEM vuind pe lângă care trase de boi. Apoi ne-am apropiat de o poartă de timp lent, sărind peste analogi operatori de ieșire ambuteiați, într-un uriaș salt cvadridimensional.

Când am ieșit din matrice, am simțit greața inevitabilă a tranziției. Lumina mi-a ars retinele. Lumină reală. După aceea durerea a năvălit și m-am prăbușit pe consolă gemând.

- Haide, Brawne.

Era Johnny - sau cineva asemănător lui Johnny ajutându-mă să mă ridic și să ne îndreptăm amândoi spre ușă.

- BB, am icnit. -Nu.

Am deschis ochii care mă dureau îngrozitor, timp suficient ca să-l văd pe BB Surbringer căzut peste consola lui. Pălăria Stetson îi căzvisc și se rostogolise pe podea. Capul lui explodase, împrôșcând mare parte din consolă cu roșu și cenușiu. (Jura îi era deschisă și o spumă albă și groasă continua să se scurgă dinăuntru. Părea ca și cum ochii i s-a*" fi topit.

Johnny m-a prins și m-a ridicat pe jumătate.

- Trebuie să plecăm, a șoptit et Cineva o să apară aici dintr-un moment în altul.

Am închis ochii și l-am lăsat s'f mă ducă de acolo.

M-am trezit în lumină roșiatică, slabă, și clipoceli de picături de apă. Am simțit n*iros de canalizare, de mucegai și izul de ozon al cablurilor de fibră optică neizolate. Am deschis un ochi.

Ne aflam într-un spațiu scund, mai degrabă o grotă decât o cameră, cu cabluri șerpuint dintr-un plafon spart și băltoace de apă pe gresia (?u pojghițe de murdărie. Lumina roșiatică venea de dincolo de grotă -poate dintr-un puț de acces pentru întreținere sau un tunel pentru automecanici. Am gemut slab. Johnny era acolo și a venit lângă mine pe patul improvizat din pături. Chipul îi era întunecat de grăsime sau murdărie și am văzut cel puțin O tăietură recentă.

- Unde suntem?

El mi-a atins obrazul. Cu celălalt braț mi-a cuprins umerii și m-a ajutat să mă ridic în «capul oaselor. Câmpul meu vizual, și așa oribil, s-a îrfelinat și s-a clătinat și pentru o clipă am crezut că voi vomita. Johnny m-a ajutat să beau apă dintr-o cană de plastic.

- Stupul Drojdiilor, a spus el.

Bănuisem asta chiar înainte să-mi fi recăpătat pe deplin cunoștința. Stupul Drojdiilor este puțul cel mai adânc de pe Lusus, o zonă ambiguă și nerevendicată de nimeni, alcătuită din tuneluri pentru meci și vizuini ilegale ocupate de jumătate din proscrisii și surghiuniții Webului. În Stupul Drojdiilor fusesem împușcată cu câțiva ani în urmă și încă mai aveam cicatricea laserului deasupra osului iliac stâng.

Am întins cana, cerând mai multă apă. Johnny a turnat dintr-un termos de oțel și s-a întors la mine. Pentru un moment, am intrat în panică, băjbâind în buzunarul tunicii și la brâu: revolverul tatii dispăruse. Johnny a ridicat arma și m-am relaxat, acceptând cana și bând cu sete.

- BB? am întrebat, sperând pentru o secundă că totul fusese o halucinație teribilă.

Johnny a clătinat din cap.

- Nici unul dintre noi nu ar fi putut anticipa defensivele de acolo. Pătrunderea lui BB a fost sclipitoare, dar n-a putut învinge fagocitele omega ale Nucleului. Inșă jumătate din operatorii aflați în dataplanuri au perceput ecurile luptei. BB este de acum intrat în legendă.

- Mare căcat, am rostit și am emis un hohot de răs care suna suspect de mult cu un început de plâns. Intrat în legendă... BB e mort. Absolut degeaba!

Johnny m-a strâns puternic cu brațul.

- Nu degeaba, Brawne. A reușit spargerea. Iar înainte să moară, mi-a transmis datele.

Am reușit să stau vertical fără să mă clatin și să-l privesc pe Johnny. Părea neschimbat - aceiași ochi blânzi, același păr, aceeași voce. Totuși ceva diferea în mod subtil, mai profund. Mai uman?

- Tu...? am spus. Ai făcut transferul? Ești...

- Om? John Keats mi-a zămbit. Da, Brawne. Sau pe cât de aproape de om poate fi vreodată cineva plăsmuit în Nucleu.

- Totuși îți amintești... de mine... de BB... de cele întâmplate.

- Da. Și-mi amintesc când am deschis prima dată Homer tradus de Chapman. Și ochii fratelui meu, Tom, când a murit de hemoragie, noaptea. Și glasul blând al lui Severn, când eram prea slăbit pentru a deschide propriii mei ochi și a-mi înfrunta soarta. Și noaptea noastră în Piazza di Spagna, când ți-am atins buzele și mi-am imaginat obrazul lui Fanny lipit de al meu. Îmi amintesc, Brawne.

Pentru o clipă am fost confuză, apoi rănită, dar după aceea și-a apropiat palma de obrazul meu și el m-a atins pe mine, nu era altul, și am înțeles. Am închis ochii.

- De ce suntem aici? am șoptit cu fața lipită de cămașa lui.

- N-am putut risca să utilizez un teleproiector. Nucleul ne-ar da de urmă imediat. M-am gândit apoi la astroport, dar tu nu erai în stare să călătorești. Am ales Drojdiile. Am încuviințat, fără să mă desprind de el.

- Vor încerca să te ucidă. -Da.

- Poliția locală este pe urmele noastre? Poliția Hegemoniei? Poliția Tranzitului?

- Nu, nu cred. Deocamdată singurele interpelări au fost din partea a două găști de goonda și câțiva rezidenți ai Drojdiilor.

Am deschis ochii.

- Ce s-a întâmplat cu goonda?

În Web existau și mai mulți asasini profesioniști și lichele ucigașe, dar până acum eu nu avusesem de-a face cu nici unii.

Johnny a ridicat revolverul tatii și a surâs.

- Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat după BB, i-am spus.

- Ai fost afectată de reacția adversă a fagocitelor. Puteai să mergi, totuși în Concourse au fost destui care te-au privit întrebător.

- Sunt convinsă. Spune-mi, ce-a descoperit BB? De ce este Nucleul obsedat de Hyperion?

- Mai întâi, mănâncă, a zis Johnny. Au trecut mai bine de douăzeci și opt de ore.

A traversat lățimea picurătoare a odăii-grotă și s-a întors cu un pachet autotermic.

Era rația fundamentală a fanaticilor de holouri: carne clonată liofilizată și reîncălzită, cartofi care nu văzuseră niciodată solul și morcovi care arătau ca niște melci marini de mare adâncime. Nimic nu avusese vreodată un gust mai minunat.

- Bine, am aprobat, spune-mi.

- De când există, TehNucleul a fost divizat în trei grupuri, a început Johnny.

Stabilele sunt IA-urile vechi și tradiționale - unele dintre ele datează din zilele pre-Greșeală și cel puțin una și-a câștigat conștiința în Prima Epocă Informațională.

Stabilele susțin că între omenire și Nucleu este necesar un anumit nivel de simbioză.

Ele au promovat Proiectul Inteligenței Finale ca mod de a evita deciziile pripite, de a le întârzia până ce toate variabilele pot fi calculate. Volatilele sunt forța dinapoia

Secesiunii care s-a petrecut acum trei secole. Ele au întreprins studii convingătoare care dovedesc că utilitatea omenirii s-a încheiat și că din momentul acesta omenii constituie o amenințare pentru Nucleu. Ele susțin extincția imediată și totală.

- Extincția, am repetat. După o clipă am întrebat: O pot face?

- În privința oamenilor din Web, da, a răspuns Johnny. Inteligențele Nucleului creează nu numai infrastructura pentru societatea Hegemoniei, ci sunt și necesare pentru absolut orice - de la desfășurarea FORȚEI, până la măsurile de securitate intrinsecă ale arsenalelor cu arme nucleare și plasmă.

- Tu știai toate astea când erai... în Nucleu?

- Nu, a spus Johnny. Ca proiect de recuperare cibrid pseudopoet, eram o ciudățenie, un animal de companie, o creatură parțială căreia i se îngăduia să hoinărească prin Web la fel cum un animal este lăsat zilnic să iasă din casă. Habar nu aveam că existau trei tabere de influență IA.

- Trei tabere, am rostit. Care-i a treia? Și unde apare Hyperion?

- Între Stabile și Volatile, există Esențialele. În ultimele cinci secole, ele au fost obsedate de proiectul EF. Existența sau extincția rasei umane le interesează doar în măsura în care se aplică proiectului. Până în prezent, ele au fost în favoarea moderației și s-au aliat cu Stabilele, fiindcă apreciază că proiectele de reconstrucție și recuperare de felul experimentului cu Vechiul Pământ sunt necesare pentru culminarea IF.

Recent însă problema Hyperion le-a determinat pe Esențiale să se deplaseze spre opinia Volatilelor. De la explorarea lui Hyperion, cu patru secole în urmă, Nucleul fusese îngrijorat și derutat. A fost imediat clar că așa-numitele Cripte ale Timpului erau artefacte lansate înapoi în timp dintr-un punct situat la cel puțin zece mii de ani în viitorul galaxiei. Mai neliniștitor însă este faptul că formulele predictive ale Nucleului n-au fost niciodată capabile să calculeze variabila Hyperion.

Brawne, ca să înțelegi toate astea, trebuie să-ți dai seama cât de mult se bazează Nucleul pe predicții. Nucleul cunoaște deja, fără input IF, detaliile viitorului fizic, al oamenilor și IA-urilor, cu o probabilitate de 98,9995 la sută pe o perioadă de minimum două secole. Prin declarațiile sale vagi și sibilnice, Consiliul Consultativ IA al Totalității - considerat atât de indispensabil de către oameni - nu este decât o farsă. Nucleul scapă fragmente de revelații spre Hegemonie, atunci când slujește scopurilor sale... uneori pentru a le ajuta pe Volatile, uneori pe Stabile, dar întotdeauna pentru a face plăcere Esențialelor.

Hyperion reprezintă o ruptură în întreaga țesătură predictivă a existenței Nucleului. Este oximoronul penultim - o variabilă care nu poate fi calculată. Deși așa ceva ar fi imposibil, Hyperion pare să nu se supună legilor fizicii, istoriei, psihologiei umane și predicției IA-urilor, așa cum este practică de Nucleu.

Ca urmare, există două viitoruri - două realități, dacă vrei: una în care calamitatea Shrike ce va fi eliberată în curând asupra Webului și a omenirii interstelare este o armă din viitorul dominat de Nucleu, o primă lovitură retroactivă din partea Volatilelor care conduc galaxia după milenii. Cealaltă realitate vede invazia Shrike, apropiatul război interstelar și celelalte produse ale deschiderii Criptelor Timpului ca o izbitoră de pumn uman înapoi prin timp, un ultim și crepuscular efort al

Expulzaților, foștilor coloniști și altor grupuri mici de oameni care au scăpat de programul de extincție al Volatilelor.

Apa picura pe gresie. Undeva în tunelurile din apropiere, sirena de avertizare a unui meci caute-rizator a răsunat din ceramică și piatră. M-am rezemat de perete și l-am fixat cu privirea pe Johnny.

- Război interstelar, am spus. Ambele scenarii implică un război interstelar?

- Da. Războiul este inevitabil.

- Nu este posibil ca ambele grupuri din Nucleu să se înșele în predicțiile lor?

- Nu. Ceea ce se petrece pe Hyperion este problematic, dar subminarea din Web și din alte părți este destul de clară. Esențialele utilizează această cunoaștere ca prim argument pentru a grăbi următorul pas din evoluția Nucleului.

- Și datele pe care le-a furat BB ce spun despre noi, Johnny?

Johnny a zâmbit și mi-a atins mâna, dar n-a prins-o.

- Arată că eu fac cumva parte din ceea ce nu se cunoaște despre Hyperion. Crearea unui hibrid Keats a însemnat asumarea unui risc teribil. Doar aparentul meu insucces ca analog Keats le-a permis Stabilelor să mă păstreze. Când am decis să merg pe Hyperion, Volatilele m-au ucis cu intenția clară de a desființa existența mea IA, dacă hibridul meu lua din nou decizia respectivă.

- Și ai luat-o... Ce s-a întâmplat?

- Au dat greș. În aroganța nelimitată a Nucleului, n-au ținut seama de două lucruri. În primul rând, că mi-aș putea investi toată conștiința în hibridul meu, modificând astfel natura analogului Keats. În al doilea rând, că voi veni la tine.

- La mine!

M-a prins de mână.

- Da, Brawne. Se pare că și tu faci parte din cele ce nu se cunosc despre Hyperion. Am clătinat din cap. Dându-mi seama că simțeam o amorțeală în scalp, deasupra și îndărătul urechii stângi, am ridicat mâna, așteptându-mă pe jumătate să găsesc vreo rană din urma luptei în dataplanuri. În locul ei, degetele mele au descoperit plasticul unui soclu de șunt neural.

Mi-am smuls mâna cealaltă din strânsoarea lui Johnny și m-am holbat la el, oripilată. Mă cablase în timp ce eram lipsită de cunoștință.

Johnny a ridicat ambele mâini, cu palmele spre mine.

- A trebuit s-o fac, Brawne. Poate fi necesar pentru supraviețuirea amândurora.

Mi-am încheștat un pumn.

- Tu-ți norocu' mă-tii de nenorocit! De ce trebuie ca eu să interfățez direct, mincinosul dracu'?

- Nu pentru interfața cu Nucleul, a vorbit Johnny încet, ci cu mine.

- Cu tine? Brațul și pumnul îmi tremurau de anticiparea strivirii feței lui clonate în cuvă. Cu tine! am pufnit. Acum ești om, ai uitat?

- Nu, n-am uitat, însă anumite funcții ale cibri-dului s-au menținut. Mai ții minte când ți-am atins mâna acum câteva zile și te-am adus în dataplanuri?

L-am privit fix.

- Nu mă mai întorc în dataplanuri.

- Nu. Nici eu. Dar s-ar putea să fie necesar să-ți transmit volume incredibil de mari de date într-o perioadă foarte scurtă. Azi-noapte, te-am dus la un chirurg de pe piața neagră din Drojdii. Ți-a implantat un disc Schron.

- De ce?

BucLa Schron era minusculă, nu mai mare decât unghia degetului meu mare, și foarte scumpă. Conținea nenumărate memorii bule-câmp și fiecare era capabilă să conțină aproape un infinit de biți de informații. Buclele Schron nu puteau fi accesate de către purtătorul biologic și de aceea erau utilizate în scopuri de curierat. Un individ putea transporta într-o buclă Schron personalități IA sau datasfere planetare întregi. Ce dracu', un câine putea transporta toate chestiile alea!

- De ce? am repetat, întrebându-mă dacă Johnny sau forțe din spatele lui mă foloseau ca un astfel de curier. De ce?

Johnny s-a apropiat și mi-a cuprins pumnul în palmă.

- Ai încredere în mine, Brawne.

Nu cred că mai avusesem încredere în cineva, de când tata își zburase creierii cu douăzeci de ani în urmă, iar mama se retrăsese în egoismul pur al izolării ei. În tot Universul nu exista nici un motiv pentru care să am încredere în Johnny.

Însă am avut.

Mi-am destins pumnul și i-am luat mâna.

- Bine, a spus Johnny. Termină-ți masa și să tr cern la treabă - să încercăm să ne salvăm viețile.

Armele și drogurile erau obiectele cel mai simpl de cumpărat în Stupul Drojdiilor. Am cheltuit ultimele mărci negre din rezerva secretă considerabilă a lui Johnny, pentru a cumpăra arme.

Până la ora 22:00, amândoi purtam blindaje corporale din cristale de titan polialiat. Johnny avea o cască oglindă-neagră de goonda, iar eu o mască de comandă de la surplusurile FORTĂ. Mănușile energetice ale lui Johnny erau masive, de un roșu-aprins. Eu purtam mănuși osmotice cu muchii ucigașe. Johnny se dotase cu un biciul-iadului Expulzat, pradă de război de pe Bressia, și îi vârâsem la brâu și o baghetă laser. Pe lângă revolverul tatii, eram înarmată cu un mini-tun Steiner-Ginn montat la centură pe o clamă giroscopică. Era aservit vizorului meu de comandă, astfel că puteam avea ambele mâini libere în timp ce trăgeam.

Ne-am privit reciproc și am început să chicotim. Când ne-am oprit din râs, a urmat o tăcere prelungă.

- Ești sigur că Templul lui Shrike de aici, de pe Lusus, este șansa noastră cea mai bună? l-am întrebat pentru a treia sau a patra oară.

- Nu ne putem teleproiecta, a spus Johnny, fiindcă Nucleul n-ar trebui decât să consemneze o defecțiune ca să ne lichideze. Nu putem nici măcar să luăm un elevator de la nivelurile inferioare. Va trebui să găsim scări nemonitorizate și să suim cele o sută douăzeci de etaje. Șansa cea mai bună de a ajunge la Templu este s-o luăm drept prin mallul Concourse.

- Bun, dar cei din Biserica lui Shrike ne vor lăsa să intrăm?

Johnny a strâns din umeri și gestul a părut straniu, insectoid, în ținuta aceea de luptă. Din casca goonda, vocea i se auzea metalic.

- Ei sunt unicul grup cu un interes special în supraviețuirea noastră. Și singurii cu destulă influență politică pentru a ne proteja de Hegemonie, în vreme ce ne caută tranzit spre Hyperion.

Mi-am ridicat vizorul.

- Meina Gladstone spunea că nu vor mai fi aprobate zboruri ale pelerinilor spre Hyperion.

Domul de oglindă neagră a încuviințat chibzuit.

- Mă piș pe Meina Gladstone, a rostit poetul care îmi era amant.

Am inspirat adânc și am pornit către deschiderea nișei noastre, a grotei noastre, a ultimului nostru sanctuar. Johnny m-a urmat. Blindaj corporal s-a atins de blindaj corporal.

- Ești gata, Brawne?

Am aprobat din cap, am pivotat minutul și am dat să ies.

Johnny m-a oprit cu o atingere.

- Te iubesc, Brawne. Am aprobat iarăși, la fel de dură. Uitasem că vizorul îmi era ridicat și că el îmi putea zări lacrimile.

Stupul rămâne treaz toate cele douăzeci și opt de ore ale zilei, dar potrivit unei tradiții, Schimbul Trei era cel mai silențios și mai puțin populat. Pe pasarelele pietonale, am fi avut șanse mai bune în toiul orei de vârf a Schimbului Unu, însă dacă goonda și bandiții ne așteptau, numărul civililor inocenți care ar fi murit ar fi fost cutremurător.

Ne-au trebuit mai mult de trei ore ca să suim până la mallul Concourse, nu pe o singură scară, ci printr-o serie nesfârșită de coridoare pentru meci, puțuri verticale de acces abandonate, curățate de revoltele luddite petrecute cu optzeci de ani în urmă, și o scară finală care era mai mult rugină decât metal. Am ieșit pe un coridor pentru livrări, la mai puțin de jumătate de kilometru de Templul lui Shrike.

- Nu pot să cred c-a fost atât de ușor, i-am șoptit în intercom.

- Probabil că au concentrat oamenii la astroport și teleproiectoarele private.

Am pornit pe pasarela cel mai puțin expusă prin Concourse, la treizeci de metri sub primul nivel comercial și la patru sute de metri sub acoperiș. Templul lui Shrike era o structură independentă și ornamentată, aflată la nici cinci sute de metri depărtare. Câțiva cumpărători ocazionali și practicanți de jogging ne-au privit, după care s-au îndepărtat grăbit. N-am avut nici o îndoială că poliția din mall a fost anunțată, dar m-ar fi surprins dacă s-ar fi ivit prea iute.

O bandă de tâlhari de stradă, vopsiți țipător, a explodat din puțul unui ascensor, țipând și urlând. Aveau cuțite-pulsatorii, lanțuri și mănuși energetice. Surprins, Johnny s-a rotit spre ei cu biciul-iadului expediind douăzeci de raze de țintire. Minutul a zumzăit și a bâzâit în afara mâinilor mele, mutându-se de la punct ochit la punct ochit, după cum îmi mișcăm ochii.

- Ei sunt unicul grup cu un interes special în supraviețuirea noastră. Și singurii cu destulă influență politică pentru a ne proteja de Hegemonie, în vreme ce ne caută tranzit spre Hyperion.

Mi-am ridicat vizorul.

- Meina Gladstone spunea că nu vor mai fi aprobate zboruri ale pelerinilor spre Hyperion.

Domul de oglindă neagră a încuviințat chibzuit.

- Mă piș pe Meina Gladstone, a rostit poetul care îmi era amant.

Am inspirat adânc și am pornit către deschiderea nișei noastre, a grotei noastre, a ultimului nostru sanctuar. Johnny m-a urmat. Blindaj corporal s-a atins de blindaj corporal.

- Ești gata, Brawne?

Am aprobat din cap, am pivotat minitunul și am dat să ies.

Johnny m-a oprit cu o atingere.

- Te iubesc, Brawne.

Am aprobat iarăși, la fel de dură. Uitasem că vizorul îmi era ridicat și că el îmi putea zări lacrimile.

Stupul rămâne treaz toate cele douăzeci și opt de ore ale zilei, dar potrivit unei tradiții, Schimbul Trei era cel mai silențios și mai puțin populat. Pe pasarelele pietonale, am fi avut șanse mai bune în toiul orei de vârf a Schimbului Unu, însă dacă goonda și bandiții ne așteptau, numărul civililor inocenți care ar fi murit ar fi fost cutremurător.

Ne-au trebuit mai mult de trei ore ca să suim până la mallul Concourse, nu pe o singură scară, ci printr-o serie nesfârșită de coridoare pentru meci, puțuri verticale de acces abandonate, curățate de revoltele luddite petrecute cu optzeci de ani în urmă, și o scară finală care era mai mult rugină decât metal. Am ieșit pe un coridor pentru livrări, la mai puțin de jumătate de kilometru de Templul lui Shrike.

- Nu pot să cred c-a fost atât de ușor, i-am șoptit în intercom.

- Probabil că au concentrat oamenii la astroport și teleproiectoarele private.

Am pornit pe pasarela cel mai puțin expusă prin Concourse, la treizeci de metri sub primul nivel comercial și la patru sute de metri sub acoperiș. Templul lui Shrike era o structură independentă și ornamentată, aflată la nici cinci sute de metri depărtare. Câțiva cumpărători ocazionali și practicanți de jogging ne-au privit, după care s-au îndepărtat grăbit. N-am avut nici o îndoială că poliția din mall a fost anunțată, dar m-ar fi surprins dacă s-ar fi ivit prea iute.

O bandă de tâlhari de stradă, vopsiți țipător, a explodat din puțul unui ascensor, țipând și urlând. Aveau cuțite-pulsatorii, lanțuri și mănuși energetice. Surprins, Johnny s-a rotit spre ei cu biciul-iadului expediind douăzeci de raze de țintire. Minitunul a zumzăit și a bâzăit în afara mâinilor mele, mutându-se de la punct ochit la punct ochit, după cum îmi mișcăm ochii.

Cei șapte puști din gașcă au derapat, oprindu-se, au ridicat brațele și au început să se retragă, cu ochii holbați. Și-au dat drumul în puțul ascensorului și au dispărut.

L-am privit pe Johnny. Oglinzile negre m-au ațintit. Nici unul dintre noi n-a râs.

Am traversat spre artera comercială ce mergea către nord. Puținii pietoni s-au repezit în magazinele deschise. Ajunsesem la mai puțin de o sută de metri de treptele Templului. Puteam realmente să-mi aud bubuiturile inimii în căștile FORȚĂ. Am ajuns la cincizeci de metri de trepte. De parcă ar fi fost apelat, un acolit sau un preot de rang necunoscut s-a ivit în ușa înaltă de zece metri a Templului și ne-a privit

apropiindu-ne. Treizeci de metri... Dacă cineva intenționa să ne intercepteze, ar fi făcut-o până acum.

M-am întors la Johnny, ca să spun ceva amuzant. Cel puțin douăzeci de fascicule și zece proiectile ne-au izbit simultan. Stratul exterior de titan polialiat a explodat, deviind majoritatea energiei proiectilelor în contraatac. Suprafața de oglindă de dedesubt a respins aproape toată lumina ucigașă. Aproape...

Impactul l-a trântit pe Johnny. M-am lăsat într-un genunchi și am lăsat minitunul să se ațintească înspre sursa laser.

Zece niveluri mai sus, pe zidul rezidențial al Stupului. Vizorul mi s-a opacizat.

Blindajul corporal a disipat energia într-un abur de gaz reflector. Minitunul răsuna exact ca genul de drujbe care se utilizau în holodramele istorice. La zece niveluri mai sus, o

secțiune de cinci metri de balcon și zid s-a dezintegrat într-un nor de ace explozive și proiectile străpungătoare de blindaj.

Trei gloanțe de calibru greu m-au izbit din spate. Am aterizat pe palme, am amuțit minitunul și m-am rotit. Erau cel puțin o duzină pe fiecare nivel, mișcându-se rapid într-o coregrafie de luptă precisă. Johnny se ridicase în genunchi și trăgea cu biciul-dului în rafale orchestrate de lumină, croindu-și drum prin curcubeu pentru a înfrânge defensivele ce ricoșau.

Una dintre siluetele care alergau a explodat în flăcări când vitrina dinapoia ei s-a preschimbât în sticlă topită și a fost împrăscată cincisprezece metri pe Concourse. Alți doi bărbați au apărut lângă parapetul nivelului și i-am trimis îndărăt cu o salvă a minitunului.

Un forfecar decapotat a picat dinspre grinzi, cu deflectoarele ambalate, când a virat în jurul pilonilor. Focul rachetelor a zguduit betonul din jurul lui Johnny și al meu. Vitrinele magazinelor au vomitat peste noi un miliard de cioburi de sticlă. M-am uitat, am clipit de două ori, am țintit și am tras. Forfecarul s-a clătinat în lateral, a izbit un escalator pe care o duzină de civili tremurau, acoperindu-și capetele cu palmele, și s-a rostogolit într-o masă de metal contorsionat și arsenal explodând. Am zărit un cumpărător sărind în flăcări spre pardoseala Stupului, aflată la optzeci de metri mai jos.

- Stânga! a răcnit Johnny prin intercomul pe fascicul îngust.

Patru bărbați în blindaj de luptă coborâseră de la un nivel superior, utilizând ranițe elevatoare. Blindajul polimerizat cameleon se străduia să țină pasul cu fundalul aflat în continuă schimbare, dar nu izbutea decât să preschimbe fiecare bărbat într-un caleidoscop sclipitor de reflexii. Unul a pătruns pe sub arcul de baleiere al minitunului meu pentru a mă neutraliza și ceilalți trei s-au repezit la Johnny.

M-a atacat cu un cuțit-pulsator, în stilul ghetou. Am lăsat cuțitul să-mi mestece blindajul, știind că-l va străpunge și va ajunge la carnea antebrațului, însă câștigând astfel secunda de care aveam nevoie. Am obținut-o. L-am ucis cu muchia rigidă a mânușii și am rotit focul minitunului asupra celor trei care-l atacaseră pe Johnny.

Blindajele lor au devenit rigide și am utilizat tunul ca să-i împing îndărăt, așa cum ar face cineva care curăță gunoaiile de pe trotuar, folosindu-se de presiunea apei din

furtun. Doar unul dintre ei s-a ridicat în picioare, înainte de a-i azvârli pe toți de pe consola nivelului.

Johnny căzuse din nou. Părți din cuirasa lui blindată dispăruseră, topite. Am simțit miros de carne arsă, totuși n-am văzut nici o rană fatală. M-am ghemuit pe jumătate și l-am ridicat.

- Lasă-mă, Brawne. Fugi... Scara... Fasciculul îngust al intercomului se întrerupea.

- Gura, am rostit, strecurându-mi brațul stâng în jurul lui suficient pentru a-l susține și în același timp

îngăduind spațiu de manevră pentru minitun. Încă sunt plătită ca să-ți fiu bodyguard.

Lunetiști trăgeau în noi de pe ambele ziduri ale Stupului, de pe grinzi și de pe nivelurile comerciale de deasupra noastră. Am numărat cel puțin douăzeci de trupuri pe pasarele; cam jumătate erau civili în haine viu colorate. Auxiliarul de putere de pe piciorul stâng al blindajului meu scrâșnea. Cu piciorul întins și rigid, l-am târât stângaci pe Johnny alți zece metri către scara Templului. În capul treptelor erau acum câțiva preoți Shrike, părănd nepăsători la schimbul de focuri din jurul lor.

- Deasupra!

Am pivotat, am ochit și am tras în același moment, auzind tunul golindu-se după o rafală și văzând al doilea forfecar expediindu-și rachetele în clipita dinainte de a deveni o mie de bucăți de metal și carne sfărtecătă, pulverizate prin văzduh. L-am trântit pe Johnny fără menajamente pe pavaj și am căzut peste el, încercând să-i acopăr locurile neprotejate cu corpul meu.

Rachetele au detonat simultan, câteva în aer și cel puțin două la impact. Am fost ridicați amândoi în văzduh și purtați cincisprezece-douăzeci de metri pe pasarela înclinată. Norocul nostru. Banda pietonală din aliaj și ferobeton pe care pășisem cu o secundă în urmă a luat foc, s-a deformat și s-a prăbușit pe pasarela incendiată de dedesubt. Acolo exista acum un șanț de apărare natural - un interstițiu între majoritatea celorlalte trupe „terestre” și noi.

M-am sculat, am aruncat minitunul devenit inutil și suportul lui, am smuls resturi inutile ale propriului meu blindaj și l-am ridicat pe brațe pe Johnny. Casca îi fusese distrusă și fața îi arăta foarte rău. Sângele mustea prin douăzeci de găuri în blindaj. Brațul drept și laba piciorului stâng nu mai existau. M-am întors și am început să-l port în sus pe treptele Templului lui Shrike.

Spațiul de zbor Concourse devenise ticsit de sirene și forfecări de securitate. Goonda de pe nivelurile superioare și din partea opusă a pasarelei răsturnate au luat-o la fugă, ascunzându-se. Doi dintre cei care coborâseră cu ranițele elevatoare au alergat pe scară după mine. Nu m-am întors. La fiecare treaptă, trebuia să-mi ridic piciorul stâng rigid și inutil. Știam că aveam arsuri serioase pe spate și flancuri, plus răni de șrapnel prin alte locuri.

Forfecării au vuit și au descris cercuri, totuși au evitat scara Templului. Focuri de armă răsunau în sus și în jos prin Mall. Am auzit tălpi metalice tropăind rapid în urma mea. Am reușit să mai urc trei trepte. La douăzeci de trepte mai sus, imposibil de departe, episcopul stătea între o sută de preoți ai Templului.

M-am mai târât o treaptă și am coborât privirea spre Johnny. Un ochi îi era deschis și privea în sus, la mine. Celălalt era tumefiat.

- Gata, am șoptit, înțelegând abia acum că nu mai aveam cască. Gata. Aproape c-am ajuns.

Am izbutit să mai sui o treaptă.

Cei doi bărbați în blindaje negru-strălucitor de luptă mi-au blocat calea. Amândoi își ridicaseră vizoarele zgâriate de cicatricile de deflecție și chipurile lor erau foarte dure.

- Pune-l jos, jigodie, și poate c-o să te lăsăm să trăiești.

Am încuviințat oboșită, prea oboșită ca să mai sui o treaptă ori să fac altceva decât să stau locului și să-l țin pe Johnny în brațe. Sângele lui picura pe piatra albă.

- Am zis, pune-l jos pe nenorocit și...

I-am împușcat pe amândoi, pe unul în ochiul stâng și pe celălalt în cel drept, fără să ridic vreo clipă revolverul automat al tatii din locul în care-l țineam, sub trupul lui Johnny.

Ei au căzut. M-am împleticit pe altă treaptă. Apoi pe alta. M-am odihnit puțin și am ridicat piciorul pe alta.

În capul scării, grupul de robe negre și roșii s-a scindat. Ușa era foarte înaltă și foarte întunecată. Nu am privit îndărăt, însă din zgomotele dinapoia noastră mi-am dat seama că mulțimea de pe Concourse era foarte numeroasă. Episcopul m-a însoțit, când am trecut prin ușă și am pătruns în obscuritate.

L-am așezat pe Johnny pe podeaua rece. Mantii au foșnit în jurul nostru. Mi-am smuls bucăți de blindaj de pe mine, după care m-am luptat cu blindajul lui Johnny. În unele locuri i se sudase de carne. I-am atins obrazul întreg cu mâna mea sănătoasă.

- îmi pare rău...

Capul lui s-a clintit imperceptibil și ochiul i s-a deschis. A ridicat mâna stângă dezvelită și mi-a atins obrazul, părul, ceafa. - Fanny-Si atunci l-am simțit murind. Am simțit de asemenea descărcarea de tensiune când mâna lui a găsit șuntul neural, căldura de lumină albă a revărsării spre bucla Schron, când tot ce fusese sau ar fi fost vreodată Johnny Keats a explodat în mine; a fost aproape ca orgasmul lui în mine cu două nopți în urmă, revărsarea, pulsația, căldura bruscă și nemișcarea de după, cu ecoul senzației.

Stupul Drojdiilor. Fuseseră uciși numeroși membri ai bandelor și martori inocenți. Poliția a clasat cazul.

Cu o săptămână înainte să se audă că Hegemonia îi va acorda permisiune lui Yggdrasill să navigheze cu pelerini spre zona de război de lângă Hyperion, am utilizat un teleproiector al Templului ca să merg pe Vectorul Renaștere, unde am petrecut o oră, singură, în arhivele de acolo.

Hărțiile erau într-o incintă vidată, așa că nu le-am putut atinge. Scrisul era al lui Johnny; îl mai văzusem până atunci. Pergamentul era galben și fragil de vechime. Erau două fragmente. Primul dintre ele suna așa:

L-am coborât pe podea și am lăsat acoliții să îndepărteze corpul, scoțându-l afară ca să-l arate mulțimii, autorităților și celor care așteptau ca să afle.

Le-am îngăduit să mă ducă de acolo.

Am petrecut două săptămâni într-o cuvă de recuperare a Templului lui Shrike. Arsurile s-au vindecat, cicatricile au fost înlăturate, metalul străin a fost extras, pielea a fost grefată, carnea a crescut, nervii s-au reîn-trețesut. Totuși, sufeream. Toți, cu excepția preoților Shrike, au pierdut interesul față de mine. Nucleul se asigurase că Johnny era mort; că prezența lui în Nucleu nu lăsase nici o urmă; că cibridul lui era mort.

Autoritățile mi-au înregistrat declarația, mi-au revocat licența și au mușamalizat pe cât au putut cele petrecute. Presa Webului a anunțat că pe Mallul Concourse izbucnise o bătălie între bandele din Nivelul

Pierit-a ziua și-ale ei dulcele toate s-au dus! Glas dulce, buze dulci, mână moale, sân mătăsoș, Răsuflare caldă, șoaptă-ncead, semiton supus, Ochi luminoși, formă împlinită, mijloc languros! Veștejită floarea și farmecele ei înmugurite, Veștejită vederea frumuseții din privirea mea, Veștejită forma frumuseții din brațele-mi slăbite, Veștejite vocea, căldura, paradisul, marmura, Pierite prea curând, când seara-ncet se lasă, Când amurgul zilei - sau poate-al nopții sfinte -De iubire cu perdele-aromate-ncepe să țeară Urzeala beznei, pentru a ascunde luare-aminte; Dar, fiindcă toată ziua ceaslovul iubirii am citit, Mă va lăsa să dorm, văzând că mă rog și c-am postit.

Al doilea fragment părea că fusese scris de o mână mai tulburată, pe hârtie de calitate mai proastă, ca o mângăleală grăbită pe un blocnotes:

Mâna mea vie, acum caldă și putând Să cuprindă neobosit, va veni, dacă țeară Va sta în tăcerea de gheață a mormântului, Să-ți bântuie zilele, să te înlemnească în visurile nopții,

încât vei vrea să-ți storci din inimă sângele, secându-l Pentru ca în vinele mele roșia viață din nou să curgă, Iar spiritul tău să afle odihnă - privește-o, e aici, O întind către tine.

Sunt însărcinată. Cred că Johnny o știa. Nu sunt absolut sigură.

Sunt însărcinată de două ori. O dată cu copilul lui Johnny și o dată cu memoria buclei Schron a ceea ce a fost el. Nu știu dacă cele două trebuie asociate. Vor trece luni înainte ca pruncul să se nască și do; zile înainte de a-l înfrunta pe Shrike. Îmi amintesc însă minutele acelea după ce corpul sfârtecat al lui Johnny a fost dus mulțimii și înaint ca eu să fiu transportată pentru a mi se oferi ajutor. Erau toți acolo în beznă, sute de preoți și acoliți și exorciști și diaconi și adulatori... și ca un singur gl ei au început să psalmodieze, în întunericul roși tic, sub sculptura rotitoare a lui Shrike, cu voci născând ecouri din bolțile gotice. Iar scandarea lor era cam așa:

BINECUVÂNTATĂ FIE EA
BINECUVÂNTATĂ FIE EA MAMA MÂNTUIRII NOASTRE
BINECUVÂNTAT FIE INSTRUMENTUL ISPĂȘIRII NOASTRE
BINECUVÂNTATĂ FIE MIREASA CREAȚIEI NOASTRE
BINECUVÂNTATĂ FIE EA.

Eram rănită și în stare de șoc. N-am înțeles atunci. Nu înțeleg nici acum.

Știu însă că atunci când va sosi clipa și va veni Shrike, Johnny și cu mine îl vom înfrunta împreună.

Întinericul pogorâse de mult. Cabina călătoreia între stele și gheață. Grupul rămase în tăcere, neau-zindu-se decât scârțâitul cablului.

După o vreme, Lenar Hoyt se adresă lui Brawne Lamia:

- Și tu porți cruciformul. Lamia se uită la preot.

Colonelul Kassad se aplecă spre femeie.

- Crezi că Het Masteen a fost Templierul care a vorbit cu Johnny?

- Este posibil, răspunse Brawne Lamia. N-am aflat niciodată.

Kassad nu clipi.

- Tu l-ai ucis pe Masteen? -Nu.

Martin Silenus se întinse și căscă.

- Mai sunt două ore până la răsăritul soarelui, rosti el. Mai este cineva interesat de un pui de somn?

Câteva capete încuviințară.

- Eu rămân de veghe, anunță Fedmahn Kassad. Nu sunt obosit.

- Ți țin tovărășie, zise Consulul.

- O să încălzesc niște cafea pentru termos, spuse Brawne Lamia.

Pe când ceilalți dormeau, cu pruncul Rachel gân-gurind încetișor în somn, cei trei statură la ferestre și priviră stelele arzând reci și îndepărtate în noaptea înaltă.

Donjonul Cronos se proiecta în exterior din marginea răsăriteană a uriașului Lanț al Căpăstrului: un morman încruntat și baroc de stânci roșcate cu trei sute de odăi și săli, un labirint de coridoare neiluminate care duceau spre săli mai în afund, turnuri, turlă, balcoane cu vedere spre smâncurile nordice, coșuri de aeraj ridicându-se o jumătate de kilometru către lumină și despre care se zvonea că ar fi coborât chiar până în labirintul planetei, parapete rașchetate de vânturile reci dinspre piscurile de sus, scări - interioare și exterioare - săpate în roca muntelui și care nu duceau nicăieri, vitralii înalte de o sută de metri, amplasate astfel încât să captureze primele raze ale soarelui la solstițiu sau ale lunii în noaptea din mijlocul iernii, ochiuri de geam de mărimea palmei unui om ce nu dădeau spre nimic special, o rețea nesfârșită de basoreliefuri, sculpturi grotești în nișe pe jumătate ascunse și o mie de garguie privind în jos de pe cornișă și parapet, transept și criptă, zgâindu-se prin căpriorii de lemn din sălile mari și poziționate astfel încât să privească cu atenție în ferestrele cu tonuri sângerii ale fațadei nord-estice, cu umbrele lor înaripate și cocoșate mișcându-se precum sumbre arătătoare de ceasuri solare, proiectate de lumina soarelui ziua și de torțe alimentate cu gaz noaptea. Și peste tot în Donjonul Cronos, semne ale îndelungatei ocupații a Bisericii lui Shrike -altare de ispășire drapate în catifea roșie, sculpturi atârinate și neatașate ale Avatarului, cu oțel policrom pentru lame și nestemate-de-sânge pentru ochi, alte statui ale lui Shrike cioplite în piatra scărilor înguste și sălilor întunecoase, astfel ca nicăieri în noapte nimeni să nu fie cruțat de teama atingerii mâinilor ieșite din rocă, a curbei ascuțite a tăișului coborând din piatră, a celor patru brațe cuprinzând într-o îmbrățișare finală. Și ca o ultimă ornamentație, un filigran de sânge în multe din sălile și odăile cândva ocupate, arabescuri roșii împroșcate în configurații aproape recognoscibile pe pereții și

plafoanele tunelurilor, așternuturi cu cruste roșu-ruginii întărite și sala centrală de mese duhnind a alimente putrezite dintr-un prânz abandonat cu săptămâni în urmă, podeaua și masa, scaunele și peretele ornate cu sânge, veșminte pătate și robe sfâșiate zăcând în maldăre mute. Și peste tot, bâzâitul muștelor.

- Dat în pizda mă-sii de mișto locul ăsta, nu? ro Martin Silenus și vocea lui deșteptă ecouri.

Părintele Hoyt mai pătrunse câțiva pași în s uriașă. Lumina după-amiezii dinspre lucarna orie tată spre vest și aflată la patruzeci de metri înalți cobora în coloane prin care dansau particule de col

- E incredibil, șopti el. Sfântul Petru din Noul Vatican nici nu se compară cu asta.

Martin Silenus hohoti. Lumina puternică îi accentua pomeții și sprâncenele de satir.

- Asta a fost clădită pentru o divinitate vie, rosti el. Fedmahn Kassad își coborî geanta de călătorie pe podea și-și dresе glasul.

- Cu certitudine, locul acesta precede Biserica lui Shrike.

- Așa este, încuviință Consulul. Dar ei au ocupat-o în ultimele două secole.

- Acum nu prea pare ocupată, comentă Brawne

Ținea revolverul tatălui ei în mâna stângă.

În primele lor douăzeci de minute petrecute în Donjon, toți vorbiseră tare, aproape strigând, dar ecourile muribunde, tăcerile și bâzâitul muștelor în sala de mese le redusese nivelurile sonore.

- Androzii și clonele Tristului Rege Billy au construit blestemăția, rosti poetul. Opt ani locali de muncă înainte de sosirea navelor-spin. Ar fi trebuit să fie cel mai mare obiectiv turistic din Web, punctul de pornire pentru Criptele Timpului și Orașul Poeților. Bănuiesc însă că și pe atunci amărății de muncitori androizi cunoșteau versiunea locală a legendei Shrike.

Sol Weintraub stătea în apropierea unei ferestre estice, ținându-și fiica ridicată, astfel că lumina blândă cădea pe obrazul ei și pe pumnșorul strâns.

din sălile mari și poziționate astfel încât să privească cu atenție în ferestrele cu tonuri sângerii ale fațadei nord-estice, cu umbrele lor înaripate și cocoșate miș-cându-se precum sumbre arătătoare de ceasuri solare, proiectate de lumina soarelui ziua și de torțe alimentate cu gaz noaptea. Și peste tot în Donjonul Cronos, semne ale îndelungatei ocupații a Bisericii lui Shrike -altare de ispășire drapate în catifea roșie, sculpturi atârinate și neatașate ale Avatarului, cu oțel policrom pentru lame și nestemate-de-sânge pentru ochi, alte statui ale lui Shrike cioplite în piatra scărilor înguste și sălilor întunecoase, astfel ca nicăieri în noapte nimeni să nu fie cruțat de teama atingerii mâinilor ieșite din rocă, a curbei ascuțite a tăișului coborând din piatră, a celor patru brațe cuprinzând într-o îmbrățișare finală. Și ca o ultimă ornamentație, un filigran de sânge în multe din sălile și odăile cândva ocupate, arabescuri roșii improșcate în configurații aproape recognoscibile pe pereții și plafoanele tunelurilor, așternuturi cu cruste roșu-ruginii întărite și sala centrală de mese duhnind a alimente putrezite dintr-un prânz abandonat cu săptămâni în urmă, podeaua și masa, scaunele și peretele ornate cu sânge, veșminte pătate și robe sfâșiate zăcând în maldăre mute. Și peste tot, bâzâitul muștelor.

- Dat în pizda mă-sii de mișto locul ăsta, nu? rosti Martin Silenus și vocea lui deșteptă ecouri.

Părintele Hoyt mai pătrunse câțiva pași în sala uriașă. Lumina după-amiezii dinspre lucarna orientată spre vest și aflată la patruzeci de metri înălțime cobora în coloane prin care dansau particule de colb.

- E incredibil, șopti el. Sfântul Petru din Noul Vatican nici nu se compară cu asta.

Martin Silenus hohoti. Lumina puternică îi accentua pomeții și sprâncenele de satir.

- Asta a fost clădită pentru o divinitate vie, rosti el. Fedmahn Kassad își coborî geanta de călătorie pe podea și-și dresе glasul.

- Cu certitudine, locul acesta precede Biserica lui Shrike.

- Așa este, încuviință Consulul. Dar ei au ocupat-o în ultimele două secole.

- Acum nu prea pare ocupată, comentă Brawne Lamia.

Ținea revolverul tatălui ei în mâna stângă.

În primele lor douăzeci de minute petrecute în Donjon, toți vorbiseră tare, aproape strigând, dar ecourile muribunde, tăcerile și bâzâitul muștelor în sala de mese le redusese nivelurile sonore.

- Androzii și clonele Tristului Rege Billy au construit blestemăția, rosti poetul. Opt ani locali de muncă înainte de sosirea navelor-spin. Ar fi trebuit să fie cel mai mare obiectiv turistic din Web, punctul de pornire pentru Criptele Timpului și Orașul Poeților. Bănuiesc însă că și pe atunci amărății de muncitori androizi cunoșteau versiunea locală a legendei Shrike.

Sol Weintraub stătea în apropierea unei ferestre estice, ținându-și fiica ridicată, astfel că lumina blândă cădea pe obrazul ei și pe pumnisorul strâns.

- Toate astea contează prea puțin acum, spuse el. Haideți să găsim un colțisor curat, unde să putem dormi și cina.

- Nu mergem mai departe în seara asta? întrebă Brawne Lamia.

- La Cripte? întrebă Silenus, trădând surpriză reală pentru prima dată în călătorie. Ai fi în stare să te duci pe întuneric la Shrike?

Lamia strânse din umeri.

- Care ar fi diferența?

Consulul se opri lângă o ușă cu vitralii prin care se ieșea pe un balcon de piatră și închise ochii. Trupul continua să i se clatine și legene în ritmul mișcărilor telecabinei. Noaptea și ziua de călătorie peste piscuri se contopiseră laolaltă încețoșate în mintea sa, pierdute în epuizarea de aproape trei zile fără somn și în încordarea ce-i sporea constant. Deschise ochii înainte de a ațipi în picioare.

- Suntem obosiți, zise el. Vom rămâne aici peste noapte și vom coborî dimineață.

Părintele Hoyt ieșise pe platforma îngustă a balconului. Se rezemă de o balustradă de piatră neregulată.

- De aici putem vedea Criptele?

- Nu, răspunse Silenus. Ele se află dincolo de lanțul acela de dealuri. Vezi însă chestiile alea albe spre nord și nițel spre vest... care sclipesc în nisip ca niște fragmente de dinți spați?

-Da.

- Acela este Orașul Poeților. Locul ales inițial de Regele Billy pentru Keats și pentru toate lucrurile luminoase și frumoase. Localnicii spun că acum este bântuit de fantome decapitate

- Tu ești una dintre ele? întrebă Lamia. Martin Silenus se răsuci ca să replice ceva, se uită

pentru o clipă la pistolul pe care femeia continua să-l țină în mână, clătină din cap și îi întoarse spatele.

Pași răsunară de pe o curbă a scării nevăzută pentru ei și colonelul Kassad reintră în încăpere.

- Deasupra sălii de mese există două magazine mici, anunță el. Ele au o secțiune de balcon în exterior, dar nici un alt acces cu excepția scării acesteia. Ușor de apărut. Camerele sunt... curate.

Silenus izbucni în râs.

- Asta înseamnă că nimic nu poate să ajungă la noi sau că, atunci când ceva o să ajungă, noi nu vom avea pe unde să ieșim?

- Unde ne-am putea duce altundeva? întrebă Sol Weintraub.

- Chiar așa - unde? spuse Consulul.

Era foarte obosit. își ridică bagajul și luă un mâner al greului cub Mobius, așteptându-l pe părintele Hoyt să ridice capătul celălalt.

- Haideți să facem ce spune Kassad. Să găsim un loc în care să petrecem noaptea. Măcar să ieșim din sala asta. Duhnește a moarte.

Cina a constat din ultimele lor rații deshidratate, vin din ultima sticlă a lui Silenus și o prăjitură răncedă pe care Sol Weintraub o adusese în mod special pentru a sărbători ultima lor seară împreună. Rachel era prea micuță ca să mănânce prăjitură, dar își bău laptele, apoi adormi întinsă pe burtă pe o pătură lângă tatăl ei.

Lenar Hoyt scoase o balalaică micuță din ranița lui și ciupi câteva coarde.

- Nu știam că te pricepi să cânti, spuse Brawne Lamia.

- Prost.

Consulul își frecă ochii.

- Păcat că n-avem un pian.

- Tu ai unul, zise Martin Silenus. Consulul îl privi pe poet.

- Adu-l aici, rosti Silenus. Aș saluta un scotch.

- Ce tot vorbești acolo? se răsti părintele Hoyt. Fii clar.

- Nava lui, spuse Silenus. Nu vă amintiți că dragul și dispărutul nostru Glas al Tufișului Masteen i-a spus amicului Consul că arma lui secretă era drăgălașa mononavă a Hegemoniei care a rămas pe astro-portul Keats? Apelați-o, înălțimea Voastră Consulară! Aduceți-o aici.

Kassad se îndepărtă de scara pe care amplasase raze-piedici.

- Datasfera planetei este moartă. Sateliții de comunicații sunt scoși din funcțiune. Navele FORȚĂ de pe orbită comunică numai pe fascicul îngust. Cum ar putea s-o apeleze?

Lamia fu cea care răspunse:

- Cu un transmițător sperluminic. Consulul își mută privirea asupra ei.

- Transmițătoarele sperluminice au dimensiunile unor clădiri, zise Kassad.

Brawne Lamia strânse din umeri.

- Spusele lui Masteen au fost perfect logice. Dacă eu aș fi fost în locul Consulului... dacă aș fi fost una dintre puținele mii de persoane din tot nenorocitul de Web care să am o mononavă... m-aș asigura în mod clar că o pot pilota de la distanță, dacă ar fi nevoie. Planeta este prea primitivă pentru a depinde de rețeaua ei de comunicații, ionosfera este prea rarefiată pentru unde scurte, sateliții de comunicații sunt primii distruși în orice bătălie... aș apela-o prin sperlume.

- Și mărimea transmițătorului? întrebă Consulul. Brawne Lamia îi întoarse diplomatului privirea inexpresivă.

- Deocamdată, Hegemonia nu poate construi trans-mițătoare sperlume. Se zvonește însă că Expulzații o pot face.

Consulul zâmbi. De undeva se auzi un scrâșnet, urmat de zăngănit metalic.

- Rămâneți pe loc, rosti Kassad.

Scoase o baghetă-letală din tunică, anulă raze-le-piedici cu comagenda tactică și coborî, dispărând din vedere.

- Cred că de-acum suntem sub incidența legii marțiale, comentă Silenus după ce colonelul dispăruse. Marte este în ascensiune.

- Gura, zise Lamia.

- Credeți c-a fost Shrike? întrebă Hoyt. Consulul făcu un gest.

- Shrike nu are nevoie să zăngăne la parter. El poate să apară pur și simplu... aici. Hoyt scutură din cap.

- Voiam să vă întreb dacă Shrike a fost cauza pentru... disparițiile tuturor. Pentru semnele măcelului de aici, din Donjon.

- Satele ar putea fi pustiți în urma ordinului de evacuare, spuse Consulul. Nimeni nu vrea să rămână în urmă și să se confrunte cu Expulzații. Forțele FAA o luaseră razna. Mare parte din carnaj ar putea să fie opera lor.

- Fără cadavre? râse Martin Silenus. Ai vrea tu! Absentele noastre gazde de la parter se bălăngăne acum pe arborele de oțel al lui Shrike. Unde, nu peste mult timp, vom ajunge și noi.

- Gura, rosti Brawne Lamia obosită.

- Și dacă nu tac, rânji poetul, mă-mpuști, cucoană? -Da.

Tăcerea dură, până reveni colonelul Kassad. El reactivă razele-piedici și se întoarse către grupul care se așezase pe lăzile cu bagaje și pe cuburile din plastic spongios.

- N-a fost nimic. Niște hoitari - „vestitori” mi se pare că le spun localnicii - intraseră prin ușile de sticlă sparte din sala de mese și terminau ospățul.

Silenus chicoti.

- Vestitori... Foarte adecvat!

Kassad oftă, se așeză pe o pătură cu spatele sprijinit de o ladă și ciuguli din hrana lui rece. Un singur felinar adus din goeleta-eoliană ilumina odaia și umbrele începuseră să suie pereții în colțurile cel mai îndepărtate de ușă, dinspre balcon.

- Este ultima noastră noapte, zise Kassad. A mai rămas de spus o poveste.

Se uită la Consul.

Consulul își răsucise hârtiuța pe care era mâzgălită cifra 7. își umezi buzele.

- Ce rost mai are? Oricum, scopul pelerinajului a fost deja distrus.

Ceilalți se foiră.

- Ce vrei să spui? Întrebă părintele Hoyt. Consulul mototoli hârtia și o azvârli într-un colț.

- Pentru ca Shrike să îndeplinească o dorință, este necesar ca grupul de pelerini să fie un număr prim. Noi am fost șapte. Dispariția lui Masteen ne-a redus la șase. Ne îndreptăm acum spre morțile noastre fără a avea speranța că vreo dorință ne va fi împlinită.

- O superstiție, pufni Lamia. Consulul suspină și-și frecă fruntea.

- Da. Însă asta-i speranța noastră finală. Părintele Hoyt arată pruncul care dormea.

- Nu s-ar putea ca Rachel să fie a șaptea? Sol Weintraub își mângâie barba.

- Nu. Un pelerin trebuie să vină la Cripte în urma exprimării liberului său arbitru.

- Totuși ea a făcut-o o dată, insistă Hoyt. Poate că asta o califică...

- Nu, spuse Consulul.

Martin Silenus mângălise însemnări pe un blocnotes, dar se sculă și începu să bată încăperea în lung și în lat.

- Iisuse Hristoase, oameni buni! Uitați-vă la noi! Nu suntem șase căcați de pelerini, ci o gloată imensă. Hoyt cu cruciformul lui, care poartă spectrul lui Paul Dure. Ergul nostru „semiconștient” din lada de-a-colo. Colonelul Kassad cu amintirile despre Moneta. Doamna Brawne care, dacă ar fi să-i dăm crezare, poartă nu numai un copil nenăscut, ci și un poet romantic mort. Cărturarul nostru cu pruncul care-a fost fiica lui. Eu, cu muza mea. Consulul cu bagajul lui necunoscut pe care l-a adus în călătoria asta de nebuni. Dumnezeuule, oameni buni, ar fi trebuit să ni se facă reducere de tarife pentru excursia asta!

- Stai jos, vorbi Lamia cu ton egal și amenințător.

- Ba nu, are dreptate, încuviință Hoyt. Chiar și prezența părintelui Dure în cruciform trebuie să afecteze cumva superstiția numărului prim. Eu aș zice să continuăm dimineață, cu credința că...

- Priviți! strigă Brawne Lamia, arătând ușa balconului, unde ultimele licăriri ale amurgului fuseseră înlocuite de pulsații puternice de lumină.

Grupul ieși în aerul rece al serii, ferindu-și ochii de spectacolul amețitor de explozii silențioase care umpleau cerul: rafale de fuziune alb-pur, extinzându-se ca vălvurele explozive peste un iaz lapislazuli; implozii de plasmă mai mici, dar mai luminoase în albastru, galben și roșul cel mai aprins, curbându-se către interior aidoma florilor ce se închid pentru nopți; dansul de lumini al gigantelor biciuri-ale-iaului, fascicule de dimensiunea unor planetoizi ce rețeau poteci pe distanțe de ore-lumină și erau distorsionate de curenții mareici turbulenți ai singularităților defensive; pâlâitul de auroră boreală al câmpurilor de apărare care săreau și mureau sub asaltul energiilor teribile, doar pentru a fi renașcute după câteva nanosecunde. Iar printre toate, siajele de fuziune alb-albastre ale navelor-torțe și ale mai marilor nave de război spintecau linii perfecte peste boltă, aidoma unor zgârieturi de diamant pe o sticlă albastră.

- Expulzații, șuieră Brawne Lamia.

- A început războiul, spuse Kassad și în glasul lui nu exista nici exaltare și nici emoție.

Consulul fu șocat să descopere că plângea în tăcere, își întoarse fața de la grup.

- Aici suntem în pericol? întrebă Martin Silenus. Se adăpostise sub arcada de piatră a ușii și mijeia

ochii la spectacolul sclipitor.

- La distanța asta, nu, răspunse Kassad. Își ridică binoclul de luptă, operă o ajustare și-și consultă comagenda tactică. Majoritatea încleștărilor sunt la minimum trei UA. Expulzații testează defensivele FORȚELspațiu.

Coborî binoclul.

- Abia a început.

- Teleproiectorul n-a fost încă activat? întrebă Brawne Lamia. Populația nu este evacuată din Keats și din celelalte orașe?

Kassad clătină din cap.

- Nu cred. Nu încă. Flota va lupta, străduindu-se să-i țină pe loc până la completarea sferei cislunare. După aceea, portalurile de evacuare vor fi deschise spre Web, în timp ce unitățile FORȚĂ vor veni cu sutele. Ridică din nou binoclul. Va fi un spectacol dat naibii.

- Priviți!

Părintele Hoyt nu arăta furtuna de artificii de pe cer, ci dincolo de dunele joase ale smârcurilor nordice. La câțiva kilometri către Criptele nevăzute, o siluetă singuratică abia se întrezărea, ca o pată informă ce proiecta umbre multiple sub cerul fracturat. Kassad își aținti binoclul într-acolo.

- Shrike? întrebă Lamia.

- Nu, nu cred... așa zice că-i... un Templier, judecând după robă.

- Het Masteen! strigă părintele Hoyt.

Kassad înălță din umeri și trecu binoclul celorlalți. Consulul reveni lângă grup și se rezemă de parapetul balconului. Nu se auzea nici un sunet, numai murmurul vântului, dar, cumva, asta făcea ca violența exploziilor de deasupra să fie și mai amenințătoare.

Consulul privi la rândul lui prin binoclu. Silueta era înaltă și în mantie, cu spatele la Donjon, și păsea cu fermitate peste nisipurile ce străfulgerau vermillion.

- Se îndreaptă spre noi, ori spre Cripte? întrebă Lamia.

- Spre Cripte, spuse Consulul.

Părintele Hoyt își sprijini coatele pe parapet și-și ridică fața descărnată la cerul acoperit de explozii.

- Dacă este Masteen, atunci am redevenit șapte, nu?

- Va ajunge cu ore bune înaintea noastră, zise Consulul. Cu o jumătate de zi, dacă vom dormi aici peste noapte, așa cum am propus.

Hoyt strânse din umeri.

- Asta nu poate să conteze prea mult. Șapte au plecat în pelerinaj. Șapte vor ajunge. Shrike va fi mulțumit.

- Dacă este Masteen, rosti colonelul Kassad, ce rol a avut șarada din goeleta-eoliană? Și cum a ajuns el aici înaintea noastră? Alte telecabine nu circulau și nu ar fi putut trece cu piciorul prin trecătorile din Lanțul Căpăstrului.

- O să-l întrebăm mâine, când ajungem la Cripte, zise părintele Hoyt obosit.

Brawne Lamia încercase să apeleze pe cineva pe frecvențele generale de comunicații ale comagendei ei. Nu se auzi decât șuieratul paraziților și ocazionalele mârâituri ale îndepărtatelor EMP-uri. Ea se întoarse către colonelul Kassad.

- Când vor începe bombardamentul?

- Nu știu. Depinde de puterea defensivelor flotei FORȚĂ.

- Defensivele n-au fost prea grozave ieri, când cer-cetașii Expulzați le-au străpuns și au distrus Yggdrasil, observă Lamia.

Kassad aprobă din cap.

- Hei, făcu Martin Silenus, nu cumva noi stăm chiar pe o țintă, în pizda mă-sii?

- Bineînțeles, rosti Consulul. Dacă Expulzații atacă Hyperion pentru a împiedica deschiderea Criptelor Timpului, așa cum sugerează povestirea doamnei Lamia, atunci Criptele și această întreagă regiune vor fi o țintă primară.

- Pentru proiectilele nucleare? întrebă Silenus cu glas încordat.

- Aproape cu siguranță, răspuse Kassad.

- Crezusem că ceva asociat câmpurilor antientro-pice oprea navele să se apropie de locul acesta, spuse părintele Hoyt.

- Navele cu echipaj, preciza Consulul fără să se uite la ceilalți, din locul unde stătea rezemat de parapet. Câmpurile antientropice nu vor afecta proiectilele ghidate, bombele inteligente sau fasciculele biciul-iadului. Mai mult chiar, nu vor afecta nici infanteria mecanizată. Expulzații pot asoliza câțiva forfecări de atac sau tancuri automate și privi de la depărtare în timp ce ele distrug valea.

- Însă n-o vor face, zise Brawne Lamia. Ei doresc să controleze Hyperion, nu s-o distrugă.

- Nu mi-aș paria viața pe presupunerea asta, rosti colonelul Kassad.

Lamia îi surâse.

- Dar noi ne-o pariem, nu-i așa, colonele?

Deasupra lor, o scânteie unică se separă de mozaicul continuu de explozii, cresc, transformându-se într-un tăciune portocaliu strălucitor și brazdă bolta. Grupul de pe terasă putu zări flăcările și auzi mugetul torturat al pătrunderii în atmosferă. Globul de foc dispăru îndărătul munților dinapoia Donjonului.

Un minut mai târziu, Consulul își dădu seama că-și ținuse răsuflarea, cu mâinile încheștate de parapetul de piatră. Eliberă aerul din plămâni printr-un icnet. Ceilalți pădură să inspire în același moment. Nu urmase nici o explozie, nici o undă de șoc care să huruie prin rocă.

- Un proiectil neexplodă? întrebă părintele Hoyt.

- Probabil o unitate FORȚĂ avariata care încerca să ajungă în perimetrul orbital sau la astroportul Keats, spuse colonelul Kassad.

- N-a reușit, nu-i așa? întrebă Lamia. Kassad nu răspuse.

Martin Silenus ridică binoculul și cercetă smârcurile întunecate, în căutarea Templierului.

- A dispărut din vedere, anunță el. Bravul Căpitan fie că a ocolit colina aia, aflată de partea asta a văii Criptelor Timpului, fie că a recurs iarăși la scamatoria cu dispariția.
- Păcat că nu-i vom auzi niciodată povestirea, vorbi părintele Hoyt. Se întoarse către Consul: O vom auzi însă pe a dumitale, nu?

Consulul își frecă palmele de cracul pantalonului. Inima îi gonea.

- Da, zise el înțelegând chiar în clipa în care vorbise că, în sfârșit, se hotărâse. Vă voi spune povestea mea.

Vântul vuia, coborând pantele estice ale munților și şuiera pe versantul abrupt al Donjonului Cronos. Exploziile de deasupra lor păreau să se fi diminuat foarte puțin, dar apropierea întinericului făcea ca fiecare dintre ele să pară chiar mai violentă decât cea precedentă.

- Să mergem înăuntru, rosti Lamia și vorbele aproape că i se pierdură în zgomotul vântului. S-a făcut frig.

Stinseseră singura lampă și interiorul încăperii rămase luminat numai de pulsațiile colorate ale fulgerelor termice de pe cerul de afară. Umbre se înfripau pe neașteptate, dispăreau și reapăreau, iar odaia era zugrăvită în nenumărate culori.

Uneori bezna dănuia vreme de câteva secunde înaintea următorului baraj de foc.

Consulul scotoci în geanta sa de voiaj și scoase dinăuntru un dispozitiv ciudat, mai mare decât o co-magendă, straniu ornamentat și având în partea frontală un diskei de cristale lichide parcă desprins dintr-o hologramă istorică.

- Transmițătorul sperlumi secret? întrebă sec Brawne Lamia.

Surâsul Consulului era lipsit de orice umor.

- Este o comagendă străveche. A apărut în timpul Hegirei. Dintr-un buzunăraș al centurii, extrase un microdisc standard și-l introduse în comagendă. Ca și părintele Hoyt, urmă el, trebuie să vă spun mai întâi povestea altcuiva, pentru ca s-o puteți înțelege pe a mea.

- Să-mi bag picioarele, pufni Martin Silenus, din toată turma asta de căcat, eu am fost singurul care a putut spune în mod direct o poveste? Cât timp trebuie să...

Consulul fu el însuși surprins de ceea ce făcu: se ridică, se răsuci, îl prinse pe bărbatul mai scund de mantie și pieptul cămășii și-l izbi de perete, îl trânti pe o ladă de bagaje, fixându-l cu un genunchi în burtă și cu antebrațul peste beregată, și şuieră:

- Dacă mai aud un singur cuvânt de la tine, poetule, te-am omorât!

Silenus începu să se zbată, dar strânsoarea aplicată peste trahee și o privire aruncată spre ochii Consulului îl determinară să înceteze. Era foarte alb la față.

În tăcere, aproape cu blândețe, colonelul Kassad îi separă pe cei doi.

- Nu va mai fi nici un comentariu, rosti el și-și atinse bagheta-moșii de la centură. Martin Silenus se duse către partea cea mai îndepărtată a cercului, continuând să-și maseze gâtul, și se așeză fără un cuvânt, rezemându-se de o ladă. Consulul merse până la ușă, răsuflă de câteva ori adânc, după care reveni la grup. Se adresă tuturor, mai puțin poetului:

- Îmi cer scuze. Atât doar că... nu mă așteptasem niciodată să povestesc asta.

Lumina din exterior sclipi roșu, apoi alb, urmată de o strălucire albastră, care pâlî până se stinse de tot.

- Știm, vorbi Brawne Lamia încetișor. Toți am simțit la fel.

Consulul își atinse buza inferioară, aprobă din cap, își dresă sonor glasul și se așeză lângă comagendă străveche.

- Înregistrarea, rosti el, nu-i la fel de veche ca instrumentul. A fost făcută acum cincizeci de ani standard. După ce se va termina, voi mai adăuga niște lucruri.

Făcu o pauză, ca și cum ar mai fi fost multe de spus, clătină din cap și apăsă cu degetul mare diskeyul.

Nu existau imagini. Vocea era a unui bărbat tânăr. Pe fundal se putea auzi o briză suflând prin iarbă sau ramuri fragile și, mult mai departe, rostogolirea brizantului.

Afară, lumina pulsa sălbatic, pe măsură ce tem-poul îndepărtatei bătălii spațiale se iuțea. Consulul se încorda, așteptând impactul și șocul. Nu sosi nici unul. Închise ochii și ascultă alături de ceilalți.

POVESTIREA CONSULULUI

REAMINTIND-O PE SIRI

Urc colina pieptișă spre mormântul lui Siri în ziua în care insulele revin în mările puțin adânci ale Arhipelagului Ecuatorial. Ziua este perfectă și o detest pentru asta. Cerul este la fel de netulburat ca poveștile despre oceanele Vechiului Pământ, apele sunt îpestrițate cu tente ultramarine și o briză caldă suflă dinspre mare, unduind pojarnița roșiatică de pe coasta dealului vecin.

Într-o asemenea zi ar fi fost mai potrivite un plafon coborât de nori și o mohoreală sură. Ar fi fost mai potrivite pâcla sau un lințoliu de ceață care să picure de pe catargele din portul Primul-sit și să deștepte sirena de ceață din somnul ei. Ar fi fost mai potrivit unul dintre uriașele simunuri marine, răbufnind din pânțele rece al sudului, șfichiuind în fața lui insulele motrice și păstorii lor delfini, până ce își găsesc refugiu la adăpostul atolilor sau piscurilor stâncoase.

Orice ar fi fost mai potrivit decât ziua aceasta caldă de primăvară, cu soarele deplasându-se pe o boltă cerească atât de albastră, încât mă face să-mi doresc să alerg, să țopăi în salturi prelungi și relaxate, și să mă rostogolesc în iarba moale, așa cum Siri și cu mine am făcut chiar în locul acesta.

Chiar în locul acesta. Mă opresc să privesc în jur. Pojarnița se apleacă și unduiește ca blana unui animal uriaș, sub rafalele cu iz de sare ale brizei dinspre miazăzi, îmi pun palma pavăză la ochi și cercetez orizontul, dar acolo nu se clintește nimic. Hăt dincolo de reciful din lavă, marea devine agitată și se ridică în talazuri nervoase.

- Siri..., murmur eu.

Îi rostesc numele, fără să fi intenționat. La o sută de metri mai jos pe pantă, mulțimea se oprește ca să mă privească și să-și tragă în mod colectiv răsuflarea. Alaiul bocitorilor și preoților care celebrează se întinde pe mai bine de un kilometru, până în locul de unde încep clădirile albe ale orașului. În avangardă pot distinge

capul sur și pleșuv al fiului meu cel mai mic. Poartă robele albastru și auriu ale Hegemoniei. Știu că ar trebui să-l aștept, să mergem alături, însă el și ceilalți membri vârstnici ai Consiliului nu pot ține ritmul mușchilor mei tineri, antrenați în navă, și pasului egal. Eticheta dictează să umblu cu el, cu nepoata mea, Lira, și cu nepotul meu de nouă ani.

La dracul cu el! Și la dracul cu ei!

Mă întorc și pornesc în fugă pe panta abruptă. Transpirația începe să-mi îmbibe cămașa largă de bumbac înainte să ajung pe creasta curbată a vârfului și să zăresc mormântul.

Mormântul lui Siri.

Mă opresc. Vântul mă îngheață, deși razele soarelui sunt îndeajuns de calde, scânteind din piatra albă fără cusur a mausoleului tăcut. Iarba este înaltă în apropierea intrării sigilate a criptei. Pe vergi de abanos, șiruri de fanioane decolorate mărginesc poteca îngustă de pietriș.

Șovăind, ocolesc mormântul și mă apropii de marginea prăpăstioasă a stâncii, la câțiva metri în spate. Aici, unde amatori de picnic lipsiți de respect și-au întins păturile, pojară este aplecată și călcată în picioare. Există câteva cercuri pentru focuri de tabără, alcătuite din pietrele perfect rotunde, perfect albe furate din bordura potecii de pietriș.

Nu mă pot opri să nu zâmbesc. Știu panorama de aici: curba uriașă a portului exterior cu digul său natural, clădirile scunde și albe ale Primului-sit și co-pastiile și catargele viu colorate ale catamaranelor ce se leagănă ancorate. Lângă plaja de prundiș dinapoia

Sălii Comune, o tânără cu fustă albă merge spre apă. Pentru o clipă, cred că este Siri și inima îmi galopează. Pe jumătate, mă pregătesc să ridic iute brațele, pentru a răspunde la salutul ei, dar ea nu mă salută. Privesc în tăcere cum silueta îndepărtată se întoarce și dispare în umbrele vechiului șantier naval.

Deasupra mea, hât departe de stâncă, un șoim Thomas cu aripi largi descrie ocoluri deasupra lagunei, folosindu-se de curenții termici ascendenți, și scanează straturile mișcătoare de varec albastru cu vederea lui infraroșie, căutând foci-harpe sau torpide. Natura este stupidă, gândesc și mă așez în iarba moale. Natura pregătește complet greșit decorul pentru o asemenea zi, iar apoi este îndeajuns de insensibilă ca să adauge și o pasăre căutând prăzi ce au părăsit de mult timp apele poluate din preajma orașului aflat în creștere.

Îmi amintesc alt șoim Thomas, în acea primă noapte când Siri și eu am venit pe coama aceasta de deal. Îmi amintesc lumina lunii pe aripile lui și țipătul straniu, obsedant, care trezea ecouri din stâncă și părea să sfredească văzduhul întunecat de deasupra felinarelor cu gaz ale satului de dedesubt.

Siri avea șaisprezece ani... ba nu, nu tocmai șaisprezece... și razele lunii care atinseseră aripile șoimului deasupra noastră îi învăluiseră pielea dezgolită cu lumină lăptoasă și-i proiectaseră umbre sub cercurile moi ale sânilor. Ridicaserăm privirile, vinovați, când țipătul păsării spintecase noaptea și Siri spusese: „Privighetoarea fu, nu ciocărlia ce-ți săgeta auzul.”

„Cum?" întrebases eu. Siri avea aproape șaisprezece ani. Eu aveam nouăsprezece ani. Siri cunoștea însă ritmul lent al cărților și cadențele teatrului sub stele. Eu cunoșteam doar stelele.

„Destinde-te, tinere Matroz", șoptise și mă trăsesese jos, lângă ea. „Nu-i decât un bătrân șoim Tom, care vânează. O pasăre idioată. Să te întorci, Matrozule. Să te întorci, Merin."

Los Angeles alesese tocmai momentul acela pentru a se ridica deasupra orizontului, plutind ca un tăciune purtat de vânt spre apus, peste constelațiile strării ale lui Maui-Legământul, planeta lui Siri. Zăcusem întins alături de ea și-i explicasem funcționarea uriașei nave-spin cu propulsie Hawking, care reflecta lumina soarelui hăt de sus pe fundalul nopții de deasupra noastră, iar în tot acel timp mâna mea lunecase mai jos pe trupul neted al fetei, pielea ei păruse numai catifea și electricitate, iar răsuflarea i se iuțise pe umărul meu. Îmi afundasem fața în adâncitura umărului ei, în transpirația și esența de parfum a părului ei răvășit.

- Siri..., șoptesc, iar rostirea numelui ei nu mi se mai pare nelalocul ei.

Sub mine, sub coama dealului și umbra mormântului alb, mulțimea stă în picioare și se foiește. Sunt nerăbdători. Vor să desigilez cripta, să intru și să am clipele mele de intimitate în pustiul tăcut și răcoros care a înlocuit prezența caldă care a fost Siri. Vor să-mi rostesc cuvintele de rămas-bun, astfel ca să-și poată continua riturile și ritualurile, să deschidă ușile teleproiectorului și să se alăture Worldwebului Hegemoniei care așteaptă.

La dracu' cu asta! Și la dracu' cu ei!

Rup un fir din pojarănița des întrețesută, îi mestec tulpina dulce și privesc orizontul, așteptând primul semn al insulelor migratoare. Umbrele simt încă lungi în lumina dimineții. Ziua abia începe. Voi rămâne aici pentru o vreme și-mi voi reaminti.

Mi-o voi reaminti pe Siri.

Siri era o... ce?... o pasăre, cred, atunci când am văzut-o prima dată. Purta un fel de mască cu pene strălucitor colorate. Când și-a scos-o, pentru a se alătura cadrilului racemului, lumina torței i-a deșteptat tentele roșcat-cafenii ale părului. Era rumenă, cu obraji în flăcări, și chiar din partea opusă a sălii aglomerate puteam distinge verdele uluitor al ochilor ei contrastând cu căldura verii de pe chipul și din părul ei. Era Seara Festivalului, desigur. Torțele dansau și scânteiau sub briza consistentă ce sufla dinspre port, iar muzica flautiștilor de pe digul de larg care cântă pentru insulițele trecătoare era aproape acoperită de zgomotul brizantului și de pocnetele flămurilor ce fâlfăiau în vânt. Siri avea șaisprezece ani și frumusețea ei ardea mai strălucitor decât oricare dintre torțele instalate în jurul pieții aglomerate. Mi-am croit drum prin mulțimea care dansa și m-am dus la ea.

Asta a fost acum cinci ani pentru mine. Acum mai bine de șaiszeci și cinci de ani pentru noi. Mi se pare c-a fost abia ieri.

Nu merge bine. De unde să-ncep?

- Ce-ai zice să mergem și să căutăm ceva de cio-căneală, puștiule?

Vorbea Mike Osho. Scund, îndesat, cu chipul durduliu ca o caricatură inteligentă a lui Buddha, Mike era pentru mine un zeu. Noi toți eram zei; cu vieți lungi, chiar dacă nu nemuritori, bine plătiți, chiar dacă nu divini. Hegemonia ne alesese să ne

înrolăm în echipajul uneia dintre prețioasele ei nave-spin capabile de salturi cuantice, așa încât cum puteam fi mai prejos decât zei? Atât doar că Mike, sclipitorul, nestatornicul, ireverențiosul Mike, era nițel mai bătrân și nițel mai sus în panteonul Navei, decât tânărul Merin Aspic.

- Ha! Probabilitate zero în privința asta, am spus. Ne spălăm după un cart de douăsprezece ore cu echipajul de construcție al teleproiectorului. Să faci naveta alături de muncitori în jurul punctului lor de singularitate ales, la o sută șaizeci și trei de mii de kilometri de Maui-Legământul, era mult mai puțin spectaculos pentru noi decât saltul de patru luni din spațiul Hegemoniei. Pe durata porțiunii C-plus a călătoriei, fusesem maeștri specialiști; patruzeci și nouă de experți spațiali care păsteriseră vreo două sute de pasageri nervoși. Acum pasagerii îmbrăcaseră costumele spațiale și noi, Matrozii, fuseserăm reduși la rolul de onorați șoferi de camioane, în vreme ce echipa de constructori se lupta să amplaseze la locul ei masiva sferă restrictivă care conținea singularitatea.

- Probabilitate zero, am repetat. Poate chiar dacă târătoarele n-au adăugat vreun bordel la insula aia de carantină pe care ne-au închiriat-o.

- Nu, n-au adăugat, rânji Mike.

Pe noi doi ne așteptau cele trei zile de permisie planetară, dar, din informările căpitanului navei, Singh, și din oftaturile camarazilor noștri știam că singurele clipe pe care ne puteam aștepta să le petrecem la sol aveau să fie pe o insulă de șapte kilometri pe patru kilometri administrată de Hegemonie. Nu era nici măcar una dintre insulițele motrice despre care auzisem, ci pur și simplu un pisc vulcanic din apropierea Ecuatorului. Odată ajunși acolo, ne puteam bizui că vom beneficia de gravitație adevărată sub tălpi, aer nefiltrat pe care să-l respirăm și ocazia de a gusta hrană nesintetizată. În același timp, ne puteam bizui pe faptul că singurele contacte pe care urma să le avem cu coloniștii de pe Maui-Legământul vor fi artefactele locale cumpărate de la duty-free. Până și acelea erau vândute de specialiștii comerciali ai Hegemoniei. Mulți dintre camarazii noștri optaseră să-și petreacă permisia în Los Angeles.

- Atunci cum găsim și noi ceva de ciocănit, Mike? Coloniile sunt inaccesibile până nu funcționează tele-proiectorul. Asta înseamnă vreo șaizeci de ani depărtare, timp local. Sau te referi la Meg din calculator?

- Ține aproape, puștiule, zise Mike. Dacă vrei cu adevărat, poți.

Am ținut aproape de Mike. În naveta de asoli-zare eram numai cinci. Mă înfioram întotdeauna când coboram de pe orbită în atmosfera unei planete reale, mai ales a uneia care semăna atât de mult cu Vechiul Pământ, pe cât semăna Maui-Legământul. M-am uitat la curba alb-albastră a planetei, până ce mările au fost jos și noi am ajuns în atmosferă, apropiindu-ne de terminator într-o planare lină, cu o viteză de trei ori mai mare decât a sunetului.

Eram zei pe atunci. Inșă până și zeii trebuie să coboare ocazional de pe tronurile lor din înălțimi.

Trupul lui Siri n-a încetat niciodată să mă uluiască. Atunci, pe Arhipelag... Trei săptămâni în casa arbo-ricolă uriașă și legănată de sub arborii-catarg ce se umflau în

vânt, cu cârduire de delfini ținând pasul ai domăniilor unor escorte, amurgurile tropicale care umpleau serile de minune, baldachinul de stele noaptea și propriul nostru siaj, marcat de o mie de volburi fosforescente ce oglindeau constelațiile de deasupra. Cu toate acestea, eu îmi amintesc trupul lui Siri. Dintr-un motiv necunoscut - sfială, anii de separare în primele zile ale șederii noastre în Arhipelag, ea a purtat un costum de baie alcătuit din două fâșii, iar albul moale al sânilor și al părții inferioare a abdomenului nu se înnegrise la fel ca restul bronzului ei până la plecarea mea. Mi-o reamintesc în acea primă dată. Triunghiuri în lumina lunii, în timp ce stăteam întinși în iarba moale de deasupra portului Primul-sit. Slipul de mătase, hypericin agățându-i-se de un smoc de pojarăniță. Atunci existase o rușinare de copilă; șovăiala ușoară pentru ceva care fusese dăruit prematur. Dar în același timp, mândrie. Aceeași mândrie care, ulterior, i-a îngăduit să înfrunte gloata furioasă de Separatiști pe treptele consulatului Hegemoniei în Triada Sudică și să-i trimită, rușinați, la casele lor.

Îmi amintesc a cincea mea coborâre pe planetă, a Patra noastră Reunire. A fost una dintre puținele ocazii când am văzut-o vreodată plângând. Era deja aproape regală, ca faimă și înțelepciune. Fusese aleasă de patru ori în Totalitate, iar Consiliul Hegemoniei apelase la ea pentru sfaturi și călăuzire. Își purta independența ca pe o mantie princiară și mândria ei aprigă nu arsesse nicicând mai scilpitor. Însă când am fost singuri în vila de piatră la sud de Fevarone, ea a fost cea care s-a ferit. Eram agitat, speriat de străina aceasta puternică, totuși Siri - Siri cea cu spinarea dreaptă și ochi mândri - fusese cea care își întorsese chipul la perete și vorbise printre lacrimi: - Pleacă. Pleacă, Merin! Nu vreau să mă vezi. Sunt o babă, fleșcăită și slăbănoagă. Pleacă!

Mărturisesc că am fost brutal cu ea atunci. I-am ținut încheieturile cu mâna mea stângă - folosind o putere care m-a surprins chiar și pe mine - și, dintr-o singură mișcare, i-am rupt partea din față a rochiei de mătase. I-am sărutat umerii, gâtul, umbrele slabe ale cutelor postnatale de pe pântecul încordat și cicatricea din partea de sus a piciorului, rămasă după accidentul de forfecare petrecut în urmă cu patruzeci de ani din viața ei. I-am sărutat părul care încărunțea și cutele săpate în obraji cândva netezi. I-am sărutat lacrimile.

- Iisuse, Mike, asta nu poate să fie legal! am rostit când prietenul meu derulase covorașul-șoim pe care-l scosese din raniță.

Ne aflam pe insula 241, numele atât de romantic cu care negustorii Hegemoniei botezaseră dezolatul petic vulcanic pe care ni-l aleseseră ca loc de petrecere a permisiilor. Insula 241 se găsea la mai puțin de cincizeci de kilometri de cea mai veche așezare a coloniștilor, dar ar fi putut la fel de bine să fie la cincizeci de ani-lumină. Nici o ambarcațiune băștinașă nu avea să amareze aici, atâta timp cât erau prezenți membri de echipaj din Los Angeles sau muncitori de la teleproiector. Coloniștii de pe Maui-Legământul mai aveau câțiva vechi forfecări funcționabili, însă, potrivit unei înțelegeri mutuale, aceștia n-aveau să zboare deasupra insulei. Excepțând dormitoare, plaja de pe care ne puteam bălăci în mare și magazinul duty-free, pe insulă nu prea exista nimic care să ne intereseze pe noi, Matrozii. Într-o bună zi, când ultimele componente aveau să fie aduse de Los Angeles în sistemul

solar și teleproiectorul avea să fie terminat, oficialii Hegemoniei urmau să transforme insula 241 într-un centru comercial și turistic. Până atunci era un loc primitiv, cu o grilă pentru asolizare, clădiri nou-nouțe din piatră locală albă și câțiva indivizi plictisiți de la întreținere. Mike anunțase că noi doi vom lipsi câteva zile, explorând extremitatea cea mai abruptă și mai inaccesibilă a insuliței.

- Pentru Dumnezeu, protestasem eu, nu vreau să explorez! Mai bine aș fi rămas în L.A. și m-aș fi conectat la un simstim.

- Taci și vino, zisese Mike și, ca un membru mai insignifiant al panteonului urmând o zeitate mai bătrână și mai înțeleaptă, tăcusem și pornisem după el.

Două ore de tropăit în sus pe pante, prin tufărișuri cu ramuri ascuțite, ne-au adus la o buză de lavă la câteva sute de metri deasupra brizantului care se spărgea bubuind de țârm. Ne găseam în apropierea Ecuatorului pe o planetă în principal tropicală, totuși pe muchia aceea expusă vântul urla și dinții îmi clănțăneau. Soarele care apunea era o pată roșie între norii cumulus întunecați din vest și nu doream defel să fiu sub cerul liber când avea să se lase noaptea pe deplin.

- Haide să nu mai stăm în vânt, am spus, și să aprindem un foc. Nu știi cum dracu' o să instalăm un cort tocmai pe piatra asta.

Mike se așeză și-și aprinse un băț de cannabis.

- Ia uită-te-n ranița ta, puștiule.

Am ezitat. Glasul lui fusese neutru, dar cu neutralitatea seacă a vocii autorului de renghiuri, din clipa imediat premergătoare răsturnării unei găleți pline cu apă. M-am ghemuit și am început să răscolesc prin rucsacul de nailon. Era aproape gol, exceptând cuburile de plastic spongios, care să lase impresia că ar fi fost ticsit. Ele... plus un costum de arlechin, complet, cu mască și zurgălăi la vârfurile încălțărilor.

- Ești... asta-i... ai înnebunit? m-am bâlbâit.

De acum se întuneca rapid. Furtuna putea sau nu să ne ocolească prin sud. Dedesubt, surful şuiera ca o fiară flămândă. Dacă aș fi știut cum să-mi găsesc, pe întuneric, drumul înapoi spre complexul comercial, poate că m-aș fi gândit să las resturile lui Mike Osho să hrănească peștii aflați mult sub noi.

- Și-acum uită-te ce-i în ranița mea, zise el. Răsturnă alte cuburi de plastic spongios, după care scoase niște bijuterii de tipul celor pe care le văzusem create manual pe Vectorul Renaștere, o busolă automată, un minilaser pe care Securitatea Navelor putea, sau nu, să-l eticheteze ca armă ascunsă, alt costum de arlechin - croit pentru forma lui mai rotofeie -și un covoraș-șoim.

- Iisuse, Mike, am rostit, trecându-mi mâna peste designul complex al carpetei vechi, asta nu poate să fie legal!

- N-am văzut nici un vameș pe-acolo, rânji Mike. Și mă-ndoiesc cu toată seriozitatea că localnicii au vreo ordonanță pentru controlul traficului aerian.

- Da, însă...

Am amuțit și am derulat restul covorașului. Era cu puțin mai lat de un metru și lung de vreo doi metri. Țesătura viu colorată se decolorase în timp, dar configurațiile pentru zbor continuau să fie la fel de strălucitoare ca arama lustruită.

- De unde-ai făcut rost de el? am întrebat. Mai funcționează?

nyperion ood

- De pe Grădină, răspunse Mike și îndesă costumul și celelalte echipamente ale lui în ranița sa. Da, funcționează.

Trecuse mai mult de un secol de când bătrânul Vladimir Șolokov, emigrant de pe Vechiul Pământ, maestru lepidopterolog și inginer de sisteme EM, construisese manual primul covoraș-șoim pentru frumoasa și tânăra lui nepoată pe Noul Pământ. Potrivit legendei, nepoata disprețuise cadoul, dar în decursul deceniilor, jucăria devenise absurd de populară - mai degrabă în rândul adulților bogați, decât al copiilor -, până ce fusese interzisă pe majoritatea planetelor Hegemoniei. Periculos de manevrat, o risipă de monofilamente ecranate, aproape imposibil de manipulat într-un spațiu aerian controlat, covorașele-șoim deveniseră curiozități perpetuate pentru poveștile spuse seara înainte de culcare, muzee și câteva planete-colonii.

- Trebuie să te fi costat o avere, am spus.

- Treizeci de mărci, răspunse Mike și se instala în centrul covorașului. Bătrânul dealer din Piața Carvnel credea că n-avea nici o valoare. Așa era... pentru el. L-am adus înapoi în navă, l-am încărcat, i-am repro-gramat cipurile giroscopice și... voilă! Trecu palma pe designurile complicate și covorașul se rigidiza și se ridică la cincisprezece centimetri deasupra muchiei de piatră.

Am privit cu îndoială.

- Bine, am spus, dar dacă o să...

- N-o să, zise Mike și bătu cu palma, nerăbdător, pe locul din spatele lui. Este complet încărcat. Știu cum să-l manevrez. Haide - ori te sui, ori te dai înapoi. Vreau să pornesc înainte să se apropie furtuna aia.

- Nu cred însă...

- Haide, Merin! Decide-te. Mă grăbesc.

Am ezitat încă una sau două secunde. Dacă eram prinși părăsind insula, amândoi am fi fost concediați. Munca în navă devenise acum viața mea. Luasem hotărârea aceea când acceptasem contractul Maui-Legă-mântul de opt misiuni. Mai mult decât atât, mă aflam la două sute de ani-lumină și la cinci ani și jumătate de salt de civilizație. Chiar dacă am fi fost readuși în spațiul Hegemoniei, călătoria dus-întors ne-ar fi costat unsprezece ani din existența prietenilor și familiei. Datoria temporală era irevocabilă.

M-am târât îndărătul lui Mike pe covorașul-șoim care plana. Mike îndesă ranița între noi, îmi spuse să mă țin bine și apăsă configurațiile de zbor. Covorașul se ridică la cinci metri deasupra platformei stân-coase, se aplecă iute în stânga, virând, și țâșni peste oceanul străin. La trei sute de metri sub noi, brizantul se spărgea alb în bezna tot mai adâncă. Ne-am ridicat și mai mult deasupra apelor agitate și am plecat spre nord, în noapte.

În asemenea momente de decizie se croiesc viito-ruri întregi.

Îmi reamintesc vorbind cu Siri în a Doua noastră Reunire, la scurtă vreme după ce vizitasem pentru prima dată vila de pe coastă, de lângă Fevarone. Ne plimbam pe plajă. Lui Alon i se îngăduise să rămână în oraș, sub supravegherea Magrittei. Era chiar mai bine. Nu mă simțeam complet în largul meu în prezența băiatului. Doar indiscutabila solemnitate verde a ochilor lui, familiaritatea leită și tulburătoare a

zuluilor negri și scurți și nasul cărn slujeau pentru a-l lega de mine... de noi... în mintea mea. Astea și zâmbetul iute, aproape batjocoritor pe care îl surprindeam că-l ascundea de Siri, atunci când îl muștra. Era un surâs prea cinic amuzat și atent la sine, pentru a fi fost atât de exersat la un puști de zece ani. Aș fi crezut că lucrurile acestea se învățau, nu se moșteneau.

- Cunoști foarte puține, mi-a spus Siri.

Umbla desculță prin apa puțin adâncă lăsată de reflux. La răstimpuri, ridica o cochilie delicată de scoică spiralată ca un corn francez, o inspecta în căutare de defecte, apoi îi dădea drumul îndărăt în apa măloasă.

- Am fost bine instruit, i-am replicat.

- Da, a încuviințat ea, sunt sigură că ai fost bine instruit. Știu că ești destul de priceput, Merin. Dar cunoști foarte puține.

Iritat, nesigur în ce fel ar fi trebuit să răspund, am continuat să pășesc cu capul plecat. Am extras din nisip o bucată albă de lavă și am aruncat-o cât am putut de departe în golf. Nori de ploaie se strângeau deasupra orizontului estic. M-am trezit dorindu-mi să fi fost înapoi, în navă. Șovăisem să mă întorc de data aceasta și acum știam că fusese o greșală. Era a treia mea vizită pe Maui-Legământul, a Doua noastră Reunire, cum o numeau poeții și poporul ei. Eu mai aveam cinci luni până să împlinesc douăzeci și unu de ani standard. Siri tocmai își sărbătorește a treizeci și șaptea aniversare, cu trei săptămâni în urmă.

- Am fost în multe locuri pe care tu nu le-ai văzut niciodată, am rostit în cele din urmă.

Chiar și mie mi s-a părut o replică arțăgoasă și copilăroasă.

- Oh, da, a zis Siri și a aplaudat scurt.

Pentru o clipă, în entuziasmul ei, am întrezărit-o pe cealaltă Siri a mea - fata tânără la care visasem în timpul celor nouă luni îndelungate de dus-întors. După aceea, imaginea a revenit la realitatea dură și am fost mult prea conștient de părul ei scurt, de mușchii gâtului care începuseră să se înmoaie și de venele ce se reliefa pe dosul mâinilor acelea, cândva iubite.

- Tu ai fost în locuri pe care eu nu le voi vedea niciodată, a vorbit ea repede. (Vocea îi era la fel. Aproape la fel.) Merin, dragostea mea, tu ai văzut deja lucruri pe care eu nici măcar nu mi le pot imagina. Tu știi probabil despre Univers mai multe lucruri decât aș bănuî eu că există. Dar tu cunoști foarte puține, dragul meu.

- Despre ce dracu' vorbești, Siri?

M-am așezat pe un buștean pe jumătate scufundat, lângă fâșia de nisip umed, și mi-am ridicat genunchii ca pe un zid de apărare între noi.

Siri a ieșit din apă și a îngenuncheat în fața mea, Mi-a prins mâinile în palmele ei și, cu toate că ale mele erau mai mari, mai grele, mai grosolane în deget și în oase, i-am putut simți forța. Mi-am închipuit că fiind forța anilor pe care eu nu-i împărtășisem

- Pentru a cunoaște cu adevărat lucrurile, trebuie să le trăiești, iubirea mea. Faptul că l-am avut pe Alon m-a ajutat să-nțeleg asta. Creșterea unui copil ajută să-ți ascuți simțurile în privința realității.

- Ce vrei să spui?

Siri și-a întors privirea de la mine pentru două secunde, mijind ochii, și a îndepărtat absent o șuviță de păr de pe frunte. Mâna ei stângă a rămas ținând ferm ambele mele palme.

- Nu sunt sigură, a vorbit ea încet. Cred că începi să simți când lucrurile nu sunt importante. Nu știu exact cum să-ți explic. După ce ai petrecut treizeci de ani intrând în camere pline cu străini, simți mai puțină presiune decât atunci când aveai numai jumătate din anii respectivi de experiență. Știi ce îți pot oferi camera și oamenii din ea și te duci să cauți lucrurile acelea. În cazul în care ceea ce cauți nu-i acolo, o simți mai devreme și pleci, ca să-ți vezi de treburile tale. Pur și simplu cunoști mai multe despre ceea ce este, ce nu este și despre cât de puțin timp ai la dispoziție pentru a afla deosebirea. Înțelegi, Merin? Mă urmărești, cât de puțin?

- Nu, am răspuns.

Siri a încuviințat din cap și și-a mușcat buza inferioară. Nu a scos însă nici un cuvânt, vreme de un minut, ci s-a aplecat și m-a sărutat. Buzele ei erau uscate și ușor întrebătoare. Cam o secundă m-am abținut să-i răspund, privind cerul dindărătul ei, dorind timp să gândesc. Apoi însă am simțit furișarea caldă a limbii ei și am închis ochii. Fluxul se ridica în spatele nostru. Am simțit o căldură și o ridicare similară, când Siri mi-a deschiat cămașa și a trecut unghii ascuțite peste pieptul meu. Intre noi a existat o clipă de pustiu și am deschis ochii la timp ca s-o văd des-cheind ultimii nasturi ai rochiei sale albe. Sâni îi erau mai mari decât îi țineam minte, mai grei, cu sfârcurile mai largi și mai întunecate. Aerul rece ne-a mușcat pe amândoi, până ce i-am coborât țesătura pe umeri și ne-am alipit busturile. Ne-am lăsat să lunecăm în lungul bușeanului până la nisipul cald. Am strâns-o și mai aproape, întrebându-mă întruna cum fusese posibil să cred că ea era cea mai puternică dintre noi. Pielea ei avea gust de sare.

Măinile lui Siri m-au ajutat. Părul ei scurt fu apăsător pe lemn decolorat, bumbac alb și nisip. Pulsul meu întrecea surful în bubuituri.

- Înțelegi, Merin? mi-a șoptit după câteva momente, când căldura ei ne-a conectat.

- Da, i-am răspuns tot în șoaptă. Dar nu înțelesesem.

Mike aduse covorașul-șoim spre Primul-sit venind dinspre est. Zborul durase mai mult de o oră în beznă și petrecusem majoritatea timpului, ghemuindu-mă în fața vântului și așteptând ca, brusc, carpeta aceea să-și piardă rigiditatea și să ne trântască pe amândoi în mare. Mai aveam încă de zburat o jumătate de oră, când am văzut prima insulă motrice. Fugind din fața furtunii, cu arborii-catarge umflați, insulele navigau dinspre terenurile lor de hrănire din sud, într-un alai parcă fără sfârșit. Multe erau iluminate strălucitor, împodobite cu lampioane colorate și văluri mișcătoare de lumină, ca niște funigei.

- Ești sigur că ăsta-i drumul? am strigat.

- Da, răcni Mike.

Nu întoarse capul. Vântul îi sfichiua părul lung și negru, biciuindu-mi fața. Din timp în timp, își examina busola și efectua mici corecții ale cursului de zbor. Poate că ar fi fost mai ușor să urmărim insulele. Am trecut de una - mare, lungă de jumătate de kilometru - și m-am străduit să disting detalii, dar insula era întunecată, cu

excepția sclipirii siajului fosforescent. Forme negre străpungeau valurile lăptoase. L-am bătut pe Mike pe umăr și i-am arătat.

- Delfini! strigă el. Ei definesc colonia asta, ai uitat? În timpul Hegirei, un grup de filantropi au vrut să salveze toate mamiferele din oceanele Vechiului Pământ. N-au reușit.

Aș fi strigat altă întrebare, însă în clipa aceea au apărut promontoriul și portul Primul-sit.

Crezusem că stelele străluceau puternic deasupra lui Maui-Legământul. Crezusem că insulele migratoare erau memorabile în etalarea lor pitorească. Dar orașul Primul-sit, înconjurat de port și dealuri, era un far scânteietor în noapte. Sclipirea lui îmi reamintea de o navă-torță pe care o privisem cândva, în timp ce-și crea propria novă de plasmă pe fundalul discului întunecat al unei gigante gazoase posomorâte. Orașul era un stup cu cinci niveluri de clădiri albe, toate iluminate la interior de lampioane strălucind cald și

la exterior de nenumărate torțe. Piatra albă de lavă a insulei vulcanice părea să scânteieze din luminile orașului. Dincolo de oraș se întindeau corturi, pavilioane, focuri de tabără, focuri de gătit și ruguri uriașe în flăcări, prea mari pentru a fi funcționale, prea mari pentru orice, bune doar ca saluturi de bun venit pentru insulele ce reveneau.

Portul era plin de ambarcațiuni: catamarane ce se legănau în sus și în jos cu tălângi răsunând de pe catarge, bărci-locuințe cu coci mari și fund plat, construite pentru a se târî de la un port la altul în apele calme și puțin adânci din regiunea ecuatorială, însă mândru împodobite cu șiraguri de lumini în seara aceasta, iahturi ocazionale în stare să abordeze oceanele, zvelte și funcționale ca niște rechini... Un far amplasat în extremitatea ca un clește a portului de recife își trimitea raza departe pe mare, iluminând deopotrivă valurile și insula, iar apoi își baleia înapoi lumina, pentru a dezvălui legănarea pitorească de bărci și oameni.

Puteam auzi vacarmul chiar de la doi kilometri depărtare. Sunetele serbărilor erau clar audibile. Peste strigăte și murmurul constant al brizantului se înălțau notele inconfundabile ale unei sonate pentru flaut de Bach. Mai târziu aveam să aflăm că acest cor de bun sosit era transmis prin hidrofoane spre Canalele Pasajului, unde delfinii săreau și dansau după muzică.

- Dumnezeu, Mike, de unde știai ce se-ntâm-plă aici?

- Am interogat principalul calculator al navei.

Covorașul-șoim viră la dreapta pentru a ne menține departe de ambarcațiuni și de raza farului. După aceea, am revenit spre nordul Primului-sit, către o limbă întunecată de uscat. Auzeam vuietul blând al valurilor pe fundul puțin adânc din față.

- Festivalul ăsta este anual, explică Mike, dar acum este a o sută cincizecea lor aniversare. Petrecerea a început de trei săptămâni și este programată să mai dureze încă două. Pe toată planeta asta nu sunt decât vreo sută de mii de coloniști, Merin, și pun prinsoare că jumătate se află aici și petrec.

Am încetinit, am coborât cu grijă și am asolizat pe un afloriment stâncos nu departe de plajă. Scăpa-sem de furtuna care trecuse pe la sud de noi, totuși licăre

intermitente de fulgere și luminile îndepărtate ale insulelor ce avansau continuau să marcheze orizontul. Pe cer, stelele nu erau acoperite de strălucirea Primului-sit, aflat imediat îndărătul colinei ce ne separa de el. Văzduhul era mai cald aici și am simțit mireasma livezilor purtată de briză. Am pliat covorașul-șoim și ne-am grăbit să ne îmbrăcăm costumele de arlechini. Mike strecură laserul și bijuteriile în buzunarele largi.

- Pentru ce sunt? l-am întrebat, pe când ascundeam ranița și covorașul-șoim sub un bolovan mare.

- Astea? întrebă Mike și legănă cu vârful degetelor un colier Renaștere. Valută forte, în cazul în care va trebui să negociem pentru favoruri.

- Favoruri?

- Favoruri, repetă el. Generozitatea unei doamne. Alinarea unui călător spațial obosit. Pentru tine, puș-tiule, babardeală.

- Aha, am spus, aranjându-mi masca și tichia nebunului.

Zurgălăii au răsunat ușor în întuneric.

- Haide, zise Mike. Pierdem distracția.

Am aprobat din cap și l-am urmat, sunând din clopoței, în vreme ce ne croiam drum peste piatră și mărcini, către lumina care aștepta.

Stau aici, sub razele de soare, și aștept. Nu sunt pe deplin sigur ce anume aștept. Pot simți pe spinare o căldură care sporește treptat, provenită de la razele soarelui dimineții ce se reflectă din piatra albă a mormântului lui Siri.

Mormântul lui Sirii

Pe cer nu există nici urmă de nor. Ridic capul și mijesc ochii spre boltă, ca și cum aş putea să disting prin strălucirea atmosferei L.A. și rețeaua telepro-iector abia terminată. Nu pot. O parte din mine știe că ele încă n-au răsărit. O parte din mine știe la secundă timpul care a mai rămas până ce nava și tele-proiectorul își încheie tranzitul spre zenit. O parte din mine nu vrea să se gândească la asta.

Siri, fac ceea ce se cuvine?

Când vântul se întetește pe neașteptate, aud brusc flămurile pocnind pe vergile lor. Simt, mai degrabă decât văd, agitația mulțimii care așteaptă. Pentru prima dată de la asolizarea mea în acest scop, a Șasea Reunire a noastră, sunt copleșit de jale. Ba nu, nu jale, nu încă, dar o tristețe cu dinți ascuțiți ca acele, care în curând va înflori în durere. Vreme de ani, purtasem conversații în gând cu Siri, clădindu-mi întrebări în vederea viitoarelor discuții cu ea, și brusc îmi dau seama, cu o limpezime rece, că noi doi nu vom mai sta niciodată împreună și nu vom mai discuta. Un gol începe să crească în mine.

Siri, ar trebui oare să îngădui să se întâmple asta?

Nu primesc nici un răspuns, ci doar murmurul crescător al mulțimii. În două minute îl vor trimite pe Donel, fiul meu cel mai mic și rămas în viață, ori pe fiica lui, Lira, și pe fratele ei să suie dealul și să mă îndemne mai departe. Arunc tulpina de pojarniță pe care o mestecasem. La orizont se întrevește o părere de umbră. Ar putea fi un nor. Sau ar putea fi prima dintre insule, mânăta de instinct și vânturile dinspre nord să migreze înapoi către uriașa bandă a apelor ecuatoriale puțin adânci. Este lipsit de importanță.

Siri, fac ceea ce se cuvine}

Nu primesc nici un răspuns și îmi rămâne tot mai puțin timp.

Uneori Siri părea atât de ignorantă, încât mă scârbea.

Nu știa nimic despre viața mea departe de ea. Mă chestiona, dar uneori mă întrebam dacă o interesau răspunsurile. Am petrecut multe ore, explicându-i minunatele principii fizice de la baza navelor-spin, însă ea n-a părut vreodată că ar fi înțeles.

Odată, după

ce mă străduisem din răspuțuri să detaliez diferențele dintre străvechea lor navă-seminală și Los Angeles, Siri m-a uimit, întrebând:

- Dar strămoșii mei de ce au avut nevoie de optzeci de ani de timp al navei să ajungă la Maui-Le-gământul, când tu poți face călătoria în o sută treizeci de zile?

Nu pricepuse nimic.

Capacitatea lui Siri de a aprecia istoria era, în cazul cel mai fericit, jalnică. Ea vedea Hegemonia și World-webul la fel cum un copil ar vedea lumea fantastică a unei legende frumoase, totuși destul de stupide; avea o indiferență care, uneori, aproape mă scotea din minți.

Siri știa totul despre primele zile ale Hegirei - cel puțin în măsura în care se refereau la Maui-Legă-mântul și coloniști - și ocazional venea cu delicioase frânturi de fleacuri arhaice sau frazeologie, însă nu avea habar de realitățile post-Hegira.

Denumiri ca Grădina și Expulzați, Renaștere și Lusus însemnau prea puțin pentru ea. I-aș fi putut menționa pe Sal-mud Brevy sau generalul Horace Glennon-Height, fără ca ea să facă vreo asociație, ori să aibă vreo reacție. Absolut nimic.

Ultima dată când am văzut-o pe Siri, avea șaptezeci de ani standard. Avea șaptezeci de ani și totuși niciodată - nu călătorise în afara planetei, nu folosisese sperlumicele, nu gustase altă băutură alcoolică decât vinul, nu interfașase cu un chirurg empatic, nu trecuse printr-o ușă de teleproiector, nu fumase un băț de canabis, nu primise gene personalizate, nu se conectase la un simstim, nu primise nici un fel de educație oficială, nu luase medicamente ARN, nu auzise despre Gnosticii Zen sau Biserica lui Shrike, și nici nu pilotase vreun vehicul, cu excepția vechiului forfecar Vikken al familiei ei.

Siri nu făcuse dragoste cu nimeni, în afară de mine. Cel puțin, așa spunea. Și de aceea, o credeam.

În timpul Primei noastre Reuniri, perioada pe care am petrecut-o în Arhipelag, Siri m-a dus să vorbesc cu delfinii.

Ne trezisem pentru a urmări zorii. Nivelurile cele mai de sus ale casei-arboricole erau un loc perfect din care să urmărești bolta estică pâlind și transformându-se în dimineață. Vălurile de cirus înalți deveniră trandafirii, apoi marea însăși se prefăcu în metal topit când soarele pluti deasupra orizontului neted.

- Haide să înotăm, spuse Siri.

Lumina bogată, cu raze orizontale, îi scălda pielea și-i proiecta umbra pe o lungime de patru metri peste scândurile platformei.

- Sunt prea obosit, am spus. Mai târziu. Stătusem treji aproape toată noaptea, vorbind,

făcând dragoste, vorbind și făcând dragoste din nou. În strălucirea dimineții, mă simțeam golit și, vag, în-grețoșat. Percepeam mișcarea ușoară a insulei sub mine ca pe o urmă de vertij, ca deconectarea de gravitație a unui bețiv.

- Nu. Să mergem acum, zise Siri și mă prinse de mână ca să mă tragă după ea.

Am fost iritat, dar n-am argumentat. Siri avea douăzeci și șase de ani, cu șapte mai mult decât mine la acea Primă Reunire, dar comportamentul ei impulsiv îmi reamintea adesea de adolescența Siri pe care o pur-tasem în brațe de la Festival, în urmă cu numai zece din lunile mele. Râsul ei profund și natural era același. Ochii verzi sfredeleau la fel de pătrunzător când era nervoasă. Coama lungă de păr roșcat-cafeniu nu se schimbase. Însă trupul i se împlinise, îndeplinind o promisiune care până atunci fusese doar sugerată. Sâniul continuau să-i fie plini și semeți, ca ai unei fecioare, mărginiți în partea de sus de pistrui, care lăsau loc după aceea unei albeți atât de translucide, încât se putea distinge o rețea fină de vinișoare albastrii. Totuși erau cumva diferiți. Ea însăși era diferită.

- Vii cu mine sau stai acolo și te holbezi? întrebă ea. Își scosese caftanul, după ce ieșiserăm pe puntea

cea mai de jos. Micuța noastră ambarcațiune continua să fie amarată de doc.

Deasupra, arborii-catarge ai insulei începeau să se deschidă spre briza dimineții. În ultimele zile, Siri insistase să poarte costum de baie când intram în apă, dar acum nu purta nici una. Sfârcurile i se întăriră în aerul răcoros.

- N-o să rămânem în urmă? am întrebat, mijind ochii în sus, la arborii-catarge fâlfâitori.

În zilele anterioare, rămăsesem nemișcați în calmul ecuatorial din mijlocul zilei, când insula era încremenită în apă și marea o oglindea lucioasă. Acum lianele-scote începeau să se întindă, încordate, pe măsură ce frunzele groase se umpleau de vânt. hyperion

- Nu fi prostuț, zise Siri. Putem oricând să prindem o rădăcină-chilă și s-o urmărim înapoi. Sau un lujer de hrănire. Haide!

Îmi aruncă o mască osmotică și o puse pe a ei. Pelicula transparentă făcea ca fața să-i pară că lucește de grăsime. Din buzunarul caftanului, luă un medalion gros și-l puse în jurul gâtului. Metalul arăta întunecat și amenințător pe pielea ei.

- Ce-i asta? am întrebat.

Ea nu ridică masca osmotică pentru a-mi răspunde. Instala firele de comunicații la locul lor, pe gât, și-mi întinse dopurile-căști. Glasul i se auzi subțirel.

- Un disc translator. Crezusem că știi totul despre gadgeturi, Merin. Cine-ajunge ultimul-i un melc!

Apăsă discul cu o palmă între sâni și pași de pe insulă. I-am putut zări emisferele albe ale feselor, când făcu o piruetă și lovi din picioare, afundându-se. În câteva secunde era doar o umbră alburie, neclară, în apă. Mi-am pus și eu masca, am apăsat mai strâns firele de comunicații și am pășit în mare.

Fundul insulei era o pată întunecată pe un tavan de lumină cristalină. Mă feream de lujerii groși de hrănire, deși Siri îmi demonstrase din plin că ei nu erau interesați să devoreze nimic mai mare decât minusculul zoo-plancton care răsfrângea razele

soarelui precum praful dintr-o sală de bal abandonată. Rădă-cinile-chile coborau ca stalactite cioturoase, sute de metri în adâncurile purpurii.

Insula se mișca. Puteam vedea fibrilația slabă a lujerilor, care unduiau în urmă. La zece metri deasupra mea, un siaj reflectă lumina. Pentru un moment am simțit că mă sufoc, cu gelul măștii înecându-mă la fel de sigur pe cât ar fi făcut-o apa din jur, după care m-am relaxat și aerul mi-a pătruns liber în plămâni.

- Mai jos, Merin, se auzi glasul lui Siri.

Am clipit - o clipire în ralanti, cu masca reajus-tându-mi-se peste ochi - și am zărit-o pe Siri la douăzeci de metri mai jos, ținându-se de o rădăcină-chilă și plutind fără efort deasupra curenților mai profunzi și mai reci, unde lumina nu ajungea. M-am gândit la miile de metri de apă de sub mine, la creaturile care puteau pândi acolo, necunoscute, necăutate de coloniști. M-am gândit la întuneric și la străfunduri, iar scrotul mi s-a strâns involuntar.

- Coboară.

Vocea lui Siri era un zumzet de insectă în urechile mele. M-am rotit și am lovit din picioare. Flotabilitatea nu era aici la fel de mare ca în oceanele Vechiului Pământ, totuși aveai nevoie de energie ca să cobori așa mult. Masca asigura compensarea adâncimii și nivelului de azot, însă simțeam presiunea pe piele și timpane. În cele din urmă, am încetat să mai dau din picioare, am prins o rădăcină-chilă și m-am tras în jos pe ea, până la nivelul lui Siri.

Am plutit unul lângă celălalt în penumbre. Siri era o formă spectrală aici, cu părul lung învolbu-rându-se într-un nimb întunecat ca vinul și dungile alburii ale corpului strălucind în lumina slabă ver-de-albăstruie. Suprafața apei părea imposibil de îndepărtată. „V-ul tot mai lat al siajului și zecile de lujeri care pluteau arătau că insula se mișca mai iute acum, înaintând lipsită de minte spre alte terenuri de hrănire, către ape îndepărtate.

- Unde sunt..., am început să subvocalizez.

- Ș-ș-ș, făcu Siri.

Meșteri ceva la medalion și atunci i-am putut auzi - țipetele, trilurile, fluierăturile, torsurile de felină și strigătele ca niște ecouri. Adâncurile fură umplute pe neașteptate de o muzică stranie.

- Iisuse..., am murmurat și fiindcă Siri ne acordase firele de comunicații la translator, cuvântul a fost emis ca un fluier și claxon absurd.

- Salut! spuse ea și formula tradusă răsună din transmițător; țipătul unei păsări gonind amețitor, lunecând în spectrul ultrasonic. Salut! rosti din nou.

Trecură minute bune înainte ca delfinii să vină să investigheze. Trecură pe lângă noi, surprinzător de mari, alarmant de mari, cu pielea lucioasă și musculoasă în lumina neclară. Unul masiv înotă până la un metru de noi, cotind în ultima clipă, astfel că abdomenul lui alb păru aidoma unui zid. I-am putut vedea ochiul negru, rotindu-se pentru a mă urmări, când trecu mai departe. O lovitură a cozii lui late iscă o turbulență îndeajuns de puternică pentru a mă convinge de puterea lui.

- Salut, rosti Siri dar silueta rapidă se topi în ceața îndepărtată și brusc se făcu liniște. Siri dezactiva translatorul.

- Vrei să vorbești cu ei? mă întrebă.

- Sigur că da.

Nu eram totuși foarte sigur. Mai bine de trei secole de eforturi nu duseseră la înțelegerea unui dialog între om și mamiferele marine. Cândva, Mike îmi spusese că structurile de gândire ale celor două grupuri de orfani ai Vechiului Pământ erau prea diferite, că referințele comune erau prea puține. Un expert pre-Hegira scrisese că vorbirea cu un delfin sau o broască țestoasă era cam la fel de răsplătitoare ca vorbirea cu un copil uman de un an. De obicei, ambelor părți le făcea plăcere relația reciprocă și exista un simulacru de conversație, însă nici una nu câștiga mai multe cunostințe. Siri reactivă discul translator.

- Salut, am spus.

După alt minut de tăcere, căștile ne zumzăiră și marea răsună de ecourile vaierelor ascutite.

distanță/nu-coadă/salut-ton?/puls curenț/eu cerc/distracție? '

- Ce dracu'? am întrebat-o pe Siri și translatorul îmi cântă tremurat întrebarea.

Sub masca ei osmotică, Siri surâdea larg. Am încercat din nou.

- Salut! Salutări de la... ă-ă-ă... suprafață. Ce faci? Masculul cel mare... presupuneam că era mascul...

se năpusti către noi ca o torpilă. Gonea prin apă, unduind din spinare, de zece ori mai iute decât aş fi putut eu să înot, chiar dacă mi-aş fi reamintit să-mi iau labela în dimineaţa asta. Pentru o secundă am crezut că ne va izbi cu botul şi am ridicat genunchii, strângând tare de rădăcina-chilă. Apoi delfinul trecu pe lângă noi, iar Siri şi eu ne-am rotit în siajul turbulent şi tonurile ascuţite ale strigătului său.

Siri dezactiva translatorul și pluti mai aproape. Mă prinse ușor de umeri, în timp ce mă țineam cu mâna dreaptă de rădăcina-chilă. Picioarele ni se atinseră, când înaintam prin apa caldă. Un banc de minusculi pești-războinici stacojii pâlpâi deasupra noastră, în vreme ce formele întunecate ale delfinilor descriau cercuri mai departe.

- Ți-a ajuns? mă întreabă.

își ținea palma pe pieptul meu.

- încă o încercare, am spus.

Siri încuviință din cap și răsuci discul, activându-l. Curentul ne împinse, apropiindu-ne iarăși. Ea mă cuprinse cu brațul.

- De ce păstoriți insulele? am întrebat formele cu boturi prelungi care se roteau în lumina peștrită. Ce câștigați dacă stați cu ele?

sunând acum/cântece vechi/apă adâncă/nu-Voci Mari/nu-Rechin/cântece vechi/cântece noi.

Trupul lui Siri se întindea acum lângă al meu pe toată lungimea sa. Își strânse brațul stâng în jurul meu.

- Vocile Mari erau balenele, murmură ea.

Părul i se răsfirase în şuvițe ce formau un evantai. Palma ei dreaptă coborî și părul surprinsă de ceea ce găsi.

- Duceți dorul Vocilor Mari? am întrebat umbrele.

Nici un răspuns. Siri îmi cuprinse șoldurile cu picioarele. Suprafața era o cupolă clocotitoare de lumină la patruzeci de metri deasupra noastră.

- Ce vă lipsește cel mai mult din oceanele Vechiului Pământ? am întrebat.

Cu brațul stâng am tras-o pe Siri mai aproape, mi-am lăsat mâna să lunece pe curbura spinării ei, spre locul unde fesele i se ridicau pentru a-mi întâlni palma, și am strâns-o de mine. Probabil că pentru delfinii care se deplasau în cerc păream o singură creatură. Siri se ridică pe mine și am devenit cu adevărat o singură creatură. Discul translator se răsucise, astfel că plutea peste umărul lui Siri, în urma ei. Am întins mâna să-l dezactivez, dar m-am oprit când răspunsul la întrebarea mea ne bâzâi insistent în urechi.

lipsește RechinAipsește RechinAipsește RechinAipseș-te
Rechin/Rechin/Rechin/Rechin.

Am dezactivat discul și am clătinat din cap. Nu înțelegeam. Erau multe lucruri pe care nu le înțelegeam. Am închis ochii amândoi și ne-am mișcat lin în ritmul curentului și în ritmul nostru, pe când delfinii înotau în apropiere și cadența strigătelor lor căpătă tremoloul trist și lent al unei lamentații antice.

Am coborât împreună de pe dealuri și am revenit la Festival, chiar înaintea răsăritului celei de-a doua zile. Timp de o noapte și o zi, rătăcisem pe coline, mâncasem alături de străini în pavilioane din mătase portocalie, ne scăldasem împreună în apele înghețate*

ale lui Shree și dansasem după muzica aceea care nu conținea să fie emisă către șirul nesfârșit de insule trecătoare. Eram flămânzi. Mă trezisem la apus și descoperisem că Siri plecase. Ea s-a întors înainte de răsăritul lunii lui Maui-Legământul. Mi-a spus că părinții ei plecaseră cu niște prieteni pentru câteva zile pe o barcă-locuință cu mișcare lentă. Lăsaseră forfecarul familiei în Primul-sit. Am pornit după aceea din dans în dans, din foc de tabără în foc de tabără, înapoi spre centrul orașului. Intenționez să zburăm spre vest, către proprietatea familiei ei de lângă Fevarone.

Era foarte târziu, dar în Sala Comunelor din Primul-sit continuau să fie destui petrecăreți. Eu aveam nouăsprezece ani și eram îndrăgostit, iar gravitația de 0,93 g de pe Maui-Legământul îmi părea mult mai redusă. Dacă aș fi dorit, aș fi putut să zbor. Aș fi putut să fac orice.

Ne-am oprit la o tarabă și am cumpărat gogoși și câni de cafea neagră. Brusc, mă încercase un gând.

- De unde ai știut că eram Matroz? am întrebat-o.

- Ș-ș-ș, prietene Merin! Mănâncă-ți dejunul sărăcăcios. Când o s-ajungem la vilă, o să pregătesc o masă adevărată care să ne facă să uităm de postul ăsta.

- Nu, vorbesc serios, am spus și mi-am șters grăsimea de pe bărbie cu măneca deja murdarului costum de arlechin. Dimineață, ai spus că azi-noapte ai știut imediat că eram din navă. Cum ți-ai dat seama? Din cauza accentului meu? A costumului meu? Mike și cu mine am văzut și alții îmbrăcați la fel.

Siri râse și-și dădu părul pe spate.

- Mulțumește-te să fii fericit că te-am remarcat eu, nu altcineva, Merin, iubitul meu. Dacă ar fi fost unchiul Gresham sau prietenii lui, ai fi avut necazuri serioase.

- Da? De ce?

Am mai luat o gogoasă în formă de covrig și Siri o plăti. Am urmat-o prin mulțimea care începuse să se disperseze. În ciuda faptului că eram în mișcare și că muzica ne înconjură de peste tot, simțeam cum oboseala mă cuprindea.

- Ei sunt Separatiști, răspuse Siri. Recent, unchiul Gresham a ținut un discurs în fața Consiliului, insistând să luptăm, nu să acceptăm să fim înghițiți în Hegemonia voastră. A spus că ar trebui să vă distrugem dispozitivul de teleproiectare înainte ca el să ne distrugă pe noi.

- Da? am rostit. A spus și cum intenționează să facă asta? Din câte știusese eu, voi nu aveți vehicule cu care să părăsiți planeta.

- Nu, în ultimii cincizeci de ani n-am avut așa ceva, încuviință Siri, însă asta arată cât de iraționali pot să fie Separatiștii.

Am aprobat din cap. Căpitanul Singh și Consilierul Halmyn ne informaseră despre așa-ziii Separatiști de pe Maui-Legământul. „Obişnuita coaliție de naționaliști beligeranți și retrograzi”, spusese Singh. „Alt motiv pentru care s-o luăm încet și să dezvoltăm potențialul comercial al planetei înainte de a termina teleproiectorul.

Worldwebul nu are nevoie ca mocofanii aceștia să ni se alăture prematur. Iar grupurile de felul Separatiștilor constituie alt motiv pentru a vă ține pe voi, membrii echipajului și muncitorii, cât mai departe de târâtoare.”

- Unde-i forfecarul tău? am întrebat.

Sala Comunelor se golea rapid. Cele mai multe formații muzicale își strânseseră instrumentele. Oameni îmbrăcați în costume vesele sforăiau pe iarbă sau pe aleile pietruite, printre gunoai și lampioane stinse. Mai rămăseseră doar câteva enclave de voieșie, grupuri ce dansau lent în acordurile unei singure chitare ori cântau ameteți. L-am zărit imediat pe Mike Osho, un bufon în petice colorate, cu masca scoasă de mult și cu câte o față de fiecare braț. Încea să-i învețe dansul „Hava Nagila” pe câțiva admiratori fascinați, dar neîndemânatici. Câte unul din trupă se împiedica și cădeau toți. Mike îi certa și-i ridica în râsete generale, apoi reîncepeau, țopăind cu stângăcie după incantațiile vocii lui de bas.

- Uite-l, spuse Siri și arată un șir scurt de forfecări ce staționau în spatele Sălii Comunelor.

Am încuviințat și am fluturat brațul spre Mike, totuși era prea ocupat ca să susțină cele două cuceriri ale sale pentru a mă observa. Traversasem deja piața împreună cu Siri și pătrunsesem în umbra vechii clădiri, când se auzi strigătul.

- Matrozule! Ia-ntoarce-te, pui de cătea din Hegemonie!

Am înghețat și m-am răsucit fulgerător cu pumnii încheștați, dar în preajma mea nu era nimeni. Șase bărbați tineri coborăseră treptele din tribuna principală și stăteau în semicerc înapoia lui Mike. Bărbatul din față era înalt, zvelt și remarcabil de chipeș. Avea douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani și cărli-onții lui blonzi și lungi se revărsau pe costumul din mătase stacojie care-i pune în evidență fizicul. În mână dreaptă purta o sabie lungă de un metru care părea făcută din oțel călit.

Mike se întoarse fără grabă. Deși mă aflam departe, i-am văzut ochii trezindu-se și estimând situația. Femeile care-l țineau de brațe și doi tineri din grupul lui chicotiră,

de parcă auziseră ceva amuzant. Mike îngădui rânjetului de bețiv să-i rămână pe chip.

- Vorbești cu mine, domnule? întrebă el.

- Vorbesc cu tine, fiu de curvă din Hegemonie, șuieră conducătorul grupului.

Chipul lui frumos era contorsionat într-o grimasă de dispreț.

- Bertol, șopti Siri, vărul meu. Fiul cel mai mic al lui Gresham.

Am dat din cap și am ieșit din umbre. Siri mă prinse de braț.

- Este pentru a doua oară că te-ai referit în mod necuviincios la mama mea, domnule, vorbi Mike împleticit. Oare ea sau eu te-am jignit în vreun fel? Dacă da, o mie de scuze.

Se aplecă atât de mult, încât zurgălăii de pe scufie aproape că atinseră pământul. Cei din grupul lui aplaudară.

- Prezența ta mă-jignește, bastard din Hegemonie. Impuți văzduhul cu stârvul tău gras!

Sprâncenele lui Mike se ridicară comic. Un tânăr de lângă el, în costum cu solzi de pește, flutură din mână.

- Haide, termină, Bertol. Nu-i decât...

- Gura, Ferick! Vorbesc cu idiotul ăsta gras.

- Idiot? repetă Mike, rămânând cu sprâncenele ridicate. Am străbătut două sute de ani-lumină, ca să fiu numit „idiot gras”? Nu prea pare să merite.

Pivotă plin de grație, desprinzându-se de brațele celor două femei. M-aș fi alăturat lui în clipa aceea, dar Siri mă strânse de mână din răspuțuri, murmurând rugi neauzite. Când m-am eliberat, am văzut că Mike continua să surădă, continua să joace rolul prostănacului. În același timp însă mâna stângă i se strecurase în buzunarul cămășii largi.

- Dă-i sabia ta, Creg, se răsti Bertol.

Unul dintre tineri aruncă spre Mike o spadă, cu mânerul înainte. Mike o privi zburând pe lângă el și zângănind sonor pe dale.

- Nu poți vorbi serios, rosti Mike cu glas moale care devenise brusc perfect treaz.

Rahat cu moț de cretin ce ești, chiar crezi c-o să mă joc de-a duelatul cu tine, doar fiindcă ți s-a sculat să faci pe eroul pentru țăranorii ăștia?

- Ridică sabia, răzni Bertol, dacă nu, pe Dumnezeu, o să te spintec chiar acum!

Făcu un pas iute în față și chipul i se contorsiona de furie, pe când înainta.

- Hai sictir, zise Mike.

În mâna lui stângă apăruse minilaserul.

- Nu! am urlat și am ieșit în goană în lumină.

Laserul acela era utilizat de muncitori pentru a însemna traversele din filamente de aliaje.

Total se petrecu foarte iute după aceea. Bertol mai făcu un pas și Mike îl mătură aproape nepăsător cu fasciculul verzui. Colonistul scoase un strigăt și sări înapoi; pe pieptul cămășii lui de mătase apăruse o diagonală neagră care fumega. Am șovăit. Mike reglase puterea laserului la valoarea minimă. Doi dintre prietenii lui Bertol dădură să înainteze și Mike trecu raza peste picioarele lor. Unul căzu în genunchi, blestemând, iar celălalt se îndepărtă țopăind, ținându-se de gambă și urlând.

Se adunau deja o sumedenie de spectatori. Ei râseră, când Mike făcu încă o reverență cu tichia de bufon.

- Vă mulțumesc, spuse Mike. Mama mea vă mulțumește de asemenea.

Vărul lui Siri clocotea de furie. Stropi de salivă i se revărsau pe buze și bărbie. Mi-am croit drum prin mulțime și am pășit între Mike și colonistul înalt.

- Hai, gata, am spus. Plecăm. Plecăm imediat.

- La dracu', Merin, dă-te la o parte, zise Mike.

- Termină, m-am întors spre el. Sunt cu o fată, Siri, care are un...

Bertol avansa un pas și fanda pe lângă mine, cu sabia întinsă. Mi-am trecut brațul stâng după umărul lui și l-am îmbrâncit înapoi. Căzu greoi pe iarbă.

- Băga-mi-aș..., rosti Mike și se retrase câțiva pași. Părea obosit și parcă nițel dezgustat, când se așeza pe o treaptă de piatră.

- Futu-i..., murmură el.

O linie scurtă și stacojie se vedea pe unul dintre peticele negre din partea stângă a costumului de arlechin. În timp ce priveam, tăietura subțire se căscă și sângele se revărsa peste pântecul masiv al lui Mike Osho.

- Iisuse, Mike!

Mi-am rupt o bucată din cămașă și am încercat să opresc sângele. Nu-mi mai puteam reaminti absolut nimic din cursul de prim-ajutor de pe vremea când eram mus. Mi-am pipăit încheietura, dar comagenda mea nu era acolo. Ni le lăsasem în Los Angeles.

- Nu-i așa rău, Mike, am icnit. E doar o tăietură mică.

Sângele îmi curgea pe palmă și încheietură.

- Dar suficientă, rosti Mike. Glasul îi era înfrânat de durere. La dracu'! O sabie-n pizda mă-sii! Îți vine să crezi, Merin? Străpuns la apogeul apogeuului de un căcat de tacâm luat dintr-un căcat de operă de trei parale. Fir-ar a dracu', asta-i culmea!

- O operă de trei parale, am repetat și am schimbat mâinile.

Zdreanță era îmbibată.

- Știi care-i marea ta problemă, Merin? Mereu trebuie să zici și tu o prostie. Aaa-hhhh...

Chipul lui se făcu alb, apoi cenușiu. Plecă bărbia în piept și respiră adânc.

- În sfârșit, dă-o dracu', puștiule. Hai să mergem acasă, da?

Am privit peste umăr. Bertol se îndepărta încet cu amicii lui. Restul mulțimii rămăsese locului, șocată.

- Chemați un doctor! am urlat. Aduceți niște medici!

Doi bărbați porniră în fugă pe stradă. Siri nu se mai zărea nicăieri.

- Stai un minut! Stai un minut! rosti Mike cu glas mai puternic de parcă uitase ceva important. Numai un minut, adăugă el și apoi își dădu duhul.

Muri. O moarte reală. Moarte cerebrală. Gura i se căscă obscen, ochii i se dădură peste cap, astfel că se văzu doar albul lor și după un minut sângele încetă să mai țâșnească din rană.

Pentru câteva secunde demente, am blestemat cerul. Puteam vedea L.A. deplasându-se pe bolta cu stele care păleau și știam că-l puteam salva pe Mike dacă l-aș fi putut

duce acolo în câteva minute. Mulțimea se retrase, în vreme ce urlam și ocăram stelele.

În cele din urmă, m-am răsucit spre Bertol.

- Tu! am rostit.

Tânărul se opri în capătul opus al Sălii Comunelor. Fața îi era precum cenușa. Mă privi fără un cuvânt.

- Tu! am repetat.

Am ridicat minilaserul din locul unde căzuse, am reglat puterea la maximum și am pornit către locul în care Bertol și prietenii lui stăteau, așteptând.

Mai târziu, prin nebunia de țipete și carne carbonizată, am fost vag conștient de forfecarul lui Siri coborând în piața aglomerată, de praful ridicându-se împrejur și de vocea ei poruncindu-mi s-o urmez. Am decolat, îndepărtându-ne de lumină și de hărmălaie.

Vântul răcoros îmi sufla părul leocă de transpirație, îndepărtându-l de pe ceafă.

- O să mergem la Fevarone, spuse Siri. Bertol era beat. Separatiștii sunt un grup mic și violent. Nu vor exista represalii. Vei rămâne cu mine pe durata desfășurării anchetei Consiliului.

- Nu, am rostit. Acolo. Coboră acolo.

Am arătat o limbă de pământ, nu departe de oraș.

În ciuda protestelor ei, Siri ateriza. Am privit bolovanul, pentru a mă asigura că ranița mai era acolo, după care am coborât din forfecar. Siri se întinse peste scaun și mi trase capul în jos, spre al ei.

- Merin, iubitul meu...

Buzele îi erau calde și deschise, însă n-am simțit nimic. Trupul îmi era ca anesteziat. M-am retras un pas și i-am făcut semn să plece. Ea își dădu părul pe spate și mă privi cu ochii verzi plini de lacrimi. După aceea, forfecarul se ridică, viră și goni către sud în primele raze de soare ale dimineții.

Numai un minut, mi-a venit parcă să strig. M-am așezat pe o piatră și mi-am îmbrățișat genunchii, apoi suspine întretăiate mi-au sfâșiat gâtul. După aceea m-am ridicat și am aruncat minilaserul în valuri. Am tras afară ranița și i-am vărsat conținutul pe sol.

Covorașul-șoim dispăruse.

M-am așezat înapoi, prea secătuit ca să râd, să plâng, ori să mă îndepărtez. Soarele răsări, iar eu am rămas nemișcat. Stăteam acolo și după trei ore, când forfecarul negru și mare de la Securitatea Navelor coborî silențios, lângă mine.

- Tată? Tată, se face târziu!

Mă întorc și-l văd pe fiul meu, Donel, stând înapoia mea. Poartă roba albastru-aurie a Consiliului Hegemoniei. Scalpul lui pleșuv este înroșit și acoperit cu picături de transpirație. Donel n-are decât patruzeci și trei de ani, dar pare mult mai bătrân decât mine.

- Te rog, tată, spune el.

Încuviințez și mă scol, scuturându-mă de iarbă și țărână. Împreună, mergem spre intrarea mormântului. Mulțimea s-a apropiat mai mult între timp. Pietrișul trosnește sub tălpile oamenilor, care se foiesc neîncetat de pe un picior pe altul.

- Să intru cu tine, tată? Întreabă Donel.

Mă opresc ca să mă uit la străinul acesta vârstnic care este copilul meu. Puțin din Siri ori din mine se regăsește în el. Chipul lui este prietenos, rumen și încordat de surescitarea zilei. În el pot simți onestitatea deschisă care adesea ia locul inteligenței la unii oameni. Nu pot să nu-l compar pe acest cățeluș pe cale să chelească cu Alon - Alon cel cu zulufi negri, tăceri și surâs batjocoritor. Însă Alon a murit acum treizeci și trei de ani, într-o bătălie stupidă care nu avea nimic de-a face cu el.

- Nu, rostesc eu. O să intru singur. Mulțumesc, Donel.

El aprobă din cap și se retrage. Flamurile flutură zgomotos deasupra capetelor mulțimii încordate. Îmi întorc atenția la mormânt.

Intrarea este sigilată cu un zăvor palmar. Trebuie doar să-l ating.

În ultimele minute, mi-am imaginat o fantezie, care mă va salva atât de tristețea ce-mi crește în suflet, cât și de seria exterioară de evenimente pe care am declanșat-o. Siri nu este moartă. În ultima etapă a bolii ei, ea a chemat toți medicii și puținii tehnicieni rămași în colonie, care i-au reconstruit una dintre străvechile incinte de hibernare utilizate în nava lor seminală cu două secole în urmă. De fapt, Siri doarme. Mai mult chiar, somnul lung de un an i-a readus, cumva, tinerețea. Când o voi trezi, ea va fi Siri pe care mi-o reamintesc din primele noastre zile. Vom ieși împreună în lumina soarelui și când ușile teleproiectorului se vor deschide, vom fi primii care vom trece prin ele.

- Tată? -Da.

Înainte și pun mâna pe ușa criptei. Se aude un zumzet de motoare electrice și lespede albe de piatră se retrage. Plec capul și pătrund în mormântul lui Siri.

- La dracu', Merin, asigură parâma aia până nu te-aruncă peste bord! Repede!

M-am repezit. Funia udă era greu de încolăcit și mai greu de legat. Siri clătină din cap cu dezgust și se aplecă să lege un nod de scaun cu o singură mână.

Era a Șasea noastră Reunire. Întârziasem cu trei luni la aniversarea ei, dar cinci mii de persoane veniseră s-o celebreze. Directorul executiv al Totalității îi urase sănătate într-un discurs de patruzeci de minute. Un poet își citise versurile cele mai recente pentru sonetele Ciclului Iubirii. Ambasadorul Hegemoniei îi dăruise un pergament heraldic și o ambarcațiune nouă, un submersibil micuț alimentat de primele pile de fuziune care fuseseră îngăduite pe Maui-Legământul.

Siri avea alte optsprezece ambarcațiuni. Douăsprezece aparțineau flotei ei de catamarane iuți ce-și desfășurau comerțul între Arhipelagul rățacitor și insulele-case. Două erau iahturi superbe de cursă, utilizate numai de două ori pe an pentru a câștiga Regata întemeietorului și Criteriul Acordului. Celelalte patru ambarcațiuni erau bărci vechi de pescuit, banale și greoaie, bine întreținute, totuși cu nimic mai mult decât niște lăzi plutitoare.

Siri avea nouăsprezece ambarcațiuni, însă noi ne găseam pe o barcă de pescuit - Ginnie Paul. În ultimele opt zile, pescuisem pe seiful Bancurilor Ecuatoriale: un echipaj de două persoane, care azvârleau și trăgeau năvoade, plescăiau afundați până la genunchi prin pești ce duhneau și trilobiți ce trosneau, se legănau peste orice val, azvârleau și trăgeau năvoade, făceau carturi și dormeau ca niște copii epuizați în timpul scurtelor perioade de odihnă. Încă nu împlinisem douăzeci și trei de ani.

Crezusem că la bordul lui L.A. mă învățasem cu munca grea și la fiecare două schimburi de cart obișnuiam să fac o oră de exerciții fizice în modulul de 1,3 g, totuși acum brațele și spinarea mă dureau de la efort, iar palmele îmi erau acoperite de bășici între bătăături. Siri tocmai împlinise șaptezeci de ani.

- Merin, du-te și strânge trinca. Dup-aia și contra-focul, și coboară și vezi de sendvișuri. Cu mult muștar.

Am încuviințat din cap și am pornit spre prova. Vreme de o zi și jumătate ne jucaserăm de-a v-ați ascunselea cu o furtună, gonind în fața ei când puteam, întorcându-ne și acceptându-i pedeapsa când eram nevoiți. La început, fusese incitant, un respiro salutar după nesfârșitele azvârliri, trageri și reparări de nave. Inșă după primele ore, valul de adrenalina pălise, fiind înlocuit de greață permanentă, oboseală și o vâguală teribilă. Mările nu se domoleau. Valurile ajungeau la șase metri înălțime și mai mult. Ginnie Paul se clătina ca o matroană cu fund mare, așa cum și era de altfel. Totul era ud. Pielea îmi era leoarcă sub trei straturi de echipament pentru ploaie. Pentru Siri era o mult-așteptată vacanță.

- Asta nu-i nimic, spusese ea în decursul celei mai întunecate ore a nopții, când valurile se năpusteau peste punte și izbeau în plasticul scrijelit al cockpi-tului. Ar trebui să vezi cum e-n sezonul simunului.

Norii continuau să atârne jos și se contopeau cu talazurile sure în depărtare, totuși marea se potolise la o agitație blândă de un metru și jumătate. Am întins muștar pe friptura de vită din sandvișuri și am turnat cafea clocotită în cănille albe și groase. Mi-ar fi fost mai lesne să transport cafeaua fără s-o vărs în imponderabilitate, decât să sui prin spațiul îngust și mișcător al scării dintre punți. Siri își acceptă fără să comenteze cana pe jumătate vărsată. Am rămas un timp tăcuți, apreciind mâncarea și lichidul care ne opărea limba. Eu am preluat cârma, iar Siri coborî să reumple cănille. Ziua cenușie se întuneca aproape imperceptibil spre noapte.

- Merin, spusese ea după ce îmi întinsese cana și se așezase pe bancheta lungă și capitonată care înconjură cockpitul, ce se va întâmpla după ce vor deschide teleproiectorul?

Am fost surprins de întrebare. Noi doi nu discutaserăm aproape niciodată despre momentul în care Maui-Legământul avea să se alăture Hegemoniei. M-am uitat la Siri și am fost surprins cât de bătrână mi s-a părut în mod brusc. Fața ei era un mozaic de încrețituri și umbre. Ochii verzi și minunați i se adânciseră în puțuri de întuneric și pomeții îi erau lame de cuțit sub pergament fragil. Acum își tundea scurt părul gri și acesta i se zbârlise în smocuri ude. Gâtul și încheieturile îi erau coarde de tendoane ce ieșeau dintr-un pulover inform.

- Ce vrei să spui? am întrebat.

- Ce se va întâmpla cu noi după ce vor deschide teleproiectorul?

- Siri, știi bine ce spune Consiliul, am vorbit eu tare fiindcă ea nu mai auzea prea bine cu o ureche. Va deschide o nouă epocă de comerț și tehnologie pentru Maui-Legământul. Și de acum nu mai veți fi limitați la o singură planetă micuță. Când veți deveni cetățeni, toți vor avea dreptul să folosească ușile teleproiectorului.

- Da, zise Siri. Glasul îi era obosit. Am auzit toate astea, Merin. Dar ce se va întâmpla? Cine vor sosi primii la noi?

Am strâns din umeri.

- Bănuiesc că alți diplomați... Specialiști în contacte culturale... Antropologi...

Etnologi... Biologi marini...

- Și după aceea?

Am tăcut. Afară se întunecase. Marea se liniștise. Luminile noastre de poziție străluceau roșu și verde în nopte. Simțeam aceeași anxietate pe care o cunoscusem cu două zile în urmă când zidul furtunii apăruse la orizont.

- După aceea, am spus, vor veni misionarii. Geologii și petrologii. Fermierii marini. Constructorii.

Siri sorbi din cafea.

- Aș fi crezut că Hegemonia voastră a trecut de mult de economia petrolului.

Am râs și am blocat cărma.

- Nimeni nu trece de economia petrolului. Nu atâta timp cât mai există petrol. Noi nu-l ardem, dacă la asta te refereai, dar este esențial pentru producerea de materiale plastice, sintetice, ca bază alimentară și pentru cheratine. Două sute de miliarde de oameni utilizează o grămadă de plastic.

- Și Maui-Legământul are petrol?

- Oh, da, am răspuns și n-am mai râs. Numai sub Bancurile Ecuatoriale sunt zăcămintele de miliarde de barili.

- Și cum îl vor extrage, Merin? De pe platforme?

- Da. Platforme... Submersibile... Colonii submarine cu muncitori modificați genetic aduși din Mare Infinitus...

- Și insulele motrice? Întrebă Siri. Ele trebuie să se întoarcă în fiecare an la Bancurile Ecuatoriale, ca să se hrănească cu algele albastre de acolo și să se re-producă. Ce se va întâmpla cu insulele?

Am ridicat iarăși din umeri. Băusem prea multă cafea și-mi lăsase un gust amar în gură.

- Nu știu, am zis. Membrilor de echipaj nu li se spun prea multe. Totuși în prima noastră călătorie, Mike a auzit că intenționează să se construiască pe cât mai multe din insule, așa că unele vor fi protejate.

- Să construiască? Glasul lui Siri dovedi surprindere pentru prima dată. Cum pot să construiască pe insule? Până și Primele Familii trebuie să-i ceară Poporului Mării îngăduința de a ne construi acolo refugiile case-arboricole.

Am zâmbit, auzind-o folosind termenul local pentru delfini. Coloniștii de pe Maui-Legământul erau realmente niște copii când se ajungea la amărății lor de delfini.

- Planurile au fost deja întocmite, i-am spus. Există 128 573 de insule motrice îndeajuns de mari pentru a se construi o locuință pe ele. De mult s-au încheiat contracte de închiriere. Cred că insulele mai mici vor fi dezagregate, iar pe cele deja locuite se va construi în scopuri recreaționale.

- Scopuri recreaționale, repetă Siri. Câți oameni din Hegemonie vor folosi teleproiectorul ca să vină aici... în scopuri recreaționale?

- La început, vrei să zici? În primul an, doar câteva mii. Atâta vreme cât singura ușă este pe Insula 241... Centrul Comercial... numărul lor va fi limitat. Poate vreo

cincizeci de mii în al doilea an, când Primul-sit va căpăta ușa sa. Acela va fi circuitul de lux. Așa

se-ntâmplă mereu după ce o colonie-seminală este deschisă prima dată către Web.

- Și mai târziu?

- După cei cinci ani de probă? Vor fi mii de uși, bineînțeles. Bănuiesc că în primul an de cetățenie completă vor sosi douăzeci-treizeci de milioane de noi rezidenți.

- Douăzeci-treizeci de milioane...

Lumina dinspre soclul busolei se proiecta de jos pe fața ei cutată. Încă exista frumusețe acolo. Nu vedeam totuși nici furie, nici șoc. Mă așteptasem la amândouă.

- Până atunci însă, am zis, veți fi voi înșiși cetățeni. Liberi să pășiți oriunde în Worldweb. Veți putea alege dintre șaisprezece planete noi. Poate chiar dintre mai multe până atunci.

- Da, zise Siri și lăsă deoparte cana ei goală.

O ploaie fină se scurgea pe sticla din jurul nostru. Ecranul radar grosolan încastrat în rama sculptată manual arăta mările pustii; furtuna rămăsese în urmă.

- Merin, este adevărat că oamenii din Hegemonie au locuințele pe o duzină de planete? O singură locuință, vreau să spun, cu ferestre pe care se văd o duzină de ceruri?

- Da, am încuviințat, dar nu foarte mulți. Numai oamenii bogați își pot permite asemenea reședințe multiplanetare.

Siri surâse și-și puse palma pe genunchiul meu. Dosul mâinii ei era împestrițat de pete și vinișoare albastrii.

- Dar tu ești foarte bogat, nu-i așa, Matrozule? Mi-am ferit ochii.

- Nu, încă nu sunt.

- Oh, însă vei fi în curând, Merin, în curând. Cât îți va mai lua, dragostea mea? Nici două săptămâni aici, apoi călătoria înapoi în Hegemonia ta. Alte cinci luni din timpul tău ca să aduci ultimele componente, câteva săptămâni ca să termini, după care, dintr-un pas, te vei întoarce acasă bogat. Un pas peste două sute de ani-lumină de pustietăți. Ce idee stranie... dar unde rămăsesem? Cât înseamnă toate astea? Mai puțin de un an standard.

- Zece luni, i-am spus. Trei sute șase zile standard. Trei sute paisprezece din ale voastre. Nouă sute optsprezece carturi.

- Atunci exilul tău se va sfârși. -Da.

- Și vei avea douăzeci și patru de ani și vei fi foarte bogat.

-Da.

- Sunt obosită, Merin. Vreau să mă culc.

Am programat cârma, am activat alarma de coliziune și am coborât sub punte.

Vântul se mai întetise nițel și ambarcațiunea veche se legăna cu fiecare talaz. Ne-am dezbrăcat în lumina slabă a felinarului care se bălângănea. Am fost cel dintâi în cușetă și sub pături. Era prima dată când împărțeam aceeași perioadă de somn.

Amintindu-mi ultima noastră Reunire și sfiala ei din vilă, mă așteptam să stingă lumina. În loc s-o facă, a rămas locului un minut, goală în aerul rece, cu brațele subțiri lăsate calm pe lângă trup.

Timpul o marcase pe Siri, dar n-o distrusese. Gravitația își lăsase urmele inevitabile asupra sânilor și feselor, și era mult mai slabă. I-am privit contururile scofâlcite ale coastelor și sternului și mi-am reamintit fata de șaisprezece ani cu forme dulci și pielea ca o catifea caldă. În lumina rece a felinarului care se clătina, am privit carnea ei fleșcăită și mi-am reamintit razele lunii pe sâni înbobociți. Totuși, cumva, straniu, inexplicabil, era aceeași Siri care stătea acum în fața mea.

- Mișcă-te mai încolo, Merin.

Se strecură în cușetă lângă mine. Cearșafurile erau răcoroase pe pielea noastră, pătura aspră era binecuvântată. Am stins lumina. Ambarcațiunea micuță se balansa în ritmul regulat al răsuflării mării. Auzeam scârțâiturile prietenoase ale catargelor și straiurilor. Dimineața urma să azvârlim, să tragem și să reparăm, dar acum era vremea pentru somn. Am început să picotesc în sunetul valurilor care loveau lemnul.

- Merin? -Da.

- Ce s-ar întâmpla dacă Separatiștii i-ar ataca pe turiști sau pe noii rezidenți din Hegemonie?

- Crezusem că toți Separatiștii au fost evacuați pe insule.

- Așa este. Ce s-ar întâmpla însă dacă ei s-ar împotrivi?

- Hegemonia ar trimite trupe FORȚĂ care i-ar bătea măr.

- Dar dacă teleproiectorul ar fi atacat... distrus înainte de a deveni operațional?

- Imposibil.

- Da, știu, totuși ce s-ar întâmpla?

- Los Angeles ar apărea după nouă luni cu trupe ale Hegemoniei care i-ar bătea măr pe Separatiști... și pe oricare alții de pe Maui-Legământul care le-ar sta în cale.

- Nouă luni din timpul navei, spuse Siri. Unsprezece ani din timpul nostru.

- Oricum, la fel de inevitabil, am zis. Mai bine să vorbim despre altceva.

- Bine, încuviință Siri, însă n-am mai vorbit.

Eu am ascultat scârțâiturile și suspinele ambarcațiunii. Siri se cuibărise pe brațul meu. Capul îi era pe umărul meu și răsuflarea ei era atât de adâncă și regulată, încât am crezut că adormise. Eu însumi aproape că adormisem, când palma ei caldă mi-a lunecat pe picior în sus și m-a cuprins ușor, ca un căuș. Am fost surprins, chiar când am început să mă foiesc și să mă întăresc. Siri murmură un răspuns la întrebarea mea nerostită.

- Nu, Merin, de fapt nu ești niciodată prea bătrân. Cel puțin nu ești prea bătrân ca să nu-ți dorești căldura și apropierea. Tu decizi, dragostea mea. Eu voi fi oricum mulțumită.

Am decis. Spre zori, am dormit.

Mormântul este gol.

- Donel, vino-ncoace!

El se repede înăuntru, cu veșmintele foșnind în golul care naște ecouri. Mormântul este într-adevăr gol. Nu există nici o incintă de hibernare - de fapt, nici nu mă prea așteptasem să găsesc așa ceva -, dar nici vreun sarcofag sau sicriu. Un bec puternic luminează interiorul alb.

- Ce dracu-i asta, Donel? Crezusem că era mormântul lui Siri!

- Este, tată.

- Unde-i ea înhumată? Sub podea - pentru numele lui Dumnezeu?

Donel își tamponează fruntea. Îmi reamintesc că vorbesc despre mama lui. Îmi reamintesc de asemenea că el a avut la dispoziție aproape doi ani pentru a se obișnui cu ideea morții ei.

- Nu ți-a spus nimeni? mă întreabă.

- Ce să-mi spună? Enervarea și deruta se diminuează deja. Am fost adus aici valvârtej de la stația de asolizări și mi s-a spus că trebuie să intru în mormântul lui Siri înainte de inaugurarea teleproiecto-rului. Ce-i?

- Mama a fost incinerată, potrivit instrucțiunilor ei. Cenușa i-a fost împrăștiată peste Marea de Sud, de la cea mai înaltă platformă a insulei familiei.

- Atunci ce rost are... cripta asta?

Sunt atent la ceea ce spun. Donel este foarte sensibil.

Își tamponează din nou fruntea și se uită spre ușă. Suntem feriți de privirile mulțimii, însă am întârziat mult față de program. Deja ceilalți membri ai Consiliului vor trebui să alerge la vale pentru a se alătura demnitarilor de pe estradă. Mâhnirea mea care a crescut lent azi a fost mai păcătoasă decât o sincronizare greșită... s-a transformat într-o reprezentare de prost-gust.

- Mama a lăsat instrucțiuni, care au fost respectate. Atinge un panou de pe peretele interior și acesta glisează în sus, dezvăluind o nișă mică în care se găsește o casetă de metal. Pe ea scrie numele meu.

- Ce-i asta?

Donel clatină din cap.

- Obiecte personale pe care ți le-a lăsat mama. Doar Magritte cunoștea detaliile, iar ea a murit as-tă-iarnă fără să spună nimic nimănui.

- Bine, îi zic. Mulțumesc. Voi ieși imediat. El își privește cronometrai.

- Ceremonia începe în opt minute. După douăzeci de minute, vor activa teleproiectorul.

- Știu, rostesc eu. (O știu într-adevăr. O parte din mine știe cu precizie cât timp a mai rămas.) Voi ieși imediat.

Donel șovăie, apoi pleacă. Închid ușa în urma lui, printr-o atingere a palmei. Casetă metalică este surprinzător de grea. O așez pe podeaua de piatră și mă ghemuiesc lângă ea. O încuietoare palmară și mai mică îmi asigură accesul. Capacul clicăie, se deschide și eu privesc în container.

- Fir-aș al dracu'! șoptesc încetisor.

Nu știu la ce mă așteptasem - poate la artefacte, suvenire nostalgice ale celor o sută trei zile pe care le-am petrecut noi împreună... poate la o floare presată dintr-o ofrandă uitată sau scoica spiralată ca un corn francez după care ne scufundaserăm lângă Fevarone. Înăuntru însă nu există nici un suvenir... sau, cel puțin, nu astfel de suvenir.

În casetă se află un laser manual Steiner-Ginn micuț, una dintre cele mai puternice arme cu proiecție care s-au făurit vreodată. Acumulatorul este atașat prin-tr-un cablu de putere la o pilă mică de fuziune pe care probabil că Siri a demontat-o de la noul ei submersibil. Tot de pila de fuziune este conectată o comagendă veche, cu interior în stare solidă și diskey cu cristale lichide. Indicatorul de încărcare strălucește verde.

În cutie mai sunt două obiecte. Unul este medalionul translator pe care noi l-am folosit cu atâta vreme în urmă. Ultimul obiect mă face realmente să rămân cu gura căscată de surprindere.

- Afurisita naibii! rostesc.

Piese le își ocupă locul în puzzle. Îmi este imposibil să-mi opresc surâsul.

- Afurisită scumpă și șmecheră!

Acolo, rulat cu grijă, cu cablul de putere corect conectat, se află covorașul-șoim pe care Mike Osho îl cumpărase din Piața Carvel pentru treizeci de mărci. Las covorașul-șoim, deconectez comagendă și o ridic. Mă așez turcește pe piatra rece și pun degetul mare pe diskey. Lumina din criptă pâleşte și, brusc, Siri apare acolo, în fața mea.

Nu m-au concediat, după moartea lui Mike. Ar fi putut s-o facă, dar n-au făcut-o. Nu m-au lăsat la mila justiției provinciale de pe Maui-Legământul. Ar fi putut s-o facă, dar au ales să n-o facă. Timp de două zile am fost ținut în Securitate și anchetat, o dată chiar de căpitanul Singh. După aceea mi-au îngăduit să mă întorc la postul meu. Pe durata celor patru luni ale lungului salt îndărăt, m-am autotorturat cu amintirea uciderii lui Mike. Știam că, în felul meu stângaci, ajutasem să fie omorât. Mi-am făcut carturile, mi-am visat coșmarurile asudate și m-am întrebat dacă voi fi concediat după ce ajungeam în Web. Ar fi putut să-mi spună, însă au ales să n-o facă.

Nu m-au concediat. Urma să-mi efectuez permisia normală în Web, dar când mă aflu în sistemul Maui-Legământul nu aveam dreptul la nici o învoire în afara navei. În plus, promisem o muștrare scrisă și o retrogradare temporară. Atâta meritase viața lui Mike - o muștrare și o retrogradare.

Am plecat în permisia de trei săptămâni împreună cu restul echipajului, însă, spre deosebire de ceilalți, am plănuț să nu mă mai întorc. M-am teleproiectat pe Esperance și am făcut greșala clasică a Matrozilor de a încerca să-și viziteze familia. Două zile petrecute în bulbul rezidențial aglomerat mi-au fost de ajuns și am pășit pe Lusus, desfătându-mă în trei zile de curvășărie pe Rue des Chats. Când dispoziția mi-a devenit mai sumbră, m-am teleproiectat pe Fuji și mi-am pierdut majoritatea mărcilor, pariind pe sângeroasele lupte de samurai de acolo.

În cele din urmă, m-am trezit teleproiectându-mă pe Stația Sistem-natal și coborând cu naveta de pelerinaj de două zile în Bazinul Hellas. Până atunci nu fusesem în Sistem-natal și nici pe Marte și nici nu intenționez să mă mai întorc vreodată, însă cele zece zile pe care le-am petrecut 'acolo, singur și rătăcind prin coridoarele colbuite și sinistre ale Mănăstirii, m-au ajutat să revin la navă. Să revin la Siri. Ocazional, păraseam labirintul din piatră roșie al megalitului și, înveșmântat doar în costum epidermic și mască, stăteam pe unul dintre miile de balcoane din piatră și priveam cerul, steaua palid-cenușie care fusese cândva Vechiul Pământ. Uneori mă gândeam la idealisții curajoși și stupizi care porniseră în bezna infinită în navele lor lente și neetanșe, transportând cu aceeași credință și grijă embrioni și ideologii. Totuși, în majoritatea ocaziilor, încercam să nu mă gândesc la nimic. În majoritatea ocaziilor, stăteam pur și simplu în noaptea purpurie și o lăsam pe Siri să vină la mine. Acolo, în Stânca Maestrului, unde iluminarea spirituală perfectă îi ocolise pe

atâția pelerini mult mai merituosi, eu am dobândit-o prin amintirea trupului unei copi-le-femeie de nici șaisprezece ani, întinsă alături de mine, sub razele lunii reflectate din aripile unui șoim Thomas.

Când Los Angeles și-a încheiat spinul, revenind la starea cuantică, am plecat cu ea. După patru luni, eram mulțumit să-mi fac cartul alături de echipa de constructori, să mă conectez la obișnuitele mele sim-stimuri și să-mi petrec învoirile dormind. Apoi Singh a venit la mine.

- Cobori pe planetă, m-a anunțat el.

N-am înțeles.

- În ultimii unsprezece ani, a spus Singh, târătoarele au transformat dezastrul tău cu Osho într-o ditamai legendă. Există o întreagă mitologie culturală clădită în jurul futaiului tău cu colonista aia.

- Siri, am rostit.

- Strânge-ți lucrurile, a zis Singh. O să-ți petreci permisia de trei săptămâni la sol. Experții Ambasadorului spun că vei ajuta Hegemonia mai mult acolo, decât aici, sus. O să vedem...

Planeta aștepta. Mulțimile ovaționau. Siri flutura din brațe. Am părăsit portul într-un catamaran galben și am navigat spre sud prin sud-est, îndreptându-ne către Arhipelag și insula familiei ei.

- Bună, Merin!

Siri plutește în întunericul din mormânt. Holograma nu este perfectă; o pâclă îi înceteșează conturul. Este însă Siri - așa cum o văzusem ultima oară, cu părul sur mai degrabă rețezat decât tuns, fruntea înaltă, fața ascuțită de umbre.

- Bună, Merin, dragostea mea.

- Bună, Siri, rostesc eu.

Ușa mormântului este închisă.

- Îmi pare rău că nu pot participa la a Șaptea noastră Reunire, Merin. Abia o așteptam.

Siri face o pauză și-și coboară privirea spre mâini. Imaginea pâlpâie ușor, când particule de praf plutesc prin forma ei.

- Plănuișem cu multă grijă ce să-ți spun acum, continuă ea. Cum să-ți spun...

Argumente cu care să implor. Instrucțiuni pe care să ți le dau. Acum însă știu cât de inutil ar fi fost așa ceva. Fie că am spus-o deja și tu ai auzit, fie că n-a mai rămas nimic de spus și tăcerea ar fi cea mai potrivită pentru momentul acesta.

Glasul lui Siri devenise și mai frumos odată cu vârsta. Este bogat și calm, două atribute ce pot proveni doar din cunoașterea durerii. Siri își mișcă mâinile și ele dispar dincolo de cadrul proiecției.

- Merin, dragostea mea, cât de stranii au fost zilele noastre cât am fost despărțiți, dar și cele împreună! Cât de absurd de frumos a fost mitul care ne-a legat. Zilele mele nu erau decât simple băți de inimă pentru tine. Te-am urât pentru asta. Tu erai oglinda care nu mințea. Dacă ți-ai fi putut vedea fața la începutul fiecărei Reuniri! Lucrul cel mai mărunț pe care l-ai fi putut face pentru mine ar fi fost să-ți ascunzi șocul... atât, măcar, ai fi putut să faci pentru mine.

Dar dincolo de naivitatea ta stângace, a existat întotdeauna... ce?... ceva, Merin. Ceva care dezice lipsa de experiență și egoismul negândit pe care le porți atât de bine. O compasiune, poate. Un respect față de compasiune, dacă nimic altceva. Merin, jurnalul acesta are sute de intrări... mii, mă tem... L-am început pe când aveam treisprezece ani. Până vei vedea înregistrarea aceasta, ele vor fi fost toate șterse, cu excepția celor care urmează. Adieu, dragostea mea. Adieu. Închid comagendă și rămân un minut în tăcere. Sunetele mulțimii abia sunt audibile prin zidurile groase ale mormântului. Inspir adânc și pun degetul mare pe disky. Siri apare. Se apropie de cincizeci de ani. Știu imediat ziua și locul când a înregistrat imaginea aceasta, îmi reamintesc mantia pe care o poartă, pandantivul cu piatră-țipar de la gât și șuvița de păr care îi scăpase de sub bareta și îi cade chiar acum peste obraz. Îmi reamintesc totul despre ziua aceea. A fost ultima zi a celei de-a Treia noastre Reuniri și eram cu câțiva prieteni pe înălțimile de deasupra Triadei Sudice. Donel avea zece ani și noi încercam să-l convingem să lunece împreună cu noi pe câmpul de zăpadă. El plângea. Siri ne-a părăsit chiar înainte ca forfecarul să fi aterizat. Când a ieșit Magritte, noi am știut de pe chipul lui Siri că se întâmplase ceva. Același chip mă privește acum. Ea își îndepărtează cu un gest absent șuvița nesupusă de păr. Ochii îi sunt înroșiți, dar își controlează glasul.

- Merin, azi ne-au ucis fiul. Alon avea douăzeci și unu de ani și ei l-au ucis. Ai fost foarte confuz azi, Merin. Repetai întruna: „Cum s-a putut întâmpla o asemenea greșeală?” în realitate, nu-l știai pe fiul nostru, însă am putut citi pierderea de pe chipul tău când ai aflat vestea. Merin, nu a fost un accident. Dacă nu se va mai păstra nimic altceva, nici o altă înregistrare, dacă nu vei înțelege niciodată de ce am îngăduit ca un mit sentimental să-mi conducă viața, să știi măcar asta: Alon n-a murit în urma unui accident. Era cu Separatiștii, când a sosit poliția Consiliului. Chiar și

atunci, el ar fi putut scăpa. Pregătisem un alibi împreună. Poliția i-ar fi crezut povestea. El a ales să rămână.

Astăzi, Merin, ai fost impresionat de ceea ce am spus mulțimii... gloatei... la ambasadă. Să știi un lucru, Matrozule - când am spus: „Acum nu este momentul să vă arătați furia și mânia”, exact asta am vrut să spun. Nici mai mult, nici mai puțin. Azi nu este momentul. Totuși ziua aceea va sosi. Va sosi cu siguranță. Legământul n-a fost privit cu superficialitate în acele ultime zile, Merin. Nu este privit cu superficialitate nici acum. Cei care au uitat vor fi surprinși când va sosi ziua, dar ea va sosi cu siguranță.

Imaginea trece în alta și în fracțiunea de clipă de suprapunere, chipul lui Siri la douăzeci și șase de ani apare peste trăsăturile femeii mai vârstnice.

- Merin, sunt însărcinată. Sunt atât de fericită! Ai plecat de cinci săptămâni și-ți duc dorul. Vei lipsi zece ani. Mai mult chiar... Merin, de ce nu te-ai gândit să mă inviți să vin cu tine? N-aș fi putut pleca, dar mi-ar fi plăcut dacă pur și simplu m-ai fi invitat. Însă sunt însărcinată, Merin. Doctorii spun că va fi un băiat. O să-i povestesc despre tine, dragostea mea. Poate că într-o bună zi, voi doi veți naviga în Arhipelag și veți asculta cântecele Poporului Mării, așa cum noi doi am făcut în aceste ultime

săptămâni. Poate că până atunci le vei înțelege. Merin, îți duc dorul. Te rog, grăbește-te să te-ntorci!

Imaginea holografică pâlpâie și tremură. Fata de șaisprezece ani este îmbujorată la chip. Părul ei lung se revarsă ca o cascadă peste umerii goi și cămașa albă de noapte. Vorbește repede, luând-o înaintea lacrimilor:

- Matroz Merin Aspic, îmi pare rău de prietenul tău - realmente îmi pare -, dar ai plecat fără măcar să spui la revedere. Aveam planuri atât de minunate despre felul în care ne vei ajuta... despre felul în care tu și eu... n-ai spus nici măcar la revedere. Nu-mi pasă ce ți se-ntâmplă! Din partea mea, n-ai decât să te-n-torci în mușuroaiele Hegemoniei puturoase și ticsite și să putrezești acolo! De fapt, Merin Aspic, nu mai doresc să te revăd nici dacă m-ai plăti! La revedere!

Își întoarce spatele înainte ca proiecția să se fi stins. Acum în mormânt este întuneric, totuși înregistrarea audio mai continuă o secundă. Un chicotit ușor, după care vocea lui Siri - nu pot preciza vârsta - se aude pentru ultima dată:

- Adieu, Merin. Adieu.

- Adieu, spun eu și apăs cu degetul mare pe diskey.

Mulțimile se deschid în fața mea, când ies din mormânt, clipind. Sincronizarea mea greșită a distrus surescitarea evenimentului, iar surâsul de pe chipul meu incită acum șoapte furioase. Difuzoarele poartă discursurile ceremoniei oficiale până în vârful dealului.

- ...începutul unei noi ere de cooperare, răsună glasul puternic al Ambasadorului. Așez caseta pe iarbă și scot covorașul-șoim. Mulțimea înaintează ca unul, ca să vadă, în timp ce deru lez carpeta. Desenele de pe ea sunt decolorate, în firele de pilotare sclipesc ca arama lustruită. Mă așez în centrul covorașului și trag caseta grea în spatele meu.

- ...și vor urma mai mulți, până ce spațiul și timpul vor înceta să fie obstacole. Mulțimea se retrage, când tastez pe configurația de zbor și covorașul-șoim se ridică patru metri în văzduh. Acum pot să văd dincolo de acoperișul mormântului. Insulele se întorc, pentru a forma Arhipelagul Ecuatorial. Le pot zări - sunt sute, purtate de vânturi blânde din sudul flămând.

- De aceea, cu multă plăcere, închid acest circuit și urez bun sosir coloniei Maui-Legământului în comunitatea Hegemoniei Omului.

Firul subțire al laserului ceremonial de comunicații pulsează către zenit. Se aud ropote de aplauze și fanfara începe să cânte. Mijesc ochii spre cer, la timp pentru a vedea cum se naște o stea. O particică din mine știa la microsecundă ceea ce tocmai s-a petrecut.

Vreme de câteva microsecunde, teleproiectorul fusese funcțional. Vreme de câteva microsecunde, timpul și spațiul încetaseră cu adevărat să mai fie obstacole. După aceea, masiva atracție mareică a singularității artificiale declanșase încărcătura de termit pe care o fixasem pe sfera restrictivă exterioară. Explozia minusculă nu fusese vizibilă, însă după o secundă, raza Swarzschild aflată în expansiune îi consumase carapacea, înghițind treizeci și șase de mii de tone de dodecaedru fragil și dilatându-se rapid pentru a înfuleca mii de kilometri de spațiu din jurul ei. Iar asta este vizibil -

magnific de vizibil! - sub forma unei nova în miniatură care înflorește alb pe cerul azuriu senin.

Fanfara se oprește din cântat. Oamenii țipă și fug să-și caute adăpost. Nu au nici un motiv. O rafală de raze X țâșnește într-adevăr prin efect de tunel, când teleproiectorul continuă să colapseze în sine, dar este insuficient pentru a fi vătămătoare prin atmosfera generoasă a lui Maui-Legământul. Un al doilea fulger de plasmă devine vizibil când Los Angeles se îndepărtează de mica gaură neagră aflată în dezintegrare rapidă. Vântul se întetește și marea este agitată. Diseară vor fi marea ciudate.

Aș vrea să rostesc ceva profund, dar nu mă pot gândi la nimic. În plus, mulțimea nu are chef să asculte. Mă autoconvinc că pot auzi și câteva ovații, presărate printre țipete și urlete.

Tastez pe configurațiile de zbor și covorașul-șoim gonește peste stâncă și deasupra portului. Un șoim Thomas, lenevind pe curenții termici ai amiezii, fâlfâie speriat la apropierea mea.

- Lasă-i să vină! răcnesc către șoimul care fuge. Lasă-i să vină! O să am treizeci și cinci de ani și n-o să fiu singur și lasă-i să vină dacă au curaj!

Cobor pumnul încleștat și râd. Vântul îmi răvășește părul și-mi evaporă sudoarea de pe piept și de pe brațe.

Mai răcorit acum, mă orientez și-mi stabilesc cursul spre cea mai îndepărtată dintre insule. Abia aștept să mă-ntâlnesc cu ceilalți. Mai mult chiar, abia aștept să vorbesc cu Poporul Mării și să-i spun că este timpul ca Rechinul să vină, în sfârșit, în mările de pe Maui-Legământul.

Mai târziu, după ce bătăliile vor fi câștigate și planeta va fi a lor, le voi povesti despre ea. Le voi cânta despre Siri.

Cascada de lumină dinspre îndepărtata bătălie spațială continua. Nu se auzi nici un sunet, doar vântul lunecând peste povârnișuri. Grupul stătea strâns laolaltă, aplecându-se înainte și privind comagendă veche, ca și cum ar mai fi așteptat ceva. Nu mai era însă nimic. Consulul scoase microdis-cul și-l băgă în buzunar.

Sol Weintraub masă ușor spinarea pruncului care dormea și-i spuse Consulului:

- În nici un caz, nu poți să fii Merin Aspic.

- Nu, zise Consulul. Merin Aspic a murit în timpul Rebeliunii. Rebeliunea lui Siri.

- Cum ai ajuns în posesia înregistrării acesteia? întrebă părintele Hoyt. Prin masca lui de durere, era vizibil că fusese mișcat. Este o înregistrare incredibilă...

- El mi-a dat-o, răspunse Consulul. Cu câteva săptămâni înainte de a fi ucis în Bătălia Arhipelagului.

Se uită la chipurile neînțeleghătoare din fața lui.

- Eu sunt nepotul lor, le spuse. Al lui Siri și Merin. Tatăl meu... Donel, de care amintește Merin... a devenit primul Consilier al Autoguvernării când Maui-Legământul a fost admisă în Protectorat. Ulterior, a fost ales senator și a rămas în funcție până la moarte. Eu aveam nouă ani în ziua aceea de pe colină, lângă mormântul lui Siri. Aveam douăzeci de ani - îndeajuns pentru a mă alătura rebelilor și a lupta - când Aspic a venit la insula noastră, noaptea, m-a tras deoparte și mi-a interzis să mă alătur lor.

- Ai fi luptat? întrebă Brawne Lamia.

- Oh, da. Și așa fi murit. Ca o treime din bărbații noștri și o cincime din femeile noastre. Ca toți delfinii și multe dintre insule, deși Hegemonia a încercat să păstreze cât mai multe intacte.

- Este într-adevăr un document mișcător, rosti Sol Weintraub. Dar de ce ești aici?

Pentru ce ai venit în pelerinaj la Shrike?

- Nu am terminat, vorbi Consulul. Ascultați.

Tatăl meu a fost pe atât de slab, pe cât de puternică fusese bunica mea. Hegemonia n-a așteptat unsprezece ani ca să se întoarcă - navele-torță FORȚĂ au ajuns pe orbită după nici cinci ani. Tata a privit cum au fost măturate navele construite în grabă ale rebelilor, dar a continuat să ia apărarea Hegemoniei, când a început asediul planetei noastre. Îmi amintesc că aveam cincisprezece ani și priveam cu familia mea de pe puntea superioară a insulei noastre ancestrale cum o duzină de alte insule ardeau în depărtare, cu forfecării Hegemoniei iluminând marea cu explozivele lor de adâncime. Dimineată, valurile erau cenușii de cadavrele delfinilor.

Sora mea mai mare, Lira, a plecat să lupte cu rebelii în zilele acelea lipsite de speranță de după Bătălia Arhipelagului. Martori oculari au văzut-o murind.

Trupul nu i-a fost găsit niciodată. Tata nu i-a mai pomenit vreodată numele.

La trei ani după încetarea focului și admiterea în Protectorat, noi, coloniștii inițiali, eram o minoritate pe propria noastră planetă. Insulele au fost îmblânzite și vândute turiștilor, exact așa cum prevăzuse Merin. Primul-sit este acum un oraș cu unsprezece milioane de locuitori, iar complexele de locuințe, turnurile și orașele EM se întind în jurul întregii insule și în lungul coastei. Portul Primul-sit a rămas ca un bazar pitoresc, cu urmașii Primelor Familii vânzând acolo obiecte artizanale sau de artă la prețuri exagerate.

Noi am locuit o vreme pe Tau Ceti Central, când tata a fost ales prima dată senator, iar eu am terminat școala acolo. Am fost fiul supus, proslăvind virtuțile vieții în Web, studiind istoria glorioasă a Hegemoniei Omului și pregătindu-mă pentru propria mea carieră în diplomație.

Și în tot acest timp, am așteptat.

Am revenit pe Maui-Legământul la scurt timp după absolvire, ca să lucrez în birourile Insulei Administrația Centrală. Printre îndatoririle specifice postului meu se numărau vizitarea sutelor de platforme de foraj care se construiau în apele puțin adânci, întocmirea de rapoarte despre complexele submarine ce se înmulțeau rapid și intermedierea cu corporațiile imobiliare care veneau din TC2 și Sol Draconi Septem. Nu-mi plăcea munca. Dar eram eficient. Și zâmbeam. Și așteptam.

Am făcut curte unei fete din Primele Familii, din descendența lui Bertol, vărul lui Siri, și m-am însurat cu ea, iar după ce am primit un rar calificativ maxim la examenele corpurilor diplomatice, am solicitat un post în exteriorul Webului.

Așa a început Diaspora noastră personală, a Greshei și a mea. Eram eficient. Eram născut pentru diplomație. În cinci ani standard, devenisem Consul-adjunct. În opt, Consul plin. Atâta timp cât rămâneam în Pustietate, era nivelul maxim la care puteam să ajung

Era opțiunea mea. Munceam pentru Hegemonie. Și așteptam.

Inițial, rolul meu a fost să ofer ingeniozitate marca Web pentru a-i ajuta pe coloniști să facă lucrul acela pe care-l fac ei cel mai bine: să distrugă formele de viață cu adevărat indigene. Nu este întâmplător faptul că în șase secole de expansiune interstelară, Hegemonia n-a întâlnit nici o specie considerată inteligentă pe Indexul Drake-Turing-Chen. Pe Vechiul Pământ, se acceptase de mult că dacă o specie trecea omenirea pe meniul lanțului ei trofic, specia aceea dispărea în scurt timp. Pe măsură ce Webul s-a extins, dacă o specie încerca o concurență serioasă cu inteligența omenirii, specia aceea dispărea înainte ca primul tele-proiector să se fi deschis în sistemul ei planetar.

Pe Morișcă i-am urmărit tiptil pe zeplenii evazivi prin turnurile lor de nori. Este posibil ca ei să nu fi fost dotați cu rațiune așa cum o definesc standardele oamenilor sau ale Nucleului. Erau însă minunați. Când mureau, unduind în culori de curcubeu, cu multinuanțatele lor mesaje nevăzute, neauzite de tovarășii lor de turmă care rugeau, frumusețea agoniei morții lor era mai presus de cuvinte. Le vindeam pieile fotoreceptive unor corporații din Web, carnea pe planete cum ar fi Poarta Raiului și le măcinam oasele, vânzând pulberea ca afrodisiac impotenților și superstițioșilor de pe douăzeci de alte planete colonii.

Pe Grădină, am fost consilierul inginerilor arcolo-giilor care secau Grand Fen, sfârșind scurta domnie a centaurilor-de-mlaștini care conduceau - și amenințau progresul Hegemoniei - acolo. În cele din urmă, ei au încercat să emigreze, dar întinderile Nordice erau mult prea aride și când am vizitat regiunea, la câteva decenii după ce Grădina intrase în Web, rămășițele deshidratate ale centaurilor continuau să presare unele dintre întinderile îndepărtate, aidoma păstăilor de plante exotice dintr-o eră mai pitorească.

Pe Hebron, am ajuns tocmai când coloniștii evrei încheiau lunga lor feudă cu Seneschai Aluit, creaturi la fel de fragile ca și ecologia lipsită de apă a planetei. Aluit erau empatici, iar frica și lăcomia noastră i-a ucis - ele și straniețea noastră de nepătruns. Totuși pe Hebron nu moartea empaticilor Aluit mi-a împietrit definitiv inima, ci rolul meu în osândirea coloniștilor înșiși.

Pe Vechiul Pământ, ei aveau un termen pentru cei ca mine - colaboraționiști. Pentru că, deși Hebron nu era planeta mea, coloniștii care fugiseră acolo o făcuseră din motive la fel de clare precum cele ale strămoșilor mei care semnaseră Legământul Vieții pe insula Maui de pe Vechiul Pământ. Eu însă așteptam. Și în așteptarea mea, acționam... și jucam teatru.

Ei s-au încrezut în mine. Au ajuns să creadă în revelațiile mele candidе despre cât de minunat era să te realături comunității omenirii... să te alături Webului. Au insistat ca străinilor să le poată fi deschis numai singurul lor oraș. Eu am surâs și am acceptat. Iar acum Noul Ierusalim are șaiszeci de milioane de locuitori, în vreme ce continentul este populat de zece milioane de indigeni evrei, dependenți de orașul Web pentru aproape toate lucrurile de care au nevoie. Alt deceniu. Poate mai puțin. Am avut o scurtă cădere după ce Hebron a fost deschis Webului. Am descoperit alcoolul, binecuvântata antiteză a Flashback-ului și cablajelor cerebrale. Gresha s-a internat alături de mine, până am terminat cura de dezalcoolizare. În mod straniu

pentru o planetă evreiască, clinica era catolică. Îmi amintesc foșnetul sutanelor pe coridoare, noaptea.

Criza mea fusese foarte discretă și se petrecuse foarte departe. Cariera nu mi-a fost afectată. În calitate de Consul plin, mi-am dus soția și fiul pe Bressia.

Cât de delicat a fost rolul nostru acolo! Cât de bizantină era linia fină pe care pășeam. Timp de decenii, colonelul Kassad și forțe ale TehNucleului hărțuiseră roiriile de Expulzați oriunde ar fi fugit. Acum forțele ce sunt din Senat și Consiliul Consultativ IA apreciaseră că trebuia testată puterea Expulzaților chiar în Pustietate. Fusese aleasă Bressia. Recunosc, bressianii fuseseră surogatele noastre timp de decenii înainte de sosirea mea. Societatea lor era arhaică și delicios prusacă, militaristă până la exces, arogantă în pretențiile ei economice, xenofobă până la punctul de a se oferi cu încântare voluntară pentru distrugerea „Amenințării Expulzaților”. La început, câteva nave-torță închiriate/preluate în leasing pentru a putea ajunge la roiri. Arme cu plasmă. Sonde de impact cu viruși modificați genetic.

În urma unei infime erori de calcul, eu eram tot pe Bressia când au sosit hoardele de Expulzați. O diferență de câteva luni. În locul meu, acolo ar fi trebuit să fie o echipă de analiști militar-politici.

A fost lipsit de importanță. Scopurile Hegemoniei au fost slujite. Decizia și capacitățile de desfășurare rapidă ale FORȚEI au fost testate corespunzător, fără ca interesele Hegemoniei să fi suferit în mod real. Gresha a murit, bineînțeles. În primul bombardament. Și Alon, fiul meu de zece ani. El fusese cu mine... supraviețuise războiului în sine... ca să moară pentru că un idiot din FORȚĂ declanșase o bombă-cap-cană sau o încărcătură de demolare prea aproape de barăcile refugiaților din capitala Buckminster.

Eu nu am fost lângă el când a murit.

După Bressia, am fost promovat. Mi s-a atribuit misiunea cea mai provocatoare și mai delicată care fusese încredințată vreodată unei persoane care să aibă doar rang consular: diplomat răspunzător de negocieri directe cu Expulzații înșiși.

Mai întâi am fost teleproiectat pe Tau Ceti Central, pentru conferințe îndelungate cu comitetul senatoarei Gladstone și unii dintre Consilierii IA. M-am întâlnit cu Gladstone în persoană. Planul era foarte complicat. În esență, Expulzații trebuiau să fie provocați să atace, iar cheia pentru această provocare era planeta Hyperion.

Expulzații examinaseră Hyperion, încă dinainte de Bătălia pentru Bressia.

Informatorii noștri sugeraseră că erau obsedați de Criptele Timpului și de Shrike.

Atacul lor asupra navei-spital care-l transporta, printre alții, pe colonelul Kassad, fusese o eroare; căpitanul navei lor intrase în panică atunci când nava-spital fusese eronat identificată ca o navă-spin militară. Mai rău din punctul de vedere al Expulzaților era faptul că, asolizând cu navetele chiar lângă Cripte, același comandant trădase capacitatea lor de a înfrunta marea temporale. După ce Shrike le decimase echipele de comandouri, căpitanul navei-torță revenise la Roi pentru a fi executat.

Totuși informatorii noștri sugeraseră că eroarea aceea nu fusese un dezastru total pentru Expulzați. Se obținuseră informații valoroase despre Shrike, iar obsesia lor față de Hyperion sporise.

Gladstone mi-a explicat cum anume plănuia Hegemonia să profite de obsesia aceasta.

Esența planului era că Expulzații trebuiau provocați să atace Hegemonia. Focarul atacului urma să fie chiar Hyperion. Mi s-a dat de înțeles că bătălia care rezulta avea mai multe legături cu situația politică internă din Web decât cu Expulzații. Elemente ale TehNucleului se opuseseră de secole intrării lui Hyperion în Hegemonie.

Gladstone mi-a explicat că aceasta nu mai era în interesul omenirii, iar o anexare cu forța a lui Hyperion - sub pretextul apărării Webului - ar fi îngăduit coalițiilor IA mai progresive din Nucleu să câștige putere. De această deplasare a balanței puterilor în Nucleu urma să beneficieze Senatul și Webul, în moduri ce nu mi-au fost explicate pe deplin. Expulzații aveau să fie eradicați ca pericol potențial, o dată și pentru totdeauna. Urma să înceapă o nouă eră de glorie a Hegemoniei.

Gladstone mi-a explicat că nu se aștepta să mă ofer voluntar, întrucât misiunea avea să fie încărcată de primejdii - atât pentru cariera, cât și pentru viața mea. Am acceptat oricum.

Hegemonia mi-a asigurat o navă spațială privată. Am solicitat o singură modificare: adăugarea unui pian Steinway străvechi.

Luni întregi, am călătorit singur, folosind propulsia Hawking. Și mai multe luni, m-am aventurat în regiuni în care migrau cu regularitate Roiuri de Expulzați. În cele din urmă, nava mi-a fost detectată și capturată. Ei au acceptat că eram un curier și au știut că eram un spion. Au discutat dacă să mă ucidă și n-au făcut-o. Au discutat dacă să negocieze cu mine și în cele din urmă au decis s-o facă.

Nu voi încerca să descriu frumusețea vieții într-un Roi - orașele lor globuri din imponderabilitate, come-tele-ferme și ciorchinii de propulsii, pădurile micro-orbitale, râurile migratoare și zecile de mii de culori și texturi ale vieții din Săptămâna Rendez-vous. Ajunge să spun că eu cred că Expulzații făcuseră ceea ce omenirea din Web nu făcuse în ultimele milenii: evoluaseră. În timp ce noi trăiam în culturile noastre derivate, reflecții palide ale vieții Vechiului Pământ, Expulzații exploraseră noi dimensiuni ale esteticii, eticii, bioști-ințelor, artelor și tuturor lucrurilor care trebuie să se schimbe și să crească pentru a reflecta spiritul uman.

Noi le spunem barbari, dar în tot acest timp ne agățăm cu timiditate de Webul nostru aidoma vizigoților ghemuiți în ruinele gloriei apuse a Romei și ne autoproclamăm civilizați.

În zece luni standard, le spuseseam secretul meu cel mai mare și ei mi-l spusese pe al lor. Le-am povestit toate detaliile pe care le cunoșteam despre planurile pentru extincție care le fuseseră pregătite de oamenii lui Gladstone. Le-am spus puținul pe care savanții Webului îl înțelegeau despre anomalia Criptelor Timpului și le-am dezvăluit inexplicabila teamă a TehNucleului față de Hyperion. Le-am descris felul în care Hyperion urma să fie o cursă pentru ei, dacă îndrăzneau să încerce să o ocupe - cum toate elementele din FORȚĂ aveau să fie aduse în sistemul Hyperion, pentru a-i zdrobi. Am dezvăluit tot ce știam și am așteptat din nou să mor.

În loc să măucidă, ei mi-au dezvăluit ceva. Mi-au arătat interceptări sperlume, înregistrări pe fascicul îngust, însă și propriile lor înregistrări începând cu data părăsirii sistemului Vechiului Pământ, cu patru secole și jumătate în urmă. Faptele erau teribile și simple.

Marea Greșeală din '38 nu fusese o greșeală. Moartea Vechiului Pământ fusese deliberată, plănuită de elemente ale TehNucleului și ale omologilor lor umani din guvernul neexperimentat al Hegemoniei. Hegira fusese proiectată în detaliu cu decenii înainte ca gaura neagră evadată să fi pătruns „accidental” în inima Vechiului Pământ.

Worldwebul, Totalitatea, Hegemonia Omului -toate fuseseră clădite pe cel mai imoral tip de patricid. Acum erau menținute de o politică discretă și premeditată de fraticid - uciderea oricăror specii care dețineau până și cel mai infim potențial de a-i concura pe oameni. Iar Expulzații, celălalt trib de oameni liber să rătăcească printre stele și unicul grup nedominat de TehNucleu, erau următorii pe lista noastră de extincții.

Am revenit în Web. Trecuseră mai bine de treizeci de ani de timp al Webului. Meina Gladstone ajunsese director executiv. Rebeliunea lui Siri era o legendă romantică, o minoră notă de subsol în istoria Hegemoniei.

M-am întâlnit cu Gladstone. I-am spus multe -dar nu toate - dintre lucrurile dezvăluite de Expulzați. I-am spus că ei știau că orice bătălie pentru Hyperion va fi o capcană, dar că soseau oricum. I-am spus că Expulzații doreau ca eu să devin Consul pe Hyperion, astfel ca să pot juca rol de agent dublu după începerea războiului. Nu i-am spus că ei îmi dăduseră un dispozitiv care avea să deschidă Criptele Timpului și să-i dea frâu liber lui Shrike.

Directoarea executivă Gladstone a purtat conversații îndelungi cu mine. Agenții FORȚAxontrainfor-mații purtaseră conversații încă și mai lungi, care duraseră luni bune. Folosiseră tehnologii și medicație pentru a confirma că eu spuneam adevărul și că nu ascundeam nimic. Expulzații fuseseră de asemenea foarte pricepuți cu tehnologiile și medicația. Eu rosteam adevărul. În același timp, nu spuneam totul.

În cele din urmă, am fost numit pe Hyperion. Gladstone s-a oferit să ridice planeta la statutul de Protectorat, iar pe mine la rang de ambasador. Am declinat ambele oferte, însă am întrebat dacă-mi puteam păstra nava spațială. Am sosit cu o navă-spin de linie, iar propria mea navă a sosit după câteva săptămâni în cala unei nave-torțe aflată în trecere. Mi-a fost lăsată pe o orbită planetară de așteptare, cu acceptul de a o putea chema și de a pleca oricând aș fi dorit.

Singur pe Hyperion, am așteptat. Anii au trecut. I-am îngăduit asistentului meu să guverneze planeta din Pustietate, în vreme ce eu beam în Cicero's și așteptam.

Expulzații m-au contactat prin sperlume privat și mi-am luat un concediu de trei săptămâni de la Consulat, mi-am coborât nava într-un loc izolat de lângă Oceanul de Iarbă, m-am întâlnit cu nava lor cercetaș în apropierea Norului Oort, le-am preluat agentul - o femeie numită Andil - și un trio de tehnicieni și am coborât la nord de Lanțul Căpăstrului, la numai câțiva kilometri de Cripțe.

Expulzații nu aveau teleproiectoare. Ei își petreceau viețile în marșuri lungi printre stele, privind viteza vieții din Web ca pe un film sau hologramă reglată la o viteză

hiperactivă. Erau obsedați de timp. TehNu-cleul dăruise Hegemoniei teleproiectoarele și continuase să le întrețină. Nici un savant uman, sau echipă de savanți umani, nu se apropiase de înțelegerea tele-proiectoarelor. Expulzații încercaseră și ei. Dăduseră greș. Însă chiar și în eșecurile lor, ei deschisese poteci în cunoașterea manipulării continuumului spatio-temporal.

Ei pricepeau marea temporală, câmpurile anti-entropice care înconjurau Cripte. Nu puteau genera asemenea câmpuri, dar se puteau ecrana împotriva lor și - teoretic - le puteau determina colapsul. Criptele Timpului și tot conținutul lor aveau să înceteze să îmbătrânească întorcându-se prin timp și urmau să se „deschidă”. Shrike avea să scape din lesa lui, care n-ar mai fi fost conectată de vecinătatea Criptelor. Orice altceva s-ar fi găsit răuntru ar fi fost eliberat în momentul acela.

Expulzații credeau că Criptele Timpului erau arte-facte din viitorul lor, că Shrike era o armă izbăvitoare care aștepta mâna cuvenită s-o folosească. Secta Shrike vedea monstrul ca pe un înger al răzbunării; Expulzații îl considerau un instrument conceput de oameni și trimis înapoi prin timp pentru a salva omenirea de TehNucleu. Andil și tehnicienii se aflau aici pentru a calibra și experimenta.

- N-o să-l folosiți acum? am întrebat.

Stăteam în umbra structurii numită Sfinxul.

- Nu acum, mi-a răspuns Andil. Când invazia va fi iminentă.

- Ziceai însă că vor fi necesare câteva luni pentru ca dispozitivul să funcționeze, am spus, și să deschidă Cripte.

Andil a încuviințat din cap. Avea ochi de un ver-de-închis. Era foarte înaltă și pe costumul ei epidermic puteam distinge benzile discrete ale exoscheletului amplificat energetic.

- Poate un an sau mai mult, a zis ea. Dispozitivul determină o dezintegrare lentă a câmpurilor antien-tropice, dar, o dată început, procesul este ireversibil. Nu-l vom activa totuși decât dacă cele Zece Consilii vor decide că invazia Webului este necesară.

- Există îndoieli? am întrebat.

- Sunt unele controverse de natură morală, a rostit Andil. La câțiva metri de noi, cei trei tehnicieni acopereau dispozitivul cu prelată cameleonică și un câmp restrictiv codificat. Un război interstelar va pricinui milioane, poate miliarde de morți.

Eliberarea lui Shrike în Web va avea consecințe neprevăzute. Oricât de imperios ar fi să lovim Nucleul, există dezbateri privind modul optim în care trebuie procedat. Am dat din cap și am privit dispozitivul și valea Criptelor.

- Însă odată ce este activat, am repetat, nu mai există cale de întoarcere. Shrike va fi eliberat și voi va trebui să câștigați războiul pentru a-l controla?

Andil a surâs ușor.

- Așa este.

Atunci am ucis-o pe ea, apoi pe cei trei tehnicieni. După aceea, am azvârlit laserul Steiner-Ginn al bunicii Siri departe printre dunele mișcătoare, m-am așezat pe o ladă de plastic spongios goală și am plâns câteva minute. După care m-am ridicat, am folosit comagendă unui tehnician pentru a pătrunde în câmpul restrictiv, am înlăturat prelată cameleonică și am declanșat dispozitivul.

Nu a existat o schimbare imediată. În văzduh era aceeași lumină bogată de sfârșit de iarnă. Cripa de Jad lucea slab, iar Sfinxul continua să privească în jos, în gol.

Unicul zgomot era scârțâitul nisipului peste lăzi și trupuri. Doar un indicator aprins pe dispozitivul Expulzaților anunța că funcționa... că funcționase deja.

M-am întors încet la navă, pe jumătate așteptându-mă ca Shrike să apară, pe jumătate sperând că va apărea. Am stat pe balconul navei mai bine de o oră, privind cum umbrele umpleau valea și nisipurile acopereau cadavrele îndepărtate. Nu l-am văzut pe Shrike. N-am văzut nici un arbore cu spini. După un timp, am cântat pe Steinway un Preludiu de Bach, am etanșat nava și m-am ridicat în spațiu.

Am contactat nava Expulzaților și am anunțat că se petrecuse un accident. Shrike îi ucisesse pe ceilalți și dispozitivul fusese activat prematur. În ciuda confuziei și panicii lor, Expulzații mi-au oferit refugiu. Am declinat oferta și mi-am întors nava spre Web. Expulzații nu m-au urmărit.

Mi-am utilizat transmisiunea sperluminică și o contactez pe Gladstone și i-am spus că agenții Expulzați fuseseră eliminați. I-am spus că invazia era foarte probabilă, iar capcana avea să se declanșeze așa cum se plănuiască. Nu i-am spus nimic despre dispozitiv. Gladstone m-a felicitat și m-a rechemat acasă. Am refuzat. I-am spus că aveam nevoie de liniște și solitudine. Mi-am îndreptat nava spre planeta din Pustietate cea mai apropiată de sistemul Hyperion, știind că drumul în sine avea să consume timp până la începerea următorului act.

Mai târziu, când apelul sperluminică pentru pelerinaj a venit chiar din partea lui Gladstone, mi-am dat seama de rolul pe care Expulzații mi-l plănuiască în aceste ultime zile: Expulzații, sau Nucleul, sau Gladstone și intrigile ei. Deja nu mai contează cine se consideră stăpânul evenimentelor. De acum, evenimentele nu-și mai ascultă stăpânii.

Lumea, așa cum o cunoaștem noi, se sfârșește, prieteni, indiferent ce se va petrece cu noi. Cât despre mine, nu am nimic să-i cer lui Shrike. Nu aduc cuvinte finale pentru el ori pentru Univers. M-am întors pentru că trebuia să o fac, pentru că acesta este destinul meu. Ștusem ce trebuia să fac de când eram doar un copil și reveneam singur la mormântul lui Siri, jurând să mă răzbun pe Hegemonie. Ștusem prețul pe care trebuia să-l plătesc, atât în viață, cât și în istorie.

Dar când va sosi timpul să judecați, să înțelegeți o trădare care se va întinde ca pârjolul peste Web, care va sfârși planete, vă cer să nu vă gândiți la mine numele meu n-a fost nici măcar scris în apă așa cum a spus sufletul poetului vostru rătăcit -, ci să vă gândiți la Vechiul Pământ care a murit fără motiv, să vă gândiți la delfini, la pielea lor sură uscându-se și putrezind sub soare, să vedeți - așa cum am văzut eu - insulele motrice lipsite de locuri prin care să rătăcească, cu terenurile lor de hrănire distruse, cu Bancurile Ecuatoriale acoperite de râia platformelor de foraj, insulele însele împovărate de turiști tropând și zbierând, duhnind a loțiuni UV și canabis. Sau, și mai bine, nu vă gândiți la nimic din toate astea. Rămâneți pe loc, așa cum am făcut eu după ce am rotit comutatorul, un ucigaș, un trădător, totuși mândru în continuare, cu picioarele ferm înfipte în nisipul mișcător al lui Hyperion, cu capul ținut sus, cu pumnul ridicat spre cer, strigând:

- Ah, ciuma cadă pe-ale voastre case!

Pentru că, nu uitați, eu îmi reamintesc visul bunicii mele. Îmi reamintesc cum ar fi putut să fie totul. Mi-o reamintesc pe Siri.

- Tu ești spionul? Întrebă părintele Hoyt. Spionul Expulzaților?

Consulul își frecă obrazii și nu spuse nimic. Arăta obosit, stors.

- Da, zise Martin Silenus. Directoarea executivă Gladstone m-a avertizat când am fost ales pentru pelerinaj. Ea a spus că există un spion.

- Tuturor ne-a spus asta, se răsti Brawne Lamia. Îl privea fix pe Consul. Ochii ei păreau triști.

- Prietenul nostru este un spion, rosti Sol Wein-traub, dar nu un simplu spion Expulzat. Pruncul se trezise și Weintraub îl ridică, pentru a-i domoli planșetele. El este ceea ce în thrillere se numește un agent dublu, în cazul de față un agent triplu, un agent al regresiei infinite. De fapt, un agent al răzbunării.

Consulul se uită la bătrânul cărturar.

- Tot spion rămâne, pufni Silenus. Spionii sunt executați, nu?

Colonelul Kassad avea în mână bagheta-moșii. Nu era ațintită în direcția nimănui.

- Ești în legătură cu nava ta? Îl întrebă pe Consul. -Da.

- Cum?

- Prin comagendă lui Siri. A fost... modificată. Kassad încuviință imperceptibil.

- Și ai luat legătura cu Expulzații prin intermediul transmițătorului sperlumeric al navei?

-Da.

- Le-ai dat raportul, așa cum așteptau ei? -Da.

- Ți-au răspuns? -Nu.

- Cum putem să-l credem? răcni poetul. I-o jigodie de spion.

- Gura, rosti colonelul Kassad pe un ton sec și final. Privirea lui nu-l părăsise nici un moment pe Consul. Tu l-ai atacat pe Het Masteen?

- Nu, răspunse Consulul. Dar când Yggdrasill a ars, am știut că ceva nu este în regulă.

- Ce vrei să spui? Întrebă Kassad. Consulul își dresă vocea.

- Am petrecut timp cu Templierii Glasuri ale Arborilor. Conexiunea lor cu navele-arbori este aproape telepatică. Reacția lui Masteen a fost mult prea palidă. Fie că el nu era ceea ce spunea că era, fie că știuse că nava va fi distrusă și întrerupsese contactul cu ea. Când am fost de planton, am coborât sub punte să-l confrunt. Dispăruse. Cabina era așa cum am găsit-o, doar caseta Mobius avea statutul neutru. Ergul ar fi putut evada. Am asigurat-o și am suit pe punte.

- Nu i-ai făcut nici un rău lui Het Masteen? Întrebă iarăși Kassad.

-Nu.

- Repet - de ce, nenorocitul, ar trebui să te credem pe tine? făcu Silenus.

Poetul bea scotch din ultima sticlă pe care și-o adusese.

Consulul privi sticla și răspunse:

- Nu aveți nici un motiv să mă credeți. Nu contează. Degetele lungi ale colonelului Kassad răpăiră gânditor pe învelișul mat al baghetei-moșii.

- Ce vei face cu comunicatorul sperlumeric? Consulul inspiră adânc, obosit.

- Voi anunța când se deschid Criptele Timpului. Dacă voi mai fi în viață atunci.

Brawne Lamia arăta comagendă veche.

- Am putea s-o distrugem. Consulul strânse din umeri.

- Ne poate fi de folos, reflectă colonelul. Putem trage cu urechea la transmisiunile necodificate ale militarilor și civililor. Dacă va fi nevoie, putem apela nava Consulului.

- Nu! strigă Consulul, părand că-și pierde cumpătul pentru prima dată după multe minute. Acum nu mai putem da înapoi.

- Nici nu avem intenția să dăm înapoi, zise colonelul Kassad.

Privi în jur la chipurile palide. Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic.

- Trebuie să luăm o decizie, vorbi Sol Weintraub. Își legănă fetița și arăta din cap spre Consul. Martin Silenus își sprijinise fruntea de gura sticlei goale de scotch. Acum o ridică.

- Pedepsa pentru trădare este moartea. Chicoti. Oricum, în câteva ore o să murim toți. Ultima noastră acțiune ar putea fi o execuție, nu credeți?

Părintele Hoyt făcu o grimasă, străbătut de un spasm de durere. Cu un deget tremurător își atinse buzele crăpate.

- Nu suntem un tribunal.

- Ba da, rosti colonelul Kassad, suntem. Consulul își ridică picioarele, își rezemă antebrațele pe genunchi și încrucișa degetele.

- Decideți atunci.

În vocea lui nu exista nici pic de emoție.

Brawne Lamia scosese revolverul tatălui ei. Acum îl așeză lângă ea pe podea. Ochii ei alergară de la Consul la Kassad.

- Vorbim aici despre trădare? întrebă femeia. Trădare în folosul cui? Nici unul dintre noi nu este tocmai un cetățean model, poate cu excepția colonelului. Toți am fost deplasați de colo-colo de forțe mai presus de controlul nostru.

Sol Weintraub i se adresa direct Consulului.

- Ceea ce ai ignorat, prietene, este faptul că dacă Meina Gladstone și elemente ale Nucleului te-au ales pentru contact cu Expulzații, ei știau foarte bine ce vei face. Poate că n-ar fi putut ghici că Expulzații dețineau mijloace prin care să deschidă Criptele - deși nimeni nu poate să fie atât de sigur în privința IA-u-rilor Nucleului -, dar cu certitudine știau că vei trăda ambele societăți, ambele tabere care ți-au distrus familia. Totul face parte dintr-un plan bizar. Nu ai fost un instrument al propriului tău liber-arbitru mai mult decât a fost - ridică fetița - pruncul acesta.

Consulul părea derutat. Deschise gura ca să replice, apoi scutură din cap.

- Asta poate fi adevărat, zise colonelul Fedmahn Kassad, însă oricum ar putea ei încerca să ne folosească pe toți ca pe niște pioni, noi trebuie să ne străduim să ne alegem propriile acțiuni. Ridică ochii către peretele pe care pulsațiile de lumină dinspre îndepărtata bătălie spațială pictau tencuiala în roșu-sângerieu. Din cauza acestui război, vor muri mii de oameni. Poate milioane. Dacă Expulzații sau Shrike obțin acces la sistemul teleproiector al Webului, miliarde de vieți de pe sute de planete sunt în pericol.

Consulul îl privi pe Kassad cum ridică baghe-ta-morții.

- Asta ar fi mai rapid pentru noi toți, spuse Kassad. Shrike nu cunoaște îndurare.

Nimeni nu vorbește. Consulul părea să se uite la ceva aflat foarte departe.

Kassad apăsă piedica și strecură bagheta înapoi la centură.

- Am ajuns împreună până aici, rosti el. Vom parcurge tot împreună și restul drumului.

Brawne Lamia puse în buzunar pistolul tatălui ei, se ridică, traversează spațiul îngust, îngenunche lângă Consul și-l îmbrățișă. Surprins, Consulul ridică o mână. Lumina dansa pe peretele dinapoia lor.

După o secundă, Sol Weintraub se apropie și-i cuprinse pe amândoi cu un braț, după umeri. Pruncul se zbatu, încântat de căldura neașteptată a trupurilor. Consulul simți mirosul de talc și nou-născut al fetei.

- Am greșit, zise Consulul. Îi voi ruga ceva pe Shrike. O voi cere pe ea.

Atinse cu blândețe capul lui Rachel, acolo unde căpșorul mititel se curba spre gât.

Martin Silenus emise un zgomot care începu ca un râset și muri ca un suspin.

- Ultimele noastre rugă, spuse el. Muza îndeplinește oare rugile? Eu n-am nici una. Vreau doar să termin poemul.

Părintele Hoyt se întoarse către poet.

- Este atât de important?

- Ah, da, da, da, da, icni Silenus. Lăsa sticla goală de scotch să-i cadă din mână, scotoci în geantă și scoase un teanc de file, ridicându-le mult, ca și cum le-ar fi oferit grupului. Vreți să-l citiți? Vreți să vi-l citesc eu? A reînceput să curgă. Citiți părțile vechi. Citiți Cânturile pe care le-am scris acum trei secole și nu le-am publicat niciodată. Totu-i aici. Noi suntem toți aici. Numele meu, numele voastre, călătoria aceasta... Nu-nțelegeți... eu nu creez un poem, eu creez viitorul! Lăsa foile să cadă, ridică sticla goală, se încruntă și o ținu ca pe un pocal. Eu creez viitorul, repetă fără să înalțe ochii, dar trecutul este cel care trebuie schimbat. O clipă... O decizie... Martin Silenus își ridică fața. Ochii îi erau înroșiți.

- Creatura asta care ne va ucide mâine - muza mea, creatorul nostru, anihilatorul nostru - a călătorit înapoi prin timp. Ei bine, n-are decât. De data asta, n-are decât să mă ia pe mine și să-l lase pe Billy în pace. Să mă ia pe mine și să lase poemul să se încheie așa, neterminat de-a pururi.

Înălță sticla și mai sus, închise ochii și o azvârli spre peretele îndepărtat. Cioburile de sticlă reflectară lumină portocalie din exploziile silențioase.

Colonelul Kassad se apropie și-și puse degetele lungi pe umărul poetului.

Pentru câteva secunde, odaia păru încălzită de simplul contact uman. Părintele Lenar Hoyt se îndepărtă de peretele de care se rezemase, ridică mâna dreaptă cu degetul mare și cel mic atingându-se, iar celelalte trei degete extinse într-un gest care, cumva, îl includea și pe el și pe cei din fața sa, și rosti încet:

- Ego te absolvo.

Vântul scrâșni pe zidurile exterioare și fluieră în jurul garguielor și balcoanelor.

Lumina dinspre o bălăie purtată la o sută de milioane de kilometri depărtare picta grupul în nuanțele sângelui.

Colonelul Kassad porni către ușă. Grupul se despărți.

- Să încercăm să prindem niște ore de somn, spuse Brawne Lamia.

Mai târziu, singur în așternutul său, ascultând urletele și zbieretele vântului, Consulul își lipi obrazul de raniță și trase mai sus pătura aspră. Trecuseră ani buni de când nu mai fusese în stare să adoarmă ușor. Își lipi de obraz pumnul strâns, închise ochii și adormi.

EPILOG

Consulul se trezi, auzind o balalaică la care se cânta atât de încetișor, încât la început crezu că era o prelungire a visului său.

Se ridică, se înfiora în aerul rece, își înfășură pătura în jurul trupului și ieși pe balconul lung. Zorile încă nu se iviseră. Cerurile continuau să ardă de lumina băătăliei.

- îmi cer scuze, spuse Lenar Hoyt ridicând ochii de la instrumentul său.

Preotul era ghemuit în adâncul mantiei.

- Nu-i nici o problemă, îl liniști Consulul. Eram oricum pe punctul de a mă trezi.

Era adevărat. Nu-și amintea de când nu se mai simțise atât de odihnit.

- Te rog, continuă, rosti el.

Notele erau ascuțite și clare, dar abia audibile peste zgomotul vântului. Era ca și cum Hoyt ar fi interpretat un duet cu vântul rece de pe piscurile de deasupra. Consulul găsea limpezimea aceea aproape dureroasă.

Brawne Lamia și colonelul Kassad ieșiră dinăuntru. După un minut li se alătură Sol Weintraub. Rachel se răsucea în brațele lui, întinzându-se către bolta nopții de parcă ar fi putut prinde florile strălucitoare de acolo.

Hoyt cântă. Vântul sporea în intensitate în ora dinaintea zorilor, iar garguiele și escarpele se auzeau ca niște fluieri pe lângă fagotul rece al Donjonului.

Martin Silenus apăru, ținându-se de cap.

- Nu mai există respect, în pizda mă-sii, pentru o mahnureală, rosti el. Se rezemă de parapetul lat. Dacă borăsc de la-nălțimea asta, trece-o jumătate de oră până ce vom ajunge jos.

Părintele Hoyt nu ridică ochii. Degetele lui zburau peste coardele micuțului instrument. Vântul nord-ves-tic deveni mai puternic și mai rece, iar balalaica îi susținea contrapunctul cu notele ei calde și vii. Consulul și ceilalți se ghemuiră în pături și mantii, pe măsură ce briza se preschimbă în torent și muzica fără nume ținu pasul cu ea. Era simfonia cea mai stranie și mai minunată pe care Consulul o auzise vreodată.

Vântul răbufni, mugi, atinse apogeul și muri. Hoyt își termină melodia.

Brawne Lamia privi în jur.

- E aproape dimineață.

- Mai avem o oră, spuse colonelul Kassad. Lamia înălță din umeri.

- De ce să mai așteptăm?

- Chiar așa, de ce? făcu Sol Weintraub. Se uita spre est, unde unicul indiciu al răsăritului de soare era pălirea foarte vagă a constelațiilor. Se pare că va fi o zi frumoasă.

- Haideți să ne pregătim, propuse Hoyt. Avem nevoie de bagaje?

Se priviră între ei.

- Nu, zise Consulul, cred că nu. Colonelul va aduce comagendă cu comunicatorul sperlumeric. Luați orice credeți că este necesar pentru audiența voastră cu Shrike.

Vom lăsa restul lucrurilor aici.

- Bine, încuviință Brawne Lamia revenind dinspre ușa întunecată și gesticulând spre ceilalți, hai s-o facem!

Erau șase sute șazeci și una de trepte de la portalul nord-estic al Donjonului până la mărcinișurile de dedesubt. Nu existau balustrade. Grupul coborî cu grijă, privind cu atenție la fiecare pas în lumina nesigură.

Ajunși pe fundul văii, se uitară înapoi către promontoriul de piatră de deasupra.

Donjonul Cronos arăta ca o parte din munte, iar balcoanele și scările exterioare nu erau decât simple spintecături în stâncă. Ocazional, câte o explozie mai strălucitoare ilumina o fereastră sau proiecta umbra unui gargui, dar cu excepția clipelor acelorora era ca și cum Donjonul ar fi dispărut îndărătul lor.

Traversară dealurile joase de sub Donjon, rămânând pe iarbă și evitând mărcinișii ascuțiți care întin-deau ghimpi aidoma unor gheare. În zece minute, ajunseseră la nisip și coborau dunele scunde spre vale.

Brawne Lamia conducea grupul. Purta pelerina ei cea mai bună și un costum de mătase roșie cu bordură neagră. Comagendă îi scânteia pe încheietură. Colonelul Kassad era următorul. Avea blindaj complet de luptă și polimer de camuflaj, încă

neactivat, astfel încât costumul părea negru mat, absorbind până și lumina de deasupra. Kassad purta o carabină de asalt FORȚĂ standard. Vizorul îi strălucea ca o oglindă neagră.

Părintele Hoyt avea sutana neagră, costumul negru și gulerul de cleric. Ținea balalaica pe braț, ca pe un prunc. Continua să calce grijuliu, de parcă fiecare pas i-ar fi cauzat dureri. După el venea Consulul. Îmbrăcase ținuta lui diplomatică cea mai bună, bluză apre-tată, pantaloni și demi-jachetă negre protocolare, mantie de catifea și tricornul auriu pe care-l purtase în prima zi în nava-arbore. Trebuia să-și țină cu o mână tricornul în fața vântului care se înțețise iarăși, repezindu-i fire de nisip în față și unduind ca un șarpe peste crestele dunelor. Martin Silenus îl urma îndeaproape, în haina lui de blană zburătăcită de vânt.

Sol Weintraub încheia șirul. Rachel se afla în port-bebe, adăpostită sub mantie și haină, lipită de pieptul tatălui ei. Weintraub îi cânta încetișor o melodie ale cărei note se pierdeau în vânt.

După patruzeci de minute, ajunseră în dreptul orașului mort. Marmura și granitul scilipeau sub luminile violente. Piscurile luceau în urma lor, cu Donjonul practic identic cu ceilalți versanti. Grupul traversă o vale nisipoasă, urcă o dună scundă și, brusc, capătul văii Criptelor Timpului fu vizibil pentru întâia dată. Consulul putea distinge anvergura aripilor Sfinxului și o lucire de jad.

Un uruit și un trosnet hăt departe înapoia lor îl făcură pe Consul să se întoarcă, speriat, cu inima bubuind.

- Începe bombardamentul? Întrebă Lamia.

- Nu, priviți, spuse Kassad și indică un puna deasupra crestelor unde contururile negre ascundeau stelele. Fulgere explodară în lungul aceluia orizont fals, iluminând câmpuri de gheață și ghețari. Doar o furtună, adăugă el.

Își reluară mersul peste nisipurile vermillion. Consulul se trezi, străduindu-se să distingă forma unei siluete lângă Cripte sau în capul văii. Era convins mai presus de orice convingere că îi aștepta ceva acolo... că îi aștepta creatura.

- Ia uitați-vă, rosti Brawne Lamia și șoapta ei aproape că se pierdu în vânt.

Criptele Timpului străluceau. Ceea ce Consulul luase inițial drept lumina reflectată de sus era altceva. Fiecare Criptă scilipea în altă nuanță și toate erau clar vizibile acum, cu lucirile accentuându-se și Criptele îndepărtându-se mult în întunecimea văii. În văzduh se simțea iz puternic de ozon.

- Este un fenomen uzual? Întrebă părintele Hoyt cu glas stins.

Consulul clătină din cap.

- N-am auzit niciodată de așa ceva.

- Nu fusese raportat când Rachel a venit să studieze Cripte, spuse Sol Weintraub. Reîncepu să fredoneze melodia îngânată, iar grupul își reluă înaintarea prin nisipuri mișcătoare.

Se opriră în capul văii. Dunele moi lăsau loc pietrei și umbrelor negre ca tușul din depresiunea care ducea la Criptele strălucitoare. Nici unul nu porni în frunte.

Consulul își simțea inima lovindu-i sălbatic în coaste. Mai rău decât teama sau știința despre ceea ce se afla jos era marasmul sufletească pe care să-l fi pătruns, adus

pe aripile vântului, înfiorându-l și împingându-l să fugă, urlând, spre dealurile din care coborâseră.

Consulul se întoarse către Sol Weintraub.

- Ce îi cântai lui Rachel?

Cărturarul se sili să zâmbească și-și scarpină barba scurtă.

- E dintr-un film bidimensional străvechi. Pre-He-gira. Ce naiba, e chiar pre-orice!

- Să auzim, spuse Brawne Lamia înțelegând ce făcea Consulul.

Chipul femeii era foarte palid.

Weintraub cântă, cu glas subțire și abia audibil la început, totuși melodia era viguroasă și captivantă în mod straniu. Părintele Hoyt își luă balalaica și-l acompanie, executând tot mai încrezător notele.

Brawne Lamia izbucni în râs. Martin Silenus rosti copleșit:

- Dumnezeuule, asta cântam eu în copilărie. Chiar că-i străveche.

- Dar cine-i vrăjitorul? întrebă colonelul Kassad și glasul lui amplificat prin cască răsună cumva amuzant în contextul acela.

- Și ce este Oz? întrebă Lamia.

- Și cine a plecat să-l întâlnească pe acest vrăjitor? întrebă Consulul, simțind cum panica neagră din el se diminua treptat.

Sol Weintraub făcu o pauză și încercă să răspundă la întrebările lor, explicând intriga unui film bidimensional, peste care se așternuse praful de multe secole.

- Nu contează, făcu Brawne Lamia. Ne poți spune mai târziu. Acum, mai cântă-l o dată.

Îndărătul lor, întunericul cuprinsese munții, pe măsură ce furtuna se năpustea în jos și peste smârcuri, spre ei. Cerul continua să sângereze lumină, însă orizontul estic era clar mai alburiu decât restul. Orașul mort strălucea în stânga lor, ca niște dinți de stâncă.

Brawne Lamia porni din nou prima. Sol Weintraub cântă mai tare, cu Rachel foindu-se încântată. Lenar Hoyt își aruncă pe spate mantia, ca să poată cânta mai bine la balalaică. Martin Silenus azvârli o sticlă goală departe, pe nisip, și cântă alături de ei, cu glasul său baritonal surprinzător de puternic și plăcut deasupra vântului.

Fedmahn Kassad își ridică vizorul, își puse arma pe umăr și se alătură corului.

Consulul dădu să cânte, se gândi la versurile absurde, izbucni în râs și cântă.

Poteca se lărgea exact acolo unde începea întunericul. Consulul se deplasă puțin în dreapta, iar Kassad i se alătură și Sol Weintraub umplu golul, astfel că în locul unui șir indian, cei șase adulți mergeau umăr la umăr. Brawne Lamia îi luă de mână pe Silenus și pe Sol.

Cântând tot puternic, fără să privească îndărăt, pășind în aceeași cadență, ei coborâră în vale.

Traducerea acestei cărți s-a inspirat sau a folosit tălmăciri în limba română cuprinse în următoarelor volume:

Chaucer Geoffrey, Povestiri din Canterbury, Ed. Poli-rom, Iași, 1998, trad, de Dan Duțescu;

Keats John, Poezii, Ed. Albatros, București, 2001, trad, de Miron Kiropol;

Keats John, Scrisori, Ed. Univers, București, 1974, trad, de Cecilia Melinescu-Burcescu;

Keats John, Versuri, Ed. Pandora-M, București, 2000, trad, de Aurel Covaci;

shakespeare William, Macbeth, Ed. Pandora-M, București, 2006, trad, de Dan Amedeo Lăzărescu;

Wiener Norbert, Dumnezeu și Golem, S.A ., Ed. Științifică, București, 1969, trad, de Edmond Nicolau și Lucia Nasta